ஓம்

பரப்பிரஹ்மணேநம:.

ஸ்ரீ தாண்டவராயசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

கைவல்லிய நவநீதமும்

திருத்துருத்தி - இந்திரபீடம்

கரபாத்திரசுவாமிக ளாதீனத்திற்குரிய

ஈசூர்

ஸ்ரீ சச்சிதாநந்த சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

விருத்தியுரையும்.

இவை

சென்னை

ஷை சுவாமிகள்

தருமபரிபாலன சபையாரால்

சென்னை

B. N. அச்சியந்திர சாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ஐந்தாம் பதிப்பு.

விபவஷு

1928.

விலை ரூபாய் இரண்டு.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணேநம:.

சாற்றுக்கவிகள்.

வியாசர்பாடியில்

ஞாநசூரியராக வெழுந்தருளியிருந்த

ஸ்ரீ ராமாநுஜ யதீசுவரரவர்கள்

இயற்றியருளிய

சுலோகம்.

కైవల్యనవనీతస్య వ్యాఖ్యానం కృతవాన్ స్వయం
సచ్చికైవల్యనవనీతస్య వ్యాఖ్యానం కృతవాన్ స్వయం
సచ్చిదానన్దరూపోఽసౌ లోకానుగ్రహకామ్యయా
దిక్కాలాద్యనవచ్ఛిన్నానన్తచిన్మాత్రమూర్తయే
స్వానుభూత్యేకమానాయ నమః శాన్తాయ తేజసే
సచ్చిదానన్దరూపాయ నిత్యాయాక్లిష్టకారిణే
వ్యాసపుర్యాం నివాసస్థ రామానుజయతిః స్వయం
జ్ఞాత్వా గ్రన్థార్థవిస్తారం చ లిఖితం జ్ఞానముద్రయా.

சென்னைச் சர்வகலாசாலைத்

தமிழ்த்தலைமைப்பண்டிதர்

இயற்றமிழாசிரியர்

கோ - இராஜகோபாலபிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சிச்சிதா னந்தவகன் குறுற்றலெனப் பலசெப்பி மறையின் சீர்த்த
உச்சிதா னந்தமறு வொருபெருவா னெளியாத லுரைத்த வாறு
நச்சிதா னந்தவில தெனவுணர்த்து கைவல்ய நவநீ தக்குச்
சசசிதா னந்தப்பேர்ப் பெருந்தகையோ ருரைவிரித்துச் சாற்றி னனல்.

வித்வான் - திருமயிலை

சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

கலிவிருத்தம்.

தன்னனு பவம்புவி தனிற்கைவலி யந்தான்
என்னநனி சொற்றுலகி னின்னறெறு வித்தான்
மன்னுபிர் மத்துருவ மாவிவண் வயங்கும்
தன்னிகரி ருண்டவ னெனுந்தவனு மன்னே. (1)

இத்தகைய நூற்கிய லுணர்ந்தனு பவஞ்சால்
மெய்த்தவ ரலாதவர் விளக்கம தருரென்
றித்தரைமி சைப்பிறைசை யின்னவிரு வோனன்
மூத்தனரு ணாசலன் மொழிந்தனனொ ருரையே. (2)

இன்னவுரை யாருட த்சைக்குரிமை யின்றேல்
இன்னபடி யென்றறி கிலாரென லுணர்ந்தீண்
டன்னபெரி யோன்சச் சிதானந்த னெனவந்
துன்னரும் விருத்தியுரை யென்றுரைசெய் தானால். (3)

அன்னவுரை பாடிய மெனப்பொலிவ தல்லால்
இன்னபரி சென்றெமனொ ராவிவ ணறிந்தே
பன்னிடு தரத்ததல வென்னினும் பரிந்திட்
டென்னென வுரைக்குது மெடுத்ததனை யம்மா. (4)

திரிசிரபுரம் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

அ. க. அமிர்தலிங்கம்பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

சீர்பூத்த மறைமுடிவிற் றிரண்டபெருஞ் சொற்றொடரின்
றிறத்து வண்மைக்
கூர்பூத்த பயன்சுருங்கி விரிவகைதாண் டவராயக்
கோமா னன்பாற்

பேர்பூத்த செழுந்தமிழாற் கைவல்ய மெனவொருநூல்
பிறங்கச் செய்தான்
பார்பூத்த மாண்பமைந்தோ ரந்நூலின் சிற்றுரைசீர்
பற்றா வாற்றை. (1)

தேர்ந்துதா முற்றவர்க டம்மையன்றி மற்றையருஞ்
செவ்வ னேகொண்
டோர்ந்துய்யு மாறுபயன் விரியவுரைத் தருள்கென்ன
வுரைப்ப வன்பே
கூர்ந்துமுதற் சுருதியுத்தி யனுபவங்கள் கற்குழாங்
கொள்ள வாய்மை
நேர்ந்துவிசே டம்பயப்ப விருத்தியுரை செய்துலகி
னிலவித் தானால். (2)

அச்சுதா நகமான மறைமுடிவே தானாக
வசல மான
வுச்சிதார்த் தப்பயனே யுள்ளொளியா னுணர்ந்துபய
னுற்று மல்கு
மிச்சிதா பாசரிலக் கணமுடித்துத் தன்னியற்பேர்க்
கிசைந்த வுண்மைச்
சச்சிதா நந்தபயன் றாஞான வனுபூதித்
தலைவன் மன்னே. (3)

திருவல்லிக்கேணி

வேங்கடாசலப் புலவரவர்கள்

இயற்றிய

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வேதாந்த மென்னும்பாற் கடலை யுண்டு
வீங்கிருளை விலக்கும்வெண் மதிய மேபோல்
ஓதார வேலையெலாங் கயிற்றி ரட்டி
யுண்டமுனி யரசென்ன வதிச யித்துத்
தாதார்ந்த துளவணிவோன் மாலே யானான்
தாமரையி லொளிர்வோனு மறைவா யுற்றான்
சீதார்ந்த கைவல்ய விருத்தி கண்டே
சிச்சிதா சுத்தசிவஞ் செய்தார் காணே.

சேலம்ஜில்லா வக்கீல்

அத்துவிதானுபவி

அப்பாசாமிபிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

திருமருவு மான்முதற் றேவர்யா ரினுமிக்க
சிவசொருப மேகருணையால்
செகமதனில் ஞானபரி பாகருக் காகவே
தேசிகோத் தமமூர்த்தமாய்
மருமலர்ச் சோலைசெறி யீசூ ரெனும்பதியில்
வந்தவ தரித்துமேலாம்
மகிமையுள வத்துவித நிலையிஃ தெனத்தெரிய
வகுத்தருள் புரிந்ததன்றி
உருவநா மந்தன்னை யுள்ளபடி யாராயி
லுனையன்றி வேறில்லையென்
றுண்மையை யுணர்த்துநவ நீதகை வல்யபத
வுரையினை மிகத்தெளிவதாய்
அருமையென மகிழவே கரதலா மலகமென
வருளியவி ருத்தியுரையை
அச்சினு மியற்றிவைத் தருளினன் சச்சிதா
னந்தசற் குருநாதனே.

நேரிசைவெண்பா.

அருத்தமெனும் பொன்மலருக் கானந்த வாச
விருத்தியுரை செய்தான் விளங்கத்-திருத்தியாய்
அச்சமொழிந் தன்பர்க் கறிவின்ப மேவிடவே
சச்சிதா னந்தகுரு தான்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

அய்யா குருசச்சி தானந்த மேயறி வாம்பொருளே
மெய்யாந் திருசியம் வேறுமன் றுென்றன் றெனவிரித்தே
செய்யா மொழிநிகர் நின்னுரை யாமிதைத் தேர்ந்தவர்க
ளுய்வா ரயிக்க கதிபெறு வார்சத்ய முண்மையிதே.

மட்டு விருத்தம்.

உருவ நாமந் தனைநோக்கா துணர்வே பொருளா நோக்கு தற்கே
கருவி யாய நவநீத கைவல் லியமா நூ லு ரைக்குப்
பெருகும் விருத்தி யுரைய ளித்த பெருமா னேகின் பேருதவிக்
கொருகைம் மாறுங் கண்டி லன்யா னுன்றாள் சரணஞ் சரணமே.

திருமூலர்மரபு

சதாசிவப் பிரஹ்மயோகியின் மாணாக்கர்

தே-சுப்பராயமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

நேரிசையாசிரியப்பா.

இருநிலத் தெம்மதத் தவரு மிரிய
ஒருதனி யாயொளி ரிந்திர பீடத்
துதித்துச் சுருதி யுத்தி யனுபவ
மிதயத் தியையத் தேர்ந்துகை வல்ய
நூற்கு விருத்தி யுரைதனை நுவன்றனன்
தோற்கப் போலி ஞானியர் சொருப
நிச்சயம் விளக்கு நிபுணன்
சச்சிதா னந்தத் தனிப்பெய ரோனே.

இந்நூலுரையாசிரியர் மாணாக்கர்

சேலம் - கோமளேசுவர முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

நேரிசைவெண்பா.

அகல்வரிய வஞ்ஞான வாரிருளை நீக்கும்
புகல்வரிய மெய்ஞ்ஞானம் பூட்டும்-இகல்வரிய
சச்சிதா னந்தகுரு சாமி விரித்துரைத்த
வுச்சிதகை வல்ய வுரை.

சுவகியாநந்தப்ரஹ்மயோகீந்திரர்

மாணாக்கரும்

அத்வைதவிவேகஸமாஜ ஸ்தாபகருமாகிய

மணிமங்கலம்-திருவேங்கட முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உலகுயிர் பரத்தி னுண்மை யுருவஞ மொருவ னீசுர்த்
தலமுற வவத ரித்துத் தகைபெறு கைவல் யத்துக்
கிலகுறும் விருத்தி யென்ன விசைத்தனன் றற்ப தத்தை
நலமுறத் தெரித்த சச்சி தானந்த ஞான வேந்தே.

அத்வைதவிவேக ஸமாஜத்தாரி லொருவரும்

ஷை முதலியாரவர்கள்

மாணாக்கருமாகிய

வாயலூர்-சபாபதி முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பல்லாரும் வியந்தேத்தக் கைவல்ய நவநீதப் பனுவன் மேய
சொல்லாரும் பொருளையெலா மால்வித்திற் பெரியதிரு தோற்று மாபோல்
கல்லாருங் கனிந்துணர வாடியினில் விரித்துரைத்தான் கனமே யென்னும்
செல்லாரும் பொழிலீசுர்ச் சச்சிதா நந்தபர சிவஞ ஞனே.

உ

கடவுள் துணை.

கைவல்லிய நவநீதம்.

முகவுரை.

இந்நூற் குரைசொலப்புகுவார் அநுபவிகளாகவேண்டும். அநுபவமாவது யாதானு மொன்றை நான்கு காலத்தினு மித்தையாக்கவேண்டும்; அங்ஙன மித்தையாயதைப் பரமாக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் பரமாயதைத் தானாக்கவேண்டும். இங்ஙனமாக்கற்கு வலியின்றேல் யுத்தியினாலேனும் அங்ஙனமாக்கவேண்டும். யுத்தியாவது ஞாயம், சோதனை, பொருத்தம் இம்மூன்றுமியையவதும் இம்மூன்றனும் முரணின்றிக் கூறுவதுமாம். இங்ஙனமேனுங் கூற வலியின்றேல் சுருதிமுகத்தாலேனும் அங்ஙன முரணின்றிக் கூறவேண்டும். கூறலாவது யுத்திக்கு மாறின்றிக்கூறல். மாறுவது உபமான உபமேய சாதாரணதருமங்கட்குப் பொருத்தமின்றிக் கூறல். இங்ஙனங் கூறுவதினும் வாய்பொத்திக் கிடக்கை நன்று. ஏனெனில் அநுபவமில்லாவிடத்து அனைத்தையுஞ் சின்மாத்திரமாக்கி யநுபவித்தல் கூடாது. யுத்தியேனுமின்றேல் பிரபல சுருதியென்பதற்கு விக்கினம் வரும் சுருதிமாத்திரத்தாலாயினுங் கூறப்புகின் ஏனையபண்டிதர் வித்வான்களைக் காட்டினும் தாம் வேதாந்த சாம்பிரதாயத்தா ரென்பதி லென்சிறப்பு? எந்நூல் கிரந்தகர்த்தர்களுந் தத்தங் கருத்தை வாக்கியப் பிரயோகத்திலேனும், செய்யுட் பிரயோகத்திலேனு மமைத்தனர். அங்ஙன மமைத்ததை யுணரவேண்டின் எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பலங்காரந் தருக்கமுகத்தாலன்றிக் கூடாது. ஆயிற் பண்டிதரே சாலுமெனின் வேதாந்தானுபவ ரசமுண்டேற் சாலும். இன்றேற் பதவுரைக்கதிகாரிகளன்றிச் சாம்பிரதாயத்தரல்லர். சாம்பிரதாயத்தாரெனத் தமைக்கொள்ளிலோ, யுக்திக்குமுரணாது சுருதியநுபவங் கூறவேண்

டும். அங்ஙனமின்றேல் தான்தோன்றிச் சாம்பிரதாயத்தா ரெனப் படுமன்றோ! இங்ஙனமாவதினு மூடமௌனமாயிருக்கை பிறர் மதிக் கைக்கு நன்கு சிறப்பு. இஃதன்றியும் குருத்தனம் விழையாதாரெங் கணுமில்லை; விழையினுந் தத்த மையந்திரிபகன்றாரல்லர்; அகன் றார்போற் காட்டினும் பிறர்பா லென்செய்வர்; ஞானநூல்போல் ஞாயம், சோதனை, பொருத்த மென்னு மிம்மூன்று முகத்தாற் கன்மம் பத்தி யென்னும் அற்ப சுருதிக ளுணர்த்தா வென்பதை எங்ஙனநிலையுறுத்தவல்லார்? யாரேனு மிங்ஙன முரணின்றியுணர்த்த வல்லரா யுரையிடின் அஃது யாமேற்ப மல்லமென்பர்; யாதினாலென வினவில், எமது சாம்பிரதாயத்தா ரல்லராதலினென்பர். ஞாயஞ் சோதனை பொருத்தமுளவேற் கூடாதென்னை? இங்ஙனமின்றி யெம தாசான் சொல்வதைக்கேட்ட லெமதுமரபென்பர். இவர்களிடுமுறை யென்சிறப்பிற்றோ, அதையேற்கும்விவேகமென்சிறப்பிற்றோ, முற்று முணர்ந்தாரே யிதனை யறியவேண்டும். இதனினும்யா முணர்த்த வேண்டுவதென்னையுளது? இதுநிற்க, இன்னுமுரைக்கிற் பெருகு மாதலிற் சுருக்கி யுரைத்தாம்.

ஓம்

தத்சத்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

கைவல்லிய நவநீதம்.

தத்துவ விளக்கப்படலம்.

கேவலத்தின் றன்மை கைவல்லியம்; நவநீதம் வெண்ணெய்; எனவே, அந்நியமாகாது தானே தானாய நிலையெனப் பெற்றாம். இவ்விருபதமு மாரியம். தன்னைத்தான் விசாரிப்புழிச் சுத்தாசுத்த சகல கேவல மிறந்து தான் மாத்திர மிஞ்சி நிற்கும்; நிற்கவே, சச்சிதாநந்தம் விளங்கும்; விளங்கவே, நிரதிசயாநந்தமாம்; ஆகவே, அனைத்து மிங்ஙனமாக விளங்கும்; விளங்கவே, தானே யனைத்துமா யன்றாய் முடியும்; முடிவதா லிது கேவலமெனப்படும்; படுவதால், இதனை நவநீத மென்றார். ததியனைத்துங் கடைந்துழியன்றி வெண்ணெ யாகாததுபோல் இங்குந் தத்துவங்க ளனைத்திலுந் தன்னைத்தான் விசாரியாதுழித் தானே தானாக விளங்காது. ஆதலின், தன்னை நவநீதமெனக் கொண்டாம்; கொள்ளவே, தானாகிய நவநீதமென்றாயிற்று. கைவல்லியம் தனித்து நிற்கை. மூட சுழுத்தியும் குண்டலி சத்தியு மிங்ஙனமாதற் கிடம்பெறாவோ வெனின், நனவிற் சுழுத்தியாதுக்கென வினா வாராது காக்கவேண்டும். என்னை? "வினவிற் பரத்தையறிவுறுதற் கவத்தைபுலன் வினைமாறியே, நனவிற் சுழுத்திநிலை வரினப் பொருட்டிகழ நலனாகவே" என்று தத்துவராயர் கூறுதலின், இந்நூல் அலங்காரமென்றாற்போல இந்நூல் கைவல்லியநவநீதமென்னல் காரியவாகுபெயர். நவநீத கைவல்லிய மென்னாது கைவல்லிய நவநீதமென்னல் உருவகம்.

இந்நூ லுரையாசிரியர் நிலைமை.

முன்னர் இந்நூலுக்குரைசெய்தார் இந்நூல் ஆசிரியருடைய கருத்துச் சிறிதேனும் வழுவாது சுருதி யுத்தி யனுபவவொற்றுமை நயத்தா லுணர்ந்துரை செய்தனரன்றி யேனையோர்போலன்று; இதனை யாங்காங் கனுபவத்தாற் காணலாம்.

இவருரைமேற் பழுதுரைப்பாரை மறுக்க விருத்தியுரையாக்கப்புகுந்தனம். விருத்தியுரையாவது காண்டிகையுரையின் மிக்கது; என்னை? "சூத்திரத் துட்பொருளன்றியு மாண்டைக், கின்றி யமையா தியாவையும் விளங்கத், தன்னுரை யானும் பிறநூ லானு, மைய மகல வைங்காண்டிகை யுறுப்பொடு, மெய்யினை யெஞ்சா திசைப்பது விருத்தி" என்று நன்னூலா ரோதுதலின்.

நூல்.

1 - கவி. அவதாரிகை.

[ஜீவேசுரராகவும், கூடஸ்தப்பிரஹ்மமாகவும் விளங்குவதியாதோ அது தன்னையடைபவர்க் ககோசரமாகவும், கோசரமாகவும், அருளிறையாகவும், குருமூர்த்தமாகவும், உபாசனா மூர்த்தமாகவுந் தோன்றிநிற்கும்; அதனை யங்ஙன மங்ஙனம் வழுத்துவான் புகுந்தார் இக்கவியில் வஸ்துவை யகோசரமாகத் துதிக்கின்றார்.]

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந்
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலா
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி.

(இதன் பொருள்.) பொன்னிலமாதராசை பொருந்தினர் பொருந்தாருள்ளந் தன்னில் (என்பது)—பொன் மண் பெண் ணிவைகளில் விருப்பமுடையோரும் அகன்றோருமாகிய விவ்விருவருள்ளத்தின்கண், அந்தரத்திற் சீவசாட்சிமாத்திரமாய் நிற்கும் (எ-து)—ஆகாயத்தைப்போலச் சீவசாட்சிமாத்திரமாக விளங்குவோன், எந்நிலங்களினுமிக்க வெழுநிலமவற்றின்மேலா நன்னிலமருவும் (எ-து)—எவ்வகைப் பதவிநிலங்களினு மிகச் சிறந்த அல்லது அஞ்ஞானபூமிகளினு மிகச் சிறந்த வெழுவகையாயுள்ள ஞானபூமிகளினு மேலாயுள்ள துரியாதீதத்தி லீச சாட்சிமாத்திரமாக விளங்குவோன் யாவனோ?, எகநாயகன் பதங்கள் போற்றி (எ-து) அந்த வேகநாயகனது திருவடிகட்கே வந்தனம், (எ-று).

'பொருந்தினர் பொருந்தார்' என்பதனாலஞ்ஞானியும் ஞானியுமெனக்கொள்க. 'அந்தரத்தில்' என்பதனால் சந்தனத்தின்கண்ணு மமேத்தியத்தின்கண்ணு நிறைந்துள்ள வாகாயத்திற்குச் சுத்தாசுத்த மின்மையைக் காட்டுங் குறியெனப் பெற்றாம். அதுபோலச் 'சீவசாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கும்' என்பதனால், அந்தச் சீவசாட்சியாகிய சைதன்னியம் சலட்சணமாயினும் விலட்சணமெனக் குறிக்கநின்றதெனக்கண்டாம். சாட்சியென்றது 'சீவசாட்சி' என்றதனால் ஈசசாட்சியெனக் கொண்டாம். ஒரு காற் சுத்தமு மொருகா லசுத்தமுமா யிருப்பினு மிருவகையு மன்றெனக் குறிக்க 'உள்ளம்' என்றார். நிற்கும் மருவு மென்பதை யுயர்திணை யாண்பாலாக்கியது எகநாயகனென்னு முயர்திணை யாண்பாலைப்பற்றியென்க; இதனைப் "பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற், செல்லா தாகுஞ் செய்யுமென் முற்றே" என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் காண்க. யாவனென்னும் வினா வருவித்தமை பற்றி அந்தவென்னுஞ் சுட்டு வருவிக்கப்பட்டது. நிற்கும் மருவு மென்னும் வினைகள் கூடஸ்தனாக நிற்கும் எகநாயகன், பிரஹ்மமாக மருவு மேகநாயகனென முடிக்கின் பெயரெச்சங்களாம். இக்கவியின் மூன்றாம் அடியின் எதுகை பொதுநகரமாயினும் இனமாதற்பற்றி யாகலின், வழுவன்றென வுணர்க.

(கருத்து.) எந்த வேகநாயகன் ஞானி யஞ்ஞானிகள் உள்ளத்தின்கண் சீவ சாட்சி மாத்திரமாயும், ஞானபூமியேழினு மேலாய துரியாதீதத்திற் பரசாட்சி மாத்திரமாயு மிருக்கின்றானோ, அந்த வேகநாயகனது திருவடிகட்கு எமது வணக்க முண்டாகுகவென்பது; இங்ஙனமன்றேல், முரணும். சீவசாட்சியா யென்னாது மாத்திரமென மிகைபடக் கூறியது சுயம்பெனக் குறிக்க. எந்நிலங்களினு மென்பதற்குக் கீழேழ் மேலேழ் நிலமெனக் கூறுவது புராண சம்மதமாம். இன்னும் சகலமத நிச்சயங்களாகிய வெந்த நிலங்களினு மெனப் பொருள்கொள்ளினு மொரு சாரமையினு மமையும். சீவசாட்சி கூறியதுபற்றி ஈசுவரசாட்சி வருவித்தது அருத்தாபத்தி. ஜீவேசுவரராக விளங்குவ திருவகைச் சாட்சியெனவும், இவ்விருவகைச் சாட்சியாக விளங்குவது ஏகநாயகனெனவும் பொருள்படுதலா லிங்கே வணக்க மைக்கிய மெனக் குறிப்பிக்க நின்றது. உள்ளந்தன்னி னிற்கு மேகநாயகனென்னில் நன்னிலமருவு மேகநாயகனெனப் பொருள்கொள்ளுதும். 'உள்ளந்தன்னில் சீவ சாட்சிமாத்திரமாய்நிற்கு' மென்றதனால், மேலாநன்னிலந்தன்னில் ஈசுவர சாட்சி மாத்திரமாக மருவுமென்றாம். உள்ளந்தன்னில் - ஏழாம் வேற்றுமை விரி. நன்னிலம் - பண்புத்தொகை. அந்தரத்திலென்பதை யிரண்டிடத்து மொட்டுக. ஏகநாயகனென்பதி லேகமென்றது சாட்சித்துவிதம் அறற்கு மிகைபடக் கூறிய தென்க. ஏகநாயகனென்னு நிலைக்குச் சாட்சித்துவிதம் கற்பிதமாம்; இந்தச் சாட்சித் துவித நிலைக்குச் சீவேசுவரத் துவிதங் கற்பிதமாம்; இந்தச் சீவேசுவர கற்பித நிலையைக் கற்பிதமென்றுணராது இவற்றையே ஆண்டான் அடிமையெனக் கொண்டனர் மதத்தர். அத்துவிதி வணக்கத்தையும் ஏனையமதத்தர் வணக்கத்தையும் [illegible]ப்பிக்க நின்றது, இந்நூலாசிரியரது வணக்கமெனக்கொள்க. அவற்றினு [illegible]றவும்மை தொக்கு நின்றமையின் வருவிக்கப்பட்டது. ஏனைய மதஸ்தர் வ[illegible]க்கம் பேதமெனவும், இந்நூலாசிரியர் வணக்கம் அபேதமெனவும் காட்டப் போற்றியென்றார். ஏகநாயகன் போற்றி யென்னாது பதங்கள் போற்றி என்றமையின், பதங்கள் இருவகைச்சாட்சிகளாகிய கூடஸ்தப் பிரஹ்மமெனக்கொள்க. அவயவியை யன்றி அவயவ மின்மைபோல, ஏகநாயகனை யன்றி யிருவகைச் சாட்சியு மின்மையின் பதங்கள் போற்றி என்றார். ஏனைய அவயவங்களுக்கு வணக்கங் கூறாதது தம்மை யிழிந்தோரெனக்காட்டற்கு. ஜீவேசருக்குச் சலட்சண விலட்சணமா யிருத்தலிற் சாட்சி என்றார். 'நன்னிலமருவு மேகநாயகன்' என்பது குருவெனினு மமையும். 1

2 - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவைக் கோசரமாக
இக்கவியில் துதிக்கின்றார்.]

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மயனாய் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் நிற்கும்

பூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனைப் நாளுந்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே.

(இ-ள்.) ஈன்றளித்தழிக்குஞ் செய்கைக்கேதுவாம் (எ-து)—சிருட்டி திதி சங்காரஞ்செய்யுங் கிர்த்தியங்கட்குக் காரணகர்த்தர்களாகிய, அயனைப் மாலா யான்ற வீசனுமாய் (எ-து)—பிரஹ்மாவாகியும் விஷ்ணுவாகியும் சிறந்த உருத்திரனுகியு மிருப்பதுமன்றி, தானே யநந்தமூர்த் தியுமாய் (எ-து)—தானே யின்னு மளவிறந்த மூர்த்திகளாகியும், நிற்கும் பூன்ற முத்தனுமாய் (எ-து)—இருந்தபடியிருக்கும் பரி பூரண ஞானியாகியும், இன்பப்புணரியாதவனைப் (எ-து)—பிரஹ்மாநந்த சாகரத்தி லுதிக்கு ஞானசூரியனுகியும், நாளுந்தோன்றிய விமலபோத சொரூபத்தைப் பணி கின்றேனே (எ-து)—சதோதயமாக விளங்குங் களங்கரகிதமான பிரஞ்ஞா சொரூ பத்தை வணங்குகின்றேன், (எ-று).

இங்கே கோசரமாவது ஞானம்; இந்த ஞானமே யிங்ஙனமாகக்கூறிய வநந்த பேதங்களுமா மென்பது தோன்றத் தானேயெனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தனர். புணரியாதவனென்றது 'இன்பப்புணரியாதவன்' என்றதனுல், ஞானசூரிய னென்றும். என்று மொருதகைத்தாக விளங்குதலென்பார் 'நாளுந்தோன்றிய' எனவும், சமஸ்தமுமாக நின்று விளங்குவதாற் பிரஞ்ஞா சொரூபத்திற்கு வணக்க மென்பார் 'விமலபோத சொரூபத்தைப் பணிகின்றேன்' எனவுங் கூறினர். இதுபற்றி வேதமாதாவால் நான்குவேதத்தினு முடிவாயுள்ள மகாவாக்கிய நான்க னுள் முதல் வாக்கியமாகப் பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மமெனக் கூறப்பட்டதெனக் கொண்டாம்.

வினு:—இந்தப் பிரஞ்ஞான மென்பதைக் கோசரமெனக் கொள்வ தென்னை

விடை:—அறிவு, ஆநந்தமென விரண்டாம்; அவற்றுள், அறிவன்றி ஜட பர மிருக்குமாயி னறிவன்றி யாநந்தமு மிருக்கும்; இன்றே லதுவு மின்றும். எங்ஙனமெனின், சோதனையிலறிவாகமுடியாத திரிபதார்த்தங்களி லொன்றுமில்லை. இவை அன்னிய மாகாதிருக்க ஆநந்த மென்ப தெங்ஙன மன்னியமாக முடியும்? யாமு மறிவாதலா லெம்மா லிதனை விசாரித் தனுஷ்டித் ததுவாகல் கூடும்; ஆத லின் கோசரமெனத்தகும்.

வினு:—அறிவே சிருட்டி திதி சங்காரமாயதை யெங்ஙன மறியலாம்?

விடை:—அறிவாகிய சத்தையன்றிப் பிராதிபாஸிகம், வியாவகாரிகம், பாரமார்த்திகமென் னுஞ் சத்து மூன்றுமில்லை. பிராதிபாஸிக சத்தே சிருஷ்டியாம்; வியாவகாரிக சத்தே திதியாம்; பாரமார்த்திக சத்தே சங்காரமாம். ஆதலி னிதனை மறுத்தற் கிடமின்றென்க.

(க-து.) பிரஞ்ஞாசொருபமே சிவமாதலி னதனையே பொருளாக விங்கே வணக்கங் கூறியதென்பது. இந்த வணக்க மெல்லாமாய் நிற்கு மவசாத்தின்மே னின்றது.

3 - கவி. அ. கை.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவை யருளிறையாக
இக்கவியில் துதிக்கின்றார்.]

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மென்பாற்
கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித மென்ற றிந்து
சுவரிடை வெளிபோல் யானே சொரூபசு பாவ மானேன்
அவருடைப் பதும பாத மனுதினம் பணிகின் றேனே.

(இ-ள்.) யானே யெங்குமாம் பிரஹ்மம்(எ-து)—நானே யெங்குமாய் நிறைந்துள்ள பிரஹ்மசொரூபமென்றும், கவருடைப் புவனமெல்லா மென்பாற் கற்பிதமென்றும் (எ-து)—அநந்தபேதமாகத் தோற்றுநின்ற வண்ட நிரை பலகோடிகளு மென்னிடத்தில் மித்தையென்றும், எவருடையருளால் யானேயறிந்து சுவரிடை வெளிபோற் சொரூபசுபாவமானேன் (எ-து)—யாருடைய வனுக்கிரகத்தினுல் நானேயறிந்து சுவரினு நிறைந்துள்ள வாகாயம்போலச் சாட்சாத்கார சொரூப சுபாவ மானேனோ?, அவருடைப் பதுமபாத மனுதினம் பணிகின்றேனே (எ-து) அந்தமகானுடையதாமரைமலர்போன்ற பாதங்களைச் சதாகாலமும் நமஸ்கரிக்கின்றேன், (எ-று).

என்று என்பதை யீரிடத்துமொட்டுக. எண்ணும்மைகள் தொக்குநின்றன. யானேபிரஹ்மசொரூபமென்றுக்கிய விடத்திலுள்ள சமஸ்தபேதங்களுமென்பாலாதாலால் 'என்பாற் கவருடைப்புவனமெல்லாம்' எனவும், அனைத்துமெனது சொரூபமாக விளங்கலிற் 'கற்பிதம்' எனவும், இங்ஙனமாய நிலையை யறிவுக்கறிவாகநின்றருளிறை யறிவிக்க அங்கறிந்தது யானே யாதலால் யானே யறிந்தெனக்கூட்டிப் பொருள்கொண்டாம். சுவரிடை வெளிபோலென வுவமித்தது தடையின்மையைக் குறிக்க. யான் அஃதிருந்தபடி யிருந்தேனென்பதை விளக்கச் 'சொரூபசுபாவமானேன்' எனவும், இங்ஙன முணர்த்தவல்லா ரெங்கணு மில்லையென்னு மருமை தோன்ற 'எவருடையருளால்' எனவும், கைம்மாறு வேறின்மையின் 'பணிகின்றேன்' எனவுங் கூறினர்.

(கு-து.) சமஸ்தமுமித்தையாக்கி, அவற்றைப் பிரஹ்மமாக்கியதுமன்றி யானுகவு மாக்கினுரென்பது விசேடம். இதனுல் விளங்குவ தியாதெனின், என்னைத் தவிர யாதொன்று மில்லை யென்பது; "என்னைத் தவிரமற்றிங் கேதுமில்லை யென்னுணே, பொன்னைத் தவிரவிலாப் பூடணம்போற்-பொன்னையுரு, வேருக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோ னம்மையுமவ், வாறுப் பகுத்துரைத்தோ மால்." என்று சொரூபஞானதேசிக ரோதுதலின்.

சுவரிடை யென்பதி லும்மை தொக்குநின்றது. நேரே பொருள் விளங்காமையாற் கொண்டுகூட்டிப் பொருளுரைத்தாம். இக்கவியி லிவ்வருளிறையாலாய பயன் எனக்கயலெனக்கொண்டிருந்த பிரஹ்மம் யானேயென்றும், சகலவுலகமு மென்னி

டத்திலென்றும், அவை வெறும் பொய்யென்றும், அவற்றைச் சின்மாத்திரமாக்கிக் காட்டலா லென்னையன்றி யில்லையென்றும், எந்தச் சுபாவமாக வேண்டியதோ அது வானே னென்றுந் தொள்ளக்கிடந்தமை காண்க. 3

4 - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவைக் குருமூர்த்தமாக இக்கவியில் துதிக்கின்றார்.]

என்னுடை மனது புந்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம்
என்னுடை யறிவி னாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக் குருவாத் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனே.

(இ-ள்,)என்னுடைமனதுபுந்தி யிந்திய சரீரமெல்லாம் (எ-து)—எனதாகக் கொண்டிருந்த மனம் புத்தி இந்திரியம் சரீரமுதலிய வனைத்தையும், என்னுடை யறிவினாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி (எ-து)—எனதறிவைச் சுயம்பிரகாசமாக விளக்கி யந்த வறிவினாலேயே சூரியசந்நிதானப் பனிபோலழித்து, என்னுடை நீயுநானு மேகமென் றைக்கியஞ்செய்ய (எ-து)—எனது சொரூபமாகியநீயென் பதும் உனது சொரூபமாகிய நானென்பதும் ஒன்றே யென் றைக்கியஞ் செய் வான் வேண்டி, என்னுடைக் குருவாத்தோன்று மீசனையிறைஞ்சினேனே (எ-து.) எனதாசிரியமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய பரமசிவத்தை நமஸ்கரித்தேன், (எ-று).

என்னுடையென்னுநான்கும் என்னுடையவென் றிருக்கவேண்டுமாதலின் ஈறு தொக்குநின்றன. சகல தத்துவங்களையு மெனதாக மெய்யென்றிருந்த வென தறிவைக் கொண்டே யவற்றைப் பொய்யாக்கினாரென்பது தோன்ற 'என்னுடை மனது புந்தி யிந்திய சரீரமெல்லா மென்னுடை யறிவினாலே யிரவிமுன் னிமமே யாக்கி' எனவும், உபாதித்திரயத்தால் நீநானென்னும் பேதங்காட்டலேயன்றி யறி வினால் சற்றுமில்லையென்பது தோன்ற 'என்னுடை நீயுநானு மேகமென் றைக் கியஞ்செய்ய' எனவும், ஞானகதப் பிரத்தியக்ஷத்திலன்றி ஐக்கியமென்பதுநிச்சயத் தாலும் பாவனையினாலும் பயன்படாதென்பது தோன்ற 'இரவிமுன் னிமமே யாக்கி' எனவுங்கூறினர். என்னுடை நீயுமென்றதனால் உன்னுடைநானுமென்றாம். சரீரமென்றது சரீரமெல்லாமென மிகைபடக்கூறியது ஸ்தூலம் சூக்குமம் கார ணம் என்பவற்றைக் குறிப்பிக்க வென்க.

வினா:—உபாதித்திரயத்தி லொன்றாயிருக்க என்னுடை மனதென வேறு பிரித்த தெற்றிற்கு?

விடை:—அந்தக்கரணப் பிரதிபலனன் சிதாபாசனென்னுமிடத்தும், பற் றிப் பாயுந் தகைய தென்னுமிடத்தும், ஆதார ஆதேய தருமத்தைப் பெறுதிருக்கின்

மனமொன்றேயெனக் கூறத்தகும்; அங்ஙன மனுபவம் யாவர் மாட்டும் இல்லாமையால் ஒன்றெனப்படாது. அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதம் அகற்றத்தக்க பரமசிவத்தையன்றிப் பதியொன்றின்றாகலின் 'என்னுடைக் குருவாத் தோன்று மீசன்' என்றார். நீயே நான் நானே நீ யென்றாயவிடத்து இறைஞ்சினேனென்றது எத்தகையாய வணக்கமோ அதனை யுணர்ந்தாரே அறிய வேண்டும். என்னுடை நீயு நானும் ஏகமென்றது உபாதிசகித அறிவுக்கன்றென்க.

அறிவுக்கறிவாய்நின்றறிவிக்கும் அவசரமூர்த்தம் அருளிறையெனவும், நேரே மானிடச்சட்டை சாத்திவந்து அடியாரைத்தடுத்தாட்கொள்ளு மவசரங் குருமூர்த்தமெனவும் இருப்பதுபற்றி இங்ஙனம் கூறினரென்க. 4.

5 - கவி. அ - கை.

[நிறுத்தமுறையானே மேற்கூறிய குருமூர்த்தத்தை வணங்கி
உண்மையாவது இத்தகையதென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போற்
சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு பாதம் போற்றிப்
பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா
மைந்தரு முணரு மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேனே.

(இ-ள்.) அந்தமுநடுவுமின்றியாதியுமின்றி (எ-து)-ஆதிமத்தியாந்தரகிதமாய், வான்போற் சந்ததமொளிருஞான சற்குரு பாதம்போற்றி (எ-து)—ஆகாயத்தைப் போல இடைவிடாதிருந்து சதோதயமாக விளங்குகின்ற ஞான வடிவமாயுள்ள சற்குருநாதனது திருவடிகளைவணங்கி, பந்தமும் வீடுங்காட்டப் பரந்தநூல் (எ-து)—பந்தநிலை யினையதெனவும் முத்திநிலை யினையதெனவும் காட்டுவான் வேண்டி விரிவாகக் கூறப்பட்டுநின்ற வேதாந்தசாஸ்திர சாகரங்களை, பார்க்கமாட்டா மைந்தருமுணருமாறு (எ-து)—ஆராய்ந் துணரத்தக்க சக்தியில்லாத சீடரு மெளிதி லுணரும்படி, வத்துதத்துவஞ்சொல்வேன் (எ - து)—உண்மையாயவஸ்து இஃதெனக் கூறுகின்றேன், (எ - று).

இங்கே சந்ததம் என்பது காலத்தின்மேலும், வான்போல் என்னு முவமை இடத்தின்மேலும் நின்றன. பரந்தவென்பது நூலென்பதற்குப் பெயரெச்சமாயினும், பிறராலன்றித் தானேபரவுந்தன்மை நூலுக்கின்மையின் அந்த வினையைச் செயப்பாட்டு வினையாக்கினும். 'அந்தமுநடுவுமின்றியாதியுமின்றி வான்போற்சந்ததமொளிரும்' என்னும் விசேடணம் ஞானத்திற்கே யுரியது. அதுவாக விளங்குபவர் ஆசிரியராதலால் ஆசிரியருக்குமாம். ஞானகுருவென்னாது சற்குருவென மிகைபடக்கூறியது, அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களைச் சுருதிமுகத்தால் மாத்திரமகற்று

தல்பற்றியும், இதுவுமன்றி யேனையோரும் இப்பெயர் கொண்டதுபற்றியுமென்க. சற்குருவென்னுது ஞானகுருவென்றது சரியைகிரியை யோகக்குருக்களன்றெனப் பிரிக்க. மைந்தருமென்னு மும்மை யிழிவு சிறப்பும்மை. எனவே, போதனசக்தி யை விளக்கிற்று.

(க - து.) உணரச் சக்தியற்றவர்களும் உணர்ந்துகொள்ளும் விதம் உண்மையைத் தெரிவிக்கப் புகுந்தனரென்பதாம். இது ஜீவகாருணியம்; செருக்கன்று. 5.

6 - கவி. அ - கை.

[முன்னே வத்துதத்துவமெனப் பொதுப்படக்கூறி இக்கவியில் அஃதினையதெனக் கூறுகின்றார்.]

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன் மொண்டு முன்னூற்
குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக்
கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீ தத்தை
யடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லாரே.

(இ-ள்.) படர்ந்தவே தாந்தமென்னும் பாற்கடல் மொண்டு முன்னூல் குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்கள் (எ-து)—முன்னுள்ளவேதாந்தாசாரியர்கள் தமது காலத்திற்கு முன்னரே விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டு வரையின்றி விரிந்துள்ள வேதாந்தமென்னும் திருப்பாற்கடலில் மொண்டு தம்மாலாயமுதனூலென்னுங் குடங்களினிறைத்துவைத்தார்கள், எல்லாங் காய்ச்சிக் கடைந்தெடுத் தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை (எ-து)— அக்குடங்களி னிறைத்துவைத்த அனைத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்துக் காய்ச்சிக் கடைந்து அதிலெழுந்த வெண்ணெய்க்குக் கைவல்ய நவநீதமெனப்பெயர் தந்து இதனையாவரு முண்ணும்படி யெடுத்துக் கொடுத்தேன், அடைந்தவர் விடய மண்டின் றலைவரோ பசியி லாரே (எ-து)— இதனை ஏற்றுண்பவர்கள் விடயமாகிய மண்ணைத்தின்ன அலைவார்களோ? அலையார்கள்; ஏனெனிற் பசியில்லாதவர்களாதலால், (எ-று).

'படர்ந்தவே தாந்தமென்னும் பாற்கடல்' என்பதும், 'முன்னூற்குடங்கள்' என்பதும், 'கைவல்யநவநீதம்' என்பதும், 'விடயமண்' என்பதும் உருவகம். வேத முடிவில் அகண்ட பரிபூரணமாக விளங்காநின்ற சுயஞ்சைதன்ய சாட்சாத் காரத்தைப் 'படர்ந்த வேதாந்தமென்னும் பாற்கடல்' எனவும், மகான்கள் தத்தமக்கியைந்த அளவு அதையேற்றுச் சிந்தித்துத் தெளிவுற்றதைப் பிறருய்யப் பாக்களிலும் வாக்கியங்களிலுங் குறைவற அமைத்தன ரென்பதை 'மொண்டு முன்னூற் குடங்களி னிறைத்து வைத்தார் குரவர்கள்' எனவும், அவ்வனுபவ ரசங்களையெல்லா மொருங்கே யென்னுளத்திற் கொண்டு என்னனுபவ ஞானக்கினியி லியையச்

சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சேடித்து நின்றது நிரதிசயாநந்த மாதலால் இதனையெடுத் துணர்த்தினேனென்பதை 'எல்லாங் காய்ச்சிக் கடைந்தெடுத் தளித்தேனிந்தக் கைவல்யநவநீதத்தை' எனவும், இதனருமை யுணர்ந்திதனையடையுமாறு அடைந்தவ ரதற்குமாறாய நிலையை யடையத் தவிப்பாரோ நித்திய திருத்திய ராதலின் தவியா ரென்பதை 'அடைந்தவர் விடயமண்டின் றலைவரோ பசியிலாரே' எனவுங் கூறிய வாறு காண்க. இடுத லேற்றற்பால தல்லாத கைவல்ய நவநீதமென்னுந் திவ்விய மேலாயநிலையை அதற்கியைந்த மொழிகளாக்கித் தந்தமையின் கைவல்யநவநீதம் விடயமும், அதற்கியைந்த மொழிகாளாலாய கவிகளும், அக்கவிகள்மயமாய இந் நூலும், அவ்விடயத்தையுணர்த்தற்கியைந்த துணைக்கருவியாதலால் இந்நூல் சம்பந் மும், இதனை யுணர வேண்டியவாறு உணர்ந்தனுபவித்தற்குரியார் அதிகாரியும், அங்ஙனம் அனுபவித்தலாலாயது துக்கநிவிர்த்தியும், தடையற்ற வானந்தமும் ஆத லால் இவை பயனும் எனக் கொண்டாம்; கொள்ளவே, இந்நான்கும் அனுபந்த சதுஷ்டய மென்றாயின.

வினு:—எதை விடய மண்ணென்றார்?

விடை:—சர்வமதத்தருங் கூறுங் கைலாய முதலிய சகல பதவிகளும் அவற் றாலாய தாரதம்மிய சுகபேதங்களுமென வறிக.

வினு:—இவற்றை மண்ணென்பானேன்?

விடை:—மண்ணை யாகாரமாக்கியவிடத்து நாசத்திற்கே இடந்தரல்போல, விடயத்தையே சுகாகார மாக்கியவிடத்து ஓயாப் பிறப்பிறப்பிற்கே யிடந்தரலா லென்க.

(க-து.) அனுபந்த சதுஷ்டயத்தினிலை இஃதென விளக்கியதென்பது.

இங்கே விடயமண்ணென்பதன் முக்கியார்த்தம் அறிவுக்கயலையாம். 6

7 - கவி. அ - கை.

[மேல் நிறுத்தமுறையானே வஸ்துவை உபாசன மூர்த்தமாகத்
துதித்து இந்நூலை இருவகைப்படலமாக்கி அவற்றிற்
குரிய பெயரை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முத்தனை வெங்க டேச முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட
கர்த்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் கைவல்ய நவநீ தத்தைத்
தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந் தெளித லென்றும்
வைத்திரு படல மாக வகுத்துரை செய்கின் றேனே.

(இ-ள்.) முத்தனை வெங்கடேச முகுந்தனை யெனையாட்கொண்ட கர்த்தனை வணங்கி (எ-து)—பாச மகன்றவனுகியுந் திருவேங்கடாசலபதியில் முகுந்தனுகியும் என்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட கர்த்தனுகியும் இருப்போனெவனே அவனை வணங்கி, சொல்லுங்கைவல்யநவநீதத்தைத் தத்துவவிளக்கமென்றுஞ் சந்தேகந் தெளிதலென்

றும் வைத்திருபடலமாக வகுத்துரை செய்கின்றேன் (எ-து)—சொல்லப்புகுந்த இந்தக்கைவல்லிய நவநீதமென்னு நூலைத் தத்துவவிளக்கமென்றும் சந்தேகந்தெளித லென்றும் இரண்டு படலவகையாக வகுத்துவைத்து அவற்றைச் சொல்லத் துணி கின்றேன், (எ-று).

"ஒருபொருண் மேற்பல பெயர்வரி னிறுதி, யொருவினை கொடுப்ப தனியு மொரோவழி" என்னும்விதியால், 'முத்தனை வேங்க டேச முகுந்தனை யெனையாட் கொண்ட கர்த்தனை வணங்கி' என்றார். 7

8 - கவி. அ - கை.

[மேலிரண்டாக வகுத்த படலவகைகளுள் தத்துவவிளக்கத்தை முன்னர்க் கூறுவான் வேண்டி அதனை யேற்றற்பாலனாகிய அதிகாரியின் சாதனசதுட்டயங் கூறப்புகுந்தார், இக்கவியில் அவற்றின் பெயரையும் நிலையையும் முறையே யுணர்த்துகின்றார்.]

நித்திய வநித்தி யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி ராசை
சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றாறு கூட்டம்
முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழிவர்சா தனமிந் நான்கே.

(இ-ள்.) நித்தியவநித்தியங்க ணிண்ணயந்தெரிவிவேகம் (எ-து)—நித்திய வஸ்து அநித்திய வஸ்துக்களின் நிச்சயங்களைத் தெரிகிற விவேகத்தை நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகமென்றும், மத்தியவிகபரங்கள் வருபோகங்களினிராசை (எ-து)—இடையாயுள்ள இம்மைமறுமைகளில் வரும் போகங்களில் வெறுப் பெழு தலை இகாமுத்திரார்த்தபலபோகவிராக மென்றும், சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென் றாறு கூட்டம் (எ-து)—உண்மையாக வுரைக்க வேண்டியவாறு சமாதி யென்று கொள்ளத்தகுங் கூட்டத்தைச் சமாதி சட்க சம்பத்தியென்றும், முத் தியை விரும்புமிச்சை (எ-து)—ஐக்கிய முத்தியை விரும்பத்தக்க இச்சையை முமுட்சுத்துவமென்றும், மொழிவர் சாதன மிந்நான்கு (எ-து)—கூறத்தகும் இந் நான்கையுஞ் சாதன சதுட்டயமென்ப ரறிவுடையோர், (எ-று). 8

9 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சமாதி சட்க சம்பத்தி யென்னுந் தொகையை இனி யிரண்டு கவியில் வகையாக்கிக் கூறுகின்றார்.]

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தை யாறாஞ்
சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண தண்டம்
அமர்மனை விவகா ரங்க ளருகலே விடலென் றாகும்
அமர்செயுஞ் சுகதுக் காதி யனுபவிப் பதுச கித்தல்.

(இ-ள்.) சமந்தமம் விடல்சகித்தல் சமாதானஞ்சிரத்தையாரும் (எ-து)—முன்னர்ச் சமாதிசட்க சம்பத்தியென்றார்; அவை சமம் தமம் விடல் சகித்தல் சமாதானம் சிரத்தை யெனவாறும், சம மகக்கரணதண்டம் (எ-து)—சமமாவது அகமாயுள்ள மனத்தைத் தண்டித்தலாம், தமம் புறக்கரணதண்டம் (எ-து)—தமமாவது புறமாயுள்ள ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களைத் தண்டித்தலாம், அமர் மனைவிவகாரங்களருகலே விடலென்றாகும் (எ-து)—விடலாவது தானமர்ந்துள்ள குடும்ப வியவகாரங்களைச் சுருங்கச் செய்தலாம், அமர்செயுஞ் சுகதுக்காதி யனுபவிப்பது சகித்தல் (எ-து)—சகித்தலாவது விடாது கலகஞ் செய்கின்ற சுக துக்க முதலியவற்றை அவ்வவ்வா றாகா தனுபவித்தலாம், (எ-று).

இச்சை செல்லுழியெல்லா மனஞ் செல்லாது காத்தல் 'அகக்கரண தண்டம்' எனவும், முன்பழக்கவழிச் செல்லுழியெல்லாம் பொறிகள் செல்லாது காத்தல் 'புறக்கரண தண்டம்' எனவும், வியவகார விரிவைச் சுருக்கல் 'அமர்மனை விவகாரங்க ளருகல்' எனவும், இருவினைப்பயன் வழித்தா யாகாமை 'சகித்தல்' எனவும் பொருள் படுமாறு காண்க. கலகஞ் செய்தல்-மனமொருவழித்தா நிற்கச் செய்யா தலையச்செய்தல். 9

10 - கவி. அ. கை.

இதுவுமது.

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்குமாறு
சரசமா வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர்
பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்
வரமிகு சமாதி யாறு வகையின்சொற் பொருளி தாமே.

(இ-ள்.) சிரவணப்பொருளைத்தானே சித்தஞ் சிந்திக்குமாறு சரசமாவைக்குமித்தைச்சமாதான மென்பர்மேலோர் (எ-து)—வேதாந்த சிரவணார்த்தத்தையேசித்தஞ்சிந்திக்கும்படி இனியலீலையாக நியமித்துக்கொண்ட இந்தச் சன்மார்க்கத்தைச் சமாதானமாவதெனச் சான்றோர்கூறுவர், பரமசற்குருநூலன்பு பற்றலேசிரத்தை யாகும் (எ-து)—சிறந்த சற்குருநாதனிடத்திலும் வேதாந்தநூலினிடத்திலும் மிக்க வன்பு வைத்தலே சிரத்தையெனப்படுவதாம், வரமிகுசமாதியாறு வகையின் சொற்பொருளிதாம் (எ-து)—எல்லாவரத்தினு மிக்க ஆறுசமாதி வகையின் சொற்பொரு ளிஃதேயாம், (எ-று).

ஏனையவற்றைச் சிரவணப் பொருளென்னுது வேதாந்த மென்றது சமாதிசட்க சம்பத்தி நான்கு சாதனத்துள் மூன்றாவதாதலானும், சமாதியாறனுள் சமாதான மைந்தாவ தாதலானும், பின்சாதன முமுட்சுத்துவ மாதலானுமென்க. தானே யென்னுந் தேற்றேகாரந் தந்தது பிறவன்றெனற்கு. காதானுகர்தலைச் சிரவணம் என்றார். பொருளிதாம் என்றது தொகுதி யொருமை. வேதாங்

தார்த்தமாவது அங்கலிங்கார்த்தத்தை மாத்திரம் பிரதிவாதிப்பது. ஏனைய, கன்ம காண்டம் பத்திகாண்ட மெனக் குறிப்பிக்க நின்றன.

(க-து.) இந்நூலதிகாரிக்கு இந்நான்கு சாதனமும் அங்கமாயினவென்பது. ()

11 - கவி. அ - கை.

[அவ்வவற்றிற்குரிய சாதனமின்றியக்கண் யாதும் அமையா
தென்பதையும், அமையின் அதனருமையையும்
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை
ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண் டாகும்
நூதன விவேகி யுள்ளி னுழையாது நுழையு மாகிற்
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னாமே.

(இ-ள்.) சாதனமின்றி யென்றைச் சாதிப்பாருலகிலில்லை (எ-து)— அவ்வவற்றிற்குரிய சாதனமில்லாவிடத்து யாதுகாரியத்தையுஞ் சாதிப்பா ருல கெங்கணு மில்லை, ஆதலா லிந்தநான்கு மடைந்தவர்க் கறிவுண்டாகும் (எ-து)— ஆகையா லிந்தநான்குசாதன முடையோர்க்கே ஞானோதயமுண்டாகும், நூதனவிவேகியுள்ளி னுழையாது (எ-து)— நூதனசாதன விவேகியுள்ளத்தின்கண் ஞானார்த்தத்தை நுழையுமா றெடுத்துக் கூறினும் அது சற்றும் நுழையாது, நுழையுமாகிற் பூத சன்மங்கள் கோடிபுனிதனும் புருடனும் (எ-து)— நுழையுமானால் அவன் முன் அநேககோடி ஜன்மங்களிற்செய்த சிவபுண்ணியங்களாற் சித்தசுத்தி யுடையோனா கிப் பரிபாக புருடனென்றெண்ணப்படுவன், (எ-று).

பொதுப்பட நீதிபற்றிக் கூறியதென்பது தோன்றச் 'சாதனமின்றி யொன்றைச் சாதிப்பாருலகிலில்லை' என்றார். நிச்சயமாதலின் அடைந்தவர்க்கே யெனத் தேற்றேகாரம் வருவித்தாம். ஏனையபாலினும் " ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குறித்தே" என்னும் விதியால் புனிதனென்பதை யொட்டுக; அஃறிணையிலு முள்ளுக்கத்திரியும் ஞானக்கினியா லெரிந்ததென்னும் ஐதிகசம் பிரதாய மிருத்தலிற் கூடும்.

(க-து.) ஞானம் சாதனசதுஷ்டய மின்றி யமையாதென்பது. இங்கே அறி வுண்டாகும் என்பது மெய்யுணர்வை. மெய்யுணர்வாவது அயலை யறியாது தன் னைத்தானறிதல். என்னை? " மெய்ம்மையறி வல்லதயில் வேறறிவ தெல்லாம், தம்மையறி யும்மறிவ தேயறிவு தானே" என்று தத்துவராயரோதுதலின். சுவானு பூதிநூலையேனும், சுவானுபூதியுத்தியையேனும், சுவானுபூதி நவநவ அற்புதத்தை யேனும் இடைவிடா திரவும் பகலுமாக எதிரே நின் றெடுத்துப் புலப்படும் வண் ணம் போதிக்கினும் இங்ஙனமாய சத்தஞ் சிறிதும் நுழையாது. செவிடோ? உலக சத்தத்திற்கன்று; என்னை? "கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வி யாற், றோட்கப்படாத செவி" என்று திருவள்ளுவர் கூறுதலின். 11

12 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய சாதன சதுஷ்டய அதிகாரியான ஒருவ னதிதீவிர பக்குவ நிலையை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இவனதி காரி யானோ னிந்திரி யங்க ளாலும்
புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலுந்
தவனமூன் றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பிப்
பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னோனே.

(இ-ள்.) இவனதி காரி யானோ னிந்திரியங்களாலும் புவனதெய்வங்களாலும் பூதபௌதிகங்களாலுந் தவனமூன் றடைந்து (எ-து)—இந்த நான்கு சாதனத்திற்கு மதிகாரியானோனாகிய இவன், மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களாலும் பூமியில் தனக்கிடுக்கணுக நேரிடுந் தெய்வச் செயல்களாலும் பஞ்ச பூதங்களாலும் அவற்றின் பௌதிகங்களாலும் நேரிடும் மூன்றுவிதத் தாகமடைந்து, வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்போல் வெம்பி (எ-து)—வெய்யிலாற் சகிக்கப்படாத புழுவைப்போல வதைந்து, பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினோன் (எ-து)—சனியாத ஞானதீர்த்தத்தில் மூழ்கிவிட அதி தீவிரமாக விரைவுற்றனன், (எ-று).

இவன் தவன மூன்றடைந்து புழுப்போல் வெம்பி ஞானதீர்த்தம் படிந்திடப் பதறினனென முடிக்க. ஆறிந்திரியங்களா னேரிடுந் தவனமாவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளாக உணர்வதனாலாய சுகதுக்க வதை; புவனதெய்வங்களா னேரிடுந் தவனமாவது ஊழா னேரிடுந் தனதிஷ்டத்தவறு; பூதபௌதிகங்களா னேரிடுந் தவனமாவது மண்முதலிய பஞ்சபூதங்களாலும், இடிமின்னல் வீடிடிந்து விழுதல் முதலியவற்றாலும் நேரிடும் வதை. இவற்றை முறையே ஆதியாத்மிகமெனவும், ஆதிதெய்விகமெனவும், ஆதிபௌதிகமெனவும் அறிவுடையோர் கூறுவர். இவை தாபத்திரயாக்கினி யாகும். தவனமூன்றடைந்து புழுப்போல்வெம்பிப் பதறினோன் என்னுங்குறியா லதி தீவிரனெனக் குறிக்கப்பெற்றும். தவனமென்பது அக்கினியெனினு மமையும். இந்தத் தாபத்திரயத்திற் கியையாதா னிவனெனவே, ஏனையர் இயைந்தன ரெனப் பொருள் படுதலால் அவர்க ளதிதீவிர ரல்லரெனத் தானே குறிக்கின்றது. இக்குறிகளை வஞ்சகர் தம்பா விருப்பதாகக் காட்டினும் விரைவில் மாறுவர்.

(க-து.) வெயிலால் வதையுண்டோன் தடாகமுதலிய தீர்த்தத்தில் மூழ்கப் பதறுவான் போன்று தாபத்திரயாக்கினியால் மனச்சாட்சியாக வதையுண்டோன், ஏனைய தீர்த்தம் வேண்டாது ஞானதீர்த்தத்திலேயே மூழ்கப் பதறுவனென வறிக. 'பவமறும்' என்பதை ஞானத்திற்கு விசேடணமாக்கிப் பவத்தை யறுக்கு ஞானமெனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். தெய்வமெனினு மூழெனினு

மொக்கும். அறு ஞானம் வினைத்தொகை; இது தன்வினை பிறவினைகட்குப் பொது. 12

13 - கவி. அ-கை.

[இந்த அதிதீவிர பக்குவன் மேற்கூறிய தாபத்திரயாக்கினி மேலீட்டால் ஈடணத்திரயமுங் கடந்து ஞான சற்குருவுக்காக எங்குந் தேடி யலைந்து கண்டானென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆனவிம் மனைவி மக்க ளர்த்தவீ டணைகண் மூன்றிற்
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு மான்போற்
போனவன் வெறுங்கை யோடே போகாத வண்ணஞ் சென்று
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே.

(இ-ள்.) ஆனவிம் மனைவி மக்க ளர்த்தவீ டணைகண் மூன்றில் (எ-து)—தத்தமக்குரிய ஊழாலமைந்த இந்த மனைவியும் இந்தப் புத்திரர்களும் இந்தப் பொருள்களுமாகிய ஈடணத்திரயங்களினின்றும், கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடுமான்போல் போனவன் (எ-து)—வேடரது வலையிற் சிக்கித் தெய்வகதியால் தப்பித்துக்கொண்டு திரும்பிப் பாராதோடு மான்போல் தப்பி யோடிப்போன இவ்வதிதீவிரன், வெறுங்கையோடே போகாதவண்ணஞ்சென்று (எ-து)—யாதொன்றும் இல்லாததாகப்போகாத பிரகாரம்போய், ஞான சற்குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கினான், (எ-து)—ஞானாசிரியரைத் தரிசித்து மனப் பூர்த்தியாக வணங்கினான், (எ-று).

ஈடணத்திரயத்தால் நேரிடுந் துன்பமாவது மனைவிபால் ஐயமறாமையும், மக்கள்பால் அவாவறாமையும், தாமீட்டிய பொருளின்பால் "இன்ன றரும் பொருளை யீட்டுதலுந் துன்பமே, பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே, யன்ன-தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா, விழத்தலுந் துன்பமே யாம்." என்னுங் கவிப்படி நேரிடுந் துன்ப மறாமையுமே. 'வெறுங்கையோடே போகாத வண்ணம்' என்பது சாதனசதுஷ்டய பரிபாகத்தை விளக்க நின்றது. இங்கே 'நன்றாக' என்றது திரிகரண மொத்தலை.

(க-து.) தாபத்திரயாக்கினியால் ஈடணத்திரயத்தைக் கடந்து ஆசிரியரைத் தேடிக் கண்டு வணங்கின னென்பது. 13

14- கவி - அ - கை.

[அங்ஙனந் தேடிக் கண்ட ஆசிரியர்பால் தன் குறைகளை முறை யிடுகின்றான் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால்
உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சிக்க வேண்டு மென்றான்.

(இ-ள்.) வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ்வெனுஞ்சோ கத்தா னுணங்கினேன் (எ-து)—ஆசிரியரை வணங்கிநின் றழுது முறையிடலாயினான் மாயவாழ்வென்று சொல்லப்படும் குடும்பசோகத்தினால் மிகவருந்தேன், ஐயனே என்னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம் (எ-து)—எனதாசிரிய மூர்த்தமாக எழுந்தருளிய கர்த்தனே! என்னுள்ள மாத்திரம் சீதளமாகும் படி, பிணங்கிய கோசபாசப் பின்னலைச் சின்னமாக்கி (எ-து)—பேரின்ப வாழ்விற்கு மாறாயுள்ள பஞ்சகோசமாகிய வலையைத் துண்டு துண்டாகத் தறித்து, இணங்கிய குருவே யென்னை யிரட்சிக்க வேண்டு மென்றான் (எ-து)—என் ஐயந் திரிபு அகற்றுவதற்கு இயைந்த குருநாதனே! அடியேனைப் பிறவியணுகாவாறு இரட்சிக்க வேண்டு மென் றிரந்தனன், (எ-று).

மாயாவாழ்வென்பது பொய் வாழ்வு. சோகமாவது துன்பம். எனவே பொய் வாழ்வு மெய்யாகச் சுகம்போலத் தோன்றலின் மெய்வாழ்வெனத் துணிந்து அனுபவிக்க அனுபவிக்கத் துன்பமேலீடே நிகரற்றபலனென்பது பெற்றாம். மாய வாழ்வு சந்தைக் கூட்டம்போல்வது. தேகங்களெல்லா மண்பொம்மைகளாதலின், மீண்டு மண்ணாகின்றன; ஆயினும் வினைவழியேவந்து அணைவ தாதலின், "இக் கணத்திருக்கு மினிவருங் கணத்தா டிருக்குமோ மரிக்குமோவுடலம்" என்றாரறிஞர். ஆதலின், இவ்வுடலை மெய்யென நம்பி நானீயவனவளதுவெனக் கொண்டு குலாவி மகிழ்தல் மகிழ்வன்று என்பது பற்றி 'மாயவாழ்வு' என்றார். இப்பொய் வாழ்வைப் பொய்யென் றுணராது மெய்யெனக் கொள்வதும், அதனாலாய சுக துக்க வலைகளால் ஓயாது மொத்துண்பதும், இதுசகச மென்று அச் சுழலில் தானே யிருக்க மீண்டுமீண்டுங் காமியத்தவமே புரிவதும், சிற்றின்பத்தையே கருதிச் சலிப்பின்றி உழல்வதும் உள்ளமாதலானும், தாபத்திரயாக்கினி வதைத்தவிப்பும், ஈடணாத்திரயத் தவிப்பும் இவ்வுள்ளத்திற்கே யாதலாலும், உபசாந்தம் வேண்டுவது வேறொன்றற்கும் அன்றாதலாலும் 'உள்ளமே குளிரும் வண்ணம்' எனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்தார். பாசமென்பது ஆசையாகிய கயிறு. கயிற்றாற் பின்னி யிருப்பது பற்றிப் பின்னலை வலை யென்றாம்.

(க-து.) துக்க நிவிர்த்தி வேண்டுமென்பது. 14

15 - கவி. அ - கை.

[அவ்வேண்டுகோளுக்கு இயைந்த ஆசிரியர் யான் சொன்னவாறு
இயையின் அங்ஙனமாகுதி யென்றனர் என்பதை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அன்னைதன் சிசுவை யைய னைமீன் பறவை போலத்
தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொல்வேன்
சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு மென்றான்.

(இ-ள்.) அன்னை தன் சிசுவை யையனுமைமீன் பறவைபோல (எ-து)—தாயாகிய ஆமையும் மீனும் பட்சியும் தம் சிசுவைச் செய்யுமாறுபோலக் குருவும், தன்னகங்கருதி நோக்கித் தடவிச்சந்நிதியிருத்தி (எ-து)—தன்னுளத்திற் சிந்தித்தும் திருநோக்கு வைத்தும் அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ் செய்தும் இம்மூன்றுமாயின பின் தன் சந்நிதியி லிருக்கச் செய்து, உன்னது பிறவிமாற்று முபாய மொன்றுண்டு (எ-து)—இனி உனது ஜனனத்தை நீக்கத்தக்க ஒரு தந்திர முண்டு, சொல்வேன் சொன்னது கேட்பாயாகிற் றொடர்பவந்தொலையு மென்றான் (எ-து)—யான் அதைச் சொல்லுகின்றேன் சொன்னவாறு கேட்டு நிற்பையாயின் உன்னை விடாது தொன்றுதொட்டுத் தொடர்ந்து வருகின்ற ஜனனம் உன்னை விட்டு நீங்குமென் றுறுதி மெழிந்தனன், (எ-று).

ஐயனு மென்ற உம்மை தொக்கு நின்றது. அன்னையென்பது உவமையன்று; தன் சிசுவென்றதனால் ஆமை மீன் பறவையென்பவைகட்கு விசேடணமாயிற்று ; 'ஆமை மீன் பறவைபோலத் தன்னகங் கருதிநோக்கித் தடவி' என்பது நிரனிறைப் பொருள்கோள்: இக்கவியில் தன்னென்ப திரண்டுண்டு, ஒன்று ஆமை முதலியவற்றிற்கும், மற்றொன்று தன்னகங்கருதி என்பதனால் குருவுக்கு மெனக்கொள்க; யாதினுனெனின், போல வென்பதை இடையிற் கொடுத்துப் பிரித்ததனுலென்க.

(க-து.) அவன் வேண்டுகோளுக்கு இவர் இயைந்ததற் கடையாளம் இவன் தன்னைப்போலாகுகவென் றின்னலும், நோக்கலும், தடவலுமே யென்பது. ஆமை முதலியவற்றிற் குரிய வினையை இவர்மேல் ஏற்றலால் அவைகட்குச் சொல்லாதொழிந்தது சுருங்கச் சொல்ல லென்னு மழகு. அவைகட்குரிய தனித் தனி வினையும் தத்தங் குஞ்சுகள் தம்மைப்போல் உருப்படற்கென்க. 15

16 - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனமாகுக வென்ற ஆசிரியர் கூறிய ஒரு சிறிய தந்திரத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அவனெய்திய உவகை மிகுதியை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்ட நேரந்
தடமடு மூழ்கி னன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி
அடருமன் பொழுகு மாபோ லாநந்த பாஷ்பங் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான்.

(இ - ள்.) தொடர்பவந் தொலையுமென்று சொன்னதைக் கேட்ட நேரம் (எ - து)—தொன்றுதொட்டு உன்னைத் தொடர்ந்து வருகின்ற சனனந் தொலையுமென்று குருவானவர் சொல்ல அதைச் சீடன் கேட்ட மாத்திரத்தில், தடமடு மூழ்கினன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள்ளாறி (எ-து) —வெயிலாற்

களைப்பட்டோன் பெரிய தடாகத்தில் மூழ்கினால் எங்ஙனமோ, அங்ஙனமே இவனும் தன் மனம் குளிர்ந்ததுமன்றிச் சரீரமும் உட்புறமெங்கும் குளிர்ந்து வெப்பமாறி, அடருமன் பொழுகுமாபோ லானந்த பாஷ்பங் காட்டி (எ - து)— அகத்தில் மிக்க அன்பு பெருகுமாறு போன்று புறத்திலும் விழிகளால் ஆனந்த பாஷ்பம் ஒழுகக் காட்டி, மடன் மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல் வான் (எ - து)—தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை மீண்டும் வணங்கி யெழுந்து நின்று இதைச் சொல்லப் புகுந்தனன், (எ - று).

ஒருவரும் இங்ஙனம் சொல்லக் கேளாமையால் இங்ஙனமாய வியப்புத் தோன்றிற்று. மனங் குளிர்ந்ததுமன்றி யெனத் தெரிவித்தலால் சரீரமு மென்ற உம்மை இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை. மடன் மலர்ப் பாதம் உவமைத் தொகை. 16

17 - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனம் உவகையின் மிக்கோனாகிய மாணாக்கன்
ஐயனே! உபாய மொன்றுண்டென்றீரே, அதனை யுணர்தற்கு
அடியேன் அபாத்திரனாயினும் அதை விளக்கி அடியேனை இரட்சித்தல்
தமது கடமையே யென்று இரந்து கேட்டனன் என்பதை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனா னாலுஞ் சுவாமி
நின்னது கருணை யாலே நீரென்னை யாள லாமே
உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே
இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான்.

(இ - ள்.) சொன்னது கேட்கமாட்டாத் தொண்டனானாலும் (எ - து)— தாமுணர்த்துவதைக் கேட்கச் சக்தியற்ற தொண்டனாயினும், சுவாமி நின்னது கருணையாலே நீ ரென்னை யாளலாமே (எ - து)—குருசுவாமியே! உமது கிருபாகடாட்சத்தினாலே தாங்கள் அடியேனைத் தடுத்தாட் கொள்ளலாமே, தடை யென்னை?, உன்னது பிறவிமாற்று முபாயமொன் றுண்டென் றீரே (எ-து)— உன் சனனத்தை நீக்கத்தக்க உபாய மொன் றிருக்கின்ற தென்றீரே, இன்ன தென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்றான் (எ - து)—அஃது இத் தன்மையதென்று அதனியல்பைத் தாங்கள் காட்டி அடியேனை இரட்சித்தல் வேண்டு மென்று இரந்தனன், (எ - று).

(க - து.) இவன் இரந்து கோடலைக் கண்டு அகம் பாவம் அற்றவனென்று உணர்ந்தா ரென்பது. 17

18 - கவி. அ - கை.

[ஆசிரியர் இவனே எமது கருத்திற்கு இயைந்தவனென்பதை அன்னோன் இரக்துகேட்கும் குறியா லுணர்ந்து உபதேசிக்கத் தொடங்கினர் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின்
குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவியின் கொள்கை போலத்
தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
உடம்பினுட் சீவ னைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே.

(இ - ள்.) அடங்கிய விருத்தியானென் றறிந்தபின் (எ - து)—விருத்தி யடங்கினவ னென்று இவனை அறிந்த பின்னர், செறிந்தமண்ணின் குடம்பையுள் புழுமுன்னூதுங் குளவியின் கொள்கைபோல (எ - து)—புரையற அமைந்த மண் கூண்டினுள் புழுவுக்கு முன்னின்று கோஷிக்கும் குளவியின் தன்மையைப்போல, தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி (எ - து)—அவ்வுபாயம் இனையதெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்த ஆசிரியரும் ஆத்ம சொரூபத்தையே அவ னடையவேண்டி, உடம்பினுட் சீவனைப் பார்த் துபதேச மோதுவார் (எ - து)—தேகத்தினுள்ளிருக்கும் சீவனைப் பார்த்து உபதேசிக்கத் தொடங்கினர், (எ - று).

தடுக்காது அமைதி பெற நிற்றலை 'அடங்கிய விருத்தியான்' என்றார். புழுவை இரைக் கென்றனர் சிலர்; யாது பற்றி யெனின், புழுவைக் குளவி யாக்கல் எங்ஙனம் பொய்யோ, அங்ஙனமே வேதாந்த சாஸ்திர முழுவதும் பொய்யெனக் காட்டற்கென்க.

வினா :—சமஸ்தமு மித்தை யென்று வேதாந்த சாஸ்திர முழுவதும் பிரதி பாதிப்பது பொய்யோ?

விடை :—அநாதியா யிருக்கும் உலகைப் பொய் யென்பதனால் அது குற்றமே.

வினா :—பொரு ளிடங் காலங்களில் ஒன்றேனும் சோதனையில் அல்ல இல்லை யென்று இயையாது, ஆம் உண்டெனப் பட்டே இருத்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் ஒரு பொருளுஞ் சம்மதியாதே; ஆதலின், அனைத்து மித்தை யெனல் குற்றமோ?

விடை :—அனைத்தும் பொய்யாயின், நமது இச்சா ஞானக் கிரியைகட்கு இயைந்திருப்பானேன்? கர்த்திருத்துவ போக்திருத்துவமா யிருப்பானேன்? சித்து சட பேதமா யிருப்பானேன்? அரசு குடியென் றிருப்பானேன்? பிறப் பிறப்பென் றிருப்பானேன்? ஆதலிற் குற்றமே.

வினு :—அனைத்தும் பூதவிகாரங்களா மென்பதற்குப் பழுதென்னை? சுயம்பெனிற் காட்டலாம். அங்ஙனமே பூதமும் சுயம்பெனின், விகாரமய மல்லா திருக்கக் காட்டலாம். காட்ட வலியின்றேல், அஃது உன் பிழை; நூலின் மேற் பிழை யென்னை?

விடை :—இங்ஙன முணராமையாற் குற்ற மெனதே. 18

19 - கவி. அ - கை.

[அவ்வுபதேசம் இனையதெனச் சாமானியமாகக் கூறுவதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி றந்து
தீராத சுழல்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன் போதம்
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந் தானே.

(இ - ள்.) வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்திறந்து (எ - து) —என் ஞானபுத்திரா! என் பூர்வபக்க சித்தாந்த வழியே வரக் கடவாய்; எவன் தன்னை மறந்தானே அவன் மாறாது பிறந்திறந்து, தீராத சுழல்காற்றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றி (எ - து)—ஓயாத சுழல் காற்றில் அகப்பட்ட செத்தைபோல எப்பதவிகளிலும் நிலையின்றிச் சுற்றிச் சுற்றி, பேராத கால நேமிப் பிரமையில் திரிவன் (எ-து)—அழியாத கால சக்கரமென்னும் மயக்கத் தில் திரிந்துகொண்டேயிருப்பன், போதம் ஆராயும் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவுந்தான் (எ - து) —அறிவினுல் ஆராயத் தக்க தன்னைத் தானென் றறியு மட்டும், (எ - று).

எந்தெந்த நிலைகளைப் பூர்வபட்சப் படுத்துகின்றேனே அந்தந்த நிலைகளை விட்டு எந்தெந்த நிலைகளைச் சித்தாந்தப் படுத்துகின்றேனே அந்தந்த நிலைகளை விடாது பற்றி வருவாயாக வென்பார் 'வாராய்' என்றார். தன்னை மறத்தலாவது அயலைத் தானெனலாம். எடுக்கும் உடலெல்லாம் காலவளவில் விடாது மாறி மாறிச் சுழன்று வருதலின் காலத்தை 'நேமி' என்றார். காலம் இருந்தபடி யிருக்க அதனை நேமி யென்றது உடலுக் காயுள் கணித்தலைப் பற்றியும், அண் டங்கள் சுழன்று வருதலைப் பற்றியும் என்க. பிரமை யென்பதற்குச் சுழலெனப் பொருள்கொள்ளின், அது காலநேமி யென்பதனுற் பொருந்தும்; மயக்கமெனப் பொருள் கொள்ளின், காலநேமியை ஆயுளாகக் கொண்டு மயங்கல் புருடனுத லால் அவன்மேற் பொருந்தும். தான் என்பது போதமாதலால் தன்னுல் தன்னை ஆராயவேண்டு மென்பது தோன்ற 'போத மாராயுந் தன்னை' எனவும், அங்ஙனம் ஆராய்ந்த விடத்தன்றித் தன்னைத் தானென வுணர்தல் கூடாமை யின், 'ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வளவும்' எனவும் கூறினர்.

(க - து.) தானே தானுகாத காலமளவும் பிறவி யகலாதென்பது. இது சனன நாச தந்திரம்; ஏனையவோ தானெனல் அயலாதற்பால வாதலின் போலித் தந்திரம். இது மதத்தரிடத்தது ; அது வேதாந்தியிடத்தது ; ஆகலின், வேதாந்தமே அனைத்தினும் மிகையெனல் அருத்தாபத்தி; யாதினுலெனின், சத்துசித்து ஆனந்தத்திற்கு இயைதற்பாலது இனையதெனவும், அநிர்த சட துக்கத்திற்கு இயைதற்பாலது இனையதெனவும் கலப்புருது விளக்கச் சோதனை நியாயம் பொருத்தங்களை யுடைமையா னென்க. 19

20 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சாமானியமாகக் கூறியதையே விசேடமாகக் கூறுதலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண் டானேற்
பின்னையத் தலைவன் றானுய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன்
உன்னைநீ யறிவா யாகி லுனக்கொரு கேடு மில்லை
என்னைநீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித் தேனே.

(இ - ள்.) தன்னையும் தனக்காதாரத் தலைவனையுங் கண்டானேல் (எ - து) —ஒருவன் தன் யதார்த்த நிலையினையும் தனக்காதாரமாயுள்ள தலைவன் யதார்த்த நிலையினையும் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பானுயின், பின்னையத் தலைவன் றானுய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் தீர்வன் (எ - து)—பின்னர் அத்தலைவனே தானுகவும் தானே அப்பிரஹ்மமாகவும் ஏகமாய இடத்துச் சனனத்தினின் நகல்வன், (ஆதலின்), உன்னை நீ யறிவாயாகி லுனக்கொரு கேடுமில்லை (எ - து) —உன் யதார்த்த வடிவை நீ உண்மையாகக் காண வல்லையாயின் உனக்கொரு துன்பமு மில்லை, என்னை நீ கேட்கையாலே யீதுப தேசித்தேன் (எ - து)— பிறவித் துய ரகலத்தக்க தந்திரம் உணர்த்த வேண்டுமென்று என்னை நீ கேட்ட படியால் இதனை யானுபதேசித்தேன், (எ - று).

தலைவன் - பிரஹ்மம். ஐக்கியமாதற்கு இயைதற்பாலது உபாதிரகித கூடஸ்தப் பிரஹ்மமாதலால் இவற்றையே 'தன்னையும் தனக்காதாரத் தலைவனையும்' எனவும், பிரத்தியட்சத்தாலன்றிச் சொல், நிச்சயம், பாவனை முதலியவற்ருல் ஐக்கிய மெய்தாது என்பது தோன்றக் 'கண்டானேல்' எனவும், ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்திற்கு முன்னரன்று ஐக்கியமாவதென்பார் 'பின்னையத் தலைவன் றானுய்ப் பிரமமாய்' எனவும் கூறினர். 'தலைவன்றானுய்' என்றதனுல் தான் தலைவனு யெனவுங் கொண்டாம். ஐக்கிய மாதலைப் பற்றி இரண்டு தேற்றேகாரமும் வருவித்தாம். ஐக்கிய மெய்தியக்கால் சனனத்திற் கிடமின்மையின் 'பிறப் புத் தீர்வன்' என்ருர். இது வேதாந்த மரபென்பது தோன்ற ஆதலி னென்ரும். சனனம் அகல்வதற்கு வேறு வழியின்மையான் 'ஈதுபதேசித்தேன்' என்ருர்.

வினு :—ஐக்கியத்தா லெங்ஙனம் பவ மகலும்?

விடை :—இங்ஙனமாய கூடஸ்தப் பிரஹ்ம நிலே தெரியின், ஐக்கியந் தெரியும்; ஆதலின், வெறுஞ் சொல்லா லாவதன் றென்க.

(க - து.) இதனினும் மேலாய ஐக்கிய மில்லே யாதலால் இது கிடைத்தல் அரிதரிதென்பது பற்றி, இதனைத் தத்தமக்குரிய சமயக் கொள்கையின் மேலும், அதிகாரத்தின் மேலும், எச்சிலின்மேலும், யோனியின் மேலும், ஒருங்குபோல் தோற்ற மன வொருமையின்மேலும், இன்னும் இவை போன்றவற்றின் மேலும் வைத்து என்ன சாதிக்கினு மைக்கியமாகுமா? ஒருபோது மாகா தென்பது. 20

21 - கவி. அ - கை.

[தன்னைத்தான் அறிய வேண்டுமென்ற ஆசிரியரது இலட்சியார்த்தம் அறியாது, தன் இலட்சியார்த்தம் காரணமாக எண்ணித் தன்னைத் தானுணராதார் இல்லாதிருக்க, அவர்கட்குச் சனனந் தவிராதது என்னை யென்ற வினுவை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

என்னைத்தா னசட ஞக வெண்ணியோ சொன்னீ ரையா
தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியு ளொருவ ருண்டோ
பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்திறந் துழலு வானேன்
நின்னைத்தா னம்பி னேற்கு நிண்ணய மருளு வீரே.

(இ - ள்.) என்னைத்தா னசடனுக வெண்ணியோ சொன்னீ ரையா (எ - து)—என்னை அவ்வளவு மூடனுக எண்ணியா சொன்னீர் ஐயனே!, தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியு ளொருவருண்டோ (எ - து)—தன்னைத்தா னறியாத மனிதர் ஒருவர் உலகில் உண்டோ?, பின்னைத்தா னவர்களெல்லாம் பிறந்திறந் துழலுவானேன் (எ - து)—இங்ஙன மிருக்க அவர்களெல்லாம் பிறந்திறந் துழல்வ தென்னையோ?, நின்னைத்தா னம்பினேற்கு நிண்ணய மருளுவீர் (எ - து)—உன்னையே தஞ்சமாக நம்பிய அடியேனுக்கு உண்மையைத் தெரிவித்தருளல் வேண்டுமென்று இரந்தனன், (எ - று).

அடியேனும் உலகத்தாரும் தன்னைத்தான் உணராதாரல்லவே; இஃதென்ன அதிசயமென்பது தோன்ற, 'என்னைத்தா னசடனுக வெண்ணியோ சொன்னீரையா, 'தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியு ளொருவ ருண்டோ' என்ருன்.

(க-து.) இவ்வாக்கியத்திற்கு அநுபவம் ஒவ்வாதது என்னை யென்பது. ()

22 - கவி. அ - கை.

[தன்னைத்தான் உணரும் மார்க்கம் இன்னதெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்தார், இக்கவியில் ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தையே தன்னைத்தான் அறிதலெனக் கூறுகின்றார்.]

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வன் யாவன்
அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ னருகு மென்றார்
சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல் லாம லென்றான்
பின்னது கேட்ட வையர் பீடையு நகையுங் கொண்டார்.

(இ - ள்.) இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வன் யாவன் (எ - து)—தேகம் இன்னதெனவும் தேகி இவனெனவும் உணர்பவ னெவனோ?, அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவனருகு மென்றார் (எ - து)—அப்படிப் பட்டவனே தன்னைத்தா னறிந்தோன் என்பவனும் என்றார், சொன்னபின் றேகியாரித் தூலமல்லாம லென்றான் (எ - து)—அங்ஙனம் ஆசிரியர் கூறியபின் இத்தூல தேகத்தை யன்றித் தேகி யென்பவன் வேறொருவ னுளனோ? இஃதென்ன வியப்பு! அவன் யாரென்றனன், பின்னது கேட்ட வையர் பீடையு நகையுங் கொண்டார் (எ - து)—அது கேட்ட பின்னர் ஆசிரியர் சிறிது வருத்தமும் பின்னர் நகையுங் கொள்வாராஞர், (எ - று).

ஒன்றுந் தெரியாத இவனை எவ்வாறு மெய்யுணர்வு ஆக்குவ தென்னும் விசனமும், ஆயினும் அதிதீவிரனுதலி னென்னுஞ் சிறிதுவப்பும் உண்டாயின மையால் 'பீடையு நகையுங் கொண்டார்' என்றார். பொதுப்பட 'இன்னது தேகம்' என்றார்; அதனை இவன் 'இத்தூலமல்லாமல்' என்றான்; எனவே, தூலம், சூக்குமம், காரண மென்பவற்றுள் இத்தூல மென்றது வியப்பு; இவ் வியப்பால் உவப்பெய்தினரெனினு மமையும். அயல் ஆகார மானேன் சுயாகா ரமு மாவனெனக் கொள்ள லுவப்பென்க. 22

23 - கவி. அ - கை.

[அநாத்மாவே தானெனின், இது சாக்கிராவத்தை; ஏனை யிரண்டு அவத்தையிலும் தூலங் காணுமல் வெவ்வேறு காண அவற்றை யாங்காங்குக் கண்டவனும், இவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கே ஓர்ந்து உணர்பவனும் யார்? அவனைத் தெரிவி யென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய்
மோகமாங் கனவில் வந்து மூளைத்திடு மவனுர் சொல்லாய்
சோகமாங் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனுர் சொல்லாய்
ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேதோ சொல்லாய்.

(இ - ள்.) தேகமவ்லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்றாய் (எ - து)— அநாத்மாவைத் தவிர வேறே ஆத்மாவென்பவன் யார்? இருந்தாற் காணப் படானோ? இல்லை; ஆதலிற் காணே னென்றனே, மோகமாங் கனவில் வந்து முளைத்திடுமவனார் சொல்லாய் (எ - து)—மயக்கமாயுள்ள சொப்பனத்தில் தானாக வந்து முளைத்தவ னெவன்? அவனார்? சொல், சோகமாங் கனவு தோன் றாச் சுழுத்தி கண் டவனார் சொல்லாய் (எ - து)—மயக்கமாகிய அந்தச் சொப்ப னமும் காணப்படாத சுழுத்தி யவஸ்தையைக் கண்டவ னெவன்? அவன் யார்? அதையாயினுஞ் சொல், ஆக நீ நனவிலெண்ணு மறிவுதா னேதோ சொல்லாய் (எ - து)—இவை யனைத்தும் ஒருங்காகச் சேர்த்து நீ சாக்கிரத்திற் சிந்திக்கு மறிவாவ தியாது? அதனையேனுஞ் சொல், (எ - று).

இருந்தாற் காணுனு வென்பது நபாதி; காணுனுதலால் யானுங் கண்டில னென்பது நாஸ்தி. இவற்றை மறுக்க அவஸ்தாத்திரயம், காட்சித்திரயம், அபி மானித்திரயம் குறிப்பித்தார்; குறிப்பிக்கவே இவற்றை உணர்வான் தேகி ஒருவ னுளனுதல் தோன்றுகின்றது; தோன்றவே, அத்தேகியெனல் அறிவாகிற பொருளென விளங்க, 'ஆகநீ நனவிலெண்ணு மறிவுதானேதோ சொல்லாய்' என்றார். எனவே, அவ்வறிவு பிரத்தியகாத்ம சொரூபமாயிற்று. தேகமே ஆத்மா வென்றது நாஸ்திகம்; அதனை மறுக்கச் சீவ னெனக் குறிப்பித்தது ஆஸ்திகம்; இவ்வாஸ்திகத்தை மறுக்க அறிவென்றது வேதாந்தம் என்க.

(க - து.) அறிவாகிய புருஷன் ஒருவன் இதோவிருக்கின்றானென வாச்சி யார்த்தத்தாற் காட்டிய தென்பது. 23

24 - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனம் வினவிய ஆசிரியர்க்குத் தேவரீர் ஒருவன் உளனுதலைக் குறிப்பித்தது மெய்யே; சந்தேகமில்லை. அவன் இனையனெனலைத் தெரிவிக்க வேண்டு மென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக்
கனவுகண் டதுமி ரண்டுங் காணுத சுழுத்தி கண்டுந்
தினமனு பவித்த லொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னை மறைக்குமெ தருளுவீரே.

(இ - ள்.) நனவு கண்டது நான் (எ - து)—சாக்கிராவஸ்தை கண்டதும் நானே, கண்டநனவுள நினைவு நீங்கிக் கனவு கண்டதும் (எ - து)—என்னாற் காணப்பட்ட சாக்கிராவஸ்தையாயுள்ள ஸ்மரணை நழுவிக் கனவாகத் தோன்ற அக்கனவு கண்டதும் நானே, இரண்டுங் காணுத சுழுத்தி கண்டும் (எ - து)

—இவ்விரண்டவத்தையுங் காணப்படாத சுழுத்தி யவத்தை கண்டதும் நானே, தினமனுபவித்த லொக்கும் (எ - து)—அங்ஙனமாக யானே தின மனுபவித்துக் கொண்டு வருதலால் தேவரீர் ஒரு புருட னுளனென்ப தொக்கும், (சற்றும் ஐயமில்லை), தெரியவுமில்லை சற்றே மனதினி லுதிக்கும் பின்னை மறைக்கும் (எ - து)—அது பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படவுமில்லை, இல்லை யென்றால் அங் ஙனம் நில்லாது உள்ளதாகக் கொஞ்சம் மனத்தில் தோன்றுகின்றது, அறியலா மெனில் யாதோ அதனை மறைக்கின்றது (ஆதலின்), அதருளுவீர் (எ - து)— அவ்வைய நீங்க அதை யனுக்கிரகிப்பீர், (எ - று).

நானென்பதை முதனிலைத் தீவகமாக்கி யேனை யீரவத்தையினு மொட்டுக. கனவு கண்டது மென்றதனால் நனவுகண்டது மென்றாம். இவற்றாற் சுழுத்தி கண்டுமென்னும் வினையெச்சத்தை வினையாலணையும் பெயராக்கினும்; ஆக் கவே, நனவு கண்டதும் நானே; கனவு கண்டதும் நானே; சுழுத்தி கண்டதும் நானே என்பது பெற்றாம். கண்டவென்னும் பெயரெச்சத்திற்கு நானென் பதை எழுவாயாக்கில் நனவு கண்டதும் கனவு கண்டதும் சுழுத்தி கண்டதும் என்னும் வினையாலணையும் பெயர்களுக்குப் பயனில்லை யெங்கே? இருப்பதை விட்டுத் தோன்றா வெழுவாயென நானென்றதை வருவிப்பானேன்? அது கூடாது. கண்ட நனவென்பதற்கு என்னாற் காணப்பட்ட நனவெனப் பொருள் கொள்ளிற் பழுதென்னை? தினமனுபவித்தல் யானாதலால் இதனாலும் நானென் பது மூன்றிடத்து மெழுவாயாதல் பெறப்பட்டது. அஞ்ஞான மகலாததால் 'தெரியவுமில்லை' எனவும், பூர்வ சம்ஸ்காரம் உள்ளதாற் 'சற்றே மனதினி லுதிக் கும்' எனவும், குரு வாய்த்தும் விளங்கும் பரிபாக காலம் இன்னும் வாராமையால் அது தடையாதல் பற்றிப் 'பின்னை மறைக்கும்' எனவும் காரணங் கண்டாம். திண்ணமாதல் என்பது தோன்ற, நானே யெனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தாம். எந்த ஸ்மரணை நனவாகத் தோன்றிற்றோ அந்த ஸ்மரணை அந்நனவாகிய கோலந் தவிர்ந்த அவசரத்தைக் 'கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கி' எனவும், அங்ஙன நீங்கிய அக்கணமே தானே கனவாகத் தோன்றலின் அதனைக் 'கனவு கண்டதும்' என வும், அந்த நனவுக்கோலம்போலக் கனவுக்கோலமும் காணாது நழுவிய வக்கணமே தானே சுழுத்தி கோலமாகத் தோன்றலின் அதனை 'இரண்டுங் காணாத சுழுத்தி கண்டும்' எனவுங் கூறினாரெனப் பொருள் கொண்டாம்; கொள்ளவே, அவஸ் தாத்திரயம், காட்சித்திரயம், அபிமானித்திரய மென்னும் இம் முக்கோலமுமாக நின்றதும் ஒரு ஸ்மரணையே யென்பது பெற்றாம்.

(க - து.) இங்ஙனமாக நின்றறிந்தது நானாகத் தோற்றலால் அதனைத் 'தினமனுபவித்த லொக்கும்' என்பதனாற் குறித்தா னென்பது. 'நினைவு நீங்கி' யென்றான் வேடத்தை வேடதாரியாகக் கொள்ளுமரபால். (உ - ம்.) அரசன் வந் தான், தோட்டி வந்தான் என்றாற் போல்வன; பிறவு மன்ன. 24

25 - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனம் வினவிய மாணாக்கனை விளக்குவான் வேண்டி அதத்வியா விருத்தி லட்சணம், தடத்த லட்சணம், சொரூப லட்சணம் என்னு மூன்றனுள் தடத்த லட்சணம், அதத்வியா விருத்தி லட்சணம் காரணமாக அதிசூக்கும வஸ்து உண்மையைத் தெரிவிக்கப் புகுந்தனர் என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.)

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல்
ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல்
தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான
மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னாரே.

(இ - ள்.) தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டுவார்போல் (எ - து)—தாம் நின்ற நிலத்தருகே நின்ற சில மரங்களைக் காட்டி அவற்றொன்றால் மூன்றாம் பிறையைக் காட்டுவார் போலவும், ஆலத்தினுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டுவார்போல் (எ - து)—ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்களைக் காட்டி அவற்றொன்றாகிய அருந்தியைக் காட்டுவார் போலவும், தூலத்தை முன்பு காட்டி (எ - து)—முன்னர்த் தூலதேகத்தின் நிலையை விளக்கி, சூக்கும சொரூபமான மூலத்தைப் பின்பு காட்ட (எ - து)—பின்னர்த் திரிகரணங்களாலு மெட்டுதற்கு அதிசூக்கும சொரூபமாயுள்ள மூலகாரணமான உண்மை நிலையை ஐயமற விளக்குவான் வேண்டி, முனிவரர் தொடங்கினார் (எ - து)—ஆசிரியர் கூறத் தொடங்கினார், (எ - று).

மரத்தொகையுள் ஒன்றா லன்றித் தொகையாற் காட்டொணாமையின் 'தனி' என்றார். ஆதலின், தனி யென்பதைப் பிறை யென்பதற்கு விசேடணமாக்க லொண்ணாது. தாலமென்பதைப் பனையாக்கின் ஆலமென்பதை யாதாக்கவேண்டும்? இவ்விரண்டு மொழிகளையும் தானமாக்க லெவர்க்கு முரணின்றாம். இவ்விரண்டு உவமானத்து மொன்று கீழ்மேல் காட்டல். அது திருசியமாயுள்ள கீழ் நிலையை விளக்கி மேலாக நின்றுள்ள திருக்குவை விளக்கல்; மற்றொன்று சமஸ்தத்துள்ளும் ஒன்றைப் பிரத்தியேகமாகக் காட்டல்; அதுபோல் சமஸ்த திருசியத்துள்ளும் திருக்குவைப் பிரத்தியேகமாக விளக்கல். இவ்விருவகை நயமாக உபதேசிக்கப் புகுந்தனமென்பது தோன்ற இவ்விருவகை உவமானங் கூறினார். ஆலம் திசைச்சொல். இவ்விரு நயமும் இந்நூலி லிருப்பதைத் தெரிக்குதும். ஒன்று பிறை காட்டல்போல்; அதனைத் "தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல்" என்னுங் கவியிற் காணலாம்; மற்றொன்று அருந்ததி காட்டுவார்போல்; அதனைத் "தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றாள்" என்னுங் கவியிற் காணலாம். தானே சொப்பிரகாச மென்பதை "எல்

லாங்கண் டறியுமென்னே " என்னுங் கவியிற் காணலாம். ஆதலின், மூன்று இலக்கணத்தாலும் உபதேசிக்கப் புகுந்தார், இரண்டிற்கு உவமை கூறி யேனை யதிற்குக் கூறுரேனும் உவமேயங் கூறியிருப்பதா லுவமானம் கோட லருத்தா பத்தி யென்க.

(க - து.) இலட்சணார்த்தத்தால் வஸ்துவை விளக்கப் புகுந்தன ரென்பது. 25

26 - கவி. அ - கை.

[முன் கவியில் தூலமென்பதனுற் பந்தமெனவும், மூலமென்பத னுல் முத்தியெனவும் பொருள் படுதலின் பந்தமெனலை மூடமெ னவும், முத்தியெனலைத் தெளிவெனவுந் திண்ணமாகக் கொண்டு மூடத்திற்கு அத்தியாரோபமெனவும், தெளிவிற்கு அபவாத மெனவும் பெயர் தந்து, இவற்றை இரண்டுத்திகளாக்கி உபநிடத மனைத்தும் கூறும்; ஆதலால், இங்கே அத்தியாரோப யுக்தியை முன்னர்த் தெரிவிக்கப் புகுந்தன மென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லு
முத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லா
மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய்.

(இ - ள்.) அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லு முத் தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லாம் (எ - து)—பிரபல சுருதியாகிய வேதாந்த மனைத்தும் அத்தியாரோபம் அபவாதம் எனக் கூறகிடந்த இவ்விரண்டு யுக்தியினுல் பந்தம் இனையதெனவும் முத்தி யினையதெனவுங் கூறு நிற்கும், மித்தையா மாரோ பத்தாற் பந்தமாம் (எ - து)—பொய்யெனப் பொருள் படுவதாகிய ஆரோபமென்பதனுல் விளைவது பந்தமெனப் படுவதாம், அபவாதத் தால் முத்தியாம் (எ - து)—மெய்யெனப் பொருள் படுவதாகிய அபவாதமென் பதனுல் விளைவது முத்தியெனப்படுவதாம், இவ்விரண்டின் முந்தியா ரோபங் கேளாய் (எ - து)—இங்ஙனங் கூறிய இவ்விரண்டனுள் முன்னர் அத்தியாரோ பங் கூறப்புகுவாம்; அதனைக் கேள், (எ - று).

'மித்தையா மாரோபம்' என்பதனுல் சத்தியமா மபவாதமென்றும். பொய்யா லாயது பந்தமென்பது தோன்ற, 'மித்தையா மாரோபத்தால் பந்தமாம்' என் றார். இவையனைத்தும் பின்னர் வருவதால் அவற்றை ஆங்காங்கு விளக்கிக் காட்டுதும்.

(க - து.) இரண்டு யுக்தியுள் ஆரோப யுக்தியை இனிக் கூறப் புகுவ னென்பது. 26

27 - கவி. அ - கை.

[அத்தியாரோபமெனற்கு அருத்தம் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லா
மோரோர்வத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோர்த
ளூருடு பணியாத் தோன்ற னரனுகத் தறியிற் றேன்ற
னீரூடு கானற் றேன்ற னிறந்தலம் வெளியிற் றேன்றல்.

(இ - ள்.) ஆரோப மத்தியாசங் கற்பனையாவவெல்லாம் (எ - து)—ஆரோப மெனவும் அத்தியாசமெனவும் கற்பனையெனவும் இன்னு மிவைபோல்வன வாகக் கூறத்தகுவன வெல்லாம், ஓரோர் வத்துவினில் வேறே யோரோர் வத்து வினை யோர்தல் (எ - து)—ஒவ்வொரு பொருளில் வேறே யொவ்வொரு பொருளை யறியலாம், (அது), நாரூடு பணியாத் தோன்றல் (எ - து)—பழுதையிற் பாம்பு தோற்றலும், நரனுகத் தறியிற் றேன்றல் (எ - து)—கட்டையிற் கள்ளன் தோற்றலும், நீரூடு கானற்றேன்றல் (எ - து)—கானலில் நீர் தோற்றலும், நிறந்தலம் வெளியிற் றேன்றல் (எ - து)—வெளியில் கறு நிற மும் இடமும் தோற்றலுமாம், (எ - று).

இவ்வுருபு மயக்க மெல்லாம் " யாத னுருபிற் கூறிற் றாயினும், பொருள் சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும் " என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் றிருத்திப் பொருளுரைக்கப்பட்டன. தலம் - கவிந்த வடிவம். ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை இவைபோல்வன, பொய்யென வுணர்த்தற்கு இயைந்த பரியாய நாமங்கள். திருக்குத் திருசிய மென்பவற்றுள் திருக்குவின் தருமம் ஒன்றில் மற்றொன்றை யுணர்தல்; அது பழுதையிற் பாம்பையும், கட்டையிற் கள்ளனையும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியையு முணர்தலாம். திருசியத்தின் தருமம் எங்ஙனம் எங்ஙனமாக வுணர் தலோ அங்ஙனம் அங்ஙனமாகத் தோற்றல் ; அது பழுதை பாம்பாகவும், கட்டை கள்ளனுகவும், கானல் நீராகவும், கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகவும் தோற்றலென்க.

(க - து.) விபரீத மின்னதென உதாரணமுகத்தாற் காட்டியதென்பது. 27

28 - கவி. அ - கை.

[இந்தத் திருஷ்டாந்தத்தை யேற்றற்கு இயைந்த தாஷ்டாந்தம் இனையதென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
யொப்பமா யிரண்டற் றென்று யுணர்வொளி நிறைவா நிற்கு
மப்பிர மத்திற் றென்று மைம்பூத விகார மெல்லாஞ்
செப்பிய கற்பி தத்தாற் செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே.

(இ - ள்.) இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி (எ - து)—யாம் கூறிய இத்திருஷ்டாந்தம் போல நாமரூபங்கள் இரண்டு மில்லாமல், ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்று யுணர்வொளி நிறைவா நிற்கும் (எ - து)—எங்குமொரு தன்மைத்தாயும் இரண்டென்னுங் காரண காரியப் பாகுபாடின்றி ஏகசொரூப மாயும் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஞானப் பிரகாசமாயு மிருப்பது எந்தப் பிரஹ்ம மமோ, அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாம் (எ - து)—அந்தப் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் மெய்போலத் தோற்றும் பஞ்சபூதமும் அவற்றின் விகாரமுமாகிய அண்டாண்டகோடி சராசரங்க ளனைத்தும், செப்பிய கற்பிதத் தாற் செனித்தவென் றறிந்துகொள் (எ - து)—முன் சொல்லிய கற்பிதத்தினால் உதித்தனவென்று அறிந்துகொள், (எ - று).

சுயம்பாகப் பழுதையில் பாம்பென்னு நாமரூபம் எங்ஙன மின்றோ அங் ஙனமே சைதன்னிய மிருத்தலின், 'நாமரூபங்களிரண்டுமின்றி' எனவும், பாம் பென்னும் பிராந்தி தோன்றிய விடத்தும் மறைந்த விடத்தும் பழுதை அங்ஙன மாகாது ஒரு தன்மைத்தாக நின்றவாறுபோன்று விசாரணைக்கு முன் உள்ள தாயும், விசாரணைக்குப் பின் இல்லாததாயுந் தோன்றும் ஜகஜீவபரம் போலாகாது, ஒரு தன்மைத்தாகச் சைதன்னிய மென்றும் விளங்கலின் 'ஒப்பமாய்' எனவும் கூறினர். பிராந்தி பாம்பாற் பழுதை காரணமும், பாம்பு காரியமுமாயின. மெய்யா கப் பாம்பு காரியமாயிற் பழுதையும் மெய்யாகக் காரணமாகலாம். அங்ஙன மின்றே லிங்ஙனமு மின்றாம். ஆகவே, காரண காரியத்துவிதம் பழுதைக்கு இன்மையாயவாறு போன்று, பிராந்தி சகசீவபரத்தால் சைதன்யங் காரணமுஞ் சகசீவபரங் காரியமுமாயின வென்பதின்றாம். மெய்யாகச் சகசீவபரங் காரிய மாயின், மெய்யாகச் சைதன்யமுங் காரணமாகலாம். அங்ஙனமின்றேல், இங்ங னமு மின்றாம். ஆகவே, காரண காரியத்துவிதம் சைதன்யத்திற் கின்மையால் 'இரண்டற்று' எனவும், பழுதைக்குக் காரண காரியப் பிராந்தி வந்த போதும் அது துவிதமாகவில்லை ; நீங்கியபோதும் ஏகமாகவில்லை. இரண்டு காலத்தும் பழுதை இருந்தபடி யிருக்குமாறு போன்று சைதன்னியத்திற்குக் காரண காரியப் பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை ; நீங்கியபோதும் ஏகமாகவில்லை. இரண்டு காலத்தும் சைதன்ய மிருந்தபடி யிருத்தலால் 'ஒன்றாய்' எனவும், இங் ஙனமாய வஸ்து தன்னுருவாக முயல்வார்க்கு இலக்காக நிற்குங் குறியெனத் தோன்ற 'உணர்வொளி நிறைவா நிற்கும்' எனவுங் கூறினர். இங்ஙன நிற் பது எந்தப் பிரஹ்மமோ வென்றது எஞ்சி நின்றது. பாம்பு கள்ளன் முதலிய பிராந்தி தோற்றற்கு ஆதாரம் பழுதை கட்டை முதலியவை யாயினாற்போலச் சக முதலிய திரிபதார்த்தப் பிராந்தி தோற்றற்குப் பிரஹ்மமென்பது ஆதாரமென விளங்க, 'அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகாரமெல்லாஞ், செப்பிய கற்பி தத் தாற் செனித்த' என்றும், சமஸ்தமும் உண்மையெனக் கோடலைத் தவிர்தற்குக்

'கற்பிதத்தாற் செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே' என்றுங் கூறினார்; இத் திரி பதார்த்தம் சோதனையில் ஆம் உண்டெனற் கியைந்து உறுதியாக நில்லாது அல்ல வில்லை யெனற்கே இயைந் துறுதியாக நிற்பதென்னை ? ஆதலின், இவ்வுதாரண மனைத்தும் ஐயமின்றி யேற்றற்பாலவென வுணர்க.

(கு - து.) தாஷ்டாந்தத்தினிலை திருஷ்டாந்தத்தினால் விளங்கக் கூறிய தென்பது. நாமரூபங்களிரண்டுமின்றி என்பதற்கு அவாங்மனோகோசரப் பிரஹ்மமெனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். 'அப்பிர மத்திற் றோன்றும்' என்பதை ஏழாம் வேற்றுமை யிடப் பொருளாக்கி யுரை கூறியது மன்றி, ஐந்தாம் வேற்றுமை நீங் கற் பொருளாகவேனும் ஏதுப்பொருளாகவேனு முரை கூறினு மமையும். ஏதுப் பொருளாக வமைவது அந்தப் பிரஹ்மம் இங்ஙனமாகுகவெனச் சங்கற்பிக்க அந்தப் பிரஹ்மசங்கற்பத்தா லுதித்தவெனக் கோடலையும் ஏழாம் வேற்றுமையிற் கோடல், அலை திவலை நுரை கடலி லுதித் தொடுங்குமாபோ லென்னலையு மென்க. இது வேதாந்தி சம்மதம்; ஏனைய பிறர் சம்மதம். இவை பெருகுமாதலிற் சுருக் கினாம். 28

29 - கவி. அ - கை.

[அனைத்தும் கற்பிதத்தா லுண்டாயது எங்ஙன மென வினவிய மாணாக்கனைநோக்கி, முன்னர்ச் செனித்த வென்னுஞ் சிருட்டியை யுகபத் சிருட்டி, கிரம சிருட்டியென இரண்டாக்கி, முன்னர் யுகபத் சிருட்டி கூறுவான் புகுந்தார் இக்கவியில் அவ்வியத்தத்தில் முக்குண வுதிப்பைக் கூறுகின்றார்.]

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்தி போலப் பெருந்துமவ் வியத்தந் தன்னி
லிதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பார்வை யாலே
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே.

(இ - ள்.) அதுதானெப் படியென் றக்கால் (எ - து)—அந்தச் சிருட்டி வகைதா னெங்ஙன மெனக் கேட்கின், அநாதியாஞ் சீவரெல்லாம் (எ - தி)—அநாதியாயுள்ள சீவபேத மனைத்தும், பொதுவான சுழுத்திபோலப் பொருந்து மவ் வியத்தந்தன்னில் (எ - து)—மறைவே வடிவாயுள்ள அவ்வியத்தமென்னு மூலப் பிரகிருதியின்கண் சாதாரணமாகச் சுழுத்தி யவத்தையில் தினமும் தங்கு மாறு போன்று நிலையாகத்தங்கும், இதுகால தத்துவப்பேர் (எ - து)-இந்த அவ் வியத்தமே காலதத்துவமென்னும் பெயரை யுடையது, ஈசனுட்பார்வையாலே (எ - து)—ஈசுவரனது அந்தர் முக திருஷ்டியினால், முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்தமாம் (எ - து)—அநாதியாயுள்ள மூலப்பிரகிருதியானது தன் சுபாவத்தினின்று நீங்கிச் சாத்விக இராசத தாமத மென்னு முக்குணங்களாக வெளிப்பட்டது, (எ - று).

வியத்தம் வெளிப்படல்; அவ்வியத்தம் வெளிப்படாமை. சித்ரூபமே சீவராதலின் 'அநாதியாஞ் சீவரெல்லாம்' எனவும், சுழுத்தியகன்றார் இல்லையாதலின் 'பொதுவான சுழுத்தி' எனவும், அவ்வியத்தத்தையன்றிக் காலதத்துவ மின்மையின் 'இதுகால தத்துவப்பேர்' எனவும், உயிர்கள் தாமே மறைவினின்று நீங்கா என்பது தோன்ற 'ஈசனுட் பார்வையால்' எனவும் தெளிவிக்கின் மயக்க நீங்கு மென்பது தோன்றப் 'பார்வையாலே முக்குணம் வியத்த மாம்' எனவுங் கூறினார். முக்குணம் வியத்தமாதல் சிருஷ்டி வந்தவகை. இந்தச் சிருஷ்டி வந்தவகையைக் கூறல் பிறவி மயக்கம் தெளிவித்தற்கு. தெளிவிக்கின் மீண்டும் திரும்பாதென்னுங் கருத்துக்கொண்டு ஈசனுட் பார்வை கொண்டாரெனக் கொள்க.

(க - து.) உயிர்களனைத்தும் தம்மைத் தாம் கற்பித சைதன்னியமென்று உணர்ந்துய்யுமாறு முக்குண வியத்தங் கூறியதென்பது. தமது நிசவடிவம் உணர்வொளி நிறைவாய் நிற்றல். பரிசோதனையால் அன்றித் தமதுண்மை நிலை சற்றும் விளங்காது; விளங்கவேண்டி யிங்கே சிருட்டிகூறலாயினர். 29

30 - கவி. அ - கை.

[முற்கூறிய முக்குணங்களினிலை இனையவென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உத்தமம் வெளுப்பு நீல முபயமாஞ் சிவப்பு மாகுஞ்
சுத்தசத் துவந்த மத்தோ டசுத்ததத் துவப்பேர் சொல்லுஞ்
சத்துவ மழுக்கி ருட்டாச் சாற்றுமுக் குணமு மூன்று
மொத்துள வெனினுந் தம்மு ளொருகுண மதிக மாமே.

(இ - ள்.) உத்தமம் வெளுப்பு நீல முபயமாஞ் சிவப்பு மாகும் (எ - து)—சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் எனக் குண மூன்றும்; அவற்றுள், சாத்துவிகம் உத்தமம், இராசதம் மத்திமம், தாமதம் அதமம்; இவைமூன்றும் யோக்கியதை. சாத்துவிகம் வெண்மை, இராசதம் செம்மை, தாமதம் கருமை; இவை மூன்றும் நிறம், சுத்தசத் துவந்த மத்தோ டசுத்ததத் துவப்பேர் சொல்லும் (எ - து)—சாத்துவிகம் சுத்தம், தாமதம் அசுத்தம், இராசதம் சுத்தாசுத்தம்; இவை மூன்றுந் தருமம் என்னும் பெயர்களைச் சுருதிகள் சொல்லும், சத்துவ மழுக்கிருட்டாச் சாற்றும் (எ - து)—சாத்துவிகம் அழுக்கின்மை, இராசதம் அழுக்கு, தாமதம் இருட்டு; இவை மூன்றும் தோற்றம் எனச் சுருதிகள் முறையிடும், முக்குணமு மூன்று மொத்துள வெனினும் (எ - து)—இந்த மூன்று குணங்களு மூன்றாகி நின்று தம்மு ளொத்து நின்றாலும், தம்மு ளொருகுண மதிகமாம் (எ - து)—தமக்குள்ளே யாதானு மொருகுண மிஞ்சி நிற்கும், (எ - று).

“ ஒரு மொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே ” என்னும் விதியால் உத்தமமென்றதனால் மத்திம அதமங்கள் வருவித்தாம். ‘உபயமாஞ் சிவப்பு’ என்றதனால் மூன்றாவது நீலமென்றாம். தமத்தோடென ஒடுக்கொடுத்துப் பிரித்ததனால் ராசதஞ் சொல்லெச்ச மெனக்கொள்க. கொண்டதனால் இராசதம் சுத்தாசுத்தமாயிற்று; ஏனைய குணங்கள் ‘அழுக்கிருட்டு’ என்றதனால் சாத்துவிக மழுக்கின்மையென்றாம். தாமத மிருட்டு என்றதனால் சாத்துவிகம் வெளிச்சமெனினு மமையும். நெரிஞ்சிமுள் மூன்றால் தமக்குளொத்துள வாயினும் யாதானுமொரு முள் மேலிட்டிருக்குமாறு போன்று இருத்தலின் ‘முக்குணமு மூன்று மொத்துளவெனினுந் தம்மு ளொருகுண மதிகமாமே’ என்றார். இக்கவியை உற்றுணராதார்க்கு இங்ஙனமாய நயம் எங்ஙனந் தோன்றும்? இக்கவியை வேறுவிதமாகப் பாடமோதி யுரைகொள்வாருமுளர். அது பெரும்பாலு முரணும்.

(**க - து.**) சாத்துவிக முதலிய முக்குணங்களின் யோக்கியதை, நிறம், தர்மம், தோற்றம் என்பவைகளைக் குறிப்பான் உணர்த்தியது சுருதி சம்மதமாம்; யுத்திக்கு முரணின்மையால் ஏற்றற்பாலதென்க. ‘முக்குணம் வியத்தமாம்’ எனவே யேனையவைகளைக்கூற வேண்டுவதின்று; முதற்காரண காரியமாதலின் அரசன் வெளிப்பட்டானென்புழி ஏனைய சேனை முதலியவைகளைக் கூற வேண்டுவ தின்றாயவாறு போலும். 30

31 - கவி. அ - கை.

[யுகபத் சிருஷ்டிகூறி இனிக் கிரமசிருஷ்டி கூறப்புகுந்தார், இக்கவியில் மூலப்பிரகிருதிமுதல் குணத்திரயம் ஈறாகக்கிடந்த நான்கினையுங் கூறுகின்றார்.]

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேறாச் சொல்வார்
மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மென்று
மருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு மென்றுங்
கருவகங் கார மூன்றாய்க் காட்டிய குணமா மென்றாம்.

(**இ - ள்.**) ஒருவழியிதுவாமித்தை யொருவழி வேறாச்சொல்வார் (எ - து)- சிருஷ்டிவகை யிரண்டிலி துவொரு வகையாம். இந்தச் சிருஷ்டியையே வேறொரு வகையாகச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், மருவுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு மென்றும் (எ - து)—முன்கூறக்கிடந்த அவ்வியத்தமென்னு மூலப் பிரகிருதியே மகத்தத்துவமெனப் படுவதாமெனவும், அருண்மகதத் துவந்தானகங் கார மாகுமென்றும் (எ- து)—முன் கூறிய மகத்தத்துவமே **யகங்கார**மெனப் படுவதாமெனவும், கருவகங்கார மூன்றாய்க் காட்டிய குணமாமென்றும் (எ - து)- பிறவிக்குக் கருவாயுள்ள விவ்வகங்காரமே முன்னர் மூன்றாகக்காட்டிய குணங்களெனப்படுவதா மெனவும், (எ - று).

(கு - து.) மூலப்பிரகிருதியே மகத்தத்துவமெனவும், மகத்தத்துவமே அங்க காரதத்துவமெனவும், அகங்காரதத்துவமே குணத்திரயமெனவு முணரக் கூறிய தென்பது. பணிபேதங்களினூற் பொன்னையும், படபேதங்களா னூலையும், கடபேதங்களான் மண்ணையும், தேகபேதங்களா லைம்பூதாம்ச சையோகத்தையும், முற்றுமறந்தார்க் கிப்பேதங்களைத் தத்த முதற்காரணத்தினின்று வந்த வகையைத் தெரிவிக்கி லந்தந்த முதற்காரணத்தை யன்றி யததற்குரிய விகாரங்களில்லை யென் றுண்மையாக வுணர்ந்து, அவ்வவ்வாதார மறவாதிருப்பர். இவரிங்ஙன மிருப்பதா லாதேயமாகிய விகாரங்களில்லாமற்போயினவோ? அவ்வாதார நாட்டமாகவே விகாரங்களை நோக்கி லனைத்து மவ்வாதாரமாகவே விளங்கும்; இஃதுண்மையை நினைப்பூட்ட லாயிற்று. இந்த நினைப்பு மறப்பு ஒரு புருடனது புடைபெயர்ச்சியாதலானும், இப்புடைபெயர்ச்சி யெழுச்சி தவிர்தலால் ஒன்றிலொன்று தத்தமக்குளில்லாம லன்னியோன்னியாபாவம் உறுகின்றது; இவ்விரண்டு காலத்தும் புருடனிருந்தவண்ண மிருந்து, இவற்றைச் சாட்சியா யறிந்திருப்பதினாலும் இப்புருடன் விகாரியு மல்லன், நிர்விகாரியுமல்ல னென்பதை யுணர்த்தச் சிருஷ்டி வகை கூறவந்ததேயன்றி வேறுக்காகவன்று; இதுபோலத் தாஷ்டாந்தமுமென ஆகித்துணர்க; இதனை யுணர்வோர் பரிபாகிகளல்லரே லனர்த்தமாம். இஃதன்றியு மிக்கவியின் கருத்தைக் கொஞ்சம் வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்குதும். அஃதாவது:—அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாக விளங்குஞ் சைதன்னியத்தில் விஸ்மரணையாக வெழுந்த ஞெப்தியை 'மூலப்பிரகிருதி' எனவும், அங்ஙன மெழுந்த ஞெப்தியே நிலத்துளூன்றிய விதை யுப்புமாறுபோல் திரிபதார்த்தங்களும் வெளியாகாதுள்ளடக்கி நிற்குமவசரத்தை 'மகத்தத்துவம்' எனவும், அங்ஙனம் வெளியாக்கா துள்ளடக்கிக் காட்டு மவசர நிலையான ஞெப்தியே வெளியரும்பிய முளைபோல் சகசீவபரபேதங்காட்டாது பொதுவாகவெளியாயெழுதலின், அவ்வெழுச்சியை 'அகங்காரதத்துவம்' எனவும், அவ்வெழுச்சி வடிவாக நின்ற ஞெப்தியே அம்முளை மூன்ருக வெடிக்கு மாறுபோன்று, இனிச் சகசீவ பரமாதற்கு மூன்ருக வெளிதபடுதலின் அவ்வவசரத்தை 'முக்குணமாம்' என
வுங் கூறியவாரும். 31

32 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்க் கூறியவற்று ளீரூகவுதித்த முக்குணங்களிற் பிரதிபலித்த தினையதெனவும், அம்மூன்றில் சாத்துவிககுண மிவ்வவசரத்தின்ன பெயரை யேற்கு மெனவும், அதிலுதித்த சிற்சாயைக்குப் பெய ரினையதெனவும், குணரகிதமான சித்துக்குப் பெய ரினையதெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன்று
முக்குணங் களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகு

மக்குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை
யெக்குணங் களும்பற் றூதோ னிமித்தகா ரணனு மீசன்.

(இ - ள்.) இக்குணங்களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற் சாயைதோன் றும் (எ - து)—இம்முக்குணங்களிலும் ஆகாயம்போன் றிருக்குஞ் சைதன்யத்தினது சாயாவடிவம் பிரதிபலிக்கும், முக்குணங்களினுந் தூய்தா முதற்குண மாயை யாகும் (எ - து)—இந்த மூன்று குணங் களிலும் பரிசுத்தமாயுள்ள முதற்குண மான சாத்துவிகமானது மாயையெனப்படுவதாம், அக்குணப்பிரமச்சாயை யந்தரியாமி (எ-து)—அந்தக்குணத்திற் பிரதிபலித்த பிரஹ்மத்தினது சாயாவடிவ மானது அந்தரியாமியெனப் பெயர் பெறுவதாம், மாயையெக்குணங்களும் பற் றூதோ னிமித்கா ரணனுமீசன் (எ - து)—மாயா மயமான எவ்வகைப்பட்ட குணங்களுந் தன்னைப்பற்றாது நின்றுள்ளோ னிமித்தகாரணனாகிய வீசனும், (எ - று).

விண்போன்று பரிபூரணமாயிருக்கை சித்துக்கன்றிச் சாயைக் கன்றாகலின் சித்தைப் பிரித்து எழுவாயாக்காது சித்தினது சாயையெனப் பொருள் கொண் டாம். சைதன்யம்போற் காண்டலைச் 'சிற்சாயை' எனவும், சகசீவபரமாதற் கெனக் குறிக்கச் 'சிற்சாயை தோன்றும்' எனவும், "பேதமுறுபுந்தியேமாயை" ஆதலா லப்புந்தியை 'முதற்குணம்' எனவும், மாயாசகித வீசனென்பது தோன்ற 'அக்குணப் பிரமச்சாயை யந்தரியாமி' எனவுங் கூறினர். இங்கே அந்தரியாமி யென்றது ஈசனது காரணசரீர வபிமான நாமத்தை. நிமித்தகாரணனுமீசன் மாயா ரகிதனென்பது தோன்ற 'மாயை யெக் குணங்களும் பற்றூதோன்' என்றார். சிற்சாயை பிரமச்சாயை யென்னு மிவ்விரு மொழிகளும் ஆறும் வேற்றுமைத் தற்கிழமைப்பொருள். சித்தைச் சகசீவபரமென்னுது சாயையெனக் கூறியது கற்பிதமெனற்கு. இதனை யுடன்படற்கு மாறுளதேல் சோதனையி லல்ல வில்லை யெனற் கியையாது நிற்கக் காட்டலாம்; காட்ட வலியின்றேல் காட்டவலியுளோர்க் கடிமை பூண்டொழுகை யெளிதி லுணர்தற்கியைந்த குறி.

(கு - நு.) முக்குணப் பிரதிபலனசித்து கற்பித மெனவும், முதற்குணம் மாயை யெனவும், அம்முதற்குணப் பிரதிபலனசித்து அந்தரியாமி எனவும், மாயாரகிதவீச னினையனெனவும் கூறியதென்பது. முக்குணமாக வெளிப் பட்டது ஞப்தியென்றதனுல் அந்த ஞப்தி சுயம்பெனற் குறுதி யென்னை? இன்றூதலா லதனையே யிங்கே சிற்சாயையெனக் கொண்டார். சிற்சாயை தோன்றற்கிடம் முக்குணமாதலி னுதாரமெனப்படும்; படவே, சிற்சாயை ஆதேயமெனப்படும்; படவே, இவ்விரண்டுமா நின்றது அந்த ஞப்தியே; இதி லைய முளதேல் தினமும் நாம் பிரத்தியட்சமாகக் காண நின்ற மூன்றவஸ்தை களி லெந்தெந்த வவஸ்தை யெங்கெங்குளதோ, அந்தந்த வவஸ்தையில் தோன்

றற்குரிய தூலாதி மூன்று காட்சிகளி லொவ்வொன் றனதாக ஆங்காங்குக் காணும். ஆங்காங்குக் காணுந் தூலாதி காட்சிக்கிடம் மூன்றவஸ்தை ; இம் மூன்றவஸ்தையும் ஆதாரமாகவே காட்சிக ளாதேயமாயின. இவ்விரண்டுமாக நிற்பது ஒரு ஸ்மரணையே. இது நிகழா வுயிரில்லையாதலா லேற்றற்பாலதே ; ஆதலி னையமொழிக. இதனால் மாயையென்பதும், ஈசனென்பதும், அந்தரியாமி யென்னுங் காரணதேக வபிமானி நாமமென்பதும், முற்கூறிய ஞப்தியன்றி யில்லை யென்பது பெற்றும். இங்ஙனமுணராதார் ஞானிய ரல்லர் ; ஏனெனிற் கலக்க மகலாமைபற்றி. 'பேதமுறுபுந்திமாயை' எனவே பேதமறுபுந்தி யுளதாகக் குறிப்பிக்கப்படுவதாம் ; அப்புந்தி மாயாரகித மென்றுயிற்று. இவ்விரு தன்மையா நிற்பதும் அந்த ஞப்தியே. இங்ஙனமாயதை யறியவேண்டின் ஞப்தியரல்லாத ஞானி யஞ்ஞானிய ருளரோ? இல்லையாதலி னேற்றற் பாலதே. இன்னுஞ் சிருஷ்டித் தொடர் புளதாதலிற் பின்னர் இதனொருமை யைக் கூறுதும். இது நிற்க. 32

33 - கவி. அ - கை.

[முன்கவியில் சாத்துவிக குணத்தை மாயையெனவும், ஈசனபிமானத்திரயத்தில் அந்தரியாமி யெனவுங்கூறி, இக்கவியிலும் அதையே சுழுத்தி யவத்தை யெனவும், காரண சரீர மெனவும், ஆநந்தமயகோச மெனவுங்கூறி, இனி இராசதகுணம் அவித்தை யெனவும், அக்குணப் பிரதிபலனஞ் சீவனெனவும், அபிமானத்திரயத்தி லிவனுக்குப் பிராக்ஞனெனவுங் கூறுகின்றார்.]

ஈசனிக் கிதுசு ழுத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரங்
கோசமா னந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி
நாசமா முயிற்கப் போது நாமமும் பிராக்ஞ னாமே.

(இ - ள்.) ஈசனுக்கிதுசுழுத்தி யிதுவேகா ரணசரீரங் கோசமா னந்த மாகும் (எ - து)—இந்தச் சாத்விககுணமே யீசனுக்குச் சுழுத்தி யவத்தையாகவும் காரண சரீரமாகவும் ஆனந்தமய கோசமாகவு மிருக்கும், குணமிராசதம் (எ - து)—இனி யிராசத குணமோவெனின், அவித்தை தேசறமவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவகோடி (எ - து)—அவித்தை யெனவும் மலினரூபமான விந்த வவித்தைகளிலெல்லாம் பிரதிபலித்த சிற்சாயைகளனைத்துஞ் சீவகோடிகளெனவும், நாசமா முயிர்க்கப்போது நாமமும் பிராக்ஞனமே (எ - து)—நாசமுறத் தக்க விவ்வுயிர்களுக் கவ்வவசரத்தி லியைந்த நாமம் பிராக்ஞனெனவுமாம். (எ - று).

'தேசறுமவித்தை' என்றதனால் தேசுளது மாயை யெனல் கொள நின்றது. சாத்துவிககுணம் மாயையென்றூர், அம்மாயைதோறு மென்றது அவித்தை தோறு மென்றது; இதனைப் பலவென்னின் இது பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்தது; அதனைப் பலவென்னில் அஃதப் பிரத்தியட்சத்திற் கியைந்தது; ஆதலி னெவரு முடன்படார். ஆயினும் வேதாகமங்கள் முக்குணங்களில் முதற்குணத்தைச் சாத்துவிகத்தில், சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் எனப் பிரித்தாற்போல ஏனைய குணங்களையும் பிரித்து ஒன்பது பாகமாக்கி, முதற் பாகங்களைத் திரிமூர்த்திகளாக்கி ஒவ்வொரு மூர்த்தியு மளவிலதாகக் கூறு நிற்கும்; இதனை யறியவேண்டிற் கட்டளைகளிலும், பிரபுலிங்கலீலையிலும், ஏனைய நூல்களிலுங் காணலாம். இவையெல்லாம் வாஸ்தவ மென்பதைப் பிருதிவி தத்துவ முதல் நாததத்துவமீறாக வொன்றிலொன் றொடுக்கிக் காட்டப்புகு மபவாத யுத்தியாற் காணலாம். சுருதி யுக்தியனுபவமுகத்தா லொடுக்கிக்காட்டத் தெரியாமைக் குற்றத்தை நூல்மேலேற்றத் திரியும் ஞானிய ரெங்கு மெளியர். வித்தை ஞானம்; அவித்தை அஞ்ஞானம். இராசதகுணம் அவித்தை யெனவே சாத்துவிககுணம் வித்தையாயிற்று; இதை யவித்தையாக்க அகங்காரம் வித்தை யாயிற்று; இதை யவித்தையாக்க மகத்தத்துவம் வித்தையாயிற்று; இதை யவித்தையாக்க மூலப்பிரகிருதி வித்தை யாயிற்று; இதை யவித்தையாக்கப் பிரஹ்மம் வித்தையாயிற்று; இங்ஙனமாக இதற் கப்பாற் சேறல் சொல்லால் அநவத்தாதோடம் நேரிடும். எனவே இலட்சியார்த்தத்தால் நேரிடா தென்ப தருத்தாபத்தி. பகுதி முதல் விகுதி யீறாக் கிடந்த தத்துவ வடுக்குக ளனைத்தும் அறிவறியாமை யடுக்குகளாயின; என்னை? "அறிவறியாமை யநேக வடுக்கே, மேலுங் கீழு மென்மனார் புலவர்" என்பதனாற் காண்க. 33

34 - கவி. அ - கை.

[அந்த அவித்தையே ஆனந்தமயகோசமெனவும், சுழுத்தியவஸ்தை யெனவும், காரண சரீர மெனவுங் கூறி, இனிச் சூக்கும சரீரவாரோபம் வருமாறு இக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா னந்த கோசம்
சுழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்னவிம் மட்டு மோக
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம்
வழுத்துசூக் குமவா ரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய்.

(இ - ள்.) அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயானந்தகோசம் (எ - து)- அழுக்காகிய அவித்தியாமயமாயுள்ள சீவர்களுக்கு அவ்வவித்தையே யானந்தமயகோசமாம், சுழுத்திகா ரணசரீரம் (எ - து)—சுழுத்தி யவத்தையுங் காரண சரீரமு மாம், சொன்னவிம்மட்டு மோக முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா

ரோபஞ் சொன்னோம் (எ-து)—கூறிய விதுகாறும் மோகமயமான முழுக்குண மென்னப்பட்ட சாத்துவிக இராசதத்தால் விளைந்த காரண சரீர வத்தியாசத் தைச் சொல்லினம், வழுத்துசூக் குமவாரோப வழியுநீ மொழியக்கேளாய் (எ - து)—யாவருஞ் சொல்லப்பட்ட சூக்குமசரீர வத்தியாச மார்க்கத்தையும் யாங் கூற நீ கேளுதி, (எ - று).

மூலப்பிரகிருதி, மகத்தத்துவம், அகங்கார தத்துவம், முக்குணம், மாயை, அவித்தை, ஈசன், சீவன், இவ்விருவர் காரணசரீரம், சுழுத்தியவத்தை, இவ் வவத்தைக்குரிய வபிமான நாமம், கோசம் என்பவற்றைக் கூறும்போதெல்லாம் மறவாதிருத்தற்கு அடிக்கடி யாங்காங்குக் கற்பிதத்தா லிவை 'சனித்த' என்று நினைப்பூட்டியவாறு போன்று, இங்கும் மறவாதிருத்தற்குச் 'சூக்கும வாரோப வழியுநீ மொழியக் கேளாய்' என்றார். மறக்கி லிந்நூற்பயன் சற்றும் வாய்க்கா தென்ப தருத்தாபத்தி. 'உத்தமம் வெளுப்பு நீலம்' என்னுங் கவியில் இராசத மழுக்கெனக் கூறியவாறே யிக்கவியிலும் 'அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க்கு' என்றார். 34

35 - கவி. அ - கை.

[சாத்துவிகம் இராசத மென்னும் குணங்களின் கற்பிதத்தைக் கூறிய வாறு போன்று, தாமதத்தையு மிரண்டு சத்திகளாக்கி யவற்றிற்குரிய பெய ரினையவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஏமமா யாவி னோத வீசனா ரருளி னாலே
பூமலி யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும்.

(இ - ள்.) ஏமமா யாவி னோத வீசனா ரருளி னாலே (எ - து)—திரைச் சீலை போன்ற மாயையை விளையாட்டாக வுடைய பரமசிவத்தின் கிருபையினால், பூமலியுயிர்கட்கெல்லாம் போகசாதனமுண்டாக (எ - து)—உலகில் மிக்குள்ள வுயிர்கட்கெல்லாம் அனுபோகத்திற் கியைந்த சாதனக் கருவிகளுண்டாகும் படி, தாமதகுணமிரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும் (எ - து)—முக்குணங் களிற் கடைக் குணமாகிய தாமத குணமானது இரண்டு சத்திகளாகப் பிரிந்து தோற்றும், வீமமா மூடலென்றும் விவிதமாந் தோற்ற மென்றும் (எ - து)—பயகம்பனாதிகட் கிடமாயுள்ள ஆவரண சத்தியென்றும் நாநாவிதக் காட்சிகளுக் கிடமாயுள்ள விட்சேப சத்தியென்றும், (எ - று).

தாமதகுணம் ஆவரணம் விட்சேபமென் றிரண்டு சத்திகளாகப் பிளவு பட்டு நிற்கு மென் றாயிற்று; இங்ஙனமாதற்குத் தாமத குணத்திற்கு வலியின் மையின் 'ஈசனா ரருளினாலே' எனவும், பூமி முதலியவை பின்ன ருண்டா

யினவாயினும், இப்போது காணப்பட்டுள்ள வுயிர்கட் கிடம் பூமியாதலாற் 'பூமலி யுயிர்கட்கெல்லாம்' எனவும், அபின்னமென்பது தோன்ற 'இரண்டுசத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்' எனவுங் கூறினார். அறியாமையை மூடலென்றும், அறிவைத் தோற்றமென்றுங் கொள்க. 35

36 - கவி. அ. கை.

[காரணதேகத்தையும் அதற்குரிய அவஸ்தையாதி கற்பிதங்களையுங் கூறினதுபோன்று, இனிச் சூக்கும தேகத்தையுந் தூல தேகத்தையுங் கூறவேண்டுதலின், முந்திச் சூக்கும தேக வுற்பத்தி கூறப்புகுந்தாரிக்கவியில் விட்சேப சத்தியி லெழுஞ் சூக்குமபூத வுற்பத்தி வாலாறு கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணிற்
காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும்
போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராஞ்
சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன தனுவுண் டாகும்.

(இ - ள்.) தோற்றமாஞ் சத்திதன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் (எ - து)—விட்சேபசத்தியில் ஞானவான்களால் வழங்கப்பட்டுவருகின்ற (தன்மாத்திரை யென்னும்) ஆகாயமுதித்தது, விண்ணிற் காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலினீர் நீரின் மண்ணும் (எ - து)—அவ் வாகாயத்திற் காற்றும் அக் காற்றிலக்கினியும் அவ் வக்கினியிற் சலமும் அச் சலத்தில் மண்ணு முதித்தன, போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய பூதங்க ளென்றுபேராம் (எ - து)—மேலாகச் சொல்லப்பட்ட விந்தத் தன் மாத்திரைக ளைந்தும் சூக்கும பூதமெனப் பெயர் பெறும், சாற்றுமற் றிவற்றிற் போக சாதன தனுவுண்டாகும் (எ - து)—இங்ஙனம் பெயர் பெறக் கிடந்த வந்தச் சூக்கும பூதத்தில் போகமும் அதற் கியைந்த சாதனமாயுள்ள சூக்கும சரீரமும் உண்டாகும், (எ - று).

பஞ்சீகரிக்கப்படாமையா லபஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூத மெனவுமாம். தூல தேகந் தூலபூதத்தா லாயதென் றேற்பார், மனது தூலதேகமாகுமா? ஆகாதவிடத் தஃதொரு தேக மன்றோ? அஃதெந்தப் பூத சையோகத்தாலாய வுடலென் றெண்ணுத தென்னை? வாதமாதி மூன்று நோய்க்கு மாதாரந் தூலமென்றாற்போல, காமம், வெகுளி, மயக்கமென்னு முக்குற்ற நோய்க்கு மாதாரம் மானதமென் றேலாத தென்னை? அம்மூன்றால் வதைவது தூலதேகம், இம் மூன்றால் வதைவது மனது; அஃதிஃதாமா? இஃதஃதாமா? இஃதென்ன விவேகம்? இச்சா ஞானப் புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் மானதம்; கிரியையென்னும் புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் தூலதேகம்; எங்ஙனமெனின் வந்தான் போனான் என்பனவற்றிற்கு வினைமுதல் தூலதேகம்; கேட்டேன் பார்த்

தேன் என்பனவற்றிற்கு வினைமுதல் ஞானேந்திரியம் ; நினைத்தேன் மறந்தேன் என்பனவற்றிற்கு வினைமுதல் மனம் ; அறிந்தேன் அறியேன் என்பனவற்றிற்கு வினைமுதல் சீவன். இங்ஙன மிருக்க மிசிரிம்பிப்பானேன் ? "சினைவினை சினையொடு முதலொடுஞ் செறியும்" என்னுஞ் சூத்திரத்திலுள்ள உம்மை சினையொடு செறிதல்போல முதலொடு செறித லவ்வளவு சிறப்பன்றென்பதை யுணர்த்த நிற்றலின் இழிவு சிறப்பு. இங்கே விண்ணாதி அறிகருவியாகியஞானேந் திரியங்கட்கும், அந்தக்கரணங்கட்கும் முதற் காரணமாயின ; ஆகவே, தூல தேகத்திற்கு முதற்காரணந் தூலபூதமெனப் பிரத்தியட்சமாயிற்று. இதையு மறுத்தல் குதர்க்கம். "நயம்படவுரை" என்பதை அறியார்போலும். மனம் உலவுதற் கிடஞ் சூக்கும பூதம் ; தூலம் உலவுதற் கிடந் தூல பூதம் ; இவ்வனு பவ மில்லா ரில்லை யெங்கணும். இது திண்ணம். இரண்டும்மை வருவித்தது ; 40-ம் கவியில் 'தூல தனுவும் போகமு முண்டாக' என்றதனால். 36

37 - கவி - அ - கை.

[முக்குணமென்றவற்றை மும்மூன் றென்பது பாகமாக்கி முதற் குண மூன்றையுந் திரிமூர்த்திகளாகவும், இரண்டாங்குண மூன்றை யுஞ் சீவாத்மா, அந்தராத்மா, பரமாத்மாக்களாகவும் பிரித்து, மூன்றாங் குண மூன்றையும் அந்தக்கரணம், ஞானேந்திரியம், பிராணாதி, கன் மேந்திரியம், தனுவாதி தூல பூதங்களாகக் கூறப் புகுந்தார், இக்கவி யில் முதற்குண கற்பிதங்களைக் கூறுகின்றார்.]

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்குங்
கோதில்வெண் குணத்தி லைந்து கூறுணர் கருவி யாகு
மோதிய பின்னை யைந்து முளம்புந்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னாலே.

(இ - ள்.) ஆதிமுக்குணமிப் பூதமடங்கலுந் தொடர்ந்து நிற்கும் (எ - து)- தாமதமாக நின்ற சாத்துவிகமுதலிய மூன்று குணங்களிலும் இந்தச்சூக்கும பூதங்க ளனைத்துங் கூடியிருக்கும், கோதில் வெண் குணத்தி லைந்து கூறணர் கருவி யாகும் (எ - து)—புனிதமான சாத்துவிக குணத்தில் ஐந்து விதமான ஞானேந்திரியங்களாம், ஓதிய பின்னை யைந்து முளம் புந்தி யிரண்டாம் (எ - து)—முன்னர்க் கூறிய மற்றப்பாகமாகிய வகக்கரண மைந்தும் மனம் புத்தியென விரண்டாகத் தோன்றும், ஞானசாதனமா மிவ்வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவினாலே (எ - து)—சத்துவகுணத்தின் சமஷ்டி வியஷ்டிப் பிரிவினா லிந்த வேழு மறி கருவியாம், (எ - று).

'கோதில் வெண் குணத்தில்' எனவும், 'இராசத குணத்தில்' எனவும் இடப் பொருளாக்கியதால், 'ஆதிமுக்குணம்' என்பதை யிடப்பொரு ளாக்கினும்,

'கோதில் வெண்குணம்' என்றதனால் சாத்துவிக மென்றாம். 'ஓதியபின்னையைந் தும்' என்றதனால் முன்னை யைந்தென்ற வருவித்துப் பின்னைய வைந்தைச் சமஷ்டியெனவும், முன்னைய வைந்தை வியஷ்டியெனவும் பொருள் கொண்டாம். இங்கே ஐந்து ஐந்தென்றது தன் மாத்திரைகளை. இவை யனைத்தையுங் கட்டளைகள் விரிவாக விளங்கக் கூறி யிருப்பதால் தாங் கொண்ட கருத்தை விரித்துத் தெளிவிக்கச் சுருக்கி யுரைத்தனர். இது நிற்க ; அந்தக் கரணங்களை ஐந்தெனவும், நான் கெனவும், மூன்றெனவும், இரண்டெனவுந் தத்தமக்கியைந்தவாறு கூறா நிற்பார்போல் இவரும் இரண்டெனச் சுருக்கம் பற்றிக் கூறினர். கன்மசாதனமென்றிருப்பது பற்றி ஞானசாதனம் என்றார். இவை யேழுந் தாமதத்திற் சாத்துவிகப் பிரிவென்பது குறிப்பு. 37

38 - கவி. அ - கை.

[இரண்டாங் குணகற்பிதங்களைக் கூறி யிங்ஙனமாய நிலையே
சூக்குமதேகப் பிரபஞ்ச மென விக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்தகூ றைந்து மைந்தும்
பிராணவா யுக்க ளென்றும் பெருந்தொழிற் கன்ம மென்றும்
பராவிய பெயரா மிந்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகஞ்
சுராசுரர் நரர்வி லங்காத் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம்.

(இ - ள்.) இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்தகூ றைந்துமைந்தும் (எ - து) —இராசத குணத்தில் வெவ்வேறாகப் பிரித்தெடுத்த கூறாகிய ஐந்தும் ஐந்தும், பிராண வாயுக்களென்றும் பெருந்தொழிற் கன்ம மென்றும் பராவிய பெயராம் (எ - து)—பிராணாதி வாயுக்களெனவும் பாரித்த தொழிற் கியைந்த கன்மேந்திரியங்க ளெனவும் எவரு மேற்கப் பரவிய பெயர்களை யுடையனவாம், இந்தப் பதினேழு மிலிங்கதேகம் (எ - து)—இந்தப் பதினேழு தத்துவமுஞ் சூக்கும தேகமாம், (யாவர்க்கெனின்), சுராசுரர் நரர் விலங்காத் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம் (எ - து)—தேவர் இராக்கதர் மனிதர் மிருகமாதி யாகத் தோற்றிய உயிர்களனைத்திற்கும், (எ - று).

ஐந்துமைந்து மென்றது நிரனிறை. பிராணாதி வாயுக்கள் சமஷ்டி யெனவும், கன்மேந்திரியங்கள் வியஷ்டியெனவுமாம். சூக்கும தேகத்தைச் சில ரிருபத்தைந்து தத்துவமெனவும், சில ரிருபத்து நான்கு தத்துவமெனவுங் கூறா நிற்பர். சத்த பரிசாதி விடயமைந்து, சித்த மகங்கார மிரண்டு ஆகவேழையுஞ் சுருக்கி 'இந்தப் பதினேழும்' என்றா ரிந்நூலாசிரியர். 38

39 - கவி. அ - கை.

[இந்தச் சூக்கும தேகத்தினாற் சீவேசுவரர்களுக் கமையுங் கற்பனா நாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவற் கிலங்குதை சதனென் றாகு
மிவ்வுடன் மருவு மீசற் கிரணிய கருப்ப னாகு
மிவ்வுட விரண்டு பேர்க்கு மிலிங்கசூக் கும சரீர
மிவ்வுடல் கோச மூன்று மிதுகன வவத்தை யாமே.

(இ - ள்.) இவ்வுடல் மருவுஞ்சீவற் கிலங்குதை சதனென்றாகும் (எ - து)—இந்தச் சூக்கும வுடலை யானென் றபிமானிக்கும் அவசரத்திற் சீவனுக்கு விளங்கா நின்ற தைசதனென்னும் பெயர் வரும், இவ்வுடல் மருவுமீசற் கிரணிய கருப்பனாகும் (எ - து)—இந்தச் சூக்கும சரீரத்தை யானென் றபிமானிக்கும் அவசரத்தி லீசனுக் கிரணிய கருப்ப னென்னும் பெயர் வரும், இவ்வுட விரண்டுபேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமசரீரம் (எ-து)—இந்தச் சரீரம் இவ்விரண்டு பேர்க்குஞ் சூக்கும சரீரமாம், இவ்வுடல் கோசமூன்று மிதுகன வவத்தையாமே (எ - து)—இவ்வுடலுக்குப் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமய மென்னுங் கோச மூன்றாகும்; இந்த வுடலே சொப்பனவவத்தையாம், (எ - று).

ஈசனுக்குச் சமட்டியும் சீவனுக்கு வியட்டியும் என்பது தோன்ற 'இவ்வுடவிரண்டுபேர்க்கு மிலிங்கசூக் குமசரீரம்' எனவும், இவ்வுடலுக்கே மூன்று கோசமும், சொப்பனவவத்தையு மென்பது தோன்ற 'இவ்வுடல் கோச மூன்று மிது கன அவத்தையாமே' எனவுங் கூறினார்.

(க - து.) இருவர்க்கு மபிமானி நாமம், இன்ன சரீரம், இன்னின்ன கோசம், இன்ன அவத்தை யெனத் தெரிவித்தா ரென்பது. இவை யெல்லாம் வந்ததற் கவசரம் விரிக்கிற் பெருகும். 39

40 - கவி. அ - கை.

[உயிர்களுக்குப் போக நுகர்தற்குச் சூக்கும தனுமாத்திரந் தூல தனு வன்றி யமையாமையின் தூலப் பிரபஞ்சமும் வேண்டு மென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சூக்கும சகமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோ மிப்பாற் றூல
மாக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய்
தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தனுவும்போ கமுமுண் டாகக்
காக்குமிவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றானே.

(இ - ள்.) சூக்கும சகமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோம், (எ - து)—இதுகாறுஞ் சூக்குமப் பிரபஞ்சத்தைப்பற்றிச் சொன்னோம், இப்பாற் றூல மாக்குமா ரோபஞ்

தானு மடைவினின் மொழியக்கேளாய் (எ - து)—இனித் தூலப் பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்கிய அத்தியாசத்தையுங் கிரமமாக யாங் கூறக் கேளுதி, தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல தனுவும்போ கமுமுண் டாக (எ - து)—இன்பத் துன்பங்களிற் ரூக்குறுகின்ற விவ்வுயிர்களுக்குத் தூலசரீரமும் போகமு முண்டாகும்படி, காக்குமிவ் வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான்ருனே (எ - து)—எவ்வுயிர்களையுங் காத்தலையே யியல்பாகவுடைய விந்தச் சிவன் அபஞ்சீ கிருதத்தைப் பஞ்சீகரித்தனன், (எ - ற).

'சூக்கும சகம்' என்றனல், 'தூலமாக்கும்' என்பதனைத் தூலப்பிரபஞ்சத்தையென்ருரும். உண்டாகவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் "பிறவுமேற்கும்பிற" என்பனுதற் செய்தானென்னும் வினைமுற்றை யவாவியது. தாக்குத லுயிர்க்குங் காக்குத லீசனுக்கு மியற்கையாதலிற் பிறவற்ரூடொட்டாதொழிக. அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதத்தின் விகாரம் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகா பூத மென்பதுதோன்றப் 'பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்ருனே' என்ருர். சூக்கும பூதற்திற்கு இத்தூலபூதம் அபேதகாரியமாதலிற் சோதனையி லிப்பூத மித்தையாகின்றது; யாதினுலென் றற்றுணர்வா ரில்லை; இல்லாததினு லதற்கு முதற்காரண மில்லாமற்போயிற் ருே? இவையெல்லாம் மனனஞ் சற்றுமில்லாத குற்றம்; என்னே? "தம்பிரானருளிச் செய்த சவணமாத் திரத்தின் மட்டே, யிம்பரா ருலகந் தன்னில் யாவரு மறிவ தன்றி, யம்பொனே மனனந் தானு மறிபவ ரில்லை யாலுற், செம்பொனே சுவானு பூதி செப்பவேண் டுவது முண்டோ" என்ற தத்துவராயர் கூறுதலின். முன்னர்ச் சூக்கும வாரோப மென்ருற்போல இங்கே தூலமாக்குமாரோபமென்றது, மித்தையெனலை மறவாதிருக்க; மறத்த லியல் பென்னில் முயல்வாலன்ருே மறத்தலும்; இது சொல்வாதம். நினைத்தலும் மறத்தலுந் தன்னு லாதலி னியல்பன்று. இரண்டுகாலத்தும் தானிருத்தலினுனும், இவ்விரு புடைபெயர்ச்சிக்குந் தான் வினைமுதலாதலானும், தன்னையன்றி யிவ்விரு புடைபெர்ச்சியு மின்ருதலானும், தானிவையன் ருதலினுனும் இயற்கை செயற்கையைப்பற்றித் தனியே வாதித்தல் மூடம்; தானுகிய எழுவாயை விடாமை விவேகம். 40

41 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ப் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தானென்று கூறி யிக்கவியிற் செய்தவகையை விளங்கக் கூறுகின்ருர்.]

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி
நந்துதம் பாதி விட்டு நாலொடு நாலுங் கூட்ட
வந்தன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றுந்
தந்தன நான்காந் தூல தனுவண்ட புவன போகம்.

(இ - ள்.) ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி (எ - து)—அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூத தன்மாத்திரைகளைப் பத்துப் பங்காக்கி முதற்கூறைந்தை விட்டுப் பிற்கூறைந்தையு நந்நான் காக்கி, நந்துதம் பாதிவிட்டு நாலொடு நாலுங் கூட்ட (எ - து)—மித்தையான தத்தஞ் சுயாம்சப் பாதியைவிட்டு ஏனைய நான்கு சுயாம்சத்தோடு பிற்பாதி நான்கையுங் கூட்ட, வந்தன தூலபூதம் (எ - து) —தூல பூதங்க ளுண்டாயின, மகாபூத மிவற்றினின்றுந் தந்தன நான்காந்தூல தனுவண்ட புவனபோகம் (எ - து)—இந்தத் தூலமகா பூதங்களி னின்றுந் தூல சரீரங்களும் சகல வண்டங்களும் அவற்றுளொன்றாகிய பூமியும் போகங்களுமாகிய நான்கு முண்டாயின, (எ - று).

சுயாம்சமே கற்பிதாம்சமாகத் தோற்றலின் 'ஐந்துபூதமும் பத்தாக்கி' எனவும், அந்தக் கற்பிதாம்ச மைந்தும் தத்தஞ் சுயாம்சத்தோடு கூடும்போது பிருதிவியிற் பிருதிவி, பிருதிவியி லப்பு, பிருதிவியிற் றேயு, பிருதிவியில் வாயு, பிருதிவியி லாகாயம் என்றும், அப்புவிற் பிருதிவி, அப்புவி லப்பு, அப்புவிற் றேயு, அப்புவில் வாயு, அப்புவி லாகாயம் என்றும், இவ்வாறே மற்ற மூன்றையு மாக்க ஐயைந் திருபத்தைந்தாம்; ஒவ்வொரு பூதத்தி லேந்தையும் இப்போதே யாராய்ச்சியிற் பிரத்தியட்சத்திற் காணலாம்; பொய்யன்று. தத்தஞ் சுயாம்ச மிருப்பதா லதைத் தள்ள ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காம். ஆதலின் 'அவைபாதி நந்நான்காக்கி' எனவும், ஒவ்வொரு பூத மைந்தனு ளொவ்வொன்றுந் தத்தஞ் சுயாம்சத்தை யியல்பாகவே யகலாதாதலி னதைக் கொள்ளவேண்டுவ தின்றென்பார் 'நந்துதம்பாதிவிட்டு' எனவும், ஏனைய நான்கினையும் மற்றச்சுயாம்ச நான்கோடு கலக்கத் தூலபூத முதிக்குமாதலால், 'நாலொடு நாலுங்கூட்ட வந்தன தூலபூதம்' எனவுங்கூறினர். இதையுந் தத்துவக் கட்டளை பழுதறவிளக்கும். 41

42 - கவி. அ - கை.

[இந்தத் தூலதேகத்தினுற் சீவேசுவரர்களுக் கமையுங் கற்பனை நாமங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னாகுந்
தூலமே மருவு மீசன் சூழ்விராட் புருட னாகுந்
தூலஞ்சாக் கிரவ வத்தை சொன்னதோ ரன்ன கோசந்
தூலகற் பனையீ தென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய்.

(இ - ள்.) தூலமே மருவுஞ்சீவன் சொல்லிய விசுவனாகும் (எ - து)—வியட்டியில் தூலதேகத்தைத் தானாகமருவிய சீவனுக்கு அபிமானநாமமாகச் சொல்லப்படுவது விசுவனென்னும் பெயராம், தூலமேமருவுமீசன் சூழ்விராட் புருடனாகும் (எ - து)—சமட்டியில் தூலதேகத்தைத் தானாகமருவிய ஈசனுக்கு அபிமானநாமம் எங்கும் நிறைவான விராட்புருடனென்னும் பெயராம், தூலஞ்

சாக்கிரவவத்தை (எ - து)—தூலதேகந் தானாகத் தோற்றமவசரம் சாக்கிராவஸ்தையாம், சொன்னதோ ரன்னகோசம் (எ - து)—ஐந்து கோசங்களி லித்தூல தேக மோரன்னமயகோசமாம், தூலகற்பனை யீதென்று தொகுத்தது மனத்திற் கொள்வாய் (எ - து)—காரணகற்பிதமும் சொப்பன கற்பிதமும் போல இதுவுந் தூலகற்பிதமென்று தொகுத்துக் கூறியதை மனதில் வைக்குதி, (எ - று).

இருவருந்தூலதேகமா நின்ற வவசரத்தில் அபிமான நாமமும், அவஸ்தா நாமமும், இன்னவிதக் கோச நாமமுமாம். மீண்டும் நினைப்பூட்டக் 'கற்பனையீதென்று தொகுத்தது மனத்திற்கொள்வாய்' என்றார். சிருஷ்டியைத் தொகை, வகை, விரி யென்பவற்றுள் வகை, விரியை யேலாது தொகுத்தது, தானெடுத்துக்கொண்ட தத்துவவிளக்கம் சந்தேகந் தெளித லென்னு மிவற்றை வகை விரி யாக்கற்கு. யுகபத் சிருஷ்டியையும், கிரம சிருஷ்டியையுங் கூறினது, மெய்யென்பவர்களை மறுத்தற்கு. சகசீவர்களைப்போலப் பரத்தையு மித்தையெனக் கூறியது ; " அல்லை யல்லையீ தெனவரு மறைகளு மன்மைச், சொல்லி னாற்றறித் திளைக்கு மிச் சுந்தர னாடற்கு " என்றும் " ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லா வலியு மல்லன், காணலு மாகா னுளனல்ல னிலனல்லன், பேணுங்காற் பேணு முருவாகு மல்லனுமாம் " என்றும் கூறுவதாலென்க. இலனென்னி னுளனென வரும் ; உளனென்னி னிலனென வரும் ; இந்தத் தீராவழக்கைத் தவிர்ப்ப தெவர்க்கு மரிது. இதை யெங்கணுங் காணலாம். வேதாந்திபோல் வழக்கறற்கு உடன் படார் எனையர். 42

43 - கவி. அ - கை.

[இருவர்க்கும் உபாதியுண்டாயின், பேதந் தெரிவ தெங்ஙன
மென்றற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சீரிய வீச னார்க்குஞ் சீவற்கு முபாதி யொன்றே
லாரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்காற்
காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன்
வீரிய மிகுச மட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே.

(இ - ள்.) சீரிய வீசனார்க்குஞ் சீவற்குமுபாதியொன்றே லாரியகுருவே பேத மறிவதெப்படி யென்றக்கால் (எ - து)—மேலான ஈசனுக்குஞ் சீவனுக்கு முபாதி யொன்றானாற் பேதந் தெரிவ தெங்ஙனமாம் சிறந்த குருமூர்த்தியே யெனவினாவின், காரியவுபாதிசீவன் காரணவுபாதியீசன் (எ - து)—காரிய வுபாதியாக நிற்பவன் சீவனெனவும் காரணவுபாதியாக நிற்பவ னீசனெனவுமாம், (இஃதன்றியும்), வீரியமிகுசமட்டி வியட்டியாற் பேதமாமே (எ - து)—இழிவுறாத சமட்டி வியட்டியாலும் பேதமாம், (எ - று).

காரண சரீரத்தில் மாயை காரணம், அவித்தை காரியம்; சூக்கும சரீரத்தில் அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங் காரணம், மனம் காரியம்; ஸ்தூல சரீரதில் பஞ்சீகிருத பஞ்சபூதங் காரணம், தூலதேகங் காரியம் ; இவை ஒன்றுக்கொன்று உபாதான வுபாதேயமா யிருத்தலின், மறுத்தற்கிடமின்று ; இஃதெவரு மேற்றற்பாலதே.

44 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சமட்டி வியட்டி யென்றூர், அதனை யிக்கவியில் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்த முகத்தால் விளக்குகின்றூர்.]

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதஞ்
சரங்கடா பரங்கள் பேதந் தனியுடல் வியட்டி யென்பார்
பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பது சமட்டி யென்பா
ரிரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசற்கும் பேத மீதே.

(இ-ள்.) மரங்கள்போல் வியட்டிபேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம் (எ-து)—தனித்தனி மரங்களைப்போல வியஷ்டிபேதமும், தோப்பென்பது போலச் சமஷ்டி பேதமுமாம், (இதுபோல), சரங்கடாபரங்கள் பேதந் தனியுடல் வியட்டி யென்பார் (எ-து)—சரம் அசரமென்னும் உயிர்களின் பேதத்தை விளக்க நிற்பது தனித்தனி யுடல்களாம், அவ்வுடல்களை யறிவுடையோர் வியஷ்டியெனக் கூறு வர், பரம்பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பது சமட்டியென்பார் (எ - து)—இங் ஙனந் தனித்தனி யெங்கணும் பரவிய சமஸ்த பௌதிகங்களை யெல்லா மேகமாக் கிப் பார்ப்பது சமஷ்டியென் றறிவுடையோர் கூறுவர், இரங்கிய பலசீவர்க்கு மீசற்கும் பேதமீதே (எ - து)—இரக்கமுறத்தக்க சமஸ்த சீவர்களுக்கும் ஈசு வரனுக்கும் வந்த வுபாதிபேத மிதுவாம், (எ - று).

எவ்லாத் தூலதேகங்களும் அவனுக்கொரு தூலதேகமும், எல்லாச் சூக்கும தேகங்களும் அவனுக்கொரு சூக்குமதேகமும், எல்லாக் காரணதேகமும் அவனுக் கொரு காரணதேகமுமாம். இது சமஷ்டி வியஷ்டி பேதத்தின் தன்மை. காரண காரியத்தானும் சமஷ்டி வியஷ்டியானும் விளங்குதல் பேதமேயாதலின், இருவரு மேக மாகாரெனத் தாபிக்கப் புகுந்தது பின் னேகமாக்கற்கு.

(க - து.) இவ் வேதுக்களா லிருவரு மேகமாகாரென்பது, இருவருங் கற் பித சகித ராதலினென்க. 44

45 - கவி. அ - கை.

[இதுகாறுங் கற்பிதம் வந்த வகையைத் தெரிவித்து இனி யபவாதஞ் சொல்லப் புகுதுமென விக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானி யாவான்

செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காயம் போல
வற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய்.

(இ - ள்.) கற்பனைவந்தவாறு காட்டினோங் காண்பவெல்லாஞ் சொற்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானியாவான் (எ - து)—வெறும் பொய்யாகிய சகசீவபரந் தோற்றல் மாத்திரமாக வந்த வகையைக் காட்டத் தகுந்தவாறு காட்டினோம்; ஆதலி னகம்புறத்திற் காணப்படுவனவாகியசமஸ்த திருசியங்களையும் இவ்வேதுக்களை மறவாது சொப்பனம்போலப் பொய்யெனச் சிந்தித்துத் தெளிந்தவன் யாவனோ அவனே யையமின்றி ஞானியாவான், (இங்ஙனமிருக்க), செற்புதை மழைக்காலம் போய்த் தெளிந்தவாகாயம்போல (எ - து)—மேகங்கள் நெருங்கத்தக்க மழைக்காலம் நீங்க யாதொரு மாசுமின்றித் தெளிந்தவாகாயத்தைப் போல, அற்புத முத்திசேரு மபவாத வழியுங்கேளாய் (எ - து)—அற்புதமான வைக்கிய முத்தியை யடையத்தக்க அபவாதமென முன்னர்க்கூறிய யுத்தியின் வகையையும் யாம் கூறக்கேளுதி, (எ - று).

பகுதி விகுதி யிடைநிலை யனைத்துந் தோற்றல் மாத்திரமென ஆங்காங்கு நினைப்பூட்டி வந்தோமென்பார், 'கற்பனைவந்தவாறு காட்டினோம்' எனவும், பிராதிபாஸிகாதி சத்து மூன்றையும் பகுதி விகுதி யிடை நிலை யென்றும். யாங் காட்டியவாறு கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதலால் அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமற்றவன் சீவன் முத்தனுவா னென்பார் 'காண்பவெல்லஞ் சொற்பனம்போல வெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானியாவான்' எனவும், இங்ஙனமாய விசாரத் தெளிவைக் காட்டச் 'செற்புதை மழைக்காலம் போய்த் தெளிந்தவாகாயம் போல' எனவும், தானே தானுகு முத்திபோல்வ தொன்றின்றுகலின் 'அற்புதமுத்தி' எனவும் கூறினர். ஏனையவை பதவிமுத்தி. போக வென்பதைப் போயென்றது, காலமயக்கம். 'வழியுங்கேளாய்' என்ற உம்மை, அத்தியாரோபத்தைச் சொன்னதுமன்றி யெனப் பொருடரலா விறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. இங்கே கற்பனை, ஒன்றிலொன்று புத்தி விகற்பத்தால் தோன்றுதலை. 45

46 - கவி. அ - கை.

[மேல் அபவாதமென்றூர் அஃதித்தகையதென விக்கவியிற் பழுதறக் கூறுகின்றூர்.]

அரவன்று கயிறென் றுற்போ லாளன்று தறியென் றுற்போற்
குரவன்ற னுபதே சத்தாற் கூறுநூல் வெளிச்சங் கொண்டு
புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத்
திரமென்றும் பிரம மென்றுந் தெளிவதே யபவா தங்காண்.

(இ - ள்.) அரவன்று கயிறென்றுற்போ லாளன்று தறியென்றுற்போல் (எ - து)—இது பாம்பல்ல கயிறென்று காட்டினு லெத்திகைத்தோ வதுபோலவும்,

இவன் கள்ளனல்லன் கட்டை யென்று காட்டினுலெத்தகைத்தோ வதுபோலவும், குரவன்ற னுபதேசத்தாற் கூறநூல் வெளிச்சங்கொண்டு (எ - து)---ஞானுசிரிய ரனுக்கிரகித்த ஞானக்கண்ணினுலும் மகான்களாற்சொல்லப்பட்ட வனுபூதி நூலென்னும் விளக்கத்தினுலும், புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று (எ-து)-யானெனப்படுவது அஸ்தியாதி யிருபத்தைந்து தத்துவமாகக் காணப்பட்ட தூல தேகமு மல்ல; இந்தத் தூலதேகத்திற் காதாரமாயுள்ள பூமியு மல்ல; இந்தப் பூமிக்கும் ஆதாரமாயுள்ள ஸ்தூல பூதமும் அதற் காதாரமாயுள்ள சூக்கும பூதமும் அதற்கும் ஆதாரமா வடுக்கடுக்கா நின்றுள்ள குணத்திரயமும் அகங்காரமும் மகத் தத்துவமும் மூலப்பிரகிருதியு மல்ல, ஞானத்திரமென்றும் பிரமமென்றுந் தெளி வதே யபவாதங் காண் (எ - து)---பரஞானம், அபரஞானம், ஸ்திரஞான மென்ப வற்றுள் ஸ்திரஞானமெனவும், அந்த ஸ்திரஞானமே நிரதிசயானந்த மாதலி னதுவே பிரஹ்மமெனவும், ஐயந்திரிபின்றித் தெளிவுறவதே யபவாதமென்னு முத்தியெனக் காணுதி, (எ - ற).

பழுதையிற் பாம்பென்னு முணர்வும், கட்டையிற் கள்ளனென்னு முணர் வும் மூடம் ; இதனை யத்தியாச மென்பர்; இதை யுடையா ரத்துவிதிகளல்லா தார். எங்ஙனமெனின், நானெனற்குச் சுயம்பு வடிவம் மெய்யுணர்வு; இதை மறந்த வறிவு மூலப்பிரகிருதி ; இதை மறந்த வறிவு மகத்தத்துவம் ; இதை மறந்த வறிவு அகங்காரதத்துவம் ; இதை மறந்த வறிவு குணத்திரயம் ; இதை மறந்த வறிவு ஈசன் ; இதை மறந்த வறிவு சீவன் ; இதை மறந்த வறிவு சூக் கும பூதம் ; இதை மறந்த வறிவு சூக்கும பௌதிகமான மனது ; இதை மறந்த வறிவு ஸ்தூல பூதம் ; இதை மறந்த வறிவு ஸ்தூலபூத பௌதிகமான ஸ்தூல தேகம் ; இதை மறந்த வறிவு எழுவகைத் தோற்றத்தி லொரு தோற்றம் ; இதை மறந்த வறிவு வாலமதி யூகமதியு ளொன்று ; இதை மறந்த வறிவு வருணு சிரமங்களி லொன்று ; இதை மறந்த வறிவு ஆண் பெண் பேடியு ளொன்று ; இதை மறந்த வறிவு தாய், தந்தை, அண்ணன், தம்பி, தமக்கை, இளையான், பேரன், பாட்டன் முதலிய பாத்தியவகையு ளொன்று ; இதை மறந்த வறிவு விருப்பு வெறுப்பை யியல்பாகக் கோடல் ; இன்னு மிதனினுங் கீழாக்கிடந்த வுணர்வு பேதங்களுள. இப்பேத வுணர்வுகளினின்றுஞ் சற்று மகலாதார் அல்ல வில்லை யெனற்கே யியைந்த திரிபதார்த்தங்களையும் ஆராய்ச்சிக்குச் சற்று முடன்படாது மிருகாதிகளைப்போ லெங்ஙன மெங்ஙனம் யாதுயாது காணப்படுகின்றதோ அங்ஙன மங்ஙன மமை வதைச் சத்தியமெனக் கண்டுழல்வ ரென வுணர்க. எனவே, கீழாகச் சென்றிழியு முணர்வின் கடையை யாரோப மெனவும், மேலாகச் சென்றேறு முணர்வின் முடிவை யபவாதமென வுங் கூறுவதைக் காண்க. நானல்லாத விப் பேத வுணர்வுகளை நானெனன் றுணர் தல் தவிர்ந்து, மெய்புணர்வை நானெனப் பழுதற வுணர்ந்து நானுகவிளங்கலை

‘அபவாதம்’ என்றார். தத்துவக்குழாத்தையே யானெனக் கொண்ட திடத்தைத் தவிர்க்கப் ‘புரமன்று புவனமன்று பூதங்களன்று’ எனவும், தனது சொரூப மிஃதன் றிஃதன்றென விசாரித்துக் கையிழந்துழி நீ யறிவென விளக்கலினானும் அவ்விளக்க மேலீட்டா லபரஞானமும் பரஞானமுங் கழன்று தான் ஸ்திரஞானமாக நிற்றலினானும் ‘ஞானத்திரம்’ எனவும், அறிவே யானந்த மாதலின் ‘பிரஹ்மம்’ எனவும், ஞானோதயத்தி லானந்தோதயமும், ஆனந்தோதயத்தில் ஞானோதயமும், இவ்விருபேதமு மிறந்து விளங்கலைத் தெளிவதே ‘அபவாதம்’ எனவுங் கூறினார்.

(க - று) தன்னை யுபாதித்திரயத்து ளொன்றாகக் காண்டல் ஆரோபம். தன்னை ஞானப்பிரகாசமாக விளங்கக் காண்டல் அபவாதமென்பது. இவ்விரு முயற்சியுந் தனதாதலில் தானே ஞானுஞ் ஞானமெனவும், இவைமாறினுந் தான் மாறாமையால் தானிவை யன்றெனவுங் கண்டாம். இரட்டுற மொழிதலென் னுமுத்தியால், இல்லாதது பாம்புங் கள்ளனு மெனவே, இருப்பது செத்தையுங்கட்டையு மென்பதாயிற்று. அதுபோல இல்லாதது சகசீவபரமெனவே, இருப்பது ஞெப்திப்பிரிய மென்பதாயிற்று. இஃதன்றியும் பழுதையிற் பாம்பு தோற்றமாறு போன்று, பிரக்ஞையிற் சகமாதி தோற்றலின் அபேதகாரண காரியமாயிற்று. இது சோதனைக் கியைந்த தாதலின், கன்மம் பத்திபோற் கதையன்று; உண்மைநூல். விருத்தி ஞானமும், சான்றோ ரனுபவமு மின்றி யொன்றான் மாத்திர மையமகலா தாதலினிரண்டும் வேண்டும். அபவாதம் - மயங்காமை. 46

47 - கவி. அ - கை.

[முன்கவியி லபவாதமாவது அபேதகாரண காரியமெனக் குறிப்பித்தார்; அதனை யேகமென் றுணர்த்த இக்கவியிலும் அபவாதத்தையே கூறுகின்றார்.

படமுநூ லும்போற் செய்த பணியும்பொன் னும்போற் பார்க்கிற்
கடமுமண் ணும்போ லொன்றாங் காரிய கார ணங்க
ளுடன்முதற் சுபாவ மீறா யொன்றிலொன் றுதித்த வாறே
யடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே.

(இ - ள்.) படமுநூ லும்போற்செய்த பணியும்பொன் னும்போற் பார்க்கிற் கடமுமண் ணும்போ லொன்றாங் காரிய காரணங்கள் (எ - து)—வஸ்திரமும் நூலும் போலவும் செய்த வாபரணமும் பொன்னும் போலவும் மட்பாத்திரமும் மண்ணும் போலவும் திருக்குத் திருசியத்தைச் சிந்தித்துப் பார்க்குமிடத்திலபேதகாரண காரியமாயிருத்தலி னேகமேயாம், உடன்முதற் சுபாவமீறா யொன்றிலொன் றுதித்தவாறே (எ - து)—விகுதி தூலதேக முதல் பகுதி சுபாவ மீறாகத் தத்துவங்களைத் தத்தமக்குள் முன்ன ரொன்றிலொன் றுதித்தவா

றெங்ஙனமோ வங்ஙனமே, அடைவினி லொடுக்கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே (எ - து)—கிரமமாக ஒன்றிலொன்றொடுக்கி யுண்மையைக் காண்ப தபவாத மென்னும் தந்திரமாம், (எ - று).

'பார்க்கில்' என்றதனால், திருக்குத் திருசியம் வருவித்தாம். இம் மூன் றுபமானங்களும் அபேதகாரண காரியமெனத் தெரிவிக்கப் புகுந்தது திருக்குத் திருசிய நிலைமைநோக்கி. எங்ஙனமெனின், நூல், பொன், மண் இவைகளை யன் றிப் படம், பணி, கடம் எங்ஙனமின்றோ அங்ஙனம் ஸ்மரணையை யன்றி யவஸ் தாத்திரயம், காட்சித்திரயம், அபிமானத்திரயம், சமஷ்டி வியஷ்டிகளில்லையாம். அவை யுண்மையன்றே! ஆதலி னையமின்றிப் பொருந்தும்; எங்கெங்கே ஸ்மரணையுண்டோ வங்கங்கே சமஸ்தமு முண்டு; இன்றே லின்றாம். தோற்றமு மொடுக்கமும் ஸ்மரணைக்கன்றிச் சகத்துக்கெனின் நன்றே; சகத்தைத் தனித்து விசாரிப்புழி யாராய்தலுக்கு முன்னர் நாமரூபமாகவும், பின்னர்ப் பாழாகவுந் தோற்ற லென்னை? அஃதிங்ஙன மாறியதின்றேல், ஸ்மரணையின் பிறழ்தலாக வேண்டும்; ஸ்மரணையின் பிறழ்த லெங்ஙன மெங்ஙனமோ வங்ஙன மங்ஙனந் தோற்றல் சகத்தின தியல்பாக வேண்டும்; அன்றேல், முரணின்றிக் கூறுக; வலியின்றேற் சொன்னவாறு கேளுதி; இதனாற் சகமாதி மூன்றும் ஸ்மரணைக் குபாதேயமாயின. சித்து சடபேத முளதெனின், அறிவையன்றி யறியாமை யிருக்கவேண்டும்; உண்டெனி னாராய்தலின்கண் அல்ல வில்லையென்று அகன் றறிவு மாத்திர மிஞ்சி நிற்பானேன்? நிற்றலின், அறிவே சமஸ்தத்திற்கு முதற் காரணமாயிற்று. ஆகவே, அறிவு திருக்கும், அறியாமை திருசியமுமாயின. அறிவறியாமை யிரண்டாதலா லிவை காரண காரியமாமே யெனின், பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளென்றறித லெந்த வறிவோ, அந்தவறிவே பொருளைப் பொருளென் றறிவதன்றோ; வேறெனின், எந்தவறிவு பழுதையைப் பாம் பென்றதோ, அந்தவறிவே பழுதையைப் பழுதை யென்றதும், வேறன்று தலால் அறிவே யறியாமையாயிற்று. அறியாமைபற்றி அறிவு காரண மாயிற்று; அறிவுக் கன்னிய மன்றாகலி னறியாமை காரியமாகாது; அதனா லறிவு காரணமாகாது. இதனா லறிவே காரண காரியமாமெனப் பெற் றாம். பெறவே, காரண காரியங்க ளொன்றெனற் கையமென்னை? இன்றாதலின், 'ஒன்றாங் காரிய காரணங்கள்' என்றார். இதனை யபவாத வுபாயமெனற் கிழுக்கென்னை? ஒன்றி லொன்றுதித்தது சுபாவமுத லுட லீறாய தெங்ஙனமோ அங்ஙனமே யுடன் முதற் சுபாவமீறா யடைவினிலொடுக் கிக்காண்ப தபவாத வுமாயமாமென முடிக்க. இம்முறை சற்று மறியாதா ரிந் நூலை யாளல் கர்த்தபம் குங்குமஞ் சுமந்ததுபோலும், ஆயுதபாணி பேடி போலுமாம். தாமே யுத்தரவாதியாக விக்கவிக்கு வழக்கறுத்து உரை கூறும் வேதாந்திகளெங்கணு மரியர்; இருக்கி லவர்மொழி புலப்படலரிது; எங்ஙன

மெனின், உள்ளதை யில்லதாகவும், இல்லதை யுள்ளதாகவும், ஆமெனலே யல்லதாகவும், அல்லதை யாமென்பதாகவும் ஆக்கும் சுவானுபவ வலியினராதலி னென்க. இங்ஙனமாய மேலாய நிலையைச் சைவத்திலும், வைணவத்திலுங் காணலாம்; இவ்விருமத வபிமானங் கழலாதார்க் கிஃதொரு கதை பேலும்.

(க - து.) அபவாத வுபாயம் துவிதமாக்காது ஏகமாக்குமென்பது. இது சுவானுபவ மின்றேல் முரணும். (உபாயம் - யுக்தி). 47

48 - கவி. அ - கை.

[விட்சேபம், ஆவரணமெனத் தேவரீர் கூறிய சத்தி யிரண்டனுள் விட்சேப சத்தியை விளக்கியவாறுபோல ஆவரணசத்தியி னிலையையும் இனையதெனத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்று மாணாக்கன் வினவினதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

தூடணை தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யு
மீடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா
கேடறு குருவே யென்னக் கிருபையோ டருள்செய் வாரே.

(இ - ள்.) தூடண தமத்தில்வந்த தோற்றமாஞ் சத்திசெய்யு மீடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென்றீரே (எ - து)—முக்குணங்களிலு மிழிவாயுள்ள தமோ குணத்தினின் றுதித்தன விரண்டு சத்திக ளென்றீரே அவற்றுள் ஒன்றாகிய விட்சேபசத்திசெய்யும் ஈடணைத்திரயத்திற் கிடமாயுள்ள விகாரரூபமான தேகாதிப் பிரபஞ்சம் வந்தவகையைச் சொன்னீர், மூடலாஞ் சத்திசெய்யு மோகமுஞ் சொல்லுமையா கேடறு குருவே யென்ன (எ - து)—மற்றொன்றாகிய ஆவரண சத்திசெய்யும் பிராந்திரூபமான விபரீதத்தையு மினைய தென் றையனே களங்கரகிதமான குருவே அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்றிரந்து கேட்க, கிருபையோ டருள் செய்வாரே (எ து)—மகா கருணை யோடு தெரிவிக்கப் புகுந்தனர், (எ - று).

அனர்த்த ரூபமாதலின் 'தூடணதமம்' எனவும், தூலசூக்குமந் தோற்றன் மாத்திர மாதலின் 'தோற்றமாஞ் சத்தி' எனவும், இத்தோற்றத்தை மெய்யெனக் கோடலால் விளையும் பய னிஃதென்பார் 'ஈடணை விகாரம்' எனவும், திரை போல்வதின் 'மூடலாஞ் சத்தி' எனவும், ஒன்றில் ஒன்றை யுணர்தற்கியைதற் பாலதின் 'மோகம்' எனவும் கூறியவாறு காண்க.

(க - து.) விட்சேப சத்தியைப் போல ஆவரண சத்தியையும் விளக்க வேண்டு மென்பது. 48

49 - கவி. அ - கை.

[ஆவரண மென்பது மறைப்பாதலால் இச்சத்தி செல்லிடஞ் செல்லாவிட மிவையவென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட
ஞானிக டமையு மன்றி நாத்திக பாதி யென்னு
மூனிறை யுயிர்க ளுள்ளி னுணர்விழிக் குருடாம் வண்ணம்
வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும்.

(இ - ள்.) தானிகர் தனக்காமீசன் றனையுந்தங் களைத்தாங் கண்ட ஞானிகடமையுமன்றி (எ - து)—தனக்குத்தானே நிகராயுள்ள ஈசனையும், தங்களைத்தா முள்ளவாறு கண்டுள்ள மகான்களையும் மறைக்காதன்றி, நாத்திகபாதியென்னு மூனிறை யுயிர்களுள்ளி னுணர்விழிக் குருடாம் வண்ணம் (எ - து)—இல்லவே யில்லை யென்பது நாஸ்தியும், இருந்தாற் காணுவென்பது நபாதியு மாதலின் இவற்றையே யுண்மையென்னும் மாம்சதேகத்தி னிறைந்த மூட வுயிர்களி னுள்ளத்திற் சதோதயமாக விளங்கும் ஞானக்கண் குருடாகும் வண்ணம் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணம், வானிலந் திசைகண் மூடு மழைநிசி யிருள்போன் மூடும் (எ - து)—இஃதாகாயம் பூமி திக்கு என்று தெரியவொட்டாமல் அவற்றை மூடிக் கொள்ளுகின்ற மழைக்காலத்து அமாவாசை யிராக்காலத்துக் கருக்கலைப்போல அதனை ஆவரணசத்தி மூடியிருக்கும், (எ - று).

(க - து.) இந்த ஆவரணசத்தி, ஈசனையும், சீவன் முத்தர்களையும் மூடாமல், ஆஸ்திகர்களாக மெய்போ னடித் தகத்தில் தேகமே யான்மா போகமே முத்தியென் றுறுதிகொண்டு, தார தநாதிகளைச் கைவிடுவது போற் காட்டிக் கரவி லாளுகின்றவர்களையே மூடுமென்பது. மோகமற்றவனெனக் காட்டத் 'தானிகர் தனக்காமீசன்' எனவும், அவித்யாசகித ரன்றெனக் காட்டத் 'தங்களைத் தாங்கண்ட ஞானிகள்' எனவும், மூடுமென்னுங் குறிப்பேற்றோர் சகிதரெனவும், மூடாமலென்பார் அன்றி எனவும், நாஸ்தி நபாதி யென்பவற்றைத் திரிகரணசாட்சியாக வேற்பவர் நாஸ்திகர், வாக்குக் காய நீங்கலாக மனச்சாட்சி மாத்திரமாக வேற்பவர் போலியாஸ்திகர் என்பது குறிப்பிற்றோன்ற, 'நாத்திக பாதியென்னு மூனிறை யுயிர்கள்' எனவுங் கூறினர். ஊனைத் தேகமென்னல் காரணவாகுபெயர். ஒருணர்வுமுத லையுணர் விறுதியாயுள்ள வுணர்கருவிக ளுயிர்களுக்கென்க. சத்தமுதலிய பஞ்ச விடயங்கட்கும் செவியாதி உணர்கருவியாகு மிவற்றிற் குணர்கருவி மனமாகவேண்டும்; இம் மனதிற் குணர்கருவி யுயிராகவேண்டும்; இவ் வுயிருணர் வாயினு முடலைத்தானென் றிருத்தலா லறியாமையாக வேண்டும்; இவ்வறியாமைக்கு உணர்கருவியாக ஒரு சுயம்பறிவு இருக்கவேண்டும், அதனினும் மேலாய கண்ணின்மையி னதனை

யுருவகப்படுத்தி, அது குருடாம் வண்ணம் இருள்போல் மூடும் என்றார்; இஃ தெவர்க்கு மனுபவமாதலிற் றடையென்னை? அவ் வுணர்வு தன்னையுந் தனக் காதாரத் தலைவனையுங் காணுதற் கேதென்னை? இவ் வாவரணத்தாலன்றோ; அன்றேற் கூறுக. இவ் வாவரணமாவது பஞ்சகோசம். ஆவரணமெனினுங் கோச மெனினு மொக்கும். இஃதெவ்வுயிர்பாலின்று; உளதாதலிற் பொதுப்பட 'உயிர் கள்' என்றார். இதனைத் தன்பா லிருக்கக் காணத் தெரியாதார் மதத்தராதலி னிதனை மறுப்பர்; வேதாந்திமாத்திரஞ் சோதனை யகலானுதலின் மறுக்கான். கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலமென்னுங் கொள்கையை யகன்ற ரொரு வருமில்லை; இவர்களை விட மதத்தரென்பவர் கிடையார். இவர்க ளிவ்வாவரண சத்தியை யேற்ப தெங்ஙன்? இவ்வாறே போலி ஞானியரும், அடா ஞானியரு மிதனை யேலார்; ஏலாமைக்கேது இம் மறைப்பாலென வுணர்க. 49

50 - கவி. அ - கை.

[கூடஸ்தப் பிரஹ்மமாகிய அதிஷ்டானத்திற்கும் சீவேசுவரரென்னு மாரோபத்திற்கும் உள்ள பேதந் தெரியவொட்டாது மறைப்பதும் இவ்வாவரண சத்தியே யென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பூன்றமாம் பிரமத் திற்கும் புறத்துள விகாரங் கட்கு
மான்றகூ டத்த னுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்குந்
தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றுமன் மறைத்து மூடு
மூன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே.

(இ - ள்.) பூன்றமாம் பிரமத்திற்கும் புறத்துளவிகாரங்கட்கும் (எ - து)— பரிபூரணமாயுள்ள பிரஹ்மத்திற்கும் அதற்குப் புறம்பாயுள்ள ஈசனும் அவ னது உபாதிகுணந் தொழில்களுமாகிய விவைகட்கும், ஆன்றகூடத்தனுக்கு மகத்துள விகாரங்கட்கும் (எ - து)—எவற்றினுஞ் சிறந்த பிரத்தியகாத்மாவுக் கும் அதற்கு வியதிருத்தமாக அகத்திலுள்ள சீவனும் அவனது உபாதி குணந் தொழில்களுமாகிய விவைகட்கும், தோன்றியபேதஞ் சற்றுந் தோன்றுமன் மறைத்து மூடும் (எ - து)—உண்டான வதிஷ்டான வாரோப பேதஞ் சிறிதுந் தோன்றவொட்டாம லதனை யறியவெழுந்த வுணர்வை மறைத்துச் சத்தென் றுணரும்படி அசத்தா யுள்ளவைகளை மூடிக்காட்டும், ஊன்றிய பவவியாதி யுண் டாக்கு முபாதியீதே (எ - து)—நிலையாயுள்ள பிறவிநோயை விடாது விளை விக்கத்தக்க வுபாதியாவது இவ்வாவரணசத்தியே, வேறன்று, (எ - று).

இவனெதற்கும் உபாதியா யிருக்கிற னென்னுமிடத்தில் உபாதி, தடை யெனப் பொருடாலா லிங்கே தடையெனப் பொருள்கொண்டாம். தன்னைத்தா னுணர்தற்குத் தக்க முயல்வு எங்குளதோ அங்கே தடையாயிராது, ஏனையவிடத் துத் தடையாயுறுமென்றதனல், இது பத்திகாண்டி, கன்மகாண்டியைக் குறிப்

பிக்க நின்றது. இவ்விருவருள் பத்திகாண்டியுந் தன்னை யடிமையாக்கியதே யன்றித் தன்னைத்தான் விசாரித்துத் தெளியவில்லை; இதனால் பொருளல்லவற்றை ஆண்டானடிமை யென்றாம்; தன்னை யடிமையாக்கிய இம்முயற்சி சித்த சுத்திக் கியைந்ததன்றி ஆவரண சத்தியை யகற்றற் கன்று. எங்ஙனமெனின், பஞ்சகோச விசாரத் தெளிவின்மையினானும் ஆசானின்றித் தன்னைத்தா னாராய்வுழி யெட்டாமையினானும் நாஸ்தி யெனவும், இச்சா ஞானக்கிரியை யென்னும் புடைபெயர்ச்சி யிருத்தலினிவை வினைமுதலின்றி நிகழா, வினைமுத லிருக்கவேண்டுமெனி னிருந்தாற் காணப்படானா வென்பது நபாதியெனவுங் கொள்ளுங்கொள்கை யகலாமையினாலுமென்க. சொரூபசமாதி சகச சமாதியெனக் குறிக்க, அகம் புற மென்றார். சொரூப சமாதி அகத்தினிகழ்வது; சகச சமாதி புறத்தினிகழ்வது. சொரூப சமாதியி லதிஷ்டானம் கூடஸ்தன்; இதற் காரோபமான விகாரங்கள் சிதாபாசன் வியஷ்டி மனமுதலிய கரணக்குழாங்கள். இவற்றிற்கு விடயம் சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமென்னுந் தன்மாத்திரைகள், சுரோத்திரம் தொக்கு முதலியவை யுணர்வுகள்; இவற்றிற்கு விடயம் சத்த பரிச ரூப ரச கந்த மென்னும் ஸ்தூலபூத அம்சங்கள்; வாக்கு பாணி பாதம் பாயுரு, உபஸ்தமென்னுங் கன்மேந்திரியக் குழாங்கள்; இவற்றிற்கு விடயம் வசன தான கமன விசர்க்க ஆனந்தமென்னுங் குழாங்கள், பிராண அபான முதலிய தசவாயுக்கள், இவற்றின் சேட்டைப் பிரிவுகள், மெய் வாய்முதலிய அவயவங்கள். இவற்றிற் கவயவி, தூல தேக முதலியவைகள். இன்னு மித்தூல தேகத்திற்கு விகாரங்கள் குழவி முதலிய பருவபேதங்கள், சராசர பேதங்கள், எழுவகைத் தோற்றபேதங்கள், வருணாசிரமபேதங்கள், அண்ணன் தம்பி தாய் தந்தை முதலிய பாத்தியவகைகள், இவை போல்வன பிறவுமாம். இவற்றினை யிங்ஙனம் விளக்க 'ஆன்றகூடத்தனுக்கு மகத்துள விகாரங்கட்கும்' எனவும் கூறினார். இங்ஙனமாய சொரூப சமாதி நிறைவேறினன்றிச் சகசசமாதி கைகூடாது. இம்மரபு நோக்கிப் புறமெனவும் கூறினார். சொரூபசமாதி யாவது அகத்தில் தேக முதல் அவித்தையிறுதியாக நின்ற தத்துவங்களை நியதிகளைந்து சேறல். இது வஸ்துவை யணுவுக்கணுவாகத் தரிசித்தல்; இதனைச் சொரூபசமாதி யெனவும், அகச் சமாதி யெனவுங் கூறுவர். இது நிற்க, சகச சமாதியாவது தேகத்துக்குப் புறம்பி லுடலாதி மாயை யிறுதியாக நின்ற வியாபக வியாப்பியங்களை நியதிகளைந்து சேறல்; இது வஸ்துவை மகத்துக்கு மகத்தாகத் தரிசித்தல்; இதனைச் சகச சமாதி யெனவும், புறச் சமாதி யெனவுங் கூறுவர். சகச சமாதியி லதிஷ்டானம் பிரஹ்மம்; இதற் காரோபமான விகாரங்கள் ஈசன், சமஷ்டி காரணங்கள், அவற்றிற்கியைந்தவிடயங்கள், ஞானப்பொறிகள், அவற்றிற்கியைந்த விடயங்கள், கன்மப்பொறிகள், அவற்றிற்கியைந்த விடயங்கள், வாயுக்கள், தேகங்கள், புவனங்கள், தூலபூதம், சூக்குமபூதம், குணத்திரயம், அகங்காரதத்துவம், மகத்தத்துவம், மூலப்பிரகிருதி, இவைபோல்வன

பிறவுமாம். இவற்றினை யிங்ஙனம் விளக்கப் 'பூன்றமாம் பிரமத்திற்கும் புறத்துள விகாரங்கட்கும்' எனவும் கூறினர். கற்பனு சுகிதத்தைக் கற்பனு ரகிதமெனச் சீவேசுவரரைக் கோடல், ஆவரணத்தா லாதலின் 'மறைத்து மூடும்' என்றார். இம்மறைப்பை யேலா ரகன்றவ ராகவேண்டும். அங்ஙனமின்றே; பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்வாராதலின், தன்னைத்தா னெங்ஙன முணர்வர்? அங்ஙன முணராக்காறும் அயலே நானென்னும் பிராந்தி யெங்ஙனமகலும்? அகலாக்காறும் வினையுடல்கள் வந்துவந்து நீங்கும்; ஆதலின் 'பவவியாதி யுண்டாக்கு முபாதி யீதே' என்றது சத்தியம் சத்தியம். நியாயமும், சோதனையும், அனுபவமு மிருத்தலி னிதனை மறுத்தல் மூடம்.

(க - து.) ஆவரணம் மெய்க்கும் பொய்க்கும் பேதந் தெரியவொட்டாமல் மெய்யே பொய்யாகவும், பொய்யே மெய்யாகவும் காணச் செய்யுமென்பது. 50

51 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ப் பொய்யை மெய்யாகக் கோடல்போன்று சீவேசுவரர்களைக் கூடஸ்தப் பிரஹ்மமாகக் கோடலிற் பொய் மெய்க்குள்ள பேதந் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கத்தக்கது ஆவரணசத்தியென்று ஆசிரியர் கூற, மாணக்கன் ஐயனே! பொய்க்கும் மெய்க்கும் இடையினின்று ஒன்று இவற்றை மறைக்க, இதனுல் மெய் மறைபடினும் மறைபடாவிடினும், பொய் யங்ஙன மாகாது, ஒருபடித்தா நின்று தோற்றற் கேதென்னையோவென வினவ, அதற்கு உத்தாமிக்கவியி லாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

ஆதார மறைந்து போனு லாரோப மெங்கே தோன்று
மாதார மறையா தாயி னுரோப மிலேயே யென்று
லாதாரஞ் சமம் விசேட மாமென விரண்டு கூறு
மாதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே.

(இ - ள்.) ஆதாரமறைந்துபோனு லாரோபமெங்கேதோன்றும் (எ - து)— ஆதாரமாகிய கூடஸ்தப் பிரஹ்மம் ஆவரணசத்தி மறைக்க அதனுல் மறைபடுமாயின் அவ்வதிஷ்டானத்திற் காரோபமாயுள்ள சகமாதி திரிபதார்த்தங்களும் எங்ஙனங் காணப்படும்? காணுமற்போகவேண்டும்; அது நியாயம்; காணப்படுகின்றனவே, ஆதாரமறையாதாயி னுரோபமிலேயே யென்றால் (எ - து)— ஒன்று மறைக்கவதனுல் ஆதாரம் மறையமாட்டா தென்பீராகி லப்போது ஆரோபம் மறைபடவேண்டுமே மறைபடாததென்னை என்று கேட்பையாகில், ஆதாரஞ் சமம் விசேட மாமென விரண்டு கூறும் (எ - து)— அதற்காசிரியர் ஆதார மென்பது சமமெனவும் விசேடமெனவு மிரண்டு கூறுநிற்கும், ஆதாரஞ் சமமாமெங்கு

மாரோபம் விசேடமாமே (எ - து)—எங்கணும் பூரணமாய் நிறைந்துள்ள ஆதாரம் சமஆதாரமாம், ஆரோப ஆதாரம் விசேட ஆதாரமாம், இவ்விசேட ஆதாரமே அதிஷ்டானமாம், (எ - று).

ஆதாரங் காணாதபோது ஆதேயங் காணவேண்டுவதின்றே; காண்பானேன்? ஆதாரந் தோன்றும்போது ஆதேயந் தோன்றவேண்டுவதின்றே; தோன்றுவதென்னை? என்னுங் கேள்வியி னபிப்பிராயம், சகம் தற்சொரூபம் விளங்காதார்க்கும் விளங்கினார்க்குந் தோற்றுவதென்னை யென்பது; எனவே, ஆரோப முண்டாயின் ஆதார முண்மையும், ஆதாரமின்றாயின் ஆரோப மின்மையும் நியமமாயிருத்தலின் ஆதார வாதேய மென்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருத்தமெங்கே யென்பதைக் குறிப்பிக்க, இங்ஙனம் வினாவின தாகப் பெற்றாம். அதற்கு விடை கூறப்புகுந்தார், இது கயிறு என்புழிக் கயிறொன்றே இது கயிறென இரண்டானாற்போல, ஆதாரமொன்றே சமம், விசேடமாமென இரண்டுகூறுமெனவும்; கயிறென்னு முண்மைக்குப் பாம்பு கற்பிதமாய தெங்ஙனமோ அங்ஙனமாய தெனக்காட்ட, விசேட ஆதாரத்திற்குப் பிரபஞ்சம் கற்பிதமாமெனக்கூறினார். எங்குமாம் ஆதாரம் சமமாம், ஆரோப ஆதாரம் விசேடமாமென முடிக்க. ஆதாரத்தைத் தவிரச் சமம் விசேட மின்றெனக் காட்ட இங்ஙனங் கூறவந்த தன்றி வேறன்றென்க. மெய்ம்மையென் றுலகைக் கருதிக் கடாவல் தவிர்தியெனச் சொல்லாது சொல்ல விவ்விடை தந்தனர்; இவையாவுங் கற்பிதமென விடாது ஆங்காங்குக் காட்டிவந்தனராதலி னென்க. தமக் கெனச் சொரூபமொன்றிலாத சக சீவ பரங்களைச் சத்தெனக் கோடலைத்தவிர்தற்கு அத்தியாரோபம் அபவாதங் கூறவந்ததன்றி அவையிருக்கின்றமை பற்றிக் கூறவந்ததன்று. சுவானுபவம் முறையே முற்றியவிடத்தன்றி இவ்வுளவு எங்ஙனம் தெரியும்? தூமம் தோன்றியவிடத்தும் தோன்றா விடத்தும் அக்கினியிருக்குமாறு போன்று ஆரோபந் தோற்றிய விடத்துந் தோற்றா விடத்தும் ஆதார மிருக்குமென வறிக. இதனைத் தினவனுபவத்தில் நம்மிடத்தில் நாமே காணலாம். எங்ஙன மெனின், சகந் தோற்றியபோதுந் தோற்றாதபோதும் ஸ்மரணை யிருக்கின்றது; இருப்பதால் ஏனைய வீரவத்தைகளினும் நிகழ்வதை யுணருகின்றது. 51

52 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சமம் விசேடமென்றதைத் திட்டாந்த தாட்டாந்தங்களினா லிக்கவியில் விளங்கக்கூறுகின்றார்.]

சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்தான் மாறைந்தி டாது
மிகவிது கயிறா மென்னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகு
மகமெனுஞ் சமானந் தன்னை யஞ்ஞான மறைத்தி டாது
புகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெனு மதனை மூடும்.

(இ - ள்.) சகமதி லிதுவென் சுட்டாஞ் சமானந்தான் மறைந்தி டாது (எ - து)—உலகமெவற்றினும் யாவராலும் இஃதெனச் சுட்டியறியப்படும் சமவாதாரம் ஒன்றுமறைக்க அதனால் மறைந்திடாது, மிகவிது கயிறுமென்னும்விசேடந் தான் மறைந்து போகும் (எ - து)—பெரும்பான்மையும் இது கயிறுமென்னும் விசேட ஆதாரம் ஒன்றுமறைக்க அதனால் மறைந்துபோகும், (அதுபோல), பகர்விசேடமதாஞ் சீவன் (எ-து) சொல்லத்தக்க கற்பித விசேட வடிவ ஜீவன், அகமெனுஞ் சமானந் தன்னை அஞ்ஞான மறைத்திடாது (எ - து) நானிருக்கின்றேனென்னும் சம ஆதாரத்தை அஞ்ஞான மென்னும் ஆவரணமானது மறைக்க மாட்டாது, பரமெனுமதனை மூடும் (எ - து) யான் பிரஹ்ம மென்னும் விசேட ஆதாரத்தை மறைக்கும், (எ - று).

தாஷ்டாந்தத்தில் சமமாக நின்றதூஉம், விசேடமாக நின்றதூஉம் அறிவே; எங்ஙனமெனின், பழுதை பாம்பாகவும்,மீண்டுமது பழுதையாகவும் மாறவில்லை? இது பார்வையின் வேறுபாடே யன்றி வேறன்று. பார்வை பழுதையை யாராய்வதன் முன்னர்ப் பாம்பாகவும், பின்ன ரன்றாகவுந் தோற்றியது யாது? பழுதை யன்றோ; அஃதிருந்தவண்ண மிருக்கின்றதே, பாம்புண்மை யன்றே; பிராந்தியன்றோ; அந்தப் பிராந்தி யறிதலின்கண்ணதோ? சடத்தின் கண்ணதோ? அவ்வெழுச்சி சடத்தின் தர்மமெனின், உணர்தலின்றிய விடத்துண்டாகட்டும், அங்ஙன மின்றே, அறிதலின் தர்மமே. அன்றெனின் நியாயம்வேண்டும்; இன்றெனின் வாய் பொத்திக் கிடக்கை யுத்தமர்க் கழகு. பாம்பாகத் தோன்றியதும், அதனை மெய்யெனக் கண்டதும், கண்டு பயகம்பனாதி குறிகளா நின்றதும் பின்னர்த் தெளிந்ததும், அக்குறிகளன்றி நின்றதும் இவ்விரு வியப்புமுணர்த்த நின்றதும், பழுதையா? அது சடமன்றோ? ஆதலின் அறிவேயாம். அறிவு இங்ஙனமாயிற்றோ? இன்றெனின், அறிவையன்றி யிக் குறிக ளுண்டாகட்டும், இன்றெனின், அறிவுக் கிரண்டு தர்ம மிருக்கின்றன. இத்தனை விகாரமா நின்றதுந்தானே; அன்றாய்ச் சாட்சியாய் நின்றதுந் தானே; இஃதன்றியும், பொருளல்லதைப் பொருளென் றுணர்ந்ததும், அங்ஙன முணர்ந்ததாற் பொருளல்லது பொருளாகத் தோற்றுவதும், பின்னர்ப் பொருளைப் பொருளென்றுணர்வதும், அங்ஙன முணர்ந்ததாற் பொருள் பொருளா விளங்குவதும், உணர்தல் வடிவ அறிவையன்றி யின்றாகலின், தானே ஞானஞ்ஞானமாக நிற்பதாம்; நிற்கவே, இங்கே திருக்குத் திருசியம் வேறன்றாயிற்று; ஆகவே, தானே விகாரமும் நிர்விகாரமுமெனப் பொரு டருகின்றது; தரவே, கற்பிதமுஞ் சுயம்புந் தானே யெனப் பெற்றாம்; பெறவே சமமும் விசேடமும் வேறன்றெனத் தானே யருத்தாபத்தியாற் குறிக்க நின்றது. பழுதை பாம்பாக மாறியபோதுந் தானங்ஙனமாகாது நின்றதுபோல, அறிவு பிரபஞ்சமாக மாறியபோதுந் தானங்ஙனமாகாது நிற்றலின், இந்த வறிவுக்குக் கற்பித மென்றும் யதார்த்த மென்றும் பெயர் வர

லாமே ; ஆதலாற் கற்பித வறிவுக்குச் சீவேசுவா ரெனவும், யதார்த்த வறிவுக் குக் கூடஸ்தப்பிரமஹ்மமெனவும் பெயர் வரத்தகும். திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந் தங்கட்கும் பழுதின்மையை யிவ்வேதுக்களா லுணர்க. அறிவென்ப துலகத்தை யறிதல் பற்றி யறிதற் கருவியுளொன்றென வுலகத்தா ரறிவரே யன்றி, அது அதுவாதலேயும், அங்ஙனமாதலே திரிபுடி யாதலேயும், இது தானென வறியா தய லெனக் காணலேயும், அங்ஙனங்கண்டு விருப்பு வெறுப்புற் றழிதலேயும், இன்னு மிவைபோன்ற புடைபெயர்ச்சிகளேயும், இவையே பந்தத்திற் கியைந்தன வென் பதையும், இது பகிர்முகதிருஷ்டியா லாயதென்பதையும், இத்தனே யனர்த்தமுமா யது அறிவாலாதலா லிவை யாவு மழிவதும் அறிவாலேயென அறியச் சகச சமாதியென்றோ ரருநிலே யிருக்கின்றதென்பதையும், அஃதகமுக திருஷ்டியா லாவதென்பதையும், இதனுலாயபயன் துக்காபாவம்-கிருதகிர்த்தியம்-சர்வகாமாப் திகம் பிராப்திப்பிராப்யம் என்பவற்றையுங் கேட்டு மறியார் பார்த்து மறியார் இங்ஙனமாய நிலேயதென அறிவை யெங்ஙனங் கணிப்பர்? பந்த முத்திக் கியைந்த புடைபெயர்ச்சி தன்பா விருப்பினுந் தானங்ஙன மங்ஙன மாவதுபோற் காண் டலே யன்றி மாறு தென்று மொருபடித்தா யிருத்தலின் அறிவைச் சமம் விசே டம் என்றார். அகமெனுஞ் சமானம் அவித்தியா மாயா ரகிதமாதலின் 'அஞ் ஞான மறைத்திடாது' எனவும், நிஜவடிவப் பிரஹ்மம் விளங்கா திருத்தலின் 'பரமெனுமதனே மூடும்' எனவும் கூறினர். இங்கே அஞ்ஞானமென்றது ஆவா ணத்தை. இக்கவியில் திருஷ்டாந்தஞ் சமம் விசேடமெனவும், தாஷ்டாந்தஞ் சமம் விசேடமெனவும் மிருகூறதாநிற்கும். முன்கவியில் ஆரோப ஆதாரம் விசேட ஆதார மென்றதனுல் அஃது அதிஷ்டான மென்றாயிற்று. அறிவே யதிஷ் டான மாரோபமெனக் காட்ட இங்ஙனங் குறிப்பித்தார். 52

53 - கவி. அ - கை.

[உண்மைவிளங்க வொட்டாமல் மறைப்பது விட்சேப சத்தியா யிருக்க, ஆவரண சத்தியின்மே லதை யேற்றியது யாது பற்றியோ வென, மாணுக்கன் வினவுவதை விக்கவியிற் கூறு கின்றார்.]

கேவல நிலேதோன் ருமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசஞ்
சீவனுஞ் சகத்து மாகச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ
வாவர ணந்தா னேபா ழநர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினவிய மகனே கேளாய்.

(இ - ள்.) கேவல நிலேதோன் ருமற் கொடுத்தது (எ - து)—நிரதி சயானந்த வாழ்வு விளங்கவொட்டாமல் மறைத்துக் கெடுத்தது, பஞ்சகோசஞ் சீவனுஞ் சகத்துமாகச் செனித்த விட்சேபமன்றோ, (எ - து)—பஞ்சகோசமாகவும்

சீவனாகவும் சகத்தாகவு முண்டான விட்சேபசத்தியல்லவா? இங்ஙனமிருக்க, ஆவரணந்தானேபா ழநர்த்தமென் றுரைத்ததேதோ (எ - து)—ஆவரணசத்தியே பாழென்றும் அநர்த்த ரூபமென்றும் கூறியது யாதுபற்றியோ, மேவருங் குருவே யென்று வினவிய மகனே கேளாய் (எ - து)—கிடைத்தற்கரிய குருநாதனே! இதனை விளக்கவேண்டுமென் றிரந்து வினவினவனை நோக்கி ஞானபுத்திரா! யான் கூறக் கேளுதி, (எ - று).

தானேதானாக விளங்குவதைக் 'கேவலநிலை' என்றார். கெடுத்த தென்பது மறைப்பாற் கெடுத்ததாதலின், மறைப்பு வருவித்தாம். விட்சேபசத்தியின் சேட்டை கேவலநிலை தோன்றாமற் கெடுப்பது; அதனது நிலை பஞ்சகோசமுஞ் சீவனுஞ் சகத்துமாகச் செனிப்பது. அநர்த்தம் தனக்கெனச் சொரூபமொன் றில்லாதது; அது நமதுண்மைவடிவை விளங்கவொட்டாமலும் அதையுன்னவொட்டாமலும் மறைக்க நின்றது. கோசமுஞ் சீவனுஞ் சகத்தும் பிரத்தியட்சமாதலினாலும், இவைமயமா நின்றது விட்சேபமாதலினாலும் விட்சேபத்தின்மேல் வைத்துப் பழி கூறினார். ஆனந்தமயகோசத்தைப் பற்றி மற்ற நான்கு கோசமும் இருத்தலினானும், இனம்பற்றி யிருத்தலினானும் இங்கே கோச மைந்தெனவும், விட்சேபசத்தி யன்றேனும் பஞ்சகோச வாதரவினிற்றலின், இதுபற்றிச் சீவனெனவுங் கூறினார். இது வழுவன்று. 53

54 - கவி. அ - கை.

[ஜனனத்துக் கனுகூலமாயினும் முத்திக்கும் அனுகூலமா யிருப்பதன்றோ விட்சேபசத்தி ; ஆவரணசத்தி யங்ஙன மன்றே, ஜனனத்துக்கே யிடமாயதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானே துன்பமாம் பவமா னாலு
மாற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல சகாய மாகு
மூற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியி னுண்டோ
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல் லாதே.

(இ - ள்.) தோற்றமாஞ் சத்திதானே துன்பமாம் பவமானாலும் (எ - து)—விட்சேப சத்தியே துக்கரூபமாகிய சனனத்திற் கியைந்த கருவியாயினும், ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல சகாயமாகும் (எ - து)—நிட்காமிய வலியா லிலக்கிய முத்தியடைபவர்க்கு இயைந்த சகாயமாகவு மிருக்கும், ஊற்றமாம் பகற்காலம்போ லுபகார நிசியினுண்டோ (எ - து)—தெளிவுக் கிடமாகிய பகற்காலத்தைப்போல உபகார மிராக்காலத்தி லுண்டா, மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல்லாதே (எ-து)—அந்தப் பகைமையைக் குறித் தென்ன சொல்லுவேன் ஞானபுத்திரா! அறிவை மறைப்பதே யியல்பாகவுடைய ஆவரண சத்தியானது யாதினும் மிகக் கொடியது, (எ - று).

விட்சேப சத்தியைவிடப் பவம் வேறன்றெனத் தோன்றத் தேற்றே காரந் தந்தனர். பவத்துக் கியல்பு துன்பமெனலைத் 'துன்பமாம் பவம்' என்றார். அறிவென்பதே விட்சேபம்; அறியாமை யென்பதே ஆவரணமெனக்குறிக்க 'பகற்காலம்' எனவும் 'நிசி' எனவு முவமானித்தார். ஒன்றை மறைத்தல் ஆவரணம்; அதனால் அவ்வொன்றில் மற்றொன்று தோன்றுதல் விட்சேபம். இவற்றை உணர்வதாற் றுக்கநிவிர்த்தியுந் தடையற்ற வானந்தமும் வரும்; அங்ஙனம் வரலே முத்தியாதலால் விட்சேபசத்தி 'முத்தி சேர்வார்க்கனுகூல சகாயமாகும்' என்றார். அஃதுண்மை. ஆவரண மங்ஙன மாகா தென்பதற்கு மாறென்னை ? இவையெல்லாந் தன்னையுமுலகையும் விசாரிக்கத்தக்கவாறு விசாரிப்பார்க்கேதெரியுமன்றியேனையோ ரெத்திறத்தராயினும் அவர்க் கெங்ஙனம் விளங்கும்? விளங்குமெனச் செருக்குறினு மிழுக்குறுவர். உலகம் மெய்ம்மைபோற் றோற்றலி னாவரணமாம்; இவ்வுலகம் மெய்ம்மையென மயக்காத தெவரை ? இன்றாதலி னெங்ஙன முண்மையை விளக்கும்? விளக்கற்பால தன்றாகலின், உயிர்க ளெங்ஙன முய்யும்? உய்தற் கிடமின்மையின் 'மறைப்பது மிகப் பொல்லாதே' என்றார். ஒன்றில் மற்றொன்றுதோற்றல், ஸ்மரணையில் சகத்துத் தோற்றலே. இதனை யறியார் மதஸ்தராதலின் அநாதிநித்தியமென்பர், படைப்பென்பர், சுபாவமென்பர், தமக்குப் போக சாதன வஸ்துவென்பர், இன்னு மிவைபோல்வனவாகக் குளறி வழிந்து வழக்கிடுவர் ; இங்ஙனமாகாது ஸ்மரணையாக உலகைக் கண்டு களித்திருப்பவன் வேதாந்தியொருவனே ; அவனே ஞானி. ஏனையர் தத்தமையே ஞானியரெனக் கொள்ளினும் அஞ்ஞானியரே. 54

55 - கவி. அ - கை.

[விட்சேப மென்னல் தேகமும் பிரபஞ்சமு மென்றால் அவை பிராரத்த முடிவிலும் பிரளயத்திலு மழியு மன்றோ ; அழியின், அது முத்தியன்றோ? முத்தியாயின், விட்சேப சத்தியால் யாது பயனென ஆசங்கித்ததுபோலத் தாமே யாசங்கித்து அதற்கு விடை யிக்கவியில் தாமே கூறுகின்றார்.]

சுழுத்தியிற் பிரள யத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண் மாண்டு
மழுத்திய பவம்போய் முத்தி யடைந்தபே ரொருவ ருண்டோ
முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்குங்
கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே.

(இ - ள்.) சுழுத்தியிற் பிரளயத்திற் றோற்றமாஞ் சகங்கண்மாண்டும் (எ - து)—சுழுத்தியிலும் பிரளயத்திலும் தோற்றல்மாத்திரமாவுள்ள தேக முதலிய சமஸ்தப் பிரபஞ்சங்களும் மாண்டவிடத்தும், அழுத்திய பவம் போய்முத்தியுடைந்தபேரொருவருண்டோ (எ - து)— அவித்தையோடு அதிற் பதிந்திருக்

கின்ற ஜனனசஞ்சிதங்கள் நசித்தொழிய முத்தி யடைந்தவர்கள் யாவராயினு மொருவருளரோ இலரே, முழுத்தவிட்சேபமெல்லா முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும் (எ - து)—தாமதமென்னும் முழுக்குணத்ததாகிய விட்சேபசத்தி பாகமனைத்தும் முத்தியிற் கூடும்படி செய்யும், கொழுத்தவாவரண முத்தி கூடாமற்கெடுத்த கேடே (எ - து)—மூடத்தன்மையில் மதர்த்த ஆவரண சத்தியானது முத்தியிற்கூடாமற் கெடுத்த கேடானதாம், (எ - று).

தேகத்திற்குப் பிராரத்த முடிவுகாலஞ் சேய்மையாதலின் அணிமைபற்றிச் 'சுழுத்தி' எனவும், ஜகத்திற்குப் பிரளயம் பலவற்றுலாதலின் பொதுப்படப் 'பிரளயம்' எனவும், சுயம்பாக வொன்றிலாமையின் 'தோற்றமாஞ் சகங்கள்' எனவும், கணமேனுங் காணுமற்போதலால் 'மாண்டு' எனவும், இழிவு சிறப்பும்மையென்பது தோன்ற 'மாண்டும்' எனவும், எதிர்மறையெனக் காட்ட 'உண்டோ' எனவும், கரணமைந்தும் பொறியைந்தும் இன்னுமிவைபோல்வன பிறவுமாதலின் 'விட்சேபமெல்லாம்' எனவும், இவற்றுற் சற்கருமந் திரிகரண மொத்துப் புரிபவ ரெங்கு முளராதலினுனும் இம்முயற்சி விட்சேப சத்தியின் புடைபெயர்ச்சியாதலினுனும் 'முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும்' எனவும் கூறினர். முன்னரே ஆவரணசத்தி யினையதென்றும்; அதனு லுற்றணரு மிடத்து அது முத்திதருதற் கியைந்ததன்றாகலின் 'முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே' எனக் கூறினர். பிரளய முண்டென்பதற் கடையாளம், பூமியைத் தோண்டிக்கொண்டு புகுந்தோறும் வெங்காயப் புரைகள் உரிக்கவுரிக்க அடுக்கடுக்கா யிருக்குமாறுபோன்று அஃதிருத்தலினுனும், ஆங்காங்குப் பற்பல விநோதங்களிருத்தலினுனும், சர்வமத சாஸ்திரிகளும் மறுத்தற்கிடமின்மையினுனும், சலப் பிரளய மாங்காங்கு வரக் கண்டுகொண் டிருப்பமாதலினுனும் அதனை யேற்றற் கையமின்றென வுணர்க. இது தேகாதிப் பிரபஞ்ச நாசமே முத்தியென்பாரை மறுத்தது. 55

56 - கவி. அ - கை.

[ஆவரணம்போ லன்றி முத்திக்கு மியைந்தது விட்சேப சத்தியென்றீர்; இதுவும் முன்னர் மித்தை யென்றீர்; இது காரணமா வரும் முத்தியும் மித்தையாமன்றேவெனத் தாமே ஆசங்கித்து விடை தாமே யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற மான
சத்தியும் பொய்யே யென்றுற் சத்திசா தனமா வந்த
முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோகநித் திரைவி லங்கா
னித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய் யாமே.

(இ - ள்.) சுத்தியில் வெள்ளிபோலத் தோன்றியதோற்றமான சத்தியும் பொய்யேயென்றால் (எ - து)—கிளிஞ்சலில் தோற்றிய வெள்ளி யெங்ஙனம் பொய்யோ அங்ஙனமே சைதன்னியத்தில் தோற்றிய விட்சேபசத்தியும் பொய்யாகுமேயானால், சத்திசாதனமாவந்தமுத்தியும் பொய்யாமென்னின் (எ-து)—அந்த விட்சேபசத்திகாரணமாவந்த மோட்சமும் பொய்யாகு மல்லவாவெனக் கேட்பையாயின், மோகநித்திரை விலங்கா னித்திரை தெளியுமாபோ னிருவாணநிலை மெய்யாமே (எ - து)—மயக்கமான சொப்பன சிங்கம் காண அச்சிங்கத்தினா லக்கணமே அந்நித்திரை நீங்கித் தெளியுமாறுபோன்று அச் சத்தியா லுண்டாய முத்தியும் சத்தியமாம், (எ - று).

சொப்பனம் பொய்யாயினும் அதிலெழுந்த சிங்கமும் பொய்யே; அது விழிக்கச் செய்தது; அதுபோல விட்சேபசத்தியுஞ் சிரவண மனனாதிகளால் நிறைந்து சாட்சாத்காரம் விளங்கச் செய்ய, அவ் விளக்கமே தீர்க்க சொப்பன சகந்தெளியச் செய்தலின் இங்ஙனங் கூறியதே தகுமென வுணர்க. மானதம் விட்சேப சத்தியாதலானும், அந்தமானதம் விஸ்மரணை யாதலானும், அந்த விஸ்மரணை அன்னியதாக் கர்த்துருத்துவமாதலானும், விடயமேபயனாக நுகர்தலானும், இதற்குக் காலவரையறை யின்றாதலானும், பிறப்பிறப்பு துன்பவின்பம் மாறாக் கவலை ஒழியாச் சஞ்சலம் தணியா அவா முதலிய இவற்றையே விநோதமாகக் கொள்ள வியற்கையாக வரையின்றிய ஆழ் நிகழ்வதானும், இவை யாவும் அதோமுகத்தன வாதலானும், இவற்றிற் கியைந்தது காமியத் தவமாதலானும், இவற்றிற் சலிப்புறவ தரிதாதலினானும், தேவகதியா லொருபோது இதுநேரிடினும் அந்தர்முக திருஷ்டி யினையதென் றறியாமையினால் நீடூழி நில்லாது மாறும்; இங்ஙனநேரிடுவதும் மீண்டு மாறுவதும் கணக்கின்றி நிகழும்; நிகழ்வுழி யிஃதென்னை கொலோ? இங்ஙனம் பலதரமாயினேமேயெனச் சற்றெண்ணம் வரும்; அந்த எண்ணமும் விடயப் பராக்கால் மாறும்; மாறாமலிருத்தற்கு உபாதி பூணவரும்; அதுவும் பிறவி மாற மாறும்; மாறினும் பூர்வஜன்ம சம்ஸ்கார மாதலால் சற்றே நினைவு வரும்; வரின், அத் தவக்குறையினின் றெடுத்தாளவரும்; அது மேலீட்டால், வைராக்கியம் வரும்; அதுவும் பிறப்பு மாறுவதால் மாறி மாறி முடிவில் நிலையுறும்; இது மேலீட்டால் ஞானத்திற் சற்றே விசாரமுறும்; அதுவும் பிறப்பு மாற மாற நழுவிநழுவி யெத்தனையோ ஜன்மாந்தத்தில் நிலையுறும்; அதுவும் சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம், சமாதி, சாட்சாத்காரம் என வைந்து பாகமாம். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் அனந்தம் பிறவிகளி னிலைத்த லரிது; இவ்வைந்தும் வாய்க்கினும், சகச சமாதி கைகூடலரிது; இது கைகூடல்வரையு மெத்தனையோ ஜன்மங்கள் வந்து வந்து போகும்; கைகூடினும் சொரூப சமாதியுஞ் சகச சமாதியு மேகமாதலரிது; இதுவு மெத்தனையோ பிறவிகளில் கைகூட லரிது; அங்ஙனங் கைகூட

லன்றே முத்தி. இஃது இம் முறையாக வரற்பால தாதலின், விட்சேபமாகிய மானதம் 'முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும்' என முற் கவியிற் கூறினர் ; அதனை நிலையுறுத்த விக்கவியினு மிங்ஙனங் கூறினரென்பதி லைய மென்னை ? பொய்யே மெய்யை விளக்குவிக்கு மென்றதற் கெடுத்துக் காட்டிய உவமானத்திற் பழுதென்னை? நியாயம், சோதனை, பொருத்தம் இனையவெனக் கேட்டறியாத எட்டு ஞானிகளாற் பழுதுறின், அது பழுதன்று. இதனைச் சிந்தித்துத் தெளிக. மயங்கற்க வென்பார் 'நிருவாண நிலை மெய்யாமே' என்றார். இங்கே சிங்கமென்றது விருத்திஞானத்தை ; நிருவாண நிலை யென்றது ஞானஞ்ஞான ரகித நிலையை; என்னை ? "வாலமதி யூகமதி போன்ஞான வஞ்ஞானக், காலமுநாங் கண்டு கழித்தோமே" என்று சொரூபஞானதேசிகர் கூறுதலின். கந்தரநுபூதியில் "குறியைக் குறி யாது குறித்தறியும்" என்னுங் கவியில் "அறிவற்றறி யாமையு மற்றதுவே" என்றா அருணகிரிநாதர்.

(கு - து.) பொய்யைப் பொய்யாற் கெடுக்கலாமென்பது. 56

57 - கவி. அ - கை.

[பொய்யைப் பொய்யாற் கெடுக்கலாமென்றதை வலியுறுத்த இன்னுந் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யு
மம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பார்
வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத்
தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே.

(இ - ள்.) இம்பரினஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா லெய்யு மம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பார் (எ - து)—இவ்வுலகத்தில் விஷத்தை விஷத்தினாலும் இரும்பை யிரும்பினாலும் பிரயோகிக்கின்ற அம்பை யம்பினாலும் படிந்த வழுக்கை யழுக்காலு மாய்த்துவிடுவார், (அதுபோல), வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் (எ - து) — நிலையின்மையையே யியல்பாகவுடைய மாயையென்பதை நிலைமையையே யியல்பாகவுடைய மாயை யென்பதனாற் கெடுப்பர், பின்னைத் தம்பமாமதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற்போமே (எ - து) அங்ஙன மாய்த்தபின்னர் நிலையான வந்த மாயையும் நிலையற்ற மாயையோ டொக்கப் பிரேதத்தைத் தகிக்கச் செய்கின்ற தடியும் முடிவி லப்பிரேதத்தோ டொக்க நீறுவதெங்ஙனமோ அங்ஙன நாசமாம், (எ - று).

விஷத்தை விஷத்தாற் கொல்லல், இரும்பை இரும்பா லறுத்தல், அம்பை அம்பாற் றடுத்தல், அழுக்கை அழுக்காற் கெடுத்தல் என்னு மதற்குரிய சிறப்பு

வினைகளை மாய்த்தலென்னும் பொதுவினையான் முடித்தது, விதிபற்றி யென்க; என்னை! "வேறுவினைப் பல்பொரு டழுவிய பொதுச்சொலும், வேறவற்றெண்ணுமோர் பொதுவினை வேண்டும்" என்று பவணந்தி கூறுதலின். வம்பு என்பதற் கொழுங்கின்மை யெனப் பொருடந்து கூறினு மமையும். ஒழுங்கின்மையாவது பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கோடல். இதனை லசுத்த மாயையெனவும், ஒழுங்கின்மை யென்றதனை லொழுங்குண்மையெனவும் கொள்ளக் கிடந்தது. அஃதாவது பொருளைப் பொருளாகக்கோடல். இதனாலது சுத்த மாயையெனவும் பொருடர நின்றது; நிற்கவே, விட்சேபம் மானதமென்றாயிற்று; ஆகவே, மானதம் மாயாகாரியமாயினு மிங்கே காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்துச் சுத்த மசுத்தமென விரண்டாக்கிக் கூறியதாகப் பெற்றாம். மாயையென்பது புத்திவிகற்பமேயாதலின் அசுத்தமெனவும், நிர்விகற்பமே யஃதல்லாமையிற் சுத்தமெனவுங் காணக் கூறினார். ஒன்றை யொன்றாகக்கொள்வது மனதாதலா லந்த மனமே யுள்ளதை யுள்ளதாகக் கொள்ளுமன்றோ? இதனால், மனமே பகிர்முக திருஷ்டி யந்தர்முக திருஷ்டி யெனப் பெற்றாம்; பெறவே பகிர்முக திருஷ்டியை யந்தர்முக திருஷ்டியாற் கெடுத்தது மனமாதலாலும், மனத்தையன்றி யிக் கிரியை யில்லாமையாலும், இக் கிரியையை வினைமுதலாக்கி "மனத்தையடக்க மனந்துணை யாகும்" என்றார் சான்றோர் பலரும். அதுபோலவே இந்நூலாசிரியரும் அதற்கியைந்த உபமானங்களாலே அக்கருத்தையே கூறினதாகக் கண்டாம். தனது புடைபெயர்ச்சி பேதத்தாற் றானிரண்டெனப் பட்டதே யன்றி வேறொருகாரணத்தாலன்றாகலின் மனதொன்றேயாம். எங்ஙனமெனின், ஒருவனுக்கே, முன்னர்த் துஷ்டனென்றும் பின்னர்யோக்கியனென்றும் பெயர்வந்தது, அவனதுசேட்டையாலன்றி யவனிரண்டல்லன். அக்கிரியையால் துஷ்டன் யோக்கியனென்னும் பெயர் அவனுக் கெங்ஙனமாயிற்றோ, அங்ஙனமே மனதுக்கும் வந்ததென வுணர்க. இங்ஙன முறைகாணாதா ரெங்ஙனந் தெளிவர்? இஃது ஒருவன் தன்னைத்தானே யோக்கியனாகத் திருத்திக்கொண்டாற்போலும். ஆதலின் 'மாயைதன்னை மாயையான் மாய்ப்பர்' எனவும், பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனவுணர்தல் மயக்கம். பொருளைப் பொருளெனவுணர்தல் தெளிவு. மயக்கத்தைக் கெடுக்க வெழுந்தது தெளிவாதலா லது மாய்ந்த பின்னர்த் தானுமொக்க மாயு மன்றோ? அதுபற்றித் 'தம்பமா மதுவுங்கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே' எனவுங் கூறினார். மருளுந்தெருளுந் தானல்ல; தன்னைத் தவிரவுமில்லை. தெருள் நசித்தவிடத்துந் தான் நசியாததா லதனைச் சூனியமென் றெண்ணற்க. இங்கிலை தானேதானுக்கற்கென வுணர்க. அஞ்ஞானமே தானென்றிருந்தாற் போல, ஞானமே தானென்றிருக்குமாயின், அது தானாகுமா? இரண்டுந் தானல்லவெனக் குறிக்க விங்ஙனங் கூறினார். இது மனனத்தா லன்றித் தெளிவுபெறச் செய்யாது. இதைப் பதவுரையாக வாசித் தென்பயன்? சொல் வெள்ளை, விடயம் வெள்ளையோ? ஆழ மாதலினென வுணர்க. 57

58 - கவி. அ - கை.

[இவ்விரு மாயையுஞ் சீவர்களிடத் திருப்பதைக் காட்டச்
சத்தாவத்தைகளைத் தொகையாக விக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

இந்தமா யையினுற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண் டாகு
மந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய்
முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல்கா ணுத ஞானஞ்
சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல்.

(இ - ள்.) இந்த மாயையினுற் சீவர்க் கேழவத்தைக ளுண்டாகும் (எ-து)—சுத்தம் அசுத்தமெனக் கூறிய விவ்விரு மாயையினுல் சீவர்களுக் கேழவத்தைக ளுண்டாகும், அந்த வேழவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக்கேளாய் (எ - து)—அந்த வேழவத்தைகளையுங் கிரமமாக யாங் கூறக் கேளுதி, (அவை), முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்தல் காணுத ஞானஞ் சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மையாதல் (எ - து)—முதலிலுள்ள அஞ்ஞானமும் ஆவரண மும் விட்சேபமும் பரோட்சமும் அபரோட்சமும் துக்க நிவிர்த்தியும் தடையற்ற வானந்தமுமாம், (எ - று).

அஞ்ஞானம் ஆவரணம் விட்சேப மிவை மூன்று மசுத்த மாயை. பரோட்சம் அபரோட்சம் துக்க நிவிர்த்தி தடையற்ற வானந்தம் இவை நான்குஞ் சுத்தமாயை. அவை மூன்று மசுத்தத்திற் கியல்பு; இவை நான் குஞ் சுத்தத்திற் கியல்பு. அசுத்தம் பந்தம், சுத்தம் முத்தி. எனவே, இவ் விருதகையதாயதும் மாயையென லேற்கப் பெற்றும். வரம்புடையது வேதாக மம். ஏனைய, பிற. 58

59 - கவி. அ - கை.

[அவ்வவத்தைகளை வகையாகக் கூறப்புகுந்தா ரிக்கவியில்
அஞ்ஞானமுதல் பரோட்ச மீறுயுள்ள நான்கினையுங்
கூறுகின்றார்.]

பிரமமாந் தனைம றந்த பேதைமை யேயஞ் ஞானம்
பரனிலை காணே மென்று பகர்தலா வரண மூட
னரனெரு கருத்தாற் சீவ னுனென முளைத்த றேற்றங்
குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம்.

(இ - ள்.) பிரமமாந் தனைமறந்த பேதைமையே யஞ்ஞானம் (எ - து)—பிரஹ்மசொரூபமாகிய தன்னைமறந்த மறதியே யஞ்ஞான மெனப்படுவதாம், பரனிலை காணேமென் றுபகர்தலாவரண மூடல் (எ-து)—பிரஹ்மசொரூபத்தினிலை

யெங்ஙனமாயதோ வதனைக் கண்டிலமே யிருந்தாற் காணுதாவெனக் கூறுதல் ஆவரணமெனப்படுவதாம், நரனொரு கருத்தாற் சீவ னெனெ முளைத்த றேற் றம் (எ - து)—புருடனொருவித நினைவாற் சீவனே நானெனக்கோடல் விட் சேப மெனப்படுவதாம், குரவன் வாக்கியத்தாற் றன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞானம் (எ - து)—ஞானசிரியா துபதேச மொழியால் தனதுண்மை வடிவ மினையதெனக்குறியாது குறித்துக்கோடல் பரோட்சஞான மெனப்படுவ தாம், (எ - று).

சைதன்யத்தை யன்றித் தனக்கொரு சொரூபமின்மையின் 'பிரமமாந்தனே' எனவும், நாஸ்தி நபாதி யென்பதுதோன்றப் 'பானிலைகாணே மென்று பகர்தல்' எனவும், இங்கே நரனென்பது புருடன். புருடனென்பான் உடல்தோறு நின்றுணர்வான். அவன் தேகமன்று தேகி; அவனுக் கெவ்வுடலுஞ் சுதந்தா மன்று; ஆதலிற் பிரத்தியகாத்மா. இவ்வாத்மா, உணர்தல் தகையதாதலின் அறிவு. இவ்வறிவே புருட சத்தத்துக் கியைந்ததன்றி வேறு பொருளன்மையின் இது மறக்கற்பாற்றன்று. மனிதனெனக் கோடற்க வென்பார் 'நரன்' என வும், இந்த அறிவாகிய புருடன் தன்னை மறந்துழிச் சார்பினையதெனத் தெரி யாது தத்தளிக்குங்கா லிது நானெனற்குத் தூலதேகம் நேரிட்டதா லிதனைக் கோடல் 'சீவன்' எனவும், இஃதோரவசரமாதலின் 'ஒரு கருத்தால்' எனவும், நிய திகளைந்த விடத்தி லாசிரியர் நீயறிவென்றுணர்த்த லுபதேசமாயினும் இன்னும் விளங்காமையிற் 'பரோட்ச ஞானம்' எனவுங் கூறினர்.

(க - நு.) தன்னை மறந்த பேதைமை அஞ்ஞானம் ; அப்பேதைமையை மறந்த பேதைமை ஆவரணம்; அப்பேதைமைகளைக் கெடுத்தற் கொருவாறு தனக்கு ளெழுந்த மூட ஸ்புரிப்பு விட்சேபம் ; இதனை விளக்கக் குருவா லெழுந்த விசார ஸ்புரிப்பு பரோட்சம். 59

60 - கவி. அ - கை.

[எனைய அபரோட்சம் துக்கநிவிர்த்தி தடையற்ற ஆனந்தமென்னும் மூன்றையு மிக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந் தேக மும்போ
யத்துவி தந்தா னுத ல்பரோட்ச ஞான மாகுங்
கர்த்தனுஞ் சீவ பேதங் கழிவதே துக்கம் போதன்
முத்தனு மெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா னந்த மாமே.

(இ - ள்.) தத்துவ விசாரஞ்செய்து சகல சந்தேகமும்போ யத்துவிதந்தானுத லபரோட்ச ஞானமாகும் (எ-து)—தத்தெனல் யாது? துவமெனல் யாது? எனச் சிரவண மனனுதிகளாற் றக்கோர்பால் விசாரணைசெய்து அவற்றிலுள்ள சகல

சந்தேகமும் நீங்கி அசி யென்னும் பதத்தினு லத்துவிதமாகிய வைக்கியநிலையைத் தானாக விளக்கல் அபரோட்சஞான மெனப்படுவதாம், கர்த்தனுஞ் சீவபேதங் கழிவதே துக்கம்போதல் (எ - து)—தானலதைத் தானெனற்குக் கர்த்துருத்துவனு நின்றுள்ள சீவன் அனந்தபேத சராசரமாக்காண்டலின் அந்தச் சீவபேதங்களொக்கநசித்தலே துக்கநிவிர்த்தி யெனப் படுவதாம், முத்தனு யெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததானந்தமாமே (எ - து) — சீவன் முத்தனாய் ஞானுஞ்ஞானசாதனக் கிரியைகளனைத்தையுஞ் செய்து முடிந்ததே தடையற்ற வானந்த மெனப்படுவதாம், (எ - று).

நிருபாதிகமாக, தத் அது, துவம் நீ எனப்பிரித்து, அசி ஆனாய் எனக் கொண்டு அவ்விரு பதங்கட்கு மிடையில் தேற்றேகாரம் வருவித்து, அது பரம், நீ சீவன் என்றாக்கி, பரமே சீவன், சீவனே பரம் என் றைக்கியங் கோடற்கு ஆனாயென்பதனை யிவற்றோடு சேர்த்து, அதுவே நீயானாய், நீயே அதுவானா யெனத் தெளிந்து தான் துவிதமற விளங்கலை 'அபரோட்ச ஞானம்' எனவும், அவ்விளக்க மேலிட மேலிடப் பழைய வாசனாத்துவிதங்க ளானு வனுவாக் கழியும்; கழியவே, சமஸ்தமுஞ்சின்மாத்திரமாகவிளங்கும்; விளங்கவே, அன்னியமென்பது இறந்துபோம்; இறக்கவே, திணைபாலிடமெனற் கிடமின்றாம்; இன்றாகவே, காமாதிகளின்றாம்; இன்றாகவே, மானத மென்பதின்றாம்? இன்றாகவே, யாதொரு துக்கமு மெங்ஙன மெழும்? எழுதற் கிடமின்மையைத் 'துக்கம் போதல்' எனவும், அந்தத் துக்கநிவிர்த்தி மேலிட மேலிட அஷ்டவிதானந்தத்துள் ஒவ்வொன்றனுபவத்துக்கியைந்த அவசரவாறு தோன்றித் தோன்றி யடங்கும்; அடங்கவே, இத் தடைக ளிறந்த வானந்தமாம்; ஆகவே, தானே சச்சிதானந்தமாம். இங்ஙனமாதலை 'ஆனந்தமாம்' எனவும் கூறினர். இரட்டுறமொழித லென்னு முத்தியால், தத்துவம் - உண்மை. ஞானத்தைத் தவிர உண்மை யெங்கனு மின்றாதலால், தத்துவமெனற்கு ஞானமெனப் பொருள்கொண்டு இக்கவிக் குரை செயின் முரணாதமையும். ஈசனென்பதற்குச் சீவன் வேறாதலின், சீவன் ஈசனெனப் பேதங் கற்பித்தற்குச் சீவபேத மென்றா ரெனினு மமையும். எல்லாஞ் செய்துமுடிந்ததெனக்கவியிருத்தலின், அதனை ஆனந்த மென்பதற்குவிசேடணமாக்கி, முத்த னென்பதற்குக் கிருதகிருத்தியனெனப் பொருளிருப்பினும் அங்ஙனங் கூறுதல், கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம். அங்ஙனம் வாராமைக்குச் சீவன் முத்தனெனப் பொருடந்தாம்.

(க - து.) அங்ஙனமெழுந்த விசாரஸ்புரிப்பே சொப்பிரகாசமாக விளங்கல் அபரோட்சம்; அங்ஙனமெழுந்த விளக்க மேலீட்டால் பசு பதி பாசஞ் சின்மாத்திரமாக விளங்கும்; விளங்கவே, மனோவிர்த்திக் கிடமின்றாம்; இன்றாதலே, துக்கநிவிர்த்தி; இந்தத் துக்கநிவிர்த்தியே யளவிலின்பமாதலின் இதுவே தடையற்ற

ஆனந்தம் என்பது. வியட்டி யுபாதி யளவாத் தன்னைக் காண்டல் சீவபேத மெனினு மமையும்; என்னை? "பொன்று முடம்பள வாகி யிருப்பாரும் பூசுரராவார்களோ, என்று முளவறி வானவ ரன்றோ விருபிறப் பாளராவார்." என்று தத்துவராயர் கூறுதலின். சீவபேதத்தா லீசுரபேதம், சாட்சித் துவித பேதம், எகவாதம் உண்டாக லாயிற்று. சுசாதி முதலிய மூன்று மின்மையே அபரோட்ச மென்பது. 60

61 - கவி. அ - கை.

[இவ்வேழவத்தைகளையும் ஐயமின்றி யேற்கத் திருஷ்டாந்தமாகத் தசபுமான் கதையை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட் டாந்தம்
புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி
யுதகதீ ரத்தி லேறி யொருவனென் பதுபே ரெண்ணி
யதனொடு தான்பத் தானென் றறியாமன் மயங்கி நின்றான்.

(இ - ள்.) இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட்டாந்தம் புதுமையாங் கதைகேள் (எ-து)-இந்தவேழவத்தையி னிலை பின்னு முனக்கு விளங்கும்படி யிதேபிரகாரமாகத் தெரிவிக்கத் தக்க புதுமையான தசபுமான் கதையொன்றுண்டு; அதனைத் திருட்டாந்தமாகக் கூறுகின்றேன் கேளுதி, (அஃதாவது), பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீந்தி யுதகதீ ரத்தி லேறி (எ-து)-பத்துப்பே ரொருங்கே ஒருநா ளாழமுள்ள வோராற்றை நீந்தி யந்த நீர்க்கரையிலேறி, ஒருவனென்பதுபே ரெண்ணி (எ-து)—அப்பதின்மரு ளொருவ னென்பது பேரை யெண்ணி, அதனொடு தான் பத்தானென் றறியாமன் மயங்கி நின்றான் (எ-து) — அந்த வெண்ணிக்கையோடே தான்பத்தாவது புருடனென் றெண்ண வகையறியாமல் திகைத்து நின்றனன், (எ - று).

நீந்தியென்பதனால், ஆழமுங் காலமும் வருவித்தாம். 61

62 - கவி. அ - கை.

[இக் கதையைப்போல இவ்வேழவத்தைகளையுந் தனித்தனிக் காட்டப்புகுந்தார் இக்கவியில் அஞ்ஞானமுதல் பரோட்ச மீறாக நான்கினையுங் கூறுகின்றார்.]

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனிலை காணே மென்னல்
பிறியாவா வரண மாகும் பிடைகொண் டழல்விட் சேபம்
நெறியாளன் றசம னுண்டு நிற்கின்றா னென்ற சொல்லைக்
குறியாக வெண்ணி நோக்கிக் கொள்வது பரோட்ச ஞானம்.

(இ - ள்.) அறியாத மயலஞ்ஞானம் (எ - து)—அங்ஙனந் தசமனைக் காணாத மயக்கம்போல்வது அஞ்ஞானமாம், அவனிலை காணே மென்னல் பிறியாவா வரணமாகும் (எ-து)—அவனில்லவேயில்லை ! இருந்தாற்காணேனோ? அதனா லவனைக் காணேனென்பது போல்வது அகலாத ஆவரணமாம், பீடை கொண் டழல்விட் சேபம் (எ-து)—விசனமுற் றழுதல்போல்வது விட்சேபமாம், நெறியாளன் றசமனுண்டு நிற்கின்றானென்ற சொல்லை (எ-து)—அவ்வழிச்செல்வோனொருவ னிம்மடமையைக்கண்டு இஃதென்ன அதிசயம் பத்தாவது புருடனிருக்கின்றான் அவனுங்களிலொருவனாக நிற்கின்றானென்றசொல்ல அச்சொல்லை, குறியாகவெண்ணி நோக்கிக் கொள்வது பரோட்ச ஞானம் (எ-து)—ஒரு குறியாக் நினைத்து அவனிருக்கின்றானென மதிப்புறவது போல்வது பரோட்ச ஞானமாம், (எ-று).

உண்டென்பதே சாலும்; நிற்கின்றானென மிகைபடக் கூறியதனால், உங்களிலொருவனாக நிற்கின்றானென உரைகொண்டாம். இக்கவியும் பின் கவியும் எடுத்துக்காட்டுவமை. 62

63 - கவி. அ - கை.

[இக்கவியி லேனைய மூன்றனையுங் கூறுகின்றார்.]

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரொன் பதின்மர் தம்மை
யெண்ணிய நீபத் தாவா னென்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுநோய் போத
றிண்ணிய மனதி லையந் தெளிதலா னந்த மாமே.

(இ - ள்.) புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரொன் பதின்மர் தம்மை யெண்ணிய நீபத்தாவா னென்னவே (எ - து)—புண்ணியமான விரக்கருணையுள்ள வந்நெறிச்செல்வோன் மீண்டுமவ்வொன்பது பேரையும் அவனைக் கொண்டே யெண்ணச்செய்து இங்ஙனமெண்ணிய நீ பத்தாவது புருடனன்றோ? உன்னை யேனெண்ணாது விட்டுவிட்டனையென்றதட்டி வினவவே, தன்னைக் காணல் கண்ணினிற் கண்ட ஞானம் (எ - து)—தன்னைத்தானெண்ணிப் பிரத்தியட்சமாகக் காணல்போல்வது அபரோட்சஞானமாம், கரைதல்போவதுநோய் போதல் (எ - து)—காணேனென்ற துக்கம் நீங்கல் போல்வது துக்க நிவிர்த்தியாம், திண்ணிய மனதி லையந்தெளிதலா னந்த மாமே (எ - து)—தன்னைத்தான் கண்டதனால் திடமுற்ற மனதின்கண் சந்தேகநீங்கித் தெளிதல் போல்வது தடையற்ற வானந்தமாம், (எ - று).

விடயகதப் பிரத்தியட்சம் ஞானகதப் பிரத்தியட்சமெனக் கோடற்கியைந்த பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் அஷ்டவிதப் பிரமாணத்து ளொன்று; இங்ஙனமிருக்க, பரோட்சஞானத்தை அபரோட்ச ஞானமென வெண்ணிச் செருக்

கூறுவோரை மறுக்கக் 'கண்ணினிற் கண்டஞானம்' என்றார். சந்தோஷ வெழுச்சியே ஐயந்தெளிதல்எனக் குறிப்பிக்கச் சுருக்கினார். பழுதை யெனக் கண்ணாற் காணாக்காலும் பாம்பென்னுந் திகி லெங்ஙன மகலும்; அகலாக்காலும், பய கம்பனாதிக ளெங்ஙன மகலும்; அங்ஙனமே, தானறிவெனக்கண்ணாற் காணாக்காலும் பாசமென்னுஞ் சோகமெங்ஙன நீங்கும்; நீங்காக்காலும் அல்ல லெங்ஙன நீங்கும்; ஆதலின், ஞானகதப் பிரத்தியட்ச மின்றியாமையாதது. நெருப்பென வாயாற் கூறின், சமைத்தல் ஒண்ணாது; தீபமெனக்கூறின், இருணீங்காது. இதுபற்றியே வேதமுமியைந்தது ; சான்றோரு மியைந்தனர். கண்ணினிற் கண்டஞானம் அபரோட்சம்எனவே, ஏனையது ஞானமன்றென்றாயிற்று. ஞானமெனின் திரிபுடியகன்றாருண்டோ ? உண்டெனின், சுசாதி விசாதி சுவகதபேத மகலாததற் கேதென்னை? மூரணும். விளங்கினோரும் நவநவ விநோத வழியாக அதிற் பராக்காகச் சென்றனர்; செல்லாது அவ்விளக்கத்தையே கைப்பற்றி யவ்விநோதங்களை யெல்லாம் ஞான கற்பிதமென் றுணர்ந்து அவ்வழி மருளாது அவற்றை யெரிப்பவ னத்துவிதி யொருவனே யென்பது தோன்ற, அபரோட்சத்தைக் 'கண்ணினிற் கண்டஞானம்' என்றார். பெருகுமாதலிற் சுருக்கியுரைத்தாம். தாஷ்டாந்தத்திற் பதிகன் ஆசான்; தசமன் ஆன்மா; ஒன்பதுபேர் விசுவன், தைசதன், பிராஞன், வைசுவாநரன், சூத்திரான்மா, அந்தரியாமி, சிற்சொலிதை, பொற்புவிசாந்தன், பிரசாபத்தியன் என்பவராவர். 63

64 - கவி. அ - கை.

[தசபுமான் தன்னைக் கண்டது போல யானும் என்னைக் காணத் தெரித்தருள வேண்டுமென்ற மாணாக்கனுக்குச் சாமவேத மகா வாக்கியங் காரணமாக இக்கவியி லனுக்கிரகிக்கப் புகுகின்றார்.]

தெசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் றேசிக மூர்த்தி யேயென்
னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான்
சுசிபெறு மிலக்கி யார்த்தந் தொம்பதந் தற்ப தங்க
ளசிபத மயிக்கியஞ் செய்யு மதிசய வுண்மை கேளாய்.

(இ - ள்.) தெசபுமான் றனைக்கண்டாற்போற் றேசிக மூர்த்தியேயென் னிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல் வேண்டுமென்றான் (எ-து)—பத்தாவான் தன்னைத்தான் கண்டதுபோலச் சற்குருநாதனே ! எனது யதார்த்த வடிவத்தை யான்காண நீர்காட்டல் வேண்டுமென்றான், சுசிபெறு மிலக்கி யார்த்தந் தொம்பதந் தற்பதங்க ளசிபத மயிக்கியஞ் செய்யு மதிசய வுண்மை கேளாய் (எ - து) உனது யதார்த்தவடிவை விளக்கத்தக்கது வாச்சியார்த்தம் இலட்சியார்த்த மென்பவற்றுள் இலட்சியார்த்தமாம்; இந்தப் பரிசுத்தமான இலட்சியார்த்தத்தைப் பற்றித் தத்துவமசி யென்னும் மூன்றாவது மகா வாக்கியத்தைத் துவம்பதம் தற்பதம்

அசிபுதமென மூன்ருக்க, அதனுலாய முப்பதங்களுஞ் சீவேச ரேகமென வைக்கி யஞ்சாதிக்கும்; அங்ஙனஞ் சாதிக்கும் அற்புதமான வுண்மை நிலையை யாங் கூறக் கேளுதி, (எ - று).

'என்னிசவடிவு' எனத் தான்கொண்டவை யெல்லா மன்றென மறுத் தமையி னிங்ஙனம் விஞவிஞனென்க. இனியன்ருே மறக்கப்போவது ; மறுத் தாஞக விறந்தகாலத்தாற் கூறியதென்னையெனின், முன்னர், 'தேகமல் லாமல் வேறே தேகியார் காணே னென்ருய்' என்னுங் கவியிலும், "நனவுகண் டுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கி" என்னுங் கவியிலும் பொதுப் பட நியதிகளைந்து காட்டியதா லிங்ஙனந் தானனைத்துமாமெனக் கருதிக் கேட்டா னென்க. யானறியவெனின் பாவனையாமெனக் கருதி 'யான்காண' என்ருன். காணவென்னுந் தன்வினைக்குக் காட்டல் பிறவினை. இந்தப் பிறவினையை அவர்பால் வைத்தது சொல், குணம், குறிகளா லன்றெனற்கு. இவையெல்லாஞ் சமிக்ஞை. இந்தச் சமிக்ஞை ரூபமே ஆசிரியராதலின் 'காட்ட' என்றுங் கூறிஞன். 'சுசிபெறு மிலக்கியார்த்தம்' என்றது வாச்சி யார்த்த மசுசியெனற்கு. 'இலக்கியார்த்தம்' என்றதனுனும், 'ஐக்கியம்' என்றதனுனும் இங்கே தற்பத துவம்பதார்த்தமென்றது கூடஸ்தப் பிரஹ் மத்தை. காணுமற்காணல், காட்டாமற்காட்ட லென்னு மனுபூதி யிருத்தலின், இது மறுக்கற்பாற்றன்று. இவன் கல்விஞானத்தின் மிக்கோனென்பது இவன் விஞவாலறிக. சுருதி யுத்தி யனுபவமென்னும் மூன்றனுள், சுருதிபூர்வமாக வுணர்த்தப் புகுதலைக் காட்டத் தத்வமசியென்ருர். இஃதுபதேசத்துக் கியைந்த வாக்கியம். துவம்பதத்தை முன்னர்க்கூறியது, முந்தித் தன்னை விளக்கற்கு. 64

65 - கவி. அ கை.

[இந்த மகாவாக்கியம் முப்பதத்தா லுணர்த்துவதைத் திருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் கூறப்புகுந்தார் இக்கவியில் ஆகாயத்தைப்போலச் சைதன்யம் நான்காயிருப்பதைக் கூறுகின்ருர்.]

விண்ணென்றே மகாவிண் ணென்று மேகவிண் ணென்றும் பாரின்
மண்ணென்ற கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண் ணென்று
மெண்ணுங்கற் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம் பிரம மீச
னண்ணுங்கூ டத்தன் சீவ ஞன்குசை தன்ய மாமே.

(இ - ள்.) விண்ணென்றே மகாவிண்ணென்று மேக்விண் ணென்றும் (எ - து)—ஆகாயமொன்றே மகாகாயமென்றும் மேகசலப் பிரதிபிம்பாகாய மென்றும், பாரின் மண்ணென்ற கடவிண் ணென்று மருவிய சலவிண் ணென்று மெண்ணுங் கற்பனைபோல் (எ - து)—உலகத்தில் மண்மயமெனற் குரிய கடத்திலிருப்பது கடாகாயமென்றும் அக்கடசலத்திற் ருேற்றுவது

கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமென்றும் நினைக்கத்தக்க விபரீதமா யிருப்பது போல, ஒன்றே யெங்குமாம் பிரம மீச னண்ணுங்கூ டத்தன் சீவ ஞன்கு சைதன்யமாமே (எ - து)—ஏகசைதன்யமே பரிபூரணப் பிரஹ்மமெனவும், ஈசனெனவும், நிரந்தரமாயுள்ள கூடஸ்தனெனவும், சீவனெனவுங் கற்பிதமாக நான்கு சைதன்யமா யிருக்கின்றது, (எ - று).

'சலவிண்' என்றதனுல், மேகசல விண்ணெனக்கொள்க. ஏகாகாயத்திற்கு நான்காகாய மெங்ஙனமோ, அங்ஙனமே ஏக சைதன்யத்திற்கு நான்கு சைதன்ய மிருத்தலின், இவ்வுவமை பொருந்தும். 'நான்கு சைதன்யமாம்' என்றதனுல், ஒன்றேயென்பதை ஏகசைதன்யமென்றும். அறிவையன்றியொரு நானெனற்குப் பொருள் வேறில்லை ; இல்லையாகவே, சமஸ்தமும் நானெனல் அறிவையன்றி வேருகுமோ ; ஆகுமெனின், சோதனையிற் புகுதும். புகுதற்கு வலியின்றேல் வாய்பொத்திக் கிடக்கை நன்று. உபாதிகுண பேதமாயினுஞ் சலபேதமுண்டோ? அதுபோல, உபாதி குண பேதமாயினும் அறிவு பேதமுண்டோ? உண்டெனின், எந்நானுக் கெப்பிறவி சுதந்தரம்? இன்றே லெந்தத் திணை பாலிடஞ் சுதந்தரம்? சுதந்தரம் போற் காண்டலேயன்றி யாதும் உடன்பாடன்று. இங்ஙனம் எல்லாவறிவுமானு லொன்ருேபலவோ ; ஒன்றெனிற் பலவாகாதிருக்க வேண்டும்; பலவெனி லுபாதி குணந்தானுக வேண்டும் ; இருமையுமன்றெனின், சாயாதிருக்கவேண்டும்; அதுகாறும் பலவாகத் தோற்றலின், ஒன்றே நான்கு சைதன்யமாமே என்ருர்.

(க - து.) இந்த ஏகசைதன்யம் சமஷ்டி வியஷ்டி சகிதத்தாற் சீவேசரெனவும், ரகிதத்தாற் கூடஸ்தப் பிரஹ்ம மெனவுங் காணு மாதலின், நான்கு சைதன்யமெனல் கூடுமென்பது. சோதனை நியாயந் தெரியாதா ரிதனை மறுத்தென்? 65

66 - கவி. அ கை.

[அந்த முப்பதங் காரணமாக நான்கு சைதன்யத்திற்கும் வாச்சி யார்த்தம் இலட்சியார்த்த மீனயவென இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி னுக்கும்
வாச்சிய மிலக்கி யந்தான் மலமிலாப் பிரம மான்மா
காய்ச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தொன்ருங் கடைந்தெ டுக்கு
மாச்சிய மென்ன வுன்னை யறிந்துநீ பிரிந்து கொள்ளே.

(இ - ள்.) பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டினுக்கும் வாச்சியம் (எ-து)—வெறும் பெயர்மாத்திரம் வடிவமாயுள்ள சீவேசர்கள் முன்னர்க் கூறிய தத்துவமென்னும் இருபதங்கட்கும் வாச்சியார்த்தமாம், இலக்கி யந்தான் மல

மிலாப் பிரம மான்மா (எ - து)—மலரகிதமான கூடஸ்தன் பிரஹ்ம மிரண்டும் இலக்கியார்த்தமாம், காய்ச்சிய பாலி னெய்போற் கலந்தோன்றும் (எ - து)— காய்ச்சின பாலின்கண் வெண்ணெ யெங்ஙனம் வேற்றுமையின்றி யபேத மாக் கலந் தோன்றுயிருக்குமோ, அங்ஙனமே, வாச்சியார்த்தத்தி லிலக்கி யார்த்தம் வேற்றுமையின்றி யபேதமாகக் கலந்தொன்றுயிருக்கும், கடைந் தெடுக்கு மாச்சிய மென்ன வுன்னே யறிந்து நீ பிரிந்து கொள்ளே (எ - து)— அங்ஙன மிசிரிம்பித்துள்ள வெண்ணெயை மாத்திரங் கடைந்தெடுக்குமாறு போன்று வாச்சியார்த்தத்தில் மிசிரிம்பித்திருக்கின்ற உனது யதார்த்த சொரூ பத்தை மாத்திரஞ் சிரவண மனனுதிகளா லேயந்திரிபறச் சிந்தித் துணர்ந்து அக் கற்பனைகளினின்றும் பிரத்தியேகமாக நிற்றி, (எ - று).

அவன் காரியம் பூச்சியமாயிற்றென்னு முலகவழக்கத்தில் பூச்சியம் வெறுமையைத் தரநின்றது. பொன்னையன்றிப் பணிக ளெங்ஙனமோ அங் ஙனஞ் சாட்சியையன்றிச் சீவேசர் (தோற்றல்மாத்திரமாய்) இருத்தலின் 'பூச் சிய வீசன் சீவன்' எனவும், இவ்விருவரு முபாதி குணசகித கற்பிதராதலின் 'வாச்சியம்' எனவும், பொன்போன்று பாரமார்த்திகமா யிருத்தலின் 'மலமிலாப் பிரம மான்மா' எனவும், இவ்விருசாட்சியு முபாதிரகித அதிஷ்டான மாதலின் 'இலக்கியந்தான்' எனவும், 'காய்ச்சிய பாலினெய்' என்றதனுல் காய்ச்சாத பாலினெய் சிறந்ததன்றெனக் குறிப்பிக்க நின்றது. அதுபோல ஐயந் திரிபற்ற வுணர்வு நிரதிசயானந் தோதயத்திற் கிடமாம்; அறுத வுணர்வு அவ்வுதயத்திற் கிடமன்றும். கடைந்தெடாவிடத்துப் பாலாயினும் வெண்ணெய் மிசிரிம்பித்திருக்குமாறு போன்று, ஆயாதவிடத்து அறிவாயினும் நிரதிசயானந் தம் மிசிரிம்பித்திருத்தலின் 'பாலினெய்போற் கலந்தொன்றும்' எனவும், கடைந்த விடத்தன்றி வெண்ணெ யெழாததுபோல, ஐயந்திரி பறுவிடத் தானந்தமெழாது; ஆதலின் 'கடைந்தெடுக்கு மாச்சியமென்ன வுன்னே யறிந்து நீ பிரிந்து கொள்ளே' எனவும் கூறினுர்.

(கு - து.) வாச்சியார்த்தத்தை விட்டு இலட்சியார்த்தத்தைப் பற்றுக வென் பது. இதைப் பற்றலே அசிபதார்த்தங் கைகூடல். தத் ஈசன், துவம் சீவன்; இது வாச்சியார்த்தம். தத் பிரஹ்மம், துவம் கூடஸ்தன்; இது இலட்சியார்த் தம். அசி - ஐக்கியம். 66

67 - கவி. அ - கை.

[பிரிந்துகொள்ளும் வகை தெரிகிலனே யென்ற மாணுக்கனுக்கு
ஆசிரியர் தூலதேகமும் பிராணுதி வாயுக்களும் நீயல்லே
யென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடீனு னென்னு
மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகார மன்றே

வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல மூக்கா
லெறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம்.

(இ - ள்.) பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடனு னென்னு மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகாரமன்றோ (எ - து)—பிரிந்து கொள்ளும்வகை யெங்ஙன மெனக் கேட்பையாயின் சொல்லுதும் கேளுதி; இனிப் பிணமாதற் கியைந்த தூலதேகத்தை நானென்னும் அகங்காரமாகிய அறிவைக் கொல்லல் வேண்டும்; யாதினாலெனின் ஸ்தூல பஞ்சபூதாம்சசையோக விகாரப்பொருளன்றிச் சுயம்பெனற்குப் பொருள் யாதானும் வேறுளதோ? ஆதலின் அது நீயல்லை; ஆயின் பிராணவாயு யானாதல்வேண்டுமே யெனின், வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடுவது போல (எ - து)—உணர் விழந்ததாகிய வொரு துருத்தியானது காற்றை வாங்கி விடுவதெங்ஙனமோ அங்ஙனமே, மூக்காலெறி பிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம் (எ-து)—மூக்கினாற் காற்றைவாங்கி விடுகின்ற தசவாயுக்களிற் சிறந்த பிராணவாயுவும் நீயல்லை; யாதினாலெனின் இராசதகுணத்தின் விகாரத்தாலாயதன்றோ? சுயம்பன்றாதலிற் கூடாது, (எ-று).

இருக்கும்போது நடைப்பிணமென்றும், இறந்தபோது கிடைப்பிணமென்றும் வழங்கலிற் பிணம் என்றார். தனித்தனி சொல்லப்புகினும் இல்லை அல்லை யெனற்கே யுரியவாமாதலின் முக்கியத்தைப் பிராணனுமென விறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை கொடுத்துக் கூறினாரென்க. தன்னையு மறியாது மற்றொன்றையு மறியாதென்னு மிழிவு தோன்றப் பிராணவாயுக் குவமை கூற வந்தவர் துருத்தி யென்னாது வெறியதோர் துருத்தி என அடை கொடுத்துக் கூறியவாறு காண்க. தாமதகுணத்தில் இராசதகுணவிகாரம் பிராணாதி வாயுக்களும் கன்மேந்திரியங்களுமாதலின் 'இராசதகுணவி காரம்' என்றார்.

(சு - நு.) தூலதேகமும் பிராணாதி வாயுக்களும் நீயல்லையென்பது. பின் கவியில் அவஸ்தை, தனு, கோசம், அபிமானி, காட்சி நீயல்லையெனக் கூறப்புகுதலா லிக்கவியில் தூலம் பிராணனோடன்றிச் சாக்கிராவஸ்தையும், அன்னமய கோசமும், பிராணமய கோசமும், விசுவனும், தூலக் காட்சியும் நீ யல்லை யெனக் கூட்டுக. முன்பின்னோக்கலா விது சிங்கநோக்கு. 67

68 - கவி. அ - கை.

[ஏனைய தத்துவங்களும் நீ அல்லை யென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கரணமா மனது புந்தி கருத்தாவா மிவையான் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம்
வரமறு கனவா நந்த மயனையு நானென் னுதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே.

(இ - ள்.) காணமா மனது புந்தி கருத்தாவா மிவையான்மாவோ (எ - து)- அந்தக்காண மெனப்படுவதாகிய மனதும் புத்தியுமென்னுமிவைகள் காணமும் கர்த்தாவுமாதலின் அகர்த்தாவாகிய ஆன்மாவாகுமா? ஆகாவே ஆதலி னீயல்லை, தாமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவிகாரம் (எ - து)—முதல்தா மிரண் டாந்தாங் கூறியதால் ஏனைய மூன்றாந்தாம் நான்காந்தாமாயுள்ள மனோமயகோச மும் விஞ்ஞானமயகோசமுமோ வெனின், தாமதத்தில் சாத்துவிக குணவிகார மாதலி னிவை நீயல்லை, வாமறு கனவா னந்த மயனையு நானென்னுதே (எ - து) சிறப்பற்ற கனவையும், ஆனந்தமய கோசத்தையும், ஆனந்தமய கோசனுகிய பிராக்ஞனையும் நானெனக் கொள்ளற்க. யாதினுலெனின், விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகாரமாமே (எ - து)—அவை சுயம்பல்லாத தாமதமும் அவித்தையுமாகிய விவ்விரண்டு விருத்தியின் விகாரமாகும்; ஆதலிற் கூடாது.

சித்தத்தை மனதிலும், அகங்காரத்தைப் புத்தியிலும் அடக்கிக் கூறியது சுருங்கச்சொல்லலென்னு மழகுபற்றி. காணமெனப் பொதுப்படக் கூறியத ஞற் புறக்காணத்தையுங் கொள்க. மனதும் புத்தியும் காண கர்த்தாவடிவமாக விருப்பதனுல் ஆன்மாவை அகர்த்தாவென்றும். காணம் சூக்குமதனு. காட்சி சூக் குமப் பிரபஞ்சம். அபிமானி தைசதன். ஆனந்தமயகோசத்தையும் அபிமானியை யுஞ் சொன்னதனுல் அவஸ்தை சுழுத்தியும், காட்சி பாழுமெனக் கொண்டாம். தனு அவித்தை. எனவே, இஃதொன்றின முடித்தலென்னு முத்தியாயிற்று. ஆகவே "சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவுந், தெற்றென வுணர்தல் தெள்ளியோர் கடனே" என்னும் விதியால் இவ்வவசாத்திற் கூறுத தத்துவங் களை யெல்லாங் கூட்டி நியதிகளாக வென்பது பெற்றும்.

(க - து.) இதுகாறுந் தத்துவங்களை நியதிகளாந்தாரென்பது. 68

69 - கவி. அ - கை.

[நீயாவ தினையதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சத்தொடு சித்தா னந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேக
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவ றிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துபே தங்க ளான
குத்திரப் பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்.

(இ - ள்.) சத்தொடு சித்தானந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேக நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவறிந்து (எ - து)—சத்து சித்து ஆனந்தம் சமம் திரம் சாட்சி ஏகம் நித்தியம் வியாபி யெனப்படுவன ஆன்மாவாதலின், நீ யந்த ஆன்மாவாக உன்னை யறிந்து, பொத்தொடு சடந்துக்காதி பொருந்துபே தங்களான (எ - து)—அசத்து சடம் துக்கமுதலியவற்றைத் தமக் கியல்பாக

வுடைய பேதப்பொருள்களா நின்றுள்ள, குத்திரப்பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய் (எ - து)—பஞ்சகோசமென்னும் வஞ்சகக் குகைகளினின்றும் வெளிப்படுதி, (எ - று).

சத்து-உள்ளது; சித்து-இங்கே தன்னையறிவது; ஆனந்தம் - மாருச்சுகம்; சமம் - என்று மெங்கு மொருபடித்தா நிற்றல்; திரம் - இங்ஙன நிற்றற்கு மாறின்மை; சாட்சி-அதுவது வாகியு மகாது அவற்றை விலட்சணமாக நின்றுணர் தல்; ஏகம்-பலவாகியுமாகாது தனியாநிற்றல்; நித்தியம் - இங்ஙன நிற்ற லொரு போதன்றெனல்; வியாபி-வியாபகத்துக்கெல்லாம் வியாபகமாநிற்றல்; ஆன்மா-இக் குணங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாக நிற்கு மறிவு. இவ்வாதாரந்தான் நீயெனப்படு வது. எனவே, நீ வேருகாது நில்லென்பதாயிற்று. அறிவுக்கயல் பஞ்சகோசங் களுக் கயலன்மையின், அசத்தாதிகளைப் பஞ்சகோசங்களுக் கடையாக்கினுர். அசத்தாதிகட் கருத்தம் விளங்கச் சத்தாதிகளைக் கூறினும். ஆதி என்றதனுற் சமம், திரம், சாட்சி, ஏகம், நித்தியம், வியாபி, பூரணம் என்பவைகளுக்கு மாருய மொழிகளுளவே லவையுங் கொள்க. ஜன்மங்கட் கியைந்தது தேகம், அறிவன் மையின் அறிவே சத்து; தன்னை யறிதற்பாலது வேறன்ருகலி னறிவேசித்து; சத்தே சித்து சித்தே சத்து எனற் கியைதற்பாலது வேறன்ருகலின், அறிவே ஆனந்தம்; யாவு மறிவா நிற்றலின், அறிவே சமம்; அதனை எவ்வித வாதத் தானு மாற்றல்கூடாமையின், அறிவே திரம்; தானே சமஸ்தமாயினு மன்ருக நின் றிவற்றைச் சாட்சியாக வறிதலின், அறிவே சாட்சி; சராசரபேத மறிவுக் கன்மையின் அறிவே யேகம்; முத லிடை கடை யின்மையின், அறிவே நித்தியம்; சமஸ்த வியாபகமுந் தன்னிடத் திருத்தலின், அறிவே வியாபி. இங்ஙனமாய குணங்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமாக வழக்கிறந்து நிற்றற்பாலது வேறன்மையின், அறிவே ஆன்மா. ஆன்மாவையன்றி நானீ யென்பவைக ளில்லை யாதலின், ஆன்மாவே அறிவு; அறிவையன்றி ஆன்மாவென்ப தில்லை யாதலின், அறிவே நீ; அறிவை யன்றி நீ யென்பதற்குப் பொருள் வேறின்மையின் 'நீயதுவா வறிந்து' எனவும், பஞ்சகோசமு மறியாமை யாதலி னவற்றினைவிட்டு 'வெளியி லாவாய்' எனவுங் கூறினுர்.

(க - து.) இங்ஙன மாராய்ந்து களைவதாற் றேறிய வறிவே ஆன்மா வென்பது. இதனை மறுப்பார் அர்த்தவாதிய ரல்லர்; அர்த்தவாதிய ரரியர், சொல்வாதிய ரெளியர். அதனை யாராய்தி. 69

70 - கவி. அ - கை.

[அங்ஙனந் தெரிவித்தவாறு நின்ற மாணுக்கனது ஐயந்தெளிய
இக்கவியிற் சொல்லப் புகுகின்ருர்.]

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற போது பாழே
மிஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறென்றுந் தெரியக் காணே

னஞ்சன விருளே யோநா னகமென வனுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார்.

(இ - ள்.) பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்றபோது பாழே விஞ்சியது (எ - து)—தேவரீர் நியதிகளேந்தவாறு பஞ்சகோசமுந் தாண்டி அப்பால் நிட்டையிற் பார்க்கும்போது மிஞ்சி நின்றது பாழே, அதுவல்லாமல் வேறொன்றுந் தெரியக்காணேன் (எ - து)—இந்தப்பாழ் காணப்படுகின்றதேயன்றி றேறொன்றுங் காணக் கண்டிலன், அஞ்சன விருளேயோநா னகமென வனுபவிப்பேன் (எ-று)—கருமையான விருளேயா நான் நானென்றனுபவிப்பன், வஞ்சமில் குருவேயென்ற மகன்மதி தெளியச்சொல்வார் (எ - து)—உண்மையாகத் தெளிவிக்க வெழுந்தருளிய குருநாதனே யென்றிரந்து கேட்ட மாணக்கனது மதி தெளியும்வண்ணந் தக்க விடை தருகின்றார், (எ - று).

பஞ்சகோசத்தை விடுதலாவது அவை தானாக நின்ற அழுத்தத்தை; அஃதாவது பஞ்சகோசமும் விகாரரூபமன்றிச் சுயம்பன்றெனக் காட்டியதனானும், காட்டியவண்ணந் தானுந் தோடங் காணத் தானே யவ்வழுத்தஞ் சிறிது சிறிது தளருமாதலினானும், தளரத்தளர அவ்வவற்றினுள்ள பாசமனுவனுவாக நழுவுமாதலானும், நழுவினும், அவ்வவ்வாசனே விரைவில் அகலாது, சிறிது சிறிதகல அவ்வவற்றினிலக்கும் விடும்; இங்ஙனம் விடுதலே யெனவறிக. இங்கே பாழாவது பஞ்சகோசமுங் காணமை. முன்னர்ப் பஞ்சகோசமாநின்றது அறிவாதலா லிப்போது அன்றாநிற்பதும் அறிவே. முன்னர் அறிவு விளங்கி லிப்போது மறிவுவிளங்கலாம். முன்னர் நாம ரூபமா விளங்கிய வாறுபோன் றிப்போது பாழா விளங்குகின்றது என்னும் விவேக மிவனுக்கின்றேனும் பாழிற் பயனின்மைபற்றி 'பஞ்சகோசமும்விட் டப்பாற் பாரக்கின்றபோது பாழே விஞ்சியதுவல்லாமல் வேறொன்றுந் தெரியக்காணேன்' எனவும், நாம ரூபமும் பாழும் அறிவினதுகற்பிதத்தோற்றம், அவையோர் முதலன்று. இவ்விருமைக்கு முதலாயிருப்பது அறிவு. இவ்வறிவே யிவனுயினும் விளங்காமைபற்றி 'அஞ்சன விருளேயோநா னகமென வனுபவிப்பன்' எனவுங்கூறினான். பஞ்சகோசமும் பாழு மறிவையன்றி யில்லையென்னுமுளவு அவ்வனுபவிக்குத் தெரியுமன்றி யேனேயோர்க்கு எங்ஙனந்தெரியும்? இவரனுபவியாதலின் 'தெளியச் சொல்வார்' என்று கூறப்பட்டது. உலகில் ஞானனுபவிக ளொழிய வேனைய குருக்களனேவரும் இது பஞ்சகோசத்திலொன்றுமேயெனத் தெரியாது அதனை மெய்த்தேவபாவமெனக்கொண்டு, உபதேசித்துக் களித்துத் திரிகின்றனர். இங்ஙனமாய பாவமெல்லா மனோசங்கற்பமன்றோ? இது மனோசங்கற்பமெனவறிந் திவற்றை வேண்டாது மெய்ப்பொருளை யுணர்த்தத் தக்கவனைக் குருவாக விவன் விழைந்து பல்லூழிகாலம் மெய்த்தவம் புரிந்ததனாலன்றோ வித்தகையான குரு இவனுக்கு

வாய்த்தனர். யாவரு முணர்ந் துய்யும்படி யிங்ஙனமாய மரபு தெரிவிக்கப் பட்டது. 70

71 - கவி. அ - கை.

[தசமன் பாழாகின் நீயும் பாழாகலாமென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முன்புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி
யொன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந் தனைக்கா ணாது
பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாரா
யன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே.

(இ - ள்.) முன்புகல் தசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி (எ - து)—முன்னர்க்கூறிய பத்தாவான் தனது புத்திவிகற்பத்தாற் பலகா லெண்ணி யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக்கண்ட வொருவனுந் தனைக்காணாது பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபா ழவனே பாராய் (எ - து)—ஒன்பது பேரைக்கண்ட வொருவனாகிய தன்னை யெண்ணிக்காணாது பின்ன ரவன் தன்னிடத்திற் கண்ட பெரியபாழ்தானு தசமனெனப் படுவா னிதனை நன்கு சிந்தித்துக் காணுதி, அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே (எ - து)—எனது பிரியமுள்ள ஞானபுத்திரா! அகம்புறத்திற் காணப் படுவனவா நின்றுள்ள திருசியமனைத்துங் காண்பவ னீயே யாகும், (எ - று).

புத்திமோகம் - கலக்கபுத்தி. அவன் பாழல்லனென மறுக்க எதிர்மறைப் பொருடர நின்றது ஓகாரமென வறிக. இங்கே பாழாவது ஒன்றுந் தோன்றாமை. நாமரூபமுதல் பாழீறாய வனைத்தையும் 'காண்பதடங்கலும்' எனவும், அடங்கலுங் காண்பதறிவு, அவ்வறிவு நீயேயெனக் குறிப்பிக்க, 'அடங் கலுங் காண்பா னீயே' எனவுங் கூறினார்.

(கரு - து.) பகுதி விகுதி யிடைநிலைக் கற்பிதங்க ணீயல்லை ; இவற்றிற்குச் சாட்சி நீயென்பது. 71

72 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சாட்சி நீயேயென்பதை வற்புறுத்தக் கூறிய ஆணையை யிக்கவியில் மீண்டுங் கூறுகின்றார்.]

தூலசூக் குமவஞ் ஞானந் தோன்றுமுன் றவத்தை தாமுங்
காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள்
போலவே வந்து வந்து போனதெத் தனையென் பேனு
ஞாலமர் கடவு ளாணை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே.

(இ - ள்.) தூலசூக் குமவஞ் ஞானந் தோன் றுமூன் றவத்தை தாமுங் காலமோர் மூன்றும் (எ - து)—தூலம் சூக்குமம் காரணம் என்னு மிம்மூன்று தனுக்களும், இவை காணப்படுதற் கிடமாயுள்ள சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி யென்னும் மூன் றவஸ்தைகளும், இவற்றிற்குக் கால வரையறையா நின் றுள்ள இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் முக்காலங்களுமாகிய விவைகள், சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள் போலவே வந்துவந்துபோனதெத்தனை யென்பேனுன் (எ - து)—பிறவிசாகரத்திலே தாமே யெழுந்தடங்குதலை யியல்பாகவுடைய பேரலைகளைப்போலவே தோன்றித் தோன்றி யழிந்ததாகிய தொகை யெத்தனை யெனக் கணக்கிடுவன் யான், ஆலமர்கடவுளாணையவைக்கெலாஞ்சாட்சி நீயே (எ - து)—முன்னர்ச் சனகாதிகட் கனுக்கிரகிக்கக் கல்லால விருட்சத்தின் கீழ்க் குரு மூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய பரமசிவத்தின்மேலாணைப்படி யந்தத் திருசியங் களனைத்திற்குஞ் சாட்சியாநின் றுளது நீயே வேறில்லை ; நீ யிதனை யனுபவித் துக் காணுதி, (எ - று).

போனதென்பது தொகையொருமை. கடலுக் கலைக ளியல்பாமாறு போன்று, பிறவிக்குத் தூலமுதலிய விவ்வொன்பது மியல்பாமென் றதாயிற்று. இதற்குத் தடையுளதேல் கூறுதும் ; நம்பிக்கை யன்று, கேளுதி நியாமுகத் தால். எங்ஙனமெனின், இப்போது யாம் நின் றுளது பிறவியோ, அன்றோ ; பிறவியெனின், இந்தப் பிறவியில் தூலமுதலிய விவ்வொன்பதுந் தோன்றித் தோன்றி மறைகின் றனவோ, இன்றோ; மறைகின் றன வெனின், இப்பிறவி நழுவுமளவு மிங்ஙனமாய தொகையொருமை யெத்தனை ? கணக் கில்லை யெனின், பிறவிதோறு மிங்ஙனமாவதுளதோ, இலதோ; இல்லை யெனின், இப்பிறவிக்கிவை யிலவாகவேண்டும். உளவாதலிற் பிறவி தோறு முளவாக வேற்கவேண்டும்; இதனை மறுத்தற் கிடமின்று. இனிப் பிறவிகள் உபாதிக்கோ, அறிவிற்கோ; உபாதிக்கெனின், உபாதி சடமாதலின் அறிவாகுமா? ஆகுமெனின், உபாதி தன்னாலறிவதா னறியப்படுகின் றதோ ? அன்னியத்தாலோ ? தன்னாலெனின், சொப்பனசுழுத்திகளி லறிந்து கொள்ள வேண்டுமே; அங்ஙனமின்றாதற் கேதென்னை ? அறியாதேனும் யோனி வழித்தாத லுடலாதலி னுபாதிக்கேயாம். யோனி நால்வகையாம். இது நிற்க; இனி உபாதிக்கு அறிவோ, அறிவுக்கு உபாதியோ ; உபாதிக்கெனின், உபா திக்கறிவு யாதுக்கு ? சுகசாதனத்துக்கெனின், அறிவு சுகசாதனமாயின் சுகத்தை யனுபவித்தல் யாது ? உபாதியெனின், அது தன்னையேனு மன்னியத்தை யேனு முணருந் தகையதாகவேண்டுமே, அப்போது தூலமன்று. சூக்கும மெனின்,சுழுத்தியிற் கேவலசுகத்தை யனுபவித்தற் கியைந்த உணர்வினதாக வேண்டுமே. இல்லாததால் சூக்குமமன்று. காரணமெனின், அவித்தையாக வேண்டும்;தன்னைத்தா னறிதற்பால தன்றாகலின் தன்னைத்தான் சுகிக்குமா

றெங்ஙனங்கூடும்? கூடாததால் உபாதிக்கு அறிவன்று. அறிவுக்கு உபாதியெனின், ஒருவாற்றாற் பொருந்தும். அவஸ்தாத்திரயம், காட்சித்திரயம், உபாதித்திரயம், அபிமானித்திரயமா நிற்ப திவ்வறிவேனும், சாக்கிரத்தில் தூலத்தைத் தனுவாகப்பெற்று உலகபோகத்தை நுகர்வதும், சொப்பனத்தில் சூக்குமத்தைத் தனுவாகப்பெற்று அங்குள்ள சுகத்தை நுகர்வதும், சுழுத்தியில் காரணத்தைத் தனுவாகப்பெற்று அங்குள்ள கேவல சுகத்தையனுபவிப்பது மறிவெனினும், அஃதிங்ஙன நிற்றலை யறிவா ரெங்கணு மின்றாதலான் அதனைக் கணிப்பதெளிதன்று. இதுநிற்க; அறிவுக்கு உபாதியெனல் இது தன்னைத்தா னறியுமட்டுள்ள தந்திரம். எங்ஙனமெனின், இம்மூன்று தனுவு மஞ்ஞான தனுவாகும்போது ஞான தனு விருக்கவேண்டுமே. அதுவு மறிவுக்குச் சுத்த வுபாதியாக வேண்டுமே. சுத்த வுபாதியி லசுத்தவுபாதியும், அசுத்தவுபாதியில் சுத்தவுபாதியு மின்றாயினும், அறிவிருத்தலாற் சாட்சியாக வேண்டும்; அறிவே நீயாதலால் நீயே சாட்சியென்றார். இதற்குமேலுண்மை யின்றாதலாற் கடவுளாணை யென்று கூறப்பட்டது. 'வந்துவந்து போனதெத்தனை யென்பேன் யான்' என்பது இனி வரப்போவதெத்தனையோ வெனக் குறிப்பிக்க நின்றது. உபாதிக்கே பிறவி, அறிவுக்கன்று; அறிவு நீயாதலின் நீயே சாட்சியென்பது பொருந்தும்.

(க - து.) இதனிலும் ஐயங்கொள்ளாதிருப்பதற்கு இங்ஙனங் கூறியதென்பது. 72

73 - கவி. அ - கை.

[ஒவ்வொன்று மற்றொன்றா லறியப்படுமாறுபோன்று யானும் யாதா லறியப்படுவெனென்ற மாணாக்கன் வினாவுக் கிக்கவியில் விடை கூறுகின்றார்.]

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று
சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதி சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ
பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்த்ததுந் தனைக்கொண் டேதா
னல்லாது பதினொன் றானு மவனிடத் துண்டோ பாராய்.

(இ - ள்.) எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று சொல்லாதே (எ - து)—சமஸ்தத்தையும் பார்த் தறியும் என்னை யெதைக் கொண் டறிவேனென்று பிறர்சொல்வதுபோலச் சொல்லாதே, சுயமாஞ் சோதி சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ (எ - து)—சுயம்பாயுள்ள பிரகாசரூபமான சூரியனைக் காண்டற்கு வேறோர் சூரியன் வேண்டுமோ அல்லது வேறுண்டோ, பல்லார்முன் றசமன் றன்னைப் பார்த்ததுந் தனைக்கொண் டேதா னல்லாது (எ - து)—தானல்லாத மற்றொன்பது பேர்முன் பத்தாவான் தன்னைக் கண்டு கொண்டதுந் தன்னைக்கொண்டே யல்லாமல், பதினொன் றானு மவனிடத்

தண்டோ பாராய் (எ - து)—தன்னைத்தான் காணுந் தொழிலிற் பதிஞென்ரு வது புருடனும் அவனிடத் துளனே நீயே காணுதி, (எ - று).

சுடருக்குச் சுடர்வே றண்டோவென்னு முவமையால், ஆன்மா பிர காசவடிவமெனவும், சுயமாஞ்சோதியென்னு முவமையால், சொப்பிரகாசவடிவ மெனவும் பெற்றாம். மற்றென்றாலன்றி ஆன்மா தன்னைத்தானறியாதென் னும் போலிஞானிகள்போல் கூறற்கவென்பார் 'எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்ற சொல்லாதே' எனவும், தன்னைத் தான் விகற்பித்துப் பார்க்குந்தொழில் தன்னிடத்தல்லது வேறிடத்தின்மை போலத் தன்னைத்தா னிர்விகாரமாக்கிப் பார்க்குந் தொழில் தன்னிடத்திலல்லது வேறி டத்தின்மையின் 'பதிஞென்ருனு மவனிடத் துண்டோ பாராய்' எனவும் கூறி ஞர். ஒன்பதுபேரெனக் குறிக்கப் பல்லாரென்ரூர்; என்னை? "ஒன்றல் லனபல தமிழ்நடை வடநூ, லிரண்டல் லனபல வென்றிசி ஞேரே." என்ப தோத்தாகலின். நனவினுங் கனவினுஞ் சுழுத்தியினுந் திரிபுடியை விளக்கு விப் பது யாது? சோம சூரியாக்கினி யவ்விடத்தின்றே; யாது விளக்குவிப்பது? ஆன்மப் பிரகாசமென்றற் கையஞ் சிறிது மில்லை. இஃதோருயிர்ப்பாலதன்று; எவ்வுயிரிலுமாதலின், தடுத்தற்பாலதன்று.

(க - து.) தானாகிய அறிவு சொப்பிரகாசமென வுணர்த்திஞரென்பது. இதனை நம்பற்க வென்னுது 'பாராய்' என்ரூர். ஐயந்திரிபகன்ரூர்க்கே இது விளங்கும். 73

74 - கவி. அ - கை.

[நீ சகத்துமல்லை; பாழு மல்லை; அறிவேயென்பதை யிக்கவியிற் கூறிகின்ரூர்.]

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென் றெண்ணு
மறிவற்ற குதர்க்க மூடர்க் கநவத்தை பலமாத் தீரு
மறிபடு பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை
யறிபொரு ளாகு முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே.

(இ - ள்.) அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவேறுண்டென் றெண்ணும் (எ - து)—ஞானத்துக்கும் ஞானம் உணர்த்தத்தக்க ஞானம் வேறுளதென் றெண்ணுகின்ற, அறிவற்ற குதர்க்கமூடர்க் கநவத்தை பலமாத்தீரும் (எ - து)—மெய்யுணர்விழந்த குதர்க்க வாதிகளாகிய மூடஞானிகளுக் கந வஸ்தா தோஷமே பிரயோசனமாக முடியும், (ஆதலி னந்நெறிச் செல்லற்க), அறிபடு பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ யல்லை (எ - து)—அறிபடு பொருளாகிய காரிய மாகிய உலகமும் நீ யல்லை, அறிபடாப்பொருளாகிய காரண மாகிய மாயையும் நீ யல்லை, (ஆயின் யானுவ தியாதெனின்), அறிபொருளாகு

முன்னை யனுபவித் தறிவாய் நீயே (எ - து)—தன்னைத்தா னுணரற்பாலதாகிய பொருள் மெய்யுணர்வாதலா லதுவே நீ, அங்ஙனமாய வுன்னை நீயே யனுபவித்தறிதி, (எ - று).

சிலர் கைவெண்ணெயை நெய்யென் றறியா தலைவார்போன்று, தானாகிய அறிவினுண்மைநிலை யிஃதென் றாய்ந்தனுபவிக்க வகையறியாது அறிவுக் கறிவென்பர்; (அஃதாவது) சீவவறிவு, பரவறிவு என அறிவிரண்டு. பரவறிவுணர்த்தாது சீவவறிவு தன்னைத்தா னுணராதெனல்மெய்யே என்பர். அங்ஙனமாயின் சீவவுணர்வை உணர்த்தல் பரவுணர்வு; பரவுணர்வை யுணர்த்தற்கு, வேறு உணர்வுண்டாகவேண்டும்; அதனை யுணர்த்த வேறுணர் வுண்டாகவேண்டும். அதனை உணர்த்த வேறுணர் வுண்டாகவேண்டும். இங்ஙனஞ்செல்லில் முடிவெங்குளது; இன்றாதலினிதனை யனவத்தாதோடமென்பர் கலைவல்லோர். இங்ஙனமாகுமெனவறியாது, அறிவுக்கறிவெனக் கூறற்குப்பயன் அனவத்தாதோடம். இதனை யறியாததால் ' அறிவற்ற குதர்க்க மூடர் ' என்றார். இதில் தோடமென்னை? இவரை ஞானியென்பா ரிவரினும் விவேகியர்போலும். இது ஞானமாகுமா? இவர் ஞானமென்பதைக் கேட்டு மறியார் போலும், அந்த வூரிலு மிருந்தறியார் போலும். இங்கே குதர்க்க மூடரென்பதில், குதர்க்கமாவது ஒழுங்கின்றிவாதித்தல்; அஃதாவது ஸ்மரணையயன்றிச் சகசீவபரத்துள் சகமெனல் யாதெனின் இதோ தோற்றுகின்றதே அதுதா னெனல். அதற்குரிய பெயருளதாயிருக்கச் சகமெனும் பெயரேற்றற்பால தெதுவெனின், முன்போல மீண்டும் விடைதரல். இது தோற்றமன்றோ; உளதேல் காயத்தாற் சுட்டிக் காட்டெனில், விரலாலிதுதானெனச் சுட்டிக்காட்டல். இவ்விரல் உடலன்றி இல்லை, இவ்வுடல் உலகன்றி யில்லை; நீ யுடலன்றாதலால், நீ வேறாயிருந்துலகைக் காட்டுகவெனின், இதற்கு நேராக வுத்தரவின்றிக் கண்டபடி சொல்வாதஞ்செயல். காயத்தாற் சுட்டிக்காட்டவொண்ணாதேனும், வாக்காலேனுங் காட்டுதியெனின், சொல்லா லிதுவெனக்·கூறல். சொல், சத்தத்தை யன்றி யில்லை. சத்தம், ஆகாயத்தையன்றி யில்லை. நீ ஆகாய மன்றாதலால், நீ வேறாயிருந் துலகைக் காட்டுதியெனின், இதற்கும் முன்போலச் சொல்வாதஞ் செயல். காயத்தாலும் வாக்காலுஞ் சுட்டிக் காட்டவகையின்றேனும், மனத்தாலேனுஞ் சுட்டி அறிதியெனின், எங்ஙனமெனவரும். மனம் உலகாய்நில்லாது வேறாயிருந்துன்ன வேண்டுமெனின், வேறாயிருந்துதா னுன்னினே னெனவரும். வேறிடம் பாழன்றோ; அங்கே மன மெங்கே, உன்னுதலெங்கே, காணப்படு முலகெங்கேயெனின், முன்போலச் சொல்வாதம் வரும். இங்ஙனஞ் செய்தலே குதர்க்கமென வுணர்க. இங்ஙனமாய வழக்கில் மூழ்கி யெழாதார்க்கு வேதாந்தபட்சமிது, சிந்தாந்த பட்ச மிதுவென் றெங்ஙனந் தெளிதற்கிடந்தரும். ஆதலி னவர்வழிச்செல்லா திதனைக் கேளுதி. நீயுன்னலறிபடு பொருளாமெனின் உலகமாம். உலகம் சடமாதலி னீயல்லை. நீ உன்னல்

அறிபடாப்பொருளாமெனின், சூனியமாம்; சூனியம்சடமாதலின், நீயல்லை. இவ்விரண்டையும் அறிவதறிவாதலினது நீயாமெனபார் 'அறிபடுபொருணீயல்லை யறிபடாப் பொருணீயல்லை யறிபொருளாகும்' எனவும், சொல்லளவாகவும், நினைவளவாகவும் போகாதேயென்பார் 'அனுபவித்தறிவாய் நீயே' என்வுங் கூறினர். நீயே யென்பதில், ஏகாரம் தேற்றப்பொருள். இவ்வுரை காணிலன்றிக் குதர்க்க மடங்காது. 74

எரு - கவி. அ - கை.

[அறிவாகிய நினதம்ஸத்தை யன்றித் துவிதத்திற்குப் பசை யின்றென வுவமானத்தாலிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லா
மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ
வதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே
யதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே.

(இ-ள்.) மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யாரமெல்லாம் எ-து. தித்திப்பாகிய வெல்லக்கட்டி சேர்த்துச் சுட்ட மாப்பலகாரங்களை யெல்லாம்:—மதுரமாக்கியவதற்கு மதுரந்தான் சுபாவ மன்றோ, எ-து. தித்திப்பாக்கிய வவ்வெல்லக் கட்டிக்குத் தித்திப்பு சுபாவமல்லவா. (அதுபோல):—அது விதுவெனுஞ் சடங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்து, எ-து. அதுவென்னும் பிரமமும், இதுவென்னுங் கூடஸ்தனும், ஏகசைதன்யத்துக்குச் சடங்களாதலா லந்தச் சடங்கள் ஏகசைதன்ய மாகும்படி யுன்னுடைய ஞான திருஷ்டியைக் கொடுத்து:—அதுவிது விரண்டு மாகா தகம் பொருளறிவாய் நீயே, எ-து. அதுவிது வென்னுங் கூடஸ்த பிரமத் துவித மாகா தகம் பொருளாகிய தானென்னு மேகசைதன்னியத்தை யதுவாகத் தரிசனஞ் செய்தி, எ-று.

வெல்லமானது தன் மதுரத்தால் மாவைத் தன்மயமாக்குவ தெங்ஙனமோ? அங்ஙனம் உனது ஞானதிருஷ்டியானது தனது சொப்பிரகாசத்தால் சாட்சித்துவிதத்தைத் தன்மயமாக்குமெனப் பொருள்படநின்றது. தன்மயமாக்கல், ஏகமாக்கல். இங்ஙன மாக்கலால் வெல்லப் பலகாரங்கள் மதுரமாத்திரமா நின்றாற்போலச சாட்சித்துவிதங்கள், ஞப்திமாத்திரமாய் நிற்குமென வறிக. இதுதா னத்துவிதமெனப்படுதல். இதனையே யகம்பொருளெனவும், இது மெய் பொய்யென்பதை யறியவேண்டின் நிட்டை கூடுதி. யப்போது நீயே யறிவாயென்பார், அறிவாய் நீயே யெனவுங் கூறினர். சாட்சித்துவிதத்திற்குச் சீவேசர் சடமானாற்போல ஏக சைதன்யத்திற்குச் சாட்சித்துவிதஞ் சடமாகவேண்டுமே, அதனை லதுவிதுவெனுஞ் சடங்களெனப்பட்டது. ஐக்கியமாக்கற் கியைந்தது சாட்சித்

நுவிதமன்றிச் சீவேசரெனல் பொருந்ாது. அது நேரேயினையயும், இது வலிந்து இயையும். வலிந் தியையினுந் தாரத்ததாம்.

(க - து) சாட்சிகள் துவிதமாக்காணில், உனதனுபவ ஸ்புரிப்பைக் கொடுக்கி லக்ஷேதகமாக விளங்கும். அங்ஙனம் விளங்கலே வியாபகவிளக்கம். அவ்வியாபகவிளக்கமாக நில்லுதி யென்பது. 75

எசு - கவி. அ - கை.

[உபதேசிக்க வெடுத்துக்கொண்ட தத்தொமசி யென்னு மகா வாக்கியத்தில், தத்தொமென்பதை வாச்சியார்த்தம் இலட்சியார்த்தமென விரண்டாக்கி, வாச்சியார்த்தத்துக் கைக்யங் கூடாதென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்தநீ தொம்ப தத்தி னிலக்கியப் பொருளா மென்றும்
பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி னிலக்கி யார்த்த
மந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தஞ்
சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கயிக் கியங்கூ டாதே.

(இ - ள்.) இந்த நீ தொம்பதத்தி னிலக்கியப் பொருளாம், எ-து. இந்த நிலையாயுள்ள நீ யென்னுங் கூடஸ்தனே தொம்பதத்தினது இலட்சியார்த்தமாம்:—என்றும் பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி னிலக்கி யார்த்தம், எ-து. எப்போதும் பந்தரகிதமாயுள்ள அதுவென்னும் பிரமமே தற்பதத்தின் இலட்சியார்த்தமாம்:—அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம், எ-து. முதலீறுள்ள சீவேசரெனப்படுபவர்களே, நீ யென்னுந் தொம்பதத்திற்கும், அதுவென்னுந் தற்பதத்திற்கும் வாச்சியார்த்தமாம்:—சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கயிக் கியங்கூடாதே, எ-து. ஐக்கியமாக்கினும் எப்போதும் பேதமுறுவராதலி னிவர்களுக்கைக்கியமென்பதே கூடாது. எ-று.

நீ தொம்பத மென்றதனால் அது தற்பதமெனவும், பிரமந் தற்பதமென்றதனால், கூடஸ்தன் தொம்பத மெனவும், அந்தமா மென்றதனால் ஆதியெனவும், சீவ னீச னவர்களே வாச்சியார்த்த மென்றதனால் தொம்பதந் தற்பதம் நீ அது வெனவும், உரைகொண்டாம். பேதமாவாரெனப் பொதுப்படக்கூறினும் சமஷ்டி வியஷ்டிபேதஞ் சாக்ஷிக்கின்மையின் சீவேசரைக் குறிக்கப்பெற்றும். பெறவே கற்பித சைதன்னியரென்றாயிற்று. இது சுருதிபூர்வமாக வுபதேசிக்கப் புகுமர்த்தம்.

(க-து.) ஐக்கிய மினையதற்கெனவும், கூடாமை யினையதற்கெனவுங் கூறியதென்பது. அந்தத்தால் ஆதிவருவித்தாம். (76)

77 - கவி. அ - கை.

[ஐக்கியங் கூடாமைக் கேது இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பேரா லு மிடங்க ளாலு
மோதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி னாலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பா
ராதலா லிவர்க்கெந் நாளு மயிக்கியமென் பதுகூ டாதே.

(இ - ள்.) பேதமா னதுவுங் கேளாய் (எ - து) — முன்னர்ப் பேதமென் றோமே அதுவும் இன்னதெனக் கூறக் கேளுதி, பேராலு மிடங்களாலு மோதரு முபாதியாலு முடலாலு முணர்வினாலும் (எ - து) — சீவேசரென்னும் பெயர்களாலும் பூமி கைலாய முதலிய இடங்களாலும் சொல்லுதற்கரிய சமஷ்டி வியஷ்டி யென்னும் உபாதி பேதங்களாலும் காரண சரீரம் காரிய சரீரமென்னுந் தேகபேதங்களினாலும் பேரறிவு சிற்றறிவென்னும் உணர்வுபேதங்களினாலும், பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பார் (எ - து) — பாதாளமுஞ் சுவர்க்கமு மெங்ஙனம் அதிதூரமோ அங்ஙனமே அவ்வளவு அதிதூர நீங்கி நிற்பார்கள், ஆதலாலிவர்க் கெந்நாளு மைக்கியமென்பது கூடாதே (எ - து) — ஆகையா லிவ்விருவர்க்கும் ஐக்கியமென்ப தெந்நாளுங் கூடாது, (எ - று).

பெயர், இடம், உபாதி, உடல், உணர்வு என்னு மிவைகளால் தனித் தனிப் பேத முடையோர் சீவேசர் ; எனவே, இங்ஙனம் பேதமுற்ற சித்தம் என் றும் அல்லலறாதென்பதைக் குறிக்கப்பெற்றாம். அவர் பேதமுறுவதாலாய பயன் நமக் கென்னையென்னுங் கடாவரின், இது விடையெனக்கொள்க. நானென்னாதா ருலகி லொருவரு மில்லை, அதனை யாராயப் புகுவாருமில்லை. உளரெனின், ஆராய்ந்தாராய்ந்து சென்றுசென் றெட்டாமையின், அங்கே பொருளல்லதைப் பொருளாகக் கொண்டனர்; கொண்டதனாற் றுவிதபேத மறுத்தற்கிடமில்லை; இல்லாமையாற்சிற்றறிவு சிற்றின்பம், பேரறிவுபேரின்பமென்னும் பேதமெங்ஙன மகலும்; அகலாமையால், சுகம் தனக்கயலென்ப தெங்ஙன நீங்கும்; நீங்காதாகவே, தேகமே நானெனல் முன்போல் வரும்; வரவே, ஆண் பெண் பேதந் தானே வரும்; வரவே, மோகாதிகட்கிடமாம்; இடமாகவே, பந்தம் பலப்படும் ; படவே, ஆலம்விழுதுபோற் கெட்டியாம். இவையெல்லாம், நானலதை நானாகக்கொண்ட விபரீதத்தாலன்றோ? இங்ஙனமாய அவசரத்தில் உடனழுவில் உடலையன்றி நானெனற்குப் பொருளறியார் எதை நானென அறிவர்? உடலோ டொழிந்த தெனின், உடல் நானாகல் வேண்டும்; ஆகுமெனின், அன்னியத்தா லறியப்படாம லும் அபிமானிக்கப்படாமலும் உபசரிக்கப்படாமலும் தானே கர்த்துருத்துவமாய் நின்று ஆலிங்கன முதலியவற்றாலாய சுகப்பேற்றை யனுபவித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. ஆதலின் இது கர்த்தா வன்று; இதனைத் துணைக் கருவியாகக்

கொண்டனுபவிப்போன் கர்த்தா ; அவன் ஆன்மா ; அவன் உடலன்று ; அவன், சித்து, உடல் சடம் ; ஆதலின் எங்ஙனம் ஒன்றும் ? போகதாகமுடையோன் ஆன்மா ; அவனுக்கு இவ்வுடல் நீங்குவதாற் போகதாக மொழிந்ததோ ? இல்லை; ஒழியாதளவு மிதுபோன்ற வுடல் யாதேனும் வேண்டும்; வேண்டவே, எங்ஙனஞ் சனனமகலும் ; அகலாதளவும், அல்லலறாது ; ஆதலால், நானென்பதை யறிந்தே தீரல்வேண்டும். இதனை மறுத்தற் கிடமின்று. நானென்பதை யுள்ளவா றறிந்தால் அப்போது பேதமெங்கே? அறியாதளவு முண்டெனக் குறிப்பிக்கப் பேதங் காட்டப் புகுந்தனரன்றி வேறன்று. அறிவையன்றிச் சீவேச ரின்றாதலா லந்த நாட்டத்தில் ஏகமாம். இஃது இலட்சியார்த்தமாம். தன்னை யறிவே வடிவெனக் கேட்டுங் காணாதானுக்கு அயல் நானெனக் காணுமாதலால் அவனுக்கு உபாதியன்றிச் சீவேசரெனற்குப் பொருள் வேறென் றெங்ஙனம் படும்? படாது ; ஆதலின், அந்நாட்டத்திற் சீவேசர் பெயர் இடம் உபாதி உடல் உணர்வு முதலியவற்றாற் பேத மாகக் காணப்படுவாரன்றோ ; ஆதலின் பேதமாம் ; இது வாச்சியார்த்தமாம்.

(க - து.) இலட்சியார்த்தம் ஏகத்தையும், வாச்சியார்த்தம் பேதத்தையும் விளக்க நின்றன என்பது. இனி ஏகமாக்கற்குப் பேதங் காட்டியதெனவறிக. 77

78 - கவி. அ - கை.

[வாச்சியார்த்த மென்னும் பேதவாதத்தை மறுத்தற்கு இலட்சியார்த்தமென்று
அபேதவாதமாய் நின்றுள்ள மூன்றிலக்கண வாக்கியத்தின்
பெயரை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ராம
லிடராகிற் பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்வார்
திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார் விட்ட தென்றும்
விடவிலா தென்றும் விட்டு விடாததென் றும்பே ராமே.

(இ - ள்.) வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப் பொருள்சே ராம லிடராகில் (எ - து)—சம்ஸ்கிருத பாஷையிற் பூரணபண்டிதர்வாச்சியார்த்தத்திற் பிரதிவாதிக்கும் வாசகார்த்தம் பொருத்தமாகாமற் பேதிக்குமாயின், பொருளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையாற் கொள்வர் (எ - து)—பேதநீங்கி அனர்த்தம் அர்த்தரூபமாக விளங்க அதனை இலட்சணவாக்கியத்தால் திருத்திப் பொருள் கொள்வார்கள், திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார் (எ - து)—திடமான அந்த இலட்சணவாக்கியமும் மூன்றவிதமா யிருப்பதாகச் சொல்வார்கள், விட்டதென்றும் விடவிலா தென்றும் விட்டு விடாததென்றும் பேராமே (எ - து)—அவை விட்ட லட்சணையென்றும், விடாத லட்சணை யென்றும், விட்டுவிடாதலட்சணை யென்றும் பெயர் பெறுவனவாம், (எ - று).

வாசகப் பொருள் சேராம விடாதல் என்பது அவர்களுக்கு வாச்சியார்த்த
முழுது முணர்ந்த விடத்து ஐயந்தோன்றுவதாம். அது வருமாறு :-நாமுஞ் சீவரா
தலி னிப்பேதமென்றகலுதுமோ வென வரும் ; வரின், யாம் யாரென வரும் ;
அடிமைத்திறத்துக் கனர்த்தமாமெனின், இதன் பலன் யாதென வரும்; நல்வினை
தீவினைக் கியைந்த சுகதுக்கமெனின், ஒன்றிலொன் றில்லாமற்போத லப்பய
னுக் கியல்பு ; நமக்கியல்பு இவற்றோடு மொத்துண் டிருத்தலோ வென வரும் ?
இருவினை யொப்பு, மலபரிபாக முதலிய பயன் வேறுள ; இவற்றிற் கியைந்த
தவம்புரியி னிவையும் வாய்க்கும்; அப்போ திவ்விடர் நீங்குமெனின், இப்போ
தில்லாத அப்பய னெப்போது மிருக்குமா வென வரும் ; அது கேள்வியல்ல
வெனின், யானே ஐயமயமா யிருக்கின்றேன் ; விடையும் ஐயமயமாயி னென்
செய்வே னென வரும். அதற்குறுதிமொழி யில்லாமற் போதலே இடாதலென
அறிக. 'பொருளாம்வண்ணம்' என்றது எதைச் சீவனெனல்? எதை ஈச
னெனல்? உபாதி குணமெனின், அவை ஒரு முதலன்றே ; இவை யொரு
முதலுக்குத் துணைக் கருவியாமே யென வரும். எதுவானு லறிகின்றதோ அது
வெனின், அது புடை பெயர்ச்சியா ? அதுவும் வினைமுத லன்றே யென வரும்.
விகுதி முதல் பகுதி யிறுதியாகக் கிடந்த தத்துவக் கூட்டங்க ளெனின், தத்துவ
சோதனையில் அல்ல அல்ல வென்று வரலாமா வென வரும். அறிவெனின்,
சிற்றறிவு, பேரறிவென்று வரலாமா வென வரும். உபாதியாதியா லெனின்
முன்னரே அறிவன்றென முடிந்ததே யென வரும். இங்கே விடைதாற்கு
மொழியின்மையின், இங்கு இலட்சணை வாக்கிய மின்றியமையா தென்பதாம்.
கொள்வரென்னும் வினைக்கு வடநூல் வல்லவர்களெனவே, சொல்லுமென்னும்
வினைக்குக் கர்த்தா சுருதியெனக் கொள்க.

(க - நு.) லட்சணார்த்த மின்றித் துவிதபேத மருமதென்பது. லட்சணார்த்த
மெனினும், லட்சியார்த்த மெனினு மொக்கும்.

வினா.—மீமாம்சத்திலுள்ள கர்மம், பத்தி, ஞானம் என்பவற்றுள் கலை
வல்லோரும் ஞானத்தை யேலாததற் கேதென்னை ?

விடை.— அஃது தெட்டாமைபற்றி.

வினா.— அதனாற் கல்விஞானத்துக்குச் சிறப்பென்னை ?

விடை.— தம்மை ஒழுக்கவழி நடாத்துதலே.

வினா.— இவரேனு முணராவிடத் திவர் செய்த பாஷியத்தி லென் சிறப்பு?

விடை.— இவர் போன்றவர் மதிக்கும் மதிப்பே.

வினா.— துவிதபாவம் உடலிலோ ? உணர்விலோ ? உடலிலெனின், உண
ருமா ? உணர்விலெனின், அவ்வுணர்வு தன்னை யறிதற்பாலதா ? அயலை யறி
தற்பாலதா ? தன்னை யறிதற்பாலதெனின், அயலென லுண்டா ? அஃதிரண்
டாகுமா ? இவை யெல்லாஞ் சொல்வாதமெனின்,

விடை.— இதற்குமேற் றோன்றுமையின், குதர்க்கமென ஓராது தர்க்க மென வெண்ணி முன் பின் பொருத்த மின்றி வாதிப்பர். இதுவேயன்றி வேறொரு பசையு மின்றென வுணர்க. 78

79 - கவி. அ - கை.

[மூன்று லட்சணார்த்தத்தையும் உதாரணமுகத்தா லிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்சேப் போடு தென்றுந்
தங்கிய சோயந் தேவ தத்தனென் றஞ்சொல் வார்க
ளிங்குதா ரணங்க ளாக்கி யிந்தமூன் றுரைக ளாலே
துங்கநூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே.

(இ - ள்.) கங்கையிற் கோஷ மென்றும் கறுப்புச்சேப் போடு தென்றும் (எ - து)—விட்ட லட்சணை யென்பது கங்கைக்கண்ணுள்ளது இடைச்சேரி யென்றும், விடாத லட்சணை யென்பது கறுப்புஞ் சிவப்பும் ஓடுகின்றனவென் றும், தங்கிய சோயந் தேவ தத்தனென் றஞ்சொல் வார்க ளிங்குதா ரணங்க ளாக்கி (எ - து)—விட்டுவிடாத லட்சணை யென்பது அவனெனவு மிவனெனவு நின்றுளான் தேவதத்த னென்றும் இவற்றை யிங்கே உதாரணங்களாக்கிச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், இந்தமூன் றுரைக ளாலே துங்கநூல் விரோதமான சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே (எ - து)—இந்த மூன்று லட்சணவாக்கி யத்தினாற் பிரபல சுருதியின் முரணிய வாக்கியங்க ளனைத்தும் பொருளாக முடியும், (எ - று).

கங்கைக்கு இக்கரையினின்றோன் செவியில் அக்கரையில் தயிர் விற்பாள் சத்தங் கேட்டவளவில் இச்சத்தம் கங்கையின்கண் ணுள்ளதாகக் கருதி நீரிலிருக் குமா விடைச்சேரி கரையிலிருக்கும்; நீரிலிரா தென்புழிக் கங்கைவிட்டது. அது போல, உணருந்தர்ம முபாதிதோறு மிருத்தலின் அஃது உபாதியின் தர்மமா? வேறொன்றின் தர்மமா? சடமாதலி னுபாதியின் தர்ம மன்றென்பழி உபாதி விட்டது. இது விட்ட லட்சணை. இங்கே உபாதி யென்றது தூல முதலிய மூன்று தனுவை. ஒருவன் தனது கறுப்புப் பசுவையும், சிவப்புக் குதிரையை யும் பற்றச் செல்லும்போது, அவை விரைவாக வோட இவனலுத்து நின்று அம்மார்க்கமா யெதிரில் வருவோனைக் கண்டு, கறுப்புஞ் சிவப்புங் கண்டையா வெனக் கேட்க, அதற்கவ னிரண்டு மோடுகின்றன வெனக் கூற, இதனால் கறுப்பும் சிகப்பும் குணமாமன்றோ; அவையோடுமோ? ஓடுதலாகிய புடை பெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் உடலாயிற்றே, அந்த உடலே குணியென்னப் பட்டது; படவே அவன் குணத்தைக் கேட்க, குணத்தை விடாது குணியைக் கண்டு விடை தந்தானென்பதாயிற்று; ஆகவே, குணம் விடாதது. அதுபோல,

முன்ன ருபாதியன்றென நின்றது யாதெனின், அது மனோவாக்குக் காயங்களா லின்னதென வறிதற் கரிதாதலின், குணங் காரணமாக அறியவேண்டுமென, நித்தியம், பூரணம், ஏகம், பரமார்த்தம், சத்து, சித்து, ஆனந்தம் இவை போன்ற பரவஸ்துவுக் கியைந்த எண்ணிறந்த குணங்க ளமைக்கப்பட்டன. இவைகளில் யாதேனு மொரு குணங் காரணமாக அறிய நின்றது பரம்; எனவே, குணம் விடாதது; இது விடாதலட்சணை. இங்கே குணமென்றது சகுணங்களை. தேவதத்த னென்னும் பெயருடையா னொருவன் காசியிற் சிலகால மரசனா யிருந்தான்; அவனரசனா யிருந்தமை ஊழ்வழியா வந்ததுபோல் நீங்க, அதனால் விரத்திவந்து தென்றிசையில் கடுந்துறவியானான் என்னுமிடத்து, அவ்வரசவேடமும், அக் காலமும், அவ் விடமும் இந்தச் சந்நியாச வேடமும், இக்காலமும், இவ்விடமும் தேவதத்த னல்லாமையின், அரசனே சந்நியாசி, சந்நியாசியே அரசன் என்றாகவேண்டுமென்றோ; ஆயினும், குடும்பத்திற் சந்நியாசமும், சந்நியாசத்திற் குடும்பமும் ஒன்றிலொன் றில்லை; இல்லையேனும், இவ்விரண்டினுந் தேவதத்த னிலனோ; உளனெனின், இவ்விரண்டுந் தேவதத்தனா? அலனெனின், அவனே இவன் இவனே அவனெனத் தேவதத்தன் மாத்திரமுண்மையாம், ஏனைய வேட முதலிய அனைத்துங் கற்பனையாம். இவனவையல்லனாதலின் அவை விடப்பட்டன; இவனை யன்றி யவனில்லை யாதலின் அவன் விடப்படவில்லை; இங்ஙனமிருப்பது பற்றி இதுவிட்டுவிடாதது. இதுபோல அறிவில்லாத நானென்பதெங்கணு மில்லை; உளதேலறியட்டும்; இலதே லறிவாகட்டும். எனவே, அறிவையன்றி நானெனவில்லை; நானென்னும் அகம்பாவ மில்லாத உயிர்களில்லை யென்பதாயிற்று; ஆகவே, திணைபாலிடமில்லாத உயிர்களுளவோ? இலவோ? இலவெனின், எது எந்தத் திணைபாலிடங்கட் கென்று முரியது? யாதுக்கு முரியதன்றெனின், இந்த வுயிராகிய வறிவு எந்தக் கால மிடங்கட்கும் பெயர்கட்கு முரியது? யாதுக்கு முரியதன் றெனின், அப்போதறிவு யாவுமல்லவாக வேண்டும்; அல்லவெனின், இத்திணைபாலிடங்கள் அன்னியமாக வேண்டும். ஆகாவெனின், யாவுமறிவல்ல வெனவும், அறிவன்றியில்லையெனவும் பெற்றாம். அறிவு உண்மை; அயல்கற்பிதம். அயலல்ல அறிவென்புழி அயல்விடப்பட்டது; அறிவன்றி உயிரில்லை யென்புழி உயிர்விடப்படவில்லை. இது விட்டுவிடாதலட்சணை. இங்ஙன முணர்ந் தனுபவித்தல் இலட்சியார்த்தம்; இங்ஙன முணராது பாவித்தல் வாச்சியார்த்தம்; இது நிஜானுபூதி வாக்கியமென்பதை யறியவேண்டின், தினந்தோறும், சகலத்தில் யாவுமாயும் கேவலத்தி லல்லாததாயும், நீயாகிற அறிவு நிற்பதைக் காணலாம். ஐயந்திரிபுக் கிடமின்று. இங்ஙன முணர்ந்தார்க்கே இம்மையில் தானே முத்தியென்பது கூடும்; என்னை? "ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின், வான நணிய துடைத்து" என்றார் திருவள்ளுவநாயனாராகலின். ஞானகாண்டத்துள்ள இம்மூன்றிலட்சணா

வாக்கியத்தால், கர்மம், பத்தியென்னு மிவ்விரண்டு காண்டத்துள்ள வாச்சியார்த்த மனைத்தும் பொருளாதற் கிட முண்மையின் 'இந்தமூன் றுரைகளாலே துங்க நூல்விரோதமான சொல்லெலாம் பொருளாம் தானே' என்றூர். துங்க நூல் உயர்வுநூல். அது பிரபல சுருதி. அது ஞானகாண்டம். விரோதம்—எதிர்மறை. துங்கநூலுக் கெதிர்மறை பத்தி, கர்மம்; இவை அற்ப சுருதி. ஆதலின், துங்கநூலென்பது பண்புத்தொகை. ஞானகாண்ட மின்றேல் யாவு முரணும். மதத்தரே சான்று. அறிவு-பிரஹ்மம், உயிர்-ஆத்மா. 79

80 - கவி. அ - கை.

[இந்த இலக்கண வாக்கியத்தை மாத்திரம் விடாது சிந்திக்கின், தவிதபாவ மிறக்குமென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

பன்னிய சோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்த
மன்னிய தேயங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாஞ்
சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொகையிலக் கியம் விடாம
லுன்னிடிற் றேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும்.

(இ - ள்.) பன்னிய சோயமென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம் (எ - து)—முன்னர்க் கூறிய ச + அயம் என்னப்பட்ட பதங்களின் வாச்சி யார்த்தமாவது, அன்னிய தேயங் கால மவனிவ னென்ப வெல்லாம் (எ - து)—வெவ்வேறுன இடமும் காலமும் அவனும் இவனும் எனச் செல்லப்பட்ட அனைத்துமாம், சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொகையிலக் கியம்வி டாம லுன்னிடின் (எ - து)—இங்ஙனமாகக் கூறிய விவ்விரோத கற்பித நிலைகளை விட்டு முடிவாயுள்ள இலக்கியார்த்தத்தை விடாது சிந்திப்பையாயின், தேவ தத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும் (எ - து)—தேவதத்தன் கற்பிதங்க ளல்லனுதலின் அவனைமாத்திரம் அப்பதங்கள் பிரத்தியட்சமாகக் காட்டி விடும், (எ - று).

ச + அயம் வாச்சியார்த்தமெனவே, தேவதத்த னிலக்கியார்த்த மென்ப தாயிற்று. ஆகவே, ச + அயம் என்பவை சுத்தம், அசுத்தமென நிற்கும். சுத்தம் கூடஸ்தப்பிரஹ்மம்; அசுத்தம் சீவனீசன்; ஆகவே, கூடஸ்தப் பிரஹ்மத் திற் கைக்கிய முரணின்றித் தானே யமையும். சீவேசருக் குபாதி குணங்கள் சமஷ்டி வியஷ்டியாயும், காரண காரியமாயு மிருத்தலின், ஐக்கியம் முழுது முரணும். முரணு வவசரம் இலட்சியார்த்தமாம்; முரணுமவசரம் வாச்சியார்த்த மாம். ஆதலின் 'தொகையிலக் கியம்வி டாமல்' எனவும், 'சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டு' எனவும், இங்ஙனமாகிய நிலையாலன்றி யேகசைதன்னியம் விளங்காதாத லின் 'உன்னிடிற் றேவதத்த னொருவனை வெளியாக் காட்டும்' எனவுங் கூறினூர்.

(க-நு.) உண்மை விளங்கற்பாலது விட்டுவிடாத இலட்சணையாலென்பது. விளங்கல் தன்னைத்தான் காண்டல். தன்னைத்தான் காணுமாறு இங்ஙனமென வறியாதார், எங்ஙனமாய நிலைசொல்லினுங் கேளார். சுரப்புநீர் போல்வதன்றி ஆநந்தம் மோழைபோல்வதன்று; அதனை இனிக் கூறு நிலையானு முணர்க. ச + அயம்-சோயம்; இது குணசந்தி. 80

81 - கவி. அ - கை.

[தற்பதம் துவம்பதமென்னு மிருபதங்களும் அவற்றி னிலக்கியார்த்தங்களும் ஐக்கியத்தை யுணர்த்தற்பாலவென அசிபதங் காட்டு நிலையை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவப் பதங்க டாமுஞ் சாட்சியாய்ப் பிரம மான
வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு
நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு மென்னு
மர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத மைக்கியங் காட்டும்.

(இ - ள்.) தத்துவப் பதங்க டாமும் (எ - து)—பேதம் அபேத மென்பவற்றுள் அபேத நிலையை யேற்றற்கியைந்த அவசரத்துத் தற்பதந் துவம்பத மென்னு மிவ்விரு பதங்களும், சாட்சியாய்ப் பிரம மான வத்துவை விடாமல் (எ - து)—சாட்சியாய் நின்றுள்ள கூடஸ்தப் பிரஹ்மமாக விளங்கிய சுயஞ் சைதன்யத்தை இலட்சியிக்கும் இலட்சியம் விடாமல், பேத வாச்சியார்த் தத்தை விட்டு (எ - து)—ஜீவேசுவா பேதமாயுள்ள வாச்சியார்த்தத்தைக் கையறவிட்டு, நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகுமென்னு மர்த்தமும், (எ - து)—எப்போதும் பிரஹ்மமே கூடஸ்தனும், கூடஸ்தனே பிரஹ்மமாம் என்னும் அர்த்தமும், அகண்ட மென்றே யசிபத மைக்கியங் காட்டும், (எ - து)—ஏகமென்றே அசிபத மானது துவித நாசத்தை விளக்கும், (எ - று).

'சாட்சியாய்ப் பிரமமான வத்து' என்றதனால், இலட்சியார்த்தமாயிற்று. 'பேதவாச்சியார்த்தம்' எனவே, அபேத லட்சியார்த்தமென வுரை கொண்டாம். தத்துவப் பதங்கடாமும் அர்த்தமும் அகண்டமென்றே அசிபதமானது ஐக்கியங் காட்டுமெனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்க. அசிபதமானது வாச்சியார்த்தத்தைவிட்டு வத்துவை விடாமல் ஐக்கியங் காட்டுமென முடிக்க. அது நீயாகும் நீயது வாகு மென்பது ஏகாரந் தொக்கு நின்றனவெனக் குறிக்கின்றது. இலட்சியார்த்தம் கூடஸ்தப் பிரஹ்ம மென்றதனால், வாச்சியார்த்தம் ஜீவேசரென்பதாயிற்று. அசியென்னும் பதமானது ஐக்கியத்தையே காட்ட நிற்கும் பதம்.

(க - நு.) அசியென்னும் பதம் ஆனுயெனப் பொருடந்து, இலட்சியார்த்தத்தில் ஐக்கியப்பொருளைத் தரும். இவ்வைக்கியத்தை மறப்பா ரிதனை

யேற்றற்கோ ருத்தி சொல்லுதும்; அஃதாவது உடல்தோறும் நிற்கு மறிவு உடலன்று, அப்போது பிரத்தியேக வஸ்து. அதனை யறியவேண்டினேன் குறியில் உடல் தட்டுமோ? தட்டாவிடத்து அவனுக் கறிவு பலவா? ஏகமா? பலவெனின், உபாதி தட்டவேண்டும்; இன்றெனின், ஏகமாக்கவேண்டும். இங்ஙனமாவதாலும், அனுபவ மிருத்தலாலும் இது மறுத்தற்கொண்ணாது. 81

82 - கவி. அ - கை.

[ஐக்கியத்திற் கியைவது இனையதெனவும், இயையாதது இனையதெனவும், உவமான பூர்வகமாக இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றாமெப் போது
மிடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகந்
திடமாகச் சுவானு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே.

(இ - ள்.) கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே (எ - து)- கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமும், மேகசலப் பிரதிபிம்பாகாயமு மித்தையே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றாமெப் போதும் (எ - து)—கடாகாயமும் மேகாகாயமு மெப்போதுங் கலந் தேகமாதற்பாலன, (அதுபோல), இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகம் (எ - து)—எவற்றிற்கு மிடமாயுள்ள பிரஹ்மமும் கூடஸ்தனுமாகிய விரண்டு மெப்போது மேகமேயாம், (ஆதலின்), திடமாகச் சுவானு பூதி சிவோகமென் றிருந்தி டாயே, (எ-து)—யாதோ ரையமு மின்றித் திடமாகச் சுவானுபூதியாகிய சிவோகமென் றிருந்திடுதி, (எ - று).

வாச்சியார்த்தமாகிய சீவேசர் மித்தையாதலா லவர்கட் கெங்ஙனம் ஐக்கியங் கூறத்தகுமென்பார், உவமானத்தாற் 'கடநீரின் மேகநீரிற் கண்டவா னிரண்டும் பொய்யே' எனவும், மேகநீரில் வானென்றதனால், குடவா னென்றாற்போல மேகவானென்றாம். இதனால் கடாகாயமும் மேகாகாயமு முண்மையாதலி னிரண்டுங் கூடி யேகாகாயமாகத் தகுமென்பார் 'குடவானும் பெரியவானுங் கூடி யொன் றாமெப் போதும்' எனவும், அதுபோலக் கூடஸ்தனும் பிரஹ்மமு முண்மையாதலின் இரண்டுங்கூடி யேகசைதன்னியமாசத் தகுமென்பார் 'இடமான பிரமஞ் சாட்சி யிரண்டு மெப் போதுமேகம்' எனவும், இதுவே ஸ்திரமான வனுபூதியென்பார் 'திடமாகச் சுவானுபூதி' எனவும், இதுதா னகம்பிரஹ்மமென்பார் 'சிவோகம்' எனவும், இதனினு மேலாய நிலை யெவ்விதத்தினு மில்லையாதலின் 'இருந்திடாயே' எனவுங்கூறினார். சிவ + அகம் என்பது சிவோகமென்பதாயிற்று. எவ்வுயிருமாகிய வறிவும் தேகோகம், பிராணோகம், இந்திரியோகம், மனோகம், புத்தோகம், முத்தோகம், பூரணானந்தோகம், சத்தோகம், சித்தோகம், சாந்தோகம்

முதலிய விவைபோல்வன பிறவுமாகத் தானதற்பாலதன் முடிவாகச் சிவோக மெனல் சுருதி யுத்தி அனுபவ சம்மதமெனவறிக.

(க - து.) ஐக்கியநிலே சிவோகமென முடித்துச் சும்மாவிருந்தன ராசிரிய ரென்பது. இஃது உபதேச முடிபு. 82

83 - கவி. அ - கை.

[அவ்வுபதேசத்தா லிவன் தரிசித்தது இனையதென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமற்
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி யுள்ளிற்
கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடத்த பிரம மென்னு
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான்.

(இ - ள்.) தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல் (எ - து)-துக்க நிவிர்த்திக்குத் தஞ்சமாய் நின்றுள்ள குருநாத னனுக்கிரகித்த தத்துவ சோதனை வழித்தாய்ச் சென்று சிறிதுந் தவறாமல், பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுந் தள்ளி, (எ - து)—பஞ்சகோசங்களையும் ஒவ்வொன்றாகக் கடந்து அப்பாற் றோற்றும் பாழையு மொழித்து,—உள்ளிற் கொஞ்சமா மிருப்பும்விட்டுக் கூடத்த பிரம மென்னு நெஞ்சமு நழுவி (எ - து)—உள்ளத்தின்கண் ஒழிந்த பற்றுக்களன்றி மிச்சமாக வொதுங்கி மறைந்து நின்ற அற்ப வாசனை யிருப்பையும் விட்டுக் கூடஸ்தப் பிரஹ்மமென்னு நினைவும் மெல்ல நழுவி, ஒன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான் (எ - து)—ஏகமாகப் பிரகாசித்து நின்ற பரிபூரண சைதன்னியத்தை யகக்கண்ணால் தரிசித்தனன், (எ - று).

தத்துவவழி—தத்துவமசி யென்னும் வாக்கியவழியைத் தப்பாமல் கடந்து, தள்ளி, விட்டு, நழுவி, கண்டான் எனமுடிக்க. கொஞ்சமா மிருப்பென்பது போனதொழிய மீந்த வாசனை. நழுவுதல் சுத்த சங்கற்பமுஞ் சிறிது சிறிதகலல். 'ஒன்றாய் நின்ற பூரணத்தைக் கண்டான்' என்பது திரிபுடியிழப்பைக் காட்டநின்றது மெய்யே. கண்டானென்புழிக் காணுதல் ஞானம், காணப்படுதல் ஞேயம், காண்பான் ஞாதுரு ; இங்ஙன மிருக்கத் திரிபுடி யிழப்பென லெங்ஙனங் கூடும்? இது சொப்பிரகாசத்தின் மகிமை ; என்னை? 'அத்துவித வத்துவைச் சொப்பிரகா சத்தனியை' என்று தாயுமானவர் கூறுதலின். உள்ளத்திலென்பது உள்ளிலென இடைக்குறையாய் நின்றது.

(கூ - து.) குருநெறிச்சேறலா லாய பயனைக் கண்டனனென்பது. இது தான் ஞானகதப் பிரத்தியட்ச மெனப்படுதல். இதனை யறியாதா ரென்சொலினு மென்னை? இதனைத் தானேதானாக விளங்கலென்பர் சத்துக்கள். 83

திருமூலர்
திருமந்திரம்

84 - கவி. அ - கை.

[முன்னர் விளங்கிய பிரத்தியட்ச ஞானத்தின் பின்னர் விளைந்த அனுபூதி நிலைகள் இனையவென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அனுபவா னந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்ட மாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான்.

(இ - ள்.) அனுபவானந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்டமாகி (எ - து)—சொப்பிரகாச வெழுச்சியாகிய அனுபவமாயுள்ள தடையற்ற ஆனந்தப் பிரவாகத்தில் மூழ்கி மூழ்கவே அகண்டபரிபூரணமே தானாகி, தனுகரணங்களாதி சகலமுமிறந்து (எ - து)—தனு கரண புவன போக முதலிய சகல கற்பிதமும் நசித்து, சித்தாய் மனதுபூ ரணமாய் (எ - து)-தெரிவே வடிவாகியும் சின்மாத்திரமானதால் மனது பரிபூரணமாகியும், தேகமானசற் குருவுங் காண (எ - து)—பூரணமே மானிடத் திருமேனிகொண்டெழுந்தருளிய சற்குருநாதனுங் காணும்படி, நனவினிற் சுழுத்தியாகி நன்மகன் சுபாவமானான் (எ - து)—தூங்காமல் தூங்குதலாகிய நனவிற் சுழுத்தி நிலையதாகிச் சற்புத்திரன் தனது சுபாவமாகிய நிரதிசயானந்த வடிவமாயினன், (எ - று).

பிறவியந்தகன் ஒருவனொருநாள் தேவகதியால் தனக்கு விழிவா அதனால் பூததினகரனைக் கண்டாங்கு இவனும் ஞானதினகரனைக் கண்டான்; அவனுக்குப் பயகம்பனாதிக ளெங்ஙன மின்றோ அங்ஙனமே இவனுக்கு மின்றாம்; இன்றாகவே, இங்ஙனமாய வனுபவானந்த மவனுக்குச் சற்றோ? அங்ஙனமே இவனுக்கும் சற்றோ; அன்றாதலின் 'அனுபவானந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்டமாகி' எனவும், அவனுக்குச் சூரியப்பிரகாச மேலீடும் ஆனந்தமேலீடு முண்டாகுமன்றோ? அம்மேலீட்டால் தனுகரணாதி நான்கு மிருக்க அவனுக்குக் காணுமா, அங்ஙனமே இவனுக்கும் காணக் காணாதாதலின் 'தனுகரணங்களாதி சகலமுமிறந்து' எனவும், அவனறிவு சூரிய பிரகாசமாய் நின்று பூரணமாகுமே; அதுபோல இவனறிவும் ஞானசூரியப்பிரகாசமாய்ப் பூரணமாகலாமே; ஆதலின் 'சித்தாய் மனதுபூ ரணமாய்' எனவுங் கூறினார். ஊனவிழித் திறப்புக்கே யிவ்வளவு வியப்பாயின், ஞானவிழித் திறப்புக் கெவ்வளவு கோடி வியப்பாகலாம். இதனைத் தெரிவிக்க இவ்வுவமை கூறினாம். இங்ஙனமாய ஞானானுபவமில்லாரெங்ஙன மிதனை யேற்பர்; என்னை? "முக்கனியும் பாற்சோறு முன்பிருக்க நாயருந்திக், கக்கிய சோற்றைக் கருதுவார்-எக்கலைக்கும், எல்லாப் பொருட்கு மிரும்பொருள்யா மென்னாது, வல்லார்க் கடிமைபுகு வார்" என்று சொரூபானந்தரோதுதலின். தானாகிற அறிவைக் காணாதார் அறிவுக் கறிவெனக் குளறி

ஞான வரம்பைக் காணுது வாளா போயினர். இவரை ஞானியென் றேற்பா ரிவர் போல்வார். இவர் "மோனமென்பது ஞானவரம்பு" என்னும் பிரபலசுருதி முடிவை யெங்ஙன மெட்டுவர்? ஆயின், இவர் கூறும் மோனமோ இதனுக்குக் கீழாய மோன வகையு ளொன்று. இவருந் தானுனந்த மென்பர்; இஃது அய லையோ? தன்னையோ? தன்னையெனின், தானே சச்சிதானந்த மென்னுர்களா? அயலையெனின், தானுகிற அறிவை, அளவைகளாலளந்து தனக் கயலாகக் காட்ட வலியுண்டாகவேண்டும்; வலியின்றேல், சும்மாவிருக்கவேண்டும். தானறிவு, அயலானந்தமெனின், தனக்கானந்த மன்னிய மாகவேண்டும்; அன்னியமாயின், தானுனந்த மென்னுதிருக்கவேண்டும். நல்லது, தனக்கயல் சிவம்; அது சச்சி தானந்தமெனின், தானென்னவாகவேண்டும்? தான் சத்துஞ் சித்துமெனின், அந்தச் சித்து தன்னை யறிதற்பாலதோ? அன்னியத்தா லறிதற்பாலதோ? அன் னியத்தா லெனின், அப்போது சடமாகவேண்டும்; சடமெனின், சத்தென்பது அசத்தாகவேண்டும். ஏனெனின், தன்னுல் தானறியப்படுவது சத்து; அன்னி யத்தா லறியப்படுவது அசத்துச் சத்து திசடத்தையா சத்துச்சித்தென்னல். இப் படித்தா னிருக்கும் அயலைச் சச்சிதானந்தமெனலும்; இதுபோதும், இது நிற்க, பின்வரும் அப்போது விளக்குதும்.

(க - து.) நனவிற் சுழுத்தி நிலையோடு சுபாவநிலையு மெய்தினுனென்பது.

85 - கவி. அ - கை.

[இவ்வாறுய நிட்டை தெளிந்து ஆசிரியரை வணங்கி நின்று ஒன்று சொல்வானுயினு னென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

அளிமக னெடும்போ திவ்வா றுனபின் மனது மெல்ல
வெளியில்வந் திடவு ணர்ந்து விமலதே சிகனைக் கண்டு
துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்து
குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான்.

(இ - ள்.) அளிமக னெடும்போ திவ்வா றுனபின் மனது மெல்ல வெளி யில்வந் திடவு ணர்ந்து விமலதே சிகனைக் கண்டு (எ - து)—அன்புள்ள புத்தி ரனுகிய மாணுக்கன் வெகுநேரம் இங்ஙனமாய நிட்டைபுரிந்த பின்னர் மெல்லத் தனது மனம் துரியாதீதத்தினின்றும் துரியத்தில் வர அதினின்றும் சாமானிய மாக விஸ்மரணையில் வர அதினின்றும் விசேடமாகச் சகத்தாக ஸ்புரிக்க அதி னின்றும் பௌதிகமாக ஸ்புரிக்க இங்ஙனம் ஸ்புரித்ததனு லுலகை நன்குணர இங்ஙன முணர்ந்ததனுல் களங்கரகிதமாக விளங்கிய குருநாதனைக்கண்டு, துளி விழி சொரியப் பாதந் தொழுதுவீழ்ந் தெழுந்து சூழ்ந்து (எ - து)—கண்களி

னின்றும் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியத் திருவடிகளை யஞ்சலியோடு வணங்கி மீண்டெழுந்து வலம்புரி யிடம்புரியாகப் பிரதட்சிணம் வந்து, குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான் (எ - து)—உபசாந்த வதனத்தையுடைய குருநாதன் கேட்கும்படி அஞ்சலி கரத்தனாக நின்றுகொண்டு இதனைச் சொல்லுவான், (எ - று).

உணர்ந்து, கண்டு, தொழுது, வீழ்ந்தெழுந்து, கும்பிட்டு, நின்று சொல்வான் என முடிக்க. 85

86 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய வுதவிக்குக் கைம்மா றறியேனெனத் துதித்தலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஐயனே யெனது ளேநின் றனந்தசென் மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
யுய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன்
செய்யுமா றொன்றுங் காணேன் திருவடி போற்றி போற்றி.

(இ- ள்.) ஐயனே எனது ளேநின் றனந்தசென் மங்க ளாண்ட மெய்யனே (எ - து)—கர்த்தனே! அடியே னுள்ளத்தகலாது நின்று அனந்த சன்மந்தோறும் ஆண்டுவந்த மெய்யனே, உபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி (எ - து) என்னை விளக்குவிக்க எளிதி லெழுந்தருளியகுருநாதனே! நமஸ்காரம், உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி (எ - து)—பிறவியினின்று உய்யும்படி நிரதிசயானந்தமாக்குவித்த வுதவிக்குப் பதிலுதவியை, நாயேன் செய்யுமா றொன்றுங் காணேன் திருவடி போற்றி போற்றி (எ-து)—நாய்போல்பவ னாகிய யான் செய்யும்படியான மார்க்கம் வேறொன்றுங் கண்டிலன் ஆதலின் தேவரீர் திருவடிகளுக்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், (எ - று).

பிறவிதோறு மெனதுளேநின் றாண்டதென்பது ஏற்றற் பாலதோ? தள்ளற்பாலதோ? தள்ளற்பால தெனின், யாவரு மிங்ஙனமாய சுவானுபூதி யெளிதிற் பெறலாமே; யானெளிதி லிம்மையிற் பெற்றது, பிறவிதோறுமெனது அறிவைத் திருத்திவந்தமையால் ஏற்றற்பாலதே யெனவறிக. இதனாலன்றோ 'உபதேசிக்க வெளிவந்த குருவே' என்றான். இதற்குக் கைம்மா றிவன் அறிவாய விடத்து வேறின்மையின் 'உய்யவே முத்திநல்கு முதவிக்கோருதவி நாயேன் செய்யுமாறொன் றுங் காணேன்' என்று கூறப்பட்டது. இதனினும் மேலாய வுதவி யின்றெனபதைச் சுருதி யுத்தி யனுபவத்தாற் காணலாம். இவ்வனுபவ மத்துவிதத்திலொழிய ஏனையவிடத் தின்றெனபதை நியாயஞ் சோதனையாற் காணலாம்.

87 - கவி. அ - கை.

[அதற்கு ஆசான் சொரூப நிட்டனாக மாறாதிருப்ப ததனினும் வேறு கைம்மா றில்லையென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிட்டனிவ் வாறு சொல்லத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக்
கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார்
துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடாராமற் சொரூப ஞான
நிட்டனா யிருப்பா யாகி னீசெயு முதவி யாமே.

(இ - ள்.) சிட்டனிவ் வாறு சொல்லத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கி (எ-து)—மாணாக்க னிங்ஙனங்கூற அதற்கு ஆசிரியர் மகிழ்ந் தவனைப்பார்த்து, கிட்டவா வெனவிருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார் (எ-து)—கிட்டவாவென்றவனை யருகிலிருத்தி மிக்க கிருபையோ டின்னு மூறதிமொழி கூறலாயினார், (அஃதாவது), துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடாராமல் (எ - து)—மிகக் கொடியன வாகிய தடைகள் மூன்றுள; அவைமூன்றும் நின்னைத்தொடாராமல்,சொரூபஞான நிட்டனாயிருப்பா யாகி னீசெயு முதவி யாமே (எ து)—சொரூபஞான நிட்டை யில் மாறாதிருப்பையாயின் அதுதான் நீ செய்வதாகிய உதவியாகும், (எ - று).

சொரூபஞான நிட்டையாவது அறிவேவடிவாய் விளங்கல். உண்மை ஞானி கள் வேண்டுங் கைம்மா றிதனையே யன்றி வேறன்றெனக் குறிக்க நின்றது இவர் கூறிய கைம்மாறு; எனவே, பொருள் புகழ் அடிமை முதலியவை வேண்டியன்று. இவை வேண்டினார் அநாசிரிய ரெனப்படுவார்; இவரே உலகிற்பெரும்பான்மை யோர்; அவராரியர்; ஆதலின், இந்நிலை வழுவற்க வென்றாயிற்று. வழுவற்கவென் றது, நீ வழுவின்,அந்நிலை வழுவும்; வழுவின், முன்போற் சகந்தோன்றும்; தோன் றின், அகமமதை யுண்டாம்; உண்டாயின், பந்தவினைவுக் கிடமாம்; இடமாயின், தளையாம்; தளையாயின், பிறவிக்கிடமாம்; இடமாயின், ஒழிவின்றாம்; இன் றாயின், அமைதியின்றாம்; இன்றாயின், நித்தியதிருத்தி யின்றாம்; இன்றாயின், அல்லலே யொழிவின்றிய பயனாய் முடியுமெனக.

(க - நு.) நீ வழுவாதிருப்பினுந் தடைக ளிருப்பதால் வழுவச் செய்யும்; செய்யினும், முன்ன ரவைகளால் நீ பட்ட வருத்தத்தை யுன்னுக; உன்னிடில், சொரூப நிட்டானா யிருப்பை; இருத்தலே கைம்மாறென்பது. 87

88 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனம் தெளிந்த ஞானமும் நழுவுமோவென் றையுற்ற மாணாக்கனை நோக்கித் தடைகள் வரின், அனுபவம் நழுவுமென மீண்டும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கு
நானாகத் தெரிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான்
றானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றேன்று
மானாலுந் தடைக ளுண்டே லனுபவ முறைத்தி டாதே.

(இ - ள்.) நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூரணமா யெங்கும் (எ-து) —நீயென்றும் நானென்றங் கூறப்படும் பேதமிரண்டின்றி யெங்கணும் பரிபூரண மாக வியாபித்து நிற்பது, நானாகத் தெரிந்த ஞான நழுவுமோ குருவேயென்றான் (எ - து)—எனது சொரூபமாக யான் தெரிந்துகொண்ட ஞானமானது நழு விப்போகவுங் கூடுமோ? எனது குருமூர்த்தமே! என்று மாணாக்கன் கேட்டான், தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்றும் (எ-து)—தானே தானாக விளங் கிய பிரஹ்ம சொரூபஞ் சற்குருவினாலும் பிரபல சுருதியினாலுங் காணப்படும், ஆனாலும் தடைக ளுண்டே லனுபவ முறைத்தி டாதே (எ - து)—அங்ஙனம் காணப்படுவதாயினும் அதனை மறக்குந் தடைகளுள; அவை உளவாயின் அனு பவ முறுதிப்படுமோ? உறுதிப்படாதே, (எ - று).

தத்துவங்க ளனைத்தையும் ஆராய்ந்து தெளியத்தகுவது ஞானமன்றி வேறன்று, அந்த ஞானத்தையன்றி நானென்பது வேறன்று, அந்த நான் பகிர்முகத்தில் நான் நீயென விரண்டாதற் கியைந்த கண்டங்களாயும், அந் தர் முகத்தில் நான் நீயென விரண்டாகற் கியையாத அகண்டமாயும் நிற்பதால் இங்கே முத்திதசைக் கியைந்தவாறு 'நீ நானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கு நானாகத் தெரிந்த ஞானம்' எனவும், அஞ்ஞானதசையி னும், ஞானதசையினு முள்ள நானெனல் அவ்வவ்வாறு விளங்கும்; விளங்கினும், அவை தானன்று, தன்னையன்றி யவை யில்லை ; ஆதலின், நழுவும். இந்நிலை பேதங்களனைத்தும் விளக்கத்தக்கது ஞானானுஷ்டானம். இவ்விளக்கத்தில்தான் ஞானஞ்ஞான ரகிதமாயிருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனமாகவேண்டு நிலை ஞானா னுஷ்டான மின்றியக்கண் உறுதிப்படாது; அது பற்றி 'தடைகளுண்டே லனுபவ முறைத்தி டாதே' எனவுங் கூறினர்.

(க-ரு.) தடைகள் வயத்தாகாவிடின் அனுபவம் நிலைக்குமென்பது. நூலால் மாத்திரமெனின், அனுபவம் வாராது ; சற்குருவால் மாத்திரமெனின், சான் றோரனுபவமு மிதுதானோ என்னு மையந்தீராது ; ஆதலின், இரண்டு மின்றி யமையாதவை. இது தெள்ளியோர் கடமை. 88

89 - கவி. அ - கை.

[தடைகளென வினையுமெனவும், அவற்றைக் கெடுப்பனவினையதெனவும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தடைகளே தெனிலஞ் ஞானஞ் சந்தேக விபரீ தங்கள்
படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்கத் தாலே
யுடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே,

(இ - ள்.) தடைகளே தெனிலஞ் ஞானஞ் சந்தேக விபரீ தங்கள் (எ - து)—தடைகள் யாவையெனின், அவை அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீத மென்பன, படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப்பழக்கத்தாலே யுடனுடன் வரும் (எ - து)—துன்பத்தையே விளைவிக்கும் இந்த மூன்றவிதமும் அனந்தசன்மப் பழக்கத்தினு லடிக்கடிவரும், வந்தக்கா லுயர்ஞானங் கெடும், (எ - து)—வந்தால் மேலாய ஞானப்பிரகாசம் கெடும், (ஆதலின்), இவற்றைத் திடமுடன் கெடுப் பாய் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே (எ - து)—இம்மூன்றையும் உறுதியாக நின்று கெடுத்தல்செய்தி, கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் என்னு மிம்மூன் றேதுக்களானும், (எ - று).

அஞ்ஞானம்—பழுதையிற் பாம்பெனவும், கட்டையிற் கள்ளனெனவு முண்டாமுணர்வு; சந்தேகம் - பழுதையோ பாம்போவெனவும், கட்டையோ கள்ளனோவெனவுங் கோடல்; விபரீதம்—ஸ்திரமாகப் பழுதையன்று பாம்பென வும், கட்டையன்று கள்ளனெனவுங் கோடல். கேட்டல்-சிரவணமாகிய சட்வித லிங்க தாற்பரியம்; சிந்தித்தல் - மனனமாகிய யுத்தி, தர்க்கம், அனுமான மென்பன. தெளிதல் - நிதித்தியாசனம், சமாதி, சாட்சாத்கார மென்பன. நிதித் தியாசனம் - மந்திரயோகம், பரிசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகா யோகமென்பன. சமாதி - சவிகற்ப சமாதி நிர்விகற்பசமாதி யென்பன. சாட் சாத்காரம் - சீவன் முத்தி விதேக முத்தியென்பன.

(க - து.) தடைமார்க்கமும் அதனைக் கெடுக்குமார்க்கமும் இனையவெனத் தெரிவித்தாரென்பது. கணமும் விடாது பழகுக வென்றார் சான்றோர். 89

90 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனஞ் செய்யாவிடின் பந்தம் நசியாதென்பதற்கு
உவமை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத் தீயால் வந்தபந் தமும்வே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே
விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே.

(இ - ள்.) அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது (எ - து)- மந்திரத்தினு லக்கினி கட்டுப் படுமாயின் சிறுதுரும்பையும் எரிக்க மாட்டாது, (அதுபோல), மக்கின ஞானத் தீயால் வந்தபந் தமும்வே வாது (எ - து)— ஞானக்கினி மந்தப்படுமாயி னக்கணத்தெழுந்த பந்தந் தினைத்துணையாயினும் அதனை யெங்ஙன மெரிக்கும்; அதனால் அஃதெங்ஙன மெரிபடும், (ஆதலின்), சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாலே (எ - து)—உடனே சான்றோர்பா லிடைவிடாது பழகிச் சந்தேகங்களைக் கேட்டலும் விடையைச்

சிந்தித்தலும் சிந்தித்தவாறு தெளிதலுமாகிய இவ்வேதுக்களால், விக்கினமடஞ்சந்தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே (எ - து)—அனுபூதிக்குத் தடையாயுள்ள அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமென்பவற்றைப்போக்குதல் செய்தி, (எ - று).

ஞானம் அக்கினியாகாவிடின் பந்தம் நீறுவதெங்ஙனம்; நீறுகாவிடின், சின்மாத்திரமாகச் சகலமும் விளங்குவதெங்ஙனம்; விளங்காவிடின், அல்லலற்று மனமமைதிபெற லெங்ஙனம்; இன்றேல், ஞானசாதனத்தா லென்பயன்? ஆதலின், சான்றோர் பலரும் ஞானத்தழல் என்றார். இதனை மறப்பா ரனுபவித்தறியார். பிரஹ்மமெனினும் ஞானமெனினு மொக்கும்; என்னை? "பிரம நேயப் பிரம நெருப்பிடை, பிரம மாகிய மந்திரந் தன்னினால், பிரம மாய சருவுடன் பெய்து பின், பிரம மேயடை வாருளர் பின்னுங்கேள்" என்றும், "அறிவ தாகிய வங்கியி லேகொள, அறிவை யேசில ராகுதி பண்ணுவார், செறிவ தாஞ்சமத் தீயிடை யேசில, ரெறிவ தாய புலன்களை யீவர்கள்" என்றும் கண்ணபிரான் கூறியருளினாராதலின், அதனால் மக்கின ஞானத்தீயால் எனப் பாடமோதி உரை கூறினும். வந்தபந்தமும் வேவாது என்றதனால் இனிவரும் பந்தமும் வேவாதெனப் பொருடரலால் உம்மை எதிரது தழீஇய வெச்சவும்மையாயிற்று. 90

91 - கவி. அ - கை.

[அத்தடைகளின் இலக்கணம் இனையவெனத் தனித்தனி
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானங்
குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்பின மனஞ்சந் தேகந்
திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே
விரவிய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மேலோர்.

(இ - ள்.) பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ் ஞானம் (எ - து) சைதன்னியத்தைக் கண்டுகண்டு இதுநான் இதுநானெனக் கொள்ளுந் திடபாவனையை மறைத்துத் திணிபாலிட பேதங்களைக் காட்டுவது அஞ்ஞானமெனப்படுவது, குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்பின மனஞ்சந் தேகம் (எ - து)—ஞானாசிரிய ருபதேசமொழியை நம்பாமல் கலங்கின மனமே சந்தேகமெனப்படுவது, திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்றும் (எ - து)-நான்குகாலத்து நிலையில்லாத சகத்தை மெய்யெனவும் ஸ்தூலதேகத்தை நானெனவும், உள்ளே விரவிய மோகந் தானே விபரீதமென்பர் மேலோர் (எ - து)—அகத்திற் கலங்கிப்பொருந்திய மயக்கமே விபரீதமெனப்படுவதெனக் கூறுவர் சான்றோர். (எ - று).

பேதம் அபேதமென்ப வற்றுள், உபாதானம் உபாதேய மெனத் தோன்றுமை பேதமும், தோன்றதல் அபேதமுமாம். அஃதாவது கடபேதங்களை மண்

ணெனவும், பணிபேதங்களைப் பொன்னெனவும் உணராமை தோன்றாமை; உணர்தல் தோன்றுதல். சைதன்ய விளக்கமே பரமென்பதோ? ஆனந்தப் பெருக்கே பரமென்பதோ? எனக் கலங்கல் சந்தேகம். இவற்றளொன்றும் நிலையுறாமை விபரீதம். இம்மூன்றும் உறாதா ரெங்கணுமிலர்; இவற்றினைக் காட்ட இங்கே விளக்கினாரென்க. 91

92 - கவி. அ - கை.

[அத்தடைகளைக் கெடுக்கத்தக்க கேட்டல் முதலியவற்றின் இலக்கணம் இனைய வென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவ வனுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட லென்பா
ரொத்துள பொருளொரு கத்தா னுசாவல்சிந் தித்த லென்பார்
சித்தமே காந்த மான தரிசனந் தெளித லென்பார்
நித்தமிப் படிசெய் தக்கா ணிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே.

(இ-ள்.) தத்துவ வனுபோ கந்தான் சாதித்தல் கோட்ட லென்பார் (எ-து)- தத்துவமசி யென்னும் மகாவாக்கியானுபவம் விளங்குமாறு விடாது நிட்டை கூடக் கேட்டலைக் கேட்ட லெனவும், ஒத்துள பொருளொரு கத்தா னுசாவல்சிந்தித்த லென்பார் (எ - து)—பேதமாகா தொத்து நின்றுள்ள அசிபதார்த்தமாகிய ஐக்கியப்பொருளிலையமுறி லதற்கியைந்த யுத்திகொண்டு ஆசான்பால் விசாரித்தலைச் சிந்தித்தலெனவும், சித்தமே காந்த மான தரிசனந் தெளித லென்பார் (எ - து)— அங்ஙனம் விசாரித்துச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க ஐயந் தங்கற்கிட மின்றாக வக்கணமே விபரீத மகலுமாதலின் மனமானது சர்வ கற்பிதமும் இறந்தவிடத்துச் சதோதயமாக விளங்கும் ஏகாந்த தரிசனத்தைத் தெளிதலெனவுங் கூறுவார் சத்துக்கள், நித்தமிப்படி செய் தக்கா ணிர்வாணம் பெறுவாய் நீயே (எ - து)—இங்ஙன மனுதினமுஞ் செய்து வருவையாயின் நீ நிருவாணம் பெறுவாய், (எ - று).

ஆசான்பால் நிட்டை கூடக் கேட்டலைக் 'கேட்டல்' எனவும், ஐக்கியங் கூடுமா றெங்ஙனமெனச் சிந்திக்க உசாவலை 'சிந்தித்தல்' எனவும், அங்ஙனஞ் சிந்தித்தலாலாய பயனாகச் சித்தமயக்கந் தீர்ந்துசுயம்பாய் விளங்கலை 'தெளிதல்' எனவுங் கூறினார். இங்கே அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதம் என்பன மூன்றும் பந்தம்; கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளித்தல் என்பன மூன்றும் முத்தி. இந்தப் பந்த முத்தி யெய்துவது செயற்கையாலோ? இயற்கையாலோ? இயற்கையா லெனின், விதி நிடேதம் வேண்டுவதின்றே; செயற்கையா லெனின், இந்தச் செய்கைக்கு வினைமுதல் சீவனோ? ஈசனோ? ஈசனெனின், அவன் பிறந்திறந்தா னென்னல் வேண்டும்; சீவனெனின், அவன் கர்த்தாவாதல்வேண்டும்; கர்த்தாவாதல் பந்தத்துக்கா? முத்திக்கா? பந்தத்திற்கெனின், முத்திக்கார்? ஈசனெனின், இவன் விளைவிப்பானேன்? அவனதை அழிப்பானேன்? சுபாவமெனின்,

முடிவுதானின்றோ; இன்றெனின், உபசாந்தமின்றாமே; இன்றாயின், அல்லலற் றிருப்பதற் கிடமின்றே; ஆதலின், இங்ஙனம் வாசித்துத் தெளிவதினும் மூடமா யிருக்கை மிகவு நன்று. இங்ஙன மன்று. நானல்லாதவுடலை நானென் றபிமானத் தழுந்தியது எந்தவுணர்வோ அந்தவுணர்வா லப்பந்தத்தைக் கெடுக்கவேண்டுமன்றி வேறொன்றாலென்பது மூடம். எங்ஙனமெனின், அவனவன் பந்த மவனவனால் விளைந்ததன்றேல் அவனவன் பந்த மவனவனாற் களைத லொண்ணாது. தேகோகபாவத் தோற்றம் உடலாலோ? உணர்வாலோ? உடலாலெனின், அதுசடம்; உணர்வாலெனின், அது தகும். அந்த வுணர்வுதானே உயிர்; அந்தவுயிர் தேக நீக்கத்தில் தேகோகபாவவிழப்பு, தன்னாலோ? வேறொன்றாலோ? வேறொன்றாலெனி னனுபவ மிருக்கவேண்டும். தேகோகபாவந் தன்னாலாயதால் தன்னா விழப்பாகவேண்டும். அந்த இழப்பே மரணவாதனைக் குறி. சிலருக் கிவ் வாதனை யில்லாமையு முண்டு; அதனைத் தமரக வாய்வினாலேனும் மூச்சு ஸ்தம்பித்தலாலேனும், ஞான நாட்டத் துறுதியா லேனு மெனவுணர்க. பெண்டு பிள்ளை பண்டங்களி லவனன் வைத்த பாசம் ஆணிவந்துழி யவனவனை வதைக்கக் காண்கின்றோம். தன்னால் வந்த பந்தந்தன்னா லழிவுறு மன்றி வேறொன்றாலாகாது; அதனைத் தன்னா லனுபவித்தேனும் ஞானாக்கினிகொண் டெரித்தேனுமென வுணர்க; என்னை? “தன்னால் விளையுஞ் சகசீவபரந், தன்னா லழியுந் தனதாம் விழியால், என்னாலெனையென் னிலெனக் கருளும், அன்னே யடியே னபய மபயம்” என்று தத்துவராயர் கூறுதலின். தன்னால் விளைந்தவை அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதமாதலின், அவை தன்னா லழியவேண்டு மென்பது பற்றிக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் செய்தி; இங்ஙன மனுதினமுஞ் செய்வையாயின் ‘நிர்வாணம் பெறுவாய்’ என்றார். ஏனையோரன்றென விலக்கற்கு நீயேயெனப் பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை. இந்த ஏகாரத்தா லவனவன் பந்தம் அவனவ னறுக்கவேண்டு மென்பதாயிற்று. இதனை யறிந்து செய்தி. 92

93 - கவி. அ - கை.

[நித்தமு மிங்ஙன முயலவேண்டு மென்றீர்; முடிவின்றோ
வென்ற மாணாக்கனை நோக்கிக் கால வரையறை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு மென்னை
யத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
நித்தமும் வெளிபோற் பற்றா ஞேயமாத் திரமாய்ச் சீவன்
முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்ப ரென்றும்.

(இ - ள்.) எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு மென்பை (எ - து)- எவ்வளவுகாலங் காண்பானுங் காட்சியும் என்னைவிட்டகலவில்லை யென்பையோ, அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டாம் (எ - து)—அவ்வளவு காலமும் இவ் விடைவிடா முயற்சி வேண்டுமேயன்றித் திரிபுடியறில் அப்பாலோர் முயற்சியும் வேண்டுவதின்று, நித்தமும் வெளிபோற் பற்று ஞேய மாத் திரமாய்ச் சீவன் முத்தரானவர் (எ - து)—எப்போதுந் தன்னை யொன்று பற்றினுந் தானொன்றையும் பற்றாத பூதாகாயம் போலச் சகல கற்பிதங்களுந் தன்னைப் பற்றினுந் தானொன்றையும் பற்றாத சிதாகாய மாத்திரமாகச் சீவகற்பிதங் கடந்த சீவன் முத்தர்கள், விதேகமுத்திபெற் றிருப்ப ரென்றும் (எ - து)—விதேக முத்தி பெற்றுக் காலவரையறை யின்றித் தானே தானாக விளங்கி நிற்பர், (எ - று).

விடயம் பயனாகப் பெறின், ஞாதுரு ஞானம் வேண்டும்; அறிவு தன்னைத் தானே பயனாகப் பெறின், ஞாதுரு ஞானம் யாதுக்கு? எனவே, தானே ஞாதுரு ஞான ஞேயமெனப் பெற்றாம். விடயம்தனது கற்பிதமாதலின் திரிபுடி வேண்டும், ஞானம் அதனது அதிட்டானமாதலின் திரிபுடி வேண்டுவ தின்று. திரிபுடியைத் தனது விருத்தி ஞானத்தைக் கொடுத்துக் காணின் அனைத்துஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும்; அங்ஙனங் காணவிடின், திரிபுடிமயமாய் நிற்கும். இதனைத் தின வனுபவத்திற் காணலாம். இது பிரத்தியட்சம்; புராணம் போல் நம்பிக்கையன்று. நீ முன்னர்க் கற்பிதமாயவிடத்துத் திரிபுடியுங் கற்பிதமாயிற்று; நீ யிப்போது சொப்பிரகாசமாகப் பழகில் திரிபுடியுஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனமாயதும் நினது முயற்சி காரணமாகவன்றோ? இங்ஙனமாவதும் நினது முயற்சி காரணமாக வெனக் கூற வேண்டுமோ. அப்போது விடயமானதுபோல, இப்போது சின்மயமாவை யென்பது உறுதியாதலால், சின்மாத்திரமயமாகச் சின்னாள் பழகில் திரிபுடியு மங்ஙனமாம்; ஆதலின் 'அப்பாலோர் செயலும் வேண்டாம்' என்றார். ஞேயம் பகிர் முகத்தில் விடயத்தையும், அந்தர் முகத்தில் ஞானத்தையுங் குறிக்க நின்றது, ஆதலிற் சிதாகாயமென்றாம்.

(க - து.) பொன்னைப் பற்பல பணிபேதங்க ளாக்கற்குப் பன்னாள் வேண்டும்; அவை யனைத்தையும் பொன்னா யுருக்கற்கு நிமிடமாகிய சின்னாள் வேண்டும். அதுபோலத் தன்னைக் கற்பிதமாகிய சகசீவபர மாக்கற்குப் பன்னாள் வேண்டும்; அவற்றைத் தானாக்கற்குத் தவமுடிந்தோனுக்குச் சின்னாள் வேண்டும். ஆதலின் நீ பழகுகவென்பது. இங்ஙனமாய முயற்சி விடாதோரே சீவன் முத்தராகிப் பின்னர் விதேகமுத்தரானார்; இதனையும் உணர்தியென்பார் 'ஞேயமாத்திரமாய்ச் சீவன் முத்தரானவர் விதேகமுத்தி பெற்றிருப்பர்' என்றார். இதுகாறு முரைத்தது உபதேச மார்க்கமென வுணர்க.

94 - கவி. அ - கை.

[இனி ஞானத்தின் மகிமை தோன்ற, அதனைத் தானகப்பெற்ற சீவன் முத்தர் நால்வரின் பெயர் இனையவென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்ட
னானவர் நாம மீதா மவர்களிற் பிரம வித்தின்
றானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன்.

(இ - ள்.) ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர் கேளாய் (எ - து)—அறிவே வடிவாகப் பரிபூரணமா நிறைந்துள்ள சீவன்முத்த ரென்போர் நான்கு வகையா யிருப்பார், அந்நான்கு வகையினையும் யாம் கூறக்கேளுதி, வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரியான் வரிட்டன் ஆனவர் நாமமீதாம் (எ - து)—ஆகாயம்போன்ற பிரஹ்மவித்தெனவும் வரனெனவும் வரியானெனவும் வரிட்டனெனவும் அங்ஙன மாயினோர் நாமமிதுவாகும், அவர்களிற் பிரம வித்தின் றானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன் (எ - து).—அந் நால்வருள் பிரமவித்தின் நிலையையும் ஏனைய மூவரின் தாரதம்மிய நிலைகளையும் இனிச் சொல்லப்புகுவன், (எ-று).

இந் நான்கு வகையான சீவன் முத்தருஞ் சிதாகாயமே தானெனத் தெளிந்தவராதலின் 'வானிகர்' என உவமை கூறினர். பிரஹ்மவித்தினை உம்மை கொடுத்துப் பிரித்தது, விதிவிலக்கு வழுவாது பல வியவகாரங்கள் செய்ய அதனால் வரு மின்பத் துன்பங்கள் நுகர்தல்பற்றி. நுகரினும், அவன் அவற்றைச் சிதாகாயமாக்குவன். இதனைப் பின்வருங் கவிகளா லுணர்க. 94

95 - கவி. அ - கை.

[இந் நால்வருள் பிரஹ்மவித்துக்கள் தமதொழுக்க நடைகளில் வருணச்சிரமங்களை வழுவின்றி நடத்திக் காட்டலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு முன்னர்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பாரகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப கார மாக
நேரதாச் செய்வார் தீர்ந்த நிலைவிடாச் சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்.) தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் (எ - து)—(பிரஹ்ம வித்தெனப்படுவோர்) யாதோர் அபாயங்கட்கும் கலங்காத தீரமுடையராயும் பிரஹ்ம வித்தென்னும் பெயருடையோராயும் நின்ற ஐயந்திரிபின்றித் தன்னைத் தெளிந்தவர், தெளியு முன்னர் வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமம்

(எ - து)—இங்ஙனந் தெளிதற்கு முன்னரே தமக்குரிமையாய் நின்றுள்ள வருணாசிரம தருமங்கள், சொன்ன பாரகாரியமானாலும் பலர்க்குப காரமாக நேரதாச் செய்வார் (எ - து)—கன்மிகளுக்காகச் சொன்ன பாரமான காரிய மாயினும் அவற்றைப் பலர்க்கும் முன்னடையாகக் காண விதிவிலக்கு ஒழுங்கொக்கச் செய்து காட்டுவர், தீர்ந்த நிலைவிடாச் சீவன் முத்தர் (எ - து)—அவர் வழக்கனைத்துந் தீர்ந்த நிலையாதோ அந்நிலையினின்று நீங்காத சீவன் முத்தி தசை யுடையவர், (எ - று).

சர்வமுஞ் சின்மாத்திரமாய் விளங்கலின் பயகம்பனுதிகளுக் கிடமின்று; ஆதலின் 'தீரராய்' எனவும், தாம் பிரஹ்மஞானத்தால் பிரஹ்மமாய் நிற்றலின் 'பிரமவித்து' எனவும், தாம் முன்னர் வருணாசிரம வொழுக்க வழித்தாய்ச் சேறலின் இவ்வுண்மை நிலை வாய்த்தது, இவ்வாறனைவர்க்கும் வாய்க்கவேண்டுமென்னுங் கருணைபற்றி முன்னடந்து காட்டலே யன்றித் தமக்காக வன்றென்பார் 'பலர்க்குப காரமாக நேரதாச் செய்வார்' எனவுங் கூறினர். 95

96 - கவி, அ - கை.

[இது முதன் மூன்று கவியானும் அந்தப் பிரஹ்மவித்துக்களி னரிய வியப்பு நடைகளை விளங்கக் கூறுகின்றார்.]

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றார்
தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார் பண்டிதத் திறமை காட்டா
ரூமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்.) காமமாதிகள் வந்தாலுங் கணத்திற்போ மனத்திற் பற்றார் (எ - து)—காமக்குரோதாதிகள் யாதோ ரேதுவினால் நேரிடினும் அக்கணமே யவற்றை யறிவாய்க் கரைத்தலின் அவை எங்ஙனம் நிலையுறும்; நிலையுறாவாதலின், கணத்தில் நசிக்குமன்றோ? நசித்தலின், எங்ஙனம் மனம் பற்ற விடம் பெறுவர்; பெறார், தாமரை யிலைத் தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடிவாழ்வார் (எ - து)—தாமரை யிலை தண்ணீரிலிருந்து மெங்ஙனம் பற்றற்று நிற்குமோ அங்ஙனம் சகத்தோடுகூடி நின்றும் பற்றின்றி வாழாநிற்பர், பாமர ரெனக்காண் பிப்பார்பண்டிதத் திறமை காட்டார் (எ - து)—மூடரைப்போலத்தம்மைக் காட்டிக்கொண்டு திரிவர் பண்டிதராயினும் அத்திறமை தம்மிடத்திலில்லாததாகக் காட்டிக்கொண் டிருப்பர், ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர் (எ - து)—ஊமைகள் போலவு மிருப்பர், உள்ளத்தின்கண் மாறாத ஞானக் களிப்புடைய பிரஹ்மவித்தாகிய சீவன்முத்தி தசையுடையோர், (எ - று).

மனஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கலின், 'மனத்திற் பற்றார்' எனவும், சொப்பிரகாசப் பிரதிபலனஞ் சகத்தெனக் காண்பரன்றி யஃதோர் முத

லென எங்ஙனஞ் சித்தத்தில் வைப்பரென்பார் 'தாமரையிலைத் தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங்கூடிவாழ்வார்' எனவும், தோற்றினுஞ் சகத்தைச் சின்மாத்திரமாகக் கரைப்பதே தொழிலாகவுடைய இவ ரெங்ஙனம் பண்டிதத் திறமைகாட்ட நேரமுடையவரென்பது தோன்றப் ' பாமரரெனக் காண்பிப்பார் பண்டிதத் திறமைகாட்டார் ' எனவும், யாதொரு கற்பிதமு மின்றிச் சொப்பிரகாசமாத் திரம் விளங்கிக்கொண்டிருக்க வேறென்ன சொல்ல விடமுண்டென்பார் 'ஊமரு மாவார்' எனவும், சொப்பிரகாசமாக அவருள்ளந் தேர்தலினாலும், அன்னியக் களிப்புக் கெங்ஙனமிடமாம் ? தற்பிரீதிக்கே இடமாதலினாலும் 'உள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர் ' எனவுங் கூறியவாறு காண்க. வந்தாலும், சகத் தொடும், ஊமரும் ஆகிய மூன்றும் இழிவு சிறப்பும்மை. ஊழாலன்றித் தமக்குச் சற்றும் பிரியமில்லை யென்பது தோன்றச் ' சகத்தொடுங்கூடி வாழ்வார் ' என்று கூறப்பட்டது. 96

97 - கவி. அ - கை.

[இ - து.]

பேதகன் மத்தால் வந்த பிராரத்வ நாநா வாகு
மாதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் கான வாகு
மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வர் வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வர்
பூதலம் புரப்ப ரையம் புகுந்துண்பர் சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்.) பேதகன் மத்தால் வந்த பிராரத்வ நாநா வாகும் (எ - து)— பேதகன்மம் அபேத கன்மமெனக் கன்மமிரண்டாம் ; அவற்றுள் பேதகன் மம் உலகத்தை வேறாகக் கண்டுபுரியுங் கன்மம் ; அபேத கன்மம் தானாகக் கண்டு புரியுங் கன்மம் ; இங்ஙனமிருக்கப் பேதகன்மத்தால் வந்தவூழ் நானாவித மாம், ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் கான வாகும் (எ - து)—ஆதலின் விருத் திகளுள் எவரெவர்க்கு எதுவெதுவோ அவரவர்க்கு அதுவதுவாம், (எங்ஙன மெனின்), மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வர் வாணிபஞ்செயினுஞ் செய்வர் (எ - து)- மகாதவத்தைச் செய்ய விருப்புற்றுச் செய்யினும் செய்வர் வியாபாரத்தைச் செய்ய விருப்புற்றுச் செய்யினுஞ் செய்வர், பூதலம் புரப்ப ரையம் புகுந்துண்பர் சீவன் முத்தர் (எ - து)—பூமியை ஆள வேண்டினும் ஆளுவர் பிச்சைபுகுந்து இரந்துண்பினும் உண்பர், (இவர்களாரெனின்), பிரமவித்தென்னுஞ் சீவன் முத்தர்கள், (எ - று).

ஊழென்றது பூர்வஞ்செய்த வினையை. அபேதகன்மமாதலின், நிலை யொத்தனர் ; பேதகன்மமாதலின், கிர்த்தியம் பேதித்தனர் ; என்னை ? " ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான்முந் துறும்" என்று திருவள்ளுவர் கூறுதலின். ஞானமாத்திரம் அபேதகன்மம், ஏனைய விரண்டும்

பேதகன்மம். பேதகன்மம் உடலுக்கியைந்தது; அபேதகன்மம் உணர்வுக் கியைந்தது. அபேதகன்மமிருப்பது பற்றிப் 'பேதகன்மம்' என்றார். புரப்பினும் என்றது எஞ்சியது. ஐயம்புகுந்துண்பினும் என்றதும் அற்றே. இந்த உம்மைகள் இட்டத்தைக் காட்ட நின்றன. 97

98 - கவி. அ - கை.

[இ - து]

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன்
னின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும்
பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார்
நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்.) சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார் கண்முன் னின்றது புசிப்பார்(எ - து)—போனது பற்றியும் நினையார், இனிவருவது பற்றியும் நினையார்; இப்போது யாது கிடைத்ததோ அதனை மாத்திரம் புசிப்பார், வெய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்தும் (எ - து)—உட்டண கிரணமானது சீதளகிரணமாகி ஆகாயத்தினின்று ஆலம் விழுதுபோற் பலரும் வியக்க இறங்கினும், பொன்றின சவம்வாழ்ந் தாலும் புதுமையா வொன்றும் பாரார் (எ - து)—செத்த பிணம் மீண்டும் உயிரோடு கூடிவாழினும் ஒன்றையும் அதிசயமாகப் பாரார்கள், நன்றுதீ தென்னார் சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர் (எ - து)—இது நன்று இது தீதென்றுஞ் சொல்லார்கள்; இவ்விரண்டிற்கும் நடுவாகச் சாட்சியா நின்றுள்ள பிரஹ்மவித்தாகிய சீவன் முத்தர்கள், (எ - று).

வீழ்ந்தாலு மென்பது வீழ்ந்துமென வந்தது காலமயக்கம். இன்னது அநுபவித்தது, அநுபவிக்கின்றது, அநுபவிப்பது என்னும் முக்காலபேதம் அவர்க்குச் சின்மாத்திரமாய் விளங்கினும், பசிதணிதல்பற்றி வேண்டுவதாதலின் 'கண்முன்னின்றது புசிப்பார்' எனவும், எத்தனை அற்புதமான வியப்புஞ் சிதாகாயமாய் நிற்றலின் அச்சிதாகாய நாட்டமகலார்க்கு எங்ஙனந்தோன்றும், எங்ஙனம் வியப்பரென்பார் 'புதுமையா வொன்றும் பாரார்' எனவும், யாவு மித்தையாய்த் தானு விளங்கலின், 'நன்றுதீ தென்னார்' எனவும், ஞானஞ்ஞானங்கட் காதாரமான நிலையினரென்பது தோன்றச் 'சாட்சிநடுவான சீவன்முத்தர்' எனவுங் கூறினார். இவை அநுபவ விநோதம். 98

99 - கவி. அ - கை.

[ஏனைய மூவரி னரிய வியப்பு நடைகளை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந்
தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானு
வுன்னுவோன் வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா னகு
மன்னியர் தம்மாற் றன்னு லறியாதோன் வரிட்ட னாமே.

(இ - ள்.) பின்னைமூ வரிவிரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி யோகந் தன்னை யுற் றிருப்பார் (எ - து)—மற்ற மூவரி லிரண்டுபேர் சமாதியோகத்தை யகலா திருப்பார், தேக சஞ்சார நிமித்தந் தானு வுன்னுவோன் வரன் (எ - து)—தேக சஞ்சாரத்திற்காக உண்ண நினைப்போன் வரனெனப்படுவான், வேற்றோரா லுணர்பவன் வரியா னாகும் (எ - து)—பிறர் வலிந்தூட்டலால் உணவறிவோன் வரியானெனப் படுவான், அன்னியர் தம்மாற் றன்னா லறியாதோன் வரிட்டனாமே (எ - து)—அன்னியராலும் தன்னாலு முணவு நேரிடலை யறியாதோன் வரிட்ட னெனப்படுவான், (எ - று).

தானே சென்றிரந்து ஒரு வேளையேனும் புசிப்பவன் வரன், பிறர் வலிந் தூட்ட வுணவுண்பான் வரியான், உறக்கத்தில் வலிந்தூட்டிய தாயை நோக்கி எனக்கேன் இராத்திரியுணவிட வில்லையென்ற சிறுபிள்ளையைப் போலத் தானு முணவுண்டதை யறியாதான் வரிட்டன். எனவே, தன் பசியைத் தன்னாலறி வான் வரனெனவும், பிறராலறிவான் வரியானெனவும், தன்னாலும் பிறராலுஞ் சற்று மறியாதான் வரிட்டனெனவுங் குறிக்கப்பெற்றாம். தானே தன் பசி தெரிந்துண்ணல் உடல் வளர்த்தற்கன்றே, வதை தவிர்த்தற் கன்றி வேறுக் கன்று; வதையால் நிட்டைபங்கமும், நிட்டை பங்கத்தால் மனக்கலக்கமும், மனக் கலக்கத்தால் முன்போலச் சுகதுக்கத்தில் மொத்துண் டலைதலுமாம்; ஆதலி னென்க. இச்சை, பரவிச்சை, அநிச்சையெனப் பிராரத்வ மூன்றெனலை யிங்கே காண்க. 99

100 - கவி. அ - கை.

[இந் நால்வகையாய சீவன்முத்தர்களுக்கு முத்தியிற் பேதமில்லை ;
ஆயினும், பேதகன்மங்களா லுண்டாகுந் தாரதம்மியங்களை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலு முத்தி
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றாற்
பெரிதான விட்ட துக்கம் பிரமவித் தனுப விப்பன்
வரியானும் வர னு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமா வாழ்வார்.

(இ - ள்.)—அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலு முத்தி சரியாகும் (எ - து)—கிடைத்தற்கரிய இச்சீவன்முத்தர்கள் இங்ஙனம் அநேகபேதமுடைய ராயினும் முத்திப்பேற்றில் பேதஞ் சற்றுமிலர், பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்றால் (எ - து)-பாடுபட்ட பேதகன்மமாகிய சமாதிக்குப் பலன் யாதெனின், பெரிதான விட்ட துக்கம் பிரமவித் தனுபவிப்பன் (எ - து)—மிக்க இன்பத் துன்பங்களைப் பிரமவித்தே யனுபவிப்பன், வரியானும் வரனு மற்றை வரிட் டனுஞ் சுகமா வாழ்வார் (எ - து)—மற்ற வரியானும் வரனும் வரிட்டனும் நிர திசயானந்தமாக வாழ்வார்கள், (எ - று).

சிதாகாயத்தை யன்றி யிவர்களுக்கு நிலைவேறின்மையின் 'முத்தி சரியாகும்' எனவும், பலவாறான வியவகாரங்களிற் சம்பந்தப்படுதலின் அவ்வற்றிற்குரிய நய நஷ்டங்கள் தாமேவரும்; வரவே அவற்றாலின்பத்துன்பங்கள்விளையும்; விளைதலை யனுபவிக்கத்தக்கான் தானாதலால் 'பெரிதானவிட்டதுக்கம் பிரமவித்தனுப விப்பன்' எனவும், அனுபவித்தாலும் இத்தனையுஞ் சிதாகாயமாகிய தன்னை யெட்டிப் பார்க்கத் தினைத்துணையு மில்லாதனவாகக் கண்டுகொண் டிருப்பனாதலின் இவனுக்கும் 'முத்திசரியாகும்' எனவுங் கூறினார். கூறவே, நனவு, நினைவு, கனவு, சுழுத்தியென நிலை நான்காம். இவை விஸ்மரணையாகவேனும், தஸ்மரணை யாகவேனு மிருக்கும். இந்நால்வரும் தஸ்மரணையர்; ஆயினும் பிரமவித்து நன வாகவும், வரன் நினைவாகவும், வரியான் கனவாகவும், வரிட்டன் சுழுத் தியாகவு மிருப்பரென்பது பெற்றாம். நனவு விஸ்மரணையாதல் சகத்தாகப் பரிண மித்தல்; நனவு தஸ்மரணையாதல் சித்பிரகாசமாக விளங்கல். நனவு விஸ்மரணையா யின் அங்ஙனமாகவும், நனவு தஸ்மரணையாயின் அங்ஙனமாகவும் விரிந்தொடுங்கும். இங்ஙனமாய விரிவொடுக்கத்தைச் சங்கோச விகாசமென்பர். இச்சகல கேவலம், கற்பிதமெனவும், யதார்த்தமெனவு மிரண்டாகிற்கும். கற்பிதம் கெடுதல் யதார்த் தத்தில், யதார்த்தம்கெடுதல் ததாகாரத்திலென்றிருத்தலின், இவர் சாதனந்ததாகார மாதற்கென வறிக. இவர் சுழுத்தி நனவிற்சுழுத்தி யெனவும், ஏனையர் சுழுத்தி மக்கின சுழுத்தியெனவுமாம். இம்மூவரும் விடா நிட்டையி லிருப்பது பற்றிச் 'சுகமாவாழ்வார்' எனவும், வியவகரித்தலைப் பற்றி 'விட்டதுக்கம் பிரமவித் தனு பவிப்பன்' எனவுங் கூறினதே யமையுமெனின், பிரமவித்தினைப்பற்றி 'உள்ளத் துவகையாஞ்சீவன்முத்தர்' எனவும், 'தாமரையிலைத் தண்ணீர்போற் சகத்தொடுங் கூடிவாழ்வார்' எனவும் இன்னு மிவை போன்ற அற்புத குணமுடைய ரெனவுங் கூறிய தெற்றுக்கு? பார்ப்பவர்களுக் கிங்ஙனந் தோற்றலே யன்றி வேறன்று. இது முடிந்தது முடித்தலென்னும் யுக்தி. 100

101 - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானியர்போல் ஞானிகள் வியவகரிப்பினும் அஞ்ஞானியர் ஆகாரெனற்கு இக்கவியி லுவமை கூறுகின்றார்.]

பிரமஞா னிகளுங் கன்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தாற்
றிரமறு மஞ்ஞா னம்போய்ச் செனியாத வழியே தென்னிற்
பரவுமா காய மொன்றிற் பற்றாது மற்றை நான்கும்
விரவின தோடு கூடும் விதமிரு வோரு மாவார்.

(இ - ள்.) பிரமஞானிகளுங் கன்மப் பேதையர் போலே வாழ்ந்தால் (எ - து)—பிரஹ்மஞான முடையோரும் கன்மத்தையே பயனாக வுடைய மூடர் களைப்போல் வியவகாரத்தி லொத்துவாழின், திரமறு மஞ்ஞானம் போய்ச் செனி

யாத வழியே தென்னில் (எ-து)—நிலையின்றிய அஞ்ஞானம் நசிப்பதெங்ஙனம்? நசியாவிடின் இனிச் சனியாவாறு எங்ஙனம் அமையுமெனக் கேட்பையாயின், (இதற்கு விடை கூறக்கேளுதி), பரவுமா காய மொன்றிற்பற்றாது (எ - து)-எங்கு மொருதகைத்தாக வியாபித்துள்ள ஆகாயமானது ஒன்று தன்னிற் பற்றினுந் தானொன்றினும் பற்றாது, மற்றை நான்கும் விரவின தோடு கூடும் விதமிரு வோரு மாவார் (எ-து)—ஏனைய நான்கு பூதமுந் தமது அகம் புறத்திற் பூரணமா நிறைந்து கலந்துள்ளதாகத் தோற்றும் ஆகாயத்திற் பற்றும் விதம் எங்ஙனமோ அங்ஙனம் இவ் விருதிறத்தோரு மாவார், (எ - று).

பற்றல்லாத ஆகாயத்தைப் பற்றாக நான்கு பூதமும் பற்றுமாறுபோன்று, யாதொரு பற்றுமல்லாத சுகத்தைப் பாசபந்தமாகக் கருதிப் பற்றுவது அஞ்ஞான மாதலின் அஞ்ஞானியர் எனவும், யாவுந் தன்னைப் பற்றாகப் பற்றினுந் தானங் ஙனமாகாது விலட்சணமா நின்றுள்ள ஆகாயம் போன்று, எல்லாப் பற்றுக்களுஞ் சுகமாகக் காணத் தன்னைப் பற்றாகப் பற்றினுந் தானங்ஙன மாகாது அல்ல அல்ல வென்று அகன்று விலட்சணமாக நின்று விளக்குஞ்சுகந்தானுதல் ஞானமாதலின் ஞானியரெனவும், உவமான முகத்தாற் கூறியது பேதங் காட்டற்கென்க. ஐயந் திரிபகன்ற ஞெப்திப் பிரியமாக விளங்குவோர் ஞானியர், ஏனைய ரல்லாதார். இதுவே பேதம். மற்றைநான்கும் விரவின தோடு கூடும் விதமிருவோரு மாவா ரென்பதற்கு நான்கு பூதமுந் தம்மால் மிசிரிம்பித்த பௌதிகங்களோடும் பற்றும்; இவ்விதமாக ஞானியர் அஞ்ஞானிய ரிருவரும் பேதமாவா ரென்றுரை கூறுவாருமுளர். உபாதிகாரணமாக ஞெப்திப்பிரியமிரண்டாக நிற்போர் அஞ்ஞா னியர்; உபாதிரகிதங் காரணமாக ஏகமாக விளங்குவோர் ஞானியர்; ஏனெனின், ஞெப்திப்பிரியத்தைக் கற்பிதமாகக்காண்போரிவர், அன்றாகக் காண்போரவர். கற் பிதமெனின், சோதனையி லன்றாகப் போவானேன்? ஆதலினிரண்டுமேகமாம். ஏக மெனின், முன் னிரண்டானுலன்றோ இப்போ தேகமென்னலாம்; இரண்டாகக் காணப்படுத லுபாதிசகித நாட்டத்தா லன்றி யின்றெனின், ஒன்றாகக் காணப் படுதலும் உபாதிரகித நாட்டத்தாலன்றி யின்றென்பம். நாட்ட பேதத்தாலங்ஙனந் தோற்றியதன்றி ஞெப்திப்பிரிய மிரண்டுமென்று, ஒன்றுமன்று. இங்ஙனங் காண்போர் தீர்ந்த ஞானியர்; இதில் தடுமாற்ற முடையோர் ஞானியரேனும் அஞ் ஞானியரே; இவரைத்தா னஞ்ஞானியரென்றார் இந் நூலாசிரியர். ஏனையோரைச் சொல்வதி லிவ்வளவு சிறப்பின்று. வெள்ளை மொழியெனக் கண்டபடி யுரை கொள்ளற்க. இதுவே பரம்பரை உரையெனலை நியாயத்தாற் காணுதி.

(க - நு.) ஞெப்திப்பிரியம் ஏகமெனற்கும், அன்றெனற்கும் இயையுமென் போர் ஞானியரென்பது. இது தீர்க்கவாராய்ச்சியின்றேல் விளங்காது; உலகு ளோரை யஞ்ஞானியரெனக்கொள்ளின், இழிவு என்னை? 101

102 - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தரைச் சேவித்தலாலாய பயனையும், இவர்கள் இனியாகும் விதேக முத்திநிலை கூறப் புகுதலையும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய னெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம
பாவன மானு ரென்று பலமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கேளாய்.

(இ - ள்.) சீவன் முத்தரைச் சேவித்தோர் (எ-து)—யாவர் இடைவிடாமல் சீவன் முத்தரை முறைப்படி தரிசனஞ் செய்து வருபவரோ அவர்கள், சிவனயனெடுமாலான மூவருமகிழநோன்பு முழுவதுஞ் செய்து (எ - து)—சிவனும் பிரஹ்மாவும் விஷ்ணுவுமாகிய மும்மூர்த்திகளும் மகிழும்படி செய்யவேண்டிய தவங்களனைத்தையுங் குறைவின்றிச் செய்து முடித்து, சன்மபாவன மானுரென்று பலமறை முழங்கும் (எ - து)—சன்மஞ் சுத்தமாயின ரென்று சகல வேதங்களு முறையிடும், இப்பால் மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேக முத் தியுநீ கேளாய் (எ - து)— இனிக் கிடைத்தற்கரிய சீவன் முத்தர்க ளடையும் விதேகமுத்தி நிலையையும் யாங் கூறக் கேளுதி, (எ - று).

இவரைத் தரிசித்து வருதலால் இவரதுநோக்குப் பட்டுக்கொண்டே வரும்; வருதலன்றி இவர்கள் நல்லவர்களென் றன்னுதலுங் கிடைக்கும் ; இங்ஙனமாய நலன், எந்தத் தவப்பேற்றினு மீக்குறலின், சன்மபாவன மாதற்குத் தடையென்னை ? சன்ம நாசன மானுரெனக் கூறாமையின், இஃது எற்றற்பாலதே. சன்ம சுத்தமென்றது ஞான சாதனத்துக் கியைந்த தனுவை. பலமறை நான் மறை யாதலின் 'பலமறை' என்றார். சீவன்முத்தி அறிவே தானுதல் ; விதேக முத்தி துரியாதீதமாதல். இவை யெல்லாஞ் சொல்லாலன்று; உழைப்பாலென வுணர்க. 102

103 - கவி. அ - கை.

[ஞானிகளின் ஆகாமிய முதலிய மூன்று வினைகளும் படும்பாட்டை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்தாஞ்
சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ றாக்குங்
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சிய பிரார தத்தின் வினையனு பவித்துத் தீரும்.

(இ - ள்.) பஞ்சினை யூழித்தீப்போல் (எ - து)—பஞ்சை வடவாமுகாக்கினி எங்ஙனம் நீறாக்குமோ அங்ஙனமே, பலசன்ம விவிதவித்தாஞ் சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீறாக்கும் (எ - து)—பல சன்மங்க ளுண்டாதற்கு

நாநாவித விதைபோலுமிருக்கின்ற சஞ்சிதவினைகளனைத்தையும் ஞானக்கினி யெரித்து வெண்ணீறாக்கிவிடும், கிஞ்சிதா காமியந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும், (எ - து)—ஆகாமியந் தினைத்துணையேனுங் கிட்டாமல் விட்டோடிப் போகும், விஞ்சிய பிராரத்தத்தின் வினையனுபவித்துத் தீரும் (எ - து)—அவை நீங்கலாக மிஞ்சிநின்ற பிராரத்துவ வினையை யனுபவித்தொழிக்க அஃது ஒழியும், (எ - ற).

ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் என வினை மூன்றாம்; அவற்றுள் ஆகாமியம் மதி விதி யென விரண்டாம். தானிச்சித்த வண்ணம் வேண்டுமெனல் மதி ; அவ்வண்ணங் கைகூடல் விதி; அது கூடாமை - சஞ்சிதம். சஞ்சிதம் பை; அஃதாவது கைகூடா அவாக்களனைத்தும் அடைக்கப்படும் பை. விதி, ஊழ், பிராரத்துவமென்பன ஒருபொருட்கிளவி. மதி பந்தகன்மம், விடுதிகன்ம மென விருதிறத்ததாம்; பந்தகன்மம் பொருளல்லவற்றைப்பொருளென வேண்டி அவாவல் ; விடுதிகன்மம் பொருளல்லவற்றைப் பொருளன்றெனச் சோதனை, நியாயம், பொருத்தமென்னு மிம்மூன்று முகத்தால் ஐயந்திரிபின்றிக் களைந்து உள்ளதை யுள்ளதாகக்கோடல். விடுதிகன்மவிதி இவ்வண்ண நேரிடல் ; பந்த கன்மவிதி அவ்வண்ண நேரிடல். இப் பாகுபாட்டின் முறைப்படி செல்லில் யாதும் முரணாது. விதி மதியளவு தெரியாதார் தீர்வுகொள்ளின், அது "வரம் பின்றி வட்டாடியற்றே" என்பதுபோலாம். பிறவிக் கேதுவாதல் பந்த கன்மம், முத்திக் கேதுவாதல் விடுதி கன்மம்.

(க - து.) இந் நால்வரும் விடுதி கன்மத்தா ரென்பது. ஞானக்கினியின் மிக்க அக்கினி யுண்டென்பார் தற்காணார். பந்த கன்மமா நின்றது அஞ் ஞானம், விடுதி கன்மமா நின்றது ஞானம். இங்கே ஞானமென்றது பர ஞானமாதலின் 'ஞானத்தழல்' என்றார். இந்த ஞானத் தழலே யெங்கணு மேவி டலின், சஞ்சிதம் பஞ்சுபோல்வதால், எங்ஙன மதன் முன் நிற்கும்? இனி அவாவும் ஆகாமிய மெங்ஙனந் தோன்றும்? இங்ஙன மிருக்கப் பிராரத்துவ மனுபவித்துத் தீராம லெங்ஙன மொழியும் ; ஆதலின் 'விஞ்சிய பிராரத்தத்தின் வினையனுபவித்துத் தீரும்' என்றார். இந் நெறிச் செல்லார் குதர்க்கிகள். 103

104 - கவி. அ - கை.

[இவர்கள் முன்னர்ச் செய்த நல்வினை தீவினைக ளகலும் வகை யிங்ஙனமென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட் செய்த கன்ம
மறுமையிற் றொடர்ந்தி டாமன் மாண்டுபோம் வழியே தென்னிற்
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வ
ரறிபவ ரறிந்து பூசித் தறமெலாம் பறித்துண் பாரே.

(இ - ள்.) பொறுமையாற் பிராரத்தத்தைப் புசிக்குநாள் செய்த கன் மம் (எ - து)-மிக்க அமைதியோடும் பிராரத்துவத்தை யனுபவிக்குங் காலத்தில்

தன்னை யறியாமல் செய்த கன்மமானது, மறுமையிற்றொடர்ந்தி டாமன் மாண்டுபோம் வழியே தென்னின், (எ-து)—இனிவரும் பிறவியில் தொடர்ந்து வாராமலழிந்துபோவதற்கு வகை யாதென்னில், சிறியவரிகழ்ந்து ஞானி செய்த பாவத்தைக் கொள்வர் (எ - து)—மெய்யர்போல் நடித்துக் காட்டும் புத்தியீனர் மெய்ஞ்ஞானியரைத் தமது புன்னடைவழிச் சென்றில ரென வைது அவரறியாது செய்த பாவத்தைப் பறித் தனுபவிப்பார், அறிபவரறிந்துபூசித்தறமெலாம் பறித்துண்பாரே (எ - து)—இவர் சிறியர் இவர் பெரியரென வறியத் தகுந்திறத்தினர் இவர் மெய்ஞ்ஞானிய ரென் றுணர்ந்து அர்க்கிய பாத்திய முதலியவற்றால் திரிகரண மொத்து மெய்யன்புகொடு பூசித்து அவர்செய்த நல்லறம் அனைத்தையும் அபகரித் தனுபவிப்பார், (எ - று).

பொறுமையாவது முன்னும் பின்னும் யோசித்து நடத்தல்; அஃதாவது இன்பமுந் துன்பமு மாறத் தகையனவாதலின், செல்வம் வந்துழிக் களிப்பதும், வறுமை வந்துழித் துக்கிப்பது மின்றி நிற்றல். செய்தகன்மம் என்றது நற்கன்ம துர்க்கன்மத்தை. நற்கன்மம் நடந்துகாட்டல், துர்க்கன்மம், பொய்சொல்லல். பொய் சொல்லலாவது இவர் நின்றுழி விரைந்தோடும் பசுவைத் தான் காணினும், பின்ன ரரைநாழிகை கழித்ததனைப் பற்ற வவ்வழித்தாய்க் கைவாள் கொடு விரைந் தோடுவோன் இவரைக்கண்டு கேட்க, இவர் இவன் கைவாள் கண்டு அறியே னென்னல், இதுபோல்வன பிறவுமாம். சிறந்தது உயிரோ, உணவோ? உணவெனின்; அஃது அன்னம், காய், கனி, கிழங்கு முதலியவையன்றோ? அதனால் வலியின்றெனின், உன்னுடல் எறும்பு, கறையான், நாய், புலி முதலியவற்றிற் கிரையாக நீ சம்மதிப்பையா? அதுபோலென்றறி. கொலைப் பாதகன் புலி முதலியவை உயிரன்றோ? இவற்றைக் கொல்லலா மென்பதென்னை? இடுக்கணேரிட்டுழி யென்க. தன்னுயிர்போற் காணுவுழி யென்பயன்? இவை யனைத்தையும் மநுநூலாற் காண்க. இஃதறிந்து செய்தல். அறியாது செய்தலாவது நடந்து செல்லுழி எத்தனையோ உயிர் காலிலகப்பட்டு மாளலும், இன்னு மிவைபோல்வன பிறவுமாம். 'செய்த கன்மம்' எனப் பொதுப்படக் கூறியனுதல், அறிந்து செய்த கன்மம் அறியாது செய்த கன்ம மென்றும்; இஃதன்றியு மிக்கவியில் தானே இவர் செய்த பாவம், இவர் செய்த புண்ணிய மென்றிருக்கின்றனவன்றோ? ஐயமென்னை? 104

105 - கவி. அ - கை.

[அவித்தை முதலிய மூன்றுதனுவும் நசிக்குமா றிங்ஙனமென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடனீ றுமே
பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமங் கேர
முரியசூக் குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போற்
றுரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே.

(இ - ள்.) அரிய மெய்ஞ்ஞானத்தீயாலவித்தையா முடனீறுமே (எ - து)- கிடைத்தற்கரிய மெய்ஞ்ஞானமென்னும் அக்கினியினால் அவித்தை யென்னுங் காரண சரீரம் பஸ்மமாம், பெரிய தூலமுங் காலத்தாற் பிணமாகி விழும் (எ - து)—பருத்த தூலதேகமும் பிராரத்த முடிவு காலத்திற் பிணமாக விழுந்து விடும், அங்கோர்முரிய சூக்குமசரீர மூலையிரும்புண்ட நீர்போல் (எ - து)— அக்கணமே தனக்கென்றுரிய சூக்கும சரீரமோ உலைக்களத்தி லக்கினியிற் காய்ச்சி வெளியிலெடுத்த இரும்பிற் பெய்த நீரெங்ஙனஞ் சுண்டிப்போமோ அங்ஙனமே, துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி விறந்துபோமே (எ - து)- துரியமாயும் வியாபகமாயும் விளங்காநின்ற பிரஹ்மசொரூபத்தில் நாசமாம், (எ - று).

அவித்யா நாசம் வேறொன்று லன்மையின் 'ஞானத் தீயால்' எனவும், புல் பூண்டு நாசமாயினும் மீண்டு முளைப்பதுபோலா மென்னுங் குறிப்பை மறுக்க 'நீறும்' எனவும், தூலநாசம் வேறொன்று லன்மையின் 'காலத்தால்' எனவும், அவித்தை நீறுயவிடத்து மீண்டும் முளைக்காதென்பது தோன்றப் 'பிணமாகி விழும்' எனவும், அவித்யா நாசம் வரினும் சொரூப ஞான முதியா விடத் துதிக்குமென்பது தோன்ற, 'அங்கோ முரியசூக் குமச ரீர மூலையிரும் புண்ட நீர்போல் துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி விறந்துபோமே' என வும் கூறினர். அவித்தை ஒன்றிலொன்றுணர்தல். அவித்தையாகிய காரண சரீரம் நீங்காவளவும் மனமாகிய சூக்கும சரீரங் கணக்கின்றி வந்தழியும். அம் மனமாகிய சூக்கும சரீரம் நீங்காவளவும் தூலசரீரங் கணக்கின்றி வந்தழியும். காரணசரீர நசிப்பே சூக்கும சரீர நாசம்; சூக்கும சரீர நசிப்பே தூல சரீர நாசம். இக்கவியிற் கூறிய முறை இங்ஙனமாதலை விளக்க வென்க. 105

106 - கவி. அ - கை.

[காரண சரீர நாச வாசனை விழப்பே விதேகமுத்தி யாதலா லிந்த விதேகமுத்தி நிலையைச் சீவன் முத்தர்க ளடைவ ரென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கடமெனு முபாதி போனாற் ககனமொன் றுனாற் போல
வுடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்த
ரடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற
படிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும்.

(இ - ள்.) கடமெனு முபாதிபோனாற் ககனமொன்றுனாற்போல (எ - து)- குடமெனும் உபாதி யழிந்துபோனால் நான்காகாயமு மேகமாவதெங்ஙனமோ அங்ஙனமே, உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர் (எ - து)— காரண சரீரத்தோ டேனைய விரண்டு சரீரமு மொக்க நசிக்கும்; நசித்த

வக்கணமே சீவன் முத்தர்கள், அடி முடி நடுவுமின்றி யகம்புறமின்றி (எ - து)-ஆதிமத்தியாந்த மென்ப தின்றியும் அகம்புற மென்ப தின்றியும், நின்ற படி திகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும் (எ - து)—இருந்தவண்ண மிருந் தென்ற மொருதகைத்தாக விளங்குகின்ற விதேக முத்தி நிலையை யென்ற மொருபடித்தா யடைந்திருப்பர், (எ - ற).

'கடமெனுமுபாதிபோனற் ககனமொன்றானற்போல' என்றதனல், மேகமென்னு முபாதி போனற் ககனமொன்றானற்போல வென்பதை வருவித் தல் வேண்டும்; வருவித்தால் மாத்திரம் நான்காகாயமு மேகமாகலாம். அங்ஙன மன்றேல், கடாகாயமும் கடசலப் பிரதிபிம்பாகாயமு மொன்றானற்போலவெனப் பொருள்படும்; படவே, சீவனுஞ் சீவசாட்சியு மேகமாம்; ஏகமாயின், ஈசனும் ஈசுவரசாட்சியு மேகமாவதன்றே? இன்றாயின், மாயா நாசமின்றாம்; இன்றாயின், மீண்டு மவித்தை தோன்றம்; தோன்றவே, முன்போல விபரீதமயமாம். ஒன் றைச் சொல்லும்போது அதனினத்தையுங்கூட்டி முடித்தல்வேண்டும், என்னை? "ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்" என்பதோருத்தி என்ற பவணந்தி யோதுதலின். 'உடலெனு முபாதி போன வுத்தரம்' என்பதற்குப் பொருள் மாயை, அவித்தை யென்னுங் காரண சரீரத்தைக் கொள்ளாவிடின், சூக்கும தூல தனு நாசத்தான் முத்தி யெய்தற்பாலதோ, அடைந்தாருளரோ, அங்ஙனங் கூறுஞ் சுருதி யாதானு முளதோ, உளதெனின் அஃதற்ப சுருதி, இது நம்பிக்கை நூல்போ லன்ற, யதார்த்தம். எங்ஙனமெனின், உணர்தற்பால துடலன்று, உயிராதலின், உணர்வை யுயிரெனப் பெற்றாம். இங்ஙனமாயதை விளக்க 'விதேகமுத்திப் பதமடைந்திருப்பர்' என்றார்.

(க - து.) சீவன் முத்தி மேலீடே விதேகமுத்தி யென்பது. 106

107 - கவி. அ - கை.

[இவ் வனுபவம் பண்டையதேயென உதாரண முகத்தால் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக்
கெல்லிய பின்னர்த் தோன்றங் கிணற்றின காயம் போல
வொல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலத் தோன்று
மெல்லையி னுமெப் போது மேகமென் றிருந்தி டாயே.

(இ - ள்.) சொல்லியமகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளியிருக்க (எ - து)—என திட்டப்படி நிட்டை கூடிச் சொல்லிய ஞான புத்திரா! பூமியைச் சூழ்ந்த வெளியானது உள்ளும்புறம்பு மெங்கணும் பூரணமா யிருக்க அதனைவிட்டு, மண்ணைக் கெல்லியபின்னர்த் தோன்றங் கிணற்றினகாயம்போல (எ - து)—

மண்ணைக் கிண்டி ஆழமாகத் தோண்டிய பின்னர்த் புதிதாகத் தோன்றுங் கிணற்றிலுள்ள ஆகாயத்தைப்போல, ஒல்லையாம் பிரமநூலா லுற்றதுபோலத் தோன்றும் (எ - து)—பழைமைக் கெல்லாம் பழைமையாகிய பிரஹ்மசொரூப மானது ஞான சாஸ்திரத்தா லிப்போது நூதனமாக வுதித்ததுபோல விளங்கும், (அங்ஙன மன்று), எல்லையி லுமெப்போது மேகமென்றிருந்திடாயே (எ - து)—காலாதீதமான நாமெப்போது மேகமாக விளங்கும் பிரஹ்மசொரூபமென் றகலா திருந்திடுக, (எ - று).

கிணற்றுகாயம் புதிதாகத் தோன்றுமாறு போன்று, ஞான சாஸ்திர விசார முகத்தாற் பிரஹ்மம் நூதனமாக உதித்தது போற் றோன்றினும், அங்ஙன மெண்ணற்க. நாமே பிரஹ்ம சொரூபமா யிருக்க முன்னர் விளங்காத தென்னே? இப்போது விசாரித்ததுபோல அப்போதும் விசாரிக்கி னிதே பிரகாரமாக விளங்குதும்; ஆதலின், அப்போ தொருபடித்து மிப்போ தொருபடித்து மன்று நாமென்பார் 'எல்லையிலுமெப்போது மேகமென்றிருந்திடாயே' என்றார்.

(க-து.) என்று மொருபடித்தா விளங்குவமாதலின், விடாது பற்றுகவென் பது. இன்ன நிலையினம் யாமென் றளவை நூலா லெல்லை கணித்தற் கரிய மெனப் பொருள் கொள்ளினும், எல்லையி லுமென்பது பொருந்தும். 107

108 - கவி. அ - கை.

[இதனினும் உறுதிமொழி வேறின்றென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்க னூர்
வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முயலின் கோடு
பீனமாந் தறிபு மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்தி டாதே.

(இ - ள்.) கானனீர் கிளிஞ்சில்வெள்ளி கந்தர்ப்பநகர்கனூர் வானமை கயிற்றிற்பாம்பு மலடிசேய் முயலின்கோடு பீனமாந் தறிபுமானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே (எ - து)—கானலில் நீர்போலவும் கிளிஞ்சலில் வெள்ளி போலவும் கந்தர்வ நகரம்போலவும் சொப்பனப் பிரபஞ்சம் போலவும் ஆகாயத்திற் கருமைபோலவும் பழுதையிற் பாம்புபோலவும் மலடிபுத்திரன் போலவும் முயற்கொம்புபோலவும் பருத்த கட்டையிற் கள்ளன்போலவும் சமஸ்தப் பிரபஞ்சமும் பொய்யே, ஞானமெய்மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்திடாதே (எ - து)—பரஞான மொன்றுமே மெய் சற்புத்திரா! நீ ஞானமாதலி னுன்னை யென்மே லாணைப்படி மறவாம லதுவாக விளங்குதி, (எ - று).

சமஸ்தமு மித்தையென்பதற்குத் திருஷ்டாந்த மொன்பதுவகையுள், மலடிசே யென்ப தொன்றுஞ் சொன்மாத்திரம், எனைய வெட்டுஞ் சொன்மாத்

திரமுந் தோற்றன்மாத்திரமுமாம். ஒவ்வொரு பூதமுந் தத்தங் காரிய வகையால்
மகத்தும், காரண வகையா லணுவுமாதல்போல, அண்ட பிண்ட முதலிய
பௌதிகமுமாம். இதனை வஸ்து பரிசோதனையாற் காணலாம். இஃதன்றியும்,
ஆகாயத்தை யன்றி நான்கு பூதமும், நான்கு பூதத்தை யன்றி அண்ட பிண்ட
சராசர வடிவங்களு மில்லையே; ஆகாயமானது, சமஸ்தத்திற்கும் ஆதாரமும்
அகம் புறமுமா நிற்பதுபோலத் தனக் கெங்கே ? இன்றெனின், யாதுபொருள் ?
இருந்தாலன்றோ கணிக்கலாமெனின், எவற்றிற்கும் ஆதாரமாவானேன் ?
அங்ஙனந் தோற்றன்மாத்திரமன்றி வேறன்றெனின், சூனியமென்னலாமே ;
இதனை மறுப்பது வழு. சூனியமெனல் பொய்யன்றோ வெனின், தனக்கெனச்
சுயம்பொன் றின்மையின் பொய்யே. ஆகாயம் பொய்யாயின், அதன் காரிய
மனைத்தும் பொய்யாக வேண்டுமே யெனின், சூனியமா முடியாது சோதனை
யிற் காட்டவேண்டுமே ; கூடாதெனின், மறுப்பதென்னை ? ஆதவின், சமஸ்தப்
மும் பொய்யெனவும், பொய்யென் றேற்றற்கியைந்த வொன்பதுவகை திருஷ்
டாந்த மினைய வெனவுங் கூறினர். கூறியதாற் குற்றமென்னை ? உண்டெ
னின், சோதனையாதியா லுணர்த்தல் வேண்டும்; கூடாதேல், பேசாமை நன்கு.
கானலாதியே நீராதியாக மாறுத்தோற்றமாறு போன்று, ஞெப்தியே சகமாதி
யாக மாறுத் தோற்றலின் இவ் வுவமை பொருந்தும். நீராதி ஆரோபம், கான
லாதி அதிஷ்டானம். அதுபோலச் சகமாதி ஆரோபம், ஞெப்தி அதிஷ்டானம்.
சமஸ்தமும் ஞெப்தி யன்றேல், சோதனையில் சமஸ்தமும் ஞெப்தியாக முடிவ
தென்னை ? ஆதலின், பொருந்தும்; இஃதன்றியும், ஆராய்வதன் முன்ன ருல
கம் நாமரூபமாகவும், பின்ன ரன்றாகவுங் காண்ட லியாது? நாமரூபம் பாழிலும்,
பாழ் நாமரூபத்திலும் காணாத தென்னை ? ஒன்றிலொன் றின்று ; ஆதலின்,
இஃதன்னியோன்னியா பாவமாயிற்று. இங்ஙனமாக நிற்பதும், நின்றுணர்வதும்
அறிவாதலா லிது பாவம். பாவம் உண்மை ; அபாவம் இன்மை. எனவே,
அறிவையன்றி யாது மின்றெனப் பெற்றாம்; பெறவே, அனைத்துந் திருசியம்,
தானறிவு என்பதாயிற்று. ஆகவே, தன்னை யன்றி யனைத்து மின்றெனக் கண்
டாம். காணவே, மறக்கவேண்டிய தனைத்தையும், மறவாமலிருப்பது தன்னையு
மெனப் பொருடருகின்றது ; தருதலின், ஞானமெய்மகனே யுன்னை மறந்
திடாதே எனவும், இதுபோற் சத்தியம் வேறொன் றின்மையின் ‘ நம்மாணை ’
எனவுங்கூறினர். மதத்த ரிதனை மறுக்க வலியுளரேல் தமது ஞெப்தியைத்தள்ளி
உலகிருக்கத் தெரிவிக்கட்டும். பூரண பண்டிதருமோ ; யாதானுமொரு பெயர்ச்
சொல்லையேனும், வினைச்சொல்லையேனும், வஸ்து சோதனையில் அல்லவல்ல,
இல்லையில்லை யென்றகலாதிருக்கவும் உபாதான உபாதேய வகையால்விகாரமின்றி
யொரு முதலிருக்கவுந் தெரிவிக்கட்டும். கூடாதெனின், மறுத்தலும் வலியுளார்
போற் கூறலும், தம்போற் பேதையர் வியக்கவன்றோ. இதுநிற்க ; அனைத்தும்

மித்தை; அறிவே சத்தியமென்று வேதமுடிவாகிய உடநிடதங்களும், கீதைகளும் கூறுவது, மூடத்தாலோ, விவேகத்தாலோ? மூடத்தாலெனின், அறிவையன்றித் திணைபாலிட மிருக்கத் தெரிவிக்கலாமே; கூடாதெனின், விவேகத்தாற் கூறியதென்பம்; கூடாதெனின், அது சொல்வாதமாமுடியும்; முடியவே, பயனின்றியசொல்லாற் பகை நேரிட்டழிதும். இக்கவி தத்துவவிளக்கப்படல முடிவாதலாலிங்ஙனங் கூறினாரென வறிக. நான்கு காலத்தினும் மித்தை யெனற்குத் தக்க உதாரணங் கூறியது, என்று முலகுண்மையெனக் கொள்ளாதிருத்தற்கும், இப்போது மித்தையல்லவெனவும், ஓரவஸ்தையில் மற்றோரவஸ்தை யில்லாமையால் மித்தையெனவும், வேதம் பொய்சொல்லுமாவெனவும், இவையெல்லாம் பக்குவமும் அனுபவமும் வந்தால் தெரியுமெனவும் இங்ஙனமெல்லாம் வினாவாது சொல்வதைக்கேட்ப தெமது மரபெனவுங் கூறி உணர்வை வளர்க்கத் தெரியாது உணர்வு அதனை வளர்ப்பார்போற் காட்டி உடலை வளர்க்குங் கள்ள ஞானிய ரிவரெனக்காட்டற்கும் என்க. இப்போது மித்தையல்லவெனின், அந்நியோன்னியாபாவம் யாதுக்கு? ஆதலின், வழு. ஓரவஸ்தையில் மற்றோரவஸ்தை யில்லாமையா லப்போது மித்தையெனின், அவஸ்தை யொன் றில்லாதேனும் உலக மின்றோ? உண்டெனின், உலகை மித்தை யென்னலாமோ? இவனுக்கில்லை யெனின், இவனா உலகம். அன்றெனின், வேறாயிருக்க, இல்லையென்னலாமா? அது வழு. வேதம் பொய் சொல்லுமாவெனின், உயிர்கள் சனிக்காததற்கு இவ்வுலக காலவரையறை யாதோ; இன்றெனின், வரையின்றிய உலகை வேதம் மித்தை யென்னலாமோ? இதனைச் சான்றோர்க ளேற்பதென்னை கொலோ? அபிமானத்தாலன்றோ? அன்றெனின், எப்போதின்றோ உலகம்? எப்போது மிருக்கின்றதெனின், வேதமும் சான்றோரு முலகை மித்தையெனக் கூறுவது வழு. இவை யெல்லாம் பக்குவமும் அனுபவமும் வந்தால் தெரியுமெனின், இவ்விரண்டு நிலையும் வந்த நீர் மித்தையென் றுலகைக் கூறலாகாதோ? கூறுவதை யுணர்தற்கு வலியின்றே லென்செய்வேனெனின், சுருதி, யுக்தி, அனுபவமென்னு மூன்றனுள், அனுபவம் பின்னராகட்டும்; இப்போது முரணின்றிச் சுருதி உலகை மித்தையெனற் குரை கூறலாகாதோ? வாசித்தால் தெரியுமெனின், வாசிக்கத் தெரிந்தும் எவருமுரை கேட்பானேன்? இன்னொருபோதாகட்டுமெளின், எங்கேனுங் கேட்டுவந்து சொல்லுதற்கோ? அன்றெனின், இப்போது சொல்லலாமே? யோசிக்கவேண்டுமெனின், யோசியாமற் றெளிந்ததெங்ஙனம்? இவையெல்லா முழுப்புரட்டு, ஆதலின், வழு. இங்ஙனமெல்லாம் வினாவாது சொல்வதைக் கேட்ப தெமது மரபெனின், அஞ்ஞானம் சந்தேகம் விபரீதம் தெளிவ தெங்ஙனோ? கேட்டுச்கொண்டுவரின் தானே தெளியுமெனின், அங்ஙனந் தெளிந்த நீர் சொல்லலாமே. சொன்னால் கேட்க வலியுண்டோவெனின், உண்டோவில்லையோ? அதைக் குறித்து முன்

னமே பேசினேமன்றோ. முன்போல் வளர்த்துச் சொல்லல் விவர்த்தமாம். ஆதலி னிதுவும் வழு. முறையே யிவையெல்லாந் தெரியாதார், உலகு பொய், ஞானம் மெய்யென்பதை வாசித்துமென்பயன்? கேட்டுத் தெளிந்தாலன்றிப் பயன்படா. கேட்டுத் தெளிந்தவ னீயாதலின், ஞானமாகிய உன்னை மறந்திடாதேயென ஆணை யிட்டுக் கூறினர். இது சத்தியம் சத்தியம். 108

தத்துவவிளக்கப்படலம்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சந்தேகந் தெளிதல் படலம்.

சந்தேகந் தெளிதலாவது சந்தேகத்தினின்றுந் தெளிதல். முன்னர்த் தத்துவ விளக்கப் படலத்தில் தானுகிற ஆன்மாவை விளக்க விளங்கினுற்போல, சகமாதி திரிபதார்த்தங் காரணமாக வெழு மையத்தைத் தெளிவிக்கத் தெளிதல். இஃதைந்தாம் வேற்றுமைத்தொகை நீங்கற் பொருள். ஆதலின், இது தத்துவ விளக்கப்படலத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

1 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ச் சொரூப சமாதிக்கண் தானேதானுகத் தனித்த சித்தவிருத்தியானது மீண்டுந் திரும்பாது அங்ஙனம் திரப்படவேண்டியதற்கு மாறு உதிக்கும் ஐயந் திரிபுகளை யகற்றித் தெளிவுபெற நெறியை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்ப
முரமுறக் குத்திக் குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம் போலப்
பரமமாஞ் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனேவி ருத்தி
திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழிகின் றேனே.

(இ - ள்.) நரர்குழி பறித்துமெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம் (எ - து) — மனிதர்க ளாழமாகக் குழிதோண்டி மெதுவாக நாட்டின பெரிய கம்பமானது, உரமுறக் குத்திக்குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம்போல (எ - து)—இனியாதினுனும் அசையாது உறுதிப்படவேண்டிக் கல்முதலியவற்றைப் பெய்து அக்குழியைக் குத்திக் குத்திப் பலப்படுத்துமா றெங்ஙனமோ அங்ஙனமே, பரமமாஞ் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனேவிருத்தி (எ - து)—பிரஹ்ம சொரூபத்தி லழுந்திய மனேவிருத்தியானது, திரநிலைபெறச் சந்தேகந் தெளிதலைமொழிகின்

றேன் (எ-து)—அங்ஙனமே உறுதிபெறும் வண்ணஞ் சந்தேகந் தோன்றுமாயின் அதனைக் களைந்து தெளிவுபெறுமா றெங்ஙனமோ அங்ஙனமாய நெறியைத் தெரிவிக்கின்றேன், (எ - று).

"சித்தின் முயல்வாற் சித்தாகுஞ் செடத்தின் முயல்வாற் செடமாகும்" என்று கூறியவாறு மனோவிருத்தி யிருப்பதனால், மீண்டுஞ் சடமாகாவண்ணங் காக்கவேண்டும், காத்தற் கிடையூ றென்னை ? சகச சமாதி யின்றாதலின், உலகந் தோன்றும் ; தன்னெறிக்கண் நிற்கின், அஃதிருக்கினுந் தோன்றாது ; அயர்ந்தால் தோன்றும் ; ஆதலின், உலகைச் சின்மாத்திரமாகக் கரைக்கில் தோன்றினுந் தோன்றாவிடினு மிடையூறின்று. அங்ஙனங் கரைப்புழித் தடைகள் வரும். அத்தடைகளாவன :—மலவிசர்ச்சனம், சலவிசர்ச்சனம். இவை பற்றியேனும், உணவு பற்றியேனும், சொரூப சமாதி விட்டகலல் வேண்டும்; அகல்வுழித் தேகம் தோன்றும் ; தோன்றவே, சராசரந் தோன்றும்; தோன்றவே, தேசம் - காலம் - வீடு - பட்டண முதலியன தோன்றும் ; தோன்றவே, திரிபுடி தோன்றும்; தோன்றவே, இச்சா ஞானக்கிரியையுண்டாம்; உண்டாகவே, விர்த்திகள் மேலிட்டழிவது போல்வனவாம். ஆதலின், நிட்டை கலையும்போதே சங்கற்பந் தோன்றும், அங்ஙனந் தோன்றுவது ஞெப்தியாதலால் அதனை யங்ஙனே சிற்பிரகாசமாக விளக்கில் அனைத்து மங்ஙனமாம். திரிபுடியுஞ் சிற்பிரகாசமா யேகமாக விளங்கும். இங்ஙனம் பழகல் சகச சமாதி. இதற்குத் தடை சந்தேகம் ; இதனைக் கெடுத்தல் தெளிதல் ; ஆதலின் 'திரநிலை பெறச் சந்தேகந் தெளிதலை மொழிகின்றேனே' என்றார். திரநிலை, திரஞான மெனினு மமையும்.

(க - து.) பரஞானமாக விளங்கிய மனம், திரஞானமாதற்குத் தடைகளைக் களைதலென்பது. 1

2 - கவி. அ - கை.

[தத்துவ விசார முதல் விதேகமுத்தி பரியந்தம் ஆசிரியரைப் பிரியா திருந்தன னென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மர்க்கட நியாயம் போல மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நிர்க்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மனுச ரித்தான்.

(இ - ள்.) நற்கருத்துடையோனாகி ஞானவானாகி நின்றோன் (எ - து)- சிற்சோதி நாட்டமகலாக் கருத்துடையோனாகியும் அயல்வடிவந்தானாகாது ஞான வடிவமே தானாகியும் விளங்கி நின்ற மாணாக்கன், மர்க்கடநியாயம்போல மகா பூத விகாரந்தொட்டு நிர்க்குண விதேகமுத்திநிலைபரியந்தம் (எ - து)—மர்க்கட நியாய

மெங்ஙனமோ அங்ஙனமே தூலபஞ்ச மகா பூத விகாரமாகிய தூலதேகமுதல் குணரகிதமா விளங்கும் விதேகமுத்தி நிலை பரியந்தமுள்ளவனுபவாசங்களை, சொன்ன சற்குருவினைவிடாமல் சந்ததமனுசரித்தான் (எ-து)—விடாமற்சொன்ன சற்குருவை விட்டு நீங்காமல் சதாகாலமுந் தொடர்ந்திருந்தனன், (எ - று).

மர்க்கட நியாயம் குரங்குபோற்பற்றும் நியாயம்; அஃதாவது கோபுரமேறிக் கீழ்க்குதிக்கினுந் தனது தாயை விடாது பற்றுமுறைமை. மர்க்கடம் நிர்க்குணம் ஆரிய மொழியாதலின் ரகரமாயிற்று, என்னை ? "றனழ எஒவ்வு முயிர் மெய்யு முயிரள, பல்லாச்சார்புந் தமிழ்பிற பொதுவே" என்று பவணந்திகூறுதலின். மர்க்கட நியாயம்போலச் சற்குருவினை விடாமல் சந்ததமனுசரித்தானென முடித்துப் பொருள் கொள்க. 2

3 - கவி. அ - கை.

[மாணாக்கனைச் சோதிப்பான் வேண்டி மூன்று கேள்வி கேட்டலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாத வன்பா
மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்திர மாநின் றாயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
யந்தரங் கலந்த துண்டோ வனுபவ முரைசெய் வாயே.

(இ-ள்.) சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல் விடாதவன்பா மைந்தனை நோக்கி (எ-து)—ஒரு புருடனது தேகச்சாயையானது எப்போதும் அவனை விட்டு நிங்காவாறு எங்ஙனமோ அங்ஙனமே ஆசிரியன் தன்னை விட்டு நீங்காத அன்பே வடிவாயமைந்த சற்புத்திரனைநோக்கி, சாட்சிமாத்திரமா நின்றாயோ (எ - து)—கூடஸ்தப் பிரஹ்மமாக விளங்குகின்றனையோ, சிந்தையிலையமெல்லாந் தீர்ந்தவோ (எ - து)—உன் மனதிற்கிடந்த சந்தேகங்களனைத்தும் நீங்கினவோ, தெளிவினுள்ளே யந்தரங்கலந்ததுண்டோ வனுபவ முரைசெய் வாயே (எ - து)—பேத ரகிதமான சுவானுபவத்தெளிவின்கண் யாதானும் பேதம்வந்து கலந்ததோ ? இஃதெனக்குத் தெரியும்படியாக உனதனுபவத்தைச் சொல்லுதி, (எ - று).

'விடாமல்' எனின், வினைகொண்டு முடியவேண்டும். அங்ஙனமின்றே, மைந்தனென்னும் பெயர்கொண்டு முடிவதால் விடாதவெனப் பெயரெச்சமாக்கினும். வலிந்து மாற்றிப்பொருள்கொள்வதினும் இதுநேரானதாலென்க. சாட்சி மாத்திரமா நின்றாயோ என்னுங்கால் ஓகாரம், சீவேசராகிய கற்பிதத்தை விட்டு என்றற்றொடக்கத்து ஒழிந்தசொற்களைத் தருதலின், ஒழியிசை. சகச சமாதியா லன்றி யகலாச்சந்தேகங்கள் இன்னின்னவாதலின் அவற்றையுணர்த்தச் 'சிந்தையி லையமெல்லாந் தீர்ந்தவோ' எனவும், பேதரகிதமே தெளிவாதலின் 'தெளிவி

னுள்ளே ' எனவும், விகற்ப புத்தி சற்றே வருத லியல்பாதலின் 'அந்தரங்கலந்த துண்டோ' எனவும், நினதனுபவ முரைத்தா லன்றி யிவற்றைத் தெரிந்தகற்றற்கொண்ணாமையின் 'அனுபவமுரைசெய்வாயே' எனவுங் கூறினர்.

(க - து.) களங்கமற்ற அனுபூதியாகிற கண்ணாடியி லழுக்குப்படித லியல்பாதலெனத் தெரிந்தவராதலின், இங்ஙனம் வினவினா ரென்பது. இது சோதனை. 3

4 - கவி. அ - கை.

[தனதனுபவ விநோத உல்லாசத்தைத் தானே தனக்குள் கண்டு வியப்புற்று ஆசிரியரைப் புகழ்ந்து துதிக்கின்றா னென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெந்தாய்
சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்க
ளுனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றோன்றி
மனவிழி தெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தா லுண்டோ.

(இ - ள்.) எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி (எ - து)—என்று வினவிய ஞானாசிரியரது உபய பாதங்களையும் வணங்கி, எந்தாய் சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள் (எ - து)—எமது கர்த்தனே! பிறவியாகிய கொடிய வனத்தின்கண் மூடிய மோக மென்னும் இருளிலெழுதற்குரிய பேதமாகிற பேய்க்கணங்கள், உனதருளுதயவெற்பி லுபதேசவருக்கன்றோன்றி (எ - து)—உனதருளாகிய உதயகிரியில் ஞானோபதேசமென்னுஞ் சூரியனுதயமாய், மனவிழிதெரிய ஞான வான்கதிர் பரந்தாலுண்டோ (எ - து)-மனமாகிய கண்ணுக்குத் தெரியும்படியாக மேலான ஞானகிரணங்க ளெங்கணும் வியாபித்துக்கொண்டாற் கணமேனுந் தங்குமா? (எ - று).

சஞ்சிதங்கள் காடுபோலடர்ந்திருத்தலின், ' சனன வன்காடு ' எனவும், காடென்னாது வன்னென்று அடைகொடுத்தது, எவருந்திகைத்து மீளாத் தகையதென்றற்கு ; இதனைத் தத்துவஞானானுபவிக ளறிவரன்றி ஏனையோர் சற்று மறியார்; இது நிற்க. மோகம், மயக்கம் ; அஃதாவது தேகமுதலிய பிரபஞ்சங்களை மெய்யெனக் காண்டல். அடர்ந்த காட்டிக்கு இருளகலாமைபோன்று, அடர்ந்த சனனங்கட்கு மோக மகலாமையின், ' மோகத்தமம் ' எனவும், உடலு முயிருமபேதம்போற் றோற்றினுஞ் சடமுஞ் சித்துமாதலி னெங்ஙன மேகமாம்? இங்ஙனமாய பேதமயமே யன்றி யனைத்து மெங்ஙன மேகமாகலாம்? இப் பேதபுத்தியகன்ற சமயவான்க ளெங்ஙனு மில்லவே யில்லை. பேத புத்தியைப் பேத மென்றது குணவாகுபெயர். பேதபுத்தி தனியே நிற்பது கூடாமையின், இங்கே அதனை யுடையோரையென்க. அதனை யுடையோ ரத்துவிதி நீங்கலாகச்

சமஸ்த மதஸ்தருமாவர். அபேதவாதத்திற்கு அத்துவிதி யொருவனே உத்தர வாதி அவ்விருளை யகலாது வாழ்தல் பேய்களா மாறுபோன்ற, அம் மோகஞ் சற்று மகலாது வாழ்தல் பேதவாதமாதலின் 'பேதப் பேய்கள்' எனவும், எழு வென்றது வினைத்தொகை; பேய்க ளெழுந்து சஞ்சரித்தற்குரியது இராக்காலம்; அதுபோலப் பேதவாதிகளெழுந்து வாதித்துத் திரிதற்குரியது மோககாலம் ; ஆதலின் 'எழு' எனவும் கூறினார். இது பந்தத்துக் கியைவது பற்றியென்க. அருளின்றியக்கண் உபதேச மெழாது, உதயகிரியின்றியக்கண் சூரியோதய மெங்ஙனமாம்; ஆதலின் 'உனதருளுதய வெற்பு' எனவும், பூதசூரிய னுதித் தழியன்றி ஊனக்கண் காண அறியாது, அதுபோல ஞான சூரிய னுதித்துழி யன்றி அகக்கண் காண அறியாது ; ஆதலின் 'உபதேச வருக்கன்தோன்றி' என வும், கண்ணில்லாவிடத்துப் பூத சூரியோதயத்தா லென்னபயன்? அது போலப் பரிபாக மனமில்லாவிடத்து ஞான சூரியோதயத்தா லென்ன பயன்? ஆதலின் 'மனவிழிதெரிய' எனவும், இவ்விரு சூரிய ரெழினுஞ் சோரர்முத லிய சத்துருக்கள் பதுங்கற்கிடஞ் சற்றுண்டாயினு முண்டாகலாம் ; தமது கிர ணங்க ளெங்கணும் பரவின் அப்போது இடமெங்கே? இடமின்றாகவே, அவர்க ளுளரோ வென்பார் 'கதிர்பரந்தாலுண்டோ' எனவும் கூறினார். இது விடுதிக் கியைவதுபற்றி யென்க. உண்டோவென்பது எதிர்மறை; உண்டோ வென்னுங் குறிப்பு வினைமுற்றுக் கெழுவாய் பேதப்பேய்கள். சனனவன்காடு, மோகத்தமம், பேதப் பேய்களென்னும் இவை மூன்றும், இவற்றிற்கெதிர் மறை யாய அருளுதயவெற்பு, உபதேசவருக்கன், மனவிழி, ஞானவான்கதிரென்னும் இவைநான்கும் உருவகமாம். இக்கவியிற் கூறியது நிச்சயஞான மன்று ; பிரத்தியட்ச ஞானத்தை. எவ்வுயிரு மறிவை யன்றி யில்லை, அறிவன்றே உடன்றோற்றம் நானென்பது. அந்த அறிவுதானே, தேகோக முதல் சிவோக மிறுதி யாக நின்றது; வேறெனின், காட்டவேண்டும்; கூடாதெனின், ஒத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இன்றெனின், அறியா திருத்தல்வேண்டும்; ஆதலின், தேகமுதல் சிவம்வரையு மிவற்றை அகமெனின் இவை அகமாகுமா? இவை அயலன்றோ? இது ஞானமாகுமா ? அறிவு தன்னையே தானெனச் சுருதி யுத்தியா லோர்தல் நிச்சய ஞானம்; அது சுசாதி முதலிய கற்பனை யற்றதெனத் தேர்தல் அபர ஞானம்; அதனை உள்ளவாறு காண்டல் பரஞானம்; திரிபுடி யனைத்தும் சின் மாத்திரமா விளங்கல் திரஞானம். இங்ஙன மிருத்தலின், இதனை மறுப்பார் அறிஞரெனப்படினும் ஏற்பதெங்ஙனம்? 4

5 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனந் துதித்த மாணாக்க ராசிரியரை நோக்கி யின்னு மடியேனைத் திருத்தவேண்டியதுளதேல் அதனைத் தெரித்தருளல் வேண்டுமென் றிரந்துகேட்டதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மந்திர மூர்த்தி தன்னான் மாற்றிய பேய்போ னலு
மெந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகைசெய் வார்போன்

முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்போ னாலு மையா
புந்திநின் றுறைக்க வின்னும் புகலுவிண் ணப்ப முண்டே.

(இ - ள்.) மந்திரமூர்த்தி தன்னால் மாற்றிய பேய்போனாலும் (எ - து)—மந்திரக்காரனாலே புத்தியை விகாரப்படுத்திய பேய் நீங்கினும், எந்திரமெழுதிக் கட்டி யினிவாரா வகைசெய் வார்போல் (எ - து)—யந்திர ஸ்தாபிதஞ்செய்து அந்தப் பேய் மீண்டு மணுகாவண்ணம் தக்கதந்திரஞ் செய்பவரைப்போல, முந்தியுன்னுபதேசத்தால் மோகம்போனாலும் (எ - து)—முன்னரே தேவரீருபதேசித்ததாலுதித்த ஞானசூரியனால் மோகம்விருள் நீங்கினும், ஐயா புந்திநின் றுறைக்க வின்னும் புகலும்விண் ணப்ப முண்டே (எ - து)—ஐயனே! எனது புத்தியானது அப்பிரஹ்மத்தி லுறைந்திருக்க வேண்டி அடியேன் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய விண்ணப்பஞ் சிலவுள, (எ - று).

சிற்சில தடுமாற்றந் தனக்குள்ளே தோன்றலைப்பற்றிப் 'புந்திநின் றுறைக்க வின்னும் புகலும்விண் ணப்பமுண்டே' என்றான். 5

6 - கவி. அ - கை.

[துரியாதீதமாகக் குருவைக்காண்டவின், இவரைச் சிவமெனக் கருதித் தேவரீர்; யாதுபற்றிப் பிரஹ்மம் மனோவாக்குக் கெட்டு மெட்டாதெனக் கூறினீர்; அதனைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று மாணாக்கன் வினவியதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக் கெட்டா
தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்வா யென்றுஞ்
சோகமா மனதிற் கெட்டாச் சுயஞ்சோ தி யென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமா மிரண்டு சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே.

(இ - ள்.) ஆகமப்பிரமாணத்தாலறியென்றும் வாக்குக்கெட்டா தேகமாம் பிரமமென்றும் (எ - து)—பிரஹ்மத்தை அஷ்டவிதப் பிரமாணத்துள் ஒன்றாகிய சத்தப்பிரமாணத்தால் அறிவாயென்றும் மீண்டுமந்தச் சத்தப் பிரமாணத்தாலந்த ஏகமாகிய பிரஹ்மம் உனக்கு எட்டாதென்றும், இதயத்தாலுணர்வாயென்றுஞ் சோகமாமனதிற்கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ்சொன்னீர் (எ - து)—மனத்தா லறிவாயென்றும், மீண்டு மந்தச் சோகமாகிய மனத்தினா லந்தச் சுயஞ்சோதியாகிய பிரஹ்ம முனக்கு எட்டப்படா தென்றும் பூர்வம் சொன்னீர், மோகமா மிரண்டுசங்கை முளைத்தன பறித்திடீரே (எ - து)—இப்போதடியேனுக்கு மயக்கமான விரண்டு சங்கைகள் எனதகத்தி லுதித்தன அவற்றை மெல்லத் தேவரீர் களைந்தருளல்வேண்டும், (எ - று).

பிரஹ்மசொரூபம் வாக்குக்கெட்டும் எட்டாதென்றும், மனதுக்கெட்டும் எட்டாதென்றும் ஆதியில் கூறினது நீரன்றோ? இப்போதடியேனுக்கு அதன் அரியரகசியங்களை யெல்லாம் வெளியாக விளக்குவிப்பவரும் நீரன்றோ? என்றான்; ஆதலின், நீரே யென்பதைத் தோன்றாவெழுவாயாக்கினும்; சொன்னீ ரென்பதற்கு வேறு வினை முதலின்றாதல் பற்றியென்க. அன்று சொன்னவர் நீராதலின் இன்று விளக்கற்கு நீரானீர்; ஆதலின், பரமசிவமே குருமூர்த்தமென் பதற் கையமின்று. இந்நூலில்தானே மாணாக்கன் "ஈசனுமாயருவாயுருவாகி யெழுந்தருளுங்குருவே" என்றான்; என்னை? "மறைமுடி வதனில் விளங்கிடு மொளியே மனிதரைப் போல வந்தெனது, சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப் பிரகாச தேகிகன்" என்று சாந்தலிங்கசுவாமிகள் கூறுதலின், இன்னும் பலரும் இவ்வாறு சொல்லினர். 6

7 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்ப் பிரஹ்மம் வாக்குக்கெட்டா தென்பதை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வத்துநிர் ணயங்கூ டாதே
யுற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் றாத லாலே
குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம விருக்கை யாலே
யிற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே.

(இ - ள்.) மற்றை முப்பிரமாணத்தால் வத்துநிர்ணயங் கூடாதே (எ - து) சத்தப் பிரமாணத்தா லன்றியும், ஏனைய பிரத்தியட்சம் அனுமானம் உபமான மென்னும் மூன்றானும் பிரஹ்மவஸ்து இன்ன நிலையதென யாவரானும் நிச்சயித்தல் ஒண்ணாது, (ஏனெனின்), உற்றதோர் விடயம்பூத முபயமன்றாதலாலே குற்றமாம் (எ - து) பொருந்திய அது பிரத்தியக்ஷமாகத்தகுவதெனின் அஃதொரு விடயமாம்; அனுமானிக்கத்தகுவதெனின் தனது காரியத்திற்குத் தானொரு காரணமாம்; உபமானிக்கத் தகுவதெனின் தனக்கோருபமானம் வேண்டலி னிரண்டாம்; இங்ஙனமெல்லாந் தானன்றாய் விளங்கலின் இவற்றை யதன்மே லேற்றிக்கூறுவது குற்றமன்றோ? ஐயமின்றிக் குற்றமேயாம், குணவிசேடங் கூடாம லிருக்கையாலே யிற்றது வாக்குக் கெட்டாதென்பது மறிவாய் நீயே (எ - து)—இங்ஙனமாய அப்பரவஸ்து தன்பாற் பிரத்தியட்சமுதலிய குண விசேடங்களைப் பிறரேற்றிக் கூறினுந் தானவற்றிற் குடன்படாதிருத்தலின் வேதமாகிய சத்தப் பிரமாணத்துக் கெட்டாதென்று கூறுவதையும் நீ அறிதி, (எ - று).

'மற்றைமுப்பிரமாணத்தால்' என்றதனால், சத்தப் பிரமாணத்தாலன்றியு மெனக்கொண்டாம். மற்றையென்பது கடைக்குறை. பரவஸ்து நாதாதீதமாத

விற் சத்தத்தானும் திரிபுடிரகிதமாதலின் பிரதியட்சத்தானும், காரணகாரிய ரகிதமாதலின் அநுமானத்தானும், சுசாதி விசாதி சுகதபேத மிறந்ததாதலின் உபமானத்தானும் எங்ஙன மெட்டப்படும்? படுமெனின், குற்றமாம்; ஆதலிற் 'குற்றமாம்' எனவும், பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சத்தம் என்னு மிந்நான்கையும் பிறரதன்மே லேற்றிக்கூறினுந் தானன்றாதலின் 'உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன்றாதலாலே' எனவும், 'வாக்குக்கெட்டாது' எனவுங் கூறி னார். குணவிசேடமென்பது மீ மிசைப்பதம். குணவிசேடமென்பது இந்நான் கையு மெனக் கொள்க.

(உ - ம்.) புளிற்றிளங்சன்று, மீமிசைஞாயிறு, நாகிளங்கமுகு, உயர்ந் தோங்குபெருவரை என்பன மீமிசை.

வினா:—ஏனைய அருத்தாபத்தி, அபாவம், ஐதிகம், சம்பவமென்னும் இந்நான்கானும் எட்டாது எட்டலாமென்னாதது என்னை?

விடை:—அருத்தாபத்தி - குறியாலுணர்தல்; பரவஸ்து குறிகடந்ததாத லின், அது கூடாது. அபாவம்-இல்லாமை. நான்குகாலத்துஞ்சதோதயமாக விளங் கலின், அது கூடாது. ஐதிகம்-தொன்று தொட்டு வழங்கல். சகசிவபரம்போலத் தொன்று தொட்டு வழங்கலன்று; தொன்று - நூதனம் என்னுங் காலங்கட் கதீதமாதலின் அது கூடாது. சம்பவம்-ஒன்றன்கூட்டம், பலவினீட்டம், திரிபி னுக்கமெனப்படல். அது பிண்டப் பொருளுமன்று பிண்டித்த பொருளுமன்று; ஆதலின் அதுகூடாது. இங்கே பிரத்தியட்சமெனல் ஞானகதப்பிரத்தியட்சத்தை. பிரத்தியட்சம் - தரிசனம். அநுமித்தல் - அநுமானம். அருத்தாபத்தி - பொருட் பேறு; என்று முண்டெனல் - சம்பவம்; இன்றெனல் - அபாவம். இகம் - இயதி, ஐதிகம்.

(க - நு) பரவஸ்து இன்னின்ன வேதுக்களால் வாக்குக்குக்கெட்டாதென் பது. இதனை மறுத்தற்கேதென்னை? வலியுளர்போற் காட்டுவார், அர்த்தவாதி யரல்லர். உற்றதோர் விடயம்பூத முபயம் வஸ்து வன்றாதலாலே 'மற்றை முப் பிரமாணத்தால் வத்து நிர்ணயங் கூடாதே' எனவும், கூடாவிடத் திவை குற்ற மாம், இந்தக் குற்றமாங் குணவிசேடங்களைக் கூட்டினும் 'கூடாமலிருக்கை யாலே' எனவும், ஆதலின் 'இற்றதுவாக்குக் கெட்டாது' எனவுங்கூட்டிமுடிக்க. இவற்றால் நாம் வஸ்து நிர்ணயம் பண்ணுதல் கூடாது, பண்ணினுமெட்டாது என்பது முக்கியத்துணிவு; என்னை? "வேதமுதல் கலைகாட்சி முதலளவை விரிஞ்சன்முதல் விண்ணோர் செய்யுஞ், சோதனையு ளகப்படாச் சோதியினைச் சோதிக்கத் துணிந்தே னந்தோ" என்று திருவிளையாடற் புராணத்துள் பரஞ் சோதி முனிவர் கூறுதலின்.

8 - கவி. அ - கை.

[எட்டாதெனக் கூறிய வேத மெட்டு மென மீண்டுங் கூறும் ; ஆயினும்
இவ்விரண்டுவிதமும் இன்னின்னவேதுவினாற் கூடுமென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வாக்கியந் தனக்கெட் டாத வத்துவென் றுரைத்த வேதம்
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றே
வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்றா யாகில்
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள்பொய் யாநீ கேளாய்.

(இ - ள்.) வாக்கியந் தனக்கெட் டாத வத்துவென் றுரைத்த வேதம் (எ - து)—வாக்குக்கெட்டாதது பரவஸ்துவெனக் கூறிய வேதமானது, வாக்கியவிருத்தியாலவ் வத்துவைக்காட்டிற்றன்றே (எ - து)—கேட்டவாறு நில்லாதவனுக்கு அவ்வாக்கியவிருத்தியினால் சிரவணமனனாதிகளாலையந்திரிபற அவ்வஸ்துவைக்காட்டினதல்லவா, வாக்கியங்களிலே மான மாவதே தென்றாயாகில் (எ - து)—இங்ஙன மிருவகையாகக் கூறிய வாக்கியங்களில் யாது சிறந்ததெனக் கேட்குதியேல், வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்யா நீ கேளாய் (எ - து)—இவ்விரண்டு வாக்கியமு முண்மையே வேதங்கள் பொய்சொல்லுமா சொல்லாவே, இதனை யாங் கூற நீ கேளுதி, (எ - று).

வாக்கியவிருத்தி வாக்கியார்த்தம்; இலக்கணை யுரையால் விளங்கமுயறல்; அஃதாவது, சொல்லெலாம் பொருளாம்வண்ணஞ் சிரவணமனனாதிகளா லையந் திரிபற முயறல். இங்ஙனம் விடாது முயன்றா லவ்வஸ்துவைக் காட்டுமோ, காட்டாதோ? காட்டாதெனின், தீவிரதரமெற்றிற்கு ; காட்டுவது திண்ணமாதலால் 'காட்டிற்றன்றே' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். அது எறும்பு மூட்டைகொண்டு திட்டையேறின் என்றாற்போலும். வாக்கியவிருத்தி செய்ததனால் மகான்களுக்கு வஸ்துவைக் காட்டிற்றெனப் பொருள்கொள்ளின், அப்போது காலவழுவமைதியன்று. வாக்கியவிருத்தி செய்யினும் அது வஸ்துவைக் காட்டாதது அபக்குவங் காரணமாதல் பற்றியாம். ஆயினும், எங்ஙனமேனுங் காட்டிவிடும். இத்திண்ண நோக்கித் "தெய்வத்தா லாகா தெனினு முயற்சிதன், மெய்வருத்தக் கூலி தரும்" எனவும், இன்னும், "ஊழையு முப்பக்கங் காண்பருலைவின்றித், தாழா துஞற்று பவர்" எனவும் கூறினார் திருவள்ளுவர். காட்டும் காட்டாதென்றது அவரவர் முயற்சியளவும் பக்குவ வளவும் பற்றியாம். ஆதலின் 'இரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்யா' என்றார். வேறாகப் பாடமோதவியையினேற்க ? உபாதேயங் காண்டலால் உபாதானந் தக்க முயல்வாற் காணாததற் கேதென்னை? உபாதேயம்-விடயம், உபாதானம்-ஞானம்; இவ்விரண்டும் அபேதம்.

9 - கவி. அ - கை.

[சுருதி காட்டாமல் காட்டு மென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்று
என்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌன மானா
ளென்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த
பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம்.

(இ - ள்.) தன்பதியல்லாப்பேர்க டமையல்ல னல்லனென்றாள் (எ - து)- தனது நாயகனல்லாத பேர்களை இவனா இவனா நினது நாயகனெனப் பிறர் வினவுந்தோறும் இவனல்லன் இவனல்லனென்று சொல்லிக்கொண்டுவந்தாள், அன்பனைக்கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌனமானா ளென்பதுபோல (எ - து)- முடிவில் நாயகனைக்கேட்ட அக்கணத்தே அவள் நாணமுற்றுப் பேசாதிருந்தன ளென்று உலகத்தார் கூறுவதுபோல, நீக்கி யிதன்றிதன்றெனச் சேடித்த பின் பரப்பிரமந்தன்னைப் பேசாமற் பேசும் வேதம் (எ - து)—ஒவ்வொரு தத்துவத்தையும் தனித்தனி விசாரியா நிற்புழி வேதமானது இதுவல்ல இதுவல்லவென்று சென்று முடிவி லினிக்கூற விடமின்றி மிஞ்சி நின்ற பரப்பிரஹ்ம வஸ்துவை யுணர்த்தாம லுணர்த்தும், (எ - று).

மணம் புரிந்தானை மருவிடவேண்டித் தன்மனைக்கண் மாமன் அழைப்பித்துழி அவன் தோழரோடுங் கூடியிருக்க, அக்கலியாணப்பெண்ணை அவளது தோழிகள் இவனா இவனா நினது நாயகனென்னுந்தோறும் அவள் அல்லவல்லவெனக் கூறி முடிவி லிவனாவெனக் கேட்க விடையின்றி மௌனமானாளென்பது ஐதிகம். இதனைத் திருட்டாந்தமாக்கினார், வஸ்து இதுபோன்றிருத்தலின்; என்னை? "ஆணல்லன் பெண்ணல்ல னல்லா வலியு மல்லன் காணலு மாகா னுளனல்லனில னல்லன்" என்று சடகோபர் கூறுதலின். இன்னும், "உருவன் றருவன் றளதன் றிலதன், றிருளன் றொளியன் றெனநின் றதுவே" என்றார் அருணகிரிநாதர். "அல்லை யல்லையீ தெனவரு மறைகளு மன்மைச், சொல்லினாற் றுதித் திளைக்குமிச் சுந்தர னாடற் கெல்லையாகுமோ வென்மொழி" என்றார் பரஞ்சோதி முனிவர். தானறிவு அவனின்பமாதலின், அவள் வெட்கிமௌன மானா ளென்பதெங்ஙனமோ, அங்ஙனந் தத்துவக் குழாங்களை நியதிகளைந்து சென்றது அறிவு, பிரஹ்மானந்தமாதலிற் 'பேசாமற்பேசும் வேதம்' என்றார். சிற்றறிவும் சிற்றின்பமும் மௌன மாக்குழிப் பேரறிவும் பேரின்பமு மௌன மாக்கற் கிடையூறென்னை ? கேட்பானேன்? எனவே அறிவே சுகமெனக்காட்ட நின்றது. ஆதலின் அறிவானந்தமென்றார் கண்டோர். அறிவு தன்னை அயலாகக் காணுங்காலும் ஆனந்தந் தனக்கயலாகக்காணும் ; அறிவைக் கண்டார்க்கு ஆனந்தம் அயலன்று தானே ஆனந்தம். எங்கெங்கு இன்பஞ் சனிக்கின்றதோ, அங்கங்கு

அறிவைக் காணின் மோனமாம். ஆதலின் "மோன மென்பது ஞானவரம்பு" என்றார் ஔவையார். அங்கங்கு உபாதியைக் காணின், மாளா மோகமாம். மௌனமா மென்பார் 'பேசாமற்பேசும் வேதம்' என்றார். மௌனமாவது அல்ல வல்லவெனற் கெல்லை. இன்னும், பேசிக்கொண்டேவந்து பேசாமல் நிற்றல் காட்டிக்கொண்டே வந்து காட்டாமல் நிற்றலெனினு மமையும். இதனைக் குருசீட வனுபவ வகையுட் காண்க.

(க - து.) சுருதி காட்டாமல் காட்டல், அல்ல வல்லவெனக் கூறிக் கொண்டே வந்தயர்ந்து நிற்றலென்பது. அங்ஙனநிற்றல் அனுபூதி முடிபு. இதனையறியார் பல பிதற்றியு மென்னை ? 9

10 - கவி. அ - நை.

[இதுகாறும் முதற் சங்கைக்கு உத்தரங்கூறி, இனி யிரண்டாஞ் சங்கைக்கு உத்தரங் கூறவான் வேண்டி மனமினையதெனத் தெரிவிக்க அதனுற்பத்தியை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளா
யிந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும்.

(இ - ள்.) முந்திய சங்கைதீர மொழிந்ததை யறிந்துகொள்வாய் (எ - து) முதற் சங்கைக்கு ஐயந்தீர விடை தந்ததை யறிந்துகொள்ளுதி, பிந்திய சங் கைதீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய் (எ - து)—பின் சங்கைக்கு ஐயந்தீரக் கூறும் உத்தரத்தை நீ கேளுதி, இந்தியங்களுக் கிராச னிதயமாம் (எ - து) சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்களுக்குத் தலைவனுயிருப்பது ஞானமாம், அதி னெண்ணங்கள் புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும் (எ - து)- அதனது சங்கற்பங்கள் புத்தியெனவும் மனனெவுங் கூறப்பட்டுப் புறத்திலும் அகத்திலும் உலாவி நடமாடும், (எ - று).

இந்தியங்களுக் கிராசன் மனமெனின், புந்தியுமனமுமெனச் சொல்லா திருத்தல்வேண்டும். சத்தப்பிரகரண முதலிய நூல்கள் ஞானம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனக் கூறுகின்றன. ஆகாயத்திலாகாயம் ஞானம், ஆகா யத்தில் வாயு மனம், ஆகாயத்திலக்கினி புத்தி, ஆகாயத்திலப்பு சித்தம், ஆகாயத் திற் பிருதிவி அகங்காரமாம். அங்ஙனங் கூறியது மின்னகாரணம்பற்றியென்க. எனவே, மனமுதலிய நான்கு மறிவின் ஸ்புரிப்பென்பதாயிற்று. அன்றேல், அறிதல் தர்மமில்லாதிருக்கவேண்டும். இருப்பதால் மறுக்கற்பாற்றன்று. ஞான மின்றி யாது நிகழும்? யாதுண்டு ? இன்றாதலின், இஃது ஏற்றற்பாலதே;

ஆதலின் இதயத்தை ஞானமென்றும். அதினெண்ணங்கள் புந்தியுமனமு மெனவே, அதனது புடைபெயர்ச்சியி னவசரநிலைகளையன்றி மனமும் புத்தியு மொரு முதலன் றெனக் குறிக்கக் கூறியதாகக்கண்டாம். எவ்வுயிருந் தேகோகமாக நிற்றலின், தேகத்துக்குப் புறம்பகமெனவும், அகத்தில் மனம் இச்சா ஞான மாக நின்றுழறலும், புறத்தில் புத்தி பலகிரியைகளாக நின்று நடித்தியற்றலும் பற்றி 'உலாவியாடும்' எனவும் கூறினர். உலகத்தா ரவனவன் புரிதொழிலைக் கண்டு வியப்பதும் இகழ்வதும் புத்தியையன்றி மனதை யன்று. விநோத வேலை யைக் கண்டு இவனது புத்தி யென்ன சிறந்ததெனவும், இழிதொழிலைக் கண்டு இவனது புத்தி யென்ன மடமை யெனவுந் தோன்றுதொட்டு வழங் கலின் இதுவே சான்று. புந்தியு மனமு மெனக் கூறி அவற்றின் புடைபெயர்ச்சி களாகிய உலாவியாடுமென்பவற்றை முன்பின்னுகக் கூறினும், 'புறத்தகத்து' என் றதனல் மாற்றிப் பொருள் கொள்ளின் வழுவன்று. மனமாவது சம்சய நிச்சய சாஞ்சலிய அபிமானங்களில் சம்சயமாதலினனும், அறிவின் புடைபெயர்ச்சி யாதலானும் இஃதொரு முதலன்று ; அன்றேனும், முதலாக நடித்தலின் இதனை வினைமுதலாக்கி யெட்டு மெட்டாதெனற்குக் கூறவந்ததால் இதனது நிலை இனையதெனக் காண்க.

(க - நு). மனமெனல் இனையதென அறிவித்ததென்பது. புத்தியைப் புந்தி யெனல் மெலித்தல் விகாரம். உரையிற் கோடலென்னும் உத்தியால், புறத்த கத்து என்பதைப் பகிர்முகம் அந்தர்முக மென்றாக்கிப் புத்தியுமனமு மிவ்விரு முகத்தில் யாதானு மொன்றிலேனு முலாவியாடுவ தியல்பாத லெனக் கொண்டு இங்ஙனங் கூறினரெனினு மமையும். பகிர்முகம் - பொன்னைப்பணியெனவும், பழுதையைப் பாம்பெனவுங் கோடல் ; அந்தர்முகம் - பொன்னைப் பொன்னென வும், பழுதையைப் பழுதையெனவுங் கோடல்; கொள்ளவே, சுத்த புத்தி சுத்த மனம் என்றும், அசுத்த புத்தி அசுத்த மனம் என்றும் பாகுபடுதற் கிடம்பெறலா யிற்று இதனைப் பின்வருவதாற்காண்க. இங்கு ஞானமென்றது உள்ளத்தை. 10

11 - கவி. அ - கை.

[முன்னரிதயமென்ற ஞானம் விருத்தியெனவும் சிதாபாசனெனவு மிருபாலதாய முறையை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உன்முகம் போற்கண் ணடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்போற்
சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்
நின்மனே விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவுந்
தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார்.

(இ - ள்.) தன்ம நன்மகனே உன்முகம் போற்கண் ணடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாற்போல் (எ - து)—அறம் வழுவின்றிய சற்புத்திரா ? உனதுமுகம்

போலொருமுகம் கண்ணாடியில்தோன்றுமாறு போன்று, சின்மயவடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்திதோன்றும் (எ - து)—சின்மாத்திரமாக விளங்குஞ் சைதன்யத்தின் சாயாரூபமானது சித்துப்போலப் புத்தியிற் பிரதிபலித்துத் தோன்றும், நின்மனோ விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயுலாவும் (எ - து)—நின்மனோவிருத்தியின் வழியாய் அந்தச் சாயாரூபம் உலாவிக்கொண்டிருக்கும், இத்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார் (எ - து)—இதையல்லவா சத்துக்கள் ஞான மெனக் கூறா நிற்பர், (எ - று).

இங்கே சாயையென்றது சிதாபாசனை. ஆடியால் முகம் பிம்பம் பிரதி பிம்ப மெனப்பட்டாற் போலப், புத்தியால் சைதன்னியம் சிதாபாசனெனப்பட்டது. ஆடியாலன்றி முகத்திற்கு மாறாகப் பிரதிபிம்ப முக மெனல் வருமா? அதுபோலப் புத்தியா லன்றிச் சைதன்யத்திற்கு மாறாகச் சிதாபாச னெனல் வருமா? வந்ததால், சைதன்யம் சிதாபாசனெனப் பெயர்பெற்றது. இங்கே புத்தியில் தோற்றிய சித்தைச் சாயையென்பதி லையமுளதேற் சோதனையிற் காணலாம். எங்கெங்கே நானெனலுண்டோ அங்கெல்லாஞ் சிதாபாசனின்றோ? சிதாபாசனெனினும் சீவனெனினு மொக்கும். அறிவு நானலதை நானென்றதனால் அதற்கு இக்கற்பிதப்பெயர் வந்தது. இந்த அறிவு சுயஞ் சைதன்யத்தின் பிரதிபலனமாகச் சோதனையில் முடிவதா லிதனைச் 'சாயை' எனவும், இஃததிஷ்டான மன்றாதலின் 'சித்துப்போல' எனவும், சாத்தனென்னுஞ் சொல் தன்பால் புடைபெயர்ச்சி யின்றியக்கண் பெயரெனவும், ஆகியக்கண் எழுவாயெனவு மெங்ஙனமாயிற்றோ அங்ஙனமே சிதாகாயமானது புத்தியில் சித்துப்போற் சாயையாகப் பிரதிபலித்தலாகிய புடைபெயர்ச்சி தன்பா லில்லாவிடத்துச் 'சின்மயவடிவு' எனவும், உடையவிடத்துச் 'சாயை' எனவும் பெயர் பெறும். இங்ஙனமாதல் பற்றி இப்பெயர் தந்தனர். கானலைவிட்டகலாத நீரெங்ஙனமோ அங்ஙனமே சாயை சின்மயத்தைவிட்டகலாதிருத்தலின் 'சின்மயவடிவின்சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்' எனவும், இக்கற்பிதவறிவு சின்மயவடிவன்றி யின்றெனச் சான்றோர் கண்டுரைப்பதால் 'இத்தைத் தானன்றோ ஞானமென்பார்' எனவுங் கூறினார். கூறவே, சித்தின் சம்பந்த ஞானமாதலின் இதற்கு ஞானமெனப் பெயரிடக்கண்டாம்.

(க - து.) இனி விருத்தியெனவும், பலமெனவு மெடுத்தாளவேண்டுதல் பற்றி இக்கவியில் விருத்தி யினையதெனக் கூறினாரென்பது. 11

12 - கவி. அ - கை.

[சிதாபாசனையே பலமெனக் கூறி விருத்தியைக் கண்ணாகவும்,
பலத்தை விளக்காகவும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உருக்கிய தாரநீர் நாநா வுருவங்க ளானாற் போல
விருத்தியே கடப டாதி விடயமாப் பரிண மிக்கு

மருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றோற்று விக்கு
மிருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா ணாதே.

(இ - ள்) உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்க ளானாற் போல (எ - து)—குகையிலிட் டுருக்கிய தராநீரானது கட்டிய அச்சின் விகாரங்கள் எங்ஙனம் நாநாவடிவங்களாகுமோ அங்ஙனம், விருத்தியும் கடபடாதி விடயமாப்பரிணமிக்கும் (எ-று)-சித்துச்சம்பந்த அந்தக்கரண விருத்தி ஞானமும் கடபடசம்பந்தமாக நின்று கடபடமுதலிய விடயங்களாக விகாரப்படும், அருப்பலவிடயமெல்லா மாபாசன் றோற்றுவிக்கும் (எ - து)—அருமையான பலரூபமாக நின்ற அவ்விடயங்களனைத்தையுஞ் சிதாபாசனாகிய சீவன் விளக்குவிப்பன், இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்கா ணாதே (எ - து)—இருட்டிலுள்ள பொருள்கள் விளக்குங் கண்ணு மின்றியவிடத்து எங்ஙனங் காணப்படும் காணப்படாவே, (எ - று).

பொருள் காணாதே யென்பது தொகை யொருமை. முன்கவியி லொருமையாகக் கூறிய விருத்தி யென்பது விரைவி லிக்கவியிற்பன்மையாதற் கேதென்னைகொலோ? இன்றாதலின், ஒருமையாக்கினும். பரிணமித்தல் அதனையன்றி யில்லையெனத் திண்ணமாக்கற்குத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தாமெனவறிக ; என்னை ? " சிற்சொரூபந் தானே சகசொரூபம் " என்று சொரூபானந்த தேசிகர் கூறுதலின். இஃது ஏற்றற்பாலதன்றெனின், பொருளிடங்காலமயமன்றிச் சகத்துக்குத் தனியே சொரூபமென்னை ? இன்றெனின், தெரிவையன்றி யிம்மூன்றையுங் காட்டல் வேண்டும்; கூடாதெனின், தெரிவே ஆதாரமாதல்வேண்டும். ஆதாரமாயினும் முதற்காரண மென்னலாமாவெனின், தெரிவாக முடியாதவற்றைச் சோதனையில் சுயம்பாக முடித்துக்காட்டலாமே? காட்டல் முடியாது சூனியமாக முடிகின்றதெனின், அவை அன்னியோன்னியாபாவத்தா லொன்றிலொன்றின்றாயழியும்; அழியினும், அறிதலழியாமையாதலால், அந்த அறிவே யிங்ஙனந் தோற்றமென்றார். மறுப்பதென்னை ? அறிவுக்குச் சகத்துச் சத்தாகக் காண்டலோ, அசத்தாகக் காண்டலோ ? சத்தாகவெனின், அறிவினது சத்தைத் தவிரச் சகத்து வேறுசத்தாகக் காணலாமே ? கூடாதெனின், மறுக்கற்க. எல்லா விடயங்களையுஞ் சிதாபாசன் பலரூபமாக நின்று விளக்குவித்தலினாலும் அநுபவித்தலினாலும் சிதாபாசனைப் பல மெனல் கூடும். கூடவே, விருத்தி கண்ணும், பலம் விளக்கு மென்பதாயிற்று. ஆகவே இவ்விரண்டிலொன் றில்லாவிடத்தொருபொருளுங் காணாது ; ஆதலா லிரண்டும் வேண்டுமெனப் பெற்றாம். இது பகலில்லன்றாதலின் 'இருட்டினில்' என்றார். அறிவு விகாரியாகாது நின்றறியின் திரிபுடி காணுமா? காணுமாயின், தனது விகாரமாம். பிம்ப மெங்ஙனமோ அங்ஙனம் பிரதிபிம்ப மாதலின் மயக்க மென்னை ? இன்னும், கட்டிய அச்சுக்களெவ்வெவ்விகாரமோ அவ்வவ் விகாரமாந் தராநீரென உவமை கூறியதும் பொருந்

தும். இவையெல்லாந் தன்னைத்தான் விடாது சோதிப்பார்க்கேயன்றி ஏனை யோர்க் கெங்ஙன முண்மையாம். உருக்கிய தாராநீர் கற்பிதவழிச் செல்லாதுழித் திரியுமா? அதுபோல, அறிவு தனது கற்பிதவழிச்செல்லாதுழித் திரியுமா? என்பதற்கே இவ்வுவமானமென வறிக. பரிணமித்தல்—பால் தயிராதல்போலும். இதனை நான்கு திருஷ்டாந்தத்தினுள் பரிணாம திருஷ்டாந்த மென்பர். இது சத்தியம். இதனைச் சோதனையிற் காணலாம்.

(க - நு.) விருத்தி பலனென்பவற்றை விளக்கக் கண் விளக்கென்று ரென்பது. இது முன் மொழிந்து கோடலென்னு முத்தி. 12

13 - கவி. அ - கை.

[கண்ணும் விளக்குமாகிய வ்விரண்டும் வேண்டு மவசர மினையதெனவும், இவற்றுளொன்று வேண்டுமவசர மினையதெனவும் உவமானத்தோடு இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்பொருள் காணல் வேண்டுந்
தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும்
விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்
புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்க்கே.

(இ - ள்.) எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்பொருள் காணல் வேண்டும் (எ - து)—எரிகின்ற விளக்கினாலும் கண்களாலும் இருட்டிலுள்ள பொருளைக் காணல்வேண்டும், தெரிகின்ற பரிதிகாணச் சென்றிடிற் கண்ணேபோதும் (எ - து)—பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுகின்ற சூரியனைப் பார்க்கச் செல்ல வேண்டில் கண்ணொன்றேபோதும், விரிகின்ற சகத்தைக்காண விருத்தியும் பல மும் வேண்டும் (எ-து)—எங்குமாய் விரிந்திருக்கின்ற சகத்தைக் காணவேண்டில் விருத்தியும் பலமுமாகிய வ்விரண்டும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தியொன்றே போது மெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கே (எ - து)—அகமாகப் புரிகின்ற விருத்தி யொன்றுமே மெய்ப்பொருளைக் காண்போர்க்குப் போதும், (எ - று).

எனவே, அந்தக்கரண சம்பந்தமான புத்தியை விருத்தி யெனவும், அதிற் கற்பித சசித அறிவைப் பலமெனவுங் கூறினாரெனப் பெற்றாம். பெறவே, ஓரறிவே யில்லதை உள்ளதாக நோக்கலிற் கற்பிதமெனவும், உள்ளதை யுள்ளதாக நோக்கலின், யதார்த்தமெனவும் படுதலானும், ஓரறிவே யீரறிவாகக் காணப்படுதலானும், சகத்தைக் காணவேண்டி லீரறிவும் வேண்டும்; தன்னைத்தான் காணவேண்டில் யதார்த்த அறிவொன்றுமே போதும்; யாதினாலெனின், சகத்துக் கற்பிதவஸ்து வாகலின் அதனை யறிவதும் கற்பித அறிவாகவேண்டும். அவ்வறிவு யதார்த்த அறிவையன்றி வேறன்றாதலி னிரண்டும் வேண்டும். தான் கற்பித ரகித வஸ்து வாகலின் தன்னைத்தான் காணவேண்டில் அது யதார்த்த அறிவாலன்றிக் கூடாது.

தான் கற்பிதரகிதமாகும்போது அறிவும் கற்பிதரகிதமாகவேண்டும். தன்னைத் தன்னால் அறிவதன்றி வேறொன்றாலன்றாதலின் 'புரிகின்ற விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண்போர்க்கே' என்றார். விளக்கும் கண்ணும் போலப் பலமும் விருத்தியுமெனக் கொள்க.

(கு - து.) விளக்கும் கண்ணு மின்றியக்கண் இருட்பொருள் விளங்காமை போல, பலமும் விருத்தியு மின்றியக்கண் சகத்து விளங்காது; சூரியனைக் காண்டற்கு விளக்கு வேண்டாவாறு போன்று, தன்னைக் காண்டற்குப் பலம் வேண்டுவதின்றென்பது. மெய்ப்பொருளைக் காணும் விருத்தியாவது ஐயந்திரி பகலத் தெளிந்த ஞானம். இதனை யறியார் அபரஞானமென்பர். 13

14 - கவி. அ - கை.

[மனமாவது இத்தகையதென்பதைத் தெரிவித்து அது வஸ்துவை எட்டும் எட்டாது என்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனமென் பார்கள்
கருத்தெழும் விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினுன் மனதிற் கெட்டும்
வருத்திய பலமா மிந்த மனதிற்கெட் டாது கண்டா
யருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே.

(இ - ள்.) விருத்தியும் பலமுங்கூடும் விகாரமே மனமென்பார்கள் (எ - து) அந்தக்கரண சம்பந்தமான விருத்தியும் சேதன சம்பந்தமான பலமும் மிசிரிம்பித்த விகார ரூபமே மனமெனச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள், கருத்தெழும் விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினுன் மனதிற் கெட்டும் (எ - து)—அகமுகநாட்டக் கருத்தி லெழும் விசாரஞானத் தெளிவுக் காரணத்தா லந்தமனதிற்கு அப்பரவஸ்துவானது எட்டுமெனவும், வருத்திய பலமாமிந்த மனதிற்கெட்டாது கண்டாய் (எ - து)—யாவையும் வருத்துகின்ற பலமே வடிவா நின்றுள்ள இந்த மனதிற் கெட்டா தெனவுங் காணுதி, அருத்தமிப் படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்திடாயே (எ - து)—மனதிற் கெட்டு மெட்டாதெனற்கு அருத்த மிங்ஙனமாமென்று சிந்தித்து ஐயந் தவிர்ந்து நீ தெளிந்திடுக, (எ - று).

சிற்சடவடிவ மனமெனற்கு 'விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமேமன மென்பார்கள்' எனவும், கருத்தாக வெழும் விருத்தியெனப் பதம்பிரித்து இனிப் பகிர்முகமாகாதிருக்குது மென் றக்கரையோ டெழும் விருத்தியெனப் பொருள் கொள்க. இஃது உரையிற் கோடலென்னு முத்தி. இங்கே கணக்கென்றது விபரம் அல்லது காரணம். விருத்திரூபமாயது சுத்தமனமெனவும், பலரூபமாயது அசுத்த மனமெனவும் பொருள்கொண்டு 'எட்டும்' எனவும், 'எட்டாது' எனவும், திண்ணம்பற்றிக் காணுதியென்பதைக் 'கண்டாய்' எனவுங் கூறினார். இங்கே அருத்தமென்பது சாம்பிரதாயப் பொருள். சிந்தியாதுழி ஐயமகறலுங்

தெளிதலுங் கூடாமையால் சிந்தித்தென வருவித்தாம். எங்கணும் பரிபூரணமா நிறைந்துள்ளது சைதன்யமாதலின் "உள்ளத்திருந்து மொளித்தான் பரன்" எனவும், "பொன்னுல கத்தினிற் புவியி லந்தரத், தென்னுடை யுட்புறத் திலங்கு கின்றது, மன்னுசிற் சோதியே வடிவம் யாவுமாய்த், துன்னுவது" எனவும், "உலகெது யாமா ரென்ன வுற்றநின் றுணரு மட்டுங், கலகமார் பிறவி மோகங் கங்குல்போல் மூடி நிற்கும், அலகிலா வுலகும் யாமு மழிவில்சிற் சோதி யன்றோ" எனவுங் கூறினர் சான்றோர் பலரும். கழுத்தளவா நின்றுள்ளோ னிது பாற் கடலென் றெண்ணாது மறந்துழித் தண்ணீரெங்கே யெங்கேயெனத் தாகமேலிட் டலைவான் போன்று தான் சித்தாயிருந்தும் மனந் தவித்தலின் 'எட்டாது' எனவும், அங்ஙனம் பல்லூழிக்கால மலைவான் தெய்வகதியாகக் கழுத்தளவா நின்றதைக் கண்டெளிதிற் பருகித் தணிப்பான்போன்று, இங்ஙனம் பல்லூழிக் காலம் பற்பலகோடி சன்ம மெடுத்தும் பற்பல அரியதவஞ் செய்து மெட்டவறியாது தவித்து நின்ற மனம் தெய்வகதியால் தனக்குள் பூரணமா நிறைந்துள்ள சிதாகாயத்தைக் கண்டெளிதி லுபசாந்தமெய்தலின் 'எட்டும்' எனவுங் கூறுவது கூடுமோ? கூடாதோ? கூடாதெனின், இப்போதெவர் மனமும் அல்ல லகலாததா லெப்போ தகலும்? சுபாவமெனின், தினசுழுத்தியிற்சுபாவமெங்கே. ஆதலின் நனவிற் சுழுத்தியென் றொன்றுளது, அது வாய்க்கின் அல்லலென்று மகலும். கூடாதென மறுத்தல் விசாரத்தவறு.

(க - நு.) மனதுக் கெட்டு மெட்டாதென விங்ஙனமாய நிலையாலென்பது. சோதனை நியாயந் தெரியாதா ரிதனை மறுத்தல், தன்போல்வார் களிப்புக் கங்காந்து திரிதற் கென்க. அசுத்தம்-பகிர்முகம், சுத்தம்-அந்தர்முகம். 14

15 - கவி. அ - கை.

[இதுகாறும் மனோ வாக்கிற்குப் பிரஹ்மம் எட்டு மெட்டா தென்பதுபற்றி விளங்கக் கூறினீர்; இனி மனம் நிவாததீபம்போ லென்று மிருத்தற் குபாயங் கூறவேண்டுமென்று மாணாக்கன் வினவுதலை இக் கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகளறிந் தேனினி
யோர் வசனங் கேளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந் ததா
கார மாவதன்றோ சமாதி யோக, முஞ்சலையொத் தலைவதுதன் சுபாவ
மாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா வுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சகம்வத் துவில
சையா நிவாத தீப நிலையடைவ தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே.

(இ - ள்.) வஞ்சகமில் பரமார்த்தகுருவேசொன்ன வழிகளறிந்தேனினி யோர் வசனங்கேளீர் (எ - று)—களங்கரகிதமான பரமார்த்த குருவே! தேவரீ

ரனுக்கிரகித்த மார்க்கங்களை யெல்லாந் தெரிந்துகொண்டேன்; இனியடியேனிரந்து கேட்டுக்கொள்ளும் விண்ணப்ப மொன்றுளது அதனைக் கேட்டருளும், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந் ததாகார மாவதன்றே சமாதியோகம் (எ - து)—மனமானது யாதொரு சலனமுமின்றி அகண்ட பரிபூரணமாகவுந் தன்மயமாகவும் விளங்கலன்றோ சமாதியோக மெனப்படுவது, (அங்ஙனமின்றி), உஞ்சலைபொத் தலைவதுதன் சுபாவமாகி யொரு கணத்திற் பலவுலகா வுதிக்கும் (எ - து)—உஞ்சலைப்போ லலைவது தனது சுபாவமாகி யொருகணத்திற் பலவுலகமாகப் பரிணமிக்கும், இந்த நெஞ்சகம் வத்துவிலசையா நிவாததீப நிலையடைவ தெப்படியோ நீர் சொல்வீரே (எ-து)—இங்ஙனமாய மனம் அந்தப் பரவஸ்துவி லசையாமல் நிவாத தீபம்போன்ற நிலையினை யடைவ தெங்ஙனமோ அதனை யடியேனுக்குத் தெரித்தருளும், (எ - று).

கரவாமல் விளக்கியதால் 'வஞ்சகமில்' எனவும், அநாசிரியரன்றெனற்கு 'பரமார்த்தகுருவே' எனவுங் கூறினர். அசையாவென்பது அடைவதென்னும் வினைகொண்டு முடிவது சிறப்பு. அசையாதவெனத் தொகுத்தல்விகாரமாக்கிப் பெயரெச்சமாக்கினு மமையும்.

(க - து.) மனஞ் சற்றுஞ் சலியா நிலையை யடையவேண்டினனென்பது. இவ்வேண்டுகோள் சகசநிட்டையில் இன்னு மிவன் பயிலாமையா லென்க. உஞ்சலையொத்தலைவது மனதின் சுபாவமாகில் மாற்றினுந் தன்னியல்பாமேயெனின், பற்றுக்களை யெல்லாஞ் சின்மாத்திரமாக்குமளவு மியல்பென்பம். அப்பாலெங்ஙனமாம்.? சிற்சடபேதந் தவிரின் மனமெனலேது? சிற்சடபேதங் கற்பிதமன்றிச் சைதன்யத்தி லெங்கே? அறிவு உள்ளும் புறம்பு மொருதகைத்தா விளங்காவரையும் இப்பேதமகலாது. இதனை யிருவகைச் சமாதியுழைப்பாலன்றி யுணரவொண்ணாது. 15

16 - கவி. அ - கை.

[அவ்வினாவுக்கு விடை கூறுவான்வேண்டி மனதிற்குரிய முக்குணத்தி னிலையினையும், அவற்றாலாய பயனையும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கருதுமனே குணமூன்று மூன்றி லொன்று கதித்தெழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்து நிற்குந், தருமமிகு சத்துவமே லானபோது சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டா, மருவுமிரா சதமாகி லுலகதேக வாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகு, மருமகனே தாமதமே லானபோதி லசுரசம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே.

(இ - ள்.) கருதுமனேகுணமூன்று மூன்றிலொன்று கதித்தெழுந்தால் மற்றிரண்டுங்கரந்துநிற்கும் (எ - து)—நினைத்தலையே யியல்பாகவுடைய மன

மானது மூன்றுகுணமா யிருக்கும் ; அம்மூன்றில் யாதானுமொருகுண மேலிட்டெழின் மற்றிரண்டுகுணமும் மறைந்திருக்கும், தருமமிகு சத்துவமேலான போது சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத்துண்டாம் (எ - து)—சற்கருமத்தால் மிகுந்த சாத்துவிதகுண மேலிட்ட அவசரத்தில் சன்மார்க்கமே வடிவாயுள்ளதேவ சம்பத்துக் கிடைக்கும், மருவுமிரா சதமாகிலுலகதேக வாதனையாஞ் சாத்திரவாதனையு மாகும் (எ - து)—பொருந்திய இராசதகுண மேலிட்ட அவசரத்தி லுலக வாசனையுந் தேகவாசனையுஞ் சாஸ்திரவாசனையு முண்டாம், அருமகனே தாமதமேலான போதி லசுரசம்பத் துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே (எ - து)—எனதருமையான ஞானபுத்திரா ! தாமதகுணமேலிட்ட அவசாத்தி லசுரசம்பத்துக் கிடைக்கும்; இதனை யறிந்து கொள்ளுதி, (எ - று).

அந்தந்தக் குணமேலிடலுக்கு இயைந்த பயனினையதெனவே, மனதுமங்ஙனமாமென்பது பெற்றும். குணமியைந்தவாறு மனமு நிற்பதால், 'மனோகுணம்' எனப்பட்டது. ஒன்று மேலுறி லிரண்டு காந்துநிற்ற லியல்பு. அது போலப் பலனும் அவ்வாறியைத லியல்பு. எங்ஙனமெனின், ஐம்பூதங்கட்குத் தனித்தனி சுபாவம் வெவ்வேறு, ஒன்றோடொன்று மிசிரிம்பித்தவிடத்திலுண்டாஞ் சுபாவம் வேறு, அவ்வவற்றிற்குரிய காரணங்களை யுன்னும்போது சுபாவமென்பது மாறும். இவையெல்லாம் வஸ்துசோதனையாற் காணலாம். 16

17 - கவி. அ - கை.

[மனது சத்துவாம்சமாதலா லந்நிலையில் மாறாதுநிற்கின் நிர்
விகற்ப சமாதி எளிதிலெய்து மென்பதை இக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

மனதுசத் துவசொரூப மற்றி ரண்டும் வந்துகலந் தனவவற்றை
மாற்றி றொற்போந், தனதுசன் மார்க்கம்விடா திருந்தபோது
தாமதமு மிராசதமுஞ் சமிக்கும் பின்னைக், கனபரிணா மஞ்சலனம்
போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காயம் போலு, நினது
ளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந்
தானே.

(இ - ள்.) மனதுசத் துவசொரூப மற்றிரண்டும் வந்துகலந் தனவவற்றை மாற்றிஞற்போம் (எ-து)-மனமென்பது சத்துவாம்ச வடிவமாம்; ஏனைய இராசத தாமதகுணமோ இடையில் வந்துகலந்தனவாம்; அவற்றை யொழிக்கி லொழிந்து போம், (எங்ஙனமெனில்), தனதுசன் மார்க்கம்விடா திருந்தபோது தாமதமு

மிராசதமுஞ் சமிக்கும் (எ - து)—சைதன்யத்தை யகலாநாட்டமுறலாகிய தனது சன்மார்க்கநடையை விடாதிருந்தபோது தாமதமும் இராசதமுந் தாமே நசிக்கும், பின்னைக் கனபரிணு மஞ்சலனம் போம்போ னக்கால் களங்கமற்று நின்றவா காயம்போலு நினதுளமப்படியாம் (எ - து)—நசித்தபின்னர்க் கன மாகப் பரிணமித்துக் காணப்படுந்திருசியமும் போக்குவரத்து முதலிய சகலவித கிர்த்தியங்களும் அக்கணமே நீங்கும்; நீங்கின வக்கணமே களங்கரகிதமான ஆகாயமெங்ஙனமோ அங்ஙனமே உனது மனமுமாம், அப்பிரமத்தொன்றாய் நிருவிகற்பசமாதியிலே நிற்குந்தானே (எ - து)-ஆதலா லந்தப் பிரஹ்மத்தி லேகமாய் நிர்விகற்பசமாதியில் நினதுமன மசைவின்றி நிற்கும், (எ - று).

சிற்பிரகாசப் பிரதிபலனமே சாத்துவிதமாதலாலும், அந்தச் சாத்து விதமே மனமாதலாலும் 'மனதுசத்துவசொரூபம்' எனவும், அக்குணநெறித்தா நின்று ஏனையகுண மிரண்டையுந் தவிர்க்கத் தவிர்ந்துவிடும், அங்ஙனந் தவிர்ந்த தென நில்லாது விடாதொளிருந் தனது சற்றுவகுணத்தை யகலாது நிற்கில் முன்னர்த் தவிர்ந்தகுண மிரண்டுந் தாமே நாசமா மென்பதை விளக்க 'மற்றிரண் டும் வந்துகலந்தன வவற்றை மாற்றி னுற்போம், தனது சன்மார்க்கம்விடா திருந்தபோது தாமதமு மிராசதமுஞ் சமிக்கும்' எனவும், ஏனையவிரண்டு குணமுந் தனது சுயவடிவன்றெனக்காட்ட 'வந்துகலந்தன' எனவும், பரி ணுமமெனல்-பரிணமித்தல்; அது பால் தயிராதல்போலும். இது திருசியத்தைக் காட்ட நின்றது. இந்தத்திருசியம் மகத்துக்கு மகத்தாகக் காண்டலிற் 'கனம்' எனவும், இக்குணத்தையகலாத குணி திருசியமாதலால், 'பரிணுமம்' எனவும், பரிணமித்தல் பரிணுமமாதலின், தொழிலாகுபெயர். சகந்தோற்றுந்தோறும் சகல வியவகாரங்கட்கு மிடமாதலின் 'சலனம்' எனவும், சகத்தைச் சின்மாத்திரமாகக் கரைத்துழிச் சலனத்துக் கிடமின்மையின், 'பரிணுமஞ்சலனம் போம்' எனவும், வேறுநிகழாமையின் 'போனக்கால்' எனவும், மழைக்காலந் தவிர்ந்ததெனக் காட்டக் 'களங்கமற்றுநின்ற வாகாயம்போல' எனவும், மனஞ்சிதாகாயமாத்திரமாக விளங்க லின் 'நினதுளமப்படியாம்' எனவும், அச் சிதாகாசத்துக்கு வேறுபடாமையின் 'அப்பிரமத்தொன்றாய்' எனவும், இங்ஙன நிற்கு நிலைக்குப் பெயராதலின் 'நிரு விகற்பசமாதி' எனவும், நித்தியதிருத்திக் கிதைவிட நிலை வேன்றின்றாதலின் 'நிற்கும்' எனவுங் கூறினர்.

(க-து.) மனோவமைதிக்கு, நிற்விகற்பசமாதிசாதனமெனக்காட்ட அதனிலை யினையதெனக் கூறியதென்பது. உபநிடதநெறித்தாகச் சென்றோர்க்கன்றி யிந்நிலை சற்று மியையாது; இயைந்ததுபோற் காணினு மிடையில் நழுவும். இதனை உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இஃது உபநிடத நெறித்ததாதலின், விடாது முயலுக; முயலாவிடின், உபநிடதமேற் பழி உன்னுல் வரும்; இது சத்தியம். 17

18 - கவி. அ - கை.

[பிரஹ்மம்போல நினதுள்ளமும் களங்கரகிதமாகாவிடத்துப் பயன் இன்றென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண்ணாடி
காட்டும் போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மாகி விகற்பமின்றி
நிருவிகற்ப மானாற் போல, அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச்
சித்தா யானந்த மாம்பிரமத் தயிக்கிய மான, உளந்தெளிந்த படி
யிருந்தா லுலக மெங்கே யுலைவெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்தி
டாயே.

(இ - ள்.) களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோர் களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும்போது (எ - து)—களங்கரகிதமான கண்ணாடியானது தனக்கு முன் வேறொரு களங்கரகிதமான கண்ணாடியைக் காட்டியவிடத்து, விளங்கியதன் மயமாகி யபேதமாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற்போல (எ - து)-களிம்பின்றி விளங்கிய தானெங்ஙனமோ அங்ஙனமாகி யாதொரு விகற்பமுமின்றிப் பேதப்படாது நிர்விகற்பமாகி நின்றாற்போல, அளந்தறியப்படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச்சித்தா யானந்தமாம்பிரமத் தயிக்கியமான (எ - து)—இவ்வளவினதென் றளவைகளா லளந்தறியப்படாத விபுவாயும் சத்தாயும் சித்தாயும் ஆனந்தமாயும் விளங்கும் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் ஐக்கியமான, உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலகமெங்கே யுலைவெங்கே யென்று சங்கை யொழித்திடாயே (எ - து)—மனந்தெளிந்த தெங்ஙனமோ அங்ஙனமிருந்தால் உலகமென்பது எங்கே? அதுபற்றியுண்டாஞ் சகலப்பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திகளும் எங்கே? இல்லையே; ஆதலா லுலகையும் உலைவையு மொழித்த லெங்ஙனமெனக் கேட்குஞ் சங்கை யாதுக்கு? அதனை யொழித்திடுதி, (எ - று).

மனதைக் களங்கமற்ற கண்ணாடியாக்கியது, ஐயந்திரி பகலவேண்டுவது பற்றியாம்; இன்றேல், ஐக்கியம்போல்வதன்றி ஐக்கியமன்று. பிரஹ்மம் களங்கமற்றகண்ணாடி போல்வதால் மனமும் அங்ஙனமிருக்கவேண்டு மென்பது பற்றி இவ்வுவமை கூறினாரென்க. மனந்தெளியின் தானப்போது ‘அளந்தறியப்படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச்சித்தா யானந்தமா’ நிற்குமெனக் குறிக்க இவற்றைப் பிரஹ்மவிலக்கணமாகக் கூறினார். இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை. மனம் சித்தின் முயல்வால் சித்தாகுஞ் சடத்தின் முயல்வால் சடமாகும் என்பதொக்கும்; அ[illegible]ிற் [illegible]றசடமெனப்பட்டது. எங்கேயென்பது உளதோ வெனப் பொருடாநின்றது. இல்லையே யாதலா லுலகையு முலைவையு மொழித்த லெங்ஙனமென வருவித்தது இசையெச்சம்; அஃதாவது நால்வகைச்சொற்களுள் வேண்டுவனவெல்லாந் தந்தகலங்கூற வேண்டி நிற்பது. உதாரணம் “ இணரெரி தோய்

வன்ன வின்னு செயினும், புணரின் வெகுளாமை நன்று." என்னுங் குறளுரை யிற் காண்க. கேட்குமென்பது ஒழியிசை.

(க - து.) உள்ளந்தெளிந்தவண்ண நிற்கின், எல்லாச் சங்கையுந் தாமே யகலு மென்பது. வினவ லெற்றிற்கு? 18

19 - கவி. அ - கை.

[மனமிறக்கில் இன்றியமையாச் செயல்க ளெங்ஙனமாமென மாணாக்கன் வினவலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சீவன் முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்வ மெதனு லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப்ப தன்றோ புசித்தாலு மனந்தானும் போன தன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூ டாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே நன்றாய் மொழிந்தருள வேண்டு மென்றான் முழுது மானேன்.

(இ - ள்.) ஏகமாய்மனமிறந்தாற் சீவன்முத்த ரிருக்குமட்டும் பிராரத்வ மெதனுலுண்பார் (எ - து)—பிரஹ்மத்தோடொன்றாக மனம் லயமாயின் சீவன் முத்தர் தாமுயிர்த்திருக்குமளவும் தமது பிராரத்வத்தை யெங்ஙனம் யாதினு லனுபவிப்பர், போகமானது புசித்துத் தொலைப்பதன்றோ (எ - து)—பிராரத்வ போகத்தை யனுபவித்துத் தொலைத்தாலன்றி அது போகுமோ போகாது, புசித் தாலு மனந்தானும் போனதன்றே (எ-து)—புசித்துத்தான் தொலைக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் புசித்தாலும் மனமுமிறந்ததோ இறக்கவில்லையே, சோகமாமனமிறந் தாற் போகமில்லை (எ - து)-போகத்தையே சோகமாகவுடைய மனமிறக்குமாயின் எங்ஙனம் போகநுகர்தல், தோன்றமெனின் முத்தரென்று சொலக்கூடாதே (எ - து)—போகநுகரவேண்டி மன மெழுமாயின் அவரைச் சீவன் முத்தரெனச் சொல்வ தெங்ஙனம், மோகமாமிதுதெளியக் குருவே நன்றாய் மொழிந்தருள வேண்டுமென்றான் முழுதுமானேன் (எ - து)—குருநாதனே! மயக்கமாயுள்ள இச்சந்தேகந் தெளிவுபெறச் செவ்விதாத் தெரித்தருளவேண்டுமென் றிரந்துகேட்ட னன் சமஸ்தமுந் தானுக விளங்கிய மாணாக்கன், (எ - று).

(க - து.) இவ்வைந்துவிதமாகத் தோற்றும் ஐயந் தொலைப்ப தெங்ஙன மெனக் குருவை மாணாக்கன் வினவின னென்பது. 19

20 - கவி. அ - கை.

[இவற்றிற்கு உத்தரங் கூறுவான் வேண்டி மனோநாச மிருவகை யாமென இக்கவியிற் கூறுன்றார்.]

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூப மென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமி வற்றில், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்தி லொன்றும்

விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவு மைந்தா, தனதான சத்துவமாய்
மனஞ்சே டிக்கத் தாமதம்ரா சதநசித்தல் சொரூப நாச, மனகாசத்
துவந்தானு மிலிங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குவதே யரூப நாசம்.

(இ - ள்.) மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூபமென்றும் வகுத்துரைப்பா ரிருவகையா வருமிவற்றில் (எ - து)—மனோநாசத்தைச் சொரூபநாசமெனவும் அரூபநாசமெனவும் இருவகையாக வகுத்துச் சொல்லுவர் பெரியோர்; இங்ஙன மிருவகையாக வழங்கிவரும் இவற்றினுள், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்திலொன் றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவு மைந்தா (எ - து)—ஞானபுத்திரா! வினவுதல் வேண்டாத சீவன் முத்தரிடத்தி லொன்றும் விதேக முத்தரிடத்தி லொன்று மிருக்கும், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சேடிக்கத் தாமதம் ராசத நசித்தல் சொரூபநாசம் (எ - து)—தனது சுயரூபமான சாத்துவிககுணமாக மன மேலிடில் தாமதகுணமும் இராசதகுணமும் தாமே நாசமாம்; அங்ஙனம் நாசமா தலே சொரூபநாசமாம், அனகாசத்துவந்தானுமிலிங்கதேக மடங்கும்போதடங்கு வதேயரூபநாசம் (எ - து)—மலரகிதமானவனே! அந்தச் சாத்துவிககுணமும் சூக்குமசரீரம் நசிக்கும்போதொக்க நசிக்கும்; அங்ஙனமொக்க நசித்தலே அரூப நாசமுமாம், (எ - று).

சங்கை தவிர்ந்தவராதலின் 'வினவாதசீவன் முத்தர்' எனவும், சேடித் தெனப் பாடமோதில் வழு; அதனை, "முதலினுன்கு" மென்னுஞ் சூத்திர விதியாற் காண்க. சொப்பிரகாசமேலீட்டில் சமஸ்த விகாரகுணங்களும் நில் லாவாதலின் 'தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சேடிக்கத் தாமதம் ராசதநசித்தல்' எனவும், சூக்குமதேக நாசத்தைப்பற்றிச் சொப்பிரகாச மேலீடாதலா லதனோ டொக்க நசித்தல் கூடுமென்பார் 'சத்துவந்தானு மிலிங்கதேக மடங்கும்போ தடங்குவதே' எனவுங் கூறினர். இதனால் மனமெனல் ரூபாரூபமெனப் பெற் றும். ரூபமெனல் சகசீவபாம்; அரூபமெனல் அதன்வாசனை. மனோநாசம் வேண் டின், ரூபாரூபநாசம் வேண்டும்; இன்றேல், ஆகாது. சின்மாத்திரமாகக்கரைத்தல் ரூபநாசம்; அதுவும் மெல்லமெல்ல ஊர்த்தமுகமாக நழுவல் அரூபநாசம். எனவே சைதன்யத்தின் ஸ்புரிப்பே மனமெனப்பெற்றும்; பெறவே, சித் சடமும், ரூபாரூபமும் ஸ்புரிப்பையன்றி யின்றாதலின், மனோநிலையெனக் கண்டாம். காணவே, அரூபத்தைப் பாழெனல் குற்றம். அன்றேல், அந்தப் பாழை யறியுந் தானென வின்றோ? உளதெனின், அது பாழுமன்று, நாமரூபமுமன்று; ஞான முமன்று, அஞ்ஞானமு மன்றென்பதாயிற்று. இதனை யிவ்வாறென்றறியாதார் கண்டபடி யுரையிடின் ஆமோ? ஆமெனின், யுத்திக்கு முரணும்; முரணின், அனு பவமும் முரணும்; முரணின், முன்போற் பெத்தநிலையாம். இப்பேதைமைக்கு ஞானநூல் முற்றுமுணர்ந்து மோதியும் பயனென்; என்னை? "புராணமிதி காச மெவையும்பொருளனைத்தும், பிரணனறியாதுள விடத்திவை பிதற்றே" என்று

தத்துவராயர் கூறுதலின். மேல் காரணதேக நாசங் கூறாது சூக்குமதேகநாசங்கூறி யது, ஐயந்திரிபுக்கு வினைமுத னசிக்கில் தானே யவித்தை யழியுமெனல் கூற வேண்டுமோ என்பதுபற்றியென்க. இதனை லட்சியார்த்தத்தாலன்றி வாச்சியார்த் தத்தா லெங்ஙனங் கணிப்பது? கூடாதிருக்கப் பதவுரையாற் கணிக்கப்புகுவார் மிக்க விவேகியர்போலும்! அவர் சம்பிரதாயமு மங்ஙனம்போலும்? தற்கண்டார்க் கென்னுமுடியும்? ஆதலின், புகழுக்கும், அபினி கஞ்சா முதலிய போதைக்கும், கள்ளமங்கையர் போகத்துக்கும் விழைந்தலைகின்றனர். கள்ளங்கடந்த ஞானிய ரெங்கனுமரியர், இது நிற்க; இங்ஙனமாய விவ்விரண்டு முத்திமேற் பழு தரைப்பாருளரேல், அவர் எத்தேகமாயினும், எப்போகமாயினும், ஆன்மாவென வும், முத்தியெனவுங் கொள்வார்போலும். தேகமும் போகமுந் தமக் கன்னிய மெனத் தெளிந்தனரோ? தெளியாதாரோ? தெளிந்தனரெனின், இலட்சி யார்த்த முணர்ந்தனரன்றே. இவர் கட்சியை யெங்கனுங் கடைப்பிடியற்க.

(க - து.) மனோநாசம் வேண்டின் ரூபாரூபநாசம் வேண்டுமென்பது. 20

21 - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தர் உருவநாச மனத்தினராதலினானும், அதனை லெவற்றையும் பற்றின்றி யனுபவித்தல் கூடுமாதலினானு மிங்கே கூடுமென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ னன் மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும்போ வதுநினைந்து மகிழார் வாடார், கர்த்தாவா மகந்தையைவிட் டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பா ராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்து சங்கை மோசிப் பாயே.

(இ - ள்.) சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மையாகுந் துகளிருள்போ னன் மனமென் சொல்லும் போம் போம் (எ - து)—சுத்தமாயுள்ள சாத்துவிககுணமே மெய்யுணர்வாம்; இம்மெய்யுணர்வே பழுதின்றி யெங்கனு மொருதகைத்தா விளங்குஞ் சொப்பிரகாசமாம்; இச்சொப்பிரகாச மேலீட்டில், ராசத, தாமதமென் னுங் குணங்களிருளாம்; இவ்விரு ளெங்ஙன மகலாது நிற்கும்; அகலுமாயின், மனமென்பதும் எங்ஙனம் நிற்கும்; நில்லாதாயின், மனமென்னுஞ் சொல்லு மெங் ஙன மகலாது நிற்கும்; அகன்றேவிடும், (ஆதலின்), வர்த்தமானத்தில் வந்த வுணவை யுண்பார் வருவதும் போவது நினைந்து மகிழார் வாடார் (எ - து)— நிகழ்காலமாகிய இப்போது கிடைத்தவுணவு யாதோ அதனை உண்பார் இனி வரு வது பற்றியும் வந்து போவதுபற்றியும் நினைக்கமாட்டார்; நினைத்துச் சுகத் தால் சந்தோஷித்தலும் இடுக்கண்ணால் துக்கித்தலுங் கொள்ளார், கர்த்தாவாமகங்

தையைவிட் டகர்த்தராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை காண்பாராகி (எ - து)— கர்த்திருத்துவமா நின்றுள்ள யானென தென்னு மகம்பாவத்தை யொருங்கே விட்டு அவ்வகந்தை சிறிது மிலராகியும் அகக்கரண புறக்கரண விருத்திகளையும் மூன்றவஸ்தாச் சுழலினையுங் காண்பவராகியும், முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங் கூடு முட்டிலையென்றறிந்து சங்கை மோசிப்பாயே (எ - து)—சீவன் முத்தரா யிருத்தலும் கூடும் சகல போகமும் நுகர்தலுங் கூடும் இவற்றிற் கெல்லாம் யாதொரு தடையு மின்றென்றுணர்ந்து இதுபற்றி இனி வினவப்புகுதலை யொழிதி, (எ - று).

சாத்துவிகத்தைச் சுத்தமெனவு முண்மையெனவுங் கூறியதால் ஏனையகுண மிரண்டையும் அசுத்தமெனவும் மித்தையெனவுங் கொண்டாம். இருள்போல் வனவற்றை இருளென்றது உவமையாகுபெயர். இவ்விரண்டையும் இருளென்ற தனால் ஏனைய ஒன்றும் பிரகாச மெனப்பெற்றாம். கர்த்தராமகந்தை யெனின் திணைவழுவாதலின், கர்த்தாவா மகந்தை என்றாம். எதுகைபற்றியெனின் முத லடி யிரண்டாமடிக்கென் செய்தும்? 'அகர்த்தராகி' என்றதனால் சைதன்யத்தை யானெனவும், பொதுப்படக் கரணமென்றதனால் அகக்கரணம் புறக்கரண மெனவும், அவத்தை யென்றதனால் மூன்றவத்தை யெனவுங் கொண்டாம். ரகர வொற்றெதுகை ஆசெதுகை.

(கு-து.) மனது விஸ்மரணையாக நின்று சகல வியவகாரங்களையும் வழுவாது நடத்தும்போது தஸ்மரணையாகநின்று நடத்துவதற்குத் தடையென்னை? மூட ஞானக் கிரியையினும் கல்வி ஞானக்கிரியை சிறந்தது, அதனினும் தத்துவஞானக் கிரியை சிறந்ததன்றோ? ஆதலால் மனத்தா லனுபவித்தல் கூடுமென்பது. எனவே, எல்லாமா யல்லவுமா யிருப்பது தனது நிலையாயினும் நடுநிலையாநின்றெவற்றை யும் மனமியற்றுமென்க. இதனினும் மிக்க தெளிவோடு நின்றியற்றல் யாது மின்றெ[illegible]ணர்க. பிரவிர்த்தி நிவிர்த்திகளை விருத்தியென்று றெனக்கொண்டு காண்பா[illegible] [illegible]ரக்கினு மமையும். அனுபவி முன்னிலையி லிதுதெரியும். 21

22 - கவி. அ - கை.

[வியவகாரங்கள் மனவலைவுக் கிடமாதலின், கூடாதென்ற
மாணுக்கனுக்குத் திருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஆசிரியர்
இக்கவியில் விடை கூறுகின்றார்.]

விவகார வேளையெல்லாஞ் சமாதி யென்றால் விகற்பமன்றோ
மனமலைந்து விடாதோ விட்டா, லவதான நழுவுமன்றோ வென்றா
யாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை கொண்டு, நவமாகப் பரபுரு
டன் றன்னைக் கூடி நயந்துசுக மனுபவித்த நாரி நெஞ்சந், தவமான
மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவியனு பவித்தசுகந் தனைவி
டாதே.

(இ-ள்.) விவகார வேளை யெல்லாஞ் சமாதியென்றால் விகற்பமன்றோ மன மலைந்து விடாதோ விட்டா லவதான நழுவுமன்றோ வென்றாயாகில் (எ-து)-வியவ கரிக்குங் காலமெல்லாஞ் சமாதிசெய்த லெனத் தேவரீர் கூறின் அது பலவாகச் சிதையுமல்லவோ? பலவாகச் சிதையின் மனமலைந்துவிடாதோ? அங்ஙனம் அலைந்து விடுமாயின் உண்மை ஞானம் நழுவுமல்லவா? இதனுக்கென்செய்துமெனச் சங்கிப் பையாயின், அதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசைகொண்டு நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக்கூடி (எ - து)—நீ வினவியதற்காக வொருதிருட்டாந்த முளது அதனை யான் கூறக்கேளுதி; மிக்க ஆசைகொண்டு புதிதாக ஒரு சோர நாயகனைச் கூடி, நயந்துசுக மனுபவித்த நாரி நெஞ்சம் (எ - து)—மிகவும் விருப்பமுற்றுச் சுகத்தை யனுபவித்த ஒரு ஸ்திரீயின் மனமானது, தவமான மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந் தழுவியனு பவித்தசுகந் தனைவிடாதே (எ - து)—நோன்பு வழு வாது இயற்றற்குரிய இல்லறமார்க்கத் தொழில்களைச் செய்கிறபோதும் கள்ள நாயகனைத் தழுவியனுபவித்த மிக்க சுகப்பெருமை விடுமோ? விடாதே; அது போன்றிருக்கும், (எ - று).

விகற்பம் விடயம் பலவாகச் சிதைதல். அவதானத்திற்குப் பேரின்ப மெனினுமமையும். பரபுருடனென்றதனுற் சோரஸ்திரீ யென்பது தானேயமை தலின், நாரியென்பதற்கு விசேடமெற்றிற்கு? விதிவழுவாது இயற்றும் மனைத் தொழிலெனினு மமையும். எனவே, அவள் பலதொழில் புரியினும் அப்போதெல் லாஞ் சோரவின்பநழுவாததுபோலப் பேரின்பமும் நழுவாதென்க. இவளெய்திய பயன் சுகமாதல்போல நிட்டையா லெய்திய பயனுஞ் சுகமாம். இவள் பலதொழி லாற் பிரியினு மிவளைச் சுகம் விடாதது போலச் சான்றோர் பலதொழிலாற் பிரி யினு மவரைச் சுகம்விடாததுபற்றி இவ்வுவமை கூறினர். இது கூடாதெனின், அதுவுங் கூடாதென்பம். சோரவின்ப மிவளை விடாதது பிரத்தியட்ச மெனின், அவரை யது விடாததும் பிரத்தியட்சமென்பமே. பருவமில்லா[illegible]வும் மங் கைக்கு அது தெரியாது; அதுபோல, பரிபாகமில்லாது உழ[illegible]வார்[illegible] இஃ தெங்ஙனந் தெரியும்? தெரியாமையா லது பொய்யோ; அன்றேல் இதுவும் பொய் யன்று. வியவகாரத்தா லிவளுக்கு மனம் பேதிக்கினுஞ் சுகம் பேதித்ததோ? இன் றெனின், அவர்க்கு மங்ஙனமாமெனவறிக. இந்தச் சுக மிவள் போன்றவளுக்குத் தெரியுமாறு போன்று, அந்தச் சுகமு மவர்போன்றவர்க்குத் தெரியும்; என்னை? "பெற்றவர்க்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளை பெறாப்பேதை யறி வாளோ பேரானந்த, முற்றவர்க்கே தெரியும்" என்று தாயுமானர் கூறுதலின். இதனை மறுப்பார் போலி ஞானியரும் அடாஞானியருமென வறிக. இது குறி ஞானமன்று; யதார்த்த ஞானம். யதார்த்த ஞானம் குறியாலன்றிச் சுயமா விளங்கல்.

(க - து) பல வியவகாரத்தினுஞ் சுகபோத நழுவாதென்பது. ஆதலின் வியவகார வேளை யெல்லாஞ் சமாதி யென்பது பொருந்தும். 22

23 - கவி. அ - கை.

[சீவன் முத்தர்கள் அகர்த்த ரெனின், போகநுகர்த லெங்ஙன மென்ற சங்கைக்கு உத்தரங் கூறவான் வேண்டிச் சத்துக்கள் மூன்று விதமாவதையும், அவர் நிலை மகிமையையும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தேகத்த னலனுகி யகர்த்த னுகிச் சீவனன்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்றுற் கர்த்தா வாமே பூரணமா மகர்த்தனக்குப் போக முண்டோ, சோகத்தை யறுத்த ருளுங் குருவே யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டுமெனச் சொல்வை யாயின், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தியாகி வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய்.

(இ - ள்.) தேகத்த னலனுகி யகர்த்தனுகிச் சீவனன்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன் (எ - து) பிரஞ்ஞான மன்றித் தேகந் தான் அல்லாதவனுகியும் மறந்துந் தேகந் தானெனக் கோடலின்மையின் அகர்த்தனுகியும் சீவத்துவ மன்றிப் பிரஹ்மமே தானுகியும் தெளிந்த சீவன் முத்த னென்போன், போகத்தை யுண்பனென்றுற் கர்த்தாவாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போகமுண்டோ (எ - து)—விடயபோக மனுபவிப்ப னெனின், தேகந் தானென்கிற கர்த்திருத்வம் வாய்ப்பதாமே ; பூரணனெனின் பூரணமாம் அகர்த்தாவுக்கு அனுபவித்த லில்லாவிடத்துப் போக மெங்ஙனமுண்டு ; இல்லையே, சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவேயிந்தத் துகளறுக்க வேண்டுமெனச் சொல்வையாயின் (எ - து)—அடியேன் துயரமனைத்தையுந் தொலைத்தருளிய குருநாதனே! இங்ஙனமாக வெழுந்த விந்தச் சந்தேகமாகிய களங்கத்தை நீக்கியருளல் வேண்டுமெனக் கேட்பையாயின், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தியாகி வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய் (எ - து)—மாகர்த்தனெனவும் மாபோகி யெனவும் மாத்தியாகி யெனவும் மூன்றுவகையா யவரிருக்கு மகிமையைக் கூறுதும்; நீ கேளுதி, (எ-று).

தேகமிருந்தும் இது பூதவிகாரந் தானல்ல வெனத் தெளிதலின் 'தேகத்த னலனுகி' எனவும், இவ்வுடலிருப்பும், அபிமானித்தலும், காத்தலும், உபசரித்தலும், இதுநானெனக் கோடலும், இதனது பூரிப்பு வாடலுக் கின்பத் துன்ப மெய்தலும், இன்னு மிவைபோன்ற பிறவுமாதலும் அறிவாதலா லறிவே தானெனக்கண்டா ரிவ்வுடல் தானென்பரோ என்னர் ; ஆதலின் 'அகர்த்தனுகி' எனவும், அறிவுதா னென்றுயபோது கூடஸ்த னென்பதாயிற்று; ஆகவே, சீவனுயிருந்துஞ் சீவனல்லன், உடலாகாரந் தவிர்ந்து வருதலின் 'சீவனன்றி' எனவும், உடலுமுயிரு மின்னும் வேறுபடுத லின்மையின், சீவனின்றி யெனப் பாடமோதி யுரைகோடல் கூடாது. கூடுமெனின், மகானெனப்

படான்; படுதலின், அதுவழு. சீவத்துவ நழுவியக்கண் ஈசத்துவ மெங்கே? ஒருவனுக் கின்றியக்கண் பலர்க்கு மின்றே; பலர்க்கு மிவ்வனுபவ மொருங்கு வாய்க்கின் பலர்க்கு மெங்கே? ஆயின் சீவத்துவங் காரணமாக ஈசத்துவமென்பது அருத்தாபத்தியாற் கோடலாகின்றது; ஈதென்னை கொலோ விபரீத மென்னற்க. எங்கெங்கே சீவத்துவ பாவமுண்டோ, அங்கங்கே ஈசத்துவ பாவமுண்டு; இன்றேல் அதுவுமின்றாம். இதிலென்ன வையமுள. இன்றாதலால், அது பொருந்தும். சீவத்துவ நழுவியக்கண் கூடஸ்தனு மெனல் வழுவன்றே; வழுவெனின் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாம். வழுவன்றெனின், ஈசத்துவ நழுவியக்கண் பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாவ னென்பதெங்ஙன மறுக்கப்படும். படாதாதலின் 'பிரமமாய்' எனவும், சுருதியுத்தி யனுபவத்தாலன்றி ஐயந்திரி பறாது. அறுமெனின் வறியசொல். மூன்று மொக்கத் தேர்ந்த விடத்தே விபரீத மறும்; அறுதலே தெளிவாம்; அன்றேல், மருளாம். சீவன் முத்தனெனற் பாலது தெளிவாதலால், 'தெளிந்த முத்தன்' எனவுங் கூறினர்.

(க - நு.) சீவன் முத்தர் போகமனுபவித்தல் கூடுமெனற்கு விடை கூறுவான்வேண்டி விரதத்திரயந் தொகுத்துக் கூறினு ரென்பது. இது தொகுத்துச் சுட்டலென்னு முத்தி. இனி வகுத்துக்காட்ட லென்பதனு லவற்றைத் தனித் தனி கூறுவர். 23

24 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்க் கூறியமுறையே மாகர்த்த னிலக்கண மினையதென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமலை முன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோற், செய்கையுஞ்செய் விக்கை யுமற் றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சே[illegible]டை செய்யு, மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தானு, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சி யேநான் வெயில்போ லென் றுறைத்தவனே விபுமா கர்த்தன்.

(இ - ள்.) செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்தச் சிலைமலை முன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல் (எ - து)—தன் வினையாகிய செய்கையும் பிறவினையாகிய செய்விக்கையு மின்றிச் சும்மா விருக்குங் காந்தக்கற்களாலமைந்த பர்வதத்துக் கெதிரில் இரும்புக ளெங்ஙன மசையுமோ அங்ஙனமே, செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மென்முன் செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும் (எ - து)—செய்கையுஞ் செய்விக்கையு மின்றிச் சும்மா விருக்கின்ற வெனக்கெதிரில் சடரூபமாயுள்ள சகமனைத்தும் பற்பல கிரித்தியங்களைச் செய்யா நிற்கும், மெய்கலந்த விந்திரிய விகாரரூப விவகாரவிருத்

திக்கும் விருத்திதானு மெய்கலந்த சமாதிக்கும் (எ - து)—தேக சம்பந்தமான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் காரணமாக நிகழும் பற்பல விகற்ப ரூபமாயுள்ள வியவகாரச் சேட்டைகட்கும் சகல விருத்திகளுந் தானாக விளங்கிய ஆத்ம சம்பந்தமாக நிகழுஞ் சொரூப சமாதிக்கும், சாட்சியே நான் வெயில் போலென்றுரைத்தவனே விபுமாகர்த்தன் (எ - து)—தன்முன் சகல வுயிர்களும் பற்பல கிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாக நின்றுள்ள சூரியனைப் போல நானே சாட்சியெனத் திரமாகக் கலங்காது நின்றானெவனோ அவனே விபுவனைத்திற்கும் விபுவாயுள்ள மாகர்த்த னெனப் படுவோன், (எ - று).

செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமாவது அசைத்தலையும் அசைப்பித்தலையுமெனக் கொள்க. காந்தமலையானது அசைக்கவுமில்லை அசைப்பிக்கவுமில்லை; இங்ஙனமிருக்க, இதனெதிரி லிரும்புக ளசையுமாறுபோல, உபாதிரகிதமாக விளங்கும் நான் அசைக்கவுமில்லை, அசைப்பிக்கவுமில்லை ; இங்ஙனமிருக்க, எனக்கெதிரில் சமஸ்தவுலகமு மசையுமாதலால் 'என்முன்செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யும்' எனவும், சகலவுயிர்களுந் தத்தங் கிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாக நின்றளோன் சூரியனுதல்போல, வியவகாரம் அநாத்ம வியவகாரம் ஆத்ம வியவகாரமெனவிரண்டாம். அநாத்ம வியவகாரம் - தேகாகாரமாக அகக்கரண புறக்கரணங்களோடு கூடி யியற்றுங்கிரியை; ஆத்ம வியவகாரம் - மெய்யுணர்வு சம்பந்தமாக விவேகாகாரமாகக் கரண சம்பந்தமின்றி நின்றியற்றுங் கிரியை. அந்தக்கிரியை மூட மெனவும், இந்தக்கிரியை சமாதி எனவுமாம். இவ்விருவகைக் கிரியையுமென்னு வியற்றப்படினும் நானன்று ; அஞ்ஞானமாக நின்று அக்கிரியை புரிந்ததும் நானே ; ஞானமாக நின்று இக்கிரியை புரிந்ததும் நானே. ஆயினும், இவ்விரண்டு காலத்தும் நானென விருத்தலானும், இவ்விரண்டு மொன்றிலொன்றில்லாமையானும் நானெனலே யுண்மை நானே சாட்சி என்பது பற்றி 'மெய்கலந்த விருத்திக்கும், மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சியே நான்' எனவுங் கூறினர். நானென்பதே சந்நிதியாகவும், சாட்சியாகவும் நின்றமை காண்க. 'விருத்திதானும்' என்றதனுல், அறிவையன்றிச் சகல விருத்திகளு மில்லையென்பது பெற்றாம்.

(க - து.) சகலமு மெனக்கு முன்னிகழு மெனவும், சகல கிரியைகட்குஞ் சாட்சி யானெனவுந் திடமாகத் தெளிவுற்று நின்றானே மாகர்த்தனென்பது. இது துணிபு. 24

25 - கவி. அ - கை.

[நிறுத்த முறையானே ஏனைய மாபோகி மாத்தியாகிகளி னிலக்கணங்களை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தியம் பத் தியமெனவு ணய்ந்தி டாமற், பொறுமையுடன் கிட்டினதைக்

காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகி யாகுஞ், சிறிது
பெரி துகடனதன் னியங்க ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செயல்
போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனேமாத் தியாகி யாவன் விரத
மிம்மூன் றுள்ளவரே வீடுள் ளோரே.

(இ - ள்.) அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ் சுத்த மபத்தியம்பத் திய மெனவு ணய்ந்தி டாமல் (எ - து)—அறுவகைருசி யினிதெனவும் அன்றெனவும் அசுத்த மெனவும் சுத்தமெனவும் அபத்தியமெனவும் பத்தியமெனவும் தானுண்ணு முணவு காரணமாக அதனைப் பகுத் துணராது, பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகியாகும் (எ-து)-பொறுமையோடு எது கிடைத்ததோ அதனைப் பகுப்பின்றிப் பற்றி யெரியும் காட்டுத் தீயைப்போலப் பிராரப்தகன்மத்தின்பயனுகிய இன்பத்துன்பப் போகங்களெனப் பகுப்பின்றி அநுபவிப்பவ னெவனே அவன் மாபோகியெனப் படுவன், சிறிது பெரிதுகடனதன் னியங்க ணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிக்கச் செயல் போற் சித்தம் (எ - து)—பிராரப்தகன்ம போகம் அற்பமாகவேனும் மகத்தாகவேனும் தனதாகவேனும் அன்னியமாக வேனும் நன்மையாக வேனுந் தீமையாகவேனும் நேரிடினும் அதன்பால் தனதிடத்தி லியல்பாகத் தோற்றும் பிரதிபிம்பந் தானுகாது நிற்கும் படிகக் கண்ணுடியின் செயலைப்போலத் தனது சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனேமாத் தியாகியாவன் விரதமிம்மூன் றுள்ளவரே வீடுள்ளோரே (எ - து)—பற்றின்றி நிற்பவனெவனே அவனே மாத்தியாகியெனப்படுவோன் ஆதலி னிவ்விரத மூன்று முள்ளவர்களே ஐக்கிய முத்தியுடைவர்களாவார், (எ - று).

அறுசுவையாகநின்ற பதார்த்தங்களை அறுசுவை யென்றது குணவாகு பெயராம். உண்ணற்பால தியாதோ அதனை ஊணென்றது தொழிலாகு பெயராம். ஆய்ந்திடாமல் புசிப்பவனெனவும், சேரினும் வெறிதிருக்குமவ னெனவும் கூட்டி முடித்திடுக. அதன்பா லென்பதை வருவித்தாம். இங்ஙனம் போக நுகர்தலும் சித்தம் வறிதிருத்தலும் சன்னி பித்தம் முதலிய வியாதி மேலிட்டோர்பாலு முளவே; இவர்களும் மாகர்த்தன் மாபோகி யெனப்படுவார்களே ; பேத மென்னை யெனின், இவர்கள் மூடத்தாலும் வியாதி மேலீட்டாலும், ஆபத்து மேலீட்டாலும் கவலை மேலீட்டாலுமிருப்பர்; அவர்கள் ஐயந்திரிபகன்ற தெளிவு மேலீட்டாலும் மரண மறவாமை மேலீட்டாலும் சுகமுஞ் சுகியுமெங்கே யென்னு மாராய்ச்சி மேலீட்டாலும் இவைபோன்ற பிறவற்றாலுமிருப்பர்; ஆதலின், பேதமே யென வுணர்க. இதனைச் சொல்லாலுணர்வார், மறப்பர்.

(கு - து.) இவ் விரண்டு கவியானும் விரதத் திரயங் கூறியதென்பது. 25

26 - கவி. அ - கை.

[விதிவிலக்குக்களுள் விதிவழுவின்றிய செயல்க ளகலாதிருக்க இவனைக் கிருத கிர்த்தியனென்பது எங்ஙனங் கூடுமென வினுதலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேறு.

மெய்யுங் கொண்டு பிராரத் வந்தரு விதிவழி நின்றிடவு
முய்யுங் கன்மிக ளுக்கனு குணமா வுறுதொழில் செய்திடவுஞ்
செய்யுஞ் செய்கை முடிந்தவ னென்றுரை செப்புவ தெப்படியோ
நையுந் துன்ப மகற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே.

(இ - ள்.) மெய்யுங்கொண்டு பிராரத்வந்தரு விதிவழி நின்றிடவும் உய்யுங் கன்மிகளுக் கனுகுணமா வுறுதொழில் செய்திடவும் (எ - து)—அகக்கரண புறக்கரணங்களை யன்றித் தேகத்தையுந் துணைக்கருவியாகக் கொண்டு பிராரப்த கன்மம் தருகின்ற நெறிவழித்தாய் வழுவின்றி நின்று அரிய தொழில் இயற்று நிற்கவும் திருசியமே பொருளென நம்பி உய்யுங் கன்மகாண்டிகளுக் கனுகூலமாக அதற்கியைந்த விதிமார்க்கக் கிரியைகளைச் செய்துகொண் டிருக் கவும், செய்யுஞ் செய்கை முடிந்தவ னென்றுரை செப்புவ தெப்படியோ (எ - து) இங்ஙன மிருக்கச் செய்ய வேண்டிய செய்கை யெல்லாஞ் செய்து முடிந்தவ னென்று சொல்மாத்திரமாக வெவருங் கூறுவ தென்னகொலோ, நையுந்துன்ப மகற்றிய குருவே நலமா வருள்வீரே (எ - து)—வருத்தத்தையே செய்யுந் துன்பமாக வுள்ள வினைத்தையும் நீக்கி யருளிய வெனது குருநாதனே! இதற்கு விடை செவ்விதாக வுரைத்தருளுவீராக வென்றிரந்து கேட்ட னன், (எ - று).

மெய்யு மென்னு மும்மை இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மை. 'உய்யுங் கன்மிகள்' என்றது கன்மமே பயனுகவுய்தலை. 'கன்மிகளுக் கனுகுணமா வுறுதொழில் செய்திடல்' என்றது சரியைகிரியைகளை விதிவழித்தாகச் செய்து காட்டலை. 'செய்யுஞ்செய்கை முடிந்தவன்' என்றதனுல், கிருத கிருத்திய னென்பதாயிற்று. துன்பஞ் செய்பவைகளைத் துன்பமென்றது, குணவாகு பெயராம்.

(க - து.) விதிவிலக்குணர்ந்து விதிவழுவாச் செயல் செய்ய முயலாநிற்கும் இவனைக் கிருத கிருத்தியனென லெங்ஙனங் கூடுமென்பது. 26

27 - கவி. அ - கை.

[பலவியாப்தி விர்த்திவியாப்தி யென்பனவற்றுள் இவன் விர்த்திவியாப்திய னுதலின் இவன் செய்துஞ் செய்தில னென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகு மவித்தை வசத்துறுநா
வீடணை மமதை யகந்தை யுளார்க்கே யிகபர விவகாரம்

வீடணு குவமெனு மிச்சை யுளார்க்கே வித்தை படிப்பவெலாம்
பாடன் மிகுந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ரணமானால்.

(இ - ள்.) ஆடவர் செய்தொழில் மூவகையாகும் (எ - து)—புருடர் செய்யுந் தொழில்கள் மூன்று விதமாயிருக்கும், அவித்தை வசத்துறுநா னீட்ணை மமதை யகந்தை யுளார்க்கே யிகபரவிவகாரம் (எ-து)—அவித்யாமயமாய காலத்தில் ஈடணைத்திரயமும் அகந்தையும் மமதையு முடையார் யாரோ அவர்களுக்கேயுரியன இகலோக சுகத்தையும் பரலோக சுகத்தையும் பற்றி முயலும் வியவகாரம், வீடணுகுவமெனு மிச்சையுளார்க்கே வித்தை படிப்பவெலாம் (எ - து)—முத்தியடைகுது மென்ற ஆசையுடையோர் யாரோ அவர்களுக்கே யுரியன அறிவைப்படிக்கு முயற்சி யனைத்தும், பாடன் மிகுந்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ரணமானால் (எ - து)—அறிவே வடிவாகப் பரிபூரணமாயிடி னவர்கட்கு ஞானநூல் முதலியவைகளிலுள்ள பாடல்களை மிகவு மப்பியாசிக்கு முயற்சியால் யாதானுங் கிஞ்சித் பயனுளதோ இல்லையே, (எ -று).

வித்தை படித்தல் கல்வி படித்தலெனின், அஃதஞ்ஞான தசை; வித்தை படித்தல் எல்லாக் கல்வியையும் பழுதறக்கற்ற அறிவைக்கற்றல். அன்றெனின், 'வீடணுகுவமெனு மிச்சையுளார்க்கே' என்பானேன்? புகழணுகுதுமெனு மிச்சை யுளார்க்கேயெனப் பாடமிருக்கின் கல்விபடித்தலெனக் கூறலாம். ஆதலின், அது வழு. இகபர வியவகாரம் அஞ்ஞானதசை, வித்தை படிப்பது ஞானதசை. பரிபூரணமாதல் இவ்விரண்டினிலையும் அகன்றதசை. வித்தை படித்தலாவது பொன்னையன்றிப் பணிபேதங்க ளில்லாதவாறு போன்று, அறிவையன்றிச் சகசீவபர பேதங்கள் சற்று மின்றென வாச்சியார்த்தத்தால் தீரவுணர்ந்து, அதனைச் சற்குருவினருளா லிலக்கியார்த்தத்தால் தெளிவு பெற விளக்கிக் கொண்டதனைக் கண்டு கண்டு இது நான் இது நானெனப் பலகாலமும் விடாது பயிறல். இதனை யப்பியாசமெனினும் அஃதமையும்; அமையவே, பரிபூரணமாதல் ஆரூட நிலையென்பதாயிற்று. இதனைப் புறக்கணிப்போ ரகங்காரிகள். சுயமாகப் பாட மிக்க வலியுளதாதலின் அதனைப் பயனெனினும் அஃதமையும். பரிபூரணமாதல் தானே யனைத்துமா விளங்கல். இத்தசையில் செய்துஞ்செய்தில னென்பதாயிற்று.

(க - து.) பரிபூரணனாதலால் பாசமுயற்சி யெய்தானென்பது. 27

28 - கவி. அ - கை.

[தேவரீர் கூறியதொக்கும்; இனியொரு சங்கை அஃதாவது ஞானமே
தானெனப் பழகுவோர்க்குச் சிரவணாதிகள் வேண்டுவதில்லையோ
வென வினவல். அதனை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குரவர் சிகாமணி யேநீர் கேளீர் கூறிய வழியொக்கும்
பரமுட னிகமு மிகந்தவ ரன்றே பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்
விரவு முயற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவேண்டார்
சிரவண மனனா திகள்வேண் டாவோ சித்த முறைத்திடவே.

(இ - ள்.) குரவர் சிகாமணியே நீர் கேளீர் கூறிய வழியொக்கும் (எ - து) எல்லா ஆசிரியர்க்குஞ் சிகாமணிபோன்று விளங்குபவரே! அடியேன் இரந்து கேட்கும் விண்ணப்ப மொன்றுளது; அதனை நீர் கேட்டருளும்; அஃதாவது தேவரீரிதுகாறுங் கூறிவந்த மார்க்கமனைத்து மங்கீகாரமே, பரமுட னிகழு மிகந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம் (எ - து)—பரலோக விச்சையும் இகலோக விச்சையுங் கடந்தவரன்றோ மெய்யுணர்வே யானெனப் பழகா நிற்பர், விரவு முயற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவேண்டார் (எ - து)—இச்சையினுல் மேல் கீழென மிசிரிம்பித்து நின்றுள்ள முயற்சியி னின்றும் வெறுத்துத் திரும்பினவர் இனியதை மறந்தும் விரும்பி யுழல் வரோ உழலார், சிரவண மனனு திகள்வேண் டாவோ சித்தமுறைத்திடவே (எ -து)—இங்ஙனமாயினும் இவர்கட்குச் சித்தங்கலங்கா துறுதிபெற நிற்றற் குக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் வேண்டுவன வன்றோ, (எ - று).

பரமுட னென வுடன் கொடுத்துப் பிரித்தது; சுவர்க்காதி, சத்திய மென மதத்தர் கூறும் மேலிட்ட பதவிகளை நோக்கி யென்க. ஒன்றினும் நிலை யுறாத முயற்சியாதலின் 'விரவு முயற்சி' எனவும், ஒருகால் சித்தங் கலக்க முறற் பாலதாகலின், 'சித்தமுறைத்திட' எனவுங் கூறினர். முடிந்தவனுக்குச் சிரவணு திகள் மீண்டும் வேண்டுவது, மாயாமய மாதலைப்பற்றி யென்க. களங்கமற்ற கண்ணுடி பலவாடைகளால் மூடப்பட்டிருப்பினும் தூசடையுமாறு போன்று தெளிவுற்றதேனும் அறிவாகிய கண்ணுடிக் கையந்திரி பெங்ஙன மேனுஞ் சற்றடையும்.

(க-து.) மாகான்கள் கிருத கிர்த்திய ரன்றெனக் குறிப்பிக்கச் சிரவணுதிகள் வேண்டாவோ வென்பது. இச்சை யென்பது தொக்கு நின்றது. 28

29 - கவி. அ - கை

[அதற்கு விடை கூறுவான் வேண்டிக் கேட்டல் சிந்தித்தல்
தெளிதல் செய்வா ரின்னின்ன தகையினராவரென
இக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

கிளர்மக னேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல் செயக்கடனே
தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளார்
தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோர்
வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்டோ.

(இ-ள்.) கிளர்மகனேகேள் தத்துவமறியார் கேட்டல் செயக்கடனே (எ-து)- சின்மாத்திரமாக விளங்கும் ஞானபுத்திரா! யான் கூறுவதைக் கேளுதி; மெய் யுணர்வு இனையதெனக் கேட்டுமறியாதார் சிரவணம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பர், தளர்வறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தேகங்க ளுளார் (எ - து)—சந்தேகங்க

ஏகலாத சிலர் ஓயாத மனனவயத்தராய் முயலாநிற்பர், தெளிதலினிற்பார் விபரீதப்பேய் தீராவாதனையோர் (எ - து)—விபரீத மென்னும் பேயினால் தீராதவாதனை யுடையோர் சித்தந் தெளிவுபெறும் முயற்சியில் விடாது நிற்பர், வெளியுருவா யறிவாய் நிறைவாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்டோ (எ - து)-சுத்தமான வெளிமயமாகியும் ஞானப் பிரகாசமாகியும் அகண்ட பரிபூரணமாகியும் விளங்கினவர் யாதானு மிம்மூன்றனுள் வேண்டுவ தொன்றுளதோ இல்லையே, (எ - று).

தத்துவம் - அறிவு. அது கற்பிதம், யதார்த்தமென விருபாற்று. கற்பிதம் அநர்த்தம்; யதார்த்தம் அர்த்தம். கற்பிதமெனினும், விபரீதமெனினு மொக்கும். விபரீத வுணர்வு பண்டிதர் பாமரரிடத்தும், யதார்த்த வுணர்வு தத்தரிசன முடையாரிடத்து முண்டாமென வுணர்க. இது, உத்தமம் மத்திமம் அதமமென மூன்றாம். தெளிதலினிற்றல் உத்தமம், சிந்தித்தலி னிற்றல் மத்திமம், கேட்டலி னிற்றல் அதமம். இம்முத்தசையுங் கடந்தவ ரென்பது தோன்ற ‘வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர்’ என்றார்.

(கு - து.) கிருதகிருத்தியரெனக் குறிப்பிக்க விம்முத் தசையுங் கடந்தவ ரென்றாரென்பது. செயக்கடனென்பதை முதனிலைத் தீபகமாக்கி, வினையிரண் டிடத்து மொட்டுக. விபரீதப்பேயெனல் உருவகம். ஒன்றையொன்றாகக் கொள் வார் மதத்தராதலி னிவரையே பேயென லறிக. அறியார், உளார், வாதனையோ ரென்பன வினையாலணையும் பெயராய் நிற்றலி னெழுவாயாயின. 29

30- கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானியர்போலப் பலவேறு விகற்பக் கிர்த்தியம் புரிதல்தானே,
கிருதகிர்த்திய நிலைக்கு அடையாளம். இதனைத் தெரித்தருளு
மென வினவியதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா னிகள் போலச்
செய்யா நின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலாமோ
பொய்யாம் விபரீ தங்க ளவர்க்குப் போயின வென்றீரே
மெய்யாம் பிரம விசாரமி தன்றே வெளியா யுரையீரே.

(இ - ள்.) ஐயா கேளீர் தத்துவஞானியு மஞ்ஞானிகள் போலச் செய்யா நின்றேன் கண்டேனுண்டேன் சென்றே னெனலாமோ (எ - து)—ஐயனே! இன்னுமடியேன் கேட்கும் விண்ணப்ப மொன்றுளது; அதனைக் கேட்டருளும்; உண்மை ஞானியரும் அஞ்ஞானிகள்போலச் செய்யா நின்றேன் கண்டேன் உண்டேன் சென்றேனெனச் சொல்லல் தகுமா, பொய்யாம் விபரீதங்க ளவர்க் குப்போயின வென்றீரே (எ - து)—பொய்ம் மயமாகிய விபரீதங்க ளவர்க்கு நீங்கிப்போயின வென்று கூறினீரே, மெய்யாம் பிரமவிசார மிதன்றே வெளி

யாயுரையீரே (எ - து)—மெய்ம்மையாகிய பிரமவிசாரணை யதல்லவே; இதனை விளங்கத் தெளிவா யுரைத்தருளும், (எ - ற).

செய்யாநின்றேன், உண்டேன், சென்றே னென்பன மித்தையாத்தியாசம்; கண்டேனென்பது இதராத்தியாசம்; இங்ஙனமிருக்க, இவைபோயின வெனக் கூறவ தெங்ஙன மியையும்? இது மெய்ம்மையான பிரம விசார மல்லவே, இதனைத் தெரித்தருளு மென்பார் 'மெய்யாம் பிரம விசாரமி தன்றே வெளியா யுரையீரே' என்றார்.

(கு - து.) கிருதகிர்த்திய ரென்பதற்கு இது தக்கவுத்தர மன்றெனக் குறிப் பிக்கப்பட்டதென்பது. 30

31 - கவி. அ - கை.

[இவ்வியவகாரம் விதேகமுத்தி பரியந்தந் தொடர்ந்தே நிற்கும்;
தொடரினுந் தெளிவினிற்றலின் ஏனையர் போல்
அன்றென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஓய்ந்த கனவிற் கண்ட பழங்கதை யோதுவன் வாதனையா
லாய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னுபா சனுமாகான்
மாய்ந்ததன் னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மனித னெனப்படுவான்
வீய்ந்த சிதாபா சன்போ மளவும் விவகா ரந்தொடரும்.

(இ - ள்.) ஓய்ந்த கனவிற் கண்ட பழங்கதை யோதுவன் வாதனையால் (எ - து)—கனாக்கண்டவன் ஓய்ந்துபோன தனது கனவிற் கண்ட பழங்கதையினை மறவாது வாதனையாற் சொல்லுவன், ஆய்ந்தறிவுற்றவ னப்படி செப்புவ னுபாசனு மாகான் (எ - து)—தானினைய னென்பதைச் சுருதி யுத்தி அனுபவத்தா லையந்திரிபற வாராய்ந்து தெளிவுற்ற வறிவுடையோனும் அவன் கூறுமாறுபோன்று கூறுவன்; கூறினும், இவனவன்போ லதனை மெய்யென நம்பிக் கூறுபவனல்லன்; அதனால் இவனவன்போ லாபாசனு மல்லன்; ஆவனெனின் தெளிந்த சிந்தைய னாதலின் அங்ஙன மொருகாலு மாகான், மாய்ந்த தனுடல் வேமளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப் படுவான் (எ - து)—முன்னரே பிரக்ஞானோதயத்தால் மரித்த தனது காரணசரீரம் ஞானாக்கினி மேலீட்டால் நீறுமளவும் மனிதனாயினும் தேவனே; இவனுக்கிவன் தேவனாயினும் பார்ப்பவர்க்கு மனிதனாகக் காணப்படலின் பிறரால் மனிதனென்று வழங்கப்படுவன், வீய்ந்த சிதாபாசன் போமளவும் விவகாரந் தொடரும் (எ - து—ஆதலின் அறிவே தானெனக் கண்ட வக்கணமே மரித்த சிதாபாசத்துவம் அவித்தை போமளவும் இவனுக்கு உலக வியவகாரந் தொடர்ந்தே நிற்கும் (எ - ம.)

அவனுலகை மறந்தது நித்திரை வந்துழியாம்; இவன் மறந்தது விசாரத்தெளிவு வந்துழியாம். கனாக்காட்சி யவனுக்குச் சொப்பனம், நனாக்காட்சி யிவனுக்கு

சொப்பனம். அது கணசொப்பனம்; இது தீர்க்க சொப்பனம், அவன் விழிப்பு, அஞ்ஞானம்; இவன் விழிப்பு, ஞானம். அஃதவன் மறந்துழி நடந்தது; இஃதிவன் மறவாது மறந்துழி நடந்தது. அதனையவ னுலகாக விழித்துழிச் சொல்லுமாறு போன்று, இதனை யிவனறிவாக விழித்துழிச் சொல்லுவன். அதனை யவன் மூடவிநோதமாகச் சொல்லுமாறு போன்று இதனை யிவன் ஞானவிநோத மாகச் சொல்லுவன். பண்டித னதனை யாதோவென வுண்மையாகக் கொள்ளா வாறு போன்று, ஞானி யிதனைத் தற்பிரதி பலனமென வுண்மையாகக் கொள் ளான். அவனுக்கது சொல்லும் நயமுமாத்திர மாயதுபோல இவனுக்கு இது சொல்லுந் தோற்றமு மாத்திரமாயது, ஆதலினிவ்வுவமை பொருந்தும்; பொருந்ா தென்பாரை யவாந்தர வாதிகளென அறிக. அவாந்தரவாதம்:—'கோழி கோழி என்னவில்லை யென்னவில்லை' யென்றாற் போல்வது. ஆய்ந் தறிவுற்றவனும் என்ற உம்மை தொக்கது. ஆபாசனும் என்ற உம்மை யிழிவு சிறப்பு. மாய்ந் தென வினையெச்சமாக்கினும் அஃதொருசாரமையினு மமையும். இருமுகநோக்கு முணர்ந்தவனுதலி னுபாசனு மாகானெனக் கொள்க. உலகிருப்புந் தன் னிருப்பு முணராவிடத்தது அவன் வியவகாரம்; உணர்ந்த விடத்தது இவன் வியவகாரம். இங்கே உடலென்பது தூலமெனின், அது மாய்ந்தவிடத்தும் வெந்த விடத்துந் தேவனுதல் எவருந் தூலதேகத்த ராதலின் பொருந் தாதே. இவனுக்கு மாத்திரமெனின், அப்போது தூலதேகமன்று; சூக்கும வுடலெனின், சொப்பனஞ் சுழுத்தியிலுஞ் சர்வசங்கார காலத்திலு மெவரும் விண்ணவராதல் வேண்டும்; இன்றே. இங்கே விண்ணவன், ஐக்கியமுத்திக் குரியோன், அன்றெனின், "ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின், வான நணிய துடைத்து.'' என்னுங் கவியில் வானம் பதவி முத்தியெனின், ஐயந்திரிபறத் தேர்தலும் யாகாதி கிருத்திய மியற்றலு மொன்றோ? ஒன்றெ னின், தன்னைத்தானெய்தில், அயலெனலில்லை; இல்லையாகவே, சுகமு மயலென லின்றித் தானே சுகவடிவாகத் தன்னைத்தா னனுபவித்தல் கன்மகாண்டத்தி லுண்டோ? இதனைப் பாடுதுறையில், ௧௧௧ - அதிகாரத்திற் காணலாம். இன் றெனின், ஒன்றெனல் கூடாது. இது கூடாதாகவே, அதுவுங் கூடாதென முடியும். ஆதலின், காரணவுடலாகிய அவித்தையை உடலென்றார். 'வீய்ந்த சிதாபாசன் போமளவும் விவகாரந் தொடரும்' என்றது, 'மாய்ந்த தன்னுடல் வேமளவும் விண்ணவன் மனிதனெனப் படுவான்' என்பதுபற்றியாம்; ஆயினுங் காரண வுடனீறுமளவும் மனிதனெனப் படுவான் போன்று, வீயினுஞ் சிதா பாசன் போமளவும் வியவகாரந் தொடரும். உடல் நீறுயின், சிதாபாசன் மாப் பிள்ளைத் தோழன்போற் சொல்லாது நழுவுவன். அது நீறுமளவும் மனிதனென லுண்டு. இவன் போமளவும் வியவகாரமுண்டு, மனிதனெனப்படினுந் தனக் கில்லை. அதுபோல வியவகாரந் தன்பால் நிகழினுந் தனக்கில்லை; சிற்பிரகாச நாட்டத்தில் தானெவ்வகைத் தோற்றத்தானும் அல்லனுதல்போல தற்பிரிய மக

லாத நாட்டத்திற் கிரியை செய்துஞ் செய்திலனென்பதாயிற்று. இங்ஙனம் நின்றார்க்கே இது தெரியுமன்றிச் சொல்லாலும், நினைவாலு மென்னை பயனுள? இவற்றா லிதனை மறுக்கிற் பயனின்மையின், அதனைத் தள்ளுதும்.

(க - து.) ததாகாரத்தில் செய்துஞ் செய்திலனென்பது. இச்சை, அநிச்சை, பரவிச்சையு ளொன்று காரணமாக வினை நிகழினும், தன்னை யகண்டமாகக் காண்டலின், கிருத கிருத்தியனெனக் குறிப்பித்தவாறும். இதனைத் தற்சோதனையிற் காண்க. 31

32 - கவி. அ - கை.

[நிட்டை யகலானெனினும் அதுவுஞ் செயலன்றோ ; கிருதகிருத்திய னெனல் எங்ஙனங் கூடுமென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆனாலையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலு
நானா வியவகா ரந்துய ரலவோ ஞானசு கந்தருமோ
போனா லன்றோ நன்றா நிட்டை புரிந்திடல் வேண்டாவோ
தானா நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ.

(இ - ள்.) ஆனாலையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும் நானா வியவகா ரந்துய ரலவோ ஞான சுகந்தருமோ (எ - து)---ஐயனே ! குருநாதனே ! மகானென்போன் கிருதகிருத்தியனானால் காணப்படுவன வனைத்துந் திருசியமன்றோ; அவை திருசியமாயினும் அநர்தமன்றோ; அநர்தமெனினும் அவற்றைமெய்யெனக் கொள்வதென்னையோ ; கொண்டு நாநாவியவகாரம் புரிதலென்னையோ; புரிந்தும் அதனாலெய்தும் பயன் சுகமாயினும் அது மெய்ப்பொருள் காரணமாக வந்ததன்றாகலின் துயராக முடியுமன்றோ ; அதனாலது துயரல்லவோ ; அது மேவிடுமன்றோ ; மேவிடுந்தோறும் தனித்து நிற்கை வாய்க்குமோ ; வாய்க்காவிடத்து அது சிதாநந்த வாழ்வைத் தருமோ, போனா லன்றோ நன்றா நிட்டை புரிந்திடல் வேண்டாவோ (எ - து)---இவ்வியவகார மொருங்கே நீங்கினா லன்றோ தனித்திருக்கைக்கு நன்கு; இந்நன்கு நிலைத்தல் நிட்டை புரியாதுழி வாய்க்குமோ ; வாய்க்காவிடத்து நிட்டைபுரிந்திடல் வேண்டாவோ, தானா நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ (எ - து)---வேண்டு மெனின் தானேதானாதற்கியைந்த இந்த நிட்டைபுரிதலுஞ் செய்கையன்றோ ; எந்தச்செய்கையு மகன்றவனாயினும் இந்தச்செய்கை யகலானாதலின் கிருத கிருத்தியனென்பது இவனுக்கெங்ஙனமியையுமோ அறிகிலன், (எ - று).

(க - து.) கிருதகிருத்திய னெனலைச் சொல்லாலன்றி அதற்கு அர்த்தங் கண்டிலனென்பது. இதில் நான்கு ஓகாரமும் எதிர்மறைப் பொருள். விடாவழக்கெனலிங்ஙனமாயதென வுணர்க. அசத்துக்காரணமாக வரும் வியவகார மாதலின், 'துயரலவோ' எனப்பட்டது. அறிகிலனென்பது சொல்லெச்சம். 32

33 - கவி. அ - கை.

[இக்கிரியைக ளகத்திலன்றிப் புறத்தினிகழின், கிருதகிருத்தியனெனக் கோடற்க வென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும் விவகார
முரிய சமாதியும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ
துரிய பரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ
வரிய சமாதிகள் பழகுவ னேலவ னாரூ டனுமன்றே.

(இ - ள்.) தெரிதரு மகனே யாரம்பத்தொடு தீரும் விவகாரம் (எ - து)—சகல அர்த்தங்களையு மெளிதில் தெரிந்து கொள்ளத்தக்க ஞானபுத்திரா! ஆரம்பத்தில் சிரவணமனனாதிகள் செய்யும்போதே சகல வியவகாரங்களும் நீங்கிவிடும், உரிய சமாதியும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ (எ - து)—தன்னை விளக்கற்குரிய நிட்டையும் கேட்டவாறு சிந்தித்துத் தெளிதலாகிய சகல வியவகாரங்களு முள்ளத்தின்க ணிகழுந் தொழில்களன்றோ, துரிய பரம் பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ (எ - து)—துரியமாக விளங்கும் பிரஹ்மசொரூப மானவர் பிறிதொரு தொழில் செய்வது முளதோ, அரிய சமாதிகள் பழகுவ னேலவ னாரூ டனுமன்றே (எ - து)—செய்தற்கரிய சமாதிகள் கைகூடும்படி பழகுவனாயி னவ னாரூடனுமல்லனே, (எ - று).

சகல வியவகாரங்களோடும் சிரவணாதிகள் செய்யின், பயன்படா;படுமெனின், பெருமைபற்றி யெனல் வேண்டும். அதுபற்றி யெனின், துக்கநிவிர்த்திக் கென் செய்தும்; இன்றாதலின், சிரவணாதிகள் செய்யும் ஆரம்பத்தில் தானே சகல வியவகாரங்களும் நீங்கியேவிடும். (எங்ஙனமெனின்), சிரவண மறுவகைப் படும். அவை உபக்கிரமோபசங்காரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், அர்த்த வாதம், உபபத்தியென்பன. உபக்கிரம மாவது சிருட்டிக்குமுன் சகத்துச் சத் தெனல்; உபசங்காரம் அந்தச் சத்துச் சசாதீயபேதம் விசாதீயபேதம் சுவகதபேத மிறந்ததெனல். இதனை யொன்றாக்கி உபக்கிரமோபசங்கார மென்பார். இந்த வொன்றை விசாரித்துத் தெளிதற்கே வியவகாரசிந்தை சற்றுமிலதாதல் வேண் டும்; ஆதலின், 'ஆரம்பத்தொடு தீரும் விவகாரம்' எனவும், சவிகற்பசமாதி, நிர் விகற்ப சமாதிகளை 'சமாதி' எனவும், இவற்றிற்குரிய அரிய வுழைப்புகள் பல வாதலின் அவற்றை 'விவகாரங்கள்' எனவும், இவையனைத்து மகத்திலாதலின் 'உள்ளத்தொழில்' எனவும், துரியமே பரமாதலின் 'துரியபரம் பொருள்' எனவுங் கூறினார். ஆரூட்னாயின் சமாதி பழகுவனா; பழகுவனே லாரூடனுமன்றென்பதி லும்மை இழிவுசிறப்பு. ஆரூடனு மன்றெனவே, அப்பியாசி யென்பதாயிற்று.

(க - து.) சமாதி கூடப் பழகின், கிருதகிருத்தியனன்றென்பது. ஏழாம் வேற்றுமை மூன்றாம் வேற்றுமையாயது உருபு மயக்கமாம்.

34 - கவி. அ - கை.

[ஆரூடர்களிற் சிலர் தியானுதிகள் செய்வ தெற்றிற்கு என வினவியதற்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உத்தம குருவே யாரூ டருமா யொருதொழி லற்றவருள்
சித்த மடங்கு தியானு திகள்சிலர் செய்குவ தென்னென்று
வித்தல மருவும் பிராரத் வப்பிரி வெப்படி யப்படியே
முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனே.

(இ - ள்.) உத்தம குருவே யாரூடருமா யொருதொழி லற்றவருள் சித்த மடங்கு தியானுதிகள் சிலர் செய்குவதென்னென்றால் (எ - து)—உத்தமமான குருநாதனே! வியவகாரங்களு ளொருதொழிலுமின்றி யெத்தொழிலு மிறந்து நிற்பவர்களுக்குள் சிலராரூடராயிருந்தும் சித்த மொருப்படற்கியைந்த தியானுதிகளைச்செய்வது யாதிற்கு எனக் கேட்பையாயின், இத்தலமருவும் பிராரத்வப் பிரிவெப்படியப்படியே (எ - து)—பிறவிகாரணமாக இப்பூமியி னேரிடும் பிராரத்வ பேதங்க ளெங்ஙன மெங்ஙனமோ அங்ஙன மங்ஙனமே, முத்தரும் வெகுவித மாகுவரென்பதுமுன்னே சொன்னேனே (எ-து)—சீவன் முத்தரும் அநேகவிதமாவாரென்பது பற்றி முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றேன்; அடிக்கடி கேட்பதென்னை! (எ - று).

(க - து.) ஆரூடராயிருந்துஞ் சிலர் கிருதகிருத்தியராக நில்லாது தியானுதிகள்செய்வதென்னையென்ற வினவிற்கு உத்தரம் பிராரத்வகன்மபேதத்தாலென வென்பது. ஆரூடருமாயென்பதிலும்மை, இழிவுசிறப்பு; பிராரத்வகன்மபேதச் சேட்டைகளை யவர்மேலேற்றிக்காணி னப்பியாசிய ரெனவும், அவாதுதீர்ந்த நிலையினை யவர்மேலேற்றிக்காணி னாரூடரெனவுந் தோன்றுவர். பிழை காண்பார் மிசைத்தாதலின், அவராரூடரே யெனவறிக வென்பார்'பிராரத் வப்பிரி வெப்படி யப்படியே முத்தரும் வெகுவிதமாகுவ ரென்பதுமுன்னே சொன்னேனே' என்றார். சித்தமடங்கு தியானுதிகள் செய்தல், அப்பியாசம். இத்தலமருவும் பிராரத்துவப் பிரிவு, அவரவர் வினைக்களவாக இம்மையி லவரவர்பா லெய்தும் பிராரத்துவ பேதங்கள். இது பசுக்குழாத்துள் அதனதன் கன்று தேடித் தாயை மருவுமாறு போல்வது; என்னை? "தாந்தாமுன் செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பார்" என்று ஔவையார் கூறுதலின். திருசியநாட்டத்தில் வினையுண்டெனவும், திருக்குநாட்டத்தில் வினை யின்றெனவுங் காணும். அதோமுகமாதலி னான்மா பலவாகவும், ஊர்த்தமுகமாதலி னான்மா வொன்றாகவுங் காண்டலின் அது பொருந்தும். இருவகை முகமும், இருவகை நாட்டமுமின்றேல், ஆன்மா பல்வெனலும், ஒன்றெனலும், வினையுண்டெனலும், இன்றெனலு மெங்கே? இவ்வுளவறியாதாரெத்தனை பல்லூழிகாலம் வாதிக்கினு மென்பயன்? உடலுஞ் சேட்டையுங் காரணமாக மாணக்கன் கேட்டலின், விடையுந் தக்கது.

35 கவி - அ - கை.

[ஞானிகள் வியவகார முலகோபகாரமாக வன்றித் தமக்கன்றெனலை உவமான பூர்வகமாக இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நல்லவ னேகே ளுலகுப கார ஞானிகள் விவகார
மல்லது வேறொரு பெறுபே றும்மிலை யதனாற் பிணியுமிலை
வல்ல சிருட்டி முதற்பல தொழிலால் வருபுண் ணியபாவ
மெல்லவ ருக்கு மனுக்கிர கஞ்செயு மீச னடைந்திலனே.

(இ - ள்.) நல்லவ னேகே ளுலகுபகார ஞானிகள் விவகாரம் அல்லது வேறொரு பெறுபேறும்மிலை யதனாற் பிணியுமிலை (எ - து)—சற்புத்திரா! வீணாகச் சங்கியாது யான் கூறுவதைக் கேளுதி; ஞானிகள் செய்யும் வியவகாரங்களனைத்தும் உலகோபகாரமாக வன்றித் தமக்கன்று; அதனால் தாமடையும் வேறொரு சுகப்பேறும் அசுகப்பேறு முளவோ? யாங்கண்டிலம். இது யாதுபோல்வதெனின், வல்லசிருட்டி முதற்பல தொழிலால் வருபுண்ணியபாவம் (எ - து)- செய்தற்கு வலியுள்ள சிருட்டியாதிப் பலதொழி லியற்றுவதால் வரக்கிடந்த புண்ணியபாவங்களை, எல்லவருக்கு மனுக்கிரகஞ்செயு மீசனடைந்திலனே (எ - து)—எற்றற்பாலரெவரோ அவரவர்க்கெல்லாந் தரமறிந்து அநுக்கிரகஞ் செய்யு மீசன் தானடைந்தனனோ? இலனே; இது போல்வதென்றறிதி, (எ - று).

அவரவர் சன்மார்க்கத்தா லுய்யும்பொருட்டு அவரவர் கருத்தின் வண்ணஞ் சிருட்டியாதி ஈசன் செய்வனன்றிக் கெடுக்கற்கன்று; அதுபோல, ஞானவான்களும் உயிர்களுய்யும் பொருட்டு அவரவர்க்கினியவதும் கடிவதும் செய்வதன்றித் தம் பயனுக்காகவன்று. இவர் சீவகாருண்ணியரன்றேல் இவையெற்றிற்கு? ஈசன் முத்தியிலுயிர்களைக் கூட்டுவான் வேண்டித் தனுகரணாதிகளைக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பிப்பானென்பது பொய்யோ, மெய்யோ? பொய்யெனின், புடைபெயர்ச்சி யில்லாதிருத்தல் வேண்டும்; இருத்தலின், காணப்படானேனும் வினைமுதலிருத்தல் வேண்டும்; இல்லாது யாதும் நிகழாது. ஆதலின், "அவனன்றி யோரணுவு மசையாது" என்றனர் சான்றோர் பலரும். இதனை மறுப்பார் தாம் யாதால் மூன்றவத்தையினும் மாறா தசைக்கப்படுவது என்பதைக் கிஞ்சித்து மறியாதார், பிறர்கூறினுங் காதுகொடார். இவரை விவேகியென்பா ரிவர் போல்பவர். இந்தத் தனுகரண புவனபோகம் வாய்த்தது, அவரவர் வினையாலன்றி யவனாலன்று; அவனாலெனின், விதிவிலக்கெற்றிற்கு? எதுகாறுமெனின், அயலைத் தான் எனது என்னு மளவும். அப்பாலோவெனின், தானே தானாகில் விதிமதி யெழற்கிடமின்றே; இன்றாகவே, அனைத்துஞ் சின்மாத்திரமாக விளங்கும்; விளங்கவே, மேல்கீழொப்பின்றியும் சுசாதி யாதி மூன்று

மின்றியும் தான்மாத்திரமாக மிஞ்சி நிற்குதும்; அப்பாலோர் செயலுமில்லை. இது தனது சுயகஷ்டத்தா லுணர்வதன்றிப் பேச்சாற் பயனின்றியமையும். சுசாதி-சசாதீயபேதம்.

(க - து.) ஈசனைப்போல ஞானிகள் வியவகாரமும், அதன்பயனு முல கோபகாரமாக முடிவதன்றித் தமக்கன் றென்பது. இதனுலிவர் கிருதகிருத்திய ரென்பதாயிற்று. 35

36 - கவி. அ - கை.

[அனந்தவேதுக்களி லெந்தவேதுவினுல் ஞானி யீசனுக்கொப்பாவனே வென்ற வினுவிற்கு உத்தரம் இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளுங்குருவே
யீசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்று
லீசனு ஞானியு மமதை யகந்தை யிகந்த தி னுலொப்பா
ரீசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவனுமே.

(இ - ள்.) ஈசனு மாயரு வாயுருவாகி யெழுந்தருளுங் குருவே (எ - து)—ஈசனுகியும் அருவமாகியும் மிருந்தும் உருவமாகி யெளிதிலெம்பா லெழுந்தருளுங் குருமூர்த்தமே, ஈசனு ஞானியு மொப்பென்றீரே யெப்படி யொப்பென்றுல் (எ - து)—ஈசனும் ஞானியுஞ் சமானமாவரென்று முன்னர்க் கூறினீரே! எங்ஙன மொப்பாவரெனக் கேட்பையாயின், ஈசனு ஞானியு மமதை யகந்தை யிகந்ததினு லொப்பார் (எ - து)—ஈசனு ஞானியும் அகமமதை யற்றிருப்பதா லொப்பாவர் (இஃதன்றியும்), ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா மிவனுமே (எ - து)—இந்த ஞானி ஈசனுகியும் சமஸ்த சீவர்களாகியும் சகலலோகங்க ளாகியு மிருப்பன், (எ - று).

சலட்சணமாயும் விலட்சணமாயும் நிட்களமாயும் சகளமாயும் குரு இருத் தலின், 'ஈசனு மாயரு வாயுருவாகி யெழுந்தருளுங் குருவே' எனவும், தன்னை யன்றிச் சகசீவபர மின்றுதலின், 'ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லாமிவ னுமே' எனவுங் கூறினுர். சீவன் முத்தர் பிரஞ்ஞாசொரூபமாக விளங்கலி னிவை யெல்லாம் பொருந்தும். எங்ஙனமெனின், பிரஞ்ஞையையன்றி யிவை மூன்று முளவோ, இலவோ? உளவெனின், சோதனை நியாயங்களாற் காட்டலாம்; கூடாதெனின், இலையென்பமே. தோற்றமாவெனின், ஒரணுவேனுஞ் சுயம் பாகச் சோதனையிற் காட்டலாமே; கூடாதெனின், இல்லையென் றொத்துக் கொள்ளலாமே. இஃதன்றியும், அறிவு தன்னையறிந் திச்சா ஞானக்கிரியை புரியுமா வெனின், புரியும். எங்ஙனம்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்தல், மருளோ? தெருளோ? தெருளெனின், அறிவு சலனமுறுமா? சுபாவமெனின், சுபாவத்துக்கு விதிவிலக்கெற்றிற்கு? மருளெனின், பொருளல்லவற்றைப் பொரு

ளென் றுணர்வதினு லன்றோ அறிவு மருளென்பதாயிற்று. ஆகலாமா, ஆகல் கூடாதே; அதனையுன்னுததென்னை? தோற்றத்தை மெய்யென்பதூஉம், அறியாமையை யறிவென்பதூஉம் நமதுபிழை. அதனை மறுக்குதும். தோற்றமாக நின்றதும் மருளாகநின்றதும் ஞெப்தியே; வேறன்றெனை வுணர்க. மருளில் பல வியவகார மியையும்போது தெருளி லியையாதோ? கூறல்வேண்டுமோ?

(சு - து.) இவன் ஞெப்திமாத்திரமாக விளங்கலி னிவனுக் கீசனை யுவமித்ததி லென்னிழிவெனக் குறிப்பித்தாரென்பது. தன்னை மறந் தியற்றவதிலும் மறவாதியற்றல், மிகச்சிரேட்டமாதலின் 'ஈசனு ஞானியுமொப்பென்று' உவமித்தாரென்க. 36

37 - கவி. அ - கை.

[எல்லாச்சீவரு மிவனுமெனவே, அதுகாரணமாக வினுவுதலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சீவரு முத்தி பெறும விருப்பா னேனையா
வெல்லாச் சீவரும் வெவ்வே றுனு லிவனெல் லாமலனே
யெல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழியீரே.

(இ - ள்.) எல்லாச்சீவரு மிவனுமென்றீ ரிவன்றான் முத்தியடைந்தெல்லாச்சீவரு முத்திபெறும விருப்பானேனையா (எ - து)—ஐயனே! சமஸ்த சீவரும் இவனே யென்றுரைத்தீர்; இவன் முத்தியடைந்ததுபோ லெல்லாச் சீவரும் முத்தியடையவேண்டுமே; அடையாததற் கேதென்னைகொலோ, எல்லாச் சீவரும் வெவ்வேறுனு லிவனெல்லாமலனே (எ - து)—முத்தியடையாமையால் எல்லாச்சீவரும் வெவ்வேறுமன்றோ? வெவ்வேறுகுமாகுல், இவனெல்லாச் சீவரு மல்லனுமே, எல்லாப்பொருளு முரைத்தருள் குருவே யிதைநீர் மொழியீரே (எ - து)—அரியபொரு ளனைத்தையு முரைத்தருளிய குருநாதனே! இதையும் நீர் விளக்கியருளும், (எ - று).

இவனே யெல்லாச் சீவருமெனின், இவன்போ லவர் முத்தியடையாததென்னை? அடையாமையா லுயிர் வெவ்வேறுதல் வேண்டும்; வெவ்வேறுகுமெனின், இவனெல்லாச் சீவருமெனல் பொருந்தாதென்க. முத்தியடையவெனற்பாலது முத்தியடைந்தென்றுயது; இதனை "சொற்பிரி யினும்பொருடிரியா வினைக்குறை" என்பதனுற்காண்க. 'எல்லாச்சீவரு முத்திபெறும விருப்பானேன்' என்றவிடத்து ஞானி முத்தி பெற்றவனெனக் குறிப்பாற் கொள்ளவொட்டாது 'இவன்றான் முத்தியடைந்து' என வெள்ளிடையாகக் கூறினர். இனி முத்தியடைவானை யடைந்தவனென்றது துணிவுபற்றியாம். இமையளவிற் பூர்வவாசனையாலேனும் ஆடியிற் பிரதிபிம்பம்போல அறிவிற் சடிதியி லெழுந்

தடங்குந்தேகாதிப் பிரபஞ்சப் பாவைக ளளவின்றே? எங்ஙனந் துணிவுபெறலாம்? 'களங்கமற்றகண்ணடி தன்முன் வேறோர், களங்கமற்ற கண்ணடிகாட்டும்போது' என்னும் கவி கூறியவாறிருப்பாராதலின், அங்ஙனங் கூறவேண்டுவதாயிற்று. ஆதலின் பழுதின்றெனின், அங்ஙனமிருப்பினு மிப்போதே முத்தியென்ன லாமா? இனியெய்தற் பாலதாகிய நிரதிசயானந்தவாழ் விங்ஙனே யெய்தியதா லைய மென்னையெனின், இங்ஙனமேற்கோளுளவோ? உண்டு. "ஏட்டிலமி யின்றியிறை தன்னிலறி வின்றியிவ் வுடம்பினுடனே, வீட்டிலுறை வானையினி வீடுபெறு மென்பது விளம்புகிலமே" என்றார் தத்துவராயர்; "ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந் தார்க்கு வையத்தின், வான நணிய துடைத்து" என்றார் திருவள்ளுவர். இதுநிற்க.

(க - து.) இவன்போ லெவ்வுயிரு முத்தியடையாததற்கு ஏது என்னை யென்பது. 37

38 - கவி. அ - கை.

[பொதுப்படச் சீவனெனினும் அது மலரகிதத்தா லான்மாவெனவும் சகிதத்தாற் சீவனெனவுங் கொள்ளக்கிடத்தலின், ஆன்மா, ஏக மெனவும், சீவன் பலவெனவும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அகமெனு மான்மா பூரண மேக மநேக விதஞ்சீவ
ரகமெனு மந்தக் கரணோ பாதிக ளளவிலை யாதலினுற்
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரர்பலவாஞ்
சகமதி லேரி குளஞ்சிறு குழிசால் சட்டி குடம்பலவால்.

(இ-ள்.) அகமெனு மான்மா பூரணமேகம் (எ - து)—நானென்னும் ஆன்மா பரிபூரணமாக விளங்கலின் ஏகமெனவும், அநேகவிதஞ் சீவர் அகமெனு மந்தக்கரணோபாதிக ளளவிலையாதலினுல் (எ-து)—நானென்னு மந்தக்கரணோ பாதிக ளளவின்றாதலின் சீவர் பலவித மெனவுமாம், சகமுழு துங்குளிர் சந்திரனேகஞ் சலசந் திரர்பலவாம் (எ து)—உலகமுழுதும் குளிர்ச்சி செய்கின்ற வானசந்திர னேகமும், சலப்ரதிபிம்ப சந்திரர்கள் பலவுமாம், சகமதி லேரி குளஞ் சிறு குழிசால் சட்டி குடம் பலவால் (எ-து)—இவ் வுலகத்தின்கண் ஏரியும் குளமும் சிறுகுழியும் சாலும் சட்டியும் குடமும் இவைபோல்வன பிறவும் பலவாயிருத்தலால், (எ - று).

அகமென்பது நான். தேகோகமுதல் சிவோகமீறாயுள்ள அகமென்னும் பேதங்க ளளவிற்புகாதன; இவற்றிலந்தக்கரண வுபாதிகளு மடங்கின. அந்தக் கரண பிரதிபலனன் சிதாபாசனென் றிருத்தலானும், இவ்வந்தக்கரணமே உபாதியாக நிற்றலானும், இவ்வுபாதிபேதங்க ளளவைக்கடந்தன வாதலானும், இங்ஙன மளவுகடந்ததுபற்றி 'அநேகவிதஞ் சீவர்' என்று கூறினர். அறிவு

அகமென்னும் இரண்டனுள் மெய்யறிவு நானாக விளங்கல், ஆன்மா; யாதானு மோருபாதியை யானெனவழங்கல், சீவன்; இதுவும் அறிவேனுங் கற்பிதத்தை யானெனலால், அறியாமையே. ஆதலி னிதனைச் சிதாபாசனென்பர். அக மெனு மான்மா வென்றாற்போல, அகமெனு முபாதியெனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அகமெனு மான்மா வென்றாற்போல, அகமெனுஞ் சீவ ரென்றுரையாதது, ஆன்மா பொருண்மாத்திரமாயும் சீவர் சொன்மாத்திர மாயுமிருத்தல் பற்றி யென்க; என்னை? "சீவனென் கின்ற சொல்லும் பொருளு மாச் செறிந்த வான்மா" என்று வசிட்டபகவான் கூறுதலின். அறிவையன்றி யானெனற்குப் பொருளின்மையின், ஆன்மா எனப்பட்டது. மூன்றவஸ்தா வயமாகாது அவற்றைச் சாட்கியாக நின்றுணர்வ தெவ்வறிவோ அஃதான்மா வெனவும், அவஸ்தைதோறு மவ்வவ்வுபாதி வயத்தாக நின்றுணர்வ தெவ்வறிவோ, அது சீவனெனவுங் கொள்க. தன்னைச் சொப்பிரகாசமாகக் காண்டல், ஆன்மா; தன்னை யுபாதியாகக்காண்டல், சீவன். எனவே, சொன் மாத்திரமாயும் பொருண்மாத்திரமாயு மெனக் கூறியதி லையமென்னை? வானசந்திரன்போல்வது ஆன்மா; சலசந்திரன்போல்வது சீவன். வானசந்திரன் யதார்த்தமாயும், ஏகமாயும், பிம்பமாயும் நிற்கும்; சலசந்திரன் கற்பிதமாயும், பலவாயும், பிரதிபிம்பமாயும் நிற்கும்; அதுபோல, ஆன்மா யதார்த்தமாயும், ஏகமாயும், பிம்பமாயும் நிற்கும்; சீவன் கற்பிதமாயும், பலவாயும், பிரதிபிம்பமாயு நிற்கும்; ஆதலி னுவமை பொருந்தும். எழுவகைத்தோற்றமாக நின்று உயிரெனப் பெயர்கொண்டு சுகத்தை நுகர்வதுடலோ, உணர்வோ? உடலெனின், தன் னைத்தா னுணரல் வேண்டும்; உணராதெனின், உடலன்று; உணர்வெனின், கன்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம், மநாதி யந்தக்கரணங்கள், உயிர் என்னு மிவற்றுள் எதுவும் தன்னைத்தா னறியாததா லிவையனைத்து முணர்வன்று. தன்னைத்தா னுணரற்பால தெதுவோ அதுவே மெய்யுணர் வென்னப்படும். இந்த மெய்யுணர்வை ஆன்மாவெனவும், அவையனைத்துங் கற்பித வுணர் வாதலின், சீவனெனவுங் கொள்க. தானாகிய வுணர்வை யெட்டவறியார் கற்பிதவுணர்வைச் சீவனெனவும், ஆன்மா வெனவும், அவற்றின் பாகுபாடு சற்றுமுணராது மிசிரிம்பித்துக் கூறுவர். இவர்மொழி வாய்மை யன்று. எந்த வுயிரைச்சோதிக்கினும், அறிவாகவே முடியுமாதலால், அது திணைபா லிடங்கழன்றது. அதனை ஆன்மா வென்பதற் கையமென்னை? அவ்வறிவை உபாதியு ளொன்றாக முடிக்கி னதனைச் சீவனென்பதற் கையமென்னை? அறி வொன்றே பல்லுயிராகக் காண்டலி னிவ்வுவமை தள்ளற்பாற்றன்று. இதனை மறப்பார், தன்னைவிட்டுச் சோதிப்பார்.

(௬ -து). இவன் போல வெவரு முத்தி யெய்தாத தென்னை யென்ற வினா விற்கு உத்தரங் கூறவான்வேண்டி, இக்கவியிலுவமை காரணமாக வுயிரொன் றெனற்கும் பலவெனற்கு மிலக்கணங் கூறப்பட்டதென்பது.

39 - கவி. அ - கை.

[ஞானியே பல சீவரெனற்கும் இவன்போ லவர்கள் முத்தி யடையாததற்கும் உதாரண முகத்தால் இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றார்.]

சட்டி குடங்களி னொன்று நசித்திட வதனுட் சலசந்த்ர
னொட்டு முதற்சந் திரனொடு கூடு மொழிந்தவை கூடாவே
கட்டு முபாதி நசித்திடு சீவன் காரண வான்மாவிற்
கிட்டு மயிக்கிய முபாதி கெடாதவர் கேவல மாகாரே.

(இ - ள்.) சட்டி குடங்களி னொன்று நசித்திட வதனுட் சலசந்த்ரன் ஒட்டு முதற்சந் திரனொடு கூடு மொழிந்தவை கூடாவே (எ - து)—முன்னர்ச் சட்டி குட முதலாகக் கூறிய வுபாதிகளுள் ஒருபாதி நசிக்க வக்கணமே யதனுட் காணப்பட்டு நின்ற சலசந்திரன் தனக்கு முதலாக வானத்தி னின்றுள்ள பிம்பசந்திரனோடொட்டி யேகமாகும்; ஏனைய பிரதிபிம்ப சந்திரர்க ளங்ஙனம் ஏகமாகக் கூடுமா கூடாவே (அதுபோல), கட்டு முபாதி நசித்திடு சீவன் காரண வான்மாவிற் கிட்டு மயிக்கியம் (எ - து)— பந்தித் திருக்குங் காரணோபாதியை நசிக்கச் செய்த சீவன் எல்லாவுயிர்க்கும் முதற்காரணமா நின்றுள்ள வதிஷ்டான வான்மாவிற் கலந் தேக மாவன், உபாதி கெடாதவர் கேவல மாகாரே (எ - து)—காரணோபாதியை நசிக்கச்செய்யாத வேனைய சீவர்க ளயிக்கிய மாகார், (எ - று).

உபாதிநசித்திடு சீவன், உபாதி கெடாதவ ரென்னுமிடத்து இவ்விரு வுபாதிகளுந் தூலதேகமென் றருத்தங் கோடற்கன்றோ 'சட்டி குடங்களி லொன்று நசித்திட' என் றுவமானித்தார். இங்ஙனமிருக்க, அவித்தை யாகிய காரணோபாதியென் றருத்தங் கொண்ட தெற்றிற்கோ? சட்டி குட சந்திரனென்னுது சலசந்திர னென்றமையானும், சலாதாரத்திற் காகவன்றிச் சட்டிகுடங்களாதி கூறற் கவசர மின்றாதலானும், பிரதிபிம்பித்தற்காய தர்மஞ் சலத்திலிருப்பதானும் அந்தத் தருமஞ் சலமுமன்று, சலத்தை யன்றி வேறு மன்று; சலமெனின், சலம் பிரதிபிம்பமாகுமா? வேறெனின், சலத்தை யன்றி வேறாகுமா? இங்ஙன முரணுமாதலானும், அந்தத் தர்மம் பேதா பேதமா நிற்குமாறுபோன்று, தூலான்மாவென்னுது அந்தக்கரண பிரதிபலன வான்மா என்றமையானும், கரணாதாரத்துக்கன்றி யெவ்வகைத் தூலமுங் கூறற் கவசர மின்றாதலானும், பிரதிபிம்பத்திற்காய தர்மங் கரணத் திருப்ப தானும், அந்தத் தர்மங் கரண மெனின்; கரணம் பிரதிபிம்ப மாகுமா? கர ணத்தை யன்றி வேறாகுமா? இங்ஙன முரணுமாதலானும், அந்தத் தர்மம் பேதாபேதமா நிற்குமாதலானும், இதனையே யவித்தை யெனக் கொண்டுவ மானித்தா ரென்க. மகானிடத்தும் ஏனையோரிடத்துங் கரணமிருந்து மையந்திரிபு நிற்றற்கும் அகறற்கு மிடமின்மையின், 'நசித்திட' என்றது அவித் தியா வுபாதிக்கே தகுமெனவறிக. இதுநிற்க, தூலநாசம் முத்தியெனின், பிரளயம் முத்தியாகக் கண்டிலமே. சூக்கும நாசம் முத்தி யெனின், சர்வ

சங்காரம் முத்தியாகக் கண்டிலமே. ஆதலி னுபாதியைக் காரணவுடலென் றனர் எமதாசிரியர். காரணவுடல் அறியாமை. அஃதாவது ஜக சீவ பரஞ் சுயம்பன்றி யிருக்க விவற்றைச் சுயம்பென்றும், அநாதி நித்தியத்துவமென்று முணர்தல்; எனவே, அறியாமையென லெங்கெங்குளதோ, அங்கங்குளது சீவன்; இலதே விலதென்றாயிற்று. ஆகவே, சீவன் அறியாமை வடிவனெனப் பெற்றாம். பாலையன்றித் தயிரோர் முதலன்றாதல்போல, அறிவையன்றி யறியாமை யோர் முதலன்று. அறியாமை நசித்தவிடத் தஃதெங்ஙனமாம், தனது முதலாம். நசியாவறியாமை தனது முதலாகாது. ஒரு சந்திரனே பல சந்திரனாகக் காண்டல்போல, ஓரறிவே பல வறிவாகக் காண்கின்றது. அவை பலவுஞ் சந்திரர்களாயின், இவை பலவு மறிவுக ளாகலாம்; ஆகாவே லாகா வென்க. அவற்றுளொரு சந்திர னசிக்கில் முதல் சந்திரனோ டொட்டும்; அதுபோல, அவற்றுளோ ரறியாமை நசிக்கின் முதலறிவோடொட்டும்; ஏனையவை யங்கே யொட்டாவாறு போன்று, இங்குமொட்டாவாம்; ஆதலி னிவ் வுவமை பொருந்தும்.

(க-து.) சீவன்முத்தனே பலசீவரெனலும், பலசீவரு முத்தி யெய்தாரெனலு மேற்கக் கூறினு ரென்பது. 39

40 - கவி. அ - கை.

[முன்னர் ஞானி யீசனுமா மென்றதற் கொருவாற்ரு லுத்தரங் கூறினீர்; அதனைப் பூர்ணமாக வேற்றற்குத் தடைகளுள; அவற்றிற்கு விடை தரவேண்டுமெனலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இவனயன் மால்சிவ னாகிய வீசரோ டெப்படி யொப்பாவன்
சிவன்முதன் மூவரு மகில சிருட்டி திதிநா சங்கள்செய்வா
ரவர்பிறர் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபுவாவார்
தவமிகு குருவே யிவனுக் கவைபோற் சற்றுங் காணேனே.

(இ - ள்.) இவனயன் மால்சிவ னாகிய வீசரோ டெப்படி யொப்பாவன் (எ-து)—இந்த ஞானவான் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் என்றீசுவரத்துவம் வாய்த்தவரோ டெப்படி யொப்பாவன் (எனெனில்), சிவன்முதன் மூவரு மகிலசிருட்டி திதிநாசங்கள் செய்வார் (எ-து)—உருத்திரன் முதலிய மூவருஞ் சமஸ்தத்தையுஞ் சிருட்டி திதி சங்காரங்கள் செய்யாநிற்பர், அவர் பிறர் மதிகளு முக்காலங்களு மறிவார் விபுவாவார் (எ-து)—இன்னுமவர்கள் பிறர் நினைப்பவைகளையுந் திரிகாலங்களையு மறிவார்கள்; அவற்றையறிவதன்றி விபுவுக்கெல்லாம் விபுவுமாவார்கள், தவமிகுகுருவே யிவனுக் கவைபோற் சற்றுங் காணேனே (எ-து)—தவத்தில் மிகுந்த குருநாதனே! இந்த ஞானவானுக் கத்தச் சாமர்த்தியங்களி லொன்று மிருக்கக் கண்டிலனே யிதென்ன சிறுமை, (எ-று).

மூவருக்கு மீசத்துவஞ் சிருட்டியாதித் தொழில்களால் விளங்கலின் 'ஈசர்' எனவும், குரு எல்லாத் தவங்களினு மிக்கவராதலின் 'தவமிகு குருவே' எனவுங் கூறினர்.

(க - து.) மும்மூர்த்திகோல மீசனுதலி னிவனுக்கு ஞானியொப்பாவ னெனில், ஞானிக்குச் சிருட்டியாதித்தொழில்களும், ஸர்வஞ்ஞத்துவமும், திரிகால ஞானமும் விபுத்துவமு மெங்கே? இல்லையே; ஞானமாகு லிந்நான்கு மிருக்கவேண்டும்? இன்றேல், ஞானமல்ல வென்பார் பலரும்; இவ்வேது கொண்டு கேட்டனனென்க. இந்நான்கும், ஞானத்தினது சேட்டைகள். இது புரிவானது சேட்டைகளைப் புரிவானென்பது போலும். அஃது ஆகுமா? ஆகுமெனின், வினைமுதலே வினையென்னல் வேண்டும்; அங்ஙன மெப்பாடை யிலக்கணமு மின்றே; இது நூதன விலக்கணமாகவேண்டும். இங்ஙனமெங்கு மின்றே; ஆதலிற் பொருந்தாது. பொருந்துமெனில், குதர்க்கம். குதர்க்கம், முறைவழு. ஞானமெனல், எல்லாச் சேட்டைகளுமற்றுத் தான்மாத்திரமா விளங்கலென்பார் நுண்ணுணர்வோர். இவரே ஞானியரென்பார். இப்பேதந் தெரிவரிது. 40

41 - கவி. அ - கை.

[ஞானியு மீசனு மாயையாற் பேதமாவரன்றி, அறிவாற் பேதமாகாரென் பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தடத்து நீர்நிலாத் திரியெரி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக்குங், குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கு, மடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறிவினாற் பிரிவில்லை, கெடுத்த மாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிரிவாமால்.

(இ - ள்.) *தடத்து நீர்நிலாத் திரியெரி யுபயமுந் தழுவுமூர் தனைக்காக்கும்* (எ-து)—தடாக சலமும் மத்தாப்புமாகிய விவ்விரண்டும் ஏகமாநின்றுள்ள வோரூரைக்காக்கும், *குடத்து நீர்விளக் கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும்* (எ-ம்)—கடசலமும் தீபவொளியுமாகிய விவ்விரண்டும் ஓர்குடும்பமாத்திரங் காக்கும், *அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறிவினாற் பிரிவில்லை* (எ-து)—என்னை விடாதடுத்த ஞானபுத்திரா! ஞானியும் ஈசனுமாகிய விவ்விருவரும் ஞானத்தினாற் சற்றும் பேதமிலராவர், *கெடுத்த மாயையின் குணங்களால் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிரிவாமால்* (எ - து)—ஒன்றுபடாமற் கெடுத்த மாயையின் குணபேதத்தால் மேலென்றுங் கீழென்றும் வேறுபாட்டை யடைவர், (எ - று).

தழுவுமூரென்றது வெவ்வேறாகா தேகமாக நின்றவூரை. குடும்பத்தைக் காப்பது ஊரைக் காக்காது; ஊரைக் காப்பது குடும்பத்தையுங் காக்குமெனப் பொருள் படலின், ஞானி காத்தல் தன் மட்டும்; ஈசன் காத்தல் ஞானியுடனனைத்தையு மெனக்கொள்க. இங்கே காத்தல், தனு கரண புவன போகங்களை. இது மாயாசம்பந்தமாதலின், 'கெடுத்தமாயையின் குணங்களால் மேலென்றுங்

றீமென்றும் பிரிவாமால்' எனவும், சமஷ்டி வியஷ்டி யென்னும் பேதங்களை யிருவருஞ் சின்மாத்திரமாக் கரைத்தலின், 'ஞானியு மீசனு மறிவினுற் பிரிவில்லை' எனவுங் கூறினர். அறிவினுற் பிரிவில்லை யென்பதைப் பிரமன் கூறிய பிரமகீதையினும், கிருஷ்ணபகவான் கூறிய பகவத்கீதையினும், சிவன் கூறிய ஈசுவரகீதையினும், சிவஞான போதத்திலுங் காணலாம். இம்மூவரும் ஞானத்தையே பிரதிவாதித்தனர். ஆதலினிவர் மூவரும் ஞானியரே. இவர் உபாதி குணங் தொழிலாற் பேதித்தாற் போல ஞானியும் பேதித்தலின், இது மாயாசம்பந்தமென்பதாயிற்று. தனு கரண புவன போகங்களைத் தனித் தனி சீவர் காக்கினும், பிரித்தலுங் கூட்டலு மீசனுதலா லிவ்விரண்டு காத்தலு மிவனுக்கே பொருந்தும்.

(க - நு.) ஞானியு மீசனு மாயையாற் பேதமுறுவரன்றி யறிவாற் பேதமுறாரென்பது. மாயையென்ப தறியாமை ; அது ஜக சீவ பரங்களை மெய் யென் றுணருமறிவு. இம்மூன்று மறிவுக் கனர்த்தம், அறியாமைக் கருத்தம். இது மூடர்பாலது. அது விவேகியர்பாலது. அறிவு ஒத்தலின் ஞானியை யீசனென்ப தேற்கும். 41

42 - கவி. அ - கை.

[மாணிடரிற் சிறந்தோர் சித்துப்புருடர்; பிறவியிற் சிறந்தோர் தேவர்; அதுபோலப் பிரஹ்மபாவனையிற் சிறந்தோ ரெவரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான
சுரர்கண் மாயைவல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்கோர்
தரணி மானிடர்க் கவைகளில் லாமைபாற் றாழ்வுள ராணுலும்
பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய்.

(இ - ள்.) நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப்போலவே (எ - து)—மாணிடர்களில் அரசனும் அரசனில் சித்துப்புருடனு மெங்ஙன மதிகாரத்தானும் மகிமையானு மேலிட்டார்களோ அவர்போல (பிறவியில்), நாரணன் முதலான் சுரர்கள் மாயைவல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்கோர் (எ-து)—விட்டுணுமுதலிய தேவர்கள் மாயா வல்லபமுடையோர் ; அணிமாதி சித்திகணிறைந்துள்ள மகத்தான தவத்தில் சிறப்புற்றோர், தரணிமானிடர்க் கவைகளில்லாமையால் தாழ்வுளராணுலும் (எ - து)—பூமியில் மனிதர்களுக்கு அவ்வல்லபங்க ளில்லாமையா லர்நிலைக்குத் தாழ்ந்த நிலையினராயினும், பிரம பாவனையா லிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய் (எ - து)—பிரஹ்மமே தானெனச் செய்யும் பாவனையினுல் மானிட ரிவரென்றும், தேவர்க ளவர்களென்றுங் கொள்ளும் பேதம் யாதானு மொன்றுளதோ ? இல்லையே ; நீயே யிதனைச் சோதித்துக் காணுதி, (எ - று).

பிரஹ்மபாவனை செய்வோர் மாணிடர்மாத்திரமன்று, தேவருமாதலி னிவ் விருபேதமு மதிலுண்டோ? உண்டெனில், அது பிரஹ்மபாவமன்று. 'நரரில்'

என்பதுபோலத் தேவரிலெனக்கூறலாமெனின், 'நாரணன் முதலான சுரர்கள்' என் றிருத்தலிற் பிறவியிலென வருவித்தாம். தேவர் பிறவியிற் சிறந்தவரென்ப துணர்த்த எழுவகைத் தோற்றத்தில் தேவரை முதலில் வைத்து வழங்கு கின்றன ரன்றோ? இதனுலு முணர்க. மனிதரில் மன்னனும் சித்துப்புரு டனு மென்சிறப்புறினும் மனிதரே; அதுபோலப் பிறவியிற் சிறந்த தேவரில் இந்திரனும், பிரமனும், நாரணனும், உருத்திரனும், அணியணியாக வென் சிறப்புறினுந் தேவரே. இவர் பிரஹ்மபாவனையி லெவர் பேதமு மின்ருத லால், ஞானி தேவனு மல்லன், மாணிடனு மல்லனென்பதாயிற்று. சித்திபெற் றதா லுயர்வும் பெருததாலிழிவும், பிரஹ்மபாவனையிலெங்கே? இன்ருதலால், 'பிரமபாவனையா லிவரவரெனும் பேதமொன்றில பாராய்' என்ருர்.

(க - து.) பிரஹ்ம பாவனையில் பேதமின்மையின், ஈசனு ஞானியு மொப்பரென்ப தையமின்றி யேற்கப்படுமென்பது. இதனைச் சோதனையாற் காண்க. 42

43 - கவி. அ - கை.

[அஷ்டமாசித்திக ளிவ்வுலகில் முனிவர்பால் நிகழ்தலை யாங் கண்டிருக்க, இவை யீசனது சுதந்தரமென்ற தென்னையென்ற வினவிற்கு, இவர்கள் தத்தந் தவமுயற்சியால் அவற்றுள் சிற்சிலவடைந்தன ரன்றிச் சுதந்தர ரல்லரென்பதை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி
சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர்
புத்தி யொத்திட வுரைத்தரு ளென்றிடிற் புகழுமீ சனைவேண்டிப்
பத்தி செய்திடுந் தவத்தினுல் யோகத்தாற் பலித்ததென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி சித்தி பூமியிற் கண்டிருக்கவும் (எ - து)—முத்தி சாம்பிராச்சியத்தை யடியேனுக் கனுக்கிரகித்த சற்குரு நாதனே! பல முனிகளுக் கணிமாமுதலிய சித்திக ளுளவா யிருத்தலை பூமியில் கண்டிருக்கின்றனமே அங்ஙனங் கண்டிருக்கவும், அந்தச் செல்வ மீசனதென்றீர் புத்தியொத்திட வுரைத்தருளென்றிடில்(எ-து)- அந்த மகாசெல்வமானது ஈசுவர சுதந்தரமாமென் றுரைத்தருளினீர்; அஃதெங் ஙனம்? அடியேன் புத்திக்கொத்திருக்கும் வண்ணந் தெரிவிக்கவேண்டுமெனக் கேட்பையாயின், புகழுமீசனை வேண்டிப் பத்திசெய்திடுந் தவத்தினுல் யோகத் தாற் பலித்ததென்றறிவாயே (எ-து)—யாவரும் புகழ்ந்தருச்சிக்கத்தக்க பரமசிவத்தைவேண்டி மிகுந்த பத்தியோடு செய்யுந் தவத்தினுனும், கிரியா யோகத்தினுனும் அச்செல்வம் அவர்க்கு வாய்த்ததென் றறிந்துகொள்ளுதி, (எ-று).

முன் கவியில் நாரணன் முதலிய தேவர்கள் அணிமாதிகளொக்க மாதவ மிக்கோரெனவும், இக்கவியில் பல முனிகளுக் கணிமாதி சித்திகள் தவத்தி னுல் யோகத்தாற் பலித்தனவெனவுங் கூறினமையால், இருவர்க்குந் தவங்

காரணமாக அணிமாதிகள் வாய்த்தனவென்பதாயிற்று. இவர்களுக்கு வாய்த்தது ஈசனால்; அவர்களுக்கு வாய்த்தது யாராலெனின், அவ்வீசனாலென்னறிக. ஈசனெனல் மாயாரகிதனே. ஏனையோர் மாயை வல்லவரென்றதனால் மாயாஸகிதரென்பது தானே யமைகின்றது. அவர்கள் மிக்கதவத்தா லணிமாதிகள் முழுதும் பெற்றனர்; இவர்கள் தவத்தளவாகச் சிற்சில பெற்றனர். அணிமாதிக ளவர்கட்கே யுரிமை; இவர்கட் கிரவல். எனவே, ஈசனது அமிசந் திரிமூர்த்திகளென்பதாயிற்று ; ஆயின், ஈசனல்லர். இவர்க ளீசனுடைய கோலமன்றோ, கோலமா வீசன்? அல்லவே, இது நிற்க.

(க-து.) ஞானிகள் சித்திகளைத் தவத்தினு லடைந்தனரென்பதும்; அவர் அவற்றிற்குச் சுதந்தர ரன்று. 43

44 - கவி. அ - கை.

[இப்போது ஞானிகளுக் கவர்கள்போற் சித்தி வாய்க்காததற் கேதென்னை யென்று வினுவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் திகளிரண்டுந்
தவமு ளோரடை குவரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடையாரோ
வவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே
யிவர்கண் ஞானிக ளென்றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ.

(இ-ள்.) சிவசொரூபமாந் தேசிகமூர்த்தியே சித்திமுத்திக ளிரண்டுந் தவமுளோ ரடைகுவரெனி லவர்கள்போற் சகலருமடையாரோ (எ-து)—சிவ்சொரூபமே குருமூர்த்தமாக வெழுந்தருளிய கர்த்தனே! சித்திமுத்திகளென்னு மிரண்டினையுந் தவமுடையவர்க ளடைவார்க ளென்றுரைத்தால் அவர்களைப்போலச் சகல முனிவரு மவற்றை யடையாததற்கேதென்னை கொலோ, அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே (எ-து)—அந்த ஞானிகள் பூர்வத்திற் சித்தியையும் ஞானத்தையு மடைந்தாரென்பதையுஞ் சுருதியாற் கண்டிருக்கின்றனமே, இவர்கள் ஞானிகளென்றிடிற் சித்திகளிவர்க் கிலாவகையேதோ (எ-து)—இப்போதிருக்கிறவர்களையும் ஞானிகளென்று சொன்னாலிவர்களுக் கச்சித்திகளில்லாததற் கேதென்னை கொலோ, அறிகிலம், (எ-று).

அவர்கள்போற் சகலரு மடையாரோ? அடைவார்களெனின், இவர்க் கிலாவகையேதோ என்று வினுவவேண்டியதைவிட்டு அடைவாரோ வெனப் பாடமோதி அடைவார்களா வென்றுரைகூறின், அடையமாட்டார்க ளென்பதாகின்றதே ; இது வினுவா? அல்லவே. அடையாரோ இவர்க் கிலாவகையேதோ என்பதிரண்டுஞ் சீடன்வினு. அடைவாரோ வென்றது விடை. இவ்விடை குருவினதாகல் வேண்டும். இக்கவியில் வினுவையன்றி விடையொன்றுமின்றே; இதுதோன்றுமை; வழுவன்று. பின்கவி ஆசான் விடை. இக்கவி மாணக்கன் வினு. இதையறிந் துரை கூறல் வேண்டும். இதுநிற்க.

(க - து.) பூர்வஞானிகள் சித்தியெய்தின ரெனில், இப்போதுள்ள ஞானியரடையாரோ, அடையாததென்னையென்பது. இவை வினு. 44

45 - கவி. அ - கை.

[முன்னர்த் தவமென்ருர் அஃதிருவகையெனவும், அவற்ரு லெய்தும் பயன் இனையவெனவு மிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

காமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென் றும்
பூமி யிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா
வாமி வற்றிலொன் றியற்றின ரொன்றையே யடைகுவ ரிதுதீர்வை
யாமு ரைத்தவவ் விரண்டையு மியற்றின ரன்றுள பெரியோரே.

(இ - ள்.) காமியத்தவங் காமியமொன்றையுங் கருதிடாத் தவமென்றும் பூமியிற்றவ மிருவகை சித்தியும் போதமுந்தருமைந்தா (எ-து)-காமியத்தவமெனவும் நிஷ்காமியத் தவமெனவும் பூமியி லிருவகைத் தவமுண்டு. ஞானபுத்திரா! இவை முறையே சித்தியையும் முத்தியையுந் தவருதுதந்துவிடும், ஆமிவற்றிலொன் றியற்றின ரொன்றையே யடைகுவரிதுதீர்வை (எ-து)—இங்ஙனமாக நின்றுள்ள இவ்விரண்டினுள் ஒன்றையே புரிந்தோ ரதற்குரிய பலனென்றையே யடைவார்க ளிது தீர்ப்பாம், யாமுரைத்த வவ்விரண்டையு மியற்றினுரன்றுள பெரியோரே (எ-து)—யாமுன்னர்க்கூறிய வவ்விருதவங்களையுஞ் செய்தவராவர் பூர்வத்திலுள்ள ஞானிகள், (எ-று).

ஒன்றி லிச்சை கருதிச் செய்யுந் தவம் காமியத்தவம்; கருதாது செய்யுந் தவம் நிஷ்காமியத்தவம். காமியத்தவம் சித்தியையும், நிஷ்காமியத்தவம் முத்தியையுந் தருமெனக்கொள்க. ஒன்றியற்றில் மற்ருேர் பயனுரு தென்பார், 'ஆமி வற்றிலொன் றியற்றின ரொன்றையே யடைகுவர்' எனவும், முன்னர்ச் சித்திமுத்தி யடைந்தோ ரிருதவமு முயன்றவராகு மென்பார், 'யாமுரைத்த வவ்விரண்டையு மியற்றின ரன்றுள பெரியோரே' எனவுங் கூறினுர்.

(௩ - து.) இருவகைத் தவ முயற்சியாலன்றி யிவ்விருபயனுஞ் சிறிது மெய்தாதென்பது. இவ்விருபயனுங் கடவுளிட்டத்தாலெனின், யாவரிடத்து மொரு படித்தாக நிகழல் வேண்டும்; இன்றேல், பாரபட்சமுடையராவர். இது கூடாது. சுபாவமெனின், முயற்சியும் விதிவிலக்கு வழுவாதியற்றல் வேண்டு மென்பது மெற்றிற்கு? கண்டபடி நடக்கலாமெனின், மிருகங்களினு மென் சிறப்பு? மனுநீதிக் கொத்து நடக்குதுமெனின், மறுமைக் கெதற்கொத்து நடத்தல் வேண்டும்; வேண்டுவதின்றேல், இதுவும் வேண்டுவதின்று. அரசனுக்கினை நேரிடுமேயெனின், அதுவு மீசுராக்கினையா லிடுக்கணேரிடுமன்ருே? அது பிரத்தியட்ச மன்றேயெனின், இந்தப் பிரத்தியட்சத்தாற் கணித்தல் வேண்டுமன்ருே? அன்றேல், மானிடத்தன்மைக் கென் சிறப்பு? ஆதலி னவரவர் தத்தம் வினைகாரணமாகவே இன்பதுன்ப நுகர்வர். ஒருவரின்பதுன்பம் பிறருக் கினையாதவா றென்னை? இதுபற்றிக் கன்ம காண்டத்தில் விபர

மாகக் காணலாம். இது ஞானகாண்டமாதலின் வினைவழியே வந்தணைவர் சீவர் என்றார் சான்றோர். அவரினுந் தெளிந்ததென்னை? இதனையு மறுப்பார் மக்கட்பதர். 45

46 - கவி. அ - கை.

[அந்தச் சித்தி முத்தியாற் பயனெய்தினோ ரினையரென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அனக மைந்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்தன ரல்லாமல்
சனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரா
வினிய சித்தியை விரும்பினர் சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றார்கள்
முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே.

(இ - ள்.) அனகமைந்தனே முத்திஞானத்தையே யடைந்தனரல்லாமல் சனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரா (எ - து)—அக மமதையிறந்த ஞானபுத்திரா! சனகமகாராசன் மகாபலிச் சக்கிரவர்த்தி பகீரத ராசன் முதலிய சான்றோர் முத்திவேண்டி ஞானத்தையே சாதனமாக வடைந் தன ரன்றிச் சித்திகள் வேண்டி முயன்றனரா இலரே, இனிய சித்தியை விரு ம்பினர் சிலர் சிலரிரண்டையு முயன்றார்கள் (எ - து)—கண்டு மகிழ்தற் கினி மையாயுள்ள அணிமாதி சித்திகளைமாத்திரஞ் சிலர் விரும்பி முயன்றார்கள்; சிலர் சித்திமுத்திக ளிரண்டையும் வேண்டி முயன்றார்கள், முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத்திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே (எ - து)—இவ்விரு திறத்தினரு முனிவரேயன்றி வேறல்லர்; அவ்அஷ்டமா சித்திகளும் வாய்க்கில் அவை விநோத மாக விளையாடல் புரிதல்மாத்திரந் தருமன்றி ஐக்கிய முத்தியைச் சிறிதுந் தாரா, (எ - று).

எனவே, சித்தி அதிசயானந்தத்தையும், முத்தி நிரதிசயானந்தத்தை யுந் தருமென்பதாயிற்று. சித்தி காலம் போக்கல், முத்தி காலாதீதமாதல்.

(க-து.) சிலர் முத்திக்கும், சிலர் சித்திக்கும், சிலரிருமைக்கு முயன்றன ரென்பது. இங்ஙன மனுபவ மிருத்தல் பற்றிக் கூறினாரென்க. 46

47 - கவி. அ - கை.

[ஞானிகளிற் சிலர் பயனின் றெனத் தெரிந்துஞ் சித்திபற்றி வருந்தி முயன்ற தெற்றிற்கென்ற வினாவிற்கு உத்தர மிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

யோக ஞானமே முத்தியைத் தருமெனி னெழிந்தசித் திகள்வேண்டி
மோக மாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்க ளேனென்றாற்
போக மாய்வரும் பிராரத்வ கன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகு
மாகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்வ மாகுமென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) யோகஞானமே முத்தியைத்தருமெனி னெழிந்தசித்திகள் வேண்டி மோகமாயுடல் வருந்தினர் சிலசில முத்தர்களேனென்றால் (எ-து)-

ஞானயோகமே முத்தியைத் தருமாயி னதுநீங்கலான சித்திக ளடைய வேண்டிச் சில சீவன்முத்தர்கள் மிகவு மவற்றில் மோகமுற் றுடலம் வருந்தினர்களே அஃதியாதுக்கெனின், போகமாய்வரும் பிராரத்வ கன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகும் (எ - து)—போகநிமித்தம் நேரிடும் பிராரத்வகன்மங்களை யனுபவித்தாலன்றோ அவை யொழிந்துபோகும், ஆகையாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்வமாகுமென் றறிவாயே (எ-து)—ஆதலினந்தச் சித்திகள் பிராரத்வகன்ம பலமாமென் றுணர்தி, (எ - று).

யோகம் கிரியாயோகம் ஞானயோகமென் றிருவகைத்தாகலின், யோகஞானத்தை ஞானயோக மென்றும். மோகமா யுடல்வருந்தல்—அதிகமோகங் கொண்டு கனவிடையிலும், ஒற்றைக்காலாற் கழுத்தளவு நீரிலும், ஊசிமுனையிலும், காற்றுப்பட்சணையிலும், இன்னு மிவைபோன்ற அரியவிடுக்கண்களிலும் புற்றாய்க் கல்லாய் மரமாய்ப் பன்னாள் நின்று அரியகடுந்தவமுயறல். சித்திகள் வேண்டி யுடல்வருந்தல் இச்சைப்பற்றி யாதலின், அஃது இச்சாப் பிராரத்துவ மென்க. பிராரத்வகன்மங்கள் புசித்தல் தனுகரண புவனபோகங்களிலொன்றாதலின், 'போகம்' என்றார். யாவரும் அனுபவித்துத் தொலைப்பதெல்லாம் பிராரத்துவமென் றுணர்த்தப் 'பிராரத்வகன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகும்' எனப்பட்டது.

(க - ரு.) ஞானிகள் மிகமுயன் றெய்திய சித்திக ளிச்சாப்பிராரத்துவமென்பது. இஃது இச்சை அனிச்சை பரவிச்சையென்னும் பிராரத்துவத்துளொன்று. 47

48 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙன முரைத்தருளிய ஆசிரியரைப்புகழ்ந்து துதித்தலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன மசையாமல், பிலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினுற் பழுதன்றே, யலக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமுதங்க டெவிட்டாவே.

(இ - ள்.) இலக்கமாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மனமசையாமல் பிலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த் தெளிவானேன் (எ-து)—எண்ணிறந்த சுருதிகளாலும் யுத்திகளினாலும் என் மனமானது கலங்கா துறுதி பெறவேண்டி யனுக்கிரகஞ் செய்தருளிய குருநாதனே! யான் எனது மனமயக்க நீங்கித் தெளிவுற்றனன், துலக்கமான கண்ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினுற்பழுதன்றே (எ-து)—களங்கரகிதமான கண்ணாடியை யடிக்கடி துலக்கிக்கொண்டுவந்தாற் குற்றமுண்டோ? இல்லையே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீரெனக்குரை யமுதங்கடெவிட்டாவே (எ-து)—துயரங்க

ளனைத்தையு மொருங்கே யொழித்தருளிய தேவரீரடியேனுக்குச் சொல்விக் கொண்டு வரும் அமிர்தானுபவங்கள் தெவிட்டவில்லையே, (எ-று).

அகிலாண்டகோடியெல்லா மென்கிற விடத்தில், அகிலாண்டகோடி யென்பது கணக்கின்மையெனப் பொருள் படுதல்போல, இலக்கமாயிரஞ் சுருதியென்பது கணக்கிறந்த சுருதியெனப்பட்டது. பலக்கவென்பது பிலக்கவென மரீஇயது. அகப்பிராந்தி-சித்தப்பிராந்தி. தெளிவாதல் சங்கற் பத்தைத் தவிரச் சகமின்றெனத் தெளிதல். சுருதியாதி மூன்றையுமெனக் காட்ட 'அமிர்தங்கள்' எனப் பன்மைகொடுத்தார்; இஃது உவமையாகுபெயர். அறிவே ஆநந்தமாக முடிதலின், 'தெவிட்டாவே' என்றார்.

(க - நு.) தேவரீரருளிய சுகப்பேறுகள் தெவிட்டா வமிர்தம்போல்வ வென்பது. இதனால் மூன்றுமொத்துத் தெளிந்தனனெனக் குறிப்பிக்கப் பெற்றாம். 48

49 - கவி. அ - கை.

[எவருந் தத்தம்வினைகளை யனுபவித்தே தீரல்வேண்டு
மென்றும், அவை ஞானக்கினியா னீறுமென்றும்
வேதங்கூறில், யான் துணிவ தெங்ஙனமென
மாணாக்கன் வினவலை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையா லெனை யாளு, மைய னேகுரு வேயெவ ராகிலு மனுபவித் தாலன்றிச், செய்த கன்மங்கள் விடாவென்ற வசனமுஞ் சென்மசஞ் சிதம் வேவத், துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப் படிநானே.

(இ - ள்.) கைதவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையா லெனை யாளு மையனே குருவே (எ - து)—கிருபையோ டென்னையாள வெழுந்த வையனே! குருநாதனே! பிறழ்ந்துகூறு மொழிகளை வேதஞ் சொல்லுமா? (அவையாவையெனின்), எவராகிலு மனுபவித்தாலன்றிச் செய்த கன்மங்கள் விடாவென்ற வசனமும் (எ - து)—யாவராயினுந் தாந்தாம் முன்செய்த வினை களைத் தாமே யனுபவிக்கவேண்டும்; அனுபவித்தா லன்றி அவை விடா வென்ற வசனமும், சென்மசஞ்சிதம்வேவத் துய்ய ஞானத்தீச் சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவதெப்படி நானே (எ - து)—பிறவிக்குக்காரணமாக நின் றுள்ள சஞ்சிதவினை வேகும்படி அதனைப் பரிசுத்த ஞானக்கினி நீறாக்கு மென்ற வசனமுமாம். இவ்விருவசனங்களி லிஃதுண்மையென யான் துணிவ தெங்ஙனம்? அதனைத் தெரித்தியருளும், (எ - று).

கைதவம் என்பதற்கு உறுதியின்றிய மொழியெனினு மமையும். எவரா கிலு மென்றது எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையினராயினு மென்பதை. இவர் திரி மூர்த்திகளெனினு மமையும்; என்னை? "நாரணன் முதலான சுரர்க ளணி

மாதிகடொக்க மாதவமிக்கோர்'' என்பதனாலென்க. நாரணன் முதலாயின வரும் செய்த மாதவமிகுதியாலன்றோ! 'தொக்கவணிமாதிகள்' என்றார். அணி மாதி சித்தி முழுது மிவர்களுக்கு வாய்த்தல் பிராரத்துவம். யாது முயற்சி யால்? தத்தந் தவ மிகுதியாலென்பதாயிற்று. ஆகவே, இவர்களும் வினையனு பவித்துத் தீரல்வேண்டு மென்பது பெற்றாம்.

(க - து.) எவரேனும் வினையனுபவித்துத் தீரல்வேண்டுமென்றும், அவ் வினை ஞானாக்கினியா னீறாமென்றும், வேதங்கூறுவதில் யாதுண்மையென் பது. செய்யுங்கன்மமென்றது செய்தகன்மமென விறந்தகாலத்தாற் கூறிய தால் சஞ்சிதவினையென்றே கொள்ளல்வேண்டும். 49

50 - கவி. அ - கை.

[அவ்வினாவிற்கு விடைகூறுவான்வேண்டி வேதங்கள் கூறும்
பூர்வபட்சம் சித்தாந்தம் இனையவென விக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைந்தனே செய்கையு மளவில்லை
யாவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோக்கிப்
பூவ லர்ந்துபின் பலங்கள்காட் டுவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்தங்
காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்டமூ வகையாலே.

(இ - ள்.) சீவபேதங்க ளளவிலைமைந்தனே செய்கையு மளவில்லை (எ - து)—ஞானபுத்திரா! சீவபேதங்க ளளவுபடாமையா லவர்கள் முயற்சி பேதங்களும் அளவுபடாவாம், ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக்குவ நோக்கி (எ - து)—அவசியமாக வேண்டுவனவாகிய வவரவர் அதிகார தாரதம் மியங்களை யுற்றுணர்ந்து தக்க பக்குவங்களையும் நோக்கி, பூவலர்ந்து பின்பலங் கள் காட்டுவனபோல் (எ - து)—விருட்சங்கள் முன்னர்ப் புஷ்பித்துப் பின் னர்ப் பலன் தருமாறுபோன்று, பூருவஞ்சித்தாந்தங் காவல்வேதங்க ளிரண் டையும் வசனிக்குங் காண்டமூ வகையாலே (எ - து)—நமக்கு விதிவிலக்காற் காவலாக நின்றுள்ள வேதங்கள் பூர்வபட்சம் சித்தாந்த மென்னுமிரண்டு நிய மங்களையும் கன்மம் பத்தி ஞானமென்னு மூன்றுகாண்டங்கள் காரண மாகத் தெரிவிக்கும், (எ - று).

சைதன்யம் உபாதிசகிதத்தாற் சீவனாம். உபாதிக ளெண்ணிறந்தன வாதலின் சீவனு மெண்ணிறந்ததாயிற்று. இங்ஙனமாதல்பற்றிச் 'சீவபேதங்க ளளவிலை' எனவும், அச்சீவர்கள் சுகம் வேண்டிப் பற்பல கிருத்தியங்க ளியற்றா நிற்றலின் 'செய்கையு மளவில்லை' எனவும், அதிகாரம்-ஆளுகை, அறிந்து-திறமறிந்து; எனவே அவனவனாளுகைத் திறமறிந்து பூர்வபட்சத் தைச் சித்தாந்தமாகவும், சித்தாந்தத்தைப் பூர்வபட்சமாகவும், மூன்றுகாண் டங்களாலே வேதங்கள் பிரதிவாதிக்குமென்பார், 'ஆவவாமவரவரதிகாரங்க ளறிந்து......பூருவஞ்சித்தாந்தங் காவல்வேதங்க ளிரண்டையும் வசனிக்குங்

காண்ட மூவகையாலே' எனவுங் கூறினார். பலங்கள் காட்டுவன விருட்சங்களாதலி னிவ்விருட்சங்களைத் தோன்றுவெழுவாயாக்கி வருவித்தாம். அறிந்து வசனிக்குமெனவும், நோக்கி அலர்ந்துகாட்டுமெனவு முடிக்க. மூன்றுகாண்டங்களையும் ஆங்காங்கு முத்திசாதனமென வேதங்கூறலி னிதுபற்றிப் பூர்வபட்சஞ் சித்தாந்தமென் றேற்கலாயிற்று. பட்டிமாடுபோற் றிரிவானைக் கன்மகாண்டம் விதிவிலக்கின் வயப்படுத்தவேண்டி இது முத்தியெனல் சித்தாந்தம்; முன் பட்டிமாடுபோற் றிரிந்தது பூர்வபட்சம். சமஸ்தத்தையு மீசுவரார்ப்பணம் பண்ணாது தேகமே யான்மா போகமே முத்தியென் றிருத்தலி னிதன்மேற் பழுதுரைத்தல் பூர்வபட்சம்; அதனைச் சுத்தமாக்கல் சித்தாந்தம். அங்ஙன மீசுவரார்ப்பணம் பண்ணினுந் திரிபுடியறுதற்பால தன்றாகலின் அதனைச் சோரவிடல் பூர்வபட்சம்; அறுத்தற்பாலது உண்மை ஞானமாதலினதனைவிடாது பற்றல் சித்தாந்தம். இதுபற்றி யிவ்விரண்டும் வேண்டுவதாயின.

(க - து.) முன்கவியிற் கூறிய விரண்டு வசனமும் பற்றித் துணிவு கூறுவான் வேண்டி யிக்கவியில் பூர்வபட்ச சித்தாந்தங்களைக் கூறினாரென்பது. பூர்வபட்சம் அன்றெனல்; சித்தாந்தம் ஆமெனல். 50

51 - கவி. அ - கை.

[அவசரம் பற்றி யவ்விரண்டு வசனமு மேற்றற்பாலவென விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மானாலுந்
தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்யோ
வீன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனை யானாலு
ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே.

(இ - ள்.) ஆனபாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசியமானாலும் (எ - து)—கொடியபாதகங்களையே விரதமாகச் செய்தற்குரிய பாவிக ளவசிய மடையவேண்டியனவாயிருப்பன நரகங்களேயாம்; அங்ஙனமாயினும் (அவை), தானமந்திர விரத வோமங்களாற் றவிருமென்பதுபொய்யோ (எ-து)-தீர்த்தங்களினம்பி மூழ்கும் ஸ்நானங்களினாலும் மந்திரங்களினாலும் விரதங்களினாலும் யாகங்களினாலும் நீங்கிவிடுமென்று வேதங் கூறுவது பொய்யாகுமோ, ஈனமாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெத்தனையானாலும் (எ-து)-இழிவுக் கிடமாயுள்ள பல சன்ம சஞ்சிதவினைக ளெத்தனை பற்பலவிகற்பமாயினும், ஞானமாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே (எ-து)—அவற்றை ஞானமாகிற அக்கினி நீறாக்கிவிடுமென்று கூறும் வேதவசனத்தைத் திரிகரணமொத்து நம்பி யனுட்டிக்கின் முத்தி யுண்டாகுமே, (எ-று).

நரகங்கள் மந்திரமுதலியவற்றாற் றவிருமென்பதும், சஞ்சித வினைகள் ஞானாக்கினியா னீறுமென்பதும் வேதமாதலால் இதனைநம்பிப் புரியாவிடத்

துப் பொய்யாம்; நம்பிப் புரிந்தவிடத்துப் பொய்யாமா? வீடாமே யென்பார் 'மறைமொழிநம்பினல் வீடுண்டே' என்ருர். வீடு இரண்டாம்; அவற்றுள் ஒன்று பதவி முத்தியும், மற்ருென்றயிக்கமுத்தியுமாம். ஞானமாங்கனலென்றது விருத்தி ஞானத்தை. அதனுல் நரகங்கள் தவிரும்; இதனுலினிப் பிறப்பது தவிரும்; இதனை யனுபவத்தாற் காண்பதன்றி வறுமொழியாலன்று. ஞானமாங்கனலுருவகம்.

(க - து.) அவ்விரண்டு வசனமு மவசரம்பற்றி மெய்யென் றேற்கப்படுமென்பது. தானமென்பதற்கு ஈகையெனினு மமையும். 51

52 - கவி. அ - கை.

[ஜன்மசஞ்சிதத்தை நீருக்குவது ஞானமாயிருக்கக் கன்மத்தை
விரும்பி முயல்வ தெற்றிற்கென வினவலை
யிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

என்ம னந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி
சென்ம சஞ்சித வினைபைவே ரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானந்
தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுதரர் சகத்துளோ ரறியாமல்
கன்ம மாங்குழி யினில்விழுந் தழிகின்ற காரண முரையீரே.

(இ-ள்.) என்மனந்திருக்கோயிலாத் தினங்குடி யிருந்தருள் குருமூர்த்தி (எ-து)—என்மனத்தையே சிறந்தவாலயமாகத் தினமுங் குடிகொண்டெழுந்தருளிய குருமூர்த்தியே, சென்மசஞ்சிதவினையை வேரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம் (எ-து)—தேவரீரருளிய மெய்ஞ்ஞானமானது ஜன்ம சஞ்சித வினையை வேரோடு கல்லி விடும், தன்மயந் தருமகிமையை விபுதரர் சகத்துளோ ரறியாமல் (எ - து)—சமஸ்தமுந் தன்மயமாகும்படியாகவுஞ் செய்யும்; இங்ஙனமாயநிலையைத் தரத்தக்க மகிமையைத் தேவருஞ் சகத்திலுள்ள மானிடருமறியாமல், கன்மமாங்குழியினில் விழுந்தழிகின்ற காரணமுரையீரே (எ - து)—கிரியாமார்க்கமென்னும் படுகுழியில் வீழ்ந்தழிகின்ற காரணம் யாதுக்கோ? அதனைத் தெரித்தருளும், (எ-று).

துரியாதீதநிலையே சிந்தையனுதலின் 'என்மனந் திருக்கோயிலாத் தினங்குடியிருந்தருள் குருமூர்த்தி' எனவும், சங்கற்ப மெழுந்தோறு மதனைச் சின்மாத்திரமாக்கு மகிமையதாதலின் 'மெய்ஞ்ஞானந் தன்மயந் தருமகிமை' எனவும், சமஷ்டி வியஷ்டிகளை யாண்டானடிமை யெனக்கொண்டு பூசிக்கின் உபாதியன்ருே? சீவ னீசனுமா? ஆகாதே; ஆகாதளவும், பூசிப்பதிலென் பயன்? பராக்கிலழிவரன்ருே? அழிவதுபற்றிக் 'கன்மமாங்குழியினில் விழுந்து' எனவுங் கூறினர். இது படுகுழியென் றறியாது அதனைச் சிறப்பென்றுன்னுவோர் தேவரு மனிதருமாதலின், இவர்களை 'விபுதரர் சகத்துளோர்' என்று கூறினர். இங்கே கன்மமென்றது சரியை கிரியைகளை. இவற்ருற் பயன், சித்தசுத்தியன்றி நிரதிசயானந்தமன்று. இவற்றையே மேலெனத்

திடமுற்றோ ரெங்ஙன ஞானமொன் றுளதாகக் கருதி யனுட்டித்துத் தெளிவர். இன்றுதலி னழிவரென்க. சரியை கிரியைகளைப் புரிவது தோடமன்று, சித்தசுத்திக்கிடம். இடமாயினும், அவ்வளவோடுநில்லாது, மேற்கிரியாயோகத்திற் கிடம்பெறவேண்டும்; இடம்பெறின், ஞானயோகத்திற்கிடம்பெறும்; இடம்பெறின், தானேதானுதற்கியையும். இம்முறையறியார் யோகத்தையும் ஞானத்தையும் பழுது கூறுநிற்பர். இது நிற்க.

(க - நு.) ஞானனுட்டானஞ்செய்வது சித்தாந்தமாயிருக்கக் கன்மானுட்டானம் புரிவதெற்றிற்கென வினவியதென்பது, கன்மமேபுரிவார் பலருமாதலின் இவ்வையந் தவிர்தற் காசிரியரை வினவினனென்க. கன்மத்தைக் குழியென்றது மனேவலைவுக் கொழிவின்மைபற்றியாம். 52

53 - கவி. அ - கை.

[அதற்கு விடை கூறுவான்வேண்டி நாட்டத்தை யந்தர்முகம்
பகிர்முகமெனப் பிரித்து அவற்றின் பயனினையவென
விக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத் தவர்சேர்வார்
வழிந டப்பவர் பராமுக மாகிஞல் மலர்ந்தகண் ணிருந்தா லுங்
குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங் கொண்டுகா மிகளானோர்
பழித ரும்பிற விக்கட லுழ லுவார் பரகதி யடையாரே.

(இ - ள்.) அழிவிலாததற்பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத்தவர்சேர்வார் (எ - து)—ஞானபுத்திரா! அழிவின்றிச் சதோதயமாகவிளங்குந் தானாகிய பதத்தை அந்தர்முகமாக நின்றவரெவரோ அவரேயடைவார், வழிநடப்பவர் பராமுகமாகிஞல் மலர்ந்தகண்ணிருந்தாலுங் குழியில் வீழ்வர்காண் (எ-து)—வழிநடப்பவர்கள் பராமுகமாகச்செல்லி லவர்கள் கண்கள்மூடாது திறந்திருக்கினுந் தப்பாதெதிரினின்ற பள்ளத்தி லவசியம் விழுவார்கள், அது பொய்யோ நீயேகாணுதி, அப்படி வெளிமுகங்கொண்டு காமிகளானோர் (எ-து)— அவ்வாறு பகிர்முகமே தமக்குப் பயனாகக்கொண்டு விடயவிச்சைமேலிட்டுழலுங் காமிகள், பழிதரும் பிறவிக்கடலுழலுவார் பரகதி யடையாரே (எ-து)—பழியையே தாற்பாலதாகிய பிறவிச் சாகரத்தில் மூழ்குவரன்றிப் பரகதியாகிய முத்தியை யடையவே மாட்டார்கள், (எ-று).

அழிவிலாத பதந்தனை தற்பதமென்றதனால், தானாகியபதமென்றாம். துவம்பதந் தற்பதமென்பவற்றுள் தற்பதம் பிரமமெனினுமமையும். ஆயினும், தத்துவக்குழாமனைத்துந் தானல்ல தானல்லவென விலக நியதிகளைய மிஞ்சிநின்றது தானே அயலோ? அயலெனின், உடலாதித் தத்துவக்குழாங்களை யயலெனக் களைவதெற்றிற்கு? பிரஹ்மம் அயலோ? தானாயின், சீவேசுவரராகிய ஆரோபங்கட்குக் கூடஸ்தப்பிரஹ்ம மதிஷ்டானமெனக் கூறவரலாமா? கூறவந்தது தானென்னும் பத மதிட்டானமெனற்கு. எங்ஙனம்

தானதிட்டானம், கூடஸ்தப் பிரஹ்மமாயுள்ள தனக்குச் சீவேசுவரர் ஆரோபம். எனவே, கூடஸ்தப் பிரஹ்மம் சீவேசுவரர்களுக் கதிட்டானமெனவும், அவை தானெனும் நிலையாமெனவும் பெற்ரும். சீவேசுவரராக நின்றதுங் கூடஸ்தப் பிரஹ்மமாக நின்றதுந் தானே. தானென்பதைத் தள்ளி யிந்நான்கு சைதன் யமுமெங்கே' இல்லையே; ஆதலின், தானயலன்று. இதுபற்றித் தானுகிய பத மென வுரைகொண்டாம். அறிவேதானெனக் காண்பா ரகமுகத்தவர், அயலே தானெனக் காண்பார் வெளிமுகத்தவர். அதற்குப்பயன் சிதாகாசமாமாதல்; இதற்குப் பயன் பிறவியாதல். இதுபற்றி யவர் தற்பதந்தனைச் சேர்வாரென வும், இவர் பிறவிக்கடலுழல்வரெனவுங் கூறினர். உயர்வுபற்றி யழிவிலாத தற் பதமெனவும், இழிவுபற்றிப் பழிதரும் பிறவியெனவு மடைகொடுத்தாரென்க. வெளிமுகமாதலுக்கு உவமை பராமுகம்; அகமுகமாதலுக்கு உவமை யெங்கே? இன்றேனுஞ் சொல்லெச்சத்தாற் பராமுக மாகாமையெனக் கொள்க; என்னை? "பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவ னடிசேரா தார்" என் னுங் கவியில், நீந்துவரென்னும் வினைமுற்றிற் கெழுவாயின்றேனுஞ் சொல் லெச்சத்தாற் சேர்ந்தாரென்பது வருவித்தாற் போலும்.

(க - து.) அகமுகத்தவர் தானுவர், பகிர்முகத்தவ ரயலாவ ரென்பது. இவ்விருமுகமுஞ் சொல்லா லறிவார்க் கென்பயன்? 53

54 - கவி. அ - கை.

[தற்பதமடைவதும் பிறவியடைவது மீசச்செயலாலன்றிச் சீவச் செயலா லன்றேயென்பானை நோக்கி யிதுமூடர்வசனமாகு மென் றிக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனுர் செய்விக்குஞ் செயலன்றே, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா ரவர்கள்மேற் பிழைசொலும் வகை யேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடிற் சுருதிநூற் பொருண் மார்க்கம், மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனே யது கேளாய்.

(இ - ள்.) சிறந்தநன்மையுந் தீமையுமீசனுர் செய்விக்குஞ் செயலன்றே (என-து)—சீவர்கள் சிறந்தசற்கிருத்தியஞ்செய்வதும் இழிந்த துர்க்கிருத்தியஞ் செய்வதும் ஈசுவரன்செய்விக்குஞ் செயலினுலல்லவா, பிறந்தசீவர்களென் செய்வா ரவர்கள்மேற்பிழைசொலும் வகையேதோ (எ - து)—அவன்பிறப் பிக்க அதனுற்பிறந்த சீவர்கள் சுதந்தராவீனரன்றே? அவர்களென்னசெய் வார்கள்? அவர்கள்மேற் பிழைசொல்லும் வகையாதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடில் (எ - து)—சகலபற்றினின்றும் நீங்கிய ஆசிரியமூர்த் தமே! எனக் கேட்பையாயின், சுருதிநூற் பொருண்மார்க்கம் மறந்த மூடர் கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண் மைந்தனேயதுகேளாய் (எ - து)—அது வேத சாஸ்திரங்கள் கூறிய அர்த்தமார்க்கங்களை மறந்த மூடர்களெவர்களோ அவர்

கள் பிதற்று மயக்கவசனமேயன்றி அறிஞர் கூறும் வசனமன்று; ஞானபுத்திரா! இதனைப்பற்றி யாம் தெளிவாகக் கூறுதும்; அதனைக் கேளுதி, (எ - று). காண், அசைநிலை.

பிராந்தி, ஒன்றையொன்றாகக்கொண்டு பிதற்றும் வசனம். ஆட்டுவிப்பானையன்றி ஆடுவார்க்கென்ன சுதந்தரமுண்டென்பார்போலச் 'சீவர்களென் செய்வா ரவர்கள்மேற் பிழைசொலும் வகையேதோ' எனவும், உயிருமுடலுங் கூட்டலும் பிரித்தலுஞ் சீவத்தொழிலன்றே; இரண்டுங் கூட்டிய விடத்தியங்கும் இயக்கமுஞ் சீவத்தொழிலாமா; ஆகாதேயென மறுத்த தென்னில், ஒருவன் தன் மண் பெண் பொன்னைப் பிறனபகரிக்கி லிவன்சம்மதியான்; பிறர்பொருளை யிவன் கவர்தற்குச் சம்மதிப்பதென்னை ? இது நியாயமா? என இவனைக் கேட்கில் நானென்செய்வன்; சிவனிப்படிக்குப் புத்திகொடுத்தானென்பன். அவனும் அங்ஙனஞ்சொல்வானன்றோ? அதற்கு மறுமொழியென்னையுள; ஆதலினிவையெல்லாஞ் சிவன்செயலேயன்று சீவன் செயலேயென்பதை மறந்தவர் பேசுமொழியென்பார், 'சுருதிநூற்பொருண்மார்க்க மறந்தமூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்திகாண்' எனவுங் கூறினர். 54

(க - து.) அனைத்துஞ் சிவன்செய லன்றென்பது.

55 - கவி. அ - கை.

[முன்கவியி லனைத்து மீசச் செயலன்றெனவே சில சீவச் செய லென்பதாயிற்று. அப்பேதங்களை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார் சிருட்டியும் வெவ்வேறே
சகந்த னிற்பொது வீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லா
மகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லா
நிகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிக ளாகுங்கா ணிமலனார் செயலன்றே.

(இ - ள்.) நிகழ்ந்தவீசனார்சிருட்டியுஞ் சீவனார்சிருட்டியும் வெவ்வேறே (எ- து)—எங்குந் தானாகவிளங்கு மீசசிருட்டியும் சீவசிருட்டியு மனுபவமாயிருக்க ஈசனது என்பதுகூடாது; வெவ்வேறாம், சகந்தனிற் பொதுவீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப்பொருளெல்லாம் (எ - து)—(எங்ஙனமெனில்) உலகத்திற் பொதுவாநிற்பன ஈசுவரசிருட்டிகள்; அவை சரா சரமா நின்றுள்ள பொருள்களனைத்தும்; இது சீவச்செயலன்று, அகந்தையா மபிமானங்கள் கோபங்களாசைக ளிவையெல்லா நிகழ்ந்தசீவனார் சிருட்டிகளாகுங்கா ணிமலனார் செயலன்றே (எ - து)—உலகத்தில் மிகவுந் தம்மைமறந்து தமதிட்டப்படி நிகழ்வன சீவசிருஷ்டிகள்; அவை அகந்தையாகிய அபிமானங்களும் கோபங்களும் ஆசைகளும் இவைபோல்வன பிறவுமாம்; இது நின்மலமான வீசச் செயலன்று; ஆதலின், சிருட்டி யிருவகையாம், (எ - று).

சகத்தை யிருவழியு மொட்டுக. பொதுவென்றதனாற் சிறப்பென்பதும், நிமலனார் செயலன்றே யென்பதனால், சீவனார் செயலன்றே யென்பதும் வரு

வித்தாம். சீவனுரீசனுரிவை மரூஉமொழி. பொது, தனுகரணபுவனங்கள்; சிறப்பு, போகம். போகமென்றது இன்பதுன்பங்களை. போகநுகர்தலுக்குத் தனுகரண புவனம் வேண்டும்; இன்றேல், அது கூடாது; ஆதலி னிம் மூன்றையும் பொதுவெனவும், தத்தம் முயல்வாலன்றிப் போக மெய்தாதாதலிற் போக மொன்றையுஞ் சிறப்பெனவுங் கண்டாம். சராசரமென்றது இங்கே உடல்களை. சீவனெனின், சிருட்டிபேதம் பிரிப்பானேன்? சராசரந் தனுவாகுழி, பொருளெல்லாமென வேனைய கரண புவனமென்பதாயிற்று. புவனமென்றது பூமிமாத்திரமன்று; சகல அண்டாண்டகோடிகளையும், கைலாயமுதலிய பதவிகளையு மெனக் கொள்க. இதுபற்றிச் சராசரமும் ஏனைய பொரு ளிடங்காலமுமென வும்மைத் தொகையாக்காது சராசரமாகிய பொருளெல்லா மெனப் பண்புத் தொகையாக்கின், முரணும்.

(க - து.) செய்கையின் பேதத்தாற் சிருட்டியின் பேதந் தெரிவித்தனரென்பது. அச்செயலாலாயவை, சராசரப் பொருளெல்லாம்; இச்செயலராலாயவை, அகந்தை யபிமான முதலியன. 55

56 - கவி. அ - கை.

[சராசரமுதலியன முத்திசாதனமெனவும், அபிமானமுதலியன பந்தசாதனமெனவும், சராசரமாதி நசிக்கிற் பிறவி நசியாதெனவும், அபிமானமாதி நசிக்கிற் பிறவி நசிக்குமெனவும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசா தனமாகுஞ்
சீவ னாது சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணிபாகுந்
தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சநநங்க ணசியாவாங்
கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்போமே

(இ - ள்.) மூவராம்பரன்சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்திசாதனமாகும் (எ - து)—மும்மூர்த்திகோலமாகநின்றுள்ள வீசுவரசிருஷ்டியாலாயவை எல்லாவுயிர்களுக்கும் முத்திசாதனமாயிருக்கும், சீவனாது சிருட்டிகடங்களைச் செனிப்பிக்கும் பிணியாகும் (எ - து)—சீவசிருஷ்டியா லாயவை தங்களைச் செனிப்பிக்கத் தக்க வியாதியாக நிற்றலி னிவை பந்தசாதனமா யிருக்கும், தாவராதிகணசித்திடி லொருவர்க்குஞ் சநநங்க ணசியாவாம் (எ-து)—விருட்சமுதலிய சராசரப்பொருள்கள் நசித்திடில் யாதோ ருயிர்க்குஞ் செனனங்கள் நசிக்க மாட்டாவாம், கோபமாதிகணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும்பிறவிகள்போமே (எ - து)—கோபமுதலியவை நாசமாகுமாயின் பந்தமாக நின்றுள்ள கொடிய பிறவிகள் நாசமாம், (எ - று).

சிருட்டியாலாயவைகளைச் சிருட்டிகளென்றது, தொழிலாகுபெயர். ஈசகாரியம், தாவராதிகள்; சீவகாரியம், கோபமாதிகள். முத்திசாதனம் இருக்கினும் அழியினும், கோபமாதிக ணசியாவிடத் தென்பயன்? எனவே, ஈசன்

மேற் பழி யின்றென்பதாயிற்று. தாவராதிகள் பெரும்பான்மையும் பந்தசாதன மாயிருக்க, முத்திசாதனமென்றது; அவை தவம்புரிவோர் உணவுக் கிலை காய் கனி கிழங்குகளும், தங்கற்கு வனம் குகையாதி யிசைந்தவிடமும், தாகந்தணி தற்குச் சுனையாதி நீருமாயிருத்தல்பற்றியாம். கோபம் கௌதமரிடத்தும், காமம் கிருஷ்ணபகவானிடத்தும் இருந்தும் கொடும் பிறவி போய தென்ற தென்னை? துஷ்டநிக்கிரகத்திற்கும், முன்னர்க் கூறிவந்த வேற்பாட்டிற்கும் எழுந்தனவே யன்றித் தம்பொருட்டாகவன்று; "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது" எனவும் "நித்திய பிரமசாரி" எனவும் வழங்குவ தெற்றிற்கு?

(க - நு.) பிறவிக்கிடம், பந்தம்; பந்தத்திற்கிடம், காம வெகுளி மயக்கம். இவற்றிற்கிடம் சீவச்செயலென்பது. இவ்வடுக்கு நழுவின், பிறவி நசிக்கும். காமாதி மூன்று மீசச் செயலாயின், தாவராதிகள் சீவச்செயலென்பம்; அன் றேல், சொன்னவாறு கேளுதி. 56

57 - கவி. அ - கை.

[காமாதிகள் சீவச்செயலன்றி யீசுவரச் செயலன்றென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஈச காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்க
டேச காலதே காதிக ளிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோக
நாச மாகியவ் விவேகத்தி னுயிரொடு ஞானமுத் தர்களானார்
பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே.

(இ - ள்.) ஈசகாரியம் பிரளயத்தொழியவு மெவர்பவ மொழிந்தார்கள் (எ - து)—ஈசுவர சிருஷ்டியாலாய பூதபௌதிக காரியங்கள் பிரளயகாலத் தொழிந்தும் பவமொழிந்தவரெவர்? கண்டிலமே, தேசகாலதேகாதிகளிருக்க வுஞ் சீவகாரியமோக நாசமாகியவ் விவேகத்தி னுயிரொடு ஞானமுத் தர்க ளானார் (எ-து)—தேசமும் காலமும் தேகாதிவஸ்துக்களும் சிறிது மழியாம லிருக்கவும் சீவசிருட்டியாலாய மோகாதி காரியங்கள் மயமாகாது விவேகத் தா னாசமுற்று உயிரிருக்கவும் அவ்விவேகங் காரணமாக ஐக்கிய முத்தி யடைந் தனர், பாசமோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்றிப் பசுபதி செயலன்றே(எ-து)— பாசத்துக் கியைந்த மோகாதி காரியங்கள் சீவசிருஷ்டியா லாயதன்றி யீசுவர சிருஷ்டியா லாயதன்று, (எ-று).

சீவன் காரியம் சீவகாரியமென்றாற்போல ஈசன் காரியம் ஈசகாரிய மென்பதில் வழுவென்னை? ஈசகாரியமிருக்கவு மெவர்பவமொழிந்தார்களெ னப் பொருடர 'ஒழியவும்' என்றார். ஒழியவுமென்பதிலுள்ள உம்மை, இறந் ததுதழீஇயது. இது சாத்தனும் வந்தா னென்பதுபோலும். இருக்கவும் ஞான முத்தர்களானாரென்பதனால் 'இருக்கவும்' என்பது இருமுகத்ததாகும்; ஆதலின், இஃதரிமாநோக்கெனப்படும். இதுபற்றி யிம்மொழியை யிரட்டித்துக் கூறு

தொழிந்தனர். பாசமோகங்கள் இரண்டாம்வேற்றுமையுருபும்பயனுந் தொக்க தொகையெனினு மமையும். பாசத்துக்கிடமாதலின் 'பாசமோகங்கள்' எனவும், பசுவுக்குப் பதியாதலின் 'பசுபதி' எனவுங் கூறினார். பசு-உயிர். ஞானமுதிர்ச்சிக்கு, ஞானமுத்த ரெனினு மமையும்.

(க - து.) காமாதிகள் விளைவு ஈசச்செயலாலன் றென்பது. பந்தமும் முத்தியும் காமாதிகள் விளைவினாலும், ஒழிவினாலு மெய்துமென்பதாயிற்று. இவ்விருமுயற்சியும் ஈசனதன்றென்க. காமாதிகள் விளைவே பந்தம்; பந்த விளைவே பிறவி; காமாதிக ளொழிவே பந்தநாசம்; பந்த நாசமே பிறவிநாசம். இஃதெவர் முயற்சி? 57

58 - கவி அ - கை.

[சீவேச நிலைமை யித்தகையதென் றுணர்த்த அதனை உவமையால் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அச்சு வத்தமென் றொருமா மதிலிரண் டரும்பற வைகள் வாழு
நச்சு மங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னு
மெச்சு மங்கொரு பறவைதின் னாதென விபங்கியப் பொருளாக
வைச்சு மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே.

(இ - ள்.) அச்சுவத்தமென் றொருமா மதிலிரண் டரும்பறவைகள் வாழும் (எ-து)—அரசெனப்பெயருள்ள விருட்சமொன்றுளது; அவ்விருட்சத்தில் அரியபட்சிகளிரண்டு வாழாநிற்கும், நச்சுமங்கொரு பறவையம் மரக்கனி நன்றுநன்றெனத்தின்னும் (எ-து)—யாவரும் விரும்புகின்ற அங்குள்ள பறவைகளிலொன்று அம்மரக்கனிகளைக் கண்டு கொத்திக் கொத்தி நன்றா யிருக்கின்றது நன்றா யிருக்கின்றதெனத் தின்னுநிற்கும், மெச்சு மங்கொரு பறவைதின்னாதென வியங்கியப் பொருளாகவைச்சு (எ-து)—யாவருந் துதிக்கப்பெற்ற அங்குள்ள மற்றொரு பட்சி அக்கனிகளைத் தின்னாதென்று பெருமைதந்து அந்தப் பட்சிகளைக் குறிப்புப் பொருளாக வைத்து, மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவாறறிவாயே (எ-து)—மகத்தான வேதங்கள் சீவனையும் ஈசனையும் வகுத்துக் கூறிய முறைமையை நீ யறிந்து கொள்ளுதி, (எ - று).

அச்சுவத்தம், தலைகீழதாகவுள்ள மாயாவிருட்சம். எனவே, அஃது எமதறியாமை யென்பதாயிற்று; ஆகவே, சீவேசுவரர்கள் கற்பிதமெனக் கொண்டாம்; கொள்ளவே, கனிகள் விடயமெனவும், அவற்றை நுகர்வது சீவனெனவும், தின்னாதது ஈசனெனவும் பெற்றாம். இங்ஙனம் வகுத்தது யாமன்றென்பார், 'மாமறை வகுத்தவாறறிவாயே' என்றார். இங்கே அறியாமையி லறிவு அறியாமையாம்; இவ்விருவருந் தன்னைத்தா னறியாராதலி னிவரறிவு, அறியாமை யென்னப்படும். ஆதலினிதனை மாயாவிருட்சமெனவும், தன்னைத்தானறியாத கடுந்துறவி போறலினீசனை யறிவெனவும்,கடுந்துறவியல்லார் போறலிற் சீவனை யறியாமை யெனவும், இவ்வேதுபற்றி யம்மரக்கனியைத் தின்னும் எனவும்,

தின்னாது எனவும், இவ்வறிவறியாமை மூடத்திலாதலி னிம்மூடஞ் சத்தன்றாதலானும்இவ்வவசரத்தில்பரஞானம்அபரஞானமாகவும்அபரஞானம்பரஞானமாகவும் மாறிக்காண்டலானும். அச்சுவத்த மென்பது தலைகீழதான விருட்சமெனவும், இது மாயையெனவுங் கூறியவாறு காண்க. அநர்த சட துக்கத்தைச் சச்சிதானந்தமெனக் காண்டல் மாறாயவுணர்வாதலி னிதனைத் தலைகீழதெனவும், சுயம்பல்லாததைச் சுயம்பெனக் கோடல் தேகாதிகளை யாதலினிதுவுந் தலைகீழ தெனவும், நிரவயவமான தன்னைச் சாவயவமாகக் காண்டலும், அவஸ்தாரகிதமான தன்னை அவஸ்தாமயமாகக் காண்டலும், காரணகாரிய ரகிதமான தன்னைக் காரணகாரியமாகக் காண்டலும், தந்தையாதிக் கற்பனை யிறந்த தன்னைத் தந்தையாதியாகக் காண்டலுமாகிய இவையனைத்துந் தலை கீழதெனவும், பிறப்பிறப்பற்ற தன்னைப் பிறப்பிறப்புடையனாகக்கோடல் தலைகீழதெனவுங் கொள்ளினு மமையும். இன்னு மிவைபோல்வன பிறவுங் கொள்க. இன்னு முரைக்கிற் பெருகும்; என்னை? "சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவுந், தெற்றென வுணர்தல் தெள்ளியோர் கடனே" என்றார் சான்றோராதலின். ஆதலின், தலைகீழதான மாயாவிருட்சமென்பது தடையின்றி யமையும்.

(க - து.) சமஸ்தமு மித்தையெனக் காட்டியதில் சீவேசுவர தாரதம்மியமினையவென வுணர்த்தியதென்பது. அறிவையன்றிச் சீவேசரின்மையானும், அவ்வறிவு பொருளல்லவற்றைப் பொருளாயறிவதானும், இவ்வறிவை நிதானமெனல் கூடாமையானும், தலைகீழதான மரமாக வுவமித்ததி லென்பிழை? மறுப்பார் தன்னறிவைச் சற்றுஞ் சோதித்தறியார் போலும். தத்தெரிசனத்தாலன்றிக் கல்விஞானம் திரிகாலஞான முதலியவற்றால் நிமிரா ஞானமாதலின், இதனை அச்சுவத்தமென்றதை மூடத்தால் மறுக்கிலென்பயன்? 58

59 - கவி. அ - கை.

[காமாதி சேட்டைகள் தம்மால் விளைந்தவையெனக் கண்டார், அவற்றை
யங்ஙனே களையத்துணிவர்; ஈசனால் விளைந்தவையெனக்
கொண்டார், களைதற்குச் சற்றுமெண்ணமுறார் ரென்பதை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாம
லந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்க
ளிந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாம
லந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகியே யமலவீ டடைவாரே.

(இ - ள்.) இந்தச் சீவனால் வருமறுபகையெலா மிவன்செய லல்லாமல் (எ - து) - இந்தச் சீவனால் விளையுங் காமக்குரோதாதிகளென்னும் பகையனைத்தும் இவன்செயலா லுண்டாயினவென் றுணரவேண்டுவதன்றி, அந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்கள் (எ - து)—அந்தத்

தேவனால் விளையுமென்ற மூடர்கள் நரகமேயடைவார்கள், இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாமல் (எ - து)—இந்தச் சீவனால் விளையுங் காமக்குரோதாதிப் பகைகளனைத்தும் இவன்செயலா லுண்டாயின வென்றுணர வேண்டுவதன்றி, அந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகியே யமலவீடடைவாரே (எ-து)—அந்தத் தேவனால் வினைந்தவையன்றென ஊகிக்கத்தகும் விவேகிய ரெவரோ அவரே நின்மல முத்தியையடைவார், (எ - று).

அணிமைபற்றி 'இந்தச்சீவனால்' எனவும், சேய்மைபற்றி 'அந்தத் தேவனால்' எனவுங் கூறினரென்க. அணிமை சேய்மைகள், காமாதிகள் தனது விகற்பபுத்தியேயெனக் களைதல்காறும் நீங்கா மயல். அறுபகை: காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரிய மென்பன. இவற்றைப் பகையென்றது உவமையாகு பெயராம். அதோகதி எவற்றினுங் கீழாயகதி. அஃதாவது தேவகதி, மனுடகதி, விலங்கின்கதி, நரககதி யென்பவற்றுள் நரககதி. விவேகியே யென்பதி லேகாரம் பிரிநிலை. "திரிவித வுலகத் தரிதொரு ஞானி" என்றலி னருமை பற்றி விவேகியேயென் றொருமையாக்கின ரென்க. அறுபகையுந் தமது விளைவென்பார், அவற்றை நசிக்கத் துணிவர்; அவன் விளைவென்பார், அவற்றை விநோதமாகக் கொள்வர். இவரை மூடரென்பதும், அவரை விவேகிய ரென்பதும் குற்றமோ? குற்றமெனின், இவர்கட்கு மனோசலனமும் அவர்கட் கஃதின்மையும் வரற்கிடமென்னை? ஆதலிற் பொருந்தாது.

(க - து.) காமக்குரோதாதி விளைவு தமது செயலா லெனக் கண்டார் அவற்றை விடுவரென்பது. இவன்செய லென்னும லெனப் பாடமு மிருக்கின்றது. அஃது இவன் செயலாலாய தென்னுமெனப் பொருள்படும்; இதுவுங் கூடும். காமக் குரோதாதி விளைவையும், அவற்றாலாய வின்பதுன்பத் தாக்கையும், ஈசச்செயலென்னுதா ரெங்கணு மரியர். இதுபற்றி வரையறுத்தா ரென்க. இம்மூட பாத்திரர் மதத்தர்; அல்லாதா ரத்துவிதிகள். அவர்களயலை நானென்போர்; இவர்க ளறிவை நானென்போர்; ஆதலி னவர் மூடரெனவும், இவர் விவேகியரெனவுங் கூறப்பட்டனர். அயல் கோடற்பாலதன்றாகலின், நானென லறிவென்றும்; அல்லவென்பார் மூடரெனற்குரியர். இவர் வாதமே மாயாவாதமெனப்படுவது. இவர் இது தன்பாலதெனச் சற்றுந் தெரியா தயலார்மே லேற்றினரே! இவரை மிருகமென்னுது பிறப்பால் மனிதரென்பதி லென் சிறப்பு? முன்கவியிற் சீவரென்போ ரிவரெனத் தெரிவித்தற் கிக்கவியி லிங்ஙனங் கூறினரென்க. இவர்களே நாஸ்திக ராஸ்திக ரென்பவரும், யுத்திக் கொவ்வாது கூறும் வேதாந்தியரும் என்பதிற் சிறிது மையங் கோடற்க. 59

60 - கவி. அ - கை.

[ஈசுவரசிருஷ்டி பொதுவெனல் முரணுவதென்னை யென்றதற்கு விடை யிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெய்வ நாயகன் பொதுவாறற், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே னென்று

யேற், குலவு மைந்தரைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்துதுட் டரைக்காய்வன், கலைக ணல்வழி வரச்செயுந் தண்டமுங் கருணை யென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) நலமெய்யையனே யெல்லவர்க்குந் தெய்வநாயகன் பொது வாளுல் (எ-து)—நன்மையே மெய்வடிவாயமைந்த கர்த்தனே! யாவருக்கு மீசுவரன் பொதுவாயிருப்பனுயின், சிலரை வாழ்வித்தல் சிலரொடு கோபித் தல் செய்வதே னென்றுயேல் (எ-து)—சிலரை வாழ்வித்தலும் சிலரைக் கோபித்தலுஞ் செய்வது எற்றிற்கெனக் கேட்பையாயின், குலவுமைந்தரைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக் காய்வன் (எ-து)—குல விக் கொண்டிருக்கும் புத்திரரைத் தகப்ப னெப்படி நேசிப்பதும் கோபிப் பதுமோ அப்படியே சிவன் சிட்டபரிபாலனமுந் துட்ட நிக்கிரகமுஞ் செய் வன், கலைக ணல்வழி வரச்செயுந் தண்டமுங் கருணையென் றறிவாயே (எ-து)—துன்பமுறத் தண்டித்தலும் வேதாகம சன்மார்க்க நெறியில் வரும் படி செய்யுங் கிருபையென்றறிதி, (எ-று).

சிட்டரைக் குளிர்ந்து துட்டரைக் காய்வனென்பது சிட்டரை நேசித் துத் துட்டரை வெறுப்பனென உரைகொளற்கியையும். தண்டித்தலுங் கருணையென்றதனுல் பகையாக வன்றென்பதாயிற்று.

(க-து.) ஈசன், எவர்பாலு மிரக்கமுடையனென்பது. இதனுல் பட்ச பாத னல்லனென்பது பெற்றும். நீதிவான் துட்டரைத் தண்டித்தல் அவர் ஒழுக்கநெறி சேறற்கு. இதுபோலுமெனின், யாதோர் காரணமாகவேனும் நடுவுநிலைமை சற்று நழுவினும் நழுவுமெனத் தந்தையை யுபமானித்தார். 60

61-கவி. அ - கை.

[இன்னுமவர் பட்சபாத ரல்லரெனலை வற்புறுத்த இக்கவியிலு முபமான பூர்வகமாகக் கூறுகின்றுர்.]

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்மூன்றுந், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளு, மனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா னகன்றவர்க் கருள்செய்யா, னினைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ யறிவாயே.

(இ - ள்.) மனைவிலங்கறு மைந்தனே கற்பகமரங்கனல் புனன்மூன்றும் (எ-து)—குடும்ப விலங்கைத் தறித்தெறிந்த ஞானபுத்திரா! கற்பகவிருட்ச மும் அக்கினியும் சலமுமாகிய விவை மூன்றும், தனையடைந்தவர் வறுமை யுஞ் சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளும் (எ-து)—தன்னையடைந்தவரெவரோ அவரது தாரித்திரியத்தையும் குளிரையும் தாகத்தையும் நீக்கி யிரட்சிக்கும், அனையவீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா னகன்றவர்க் கருள்செய்யான் (எ - து)—அத்தகையதாக வீசனுந் தன்னையடைந்தவர்களுக் கனுக்கிரகிப்

பன் அடையாதவர்களுக் கனுக்கிரகிக்கான், இனேயகுற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ யறிவாயே (எ - று)—இப்படிப்பட்ட குற்றங்களெவர் குற்றங்க ளாகுமென்று நீ சிந்தித்துத் தெரிந்துகொள்ளுதி, (எ - று).

கற்பகமாதி மூன்றும் வறுமையாதி மூன்றும் நேர்நிரனிரை. இவ் வுவமை யேற்பதற் கையஞ்சிறிது மின்றெனக்கொள்க. மூன்று மென்பதி லொவ்வொன்றுந் தனித்தனிக் குறிக்கப்படுதலின், 'தனேயடைந்தவர்' என் றொருமையிற்கூறினார். பாரபட்ச னல்லனெனக்குறிக்க 'அனேயவீசன்' என் றார். இவ்வளவு தெரியாதா ரவரிஷ்ட மென்பர்; இவர்கள் கருத்தன மைய மகலாமைக் கிடமாம்; எங்ஙன மெனில், அது சீவர்க ளென்செய்வ ரவர் கள்மேற் பிழையேதோ வென்பதையும், ஈசன் பாரபட்ச முடையனென் பதையும், அல்லனென முரணின்றிக் கூற வகையின்மையையும், அவனே வெறுத்துக்கொள்ளுதற் கிடமா மென்பதையும் வற்புறுத்துகின்றது. இனி யங்ஙனமாகாமல் விதிவிலக் கியற்றினரெனில், இப்போ தவரிஷ்டமென வந்ததற் கேதென்னேயோ? இனியு மவரிஷ்டப்படி நடத்துவரெனத் தானே பொருள் படுகின்றதே; ஆதலின், விதிவிலக்கா லென்பயன்? இனி விதிவிலக் காற் பயனுளதெனின், அப்போதெந்தச் சன்மத்திற்செய்த விதிவிலக்காற் சிலரின்பமும் சிலர் துன்பமு மனுபவித்துக்கொண் டிருக்கின்றனர்? இது வகையறுதபோது அஃதெங்ஙனம் வகையறும்? இவையெல்லாஞ் சந்தேக விபரீத மறுத வேற்பாடாம்; இது நிற்க.

(க - று.) சற்கருமங் காரணமாக வின்பத்தையும் துர்க்கருமங் காரண மாகத் துன்பத்தையுந் தருபவ னீச னென்பது. இஃதநாதி தொட்டென வறிக. அநாதியிற் சீவர்கள் கன்மம் புரிவானே னெனின், இப்போது புரி வானேன்? இனிவரும் பயனுக்கெனின், இப்போது வந்தபயனுக் கெப்போது செய்தது? அவரிஷ்டமெனின், கூறியது கூறலால் அது கூடாது. முன் பின் முரணுறாதுகூற வகையறியாதா ரத்துவிதிமுன் னென்செய்வர்? இவரை நண்ணற்க. 61

62 - கவி. அ - கை.

[ஐயனே! விடாதுயிர்களியற்று மிருவினேக் கீடாக வின்ப துன்பங்களே யீசன் தருவனெனி னிதற்கு முடிவுதானின்றே வெனின்,
உண்டென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சியா லுரைத்துமா னிடர்க் கீச, னன்று செய்பவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பின்னே சென்று துட்டவா தனேவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமா யை யைத்தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சய மிதுதானே.

(இ-ள்.) ஒன்றுகேண்மகனே புமான்முயற்சியா லுரைத்துமா னிடர்க் கீசன் (எ-து)—அங்ஙனமாயின் ஞானபுத்திரா! யான் கூறவேண்டுவ தறுதி

மொழியொன்றுளது ; அதனைக்கேளுதி ; அஃதாவது புருடப்பிரயத்தனத் தினாலன்றி வேறொன்றாலாகதென முன்னர்க்கூறிப் பின்னரீசன் மனிதா கட்கு, நன்றுசெய்யவே காட்டியநூல்வழி நடந்து நல்லவர்பின்னே சென்று (எ-து)—மிக்கவுபகாரஞ்செய்யும் நிமித்தமாகவே யேற்படுத்திக்காட்டிய வேதாகமநூல்கள் கூறும் விதிவழியே தவறாதுநடந்து சற்சனரை விடாது அவர் பின்சென்று, துட்டவாதனைவிட்டு விவேகராய்ச் செனித்தமாயையைத் தள்ளி நின்று (எ-து)— துட்டசேட்டைகளையும் அதுகாரணமாகப் பற்றுந் துட்ட வாதனைகளையும் ஒருங்கே யொழித்துவிட்டு விவேகபாத்திரராய் முன்னர்ப் புத்திவிகற்பத்தாற் றமதிடத்திற் சனித்த பிராந்திரூபமான மாயையென் பதைத் தள்ளவேண்டியவாறு தள்ளி மனஞ்செல்லுழிச் செல்லாது நின்று, ஞானத்தையடைந்தவர் பவங்கள்போ நிச்சயமிதுதானே (எ-து)— ஞான மினையதென வுணரவேண்டியவாறுணர்ந்து அதனைத் தானாகவனுட்டித்து அடைந்தவர்க ளெவர்களோ அவர்கள் பவத்துக்கேதுவான சஞ்சித வினைகளனைத்து மொருங்கே யொழிந்துபோம் ; இதிலையமென்னை ? இன் றாதலா னிதுவே நிச்சயமாம், (எ-று).

விவேகியாயெனினு மமையும் ; ஆயினிது பலர்பாலைத் தாராமைபற்றி விவேகராயென்றும். நடத்தலும் செல்லுதலும் விடுதலும் விவேகராதலும் தள்ளுதலும் அடைதலும் புருடப்பிரயத்தனமன்றிக் கூடாமையின், ‘புமான் முயற்சியால்’ எனவும், ஏனையவுயிர்கட் கன்றென்பார் ‘மானிடர்க்கு’ எனவும், ஏனையவுயிரை யொழித்தது ; பெரும்பான்மையுந் தேவர் புண்ணியகன்மத்த ராதலின் சுகத்துக்கீடாய போகத்துக்கே யுரியர். மிருகாதி ஐவகைத்தோற்ற வுயிர் பாபகன்மத்த தாதலின், துக்கத்துக்கீடாய போகத்துக்கே யுரியதாதலி னென்க. மனிதர் மிசிரகன்மத்தராதலி னிவ்விரண்டிற்கீடாய போகத் துக்கே யுரியாதலைப் பற்றியும், சுகதுக்கநிலையைக் கலந்தனுபவித்தலி னிவர்க ளந்நிலையைக் கணித்தொழிப்பரென்பது பற்றியும், இவரொழித்தற்கியைந் தவாதலின் ஞானமெய்துவரென்பது பற்றியுந் தெரிந்தவ னீசனாதலின் ‘ஈச னுரைத்து’ எனவுங் கூறினார். முத்தியெய்தற்பால ரிவராதலி னிவர்கட்கே நன்று செய்யவே காட்டிய நூலெனத்தகும். பொதுப்பட மானிட ரெனினும் சாத்துவிககுணமிக்காரையெனக் கொள்க. ஏனையகுண மானிடரை மத்திம அதமத்திற் கூட்டுக. நூல்வழிநடப்பதனால் விதிவிலக்குக்குக் கட்டுப்படுதலும் நல்லவர்பின்னே செல்லுதலா லவரது நல்லொழுக்கம் படிதலும் ஞானத்தை யடைதலால் தானன்னியமாகாது ஞானமாய் விளங்கலுமாம். இது கிருத கிருத்தியமாதலா லினிப் புண்ணிய பாவவினைக் கிடமின்றென வுணர்க.

(க-ரு.) ஞானாகாரமே சங்கற்பநாசமெனவும், சங்கற்பநாசமே இருவினை நாசமெனவும், இருவினைநாசமே புண்ணியபாவ நாசமெனவும், புண்ணியபாவ நாசமே சுகதுக்கநாசமெனவுங் குறிப்பிற் றெளிவித்தாரென்பது. இது சீவன் வினைபுரிதற்கும், ஈசனிதற்கியைந்தபலன் தருதற்கும், ஞானாகாரமுடிவாதலா

விது முடிவிடங் கூறலென்னு முத்தி; பொதுவாக ஞானத்தை யிங்கேசொல்லி இனி யிதனையே சொல்லப்புகுதலால் நுதலிப்புகுத லென்னு முத்தி. பவமகற் றத்தக்கது ஞானமெனவே, அது பொருளைப் பொருளாகக்கொள்ளும் மெய் யுணர்வென்பதாயிற்று. இது பரிச்சின்ன தோடமற்றது. 62

63 - கவி. அ - கை.

[இந்த ஞானமுதிக்குமா றெங்ஙனமென்ற வினாவிற்கு விடை விசாரத்தாலென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடைவிடா விசாரத்தால்
வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா னேதெனின் மனுதியாஞ் சரீரத்தி
லிந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது விரண்டுமொன் றாக்கூடும்
பந்த மேதுவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதாமே.

(இ-ள்.) இந்த ஞானந்தான் வருவதெப் படியெனி லிடைவிடாவிசா ரத்தால் வந்தடைந்திடும் (எ-து)—இந்த ஞான முதிக்குமாறுதா னெங்ஙன மென வினாவில், அது கணநேரமு மிடைவிடாது விசாரிக்கும் விசாரத்தினால் வந்து கிடைக்கும், விசாரந்தானேதெனின் மனுதியாஞ் சரீரத்தில் (எ-து)— ஆயின், விசாரமென்பதுதான் யாதோவெனின், மனமுதலாக நின்றுள்ள தேகங்களி லிருக்கின்ற, இந்த நானெவன் சித்தெது சடமெது விரண்டு மொன்றாக்கூடும் பந்தமேது வீடேதென வுசாவுதல் பகர்விசாரமதாமே (எ-து)- இந்த நானென்பவ னெவன்? சித்தெனலுஞ் சடமெனலும் யாவை? இவ் விரண்டு மொன்றாகச் சம்பந்தித்த சம்பந்தம் யாது? இனிச் சம்பந்தமுறாத தற்கு விடுதி யாது? என்றோயாது விசாரணை பண்ணிக்கொண்டிருத்தலே முன்னர்க் கூறிய விசாரமாவதென் றறிந்துகொள்ளுதி, (எ-று).

மனுதியாஞ் சரீரமென்றது சூட்சும தூல காரணமென்பதாயிற்று. உசா வுதல் சான்றோரிடத் திவற்றை விளங்க விசாரித்தல்.

(க-நு) ஞானம், விசாரத்தாலன்றி யெய்தாதென்பது. இங்ஙனமாய விசாரமின்றி யெய்த லபரஞானம். இங்ஙனம் விசாரித்தல் விடுதி விசாரம்; ஏனையவிசாரம் பந்தவிசாரம். விசாரமென்றறிவாயே யென்னுது பகர்விசா மதாமே யெனப் பாடமோதிய தெற்றிற்கெனின், மோனை பகரம்போல வியைபு பகரம் வாராமையா லென்க; என்னை? "எழுவா யெழுத்தொன் றின் மோனை யிறுதியை" என்பதனுற் காண்க. இது விசாரமினையதென வுணர்த்தியது. விசாரமதா மென்னுது பகரென்ற மிகையால், இஃது ஐயந் திரிபறக் கற்ற தக்கோனிடத் தென்பதாயிற்று. 63

64 - கவி. அ - கை.

[ஞானத்தைப் புண்ணியபரிபாகந் தாராதாவென்ற வினாவிற்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

போன சன்மங்க டமிலனுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாக
ஞான மாச்சுமே விசாரமே னென்றிடி னுமுரைத் திடக்கேளா

யான புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயி னசுசிபோஞ் சுசியாகு
மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே.

(இ - ள்.) போன சன்மங்க டமிலனுட் டித்தநற் புண்ணிய பரிபாகம் (எ - து)-முன் அனேக சன்மங்களில் யாமனுட்டித்த நல்ல புண்ணிய பரிபாக மானது, ஞானமாக்குமே விசாரமேனென்றிடி ஞமுரைத் திடக்கேளாய் (எ - து)—ஞானத்தையும் விளைவிக்குமே; இங்ஙனமிருக்க, விசாரணை பண் ணுவதெற்றிற்கு? விவர்த்தந்தானே யெனக் கேட்பையாயின், மெய்யே; அது பற்றி யாமுரைக்கவேண்டுவ தொன்றுளது அதனைக் கேளுதி, ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப்பணஞ்செயி னசுசிபோஞ் சுசியாகும் (எ-து)— அங்ஙனமாய புண்ணி யங்களை யீசுவரப் பிரீதியாகச் செய்தா லசுத்தநீங்கும்; அசுத்த நீங்கவே சித்த சுத்தி யுண்டாகும், மானதம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறி வாயே (எ-து)—சித்தசுத்தி யுண்டாய பின்ன ரங்ஙனமாய மனமானது தன்னை யுள்ளவாறு விசாரணை செய்து உண்மை ஞானத்தைத் தானுகவடையு மென்றுணர்தி, (எ-று).

இச்சனன முளதாதலின், போன சன்மங்களு முண்டு; இச்சனனத்தி லனுட்டிக்கும் புண்ணியர்க ளாங்காங்குளர்; அதனைக் காண்கின்றோம்; இது போல முன்னருமுளரென்பதற் கையமென்னை? புண்ணிய பரிபாகம்—புண் ணியமேலீட்டாலாய பக்குவம். புண்ணிய பரிபாகம் மேலாய போகபாக்கியத் தைத் தருவதன்றி ஞானமுமாக்குமே எனக் கொள்ள வேண்டுவதாதலால் இதிலும்மை தொக்கது. விசாரத்தால் ஞானம் வருமென முன்கவியிற் கூறி யிக்கவியில் 'புண்ணியபரிபாக ஞானமாக்குமே' எனக்கூறில், அது கருவிப் பொருளும் இது கர்த்தாப்பொருளு மாகின்றனவே யெனில், இது மெய்யே. ஒரு பிரதியில் ஞானமாக்குமே யெனவும் மற்றொரு பிரதியில் ஞானமாகுமே யெனவு மிருப்பதற் கென்செய்தும்? புண்ணியபரிபாக ஞானமாகுமே யெனப் பாடமோதி, புண்ணிய பரிபாகத்தால் ஞானமெய்தலாகுமேயென எமதாசிரிய ருரையிட்டனர். அதுவே பொருந்துமெனினு மங்ஙனமாக்குக. 'புண்ணிய மீசுரார்ப் பணஞ்செயின்' எனவே பாவமன்றென்பதாயிற்று. பாவத்தை யெனின், அசுசிபோயொழியச் சுசியாகாது. ஆயின், பாவமன்னிப்பென்ற தெற்றிற்கு ? இடைவிடாது பாவஞ் செய்தற்கு; அன்றேல், மன்னிப்பெற் றிற்கு? தானே விட்டு விடலாமே; தன்னைப் புனிதனெனப் பிறர் மெச்சற்கோ? பயனென்னை ?

(சு - து.) புண்ணியபரிபாகத்தால் மனஞ் சுத்தமாம்; அந்தச் சுத்தத் தால் விசாரணைக் கிடமாம்; அந்த விசாரணையால் ஞானம் வரும்; அந்த ஞானத்தால் முத்தி கைகூடும். இங்ஙன மிருக்க, 'புண்ணிய பரிபாகம் ஞான மாக்குமே' எனக் கூறலாமா ? இது முறையன்றென்பது. புண்ணியம் - சற்கரு மம்; அது திரிகரணமு மொத்துப் புரிதல்; இங்ஙனம் புரிதலைவிட்டுச் செய் தல், புண்ணியப்போலி. இதனை யாவர்மாட்டுங் காணலாம்.

65 - கவி. அ - கை.

[கருமம் விசாரம் என்பவற்றுள், விசாரம் கருமத்தைப்போல
எல்லாந்தர வலியதா? அல்லவே; கருமம் ஞானத்தையுந்
தாராதாவென்ற வினவை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பத்தி யும்வயி ராக்கிய மும்பர லோகமு மணிமாதி
சித்தி யுந்தவ நிட்டையும் யோகமுந் தியானமுஞ் சாரூப
முத்தி யுந்தரும் விசித்திர கருமங்கண் மோகமாத் திரந்தள்ளும்
புத்தி யுந்தர லருமையோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமூர்த்தி.

(இ - ள்.) பத்தியும் வயிராக்கியமும் பரலோகமு மணிமாதி சித்தியுந் தவநிட்டையும் (எ-து)—ஈசுரபத்தியையும் நிராசையையும் சுவர்க்காதிலோகங்களையும் அணிமாமுதலிய அஷ்டமாசித்திகளையும் காமியத் தவத்தையும் நிட்காமியத் தவமாகிய நிட்டையினையும், யோகமுந் தியானமுஞ் சாரூப முத்தியுந் தரும் விசித்திர கருமங்கள் (எ-து)—இருவகை யோகங்களையும் மூர்த்தியாதிய தியானங்களையும் சாரூப பதவிமுத்தியையும் தரத்தகுந்த விநோத கருமங்கள், மோகமாத்திரந் தள்ளும் புத்தியுந்தர லருமையோ விசாரமேன் புண்ணியகுருமூர்த்தி (எ-து)—தருமசொரூபியாகிய குருமூர்த்தியே! அஞ்ஞானத்தை மாத்திரந் தள்ளத்தகுந்த ஞானத்தையுந் தருத லவற்றிற் கருமையா? அல்லவே, விசாரமெற்றிற்கு? இஃதென்ன வியப்பு, (எ-று).

(க-து.) பத்தியாதி முத்தி யிறுவாக்கிடந்த வொன்பது பேற்றையுந் தர வலியுள்ள கருமத்துக்கா ஞானத்தைத்தருதற்கு வலிமையில்லை? இஃதென்ன வியப்பென்பது. விசித்திர கருமங்களெனப் பன்மையாக்கியது, விநோதவித்தைக ளளவின்மையின், அதுபற்றி யென்க. மோகந்தள்ளும் புத்தி யென்றது மாத்திரமென மிகைபடக் கூறியது, வலியற்றதெனக் காட்டற்கு. இவ்வொன்பதையுந்தர வலியுள்ள கருமம் புத்தியுந் தருமேயெனப் பொருள் படலின், புத்தியு மென்பதி லும்மை யிழிவு சிறப்பாயிற்று. ஏனைய வொன்பதுவகை யும்மை யெண்ணும்மை. விசார மினையதெனத் தெரிவித்துங் கன்ம வழுத்தம் விடவில்லையே; ஏனைய ரெங்ஙனம் விடுவர்? சன்மம் பல வேண்டும், விசாரமில்லா விடத்து; முற்றத்துறந்து மென்பய னென்பதை யிவ னறியான் போலும்; அறியினும் ஆசான் மொழியா லறிதுமென வினவியதா கலாம். ஆதலினிஃதறிவினா; இது பரிட்சிப்பதன்றோவெனின், தெரியினும் இன்னும் விடையாதுளதோவென்னு மையத்தாற் கேட்டதாகக் கொள்ள லாகாதா? ஆதலின், பரிட்சிப்பதற் கன்றென்க. இங்ஙனமாகவரும் வினவனைத்தும் அறிந்து மறியாவினா. 65

66 - கவி. அ - கை.

[இது விசாரத்தாலன்றிக் கருமத்தாலாகுமாவென யுத்தியா லுவமானபூர்வகமாக இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினன் மகனேகேள்
கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாம

லோடி யுங்குதித் துந்தலை கீழ்நின் றுமுயர்ந்தகம் பத்தேறி
யாடி யும்பல கன்மங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே.

(இ-ள்.) வேடமாறிய பேர்களை யறியவேவேண்டினால் மகனேகேள் (எ-து)—சற்றுமொழிவின்றி வேடத்தால் மாறியபேர்களை இனையரென் றறிய வேண்டுதற்கே யெண்ணங் கொண்டு கண்டுபிடிக்க விருப்பங் கொள் ளில், யாமோர் தந்திரங் கூறுதும்; ஞானபுத்திரா! அதனைக் கேளுதி, கூடமாமவர் சுபாவங்கள் சிலங்கள் குறிகளாய்ந்தறியாமல் (எ-து)-இரகசியமா யுள்ள அவர்களது சுபாவநடைகளையும் ஒழுக்கங்களையும் குறிகளையும் ஆராய்ந் துணர்வதை விட்டு, ஓடியுங் குதித்தும் (எ-து)—நாளொன்றுக் கேழூரோடி யும் மருள் கொண்டார்போ லாவேசம்வந்து குதித்தும், தலைகீழ் நின்று முயர்ந்த கம்பத்தேறி யாடியும் பலகன்மங்கள் செய்யினு மவருண்மைதெரி யாதே (எ-து)—தலைகீழாக நின்று தவஞ்செய்தும் மிகவும் உயர்ந்த கம்பத் தின்மேலேறிக் கூத்தாடியும் இன்னுமிவைபோன்ற பலவிநோத கன்மங்கள் செய்தாலும் அவ்வேடதாரிகளின் யதார்த்த வடிவ மெங்ஙனந் தெரியும்? தெரியமாட்டாதே, (எ-று).

கூடம் மறைவு. தேசவுளவுகாண அரசனா லேவப்பட்டோனது மாறு வேடந்தள்ளி யவனை யினையனெனக் காணப்புகுந்த மற்றொருவ னவனோடு கூடி யுறவாடிநின்று பழகி லவனுண்மை வடிவங்கண்டுபிடிக்கலாம்; இங்ஙனஞ் செய்தலைவிட்டு, அவனுண்மை வடிவங் காணவேண்டிப் பலவிடத் தோடுத லும் குதித்தலும் தலைகீழதாக நிற்றலுமாகிய விவைபோன்ற பலகோரணை நடிப்புகள் செய்யினுங் காணுமா? காணாதே; இதுபோலக் கைலாய முதலிய தேசவுளவுகாண அஞ்ஞானென்னு மரசனா லேவப்பட்டோன் அவனெழு வகைத் தோற்ற வேடத்தால் மூடப்பட் டெந்நேரமுங் கரந்துள்ளான்; அவ னது மாறுவேடந்தள்ளி யவனை யினையனெனக் காணப் புகுந்த விவேகப் போலியென்போ னொருவன் பகிர்முகமாகாது ஆங்காங்குச் சிந்தைமறந்து சிதறாது தனித்தவனோடு பலகா னிர்விகற்பத்தாற் பழகி லவனுண்மைவடிவங் கண்டுபிடிக்கலாம். இங்ஙனமாய வதிசூக்கும வாராய்தலை விட்டு இவனுண்மை வடிவங் காணவேண்டிச் சந்நியாசம் பூண்டு மீண்டுஞ் செல்லாது, நாளொன் றுக் கேழூர்சுற்ற விரைவாக வோடியும் பரவசமாகிக் குதித்தும் தலைகீழதாக நின் றரிய தவம்புரிந்தும் ஊசிமுனைபோன்ற உயர்ந்தகம்பத் தேறியாடியும், இன்னுமிவை போன்ற அரிய பற்பல சற்கருமஞ் செய்தும் பயனென்னை? இன்றாதலா லாராய்தலே தகுதி. ஆராய்த லாளைவெளிப்படுத்தும்; சற்கரு மங்கள் மனதைப் புனிதமாக்கும். இஃததைச் செய்யாது; அஃதிதைச் செய் யாது. கருமம் புரிவோர்க் காராய்தல் தோடம்; ஆராய்தல் செய்வோர்க்குக் கருமந் தோடம். இது முறையாதலால், வழுவன்று. ஆராய்தல் செய்வோர் பிறர்க்கு உபகாரமாகக் கன்மம் புரியினும் புரிவர்; கன்மம் புரிவோர் புகழ் வேண்டி யாராய்தல் செய்யினுஞ் செய்வர். உபகாரமும் புகழுந் தன்னை விளக்

கற் கன்று. ஓடியும் குதித்தும் தலைகீழ் நின்றும் கம்பத்தேறியும் ஆடியும் பல கருமங்கள் செய்து மவருண்மை தெரியாதென முடிக்க. செய்து மென்றதைச் செய்யினுமென்றது காலமயக்கம்.

(க-து.) ஞானோதயத்திற்கு விசாரமே தக்கதென்பது. இதனினுந் தந்திரம் வேறில்லையென்பது அருத்தாபத்தி. 66

67 - கவி. அ - கை.

[விசாரமின்றியக்கண் ஞானமெய்தலுந் தன்னைத்தானறித லுங் கூடா வென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத்தால் வேதஞ்,
சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலு,
மன்ன தானங்க டவங்கண்மந் திரங்களா சாரங்கள் யாகங்க, ளென்ன
செய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால் வாராதே.

(இ-ள்.) இன்னவாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத்தால் வேதஞ் சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றி (எ-து)—இவ்வண்ணமே அந்தப் பிரஹ்மசொரூபத்தை யறிவிக்கத்தக்க விலக்கணத்தினால் வேதஞ் சொல்லிய ஞானமும் விசாரத்தால் வந்தெய்துவதன்றி, சுருதி நூல் படித்தாலும் அன்ன தானங்கள் தவங்கள் மந்திரங்களாசாரங்கள் யாகங்க ளென்ன செய்யினும் (எ-து)—வேதாத்தியயனஞ் செய்யினும் அன்னதானங்களையும் தவங்களையும் மந்திரங்களையும் ஆசாரங்களையும் யாகங்களையும் இங்ஙனமாக வென்ன கிரியைகள் செய்யினும், தன்னைத்தானறிகின்ற திவைகளால் வாராதே (எ-து)—இக்கிரியைகளால் தன்னைத்தானறிதல் வருமா? வாராதே, (எ-று).

விசாரத்தினாலன்றிக் கருமத்தினால் ஞானத்தை யடைதல் கூடாது; கருமத்தினால் ஞானமெய்தலா மெனி னிங்ஙனமெய்தினா ரெங்கணுங் கண்டிலமே; அனுபவமுண்டானால், அஃது ஏற்கப்படும்.

(க-து.) கருமம் சித்தசுத்தி மாத்திரந் தரவலியுள்ளது, ஞானத்தையுந் தரவலியுள்ளதாயின், சிரவணாதிகளெற்றிற் கென்பது. இதனாலொன்று மற்றொன்றாலாகும் பயனைத் தாராதென்பது பெற்றாம். பெறவே, விசாரமே ஞானத்துக்குத் தக்கதென்பதாயிற்று; ஆகவே, முயற்சி தாரதம்மிய மினைய தென்பது கண்டாம். 67

68 - கவி. அ - கை.

[கருமமே தக்கதென வதற்கியைந்த வுவமான பூர்வகமாக வுவமேயம் மாணாக்கன் கூறுவதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினாற்
போமன்றி, விளங்கு புத்தியா னுலகிலார் துலக்கினார் விமலதே
சிகமூர்த்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படி கருமத்தாற் கழு

வாம, லுளங்கு றித்தஞா னத்திஞ லெப்படி யொழியுமீ தருள் வீரே.

(இ - ள்.) துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு துலக்கினுற் போமன்றி (எ-து)—பிரகாசிக்கின்ற செப்புக் கண்ணுடியைக் களிம்பறக் கையினுல் துலக்கிஞற் போகுமேயல்லாமல், விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கிஞர் விமலதே சிகமூர்த்தி (எ - து)—நின்மலமான குருமூர்த்தியே! துலக்கமாயுள்ள புத்தியினுல் உலகத்தில் துலக்கினவர்களெவர்? (அதுபோல), களங்கமாகு மஞ்ஞானமு மப்படி கருமத்தாற் கழுவாமல் (எ-து)—அசுத்த மாயுள்ள வஞ்ஞானத்தையு மவ்வண்ணம் புண்ணிய கருமத்திஞற் சுத்தஞ் செய்யாமல், உளங்குறித்த ஞானத்திஞ லெப்படி யொழியு மீதருள்வீரே (எ - து)—உள்ளத்தின்கண் இனையதெனக் குறித்துக் கொண்ட ஞானத்திஞ லெங்ஙன மொழியும்? ஈதென்னை கொலோ? இதனை யறிந்திலன்; இது விளங் கத் தெரித்தருளும், (எ-று).

கையால் துலக்கிஞலன்றிக் களிம்பு நீங்கச் செம்புக்கண்ணுடி விளக்க மாகாது; அதுபோல, திரிகரணமு மொத்துச் செய்யும் புண்ணிய கரும மேலிட்டாலன்றி அஞ்ஞான நீங்க ஞானம் விளங்காது. இங்ஙன மிருக்க, மனதி னிச்சயித்துக் கொண்ட நிச்சய ஞானத்திஞ லஞ்ஞான மெங்ஙன நீங்கும்? ஞான மெங்ஙனங் கைகூடும்? என்றுனென்க.

(க - து.) அஞ்ஞான வொழிவுக்குப் புண்ணிய கருமமே தக்கதாகத் தோன்றுகின்றதே என்றுனென்பது. ஆடி செம்புக் கண்ணுடி, பளிங்குக் கண்ணுடி யென்றிருபாலது. முன்னர்ப் பெரும்பான்மையும் பளிங்குக்கண் ணுடி வழங்குத லின்மையும் இப்போது செம்புக் கண்ணுடி வழங்குதல் சிறிது மின்மையுமாம். ஆயினு மிந் நூலாசிரியர்காலத் திவ் விருவகை ஆடியும் வழங்கின போலும்! இவன் செம்புக் கண்ணுடி பூர்வகமாகச் சித்தாந் தப் படுத்தலும் அவர் பளிங்குக் கண்ணுடி பூர்வகமாகச் சித்தாந்தப் படுத்த லுமா யிருத்தலினென்க. ஆயினுமிவன் கருமமே முக்கிய மென்பன்; அவர் விசாரமே முக்கியமென்பர். இதுபற்றி இனிவருங் கவிகளாற் காணலாம். 68

69 - கவி. அ - கை.

[விசாரமே தக்கதெனக் குறிப்பிக்க அதற்கியைந்த வுவமான பூர்வக மாக ஆசிரியரதனை மறுப்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.)

தர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகசமா தலின் மைந்தா, கற்ப ளிங்கினிற் கறுநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் ருரோ பங், தர்ப்ப ணத்தினி லழுக்கற வேண்டிஞற் சாதனத் தொழில் வேண்டுங், கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பெனக் கண்டிட மனம் போதும்.

(இ - ள்.) தர்ப்பணத்தினிற் களிம்பு வாஸ்தவமலஞ் சககசமாதலின் மைந்தா (எ - து)—ஞானபுத்ரா ! செம்புக் கண்ணாடியிலுள்ள களிம்பானது அதற்குரிய வுண்மை யழுக்காம்; அன்றியுஞ் சுபாவமாம்; ஆதலால், (இது போல), கற்பளிங்கினிற் கறுநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் றாரோபம் (எ-து)—படிகக்கல்லிற் றோற்றுநின்ற கறுநிறமானது சுபாவமாக் கறுத்தது மன்று ; உண்மையுமன்று; தோற்றன் மாத்திரப் பொருளாம், தர்ப்பணத்தினி லழுக்கற வேண்டினாற் சாதனத் தொழில்வேண்டும் (எ-து)—செம்புக்கண்ணாடியிலுள்ள களிம்பு அகல வேண்டில் காமுதலிய கருவிகளாற்றுடைக்குஞ் சாதனத்தொழி லவசியம் வேண்டும், கற்ப ளிங்கிலா ரோபமே கறுப்பெனக் கண்டிட மனம் போதும் (எ-து)—படிகக்கல்லிற் றோற்றுநின்ற கறுநிறமானது தோற்றன்மாத்திரப் பொருளென அறிதற்குச் சாதனத் தொழில் வேண்டுவ தின்று; மனமே போதும், (எ-று).

செம்புக்கண்ணாடி யழுக்கு வாஸ்தவம் சுபாவம்; படிகக்கல் கறுநிறவழுக்கு உண்மையு மன்று சுபாவமு மன்று. அதனைப் போக்கச் சாதனத் தொழில் வேண்டும்; இதனைப் போக்க வறிதலே போதும். அசுத்தமு மஞ்ஞானமு மொன்றென்கை யவன் கொள்கை; வேறென்கை யிவர் கொள்கை. அவனிவ்விரண்டு நசித்தற்குக் கருமமே போதுமென்கை; இவ ரசுத்தநசித்தற்குக் கருமமும், அஞ்ஞான நசித்தற்கு விசாரமும் போது மென்கை. புண்ணிய கன்மங்களிலும் பாவ கன்மங்களிலு மெய்ப்பெழ லசுத்த நீக்கம்; பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனக் கோடலி லெய்ப்பெழ லஞ்ஞான நீக்கம். களிம்பைப் போக்கப் போக்க, மீண்டு மீண்டெய்தல் செம்புக்கண்ணாடிக் கியல்பு; நீல நிறத்தை யிது தோற்றன் மாத்திர மெனக் காணக்காண விடாது மெய் போலத் தோற்றுதல் படிகக்கல்லுக் கியல்பு. அதனைப் போக்கற்குக் கருமம் பலதரமும், இதனைப் போக்கற்கு விசார மொரே தரமும் வேண்டுமென்க. இதுபோல, மனத்தைச் சுத்தமாக்கச் சுத்தமாக்க மீண்டுமீண் டசுத்தமாதல் மனதுக் கியல்பு ; அறிவை விளக்கி யதிற் சகசீவ பாத்தை யிவை தோற்றன் மாத்திரமெனக் காணக்காண விடாது மெய்போலத் தோற்றுத லறிவுக் கியல்பு. அசுத்தம் போக்கற்குப் புண்ணிய கருமம் பலகாலமும், பிராந்தி போக்கற்குத் தீர்ந்த விசார மொரே நிமிடமும் வேண்டுமென்க. அனுபவத்தாலன்றி யிவை விளங்காவாம். 69

70 - கவி. அ - கை.

[உவமேயபூர்வகமாக அதனை இக்கவியி லாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

இங்கு மப்படி சச்சிதா னந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்மூன்றுந்
தங்கு மாயையின் கற்பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே
பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்குந்
துங்க ஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே.

(இ - ள்.) இங்குமப்படி சச்சிதானந்தத்தி லிடர்சடம் பொய்மூன்றும் (எ - து)—உவமேயத்திலு முவமானத்திற் சொல்லியபடி சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மூன்றிலுள்ள பொய்யாகிய அசத்தும் சடமாகிய மூடமும் இன்பம்போற் காணுந் துன்பமுமாகிய இம்மூன்றும், தங்குமாயையின் கற்பிதமன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே (எ - து)—காற்றிற் சலனம்போற் பிரஹ்மத்திற் றங்கிய மாயையினாலாய கற்பனைவடிவமேயல்லாமல் சுபாவமு மன்று யதார்த்தமுமன்று, பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்கும் (எ - து)—அசுத்தமாகின்றுள்ள அஞ்ஞானத்தைப் புண்ணிய கருமங்கள் கெடுக்காம லதனை விர்த்தியாக்கும், துங்கஞானமே கருமவஞ் ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே (எ - து)-எல்லாநிலையினும் மேலாய பர ஞானமே கருமமே தனக்கு வடிவாக நின்றுள்ள அறியாமையைத் தகிக் கின்ற அக்கினியாம், (எ - று).

சச்சிதானந்தத்தி லநூர்த சட துக்கமெனவே, சத்தே யசத்தும், சித்தே சடமும், ஆனந்தமே துக்கமுமென்றாயின. சச்சிதானந்தம் பிரஹ்மத்தின் சுயம்பெனவும், சகசமெனவும், வாஸ்தவமெனவுந் தோன்ற, ‘ இடர்சடம்பொய் மூன்றுந் தங்குமாயையின் கற்பிதமன்றியே சகசவாஸ் தவமன்று’ என்றார். சச்சிதாநந்தத்தி லிடர் சடம் பொய்யெனல், எதிர் நிரனிறைப் பொருள் கோள். உதாரணம்: “களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற், கூம்புங் கலனுந் தோன்றும், தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே”. இது பெயர்ச் சொற்களும் பெயர்ப்பயனிலைகளுமாகநின்ற வெதிர் நிரனிறை. அறிவு முதற் காரணங் கருதாது சத்தென வறியச் சகஞ் சத்தாக்காணும்; சுயம்பு யாதென வறியப்புகச் சக மசத்தாக்காணும். காரணங் கருதாமை மூடம்; கருதுதல் தெளிவு; இம்மூடத்தாலன்றோ சகஞ் சுகமெனக் காண்டல். மூடங்காரண மாகவெழல் சுகமாகுமா? ஆகாதே; துக்கமே சுகமாகக் காண்டலென வுணர்க. சுகமெனின், மூடமன்றிக் காட்டல்வேண்டும்; இன்றேல், துக்கமாம். சகத் தைச் சத்தாக வறிதலுஞ் சுகமாச் சுகித்தலு மறிவையன்றி யின்மையானும், பிராதிபாஸிகசத்தையன்றிச் சகத்தும், அறிவையன்றிப் பிராதிபாஸிக சத் தும் இன்றாதலா லறிவே சத்து, சகம் அசத்து. மூடமன்றிச் சகத் துண் மையும், அறிவையன்றி மூடமு மின்றாதலால், அறிவே சித்து, சகம் மூடம். சகம் தனது பிரதிபலனமெனக் காணாமையா லெழுஞ் சுகமாதலின் இச் சுக மறியாமையின்பாலது. அறிவே யறியாமை யாதலின், அறிவே சுகம், சகம் துக்கம். அறியாமையன்றிச் சகமாதி மூன்று மின்மையானும், இம்மூன்றும் மாயாகாரியமெனப்படலா லறியாமையே மாயையெனப்படு மாதலினாலும், அறிவே பிரஹ்மமெனவும், அறியாமையே மாயையெனவும், அறிவுக்குச் சச்சிதானந்தமெனவும், அறியாமைக்கு அநூர்தசடதுக்கமெனவும், அறிவையன்றி யறியாமை யின்மையின் சச்சிதானந்தமே யநூர்தசட துக்க மெனவுங் கொள்ளக்கிடந்தவாறறிக. அறிவானை யறியாதது புண்ணிய கன்ம மாதலின் ‘பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தைக் கருமங்கள் பகைசெயா துற

வாக்கும், எனவும், சச்சிதானந்தவிலக்கண மினையவெனக் கண்டு ஒருமை யாக்கிய தெளிவே தெளியாமையைக் கெடுக்குமாதலின், 'துங்கஞானமே கருமவஞ்ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே' எனவும் கூறியதை மறுப்பதற் கெக்காலத்து மென்ன வலியுளது? இன்றாதலால், இவ்வுவமேயம் பொருந்து மெனவறிக. விசாரஞானத்தாலெய்துவது விருத்திஞானமாதலி னிதனை நெருப்பென்றா ரெனக் கொள்க.

(க - து.) ஞானத்திற் கஞ்ஞானம் பேதமாதலின், விசாரஞானத்தா லன்றிக் கருமத்தா லஞ்ஞானம் நசியாதென்பது; இது பெறுமெனமாட்டலால் மாட்டெறிந் தொழுகலென்னு முத்தி. அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தற்பாலது கருமமன்று; விசாரஞானமென்றலின், இஃது இன்னதல்லதி துவென மொழிதலென்னு முத்தி. சச்சிதானந்தமறியார், சகசீவபர மநாதி நித்தியமென்பர். அறிந்தார்க் கயலேது. 70

71 - கவி. அ - கை.

[அறிவறியாமை நினைப்புமறப்பெனக் காட்டத் தன்மறதியைக் கெடுப்பது தன்னினைவினாலன்றி அயலாலன்றெனவே இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலு
நினைத்து ணர்ந்தபின் கிட்டுமப் படியிந்த நிருமல வான்மாவு
மனர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுத்துத்தன் னறிவினாற் காணமற்
கனத்த கன்மங்க ணூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணாதே.

(இ - ள்.) மனைக்குள் வைத்தபண் டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழு தாலு நினைத்துணர்ந்தபின்கிட்டும் (எ - து)—ஒருவனோர் வீட்டினுள் வைத்த பொருள்களை மறந்துவிட்டான்; அங்ஙனமறந்தவன் காணேமேயென்று வருட நூறழுதாலும் அவை காணுமா? இவனுக்கே நினைப்புவந் தின்னவிடத்தில் வைத்தோமல்லவாவென்று உணர்ந்தபின்னரன்றே அவை கிட்டும்; அல்லாமற் கிட்டுமா? கிட்டாவே, அப்படியிந்த நிருமலவான்மாவு மனர்த்தமானதன் மறதி யைக் கெடுத்துத்தன் னறிவினாற் காணமல் (எ - து)—அங்ஙன மிந்த நின்மல ரூபமான ஆன்மபுருடனும் அனர்த்தரூபமான தன் மறதியைக் கெடுப்பது தன்னினைவேயாதலால் அதனையுமறியாது அதனால் தன்னையுங் காணாமல், கனத்தகன்மங்க ணூறுகஞ்செய்யினுங் காணுமோ காணாதே (எ - து)— மேலான யாகாதி கிருத்தியங்களை நூறுகஞ் செய்தாலுந் தன் னுண்மைவடி வம் விளங்குமா? விளங்காதே, (எ - று).

சகசீவபரஞ் சுயம்பெனல் விகாரத்தை. அல்லவெனில், சோதனையி லொவ்வொன்றும் விகாரமெனமுடியாது காரணகாரிய ரகிதமாகக் காட்ட லாம்; கூடாதெனின், இவைமூன்று மர்த்தரூபமென்னலாமா? அனர்த்தரூப மென்னலாமா? அர்த்தரூபமெனின், ஒவ்வொன்றிற்குஞ் சுயம்பு இஃதெனக்

காட்டவேண்டும்; கூடாதேல், அனர்த்தரூப மென்பதற்குச் சற்று மைய மின்று. ஆதலின், சகமாதிமூன்று மனர்த்தரூபமெனத்தகும். இவை தன்னை மறந்தவிடத்தில் தோற்றுபவாதலினலும், மறதி நீக்கத் தின்றுதலினலும், மறதியே யிவை மூன்றுமென்றல் வழுவென்னை? இன்றுதலால், 'அனர்த்த மான தன் மறதி' எனவும், நினைப்பு மறப்பு ரகிதமான ஆன்மா தன்னை மறந்ததுபோலவுந் தன்னை நினைத்துக்கொண்டதுபோலவுந் தோற்றலின், 'தன் மறதி' எனவும், 'தன்னறிவு' எனவும், அவஸ்தாவயப்படாம லவற்றைச்சாட்சியாக நின்றுணர்த்தல், ஆன்மா. அவஸ்தைதோறு மந்தந்த வுபாதிவயப்பட் டின்ப துன்ப நுகர்தலாகக் காண்டல், சீவன். ஆதலின், 'நிருமல வான்மா' எனவும், தன்னைத்தா னெட்டுங்காலத்துத் தான் சேய்மைத்தாயினும் அயலையுணர்த்தத் தானணித்தாக நிற்றலி னகத்துச்சுட்டா லிந்தவான்மாவெனவும், தன்னைமறந்தது தன்னலன்றி அயலாலன்று; இங்ஙனமிருக்கத் தன்னையறிவதுந் தன்ன லன்றி அயலாலாகுமா? ஆகுமெனின், தன்னைமறந்ததும் அயலாலென்பம். திரோபவ சத்தியால் மறப்பும், அனுக்கிரக சத்தியால் விடுதியுமெனின், இவ் விருவகைச் சக்தியு மார்பாலன? மகேசுவரன் சதாசிவன்பாலவெனின், ஆன் மாவுக் கென்ன சுதந்தரம்? ஈசனெனின், இங்ஙனம் ஆட்டுவிப்பானேன்? வினைக்கீடாயெனின், திரிபதார்த்தமு மநாதியாயிருக்க உயிர்க்கு வினைவரு வானேன்? சுபாவமெனின், இடையிலிவர்கள் முயற்சியா னீங்குமா? கூடுமா? இதுவுஞ் சுபாவமெனின், நாஸ்திகனிலு மிஃதென்சிறப்பு? இன்றுதலா லிது மறுக்கற்பாற்று. தன்னைத்தான் விசாரித்துழியன்றித் தன்னைத்தான் காணக் கூடாதென்பார், 'ஆன்மாவுந் தன் மறதியைக் கெடுத்துத் தன்னறிவினற் காணுமல் கனத்தகன்மங்க ளூறுகஞ் செய்யினுங் காணுமோ காணதே' எனவுங் கூறினர். ஆன்மா கன்மம் புரிதற்பாலது; பலனும் புரிதற் பாலதோ வெனின், இம்மையி லொருவன் தீங்கே புரியில் துன்பத்தையும், அவனே அதை விடி லின்பத்தையு மனுபவிப்பது பிரத்தியட்சமன்றே? இவ் வினைகட்குப் பயன்றர மற்றொருவன் வேண்டுமோ? அவ்வவ்வினையே யவ் வவற்றின் பலனகின்ற தியல்பாயிருக்க, இங்ஙனங் கேட்பது வினவன்று, வினவழு. இம்மையிலேனும் மறுமையிலேனு மவனவன்வினையே யததற் குரிய பயனைத் தந்தேவிடும். இதுபற்றித் "தாந்தாமுன் செய்தவினை தாமே யனுபவிப்பர்" என்றார் சான்றோர். தீவினைவிடி லதன்பயனும், நல்வினைவிடி லதன்பயனும், இவ்விண்டு மொருங்கேவிடி லதனதன்பயனுந் தானேயகலும். இதற்கொருவ னெற்றிற்கு? இங்கே யொருவன் வேண்டியதாகக் கூறியது, அவனை வேண்டிப் பூசித்தற்கென்க. ஏனெனில், பயபத்திவரவேண்டுவது பற்றி யாதலினனும், இன்பமுந் துன்பமு மவன் தருவதாக ஐதிகமிருத்தலி னனும், "அவனன்றியோரணுவுமசையாது" என்னும் பழைய ஆப்தமொழி யிருப்பதினனும், 'அவன்தரிலார்தடுப்பவர்' என்றிருத்தலினனுமென்க. அங் ஙன மெவர் வேண்டினு மவரவர் வினைக்களவாக வன்றித் தன்னிட்டப்படி தாரான்; தரின், பாரபட்சன். இது நிற்க; தன்னைத்தவிர வெங்கே யன்னிய

மின்றே அது பரஞானம். ஈசனேனு முளனே லக்ஷிதபரஞானம். பரஞானத்தி லேற்போ னிடுவோ னெங்கே? தன்னைமறந்ததுந் தன்னாலே, தன்னையறி வதுந் தன்னாலே யாதலின் தன் மறதியைத் தவிர்கவென்பதாயிற்று.

(க-து.) ப்ரக்ஞைக் கயலாகத் தோற்றுஞ் சகமாதி மூன்று மனர்த்தரூப மாகலா லவை தன்மறதியெனத் துணிகவென்பது. தன்மறதியே தனக்கய லெனல் திண்ணம். தனக்கயல் தோன்றுமளவுந் தான் விளங்காது; தன்னை யுன்னிடில், தான் விளங்குமென்க. 71

72 - கவி. அ - கை.

[சுகந்தருவது ஞானமெனவும் கன்மமெனவும் வேதங் கூறுகின்றதே;
இவற்றுள், யாது துணிவு? கூறுவதெற்றிற்கென மாணாக்கன்
வினவலே இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நன்மை யாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞானமே யெனும்வேதந்
தன்ம பாவமிச் சிரங்களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மாந்தர்
சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று
கன்ம காண்டத்தில் விதிப்பதென் விதித்துள காரண முரையீரே.

(இ-ள்.) நன்மையாங்குருவே சுகந்தருவது ஞானமேயெனும் வேதம் (எ-து)—நன்மையே வடிவாயுள்ள சற்குருவே! ஞானகாண்டத்தில் சுகத் தைத் தருவது ஞானமேயென்றுவிதித்த வேதமானது, தன்மபாவமிச்சிரங் களாற் றேவர்கடருவிலங்குகள் மாந்தர்சென்மமாகுவ (எ-து)—கன்மம் புண்ணிய கன்மம் பாவகன்மம் மிசிரகன்மமென மூன்றாம்; இம்மூன்று கன் மங்களில் புண்ணிய கன்மத்தால் மேலாய தேவசன்மமும் பாவ கன்மத்தால் கீழாய விருட்சம் விலங்கு பறவை முதலிய சன்மமும் மிசிரகன்மத்தால் நடு வாய மனிதசன்மமுமாம், (இவற்றிற் கேதுவாய), சாதியாசாரமே செய்தவஞ் சுகமென்று கன்மகாண்டத்தில் விதிப்பதென் விதித்துள காரண முரையீரே (எ-து)—வருணாசிரமத்திற்குரிய விதிவிலக்கு இகலாதொழுகு மொழுக்கமே செய்கின்ற தவமாம்; இங்ஙனமாய தவமே சுகத்தைத் தருமென்று கன்மகாண் டத்தில் விதித்த தெற்றிற்கு? அங்ஙனம் விதித்ததற்குக் காரணம் யாது? தெரிகின்றிலன், இதனைத் தேவரீர் தெரித்தருளல்வேண்டும், (எ-று).

(க-து.) வேதமானது ஞானகாண்டத்தில் ஞானமே சுகந்தரற்பால தெனக் கூறிக் கன்மகாண்டத்தில் வருணாசிரம வொழுக்கமே சுகந்தருமெனக் கூறுவானேனென மாணாக்கன் வினவினனென்பது. ஞானமே யென்றதி னால் செய்தவமே என்றாம். ஆசாரத்தை யன்றித் தவம் வேறன்றெனற்கு, 'ஆசாரமே செய்தவம்' என்றார். சாதி கூறியதுபற்றி ஆசிரமம் வருவித்தாம். புண்ணியகன்ம முதலிய மூன்றினாலாய பிறவிப் பேதங்களைப்பற்றி விரிவாக முன்னரே கூறியிருக்கின்றனம்; அதனாற் காணலாம். 72

73 கவி. - அ - கை.

[கருமஞ் சுகந்தருமென்றது ஓரவசரம்பற்றி யன்றி ஞானம் போல்வதன்றெனக் குறிப்பிக்க இக்கவியில் அறம்புரியுமாறு கூறுகின்றார்.]

தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர் காட்டிக், கன மருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணையாந் தாய்போல, மனைய றங்கள்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லு, நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிகளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே.

(இ - ள்.) தினமு மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டி(எ-து)—தினந்தோறும் மண்ணைக்கரந் துண்கின்ற குழந்தைக்கு நோய் மிக வதனைக்கண் டிரக்கமுற்று மதுரமான வஸ்துவை யோர்காத் தேந்தி யந்தக் குழந்தைக்கெதிரே காட்டி, கனமருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணையாந் தாய்போல (எ-து)—மேலான ஔஷதங்களை மற் றோர்கரத்தேந்தித் தன்பின்னே யொளித்துவைத்துக்கொண் டக்குழந் தையை யழைக்கின்ற இரக்கமுள்ள தாயைப்போல, மனைய றங்கள்செய் மகங் கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும் (எ - து)—இல்லறங்களைச் செய்; யாகாதி கிருத்தியங்களைச் செய்; ஏனெனில் இனி யடையும் பிறவிக் கிது நன்றென்றுவேதமானது இனியமொழிகளாற் றெரிவிக்கும்,நினைவு வேறு காண் சுவர்க்ககாமிகளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே (எ-து)—தெரிவிக்கினும் கருத்திஃதன்று வேறுதான்; அக்கருத்தைச் சுவர்க்காதி போகத்துக்கே யங் காந்து திரியுங் காமிகள் சற்று முணரார், (எ-று).

மண் தின்னுதல் குழந்தைப்பருவம், ஏனையபருவமன்று; விடய நுகர்த லஞ்ஞானப்பருவம், ஏனையபருவமன்று; மண் தின்னலாலாய நோய் காமாலை முதலியன; விடய நுகர்தலாலாய நோய் பிறவி முதலியன. தீம்பண்ட மெதிர்காட்டல் போல்வது பதவிப்பேறுகளை யெதிர்காட்டல். காமாலை தீர்க்கத்தகு மருந்துபோல்வது பிறவி தீர்க்கத்தகு மருந்து. தாயானவள் தீம் பண்டங் காட்டல் சொல், மருந்தொளித்துவைத்தல் கருத்து; அது போல, வேதமாதாவும் சுவர்க்காதிப் பயன் காட்டல் சொல், அனைத்தையு மொருங்கே விடவேண்டுமெனல் கருத்து.

எல்லா வெண்ணங்களையு மொருங்கு மறந்துவிடலே, பிறவிநோய்க் குத் தக்க மருந்து. அவளொளித்துவைத்தது அந்தமருந்து; இவளொளித்து வைத்தது இந்தமருந்து; அந்த மருந்தைக் காட்டினால் குழந்தை வாராது இந்த மருந்தைக் காட்டினால் மக்களுயிர் வாராது.

ஆதலால், 'ஒளித்துவைத்து' எனவும், இவளழைத்தல்போல வேதமாதா அழைத்தலை யினிவருங் கவிகளாலுங் கணலாம். அவளுக்குக் கருணை தன்

குழந்தைமேல்; இவளுக்குக் கருணை மக்களுயிர்மேல். குழந்தைக்குத் தாய் அவள்; மக்களுயிர்க்குத் தாய் இவள். அவள் சொல்லையுங் கருத்தையுங் குழந்தை யறியாவாறுபோல, இவள் சொல்லையுங் கருத்தையு மக்களுயி ரறியாது. ஆதலால், 'நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககாமிகளந்த நிர்ணயந் தெரியாரே' எனவுங் கூறினர்.

(க - து.) வேதம் கருமமே சுகந்தருவதெனக் கூறினதாகக் கொள்ளின், சொல்லுங் கருத்து மொத்தன்றோ கூறல்வேண்டும்; அங்ஙனங் காணேமே யென்பது. இது பூர்வபட்சமாகத் தகுவதாதலின் சித்தாந்த மன்று. 'அந்த நிர்ணயந் தெரியாரே' என்பதனால், கருமமே சுகமெனப் புரிவரென்பதாயிற்று. தேகபோகத்துக் கியைந்த கருமமே முக்கியமன்றி விசாரஞான மங்ஙனமன்றென மறுத்தல் தானே கெட உவமானங் கூறினரென்க. 73

74 - கவி அ - கை.

[போகம்நுகர்தற்கன்றோ மனையறங்கள்செய் மகங்கள்செய் யென்றது;
இஃதுயிர்கட் கியல்பாயிற்றே; இதனை விதிப்பானேனென்ற சங்
கைக்கு உத்தரமிக்கவியில் வேதம் மூடமன்றெனக் கூறுகின்றார்.]

போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகா
ணாக மங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெரியாதோ
காக மேகறுத் திடுநெருப் பேசுடு கசந்திடு வேம்பேநீ
வேக வாயுவே யசையென வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே.

(இ - ள்.) போக மாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பே காண் ஆகமங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ (எ-து)—உயிர்கள் தமக்குப் போகமாகக் கண்டதையெல்லா முண்பதும், போகிப்பது மியல்பாயிருக்க; இந்தச் சுபாவத்தை வேதாகமங்களும் விலக்காது விதிக்குமா? இஃது என்னை கொலோவெனின், அத்தனைதெரியாதோ காகமேகறுத்திடுநெருப்பே சுடு கசந்திடு வேம்பேநீ வேகவாயுவே யசையென வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே (எ-து)—வேதாகமங்களுக்கு அவ்வளவு யூகித்துணர்தல் தெரியாதா? அத்தனை மூடமா? காகமே நீ கறுத்திடுக வெனவும், நெருப்பே நீ சுடுக வெனவும், வேம்பே நீ கசந்திடுக வெனவும், வேகமாயுள்ள காற்றே நீ யசைக வெனவு மொருவர் கட்டளையிடல் வேண்டுமோ? ஒருவரும் வேண்டுவதின்றே; அது சுபாவமாயிற்றே, (எ-று).

உயிர்களிட்டத்தின்படி கண்டுசெல்லுந்தோறும் அப்போதப்போது அவ்வவற்றானேரிடு மிடுக்கண்களைக் காட்டல்வேண்டும்; அங்ஙனங் காட்டாவிடில் தோடந் தோன்றாது; தோன்றாவிடில், இடுக்கணியல்பென வப்போகங்களிலேயே யுழன்றழியும். அங்ஙனமுழன்றழியக்காணல் நன்றா? ஆதலின், பையப் பைய அவ்வுயிரினிட்டப்படிசென்று, ஆங்காங்குள்ள குற்றங்களைக்காட்டி மீட்க வேண்டும். இங்ஙனமாய தந்திரத்தைவிட்டு, நீ திரும்பென்றால் திரும்புமா?

அது பலாத்காரமன்றோ? அதுமுற்று நிற்குமா? நில்லாதே. இதுவிவேகமா? அல்லவே. இதுபற்றி யன்றோ வேதமும், "மனைய றங்கள்செய் மகங்கள் செய் நன்றென்று" என்று கூறிற்று. இதனை யறியா திங்ஙனம் வினுவல் முறையன்று. முறை வழுவென்பார், 'அத்தனை தெரியாதோ' என்றார். காக மாதிகள் சுபாவத்தை யொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே யென்றது சுபாவத்தை வேதம் விதிக்குமாவெனக் காட்ட. 'அத்தனை தெரியாதோ' என்றார் இதனை மறுக்க. ஆகமங்கள் விதித்தது உயிர்கள் வழிச்சென்றவைகளைத் தம்வழி மீட்க. இவ்வுளவறியாதார் விடயமோகிகள். இவர்கள்தாம் வேதத்தின் கருத்தறியாது வேதத்தின் சொல்வழிச்சென்று அறம் புரிவோர். வேதமானது சுபாவத்தை விலக்குவான் வேண்டியே விதித்ததென்க.

(க-து.) வேதத்தின் கருத்தறியாது மறுத்தல் பிழையென்பது. 74

75 - கலி. அ - கை.

[வேதம் பட்டிமாடுபோற் கட்டுக்கடங்காரைக் கட்டுக்கடங்கக் கன்மம் புரிய விதித்ததே யன்றி வேறுக் கன்றெனலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கள்ளு மூனுநீ விரும்பினன் மகங்கள்செய் காமத்தின் மன தானுற், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறை யெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகல முந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளு மிவ்விதி யென்னெனிற் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே.

(இ - ள்.) கள்ளு மூனுநீ விரும்பினல் மகங்கள்செய் காமத்தின் மன தானுற் கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய்யெனில் (எ-து)—கள்ளருந்தவும் மாமிசம் தின்னவும் நீ ஆசைகொள்ளில் யாகாதி கிருத்தியங்களைச் செய்திடுக; புணர்ந்தனுபவித்தலாகிய காமத்தில் மனதெழுமானல் நீ மணம் புரிந்துகொண்ட மனைவியோடு கூடிப் புணர்ந்திடுகவென்று சொன்னல், இவன்குறையெலாந் தொடானென்றே தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதஞ் சகல முந் தவிர்வதே கருத்தாகும் (எ-து) - இவன் மற்றவைகளையெல்லாந் தொடவேமாட்டானென் றெண்ணங்கொண்டதன்றோ? இதுபற்றித் தொடானென்றே யவற்றைத் தள்ளிவிடும்; ஆயினிதுதானே வேதத்தின் சம்மதமெனில் உயிர்கள் சமஸ்த பற்றுக்களையு மொருங்குவிட்டு விடற்கே தனதெண்ணமாம், விள்ளு மிவ்விதி யென்னெனில் பூருவ நியமமாம் விதியன்றே (எ-து)—இங்ஙனஞ்செய்யெனக் கூறிய விவ்விதி யாதுக்கெனக் கேட்பையாயின் பூர்வபட்சமாகத் தகுந்ததேயன்றி நிச்சயமானவிதியன்று, (எ-று).

நிச்சயமான விதி, சித்தாந்தம்; எனவே, பூர்வபட்சம், சித்தாந்த பட்சமென விரண்டாம். பூர்வபட்சம், களைதற்பாலது; சித்தாந்த பட்சம், நிலைத்தற்பாலது. இவ்விதி நிலைத்தற்பாலதன்றென்பார், 'பூருவம்' என்றார். 'விரும்பி

னால் மகங்கள் செய்,' 'காமத்தின் மனதானால் * * கலவிசெய்' எனவே, விரும்பாமற் போனால் செய்யவேண்டாம், மனதில்லாமற்போனால் செய்யவேண்டாமென்பதாயிற்று. ஆகவே, இது கன்மிகளுக்கு விதித்ததென்பது பெற்றாம். பெறவே, பூர்வபட்சமெனக் கண்டாம்.

(க-து.) விதிக்கடங்காதார்க்கு விதித்த தந்திரமிஃதென்பது. இங்ஙனமாய தந்திரங்களைக் கன்மகாண்டத்தி லறிக. குறையெலாந் தொடுதலாவது கடைதோறுஞ் சென்று போதைமிருதியா லவமானப்படலும், நல்லோரா லிகழப்படலும், பிறர்மனை நயத்தலும், அவமானமெய்தலும், நடுக்க மகலாமையுமாம். சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாவதெற்றிற்கு? ஆன்மாக்க ளெப்பற்று மகன்றிருக்கிற் பிறவி யகன்றிருக்கு மென்பதுபற்றி யென்க. வேதம் ஆன்மாவறிவாதலில் அறிவுமாத்திரமாக நிற்க ஞான காண்டத்திற் பிரதிவாதிக்கின்றதே; இதனால், கன்மகாண்டத்தில் பற்றுக்க ளகறற்குத் தந்திரமும், ஞானகாண்டத்தி லறிவாக விளங்கற்குத் தந்திரமுங் கூறுமெனக் கண்டாம். இது காருணியத்தை விளக்குகின்றது. 75

76 - கவி. அ - கை.

[மெல்ல மெல்லப் பற்றுக்க ளகறற்குத் தந்திரங்களை வேதங்
கூறுதலை யறிந்து கருமம் புரிதலை யொழிந்திடுகவென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதிபின் மணந்துபா ரென
ல்பாராய், மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற
விதிபாரா, யிதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவன்னிக் கிகழ்ச்சி
யற் றதும்பாரா, யதைய றிந்துகன் மங்களா சைகளொழிந் தான
ந்த மடைவாயே.

(இ-ள்.) மதுவிறைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதிபின் மணந்துபாரெனல் பாராய் (எ-து)—மதுமாமிசங்களைப் புசியென்ற வேதமானது பின்னர் மோந்து பார்; புசியாதே யென்பதைப் பார், மிதுனவிச்சையும் புத்திரோற்பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய் (எ-து)—புணர்ச்சியாசையும் புத்திரோற்பத்தி வேண்டுமாதலா லதுபற்றி விருப்பங்கொள்ளென்று கூறும் விதியினைப் பாராய், இதையும் விட்டொழி யதிநயிட் டிகவன்னிக் கிகழ்ச்சியற்றதும் பாராய் (எ-து)—மதுவிறைச்சியோடு புணர்ச்சியையும் ஒருங்கே விட்டொழிந்த சந்நியாசிக்கும், நயிஷ்டிகப் பிரமசாரிக்கும் யாதோர் பழிப்புமற்றதென்பதும் பாராய், அதையறிந்து கன்மங்க ளாசைகளொழிந் தானந்தமடைவாயே (எ-து)—இங்ஙனங்கூறு மவ்வேதத்தின் கருத்தையறிந்து புண்ணிய கன்மங்களில் வைத்த ஆசைகளினின்று நீங்கிப் பிரஹ்மானந்தத்தை ஞானத்தி னாலடைதி, (எ-று).

முதலில் உண்க புணர்க என்ற வேதம் கடையில் முகர்க, புத்திரோற்பத்தியால் விரும்புக வென்றது பற்றறுத்தற்கென்க. முதலில் கூறியது உயிர்

தன்வயப்படற்கும், கடையில்கூறியது உயிர்சேவலமாதற்குமெனவறிக. புத்திரோற்பத்தியால் மிதுனவிச்சையும் விரும்புகவென்றது புத்திரனுக்குக் கூடும் பங்காக்கும் யோக்கியம்வரில் புணர்ச்சி விருப்பம்விட்டுத் தவத்துக்கு வனத்துக்கேக வேண்டுமென்னும் பொருள்பட நின்றது. இகழ்ச்சியற்றதென்பது மென்னுது இகழ்ச்சி யற்றதுமெனக்கூறலின், என்பதெனல் சொல்லெச்சம். 'கன்மங்களாசைகளொழிந் தானந்தமடைவாயே' என்பதனால், கன்மஞ் சுகந்தருமெனல் பூர்வபட்சமெனவும், ஞானஞ் சுகந்தருமெனல் சித்தாந்தமெனவுங் கொள்க.

(க - து.) இவ்விரண்டில் ஞானமே சுகந்தருமெனத் துணிந்தாமென்பது. இஃதொருதலை துணிதலென்னு மதம். இதுகாறுங் கருமமே சுகந்தருமெனக் கொண்டிங்கே மறுத்தலினிது பிறர்தம் மதமேற்கொண்டு களைதலென்னு மதம். கருமமே சுகந்தருமென்பா ரிக்கருத்தறியாதார்; அறியி னக்கணமே அதனை விடுவர். 76

77 - கவி. அ - கை.

[சுக மிருவகையுள் கருமசுக மோரவசரம்பற்றிக் கூறியதாக வேற்றனன்.
இது நிற்க; முன்னர் 70-வது கவியில் "பங்கமாகு மஞ்ஞானத்தை...
பகைசெயா துறவாக்கும்" என்பதுபற்றி ஐயஞ் சிறிதுளது; அதனை
யகற்றல் வேண்டுமென வினவலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உலக மானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற வழிகூடும்
பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானு
னிலவி லேமறுப் போலவஞ் ஞானமு நிமலஞா னத்தோடே
குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) உலகமான வஞ்ஞானமுங் கருமமு முறவென்றவழி கூடும் (எ-து)-சகத்துருவமாக நின்றுள்ள வறியாமையும் யாகாதி கிருத்தியமும் தம்முள் உறவாகுமென்று தேவரீர் கூறியவழி யேற்றற்பாலதே, பலவுமானவஞ் ஞானமுஞானமும் பகையென்ப துளதானால் (எ-து)—சகத்துருவமாகவன்றியு மின்னும் பற்பல விநோதரூபமாகவு மிருந்துள்ள அறியாமைக்கும் அறிவுக்கும் பகையென்பது உண்மையானால், நிலவிலே மறுப்போலவஞ் ஞானமு நிமலஞானத்தோடே குலவிநின்றிந்தச் சிருட்டிகள்செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி (எ-து)—குருமூர்த்தியே! நிலவிற் களங்க முறவாயிருப்பதுபோல அறியாமையும் நின்மலமான அறிவோடுகூடி உறவாக நின்று இந்தச் சிருஷ்டியாதிகளைச் செய்யத்தான் கூடுமோ? கூடாதே, (எ-று).

'உலகமான வஞ்ஞானம்' 'பலவுமான வஞ்ஞானம்' என்பன, அஞ்ஞானத்தை முதற்காரணமாக வுலகமு மின்னும் பிறவும் பெறுநிற்றலின், காரியங்கள் காரணமாக வுபசரிக்கப்பெற நின்றன; நிற்கவே, அபேதகாரண காரியமெனப் பெற்றும்; பெறவே, அறியாமையே சகமாதி மூன்று மென்ப

தாயிற்று. இத்துணிபுபற்றியே காரியத்தை முன்னருங் காரணத்தைப் பின்னருங் கூறினாரென்க. அறியாமையே சகமாதி மூன்றெனலை நியாயமாதியா லுணர்த்துதும். இங்ஙன முணர்த்த வலியில்லார்,யாதுகூறினும் அது துவிதமாக முடியும்; முடியின், பிறவி நாசமின்றாம்; பயனென்னை? இது நிற்க. களங்கத்துக்கு நிலவு இடமாதல்போல, அறியாமைக்கு அறிவு இடமாயிற்று; ஆகவே, அறிவு பூரணமும், அறியாமை யேகதேசமுமெனக் குறிக்கப்பட்டன. நிமல மின்றாதலின் 'அஞ்ஞானம்' என்றார். நிமலஞானமென்றது பொருளைப் பொருளாக வுணருமவசரத்தை. சக்கரவர்த்திக் குறவாக நின்றவ னிலத்தை யாளல் கூடும், பகையாக நின்றா ளல்கூடுமா? அதுபோல, ஞானத்துக் குறவாக நின் றதன்கண் ணஞ்ஞானஞ் சிருட்டியாதிகள் செய்தல்கூடும், பகையாக நின்று செய்தல்கூடுமாவென்பான், 'அஞ்ஞானமு ஞானமும் பகையென்ப துளதானால் நிலவிலே மறுப்போல வஞ்ஞானமு நிமலஞானத்தோடே குலவி நின் றிந்தச் சிருஷ்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ' என்றான்.

(க-து.) ஞானத்துக்குப் பகையாக அதினின்று அஞ்ஞானஞ் சிருஷ்டியாதிகள் செய்வ தெங்ஙனமென்பது. 'பலவும்' என்றதனால், சகமோடேனைய விரண்டும் வருவித்தாம். உள்ளதென்பது உளதெனல் தொகுத்தல்விகாரம். செய்யவும் என்பதிலும்மை யிழிவுசிறப்பு. கூடுமோ வென்பதி லோகாரம் எதிர்மறை. பலவெனல், உயிரையும் பரத்தையும்; என்னை? "ஒன்றல் லன பல தமிழ்நடை வடநூ, லிரண்டல் லனபல வென்றிசி னோரே" என்பதனாற் காண்க. பலவுமென்ப திறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. 77

78 - கவி. அ - கை.

[பொதுப்பட ஞான மென்றாரேனும், அது சொரூபஞானம் விருத்தி
ஞானமென விரண்டாம்; அஞ்ஞானத்துக்குச் சொரூபஞான
முறவும், விருத்திஞானம் பகையுமென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொரூப ஞானமும் விருத்திஞா னமுமென்று சோதிஞானம
திரண்டாம், சொரூப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாத் தோன்
றும்வே றிலைமைந்தா, சொரூப ஞானமஞ் ஞானசத் துருவன்று
சுழூத்தியிற் கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ் ஞானத்தைச்
சுடும்விருத் தியின்ஞானம்.

(இ-ள்.) சொரூபஞானமும் விருத்தி ஞானமுமென்று சோதிஞானம திரண்டாம் (எ-து)—சோதிஞானமானது சொரூபஞானமெனவும் விருத்தி ஞானமெனவு மிரண்டாக நிற்கும், சொரூபஞானமே விருத்தியின் ஞானமாத் தோன்றும் வேறிலைமைந்தா (எ-து)-ஞானபுத்திரா! சொரூபஞானமே விருத்தி ஞானமாகத் தோன்றுவதே யன்றி யஃதோர் பொருளாகத் தனித்தெங்கணு மில்லை, சொரூப ஞானமஞ் ஞானசத் துருவன்று சுழூத்தியிற் கண்டாயே (எ-து)-சொரூபஞானமானது அஞ்ஞான சத்துருவே யன்று; இதனைத் தின

சுழுத்தியிற் காண்கின்றனையே, சொரூபஞானத்தின் மருவு மஞ்ஞானத்தைச் சுடும் விருத்தியின் ஞானம் (எ-து)—சொரூபஞானத்தி லுறவாக மருவி நின்றுள்ள அஞ்ஞானத்தை விருத்திஞானமானது எரித்துவிடும், (எ-று).

என்றெனலை யீரிடத்துமொட்டுக. சுழுத்தியிற் சகந் தோற்றவில்லையென்று அங்கே யறியவிடாது எவ்வுயிர் கேவலத்தின்கண்ணும் அறிவிருத்தலின் அதனை, ‘சொரூபஞானம்’ எனவும், தனித்துந் தன்னைத்தான் காணவொட்டாதது அறியாமையாதலி னதனை, ‘அஞ்ஞானம்’ எனவும், அறிவு மறியாமையு மபேதமாக ஆங்குறவாக நிற்றலின் ‘சொரூபஞான மஞ்ஞானசத்துருவன்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே’ எனவும் கூறினர். சமாதியி லுதிக்கு ஞானம் விருத்தி ஞானமெனவும், ஞானவான்கள் சிந்தையாக விளங்குவது சோதி ஞானமெனவும் கொள்க. சொரூப ஞான மஞ்ஞான சத்துருவென்று எனப் பாடமோதில் மறுபடியும் மாறுபட்டு முரணுதலுக் கென்செய்தும்? வலிந்துரை கோடலிற் பிறர் பழிப்புக் கிடமாம்; இதனை விடுதல் நன்கு. சுழுத்தியில் மூடவயமாகாது தானறிவாகவிருந்து அம்மூடத்தை யெதிரிட் டறிதல் பற்றிச் சத்துருவென்றதெனின், சுழுத்தியிலஞ்ஞானக்கே டெய்தியதுண்டா? முத்தி பெற்றாருண்டா? விசார மெற்றிற்கென வரும்? இங்ஙனமாய வினவுக்கெல்லா மென்செய்தும்? உரைக்குப் பாட்டன்று, பாட்டுக் குரையாதலிற் பாட்டுச் செல்வுழிச் செல்லல்வேண்டும்.

(க-து.) விருத்திஞானமும், அஞ்ஞானமு முறவன்றென்பது. எனவே, சொரூபஞானமு மஞ்ஞானமுஞ் சத்துருவன்றென்பதாயிற்று. இது விருத்திஞானத்தோடன்றிச் சொரூபஞானத்தோ டுறவாமளவுஞ் சிருட்டியாதி நடக்குமெனக் குறிப்பித்ததாம். சோதிஞானத்தையன்றிச் சொரூபஞானமும் சொரூபஞானத்தை யன்றி விருத்திஞானமு மின்றெனக் கூறவந்தது அஞ்ஞானஞ் சிருட்டியாதிகள் செய்தற் குத்தரங் கூறவேண்டியென்க. விருத்திஞானமெழி லஞ்ஞான மிருந்தாலன்றோ சேட்டை யுண்டாம்; இன்றாதலா லிதுவே யஞ்ஞான நாசத்துக் கெல்லையென்க; அவனே யிவனென்றாற்போலச் சொரூபஞானமே விருத்தியின் ஞானமென் றிருத்தலின், ஏகாரந் தேற்றம். 78

79 - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானஞ் சொரூபஞானத்தா லெரிபடாது விருத்திஞானத்தா லெரிபடுமென்பதை உவமான பூர்வகமாக இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாதது சொரூபஞா னந்தானே, விருத்தி ஞானமாச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்தத்திற் பற்றியக் கினியாகி, யெரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறிவாயே.

(இ-ள்.) துருத்திமாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாதது சொரூபஞானந் தானே விருத்திஞானமாச் சுட்டதெப்படியெனில் (எ-து)—துருத்திபோல்

வதாவுள்ள மாயையாகிய அஞ்ஞானத்தைச் சுழுத்தி யவஸ்தையி லெரிக் காதது சொரூபஞானமாம்; அது தானே விருத்தி ஞானமாகஙின் றெரித்த தெங்ஙனமோ அதனைத் தெரிவிக்கவேண்டுமெனில், வெய்யிலா லுலகெங்கும் பரித்த சூரியன் சூரியகாந்தத்திற் பற்றியக்கினியாகி யெரித்தவாறுபோல் (எ-து)—உஷ்ணக் கிரணத்தினு லுலக முழுவதுஞ் சுமந்த சூரியனுனவன் சூரிய காந்தக் கல்லிற் பற்றி யக்கினிவடிவமாகஙின் றனைத்தையு மெரித்து விடுகின்ற தன்மையைப்போல, சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்குமென் றறி வாயே (எ-து)—நிட்டையின்கண் விருத்தி ஞானக்கினியா யெழுந்து அதனு லஞ்ஞானத்தை யெரித்துவிடுமென் றறிதி, (எ-று).

துருத்திபோல்வது உசுவாச நிசுவாசம்; அதனையுடையது உடல்; அவ் வுடல் நானென லறியாமை; அவ்வறியாமையே மாயை; இந்த மாயையே அஞ் ஞானம்; ஆதலின் 'துருத்திமாயை' என்றூர். துருத்தியென்பது ஊதுந்துரு த்தி. இதுபோன்றது மாயையெனப் பொருள்படும்; படுதலா லுவமைத்தொ கை; பண்புத்தொகையன்று. தனதாக்கினையினு லுலகைச் சுமக்கின்றவ னரச னென்றூற்போல, வெய்யிலா லுலகெங்கும் பரித்த சூரியனென்றிருத்தல் முறை. வெய்யிலா லென்பது பரித்தலென்னும் வினைகொண்டு முடிய, எரித்தலென்னும் வினைகொண்டு முடித்தற்கிடமின்று; எரித்தலுக்காக்கின், பரித்தலுக் கேதுவெங்கே? இதுநிற்க. சூரியன் தானே பஞ்சையெரிக்காமல் சூரியகாந்தத்திற்பட் டெழுந்த தனது அம்சாக்கினியா லெரிப்பான்; அது போல, சொரூபஞானமானது தானே அஞ்ஞானத்தை யெரிக்காமல் சமாதி யில் தனிப்பட்ட விடத்து உதித்த தனது அம்ச விருத்தி ஞானத்தா லெரிக்கு மென முடிக்க. இதனு லஞ்ஞானத்திற் குறவு சொரூப ஞானமும், பகை விருத்தி ஞானமுமேயென வற்புறுத்தினு ரென்பது பெற்றூம்.

(க-து.) விருத்திஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நாசமாமென்பது. சொரூபஞா னம் சூரியன்; பரிபாகவறிவு சூரியகாந்தம்; விருத்திஞானம் அக்கினி. மாயா காரியத்தை மாயையென்றது, காரணவாகுபெயர். வெய்யிலா லுலகெங்கும் பரித்த சூரியனென் றடைகொடுத்தது, வெய்யிலா லெரிக்காம லென்னு நியமந் தோன்றற் கென்க. 79

80 - கவி. அ - கை.

[விருத்திஞானமும் மனத்தொழிலாலாயது, இதுவுங் கரும மன்றூே?
இஃதஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குமன்றூே? இங்ஙனமிருக்க,
கருமம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்காதென்ற தென்னை?
என வினவலை இக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய தொழிலெல்லாங்,
கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமந்தக் கரணகா ரியமன்றூே, வுரிய
கன்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்குமென் றூேதினு லாகாதோ, பெரிய
ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே

(இ-ள்.) அருளுமையனே திரிவிதகரணத்தா லாகிய தொழிலெல்லாங் கருமமல்லவோ (எ-து)—சகலார்த்தத்தையு முணர்த்தியருளிய கர்த்தனே! மனோவாக்குக் காயங்களாலாகிய கிரியையனைத்துங் கருமமல்லவா, விருத்தி ஞானமு மந்தக்கரண காரியமன்றோ வுரிய கன்மமஞ் ஞானத்தைக் கெடுக்கு மென் றோதினாலாகாதோ (எ-து)—விருத்தி ஞானமென்பதும் மனதின் காரியமல்லவா? இங்ஙனங் காரிய மாக்கற்குரிய விருத்தி ஞானமென்னுங் கன்மம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்துவிடுமென்று சொன்னாலாகாதோ, பெரிய ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே (எ-து)—மேலான ஞானமென் றதற்கொரு பெயரிட்ட மகிமையைத் தேவரீர் தெரிவித்தருளல்வேண்டும், (எ-று).

சமாதியாயினுந் திரிவித கரணமுமொத்துச் செய்தலன்றோ? செய்தல் தொழிலன்றோ? இந்தத் தொழிலாலாயது விருத்தி ஞானமன்றோ? இந்த விருத்தி ஞானமும் அந்தக்கரணத்தாலாகிய பயனன்றோ? இந்தப் பயன் அந்தக்கரண காரிய மன்றோ? இதனால் விருத்திஞானம் கருமமாயிற்று. இதைக் கருமமாக்கி, இந்தக் கருமத்தாற் கெடும் அஞ்ஞானமென்றா லென்ன வழு? இங்ஙனமிருக்க, இதற்குப் பெரிய ஞானமெனப் பெயரிடுவதென்னை?

(க-து.) விருத்தி ஞானமாகிய கன்மம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்குமென்பது. இன்னுங் கன்மமே முக்கிய மென்றானென்க. 80

81 - கவி. அ - கை.

[விருத்தி ஞானமுங் கன்மமும் அந்தக்கரண காரியமெனல் மெய்யே;
இதுவே சித்தாந்தமாயின், இருவகைத் தந்திர மெற்றிற்கென
விடைதரலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்தி ஞானமந் தக்கர ணத்தொடு விருத்தியா கினுமைந்தா,
வொருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்
டோமே, கருத்த னாகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்க ளவை
போல, வருத்த ஞானமோ புருடதந் திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே.

(இ-ள்.) விருத்திஞானம் அந்தக்கரணத்தொடு விருத்தியாகினு மைந்தா (எ-து)—ஞானபுத்திரா! விருத்திஞானமானது அந்தக்கரணத்தோடுகூடிச் சம்பந்தித்த புடைபெயர்ச்சியாயினும், ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்டோமே (எ-து)—ஒரு ஸ்திரீயின் பிள்ளைகளே தங்களுக்குள்ளே யொருவரோடொருவர் பகைத்து அடித்துக்கொண் டிறப்பதை உலக முழுதுங் கண்டிருக்கின்றோமே, கருத்தனாகிய புருடதந் திரங்களாங் கருமங்களவைபோல (எ-து)—கருமங்கள் அகம்பாவ முடையோனாகிய புருடனது தந்திரங்களெனப்படும்; அவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருடதந்திரமன்று வஸ்துதந் திரமாமே(எ-து)—அகமுக நாட்டத்து அதிக வருத்தத்தா லெய்திய

விருத்தி ஞானமோ வெனில் புருட தந்திரமன்று; வஸ்து தந்திர மெனப் படும், (எ-று).

ஒருத்தி காரணம் ; அவள் பிள்ளைகள் காரியம் ; அவர்க ளொருவரோ டொருவ ரடித்துக் கொள்ளுதல் புடைபெயர்ச்சி ; இறத்தல் அப்புடை பெயர்ச்சியின் பயன். இதுபோல, அந்தக்கரணம் காரணம்; விருத்தி ஞான மும்கருமமும் காரியம்; இவ்விரண்டு மொன்றோடொன்று மாறுபடல் புடை பெயர்ச்சி; மாளல் இப் புடைபெயர்ச்சியின் பயன். விருத்தியாகிலுமென் பதி லும்மை இழிவு சிறப்பு. புருடனுலாய தந்திரம் புருட தந்திரம்; வஸ்துவா லாயதந்திரம் வஸ்துதந்திரம். 'கருத்தனுகிய புருடதந்திரம்' எனவே, அகர்த்தா வாம்வஸ்து தந்திரமென்பதாயிற்று. உபாதி யானெனல் கர்த்தத்துவம்; அறிவு யானெனல் அகர்த்தத்துவம். மனம் உபாதி வடிவாக நின்றியற்றல் கருமம்; அறிவு வடிவாக நின்றியற்றல் ஞானம். இவ்விரண்டும் மனத்தின் காரியமாயி னும், அஞ்ஞானத்தை நீறுபடுத்தும்வலி யேற்றற்பாலது யாது? இதனைக்கணிப் பார் தத்துவ ஞானியரேயன்றி யேனையரல்லர். ஏனையருமெனின், சொல்லா லன்றி அர்த்தத்தாலல்லர். 'ஒருத்தி மக்கள்' என்பதனுல், தானே தாயென லமையும். தாயென்றுரை கூறவேண்டுமோ! கூறல், மிகைபடக் கூறலென்னுங் குற்றமாயமையும்; ஆதலின், வேண்டுவதின்று. புருட தந்திரமென்பது புருட னது தந்திரமென்றுவதால், வேற்றுமைத் தொகை. புருடன் தந்திரம், புருட தந்திரமென்றுயது 'சிலவிகாரமாமுயர்திணை' என்பதனுலென்க. புருடனென் னல் போதும்; கருத்தனுகிய புருடனென்றது ; ஞாயிறு திங்களென்னல் போதும்; செஞ்ஞாயிறு வெண்டிங்களென்றுற்போலும். அடைவேண்டா தவற்றிற்கு அடை கொடுத்தல் மிகையாயினுஞ் சான்றோ ரேற்றலின், வழு வமைதி யென்க.

(க-து.) தந்திர மிரண்டாக்கியதா லஞ்ஞானத்துக்குச் சத்துரு விருத்தி ஞானமெனல் தானேயமையுமென்பது. தமது புண்ணிய கன்மங்களையெல்லா மீசுவரார்ப்பணஞ் செயல் புருடதந்திரமெனல் மெய்யே. இதுபோல, வஸ்து தந்திரநிலை யெங்ஙனமாயதோவெனில், அல்ல, இல்லை, ஆம், உண்டெனற் கியை யாது நின்றுள்ளது யாதோ அது வஸ்து. சித்த மந்நான்கின் வயமாகா தவ் வஸ்துவி னேரே நிற்றலைச் சமாதியென்பர். சித்தம் பலகாலமும் நேரே நிற்க நிற்க எங்குமாநிறைந்துள்ள சிற்சோதியானது அங்ஙனமசையாது நின்றுள்ள சித்தத்தின்கண் இருளில் மின்மினிபோலவும், சுடர்போலவும், வளர்பிறை வரிசைபோலவும், சூரியோதயம்போலவும், பகலொளி போலவும், கணக் கின்றிய சூரியர்போலவும், உபாதிரகிதப்பிரகாசம்போலவும் தனதமிசம் பிரதி பலித்தல் தந்திரமென வறிக. இம்முறையை யறியார்பால் கேட்டென்பயன் ?

82 - கவி. அ - கை.

[கருமத்தைத் தியானயோக மெனவும், ஞானத்தை ஞானயோக மெனவு மிரண்டாக்கி இக்கவியில் விடை கூறுகின்றார்.]

வருத்த கன்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன்றாக் கவுங் கூடு, மிகுத்த ஞானமப் படியன்று தியானமும் விவேகஞா னமும் வேறே, செகத்தி லொன்றையொன் றாவிவன் பாவிக்குந் தியான ங்கற் பிதயோக, முகஸ்த மாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவ யோகமா மயங்காதே.

(இ-ள்.) வருத்த கன்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்றொன் றாக்கவுங் கூடும் (எ-து)— சான்றோரால் வகுக்கப்பட்டுள்ள கருமங்களானவை செய்ய வுங் கூடும்; விட்டுவிடவுங் கூடும்; வேறொன்றாக்கவுங் கூடும், மிகுத்த ஞான மப் படியன்று தியானமும் விவேக ஞானமும் வேறே (எ-து)—மிகச் சிறப் பித்துள்ள ஞானமானது அவைபோலப் புருடரால் வகுக்கப் பட்டதன்று; (எங்ஙனமெனில்), தியானமென்பதூஉம் விவேகஞானமென்பதூஉம் வெவ் வேறாக வகுக்கப்பட் டுள்ளனவாம், செகத்தி லொன்றையொன் றாவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற் பிதயோகம் (எ-து)—உலகத்தி லிவனொன்றை மற் றொன்றாகப் பாவிக்குந் தியானமே கற்பிதயோகமெனவும், முகஸ்தமாக் கண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோகமா மயங்காதே (எ-து)—பிரத்தியட்சமாகக் கண்ட ஞானமே உண்மையான ஞானயோகமெனவும் பெயர் பெறுவனவாம்; இஃததுபோலத் தெளிவின்மையா லொன்று மற்றொன்றாகக் கலங்காதே, (எ-று).

இரண்டுமொன்றென விபரீதபுத்தியா னீமயங்காதே யெனினுமமையும். 'வருத்தகன்மங்கள்', 'மிகுத்தஞானம்' என்றிருத்தலின், புருட தந்திரத்தால் வகுக்கப்பட்டுள்ள கன்மங்களெனவும், வஸ்து தந்திரத்தால் சிறப்பு மிக்குற்ற ஞானமெனவும் பொருள் கொள்ளினு மமையும். வருத்த மிகுத்த வென்றத னால் அவற்றைப் பிறவினையாக்கினும். கன்மானுஷ்டான மிட்டங்காரணமாக வாதலின் அதனை வருத்தம் பற்றிச் 'செய்யவுந் தவிரவும் மற்றொன்றாக்கவுங் கூடும்' எனவும், ஞானானுஷ்டானஞ் சுகப்பெருக்கே மேலிடச் செய்தலின், இட்டம்வைப் பெற்றிற்கு? வருத்தந்தட்ட லெங்ஙனமென்பதுகொண்டு 'அப் படியன்று'எனவும், சகளம் வேடமெனக் கொள்ளாது வேடதாரியாகக் கோட லின் 'செகத்தி லொன்றையொன் றாவிவன் பாவிக்குந் தியானம்' எனவும், வாஸ்தவ ஞானமெனினும், விவேக ஞானமெனினு மொக்கும். தேவதத்தனை அவன் வேடங் காரணமாகக் குடும்பி யென்றும், சந்நியாசி யென் றுங் காணாது உள்ளவா றவன் சுயவடிவைக் காண்டலே 'முகஸ்தமாக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம்' எனவுங் கூறினார். 'தியானமும், விவேகஞானமும் வேறே' எனப் பகுத்து 'தியானங் கற்பித யோகம்' எனவே, விவேக ஞானம்

யதார்த்த யோகமெனப் பெற்றும். கன்மம் தியானமெனவும் கற்பித யோக மெனவும் பெயர் பெற்றாற்போல, ஞானமும் விவேக ஞானமெனவும் யதார்த்த யோகமெனவும் பெயர்பெற்று நின்றது.

(க-து.) இங்ஙனமாய வேதுக்களாற் கன்மமும், ஞானமும் வெவ்வேறே யென்பது. இன்ப துன்பங்க ளிடைவிடா தொழிவின்றி வினை வசத்தா லெய் தினும், உள்ளக்களிப்பு அணுவளவேனுந் தாழாது உயராது ஒருபடித்தாக நிற்கும்; இங்ஙனநிற்றல் விழிப்பினு முறக்கத்தினுமாயின், தள்ளுவதெங் ஙனம்? கொள்ளுவ தெங்ஙனம்? இது யாதுகாரணமாக வெய்தியது? ஞானங் காரணமாக. அந்த ஞானம் வாஸ்தவமாகவும், முகஸ்தமாகவு மிருக்கும்; அஃ தபரோட்ச ஞானமன்றிப் பரோட்ச ஞானமன்று. இஃதென்னவலியது? மேல் கீழொப்பின்றெனச் செய்யும் வலியது. யாதாகச் செய்யும் வலியது? சமஸ் தமுஞ் சின்மாத்திரமாகச் செய்யும் வலியது. இது காரணமாக வெய்திய சுக மெங்ஙனமாயதோ? இதனை யுடையாரே யறியவேண்டும்; அயலாயிஞ ரெங்ஙன மறிவர்? முகஸ்தமாக்காணுஞானம் அத்துவிதி யிடத்தும், கற்பித யோகம் ஏனையோரிடத்து மெனக்கொள்க. அஃததிஷ்டானம், இஃதா ரோபம்; அது மாறாதது, இது மாறுவது. 82

83 - கவி. அ - கை.

[மேற்கூறிய விருவகை யோகத்தி னிலக்கணங்களையும் இக்கவியில் விளக்கி அஞ்ஞான நாசத்தையுங் கூறுகின்றார்.]

கண்ட றிந்தது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனையோ கங், கண்ட பேர்சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மற வாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்கள்பொய் கறுவியஞ் ஞானத்தைக், கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறிவாயே.

(இ-ள்.) கண்டறிந்தது ஞானங் கேட்டதுதனைக்கருதுபாவனை யோகம் (எ-து)—பிரத்தியட்சமாகக் கண்டறிந்தது ஞானயோகமெனவும் ஒருவர் சொன்னவண்ணங் கேட்டதனைப் பாவிப்பது பாவயோகமெனவும் பெயர் பெறுவனவாம், கண்டபேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மற வாதே (எ-து)—கண்டவர்கள் சொல்லக்கேட்டது மறந்துபோகும்; அங்ஙன மாகாது தான் கண்டது மறந்துபோகுமா? மறந்துபோகாதே; கண்ட வஸ்து மெய் தியான வஸ்துக்கள் பொய் (எ-து)—நேரே கண்ட வஸ்து யாதோ அது மெய்; பாவிக்கப்பட்டவைக ளெவைகளோ அவைகள் பொய், கறுவி யஞ்ஞானத்தைக் கண்ட வக்கணங் கொல்வது ஞானமே கருமமன் றறி வாயே (எ-து)—அஞ்ஞானத்தைக் கண்ட வக்கணமே யதனைச் சீறிக் கோறற்பாலது மெய்ஞ்ஞானமே யன்றிக் கரும மன்றென அறிதி, (எ-று).

வஸ்து மனோவாக்குக் கெட்டுமெட்டா தென்பது பற்றி முன்னரே கூறியிருப்பதால், இங்கே கூறவருவது முறையன்று; ஆயினும், இங்கே சற்று விசாரிக்குதும். கால தேச வஸ்துவை யன்றிச் சகமெனல் தோற்றன் மாத்திர முஞ் சொன்மாத்திரமுமாக முடிகின்றதே ; இப்போது உலகமெனற்குப் பொருளெங்கே ? இதோ தோற்றுகின்றதேயெனில், அம்மூன்றிற் படாது காட்டலாமே ? பொரு ளிடங் கால மென்னுங் காரணங் கருதாவிடத்துத் தோற்றலும், கருதியவிடத்துத் தோற்றாமையுமானால், அப்போது உலகிருப்புக்கும் இன்மைக்குங் காரணங் கருதாமையுங் கருதலுமாகின்றதே, இவ்விரு புடைபெயர்தலுக்கும் வினைமுதல் மனமாகின்றது. இந்த மனதையன்றிப் புடைபெயர்ச்சியும், இந்தப் புடைபெயர்ச்சியையன்றிச் சகத்துண்மையு மின்மையு மெங்கே ? ஆதலின், மனோகற்பிதமே, யுலகமென்பதாயிற்று. இதற்கு உதாரணம் ஞானவாசிட்டம், விரதசூயை கதை 3-கவியிற் காணலாம். மனமானது தானே சகத்தாகப் பரிணமித்துத் தானே தன்னைப் பார்க்கின்றதென்றால், தன்னை விகற்பித்துத் தன்னைத்தான் காண்கின்றவிது தன்னைத் தான் விகற்பிக்காமல் சுயம்பாகக் காண்பதரிதோ ? அங்ஙனந் திரும்பாத குறையே யன்றி வேறன்று. இதற்கு உதாரணம் ஞான வாசிட்டதில் "ஆன்றவம்மனம் பூர்ணத்தையடைந்து பூரணவெண்டிங்கள் போன்றுறவிளங்கும்" என்னுங் கவியாற் காணலாம்.

(க-து.) இவ்விருவகை யோகவிலக்கணங்களையும் விளக்கியதா லஞ்ஞானத்திற்கு ஞானமே சத்துருவெனத் துணிந்தாமென்பது. உலகத்தில் பெரும்பான்மையும் அனேகர் வேதாந்திகளென மடாதிபதிகளாயிருந்து 'கண்டறிந்தது ஞானம்' என்பதற்கு உரை, வேதாந்த நூல்களா லறிவேயுண்மை யெனக் கூறி யிருப்பதை மனதில் திடபாவமாக உறுதிகொள்வதெனவும், மனனம், நிதித்தியாசனம் இதுவேயெனவும், இதற்குப்பயன் ஈசனை வந்தித்தலேயெனவும், இஃதல்லவெனப் பரமஞானிகள் சொல்லினுங் கேளாது எங்கள் மரபின் வழித்தாக நடக்குதுமெனவும் கூறுவர். இஃதென்ன புதுமை! "கேட்டதுதனைக் கருதுபாவனையோகம்" எனற் கென்செய்வர்? 'கண்டவஸ்துமெய் தியானவஸ்துக்கள் பொய்' என்பானேன்? நிச்சயஞானம் பரோட்சஞானமிற்றே! இஃது அபரோக்ஷஞானமாகுமா! ஆகுமெனில், ரவியாதியின்றியிருள் நாசமாகுமா? யுத்தியாவது அனுபவமாவது உண்டா! இதோ சூரியனென நினைத்தாலும், சொன்னாலு மிருள் போகுமா! போகுமானால், கருமமும் விருத்திஞானமுமென விரண்டாகக் கூறுவானேன்? அறிவே உண்மையென நினைவால் திடபாவங்கொள்ளில், அறிவு திருசியங்களிலொன்றாய் முடியும்; அல்லது பாழாகவேனும், நினைவாகவேனு முடியும் ; பாழெனில் மாயை ; திருசியமெனி லுலகம்; நினைவெனில் தனது சூக்குமதேகம். அறிவு இங்ஙனமாயதன்றோ ? என்னை ? "அறியாப்பொருள் காரண மாயைகுறித் தறியும் பொருள் காரியமா முலகிந், நெறியாற்றிகழ் நான்மறை யந்தமெலா நீயன்

றென வோது நிரந்தரமே'' என்றும், ''அறியும்பொருளன் றறியாப்பொருளன் றறிவாகிய நீயெனு மப்பொருடான், பொறியின் வழிநின் றறியும் பொருளோ போதக்கண்விழித் தறியும்பொருளே'' என்றும், ஆன்றோர் கூறுதலின், தேகாதி தத்துவக்குழாங்கள் அறிவானால் சிவமறிவாகலாம். சிவதரிசனத்தில் தத்துவங்களும், தத்துவதரிசனத்திற் சிவமும் அபாவமாமன்றோ? இவ்விரண்டையும் அது அதுவாயிருந்தறிந்தது அறிவாயிற்றே! அஃதிருந்தபடியிருக்கின்றதே! அது சிவமாகுமா? தத்துவங்களாகுமா? ஆகாதே; இவ்விரண்டவசரநிலையாயும், அன்றாயுமிருக்கின்றதே! இவ்வறிவே சகலநாகை இருந்தும் ஆங்காங்கு எட்டப்புகில் தூரதூரமாக வகன்று ஏகின்றதே! இதனைத் தரிசிப்பதற்கன்றோ, சிரவண மனனாதிகள்செய்வது? இவ்வறிவைத் தவிர மேலாயதென்னையுளது? இருக்கின்றதெனின், அது தானாயிருந்தறிவதும் இவ்வறிவுதானே; அன்றெனின், அறிவுகருமானுஷ்டானமும் ஞானானுஷ்டானமும் புரிவதுபயன் வேண்டியன்றோ? அப்பயனறிவுக்கன்றோ? அப்பயனிப்போதும், இப்பயனப்போதுமுண்டா? பயனென்றி லொன்றில்லாததாயினும் அதனையனுபவிக்கும் அறிவு எப்போ தின்று? எப்போதுமிருக்கின்றதெனின், இதனை இலட்சியார்த்தத்தாற் காணாது பராக்கிற் செல்வதென்னை? இவ்வறிவையன்றி நானெனற்குப் பொருள் கண்டிலமே; உபாதி நானாகுமா? ஆகாத உபாதியை நானெனப் பார்ப்பதுபோல, நானெனலை விசாரித்து உண்மையாகப் பார்க்கவேண்டுமன்றோ! எங்கே பார்க்கின்றனம்? தன்னை விட்டுத் தனக் கயலை நாடப் புறப்பட்டனமே! இதுதானா வேதாந்தி யென்பதற்கு உபநிடத சம்மதம். நன்றுநன்று! இப்போதே யிப்பெயரை யொழிக்காவிடில், நம்பியடுப்பார் கெடுவர். இது திண்ணம். இதுநிற்க. இவரிப்போதே உலகை மித்தையாக்கற்கறியார்; எங்ஙனம் பிரஹ்மமாக்குவர்? மித்தையாக்குவரெனின், இவ்வுலகஞ் சுழுத்தியிலில்லையெனக் கூறுவதா மித்தையாக்கல்? நன்று நன்று. இப்போதுமில்லாதகானனீரையுவமைகூறவந்தது உலகமிப்போதுமில்லையெனற் கன்றோ? இக்காலத்தில்கேட்கி லக்காலத்தில்கூறவருவதுகல்வித்தேர்ச்சியையுமனுபவத்தெளிவையுங் காட்டுகின்றதே; இது நல்ல வேதாந்தம்! இங்ஙனங் கூற லுடலை வளர்த்தலாகுமேயன்றி யுணர்வை வளர்த்தலாகுமா? இனியாவதிம்மடமைமரபைவிட்டுத் தன்னை யுள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோற் காட்ட வல்லாரைத் தேடி யடுக்கிற் பிழைக்குநும்; அன்றேற் கெடுநும். இஃதகங்காரத்தாற் கூறியதன்று; துக்க நிவிர்த்திக் கென்க. நாம் ஏகமெனலைச் சொல்லாற் காணாது கண்ணாற்காணத் துணிபி னது பயன் படும். 'கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ்துக்கள் பொய்' என்பதி லையமென்னை? தன்னைத்தான் காணாதவளவும், சகசீவபரஞ் சத்தியம்; காணின் மித்தை. எனவே, காணாமையே சத்தியமெனவும், காட்சியே மித்தையெனவு மாயின. ஆகவே காணாமையுங் காட்சியுந் தனது புடைபெயர்ச்சி; அப்புடைபெயர்ச்சிக்கு வினைமுதல் தான். இங்ஙனந் தன்னையன்றி வினை நிகழ்தலும், வினை நிகழ்தலையன்றிச் சத்தியமும்

மித்தையுமில்லையெனக் கண்டாம். இதனினும் மிக்க வித்தை யெங்கு மில்லை. இது பிறவி தவிர்க்கும்; ஈசுவரார்ப்பணஞ் செய்தலாகிய புண்ணியமோ அதன் பலனையனுபவிக்கப் பிறவிதரும். ஆதலின், "பிறப்பென்னும்பேதைமை" என் றார் பெரியோர். கேட்ட வண்ணம் பாவித்தல் யோகம்; பாவித்தவண்ணங் காண்டல் ஞானம். இங்ஙனங் காண்டலைத்தான் ஞானகதப் பிரத்தியட்ச மென்பர்; அது பாவனை யன்று. 83

84 - கவி. - அ - கை.

[தியானம் அசத்தியமென்றால், அதுகாரணமாக வெழும் முத்தியும் அசத் தியமன்றோவென்ற வினாவிற்கு விடை இக் கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய மன்றென்றால்,
சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேநீகே, ளுருவங்
கேட்டவன் றியானிக்கும் பொழுதிலவ் வுருவம்வாஸ் தவமன்றே,
யுருவ மாகுமப் பொழுதுகண் ணுற்கண்ட வுருவம்வாஸ் தவமாமே.

(இ-ள்.) சருவமுத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய மன்றென் றால் (எ-து)—சர்வமுந் தானாகவிளங்கும் முத்தியை நேரேதருகின்ற தியான யோகமும் மித்தையாமெனத் தேவரீர் கூறினால், சருவமுத்தியுஞ் சத்தியமன் றென்று சங்கியா தேநீகேள் (எ-து)—சர்வமுந் தானாகும் முத்தியுந் தியானங் காரணமாக வந்தபடியால் அதுவும் மித்தையாகின்றதேயெனச் சங்கியாமலே யான் சொல்வதை நீகேளுதி, உருவங்கேட்டவன் தியானிக்கும் பொழுதி லவ் வுருவம் வாஸ்தவமன்றே (எ-து.)—பிரஹ்மஸ்வரூப மிங்ஙன மிருக்கின்ற தெனக் கேள்வியுற்றவ னதனைச் சிந்திக்கும்பொழுதி லதுவிளங்காமையா லப்போதந்தப் பிரஹ்மஸ்வரூபம் அவனுக்கு வாஸ்தவமல்லவே; ஆயின், உருவ மாகுமப் பொழுது கண்ணுற்கண்ட வுருவம் வாஸ்தவ மாமே (எ-து) - தானே யந்தப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாகும்பொழுது பிரத்தியட்சமாக ஞானக்கண்ணுற் கண்ட அவ்வடிவ மப்போது உண்மையாகாதா? உண்மையாகுமே, (எ-று).

அதற்கு உத்தரமிருப்பதால் 'சங்கியாதே நீகேள்' எனவும், கேள்விப்பட் டுத் தியானிக்கில், அது சாதனமன்றோ? சாத்தியப்பட்டவிடத்தன்றோ அது தானாகவிளங்கும்? அப்போது விளங்காததனாற் பொய்யானதும், விளங்கின தால் மெய்யானதும் அவனுக்கன்றி வஸ்துவுக்கன்றே. ஆதலின், 'தியானிக் கும் பொழுதிலவ் வுருவம் வாஸ்தவமன்றே' எனவும், 'கண்ணுற்கண்ட வுருவம் வாஸ்தவமாமே' எனவுங் கூறினார். காரணம் தியானம்; காரியம் முத்தி. காரணம் பொய்யாகும்போது காரியம் மெய்யாகுமா வென்பது சங்கை. இதனைத் தானே ஆசங்கித்தார். தியானமே முத்தியென்பதை மறுத்தற்குத் தியானம் மித்தையென்றாரென்க. தியானமே முத்தியாயின், மேலே ஞான மெற்றிற்கு? தியானத்தாற் பரோட்சமும் ஞானத்தா லபரோட்சமுமெனப்

பெற்றும்; பெறவே, தான் சுயம்பிரகாசமாக விளங்கல் வாஸ்தவம்; அன்றாக விளங்கல் வாஸ்தவமன்மை யென்பது கண்டாம்.

(க-து.) பிரத்தியட்ச ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நாசமாமென்பது. பிரத்தியட்சஞானமாயின் திரிபுடியாமேயெனின், சமஸ்தமுஞ் சொப்பிரகாசமாகவிளங்கில் அயலெனலேது? இல்லையே. ஆதலின், திரிபுடி நாசமெனக் கொள்க. எங்ஙனமெனின், ஞாதுரு ஞானம் ஞேயமென்பவற்றுள், இடையிலுள்ள ஞானத்தை விளக்காவிடில் திரிபுடியுண்டு; விளக்கில் எங்கே? ஆதலின், அஞ்ஞான விமோசனத்திற்குக் 'கண்ணுற் கண்டவுருவம் வாஸ்தவம்' எனக் கூறினர். இதனை விரிக்கிற் பெருகும். 84

85 - கவி. அ - கை.

[தியானிப்பானுக்குத் தியானம் மித்தையாயினும், அவன் தியானித்த வண்ணம் பெத்தமேனும் முத்தியேனு மெய்துமெனலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமுத் தியைநல்குந், திடம் தானதெப் படியெனி லவரவர் தியானமே பிறப்பாகு, முடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களா குவர்மைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமா குவர்மெய்யே.

(இ-ள்.) சடமதாகிய தியானமெய்யாகிய சர்வமுத்தியைநல்குந் திடம் தான தெப்படியெனில் (எ-து) - சடமாக நின்றுள்ள தியானமானது சர்வமுந் தானாகவிளங்கும் மெய்யாகிய முத்தியைத் தருமென்றதிடத்தை யுறுதியாகக் கொள்வது எங்ஙனமெனக் கேட்பையாயின், அவரவர் தியானமே பிறப்பாகு முடல மாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களாகுவர் மைந்தா (எ-து). ஞானபுத்திரா! எவரெவ ரெங்ஙன மெங்ஙனந் தியானிக்கின்றார்களோ அவரவர் தியானத்தின் வண்ணம் அங்ஙன மங்ஙனமாய பிறப்பெய்தும்; எங்ஙனமெனில் தேகவாசைகொண்டு சிந்திக்கில் சிந்தித்தவண்ண மதற்குரிய வுடல்க ளெடுப்பார்கள், தொடர்பவங்கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமாகுவர் மெய்யே(எ - து.)—விடாது தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவிகெடவேண்டிப் பிரஹ்ம சொரூபத்தைத் தியானஞ்செய்யிற் பிரமஹ்சொரூபமாக விளங்குவர்; இது சத்தியமே; இதனைச் சிந்தித்தறிதி, (எ-று).

'சடமதாகிய தியானம்' என்றது தியானம் தன்னையும் மற்றொன்றையு மறியாதெனவும், 'மெய்யாகிய சர்வமுத்தி' என்றது தானன்னியமாகாது தானேதானாக விளங்கலெனவும் பொருள்படுமாறு காண்க. உயிரெனல் உணர்வு; என்னை? "உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த, வுடன்முதலனைத்து முயிரல் பொருளே" என் றோதப்படுதலின். இதில் 'உணர்விய லாமுயிர்' என்பது அறிவுமயமாகிய உயிரெனக்கொள்க. இதுபற்றி யோரறி

வுயிர் "புன்மர முதலவுற் றறியுமோ ரறிவுயிர்" எனவும், ஈரறி வுயிர் "முரணந் தாதிநா வறிவொடீ ரறிவுயிர்" எனவும், மூவறிவுயிர் "சிதலெறும் பாதிமூக் கறிவின்மூ வறிவுயிர்" எனவும், நாலறிவுயிர் "தும்பிவண் டாதி கண் ணறிவினு லறிவுயிர்" எனவும், ஐயறிவுயிர் "வானவர் மக்க ணரகர் விலங்குபுள், ளாதி செவியறிவோ டையறி வுயிரே" எனவுங் கூறியவாறு காண்க. இங்ஙனமாயது: "மெய்ந்நா மூக்கு நாட்டஞ் செவிகளி, னொன்று முத லாக்கீழ்க் கொண்டுமே லுணர்தலின், ஓரறி வாதியா வுயிரைந் தாகும்" என்பதனு லென்க. சத்தப் பரிசாதிகளை யுணர்தல் பற்றி உயிர் ஐவகை யெனவும், தோற்றத்தின் பேதத்தா லுயிர் எழுவகை யெனவும், உபாதிபேதத் தாலும், குணபேதத்தாலும், சத்தபேதத்தாலும், உணர்வு பேதத்தாலு மொவ் வொரு தோற்ற வுயிர் பற்பல பேதமெனவுங் கொண்டதேயன்றி, வேறு காரணம் பற்றி யன்றே. எந்தவுயிருக்கு எந்தப் பிறவி சுதந்தரம்? இன்றே. உபாதியின் தோற்றத்தானும், வினைக்கீடாகப் பிறவி மாறுவதானும், மேல் கீழ தாகவும், கீழ் மேலதாகவும், உயிராகின்ற தன்றோ? உயி ரிங்ஙனமாதற் குக் காரணம் கடவுளிஷ்டமெனில், பாரபட்சதோட மெய்தும்; சுபாவ மெனின், அந்தந்தவுயி ரந்தந்தத் தோற்றமாகவே மாறு தொருபடித்தா யிருக்கவேண்டும்; அங்ஙன மின்றாதலால், தோடமெய்தும். நிலையாது மாறுதலே சுபாவ மெனின், முடிவின்றாம்; முடிவின்றாகவே, ஒவ்வோ ருயிரும் பிறவி யால் மாறிமாறி நிலையா தலையு மன்றோ! எற்றனம். ஒவ்வோ ருயிர்க்கும் பிறவி யளவின்றென நின்மொழி காட்டுகின்ற தன்றோ? மாறிமாறிப் பிறவி யெய்தற்கு உயிர் எப்போதுமிருக்கவேண்டு மன்றோ? இங்ஙன மிருக்க, உயிர் முன்பின் இல்லாததெனக் கூறலாமா? கூறுகின்றனரே; இது போலவே அவ ரது வாதமுமிருக்குமெனவறிக. மீண்டுஞ் சுபாவமெனில், முற்றும் நிலையாத வாததோட மெய்தும். வினை யெனின், எதுகாறும்? விருப்பு வெறுப்புள்ள அளவும்; இது எதுகாறும்? பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கருது மறியாமை யுள்ள அளவும்; இது எதுகாறும்? தானேதானாக விளங்கு மள வும். அப்பா லென்செய்தும்? வினை வொழிக. மீறி வினுவ லெல்லாஞ் சொல் வாதமா யமையும். உயிர்க ளிந்நிலைகளின் பேதமறியாமையால், இவற்றுளொ ன்றை யவாவி வினை புரியு மன்றோ? வினைபுரிதல் சங்கற்பித்தலே; அஃதா வது சிந்தித்தல். சங்கற்பம், சிந்தித்தல், தியானம் இவையனைத்தும் ஒரு பொருட்கிளவி. வினைபுரிந்தாலன்றோ அதன் பயன் தமக் கெய்தும்; எய் தினு லன்றோ, அனுபவித்துத் தீர்த்தல். அனுபவித்தற்குத் துணைக்கருவி யாகப் பிறவிவேண்டுமன்றோ? இது தியானங்காரணமாக வெய்தற்பால தாத லின், பந்தத்துக் கேனும் முத்திக்கேனு மவரவர் 'தியானமே பிறப்பாகும்' என் றார். தானே ஸமஸ்தபோகமுமாகப் பரிணமித்திருத்தலைத் தானென் றறி யாது தனக் கயலெனக் கருதலளவு மதனைச் சுகிக்க உயிர்கள் தாவுமன்றோ? அங்ஙனந் தாவுதலே தியானம். அந்தத் தியானபேத மளவின்மையின், 'உடல

மாசையால் தியானிக்கில் தியானித்த வுடல்களாகுவர்' என்பதூஉம், சமஸ்த போகமுந் தனது பரிணமிப்பே யெனத் தெளிந்தார் மீண்டு மயலென நாடுவரோ ? தன்னைத்தானடையத் தியானிப்பான்றே ? ஆதலின், 'தொடர்பவங் கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொருபமாகுவர்' என்பதூஉம் பொருந்தும்.

(க - ந.) இவ்விருவகையு ளொதைத் தக்கவாறு தியானிக்கின்றனரோ அது வந்தே தீருமென்பது. இதனை மறுக்காததற் கேது கூறியவாறு காண்க. பொருளைப் பொருளாகக் காணாத வளவும், அவா நாசத்துக் கிடமின்று; இடமின்று மளவும் போகதாகம் நசியாது; நசியாத வளவும், அதனை யனுபவிக்க யாதானும் வினைபுரிய வரும்; வருமளவும் பிறவி அகலாது. அகலாதுபற்றி இங்ஙனங் கூறினாரென்க. இப்போதே பற்பல பிறவிப் பேதமும், தேக பேதமும், கோரிக்கைப் பேதமும், அடங்காத அவாப் பேதமும், சங்கற்ப பேதமும், முயற்சிப் பேதமுமாக உயிர்களிருக்க, இன்னும் பிரத்தியட்சம் யாதுக்கு? 85

86 - கவி. அ - கை.

[தான் பிரஹ்மமாதற்குத் தியானமே போதுமெனின், விசாரமும்
ஞானமு மெற்றிற்கென்ற வினாவிற்கு விடை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிரம ரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமா குவரென்றா
னரச ரீரமாங் குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்றதே
பரம பாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சந்
திரவி சாரமா ஞானமே முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே.

(இ - ள்.) பிரமரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமாகுவரென்றால் நரசரீரமாங்குரவனே விசாரமேன் ஞானமே னென்றதே (எ - து)—மானிடவடிவா யெழுந்தருளிய குருநாதனே ! பிரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைத் தியானித்தவர்களும் பிரஹ்மமாகவே விளங்குவரெனத் தேவரீர் கூறினால் மேலே விசாரமும் ஞானமும் எற்றிற்கோ வெனச் சங்கியாது நிற்றி; யான்கூறுவன்; அதனைக் கேளுதி, பரமபாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப் பரோட்சமே யபரோட்சம் (எ - து) —பிரஹ்மத்தியானமே பரோட்சஞானமாம்; பின்ன ரந்தப் பரோட்சஞானமே அபரோட்சஞானமாம், திரவிசாரமா ஞானமே முத்தியாந் தீர்வையீதறிவாயே (எ - து)-திடமாக விசாரிக்கும் விசாரத்தாலான அந்த அபரோட்சஞானமே நிரதிசயாநந்தமாம்; இதுவே தீர்ப்பென அறிதி, (எ - று).

அறிவினது பிரதிபலனமாதலி னனைத்துமீண்டு மறிவாம். இது சுருதி யுத்தி யனுபவத் துணிபாதலானும், சோதனை நியாயம் பொருத்த முகத்தாலாய்ந்த தெளிவாதலானும், அறிவே பிரஹ்மமெனப்பெற்றாம்;பெறவே,திணை பாலிடமாயும் அன்றாயு மிருத்தலி னெல்லாமா யல்லவுமா யிருந்த திஃதெனச் சுட்டாது கூறினர் சான்றோர். ஆயினும், அஃதறிவே யெனக் கண்டாம். கண்டதாலிது மறுத்தற்பாலதன்று; மறுப்பார், கெடுவர். என்னை? "பூதாதி

யைந்து பொறிபுலன்க ளெல்லாஞ்சித், தேதாதி யந்தமிவை யெல்லாஞ்சித் -தோதரிய, கற்பனையுஞ் சித்தனைத்துங் காண்பானுங் காட்சியுஞ்சித், தற்ப மும்வே றில்லாமை யால்'' என்று சொரூபானந்தர் கூறுதலின். அறிவே பிரஹ்மமென்பதனை "ஞானமே பிரமமென்ற முதன்மொழியின் பயன்கேள்'' என்னும் மகாவாக்கியத்திலும், முக்கியமாய் ஞானவாசிட்டத்தில் தேவ பூசை கதையிலுங் காணலாம். சகல மதத்தரு மெதனைத் தெய்வ மெனினும் அது சொல்லாலன்றிப் பொருளா லன்று; சொல்லாலெனின், அறிபடுபொரு ளும் நினைவும் பாழுமாம். பொருளாவது மெய்யுணர்வு. அஃதாவது படிப் பானைப் படிப்ப தெந்த உணர்வோ அந்த உணர்வு. இங்ஙனமாய உணர்வே தெய்வமன்றி வேறென்ப வெல்லாஞ் சோதனையில் நிலையுறாது தத்தளித் தழியும். ஆதலி னறிவே தெய்வமென்றாம். எல்லாவுயிரும் அறிவாதலின், ஒவ்வோருயிரும் தன்னைத் தானெனச் சிந்தித்தல் தியானம்; அஃதறிவென விசாரத்தாற் றேர்ந்தும் விளங்காமை பரோட்சம்; அதனைத் தக்க ஆசானால் விளக்கிக்கொள்ளுதல் அபரோட்சம்; அஃதோடு நில்லாது நானெனன லாதி யாக அனைத்தையும் மேல்கீ ழொப்பின்றி யவ்விளக்கமாகப் பன்னாளதிக வருத்தங்கொண் டமுகமாகப் பழகியாக்கல் ஸ்திரவிசாரமா ஞானம். அப்போ தன்னியஞ் சிறிதுமின்றித் தானாய்த் தானன்றாய் விளங்கலின், அதுவே துக்க நிவிர்த்தியுந் தடையற்ற ஆனந்தமுமாம்; இங்ஙனமாய ஆனந்தமே தானாதல். இங்ஙனந் தானாதலே முத்தி. இஃதறியாது பலருஞ் சொல்லுகின்ற முத்திக ளிந்நிலைக்கு மாறாயவாதலானும், இதுபோற் பழைமையன்றாதலானும், அந் நியமாதலானும், அவையாகா வென்க. இது தீர்வை யென்பார், 'பரமபாவனை பரோட்சமாம் பின்பந்தப்பரோட்சமே யபரோட்சந் திரவிசாரமா ஞானமே முத்தியாந் தீர்வை' என்றார். இந்நூலாசிரியர் 'பரோட்சமே யபரோட்சம்' எனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தமையின், பரமபாவனையே பரோட்சம், பரோட்சமே யபரோட்சம், அபரோட்சமே திரவிசாரமாஞானம், திரவிசார ஞானமே முத்தியெனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தனம். இங்ஙனங் கொடுத்த தொன்றுக்கொன்று தொடர்பாதல்பற்றி யென்க. இத்தொடர்பு செல்லும் வழிச் செல்லவறியாதார், ஆங்காங்குப் பயனிதுவேயென நிற்பர்; நிற்பதால், அவ்வவசரத்தை முத்தி யென்பர். இது முத்தியாகுமா? ஆகாமைபற்றி யிதனைப் பதவிமுத்தி யென்றன ரறிஞர். இவ்வுளவறிந்தவராதலின் இத னைத் தீர்வையென்று தொழிந்தனர்.

(கருத்து.) பிரஹ்மஸ்வருபத்தைத் தியானிக்குந் தியான முள்ளவாறு எய் தினதோடு நில்லாது அதன்வழித்தாகச்செல்லின், இவ்வவசர நிலைகளை அது முறையேதந்து விடுமென்பது. இன்னுந் தொடர்பிருக்கப் பிரஹ்மத் தியா னம் பிரஹ்ம மாக்கு மெனல், துணிவுப்பற்றியாம். 86

87 - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்தபின்னர் விருத்திஞானமிருக்க, எங்ஙனம் அனுபவங் கைகூடுமென்ற வினாவிற் குத்தரம் இக்கவியில் கூறுகின்றார்.]

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞா னமுங்கூடிச்
சேட மாகினு லகண்டமா மனுபவ சித்தியெப் படியென்றாற்
சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றாம்பொடி தானுமண் ணொடுமாயு
மூடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே.

(இ - ள்.) வீடதாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்தி ஞானமுங் கூடிச் சேடமாகினு லகண்டமா மனுபவ சித்தி யெப்படியென்றால் (எ-து)—முத்தி வடிவ மாகிய பரிபூரண சொரூபத்தி லஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்துத் தான் மாத்திர மிஞ்சி நின்றுள்ள விருத்தி ஞானமானது தானும் அப்பிரஹ்மத்தோடு கூடி விசேடமாயிருக்குமானால் துவிதமாகின்றதே; துவிதமானால் அகண்டாகார வனுபவசித்தி எப்படி வாய்க்கும்; வாய்க்காதே; இதற்கென் செய்துமெனக் கேட்பையாயின், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றாம்பொடி தானு மண்ணொடுமாயும் (எ - து) — சாடியிலுள்ள கலங்கனீரை நீர்வேறு அழுக்கு வேறாகப் பிரித்த தேற்றாங்கொட்டைப்பொடியானது அவ்வழுக்கோடு தானுமொக்க மடியும், ஊடி ஞானமு மறிவிலாமையைக் கெடுத் தொக்கவே கெடுந்தானே (எ - து)—(அதுபோல) விருத்திஞானமு மஞ்ஞானத்தோடெதிர்த்து அதனை நாசஞ்செய்து அதனோடு தானு மொக்கவே மடியும், (எ-று).

பரிபூரண சொரூபமாதலே முத்தியாம்; இதனை முன்பின்னாக்கியது எதுகைநயம் நோக்கி யென்க. வீடு-முத்தி; பரிபூரண சொரூபம்-பிரஹ்மம். முத்திக்குப் பிரஹ்மம் பேதமெனக்கொண்டு நிமித்த காரணகாரியமென்பார் அந்நிலை யறியார்போலும்! எந்த அறிவானது தத்துவங்களை யெல்லாம் விசாரித்துத் தானல்ல தானல்ல வெனச் செல்லுகின்றதோ, அந்த அறிவைவிட நியதிகளையப்பெற்ற தத்துவக்குழாங்கள் வேறாகுமானால் பிரஹ்மமும் வேறாயிருக்கலாம்; அங்ஙனமின்றே. இங்ஙனமிருக்க, சசாதீய விசாதீய சுவகதபேத மயமாதல் தத்துவக்குழாங்கள்; அன்றாதல் பிரஹ்மம். அந்தமயமாக நின்றதும் இந்தமயமாக நின்றதும் அறிவாதலால் அறிவே பிரஹ்ம முதலிய வனைத்து மெனவும், ஒன்றிலொன்றில்லாமை யறிவிலாதலால் அறிவே உண்மை யெனவுங் கண்டாம். இங்ஙனமாய நிலை யிவ னின்னுமாகாமையா லிங்ஙனம் வினாவினனெனப் பெறும். பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்ந்ததும், பொருளைப் பொருளென் றுணர்ந்ததுந் தானாதலா லறிவே அஞ்ஞானமும் ஞானமு மென்பதாயிற்று; ஆகவே, தன்னால் விளைந்த அஞ்ஞானந் தன்னால் விளைந்த ஞானத்தா லழியும் போது, தன்னைவிட ஞானம் வேறன்றாதலா லஞ்ஞானத்தை யழித்துத் தானு மதனோ டொக்கமாயுமென உவமான பூர்வகமாக விடைதந்தாரெனத் தெரிந்தாம்.

(க-து.) ஞானமுஞ் சேடமாகா தழியுமென்பது. சேடம், மிச்சம் இச்த மிச்சம், பரிபூரணமெனற்குத்தடை. 87

88 - கவி அ - கை.

[இங்ஙனமிருக்கச் சீவன்முத்தானுபவ மெங்ஙனமோவென
வினவலுக்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இந்த நிச்சய முத்தரு ளனுபவ மிருப்பதெப் படியென்றாற்,
சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர், பந்த
முத்திகள் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி னகையாவ, ரந்த
ரத்தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொதுகெனு மவர்களை நகையாரோ.

(இ-ள்.) இந்த நிச்சய முத்தருளனுபவ மிருப்பதெப் படியென்றால் (எ-து)—இங்ஙனமாய தீர்ந்தநிலை சிவன்முத்தருக்குள் அனுபவமாக விருப்பதெங்ஙனமோவெனக் கேட்பையாயின், சிந்தையற்றபூ மண்டலவிராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர் (எ-து)—பயசிந்தையற்ற திரிலோகமண்டலாதிபதியாகிய சக்ரவர்த்தியும் இதுநன்றுதீதென் றறியாத சிசுவும்போலச் சுகரூபமாவர், பந்தமுத்திகள் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலினகையாவர் (எ-து)—பந்தமும்முத்தியும் மறந்துபோகும்; அவற்றைப் பலருமுண்டென்று கூறுவாராயின் சிரிப்பர், அந்தரத்தை யுண்டுமிழ்ந்ததோர் கொதுகெனு மவர்களை நகையாரோ (எ-து)—ஒரு கொசுகானது ஆகாயத்தை யெடுத்து வாயில்போட்டுத் துப்பிவிட்டதென்றுசொன்னவர்களைப்பார்த்து யார்தான் சிரிக்க மாட்டார்கள், (எ-று).

'சிந்தையற்ற பூமண்டலவிராசனுஞ் சிசுவும்போல்' என உவமைகூறியது: அரசனுக் கெதிரின்மைபோல் மகான்களுக்குச் சசாதீய விசாதீய சுவகத பேதங்க ளின்மையினாலும், சிசுவுக்குப் பகுப்பின்மைபோல் மகான்களுக் குத் தம்மைத்தவிரச் சிற்றறிவு பேரறிவென்பதூஉம் சிற்றின்பம் பேரின்பமென்பதூஉம் ஆகிய பகுப்புச் சிறிதுமின்மையினாலும், 'பந்தமுத்திகள் மறந்துபோம்' என்றது: அஞ்ஞானத்தாற் பந்தமும், ஞானத்தால் முத்தியுமெய்தல் மரபு. இங்ஙனமிருக்க, இவர்களுக்கு ஞானபேதமேது? தம்மைத்தவிர இவ்விரண்டுபேதமு மின்மைபற்றி மறதிக்கே வருதலாலும், 'உண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர்' என்றது. சொல்லுவார் மடமைபற்றியாதலாலுமென்க. இங்கே அந்தரமென்றது ஞானகாயத்தை. கொசுகென்றது தானலதைத் தானென்போரை. ஆகாயமாகிய விபுத்துவத்தில் கொசுகெனல் ஒரு பரமாணுவினும் பரமாணுவெனத்தகுமா? இஃதாகாயத்தை விழுங்கி யுமிழ்ந்ததென்று லென்னவியப்போ, அதுபோல, சொல்லாலன்றிப் பொருளாற் பார்த்தாயினுங் கேட்டாயினு மறியார், இவர்கள் அந்தப் பரமாகாயத்தையன்றி உளரோ, இலரே. இவர்களதை விழுங்கி யுமிழ்ந்தாரெனல் வியப்பன்றோ? என்றாரென்க. ஞானகாயத்தையெடுத்து விழுங்கல் முத்தி; உமிழ்

தல் பந்தம்; இதனை யார்தானேற்பர்? இது பாமரரு மேலாரெனலைக் குறிக்கின்றது. இவர்களவமதிப்புக்கிடம்பெறாரோ? பெறுவார்களென எதிர்மறைப் பொருடர நின்றது ஓகாரமெனக் கொள்க. நகையாரேயெனப் பாடமோதின், ஏகாரம் எதிர்மறை.

(க-து.) மகான்கள் பந்தமுத்தி மறந்தனரென்பது. சிதாகாயத்தையன்றித் திணைபாலிடமில்லாமையின், அஃதேற்றற்பாலதே யென்றறிக; இருந்தாலன்றோ மறவாதிருத்தற்கு; இது தன்னைத்தான் சோதித்துழித் தெரியும். 88

89 கவி. அ - கை.

[ஜகம் பொய்யெனற்குப் பொய்க்கதை யொன்றை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி
யிலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசிதம் விலைபேசிக்
கலக மாயினா ரிடையினிற் கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண்டா
ரலகை யாயினா ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே.

(இ-ள்.) மலடிமைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி (எ-து)—மலடிபுத்திரனும் தறிபுமானுமாகிய இருவருங்கூடிக் ககனாரவிந்தத்தைக் குடிமியிற் குடிக்கொண்டு, இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை யிரசிதம் விலைபேசிக் கலகமாயினார் (எ-து)—விளங்காநின்ற கந்தர்வமென்னும் நகரின்கண் கிளிஞ்சில் வெள்ளியை விலைமதித்து அதனைச் சுதந்தரமாக்கிக் கொள்ளுங் காரணத்தினால் எனதெனதென்று வழக்கிட்டுத் தமக்குள்ளே கலகமாய், இடையினிற் கயிற்றராக்கடித் திருவருமாண்டார் (எ-து)—இங்ஙனங் கலகமிட்டுக்கொண் டிருக்கையில் பழுதையிற் பாம்புகடிக்க அதனா லிருவரு மிறந்தார்கள், அலகையாயினாரெனும் விவகாரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே (எ-து)—அவ்வாறிறந்தவர்கள் பேய்களானார்கள் என்னுங் கதையினொழுங்கை யறிந்தவனெவனோ அவனிவ் வுலகாதியை மெய்யென மயங்குவனா? மயங்கானே,(எ-று).

மலடியும், தாணுவும் மெய்; மைந்தனும், புருடனும் பொய். இதுபோல, பிரக்ஞை மெய், ஏனையவை பொய். சூடி, பேசி, கலகமாகி, மாண்டு, அலகையாயினா ரென்பனவெல்லாம் சேட்டைகள்; இதுபோல வந்தான், போயினான், பார்த்தான், கேட்டான், நினைத்தான், மறந்தான், அறிந்தான், அறியான் என்பனவுஞ் சேட்டைகள். அந்தவினைமுதல் மெய்யாயி னந்தச் சேட்டைகள் மெய்யாகலாம்; இந்தவினைமுதல் மெய்யாயி னிந்தச்சேட்டைகள் மெய்யாகலாம்; ஒருபோதும் ஆகாவாறுபற்றி இங்ஙனமாய உவமையால் உலகாதியை மித்தையெனத் தெரிவித்தனர். உவமேயத்தை மித்தையெனக் காட்ட முழுதுமித்தையான கதையை யிக்கவி உவமானமாகக்கூறுவதால், இது பிறிது மொழிதலணி. உதாரணம்: “நெடும்புனலுள் வெல்லு முதலை யடும்

புனலி, னீங்கி னதனைப் பிற" என்பதனுனும், "கொக்கொக்க கூம்பும் பரு வத்து மற்றதன், குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து" என்பதனுனுங் காண்க. முன் பின்பற்றி யிங்கே உவமேய முலகாதியென்முரும். ஏனையவையென்றது தேக முதலிய தத்துவக்குழாத்தை. இவை பிரக்ஞையினது சாயையெனவறிக. உபாதான உபாதேய மயமாகாத தத்துவக்குழாங்க ளெங்கணுமில்லை; இங்ஙன மாய சோதனையகலாதா ரிக்கதையை மறவார்; அகன்முர் மறப்பர். சிலபிரதி யில், கலகமாய் முயற்கொம்பினுற் குத்தியே களைத்திரு வருமாண்டார் என் றிருக்கின்றது. இதனை யேற்கினு மேற்கலாம்.

(க-து.) சித்தப்பிராந்தி, செகத்பிராந்தி தெளிந்தவன் மயங்கானென் பது. கடிக்கவெனற்பாலது கடித்தெனத் திரிந்து நின்றது. காலதேசவஸ்து பரிச்சேதப் புடைபெயர்ச்சி சற்றுமின்றி ஞப்திமாத்திரமாக வொருதன் மைத்தாக விளங்குந்தன்பால் அவாந்தரமாகத் தினைத்துணைப் புடைபெயர்ச்சி போற் றேன்றிய ஞப்தி ஸ்புரிப்பே மலடிமைந்தன்; பரிபூரணநாட்ட விழப்பே தாணுவிற்புருடன்; இழப்பென்றறியாமையே வான்மலர்; அது தினைபாலிடமாக மீக்குறலே முடிசூடல்; இதிலெய்ப்புற்றவிடத்து அனைத்து மித்தையாகக்காண்டலே கந்தர்ப்பநகர்; தன்னைத்தானுரென விசாரித்தலே சுத்திகாரசிதத்தை விலைபேசல்; உபாதிசம்பந்தபாவ நாசமெய்தலே கலக மாதல்; ஆங்கெழுந்த விர்த்திஞானமே கயிற்றரா; அது யெரித்தலே கடித் தல்; ஸ்புரிப்பும் நாட்டவிழப்பும் நசித்தலே இருவருமாளல்; பந்தமுத்திகள் கற்பிதமாக முடிதலே அலகையாதலெனக்கொள்க. பந்தமுத்திகளின் பகுப் பின்மையைக்காட்ட, 'அலகை' என்முர். 89

90 - கவி. அ - கை.

[பொய்யே கதையானவாறுபோலப் பொய்யே ஜகமெனக்
குறிப்பித்தமையின், இந்தப் பொய்யெனலையே மாயையென்றன
ரறிஞர். இந்தப் பொய்யே ஜகமாதிகாக விகாரித்துத் தோற்றலின்,
அனைத்து மாயாகாரியமெனப்படும்; இதனிற் சித்தம்வையாது
பூரணமான சத்தாகநிற்றியென இக்கவியிற் கூறுகின்முர்.]

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய் யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண் டோ, சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமற், றூய சத்துசித் தானந்த பூரண சொரூபமா யிருப்பாயே.

(இ-ள்.) மாயையென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே (எ-து)—மாயையெனப்படுவது பொய்யானுல் அதுகாரணமாக வந்த வனைத்தும் பொய்யாகவேண்டுமே; எங்ஙனமெனில், தாயையன்றி மக்க ளுக்கொரு பிறவியுஞ்சாதியும் வேறுண்டோ (எ-து)—மாதாவினது பிறவியை யுஞ் சாதியையுமன்றி அவள் பிள்ளைகளுக்கு வேறே பிறவியும் வேறே சாதியு

முளவோ, சேயசொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந்தீமையும் பாராமல் (எ-து)—நெடுந்தூரத்தனவாகிய சொர்க்காதிபதவிகளும் ரௌரவாதிநரகங்களும் நன்கெனப்பட்டவையும் தீங்கெனப்பட்டவையு மிவையெனப் பகுத்துணர்தல் செய்யாது, தூயசத்துசித் தானந்தபூரண சொரூபமாயிருப்பாயே (எ-து)—பரிசுத்தமாக நின்றுள்ள சத்து சித்து ஆனந்த நித்திய பரிபூரணவிலக்கண முடையதெதுவோ அந்தச் சொரூபமே நீயாதற்கு முயலுதி, (எ-று).

"யாமாசாமாயா" என்னும் உபநிடதப்பொருளை யுணர்த்தநிற்றலின், 'மாயையென்பது பொய்யெனில்' எனவும், சகசீவபரஞ் சத்தியம்போற் ேறாற்றுவவேனுந் தமக்கெனச் சுயம்பொன்றின்றிச் சோதனையில் யாவு மறிவா முடிவதென்னை? முடிதலி னனைத்து மறிவின் கற்பிதமெனற் கைய மென்னை? கற்பிதமாதலின், மாயாகாரியமெனப்படும். இத்திண்ணநோக்கி, 'அதுபெற்றவகையெல்லாம் பொய்யாமே' எனவும், அனைத்தும் மாயாகாரிய மெனற் குதாரணமாகத் 'தாயையன்றி மக்களுக் கொருபிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ' எனவும், அறிவைத்தவிர அயலொன்றுளதாகச் சோதனையிற் காணாமையின், 'சேயசொர்க்கமுநரகமும் நன்மையுந்தீமையும் பாராமல்' எனவும், அநர்த சடதுக்கவனித்தியகண்ட விலக்கணங்கட்கறிவு எதிர்மறையாதலின் 'தூய சத்துசித்தானந்தபூரண சொரூபம்' எனவும், நாமெதுவாதலோ வென்னு மையந் தவிர்தியென்பார் 'சொரூபமாயிருப்பாயே' எனவுங் கூறினார். 'அது பெற்றவகையெலாம்' என்பதற்கு அம்மாயை காரணமாக வுதிக்கப் பெற்ற சகமாதி மூன்றுவகையாயுள்ளன வனைத்துமெனப் பொருள்கொள்ளினும் அஃதேற்கப்பெறும். 'தாயையன்றி மக்களுக்கொருபிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ' என்ற உதாரணம்: மாயையும், மாயாகாரியமும் அபேதமெனற் கன்றோ இங்கே கூறக்கிடந்தது. திரிபதார்த்தமும் அறிவிற்கயலென்னு மளவும், மாயாகாரியமெனப்படும்; அறிவாயின், மாயையெனலெங்கே? அதன் காரியமெனலெங்கே? இன்றாதலின், அது மறுக்கற்பாற்றே.

(க-து.) யாவும் பொய்யாக முடிதல்பற்றி அனைத்து மாயாகாரியமென் பது; இவற்றை மெய்யெனின், அஃதாரேற்பர்? 90

91 - கவி. அ - கை.

[அனைத்தும் மாயாகாரியமாவதால் மித்தையாமேயெனின்,
எவரேற்பர்? இது குற்றமாக முடியாதா? என்ற
வினாவை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோருங்
கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைநாலு
மங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னா
லெங்க ளுயக னேயத னாற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே.

(இ-ள்.) பங்கயாசனன்முதற் பலதேவரும் பாருள பெரியோரும் (எ-து)—செந்தாமரைமலரை யிடமாகவுடைய் பிரமன்முதலிய பற்பலதேவரும்

பூமியிலுள்ள சான்றோர்களும், கங்கையாதியாந் தீர்த்தமுந்தேசமுங் காலமு மறைநாலும் (எ-து)—கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களும் காஞ்சி முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்களும் சிவராத்திரி ஏகாதசி நவராத்திரி நோன்பு கார்த்திகை முதலிய புண்ணிய காலங்களும் நான்கு வேதங்களும், அங்க மாறு மந்திரங்களும் தவங்களு மசத்தியமெனச் சொன்னால் (எ-து)—சந்தசு கற்ப வியாகரண முதலிய ஆறங்கங்களும் எழுகோடியாக விரிந்துள்ள மூல மந்திரங்களும் காமியம் நிட்காமிய மென்னுந் தவங்களி லொவ்வொன் றனேக பேதங்களாக நிற்றலிற் றவங்களும் ஆகிய விவை யனைத்தும் பொய்யென்று சொன்னால், எங்கணுயகனே யதனாற் குற்றமில்லையோ மொழியீரே (எ-து)— எமக்குக் குருவாக வெழுந்தருளிய நாயகனே! அங்ஙனம் சொல்வதனாற் குற்றங்கள் சம்பவித்தற் கிடமில்லையோ? இதனை விளங்கத் தெரிவித்தருளும், (எ-று).

'பங்கயாசனன் முதல்' என்றதனால், பிரமா விஷ்ணு முதலிய பஞ்ச கர்த் தாக்களு மெனல் பெற்றும். இக்கவியில் வந்திக்கத் தக்கவைகளையே மித்தை யாகு மென்றெடுத்துக் காட்டலின், இஃது எடுத்துக் காட்டணி. ஏனைய காலங்களையும் தேசங்களையும் அருத்தமாகக் கூறின், அவை வழுத்தற் குரிய வன்றாம்; வழுத்தற் குரியவாக்கின், இந்த அருத்தங்க ளெல்லாந் தாமேயமை யும்; ஏனையவு மிங்ஙனமே.

(க-து.) அனைத்துஞ் சத்திய மென்பவர் பலர்; மித்தை யென்பவ ரரியர். இது யாவர்க்குங் குற்றமாக முடியுமே! இதற்கென்செய்து மென விஞவின னென்பது. அனைத்து மித்தையெனல் தனக்குடன்பா டன்றெனக் காட் டின னென்க. 91

92 - கவி. அ - கை.

[அனைத்தும் பொய்யெனல் குற்ற மன்றென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழை யானு, லற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெனல் பிழை யாமே, சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின்மைந்தா, வற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே.

(இ-ள்.) சொற்பனந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானல் (எ-து,—ஒருவன் தன் கனவிற் கண்டதைப் பிறனுக்குச்சொல்ல அவன் அது பொய்யெனச் சொல்லக் கனவு கண்டவ னதற் குடன்படாமல் நீ சொன்னது தவறெனச் சொல்லலாகுமெனின், அற்பமாயையிற் றோன்றிய சகங்களை யசத்தெனல் பிழையாமே (எ-து)—இயல்பாகவே யநர்தமாயுள்ள மாயைகாரணமாக வுதித்த வுலகங்களை வேதங்களும் மகான்களும் பொய்யெ னக் கூறுவது தவறாகலாமே, சொற்பனந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று

சொல்லலாமெனின் (எ-து) தவறென்று சொல்வது தகாது; கனவிற் கண்டதைப் பொய்யென்றே சொல்லலாமென்பையாயின், மைந்தா வற்ப மாயையிற் றோன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே (எ-து)—ஞானபுத்திரா ! இன்னதெனக் கணித்தற் கற்பமாயுள்ள மாயைகாரணமாக உதித்த வெல்லா உலகங்களையும் ஐயமின்றிப் பொய்யெனக் கூறலாமே, (எ-று).

நிலையின்றி அப்போது அப்போது வெவ்வேறாகத் தோற்றுஞ் சொப்பனக்காட்சி போல்வதா என்று மொருபடித்தாக நிலையாயுள்ள உலகம் எனச் சங்கை வரின், மெய்யே; அந்தக் காட்சிக்கு மிந்தக் காட்சிக்குஞ் சுயம்பு யாது? அதுவு மிதுவு மனோ கற்பிதமன்றி வேறு யாது? கனவில் நனவும், நனவிற் கனவு மெங்கே? காட்சியு மிங்ஙனமன்றோ? இவ்வுலகம் சாக்கிராவஸ்தையுள்ள அளவும்; அவ்வுலகம் சொப்பனவஸ்தை யுள்ள அளவும். இவ்விரண்டவஸ்தையும் அறிவானையன்றி யில்லை; இவ்விருவித வுலகமும் இவ்விரண்டவஸ்தையன்றி யில்லை; இவ்விருவகை யவஸ்தையும், இவ்விருவகை யுலகமுஞ் சுழுத்தியிற் கண்டிலம். இம் மூன்றவஸ்தையும் அறிவானையன்றி ஒன்றி லொன்றின்றிச் சகடக்கால்போல மாறுவதைத் தினந்தோறுங் காண்கின்றனம். இங்ஙனமாய நிலைகளை யுன்னவுந் தெரியாது; பிறர் சொல்லினுஞ் செவி சாய்க்கவுந் தெரியாது; இவ்வளவு திறமையற்றவர்கள் கேட்குஞ் சங்கைக் குத்தரம் பஞ்சமோ? கூறுதும். "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்னு மிந்நெறிச் செல்பவரோ? எப்பொருளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொரு ளப்படி காண்பதறிவு என்னு மிந்நெறிச் செல்பவரோ? சங்கைசெயப் புகுந்தோர்! அந்நெறிச் செல்பவராயி னிங்ஙனங் கேளார்; இந்நெறிச் செல்பவராயின் கேட்பர். எங்ஙனமெனில், அவர் பொருளைப் பொருளாக அறிபவர்; இவர் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாக அறிபவர். இவர்க்கு விடையென் சொல்லினும் அஃது அவிசாரிக்குப் புத்தி சொல்வது போலும்? இவர் பேதவாத மித்தகையது, அபேதவாதமித்தகையதென அறியார்; கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமென்போர்; புறமுக நாட்டமின்றி அகமுக நாட்டங்கேட்டு மறியாத ஞானிகள். இவரிடுஞ் சங்கை இவர்போல்பவர் மதிப்பதன்றி அறிஞரெங்ஙன மதிப்பர்? இது நிற்க.

(க-து.) உலகம் சொப்பனம் போறலிற் குற்றமன்றென்பது. இவ்வுவமை தக்கதென்க. சொப்பனத்திற் சுகித்தாற்போலு மிவ்வுலகிற் சுகித்தல், துக்கமென்க் காணளவும். 92

93 - கவி, அ - கை.

[இன்னும் அதனையே வற்புறுத்தப் பொய் இஃதெனவும் மெய் இஃதெனவும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண் ணியரென்று புராணங் கூப் பிடுமானுன், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாத் திரமுண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரூ பங்களாம் பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா னந்தமா விப்பிரக்கு மான்மாவே.

(இ-ள்.) பொய்யை மெய்யென்ற மூடர் புண்ணிய ரென்று புராணங் கூப்பிடுமானால் (எ-து)—சகசீவபரமென்னும் பொய்யைப் பொய்யென் றறியாது மெய்யென் றறிந்தார் மூடரன்றோ? இவர்கள் செய்த அன்னதான முதலிய முப்பத்திரண் டறங்களாலும் சிவ கைங்கிரிய முதலிய தவசிரேஷ் டத்தாலும் பதினெண் புராணங்களும் இவர்களைப் புண்ணியவான்களென்று விடாது கோஷிக்குமானால், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங் கள் விதித்த சாத்திரமுண்டோ (எ-து)—காரணகாரிய ரகிதமாயது யாதோ அஃதன்றோ மெய்யெனத்தகுவது; அதனைச் சொல்லாலேலாது விசாரத் தெளிவா லேற்பதன்றோ ஞானம்? அங்ஙனமாய ஞானத்தை யுடையாரன்றோ ஞானிகளெனப் படுவோர்? இவர்களன்றோ மெய்யை மெய்யென்ற ஞானி கள்? இவர்கள் மெய்யை மெய்யன்றதனு லிவர்கள்மேற் குற்றம் விதித்தற் கிடமுண்டோ? இவர்கள்மேற் குற்றங்கள் விதித்த சாஸ்திரங்கள் உண்டோ? இல்லையே, இதுநிற்க; பொய்யாவது இனைய தெனவும் மெய்யாவது இனைய தெனவும் இனிக் கூறுதும்; அதனைக் கேளுதி, பொய்ய தேதெனி னுமரூபங் களாம் பூதமாகிய மாயை (எ-து)—பொய்யெனப்படுவதுயாதெனில் நாம ரூபங்களாக வெங்கணும் விரிந்துள்ள பஞ்சபூத மெனப்படுவதாகிய மாயை யாம், மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதானந்தமா வியாபிக்கு மான்மாவே (எ-து)— மெய்யெனப்படுவது யாதெனில் சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மிலக்கணமே வடிவா யெங்கணு நிறைந்துள்ள ஆன்மாவாம், (எ-று). ஏ - ஈற்றசை.

பிரத்தியட்சமாயுள்ள சகங் காரணமாகவன்றோ, அப்பிரத்தியட்சமான சீவேசுரர்களுண்டெனக் கோடல்? விகாரத்தைச் சுயம்பெனக் காட்டாது உலகைக் காட்டில், ஏனைய இரண்டையுங் காட்டலாம்; அங்ஙனமொருவரு மிலரே. சொன்மாத்திரத்தானும், தோற்றன்மாத்திரத்தானும், இம்மூன்றுஞ் சத்தென் றேற்பதைவிட மித்தையென் றேற்பது மனமலையாமைக்கும், சஞ்சல மணுகாமைக்கும், உள்ளக்களிப்பு அகலாமைக்கும், தானே தானுதற் கும், இடம்பெறு மன்றோ? இங்ஙனமாய பலனுக்கன்றோ, சற்கிருத்தியங்கள் புரிவது? இவற்றைப் புரிவதைவிட உலகை மித்தை யென்றுன்னுவது மாத் திரஞ் செய்யி னிப்பய னனைத்தையும் இம்மையிற்றானே யனுபவிக்குதுமே; இஃது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலாமே. இந்நன்மை யறியாமைபற்றிப் ‘பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்’ எனவும், சகமாகத் தோற்றுவதும், அன்றாகத் தோற்றுவதும் அறிவன்றோ? இஃதன்றோ ? மெய்; இதனையன்றோ மெய்யெ னக் கோடல்; கொண்டபடி கண்டவரன்றோ மெய்ஞ்ஞானிகள்? காணுதா ரன்றோ போலி ஞானியர்? இவரைப் போலி ஞானியரெனக் குறிக்கவன்றோ முன்னர்க் “கண்டறிந்தது ஞானம்” என்றார். இவற்றை யெல்லாங் கருதி ‘மெய்யை மெய்யென்ற ஞானி’ எனவும், இவர்களை மூடர்களெனற் கென்னை யேதுளது? இன்றாதலின், ‘ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாஸ்திர முண்டோ’ எனவுங் கூறினர். பொய்யாகிய சகசீவபரங்களைப் பொய்யென் றது, குணவாகு பெயர். மெய்யாகிய ஞானத்தை மெய்யென்றதூஉ மிங்ஙு

னமே. ஞானமன்றி யில்லையாதலின், மெய்யது ஆன்மாவென்ற ரெனக் கொள்க. சச்சிதானந்தம் ஆன்மா எனவே அநர்த சட துக்கம் பிறவெனக் கண்டாம். சச்சிதானந்தமே அநர்த சட துக்கமாகத் தோற்றலன்றி அயலன்றெனச் சோதனையாற் காணுதி. எங்ஙனமெனில், ஒன்று சொல்லு தும்:—ஒரு பாறையாகிய கருங்கல் உளதோ? இலதோ? உளதெனில், சுயம் பாகவேண்டும்; சுயம்பெனில், உளி முதலிய கருவிகளாற் சேதிப்பதற் கியையா திருக்கவேண்டும்; இயையுமெனில், சுயம்பென்னு திருக்கவேண் டும்; இயைந்த போதன்றே தூளாகக் காணும். இப்போது அதனைச் சுயம் பென்ன லாகாதா வெனின், அந்தத் தூள்களின் சையோகமே பாறையாகத் தோற்றலன்றி யிப்போதும் வேறாகக் கூறற் கிடமுளதோ? இன்றே. தூளை யன்றிப் பாறையெங்கே? நமது நாட்டம் தூளாகியக்கண் பாறையின்மை யும்,ஆகாவிடத்து உண்மையுமாகக் காண்ப தென்னை? நாம் அதனைச் சத்தாகக் காணில் அது சத்தாகவும் அசத்தாகக் காணில் அசத்தாகவுந் தோற்றலின், நமது சத்தைக் கொடுத்துப் பார்ப்பதனால்அதுசத்தாகத் தோற்றுவதே யன்றி வேறென்னையுளது? இதுவே தீர்வெனற்கு 'மெய்யதேதெனில் சச்சிதானந்த மா வியாபிக்கும் ஆன்மாவே'என்றார்.

(க-து.) பொய்யிலக்கணம் மெய்யிலக்கண மித்தகையவென வுணர்த்திய தென்பது. பொய்யை மெய்யெனு மளவுஞ் சன்மமே; அஃதாவது உருவ மாக வேனு மருவ மாகவேனும் பாவித்தல். வஸ்து இங்ஙன மன்றாதலானும் தன்னை யகலாததை விட்டுத் தனக் கயலாகக் கருதி யெட்டத் தவம் புரியி னும் அணித்தாதற் கியைவதன் றாதலானும், தன்னைத்தான் தேடிக் காணாத அளவும் தான் தனக் கயலாக முடியும். பரமும் அயலாக முடியுமெனக் கூறல் வேண்டுமோ! இதனாலன்றே, சைவர் அருள், பரை, ஆனந்தம், ஆனந்தாதீத மென்பவற்றைத் தனது அனுபூதி விலாசமெனக் காணாது,சிவானுபூதி விலாச மெனக்கண்டு பராக்காயினர்? அங்குந் தானின்றே? இன்றெனில், அங்ஙன மனுபவித்தல் தானன்றே? அங்குந் தன்னை ஆயாமல் விட்டுவிட்டார்களே! இவர்களுக் கெங்கேதான் முடிவுண்டு? இல்லையே. பந்தத்தி லயல் நாட்டம் போல முத்தியிலும் அயனாட்ட மென்னின், இது ஞானமாகுமா? இவர்கள் தன்னைவிட்டு விட்டார்களே; மானிட சன்மத்தில் தானே தன்னைக் கண்டு பிடித்தல்வேண்டும்! " இப் பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ" இதற் கென் செய்தும்; யாமறிகிலம். ஆன்மாவே உண்மை யென்றனரே இந்நூலா சிரியர். இதையாவது விசாரித்துத் தெளியாதது செல்வக் கல்வி மதர்ப்பு. பொய்யென்பது மாயை. இதனைச் சத்தி யென்று ஐவகையாக்கி மெய்யென்ப வரை மூடரெனினு மமையும்.

94 - கவி. அ - கை.

[அனைத்தும் மாயாகாரியமெனக் கூறி மித்தையென்றீர்; அம்மாயா விலக்கணத்தையும், அதனது பேதா பேதங்களையும் தெரிவிக்க வேண்டுமென, அறுவகையாக வினுவலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மாயை யென்பதே துடையாரா ரெப்படி வந்தது வருவானேன்
மாயை யென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவு மிரண்டாமே
மாயை யென்பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமே
மாயை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மாருத குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) மாயையென்பதே துடையாரா ரெப்படிவந்தது வருவானேன் (எ-து)-மாயையென்பது யாது? அதனைச் சுதந்தரமாக உடையார்யாவர்? அது வந்தவகை யெங்ஙனம் ? வருதற் கேதென்னை, மாயையென்பது பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவுமிரண்டாமே (எ-து)-மாயையென்பது பிரஹ்ம வஸ்துவி னின்றும் வேறாயதெனின் அப்போது வஸ்து இரண்டெனக் கொள்ளப் படுவதாமே, மாயையென்பதும் பிரமமுமொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய் யாமே (எ-து)-ஆயின் மாயையென்பதும் பிரஹ்மவஸ்துவும் ஒன்றெனக் கூற லாமேயெனின் மாயையைப்போலப் பிரஹ்மவஸ்துவும் பொய்யெனக் கொள் ளப்படுவதாமே, மாயையென்றமேகங்களுக் கொருசண்ட மாருத குரு மூர்த்தி (எ-து)—மாயையென்ற மேகங்களுக்கெல்லா மொருபிரசண்ட மாருதம் போன்று விளங்குபவராகிய குருமூர்த்தியே, (எ-று).

இங்ஙனம் மாயையைப்பற்றி யறுவகையாகவினுவினனென்பது. அறிவே பிரஹ்மம்; அறியாமையே மாயை. அறிவையன்றி யறியாமை வேறாயின், பிரஹ்மத்தையன்றி மாயை வேறாகலாம். யாது காரண காரியங்கட்கு உடன் படாது அதனை இனையதென்றுணர்தல் அறிவு; உணராமை அறியாமை. யாது உண்மையை யுணர்கின்றதோ, அதுவே உணராததால் அறிவே அறியா மையாயிற்று. அறிவையன்றித் தெளிவும், மூடமும் வேறின்மையின், இவ்விரு வினைக்கும் வினைமுதல் அறிவாயிற்று; அறிவாகவே, இரண்டெனப்படாது; இரண்டெனின், அறிவையன்றி அறியாமை யிருக்கவேண்டும்; இன்றாதலின், பிரமத்துக்கென்னது 'பிரமத்தின்' என்றார். 'மாயையென்பதும்பிரமமுமொன் றெனில் வஸ்துவும் பொய்யாமே' என்றது: இன்மைப் பொருளுக்கே யியை தற்பாலது மாயையாதலி னதனோடு பிரஹ்மத்தையுஞ் சேர்த்தேகமெனின், அதற்குரிய இன்மைத்தன்மை யிதற்கு மெய்துமெனற் கென்க. சண்ட மாருதம்-பெருங்காற்று. 'மாயையென்ற மேகங்கள்' என்பது உருவகம். 'சண்டமாருத குருமூர்த்தி' என்பது உவமைத் தொகை.

(க-து.) மாயையைப்பற்றி அறுவகையாக வினுவினனென்பது. இது தொகுத்துச் சுட்டலென்னு முத்தி. 94

95 - கவி. அ - கை.

[மேலறுவகை வினுவினுள், இக்கவியில் நான்குவகை வினுவுக்கு உத்தரங் கூறுகின்றூர்.]

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடி வாகு, மிதுத னக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர் கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் றூற்புத்தி விசாரமற் றதனுலே. 6-1-53

(இ-ள்.) அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடி வாகும் (எ-து)—அம்மாயை யித்தகையதென்று யாவரானும் அளவைகளா லெட்டிச் சொல்லப்படாததனுல்அஃது அவாச்சிய வடிவமெனப்படுவதாம்,இது தனக்குள துடலியா னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள் (எ-து)—இது தனக்குச் சொந்தம்; இவ்வுடலே யான்; இவ்வுலகஞ் சத்தியம் என்னுந் திட ஞானமுடையா ரெவரோ அவர்களே அம்மாயையை யுடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைந்தா (எ-து)—ஞான புத்திரா! கதை கட்டிச் சொல்வதற்கு வழியொன்றுமில்லாத பொய்யாகிய மாயை யின்னவிதமாக வந்ததென்று கண்டவர்க ளொருவரு மில்லையே, விதன மாயையேன் வந்ததென் றூற்புத்தி விசாரமற் றதனுலே (எ-து) - வித னத்துக்கே யிடமாயுள்ள மாயையானது ஏன் வந்ததென்றூல் ஞானவிசா ரணை செய்யும் விடாமுயற்சி சிறிதுமில்லாததினுல், (எ-று).

அவாச்சியவடிவம், தனக்கெனச் சொரூபமொன் றில்லாமை. இது தனக்குளது, மமகாரம்; உடலியான், அகங்காரம். பொய்யை மாயையென் றது, பண்பாகுபெயர். தாய்தந்தைவந்த வரிசைவகை ஆதிதொடங்கிச் சொல்லுதற் கெட்டாமையால், 'கதையிலாத பொய்' எனவும், உலகை மெய் யென நம்பினே ருயிர்விடுங்கால், உலகை விடுதற் கிட்டஞ் சற்றுமின்றி வதைவராதலால், 'விதனமாயை' எனவுங் கூறினுர். புத்தி விசாரமறுதல், தன்னைத்தானுள்ளவாறு ஆராய்தலின்மை. மாயையைக் கதைகட்டிச் சொல் பவரும், அதனை மெய்யெனக் கேட்பவரும், அவிவேகியர்; எங்ஙனமெனில், தன்னைத்தா னுள்ளவாறெட்ட வகையறியா ராதலி னென்க.

(க-து.)நால்வகை வினுவுக்கும் நால்வகை விடை நேரே கூறினுரென் பது. இது தனக்குள வுடலினு லுலகு மெய் எனப் பாடமு முண்டு. அறு வகை வினுவிருக்க ஐவகை வினுவெனவும், அறுவகை விடையிருக்க ஐவகை விடையெனவுங் கொண்டுரை கூறுவ தென்சிறப்போ? யாமறிகிலம். இது நிற்க. இவ்வினு விடைகள், நிரனிறைப் பொருள்கோள். ஏது? ஆர்? எப் படி வந்தது? வருவானேன்? இரண்டாமே? பொய்யாமே? இவை வினுவோ? அன்றே? வினுவெனின், ஆறுதற்குத் தடையென்னை. அவாச்சிய வடிவா கும், உடையோர்கள், கண்டபேரிலை, புத்திவிசாரமற்றதனுல் வந்தது. இவை

விடையோ? வினுவோ? விடையெனின், நான்காதற்குத் தடையென்னே? அவர் வினு விடையென லறியார்போலும்! 95

96 - கவி. அ - கை.

[வஸ்துவு மிரண்டாமே யென்னு மைந்தாம் வினுவிற்கு விடை இரண்டு கவியினுங் கூறப்புகுந்தார், இக்கவியில் பிரஹ்மத் திற்கும் திருசியங்கட்கும் இடையிலொரு சத்தி உண்டெனக் கூறுகின்ருர்.]

அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை யாடுமுன் றெரியாவே
யுருவ மாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும்
பிரம சத்திக ளனந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்டனு மானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே.

(இ-ள்.) அருவ மாகுமா யாவிவித் தைகள்விளை யாடுமுன் றெரியாவே (எ-து)—இந்திரசாலஞ் செய்வோன் தனது விநோதங்காட்ட விளையாடுதற்கு முன்னரே ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாது அருவமாக நின்றுள்ள அவனது வித்தைக ளெங்ஙனங் காணப்படும்; காணப்படாவே, உருவமாம்பல கந்தர்ப்ப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும் (எ-து)—அவை பிரத்தியட்சத்திற் குருவமாகக்காண்டற்குரிய பற்பல விசித்திர கந்தர்ப்ப சேனைகளாய்த் தோன் றிய பின் யாவர்க்குங் காணப்படும், (அதுபோல), பிரமசத்திக ளனந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே (எ-து)—பிரஹ்மத்திற்குரிய சத்தி பேதங்க ளனந்தவிதமாம்; அவற்றினைக் கண்டுபிடித்தல் யாவர்க்குங் கூடாது, (மற்றெங்ஙனமெனின்), பரவு பூதங்கள் கண்டனுமானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே (எ-து)—எங்குமாக வியாபித்துள்ள பஞ்சபூதங்களைக் கண்டு அதுகாரணமாக அனுமானிக்கும் அனுமானத்தினுல் அவை சகலர்க்கும் இருப் பனவாக விளங்கும், (எ-று).

கண்டனுமிதித்தலால் எனப் பாடமுமுண்டு. அருவமாகும் வித்தைக ளென முடிக்க. மாயாவி, பிரஹ்மம்; வித்தைகள், சத்திகள்; கந்தர்ப்பசேனை, பூதங்கள். இவை உவமான உவமேயங்கள். அனுமானம் பலருக்கும் என்னும் இவ்விரு மொழிகளையு மீரிடத்து மொட்டுக. மாயாவி வித்தைகள் கந் தர்ப்ப சேனைகளா லனுமானிக்கப்படுதல் போன்று, பிரமசத்திகள் பரவு பூதங் களா லனுமானிக்கப்படுமென வுணர்க. ‘பிரமசத்திக ளனந்தம்’ என்றது இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி, ஞானசத்தி, ஆதிசத்தி, பராசத்தி யென ஐந்தாம்; இவற்று ளொவ்வொன்று மெண்ணிறந்த பேதங்களாதல் பற்றியென்க. இவை சோதனையாற் றெரியலாம்.

(க-து.) இவ்வுவமான வுவமேயங்களால் சத்திகளிருப்பை யவற்றின் காரி யங்களா லறியலாமென்பது. அதிசூக்குமமான வித்தைகளையெல்லாம், அறிவு

நட்ப மேலிட மேலிடக் கண்டுகொண்டே வருவதை யிப்போதும் பிரத்தி
ட்சத்திற் காணலாம். 96

97 - கவி. அ - கை.

[வித்தைகள் போலச் சத்திகள் காரியகாரணமாயிருந்தும், ஆதார
ஆதேயங்கள் காணப்படுமாறுபோலக் காணப்படா
வென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற் றதுமாயம்
பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும்
வீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலப்
பேரி யற்பிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத் திகளுண்டே.

(இ-ள்.) காரியங்களுஞ் சத்தியாதாரமுங் காணுமற்றதுமாயம் (எ-து) -சத்திக்குக் காரியங்களும் காரணமும் எவர்க்குங் காணப்படும்; ஏனைய சத்தியோ சற்றுங் காணப்படாது, (எங்ஙனமெனில்), பாரினின்ற மாயாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்பவர் கண்காணும் (எ-து)—பூமியி லிவ் வித்தைகளை விளையாடிக்கொண்டிருந்தஇந்திரசாலஞ் செய்வோனும் அவ்விளையாட்டாற்காணப்படுஞ் சேனைகளும் வேடிக்கை பார்க்கப் புறப்பட்டவர்க்கு நேரே காணப்படும், வீரியந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படாததுபோல (எ-து)—இளையாத வீரத்துவத்தால் விளங்குகின்ற வித்தையாகிய சத்தியானது காணப்படாது எங்ஙனமோ அங்ஙனமே, பேரியற் பிரமத்துக்கு முலகுக்கும்பிறிதுசத்திகளுண்டே (எ-து)—மிக்கவிலக்கணங்களையே யியல்பாக வுடைய பிரஹ்மத்துக்கும் உலகத்துக்கு மிடையே சில சத்திகள் பிறிதாக விருக்கின்றனவே; அவை காணப்படுமா? காணப்படாவே, (எ-று).

சத்திக்காதாரம் பிரஹ்மம்; ஆதேயம் உலகம். மாயாசத்தியைத் தவிர உலகிருக்குமாயின், பிரஹ்மத்தைத் தவிர மாயாசத்தி யிருக்கலாம். எங்ஙனம் அறியாமை யன்றி உலகிருக்குமாயின், அறிவையன்றி அறியாமையிருக்கலாம். இல்லையெனின், 'வஸ்துவு மிரண்டாமே' எனல் கூடாது. மாயாவியும் சாலக் காட்சியும் பிரத்தியட்சம்; வித்தை அப்பிரத்தியட்சம்; அதுபோல, பிரஹ்மமும் உலகமும் பிரத்தியட்சம்; மாயாசத்தி அப்பிரத்தியட்சம். சத்தியாசாரமும் எனப் பாடமு முண்டு. இங்கே ஆசாரமு மென்பது பொருந்தாது.

(க-து.) மாயாசத்தி பிரஹ்மத்தைத் தவிர வேறின்மையா லிரண்டு வஸ்து வாகாவென்பது. பிரஹ்மப்பிரதிபலனமே சத்தியென அறிக. 97

98 - கவி. அ - கை.

[ஆறும் வினவிற்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு மாயாவி
வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்போய் வித்துவா னும்போலப்

புத்தி மைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவாம்
வத்து நிர்ணயஞ் சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே.

(இ-ள்.) சத்திசத்தனைத் தவிரவேறன்றுகாண் (எ-து)-- சத்தியானது சத்தனைத்தவிர வேறொரு முதலன்றெனக் காணுதி, சத்தனுமாயாவிவித்தை காட்டிய விந்திரசாலம்போய் வித்துவானும்போல (எ-து)-சத்தனாகிய மாயா வித்தைசெய்வோன் தனது வித்தையினாற் காட்டிய இந்திரசாலவிநோதக்காட்சிகள் நீங்கியவிடத்தும் நீங்காதுநின்றோன் வித்துவான் மாத்திரமாகுமாறு போல, புத்திமைந்தனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மாவாம் வத்து நிர்ணயஞ்சொன்னதிட் டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே (எ-து)-அறிவுள்ள புத்திரா ! சத்திமானெனப்படும் பரிபூரணமாக நிறைந்துள்ள ஆத்மவஸ்து நிச்சயத்தை முன்சொன்ன திருஷ்டாந்தமுறையைக் கண்டு தெளிந்து கொள்ளுதி, (எ-று).

இந்திரசாலம் வித்தையைத்தவிர இல்லாதவாறுபோல, வித்தையும் வித்துவானைத்தவிர வேறின்றா மெனபதெங்ஙனமோ அங்ஙனமே, உலகமும் மாயா சத்தியைத் தவிர இன்றாம் ; மாயாசத்தியும் சத்தனாகிய ஆன்மாவைத் தவிர வேறின்றாம். வேறின்றாகவே, இருப்பது ஆன்மாமாத்திர மென்பதாயிற்று. ஆகவே, வித்தை யிருந்தபோதும் இல்லாதபோதும் வித்துவா னிருக்குமாறு போன்று, மாயாசத்தி யிருந்தபோது மில்லாதபோதும் ஆத்மாவிருக்குமென்பது பெற்றாம். பெறவே, வித்தை ஆபாசதர்மம் பெற்றாற்போல, வித்துவான் ஆபாசதர்மம் பெற்றானல்லன்; அதுபோல, மாயாசத்தி ஆபாச தர்மம் பெற்றாற்போல, சத்தனாகிய ஆன்மா ஆபாசதர்மம் பெறாவாறுகண்டாம். காணவே, மாயையைப்போல ஆன்மா பொய் யன்றெனத் தெளிந்தாம்.

(கு-து.) வஸ்து மாயையைப்போலப் பொய்யன்றென்பது. போகவென்றது, போயெனத் திரிந்து நின்றது. ஆன்மாவின் வஸ்துவெனின், கிழமைப் பொருளாதற்கிடமின்று ; ஆதலின், ஆன்மாவாம் வஸ்துவென்றாம். சில பிரதியில், இந்திரசாலம் பொய் வித்துவான் மெய்போல என்றிருக்கின்றது. அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளினு மமையும். 98

99 - கவி. அ - கை.

[முன்னர் மாயையென்பது பொய்யெனக்கூறிப் பின்னர்ப் பிறிது
சத்திகளுண்டேயெனக் கூறுவதென்னை கொலோவென்ற
வினாவிற்கு உத்தர மிரண்டுகவியானுங் கூறப்புகுந்தார், இக்
கவியிலுண்டென் றேற்காவிடில், சராசரங்கட்குச்
சுபாவங்கள் வேறாமேயெனக் கூறுகின்றார்.]

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கிற்
புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய்
நல்லை யாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால்
தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேறாமே.

(இ-ள்.) இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி யெனக்கேட்கில் (எ-து)-மித்தையாகிய மாயாசத்தியை மீண்டு முண்டென்ப தெங்ஙனங் கூடுமெனக் கேட்பையாயின், புல்லை யாதியா மசேதனப் பொருளெலாம் பூத்துக்காய்ப் பனபாராய் (எ-து)—புல்லையாதியாகவுடைய சடப்பொருள்களனைத்தும் புட்பித்துக் காய்க்கின்றவைகளைக் காணுதி, நல்லையாமக னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால் (எ-து)—சற்புத்திரா! அவற்றுள் ஒவ்வொன்றிலுஞ் சிற்சத்தியானது வியாபியாதிருக்குமாயின், தொல்லையாய் வருஞ்சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள் வேறுமே (எ-து)—தொன்றுதொட்டு விடாதுவருகின்ற சராசரமாகநின்றுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாஞ் சுபாவங்கள் வெவ்வேறாக முடியுமே, (எ-று).

சேதனம் அறிவு; அசேதனம் அறியாமை. இங்கே நடக்குதல், வியாபித்தல். சரம் அசைவு; அசரம் அசையாமை. சராசரவுயிர்களி லெதெதற்கேதேது இயல்போ, அங்ஙன மங்ஙனமாவது சிற்சத்தியின் தன்மையெனக் காண்க. சீர் மிகுமாதலின் அதிலதிலென அடுக்காது நின்றனர்.

(கு-து.) சமஸ்தமுஞ் சிற்சத்தியை ஆதாரமாகக் கோடலின், தத்தஞ்சுபாவத்தினின்று மாறாவென்பது. அனைத்துஞ் சிற்சத்தி விலாசமாதலின், சிற்சத்தி யுண்டெனப் பெற்றும். சத்தியுண்டெனல் பகிர்முகத்தாலென்க. 99

100 கவி. அ-கை.

[அனைத்துஞ் சிற்சத்தி நியமத்தினால் தத்தமியல்பைவிட்டு மாறாதிருத்தலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங் கலந்தசித் திரம்பாரா
யருப்ப மாஞ்சத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம்
நெருப்பு நீர்களாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும்
பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவனமிப் படிபோமே.

(இ-ள்.) கருப்பைமுட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங்கலந்த சித்திரம்பாராய் (எ-து)—கருப்பையிலிருக்கும் முட்டைக்குள் பட்சிகள் பலநிறங்கலந்திருக்கின்ற விநோத சித்திரங்களா யிருப்பதைக் காணுதி, அருப்பமாஞ்சத்தி நியமமில்லாவிடி லரசிலாநகர்போலாம் (எ-து)-உணர்தற்கரிதாகிய சிற்சத்தியினியமமில்லாவிட்டால் உலகம் அரசனில்லாத பட்டணம்போல ஒழுங்கற்ற நிலையினதாக முடியும், நெருப்புநீர்களாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனுமறையோதும் (எ-து)—(எங்ஙனமெனில்) நெருப்புச் சலமாகவும் கசப்புத் தித்திப்பாகவும் சண்டாளன் வேதாத்தியயனஞ் செய்வதாகவும் முடியும், பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவனமிப்படிபோமே (எ-து)—மலைகள் மேகங்களாகவும் சமுத்திரமுழுதும் மண்களாகவுமாம்; இதுபோலப் பூமி முழுவது மிங்ஙன மாகவும் முடியுமே, (எ-று).

அருப்பதற்குப் பொருள் துக்கமெனினுமமையும். நியமம்-ஒழுங்கு. பறவைக்கிடம் முட்டை; முட்டைக்கிடம் கருப்பை. எனவே, கருப்பையிலிருந்து முட்டையும், முட்டையிலிருந்து பறவையு முண்டாதலால் 'கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள்' என்றார்.

(க-து.) அனைத்தும் அரசிலாநகர்போல நிலைமாறுமென்பது. சத்தி அகமுகத்திற் சிற்சத்தியாகவும், புறமுகத்தில் மாயாசத்தியாகவு மிருக்கும். 100

101 - கவி. அ - கை.

[எல்லாவிபரீதங்கட்கு மாதாரமாதலின், இந்தச்சத்தியை நீக்குமா றெங்ஙனம்? சத்தனுக் கபேதமெனின், ஏகமாகக்காண்ப தெங்ஙனம்? அறிதெனின், நிரதிசயானந்தமாவதெங்ஙன மென மூன்று வினவையும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று மவாச்சிய வடிவென்றுஞ், சேர்க்கு நாமரூ பப்பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிரித்திடப் படாதெனிற் பிரமபா வனையொன்றாய்ப், பார்க்கு மாறெங்ஙன் முத்தியா குவதெங்ஙன் பரமசற் குருமூர்த்தி.

(இ-ள்.) ஆர்க்குங்காணவு மறியவும்படாதென்று மவாச்சியவடிவென்றும் (எ-து) —அரியாதிகட்கும் ஏனையோரெவர்க்குங் கண்ணாற்காணவும் மனதினாலறியவும் படாததென்றும் அநிர்வசனரூபமென்றும், சேர்க்கு நாமரூபப் பயிர்வித்தென்றுஞ் செப்பியசிற்சத்தி (எ-து)—விபரீதத்துக்காளாகச் சேர்க்கின்ற நாமரூபமென்னும் பயிர்களுக்கு விதையென்றுஞ் சொன்ன சிற்சத்தியை, பேர்க்குமாறெங்ஙன் பிரித்திடப்படாதெனிற் பிரமபாவனையொன்றாய்ப் பார்க்குமாறெங்ஙன் (எ-து)—நீக்குமாறெங்ஙனம்? வேறுபடுத்தக் கூடாதாயின் பிரமபாவனை யேகமாகப் பார்க்குமாறெங்ஙனம், முத்தியாகுவதெங்ஙன் பரமசற்குருமூர்த்தி (எ-து)—முத்தியடைவதெங்ஙனம்? மேலான சற்குருமூர்த்தியே, (எ-று.)

அறிவையன்றி யறியாமை யொருமுதலன்று. அறியாமையே சிற்சத்தியென்னுமிடத்து, காணவும்படாது என்றும், 'அறியவும்படாது' என்றும், அவாச்சியவடிவு' என்றும், 'நாமரூபப்பயிர்வித்து' என்றும் கூறச் சிற்சத்தியேற்கலாமே! தடையென்னையுளது? இதுபற்றி யிங்ஙனங் கூறினர்.

(க-து.) மாணாக்கனுக்கு உதித்தவினா இனையவென்பது. சித்தில்லாவிடிற் சித்தினது கற்பிதமெங்கே? உண்டெனில், தெரிவிக்கலாம். கல், மரம், முதலியவைகளெனில், சத்தினது பிராதிபாஸிகமன்றி வேறாகக் கண்டிலமே. எங்ஙனமெனின், சோதனையி னியதிகளையப்பட்டவை யனைத்தும் அன்னியமாகாது அறிவாகமுடிவதென்னை? முடிவதனாற் சத்தாகுமாவெனின், சத்தை

யன்றி அசத்தெனலெங்கே? இன்றாதலால், அனைத்தும் சிற்சத்தி நியமமே யென்று அறியானாதலின் இவ்வாறுவினாவினனென்க அறிவினா அறியாவினா என்புவற்றுள் இஃது அறியாவினா. 101

102 - கலி. அ - கை.

[முதலி விரண்டுவினாவிற்கும் இக்கவியி லுத்தரங் கூறுகின்றார்.]

வாயுஸ் தம்பனஞ் சலஸ்தம் பனமணி மந்திர மருந்தாலே
தேயுஸ் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்தசத் திகளெங்கே
நீயச் சச்சிதா னந்தமாய் வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல்
மாயைச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே.

(இ-ள்.) வாயுஸ்தம்பனஞ் சலஸ்தம்பன மணிமந்திரமருந்தாலே தேயுஸ்தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற்சிறந்த சத்திகளெங்கே (எ-து) — மணி மந்திரம் மருந்து என்னு மிம்மூன்றானும் வாயுஸ்தம்பனம் சலஸ்தம்பனம் தேயுஸ்தம்பனஞ் செய்வமாயின் அவ்வவற்றிற்குரிய முக்கியமாயுள்ள சலனம் நெகிழ்ச்சி உட்டணமென்னு மிம்மூன்றுசத்திகளும் எங்ஙனே? இப்போது கண்டிலமே (அதுபோல), நீயச்சச்சிதானந்தமாய் வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல் (எ-து)—நீ அந்தச் சச்சிதானந்த சொரூபமாகி யிவற்றிற்கு மாறாக வேறொன்றும் நினையாதிருப்பையாயின், மாயைச்சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணேமே (எ-து)—மாயாசத்தியானது உன்னையன்றி யில்லாமற்போம்; இல்லாமற்போவதற்குஉபாய மிங்ஙனம்புரிவதன்றிவேறே மந்திரமுளதாக வேதங்களிற் கண்டிலமே, (எ-று).

ஸ்தம்பனம்-ஸ்தம்பித்தல்; அஃதாவது சற்றடங்கிநிற்றல் 'சிறந்த சத்திகள்' என்றதனால் சலனம், நெகிழ்ச்சி, உட்டணமெனக் கொண்டாம். 'எங்கே' என்பதனால், இப்போதென வருவித்தாம். எங்கே யென்பது எவ்விடம், இல்லை யென்னும் பொருள்தரற்பாலதாதலின், பலபொரு ளொருசொல். அஃது இங்கே யில்லையென்னும் பொருடா நின்றது. நீயிரு, மாயைச்சத்திபோம் என்பன இரண்டெழுவா யிரண்டு பயனிலைக ளாதலால், விடையும் இரண்டெனக் கொள்க. நீயச்சச்சிதானந்தமா யிருத்தலே, பிரமபாவனை யொன்றாப் பார்த்தலுக்கு விடையும்; வேறொன்றும் நினைந்திடாதிருத்தலே, சிற்சத்திபேர்த்தலுக்கு விடையுமெனக்கொள்க. சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்னுமிவற்றுள் சத்து, தான்; சித்து, சுயஞ்சோதி. தானே சுயஞ்சோதியாக விளங்கல், சத்தே சித்தாகும்; சுயஞ்சோதியே தானாக விளங்கல், சித்தே சத்தாகும். இங்ஙனமாய வொருமையே துக்கநிவிர்த்தி யாதலால், ஆனந்தமாகும். இதுதான் சச்சிதானந்தமாயிருத்தல். இங்ஙனமிடைவிடாது நிற்கில், அநர்த்த சட துக்கம் தானேயகலும். இங்ஙனமகலல், வேறொன்றும் நினைந்திடாதிருத்தலின் பயன். அவ்விரண்டு வினாக்களுக்கும், இவ்விரண்டும் விடை.

(க-து.) மேற்கூறிய வினாக்க ளிரண்டிற்கும் விடை யிரண்டுந் தந்தன ரென்பது. அனுபவ மில்லா ரிவ்விடை காண்ட லரிது. 102

103 - கவி. அ - கை.

[மூன்றாம் வினாவிற்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித் திடவேண்டி
நாவி னான்மண்ணைக் கடமென்ப ரக்கட நசிப்பதும் நாவாலே
பாவு நாமரூ பங்களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்தஞ்
சீவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே.

(இ-ள்.) மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவகரித் திடவேண்டி நாவி னான்மண்ணைக் கடமென்பர் (எ-து)—கடசத்திதங்கிய மண்ணினிடத்தில் அக்கடத்தோற்றம் எழுதற்குரிய வினை நிகழ்தற்கு முன்னர் அத்தோற்றம் எழாது மறைபட்டுநிற்கும்; அங்ஙன மறைபட்டு நிற்றலே வினை நிகழாநிற்புழி வெளிப்பட்டுக்காணும்; அங்ஙனம் வெளிப்பட்டுக் காண்டலையே அன்ன பானாதி வியவகாரநிமித்தம் சொல்லாலே மண்மயவடிவைக் கடமென உலகர் வழங்காநிற்பர், அக்கட நசிப்பதும் நாவாலே பாவுநாமரூபங்களை மறந்து மண் பார்ப்பதேபரமார்த்தம்(எ-து)-அந்தக்கட முடைந்ததென்பதும் சொல்லாலேயே; முன்னும் மண்ணே பின்னும் மண்ணே இப்போதும் பானைசட்டி குடுவைசால் முதலியவா யெங்கணும் வழங்கப்பட்டுள்ள நாமரூபங்களைச்சற்று நினையாது மறந்து மண்ணாகப் பார்ப்பதே பரமார்த்தமாம் (அதுபோல), சீவ பேத கற்பிதங்களை மறந்து நீ சின்மயமாவாயே (எ-து)-சீவபேதமாநின்றுள்ள கற்பிதவடிவங்க ளனைத்தையுமறந்து நீ சின்மயமாக விளங்குதி,(எ-று).

அவ்வியத்தம்-வெளிப்படாமை; வியத்தம்-வெளிப்படல் பித்தளை முதலியவற்றாலாய பாண்டங்களைக் கூறாதது, செல்வம் வந்துழியன்றி அவை நிரந்தர மன்றாதலினென்க. வியவகரிப்பான்வேண்டிக் கடமெனல், வியவகாரிகசத்து; நான்குகாலத்தும் மண்ணையன்றிக் கடமெனற்குப் பொருள் தோற்றன்மாத்திரமாதலால்அதனை மண்ணாகக்காண்டல், பாரமார்த்திகசத்து; மண்ணை யன்றிக்கடமென வொருமுதலன்றென வுணராமல் சுயம்பெனக் கருதிக்கடமெனக் கூறல், மூடம்; கடமெனக் காணாது மண்ணெனக் காண்கை, விவேகம். சொல்லாலென்னாது 'நாவினால்' என்றது, நாவினாலாயது சொல்லாதலால் இது (நா) துணைக்கருவி யெனப்பெறும்; ஆதலின், கருவியாகுபெயர். இவ்வுவமைபோல அறிவைச் சீவனீசன் சகத்தெனக் கற்பனையாகக்கொள்ளும் விபரீதங்களை மெய்யெனக்கோடல், வியவகாரிகசத்து; இப்பேதங்களையெல்லாம் விசாரத்தால் மறந்து அறிவாகக் காண்டல், பாரமார்த்திகசத்து. சீவபேதமென்பது சீவனாதியாகப் பேதிக்கும் பேதம்; அஃதாவது சீவேசுவர சகம். இம்மூன்றும் அறிவின் கற்பிதமன்றிச் சுயம்பல்லாமையின், 'சீவபேத கற்பிதங்கள்'என்றார். தெளிந்தவிடத் தனைத்தும் அறிவாக முடிதலின்'நீ சின்

மயமாவாயே' என்று கூறினாரென்க. கடமெனினுங் குடமெனினு மொக்கும். பரமார்த்தம், உண்மை; எனவே வியவகாரிகம், கற்பிதமென்பதாயிற்று. அவ்வியத்தம், வியத்தம் எனக் கூறவந்தது மண்ணையன்றிக் கடமின்றெனற்கு; அதுபோல, அனைத்தும் அறிவையன்றி யின்றெனற் கென்க. கடாதிகளை மண்ணாகப் பார்ப்பதுபோல, சகமாதித் திரிபதார்த்தங்களையுஞ் சின்மாத் திரமாகப்பார்க்கி லன்னியமின்றி அவை தானாய்விளங்கும். இங்ஙனம் விளங்குதலே முத்தியாதலால், இது மூன்றாம் வினாவிற்கு விடையெனக் கொள்க.

(க-து.) அன்னியமயமாகாமற் சின்மயமாகுதி யென்பது. கடமாதற் குரியதே மண்; ஏனையவை மண்ணன்றெனற்கு 'மேவு' மண் என அடை கொடுத்தா ரென்க. இது முடிவிடங் கூறலென்னும் உத்தி. 103

104 - கவி. அ - கை.

[திருசியமெனக் கில்லையாயினும், தோற்றுவானேன்? என்ற வினாவிற்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பூரிக் குங்கன சச்சிதா னந்தத்திற் பொய்சடந் துயர்மூன் றுந்
தூரத் தாயினுந் தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றா
னீரிற் றோன்றுந்தன் னிழறலை கீழதாய் நின்றலை யினுநேராப்
பாரிற் றோன்றிய தன்னைநோக் கிடலந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே.

(இ-ள்.) பூரிக்குங்கன சச்சிதானந்தத்திற் பொய்சடந் துயர்மூன்றுந் தூரத்தாயினுந் தோன்றுபாழ்விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றால் (எ-து)- பரிபூரணமாக நிறைந்துள்ள மேலாய சச்சிதானந்த சொரூபத்தில் அநர்தசட துக்கமென்னும் மூன்றும் எனது திருஷ்டிக்கு அதிதூரத்தனவாயினும் மெய் போலத் தோன்றுகின்ற பாழும் நாமரூப விபரீதங்களுமாகிய அழுக்கைத் துடைக்குமாறு எங்ஙனமோ அங்ஙனமாயநெறி யினையதெனத் தெரித்தருளல் வேண்டுமெனக் கேட்பையாயின், நீரிற்றோன்றுந்தன் னிழறலைகீழதாய் நின்றலையினும் (எ-து)—நீரிற் காணப்படுந் தன்னிழல் தலைகீழதாக நின்றலைந்தாலும்,நேராப்பாரிற்றோன்றிய தன்னைநோக் கிடலந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே (எ-து)—தலைகீழதாக வின்றி நேராகத் தரையில் தோற்றிய தன்னைக்காண அந்தப் பாழான சாயையானது உண்மையன்றாய் முடியும், (எ-று).

'தூரத்தாயினும்' என்றது செய்யுள் விகாரம். சத்தையன்றி அசத்தும்,சித்தையன்றிச் சடமும், ஆனந்தத்தையன்றித் துக்கமும் இல்லையெனத் திட விசாரத்தாற் றெளிதலின் 'தூரத்தாயினும்' எனவும், தெளியினும் பாழானசக சீவபரந் தோன்றுகின்றனவே; இதற்கென் செய்தும்; இந்தத்தோற்றத்தையு மகற்றுமா றெங்ஙனமென வினாவினா னென்பார், 'தோன்றுபாழ் விபரிதந் துடைப்பதெப் படியென்றால்'எனவும், கிணறு தடாகம் முதலியவற்றின்கரை யினின்றொருவன் எட்டிப்பார்க்குமிடத்து அவனுக்குத் தன்னிழல் தலை

கீழதாகத் தோன்றுமன்றே? அதனைக்கண்டு வியப்புற்றுத் தன்னைக் கரையிற் காண அம்மயக்கம் அக்கணமேதீரும்; அதுபோல,வியட்டியாகவேனுஞ்சமட்டியாக வேனும் நின்றொருவன், தன்னை அங்ஙனமாகக் கருதிநின்று அண்ட பிண்டங்களை யெட்டிப் பார்க்குமிடத்துத் தான் சோபாதிகமாகவும் தலைகீழதாகவும் இடைவிடாது அலைவதாகத் தோற்றக் காண்பனன்றே? பரிபாக காலம் வந்துழி அதனைக்கண்டு அருவருப்புற்றுத் தன்னை நிருபாதிகமாகச் சிதாகாயத்திற் காண அம்மயக்க மக்கணமே தொலையுமென்பார், 'நீரிற்றோன்றுந் தன்னிழ றலைகீழதாய் நின்றலையினு நேராப் பாரிற் றோன்றிய தன்னை நோக்கிடிலந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே' எனவுங் கூறினர். உவமானத்தானுவமேயம் வருவித்தாம். நீர், அவித்தை; நிழல், தத்துவக்குழாம்; தலைகீழதாய் நின்றலைதல், எழுவகைத்தோற்றத்தெதிலும் நிலையுறாது புண்ணியகன்மத்தால் மேலும், பாபகன்மத்தாற் கீழும் உபாதியளவாக நின்றலைதல். பார், சிதாகாயம்; தோன்றுதல், நிருபாதிகமாக விளங்கல்; தன்னை நோக்கிடல்; தான் சொப்பிரகாசமாக விளங்கக் காண்டல்; அந்தப் பாழ் நிழல், அந்த விவர்த்த தத்துவக்குழாமாகிய தனது சாயை. பொய் தோன்றியுந் தனக்கின்மை எனத் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களைக் காண்க. 'நீரிற்றோன்றுந் தன்னிழ றலைகீழதாய் நின்றலையினும்' என்பது பகிர்முகம், 'நேராப் பாரிற் றோன்றிய தன்னைநோக் கிடிலந்தப் பாழ்நிழல் பொய்யாமே' யென்பது அந்தர்முகம்; இவ்விரு முகமும் ஞானஞ்ஞானங்களிலெனவறிக.

(க-து.) தனது யதார்த்த வடிவை நோக்காணத் தனது கற்பித வடிவந் தனக்கின்றா மென்பது. பொய்சடந் துயர் மூன்றும் அறிவாகிய கண்ணுடிக்கு அழுக்கெனக் கருதித் துடைத்தலை வினையாக்கினர். தனது ஸ்மரணை யிருவகைப்படும்; விஸ்மரணை, தஸ்மரணையென. விஸ்மரணை, அநிர்த சட துக்கம்; தஸ்மரணை, சச்சிதானந்தம். தனது விஸ்மரணையைத் தனது தஸ்மரணையாற் றுடைக்கவேண்டுமெனல் பெற்றாம்; பெறவே, தன்னைவிட இவ்விரண்டு ஸ்மரணையு மின்றெனக் கண்டாம்; காணவே, இருப்பது தானேயெனல் தெளிந்தாம். சச்சிதானந்த சிவத்தைச் சச்சிதானந்த மென்றதூஉம், அநிர்த சட துக்க மாயையை அநிர்தசட துக்கமென்றதூஉம் குணவாகுபெயர். திருசியந் தனக்குக் காணுவகைக்கு யுக்தி கூறியவாறும். 104

105-கவி. அ-கை.

[அறிவை யன்றிக் காரண காரிய மின்றென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஞானங் காரண மறிவுகாண் காரிய நாமரூ பப்பேர்க
ளான தெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே
மான மைந்தனே தீர்க்கசொப் பனசகம் வந்ததும் பாராமற்
போன துங்நினை யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே.

(இ-ள்.) ஞானங் காரண மறிவுகாண்காரிய நாமரூபப்பேர்கள் (எ-து)- அறிவே காரணமாகவும் அவ்வறிவே காரியமாகவு மிருக்கின்றது; அந்தக் காரியமோ நாமரூபப்பேர்களா யுள்ளவைகளாம், ஆனதெப்படி யழிந்ததெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே (எ-து)— இந்தவறிவே திருசியமானது எப்படி? ஆகாதழிந்தவாறு எப்படி? என் றாராய்ந்து தெளிந்தவாறு இல்லாது மீண்டுமீண்டு மிதுவே தொழிலாக வாராய்தல் புரியாநிற்றல் ஆத்மலாப மன்றே; ஆயின் யாது செய்வதெனின், மானமைந்தனே தீர்க்கசொப் பன சகம் வந்ததும் பாராமல் போனதுந்நினை யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே(எ-து).தனக்கிழிவு வாராது காக்கும் மானமுள்ள ஞானபுத்திரா! என்றும் விடாது தோற்றுந் தீர்க்க சொப்பனசகம் போல்வதாகிய இச்சக மானது மூடத்தாலுதித்ததைப் பாராமலும் தெளிவாலழிந்ததை நினையா மலும் உனது ஞானப்பிரகாசம் நின்றவாறு எங்ஙனமோ அங்ஙனமாகவே நிற்றி, (எ-று).

அறிவே காரணகாரியமென்கை; அறிவையன்றிக் கடபடமென்னுங் காரியமும், மண் நூலென்னுங் காரணமுமின்றாம். இவ்விரண்டும் அறிபடுபொ ருளன்றோ வெனின், காரண நாட்டத்திற் காரியமும், காரிய நாட்டத்திற் காரணமுங் காணுது அன்னியோன்னியாபாவ மெய்துவதென்னை? இவ்விர ண்டவசரத்தும்அது அதுவாகத்தோற்ற லறிவன்றோ? ஆனதுகொண்டென்க. இவ்வபிப்பிராயத்தைக் கண்டுபிடித்தல் மிகவுமரிது; எங்ஙனமெனில், அறிபடு பொருளென்னும் மயக்கமகலாமைபற்றியென்க. காரணத்தைத்தவிரக் காரிய மொரு முதலெனவுஞ் சுயம்பெனவு முணர்த லறிவேனும் அறியாமை யெனப் படும். கடபடத்தைக்காரியமெனக் கோடல்பற்றியன்றோ மண் நூலைக் காரண மெனல்? அவையன்றிக் காரியமுளதாயின், மண் நூல் காரணமாகலாம்; மண் நூல்காரியமல்லாதபோது காரணமுமல்ல. மண் நூலுக்குக்காரணகாரியமென வந்தது கற்பிதமென்றுணர்கை நிசமாதலா லறிவெனப்படும். அறிவறியாமை யென்னும் நாமம் இவ்விரண்டவசரம்பற்றிவந்ததன்றி யதார்த்தமாகத் தனக் கின்மையின் 'ஆய்குதல்பலனன்றே' 'உன்போதமாய்ப் பூர்ணமாயிருப்பாயே' என்றார். அறிவேயறியாமையாதலால் 'அறிவுகாண் காரியம்'என்றார். தொன்று தொட்டுப் பிறவிதோறும் விடாது வழங்கிவருதலினாலும், சுயம்பெனற் குப் பொருளின்றிச் சொப்பனக் காட்சிபோல்வதினாலும், சொப்பனம் விழித்துழி யில்லாவாறு போல இச்சகமுந் தன்னைத்தான் காண விழித்துழி யில்லாமற் போதலானும், சொப்பன போகத்தில் நித்திய திருத்தியில்லாத வாறுபோல இவ்வுலக போகத்திலும் நித்தியதிருத்தி சற்று மில்லாமையானும், 'தீர்க்க சொப்பனசகம்' என்றாரென்க. 'வந்ததும் பாராமல் போனதுந் நினை யாமல்' என்றது இவ்வுலகம் பயனற்றதெனக் குறிக்க. அறிதல்காண் காரியமெனப் பாடமுமுண்டு. அறியாமையை யறிவென்றது, காரணவாகு பெயர். அறியாமை யன்றி நாமரூபப் பெயர்க ளுண்டாயின், காரிய முள

தாம்; இன்றே லிலதாம். அறியாமையாக முடிவதென்னை? ஆராய்தலின்கண் நாமரூபமாயுள்ளவனைத்தும். இஃதறியார் மறுத்தலாற் பயனென்னை? பிறர் மதித்தற் கென்க.

(க-து.) இருப்பதறிவொன்றுமே யன்றி வேறின்றென்பது. இதுபற்றி உன்போதமாயிருப்பாய் என்றாரென்க. ஞானம், அறிவு என்பன ஒரு பொருட் கிளவி. 105

106 - கவி. அ - கை.

[பகிர்முகத்தி லெவ்வளவு காலம் பழகினையோ, அவ்வளவு காலம் அந்தர் முகத்திலும் பழக வேண்டுமென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினை யம்மட்டு
நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா யிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா கிடின்மைந்தா
கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக் கடல்வடி வாவாயே.

(இ-ள்.) அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுக மாகினைய் (எ-து) —மெய்போலத் தோற்றும் ஜகசீவபரமென்னும் பொய்யிலெவ்வளவு காலஞ் சம்பந்த முண்டாயிருந்ததோ அவ்வளவு காலமளவும் பராக்காகிய பகிர்முகப் பட்டனை, அம்மட்டு நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா யிப்படி நிரந்தரப் பழக் கத்தால் (எ-து)—பகிர்முகமான அவ்வளவு காலவளவும் அறிவென்னும் உண் மையி லந்தர்முக நாட்டமாகநின்று இங்ஙன மிடைவிடாது பழகுவையாயி னந் தப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன நின்றுசின் மாத்திர வடிவமா கிடின் மைந்தா (எ-து)—மனதின் வசத்திற் செல்லாது உன்வசத்திலுன்மனம் நின்று சைதன்னிய வடிவமாத்திரமாக விளங்குமாயின் ஞானபுத்திரா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மானந்தக் கடல்வடி வாவாயே (எ-து)—மல மூத்திர பாண்டமாதலி னருவருக்கத் தக்க தேகத்தில் நீ யிருக்கினும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திர ஸ்வரூப மாவை, (எ-று).

சத்தெனற்குப் பொரு ளறிவை யன்றிச் சகசீவபர மின்மையி னிவற்றை அசத்தென்றாம். பராமுகம், பகிர்முகம்; நிசம், சைதன்னியம்; உள்விழிப் பார்வை, தனது யதார்த்த வடிவை விடாது காண்டல்; சின்மாத்திர வடிவ மாதல், மனஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கல். மட்டு—அளவு. தஸ்மரணை விஸ்மரணை யென ஸ்மரணை யிருவகைப்படும்; தஸ்மரணை—தன்னைத்தா னுள்ளவாறு காண்டல்; விஸ்மரணை—தன்னைத்தா னயலாகக் காண்டல். பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட தெவ்வளவு காலமோ அவ் வளவு காலமும் பொருளைப் பொருளாகப் பழகல் வேண்டும்; அன்றேல், பழ கிய காலவளவு பயன்றரும். சைதன்னியத்தை யன்றி யாதுமில்லை; ஆயின், அது யாதுமல்ல. எங்ஙனமெனின், மண் நூலை யன்றிக் கடபட மில்லை; ஆயின், மண் நூல் கடபட மல்ல என்றாற்போலும். இங்ஙனமாய விசாரமுகத்தாற்

பழகல், நிசத்திற் பழகல்; இங்ஙனமாக விசாரமின்றிப் பழகல், அசத்திற் பழகல் என்பது உபநிடத சம்மதம். சுசத்ததேகம், உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சத்தொடர். சுசத்தல், தேகத்தியல்பு. அஃது உணர்ந்தார்க்கு மாத்திரமெனக் கோடல் வழு; ஏனையோர்க்குப் பிரிய வடிவாயினும், மல மூத்திர பாண்ட மன்றாயிற்றே ? ஆதலி னேற்போர் பிழை. அறிவு, சத்து. அறியாமை, அசத்து. அறியாமை யன்றிச் சகமாதித் திரிபதார்த்தமு மின் றாதலா லிவற்றை யொரு முதலாகவுஞ் சுயம்பாகவுங் கொண்டு சத்தாக வேனும் அசத்தாகவேனும் பிரதிவாதிப்ப மல்லம். தன்னைச் சொப்பிரகாச மாகக் காண்டல் அறிவு; அன்றாகக் காண்டல் அறியாமை.

(க-து.) அசத்திற் பழகியதுபோல், சத்திலும் பழகல் வேண்டுமென்பது. நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையா மிப்படி எனப் பாடமுமுண்டு. அவ்வளவு காலம் பழகாவிடின், ததாகார மாவதின்றி விவர்த்தமாக முன்போ லழிதும்.

107 - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சச்சிதானந்த மென்றீர்; சத்தும் சித்தும்போல ஆனந்த ஸ்வரூபமாயின், அயலே அவாவுவ தென்னை ? என்றவினவை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தானன்றி வேறொன்று மில்லாது பூரணச் சச்சிதா னந்த குணமா, யூனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றால தொக்கின்ற படிகண் டிலே, னானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளிகண்டதா, லானந்த மிவைபோல வெளியாக வுதியாத வடைவேது குருநாதனே.

(இ - ள்.) தானன்றி வேறொன்று மில்லாது பூரணச் சச்சிதானந்த குணமாய் (எ-து)—ஆன்மா தான்மாத்திர மிருப்பதன்றித் தன்னைத் தவிர அயலாக வேறே யாதொன்று மிருக்க விடந் தருதலின்றி யங்கிங் கெனு தெங்கும் பரிபூரணமாயும் சத்து சித்து ஆனந்த குணமாயும், ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றால தொக்கின்றபடி கண்டிலேன் (எ-து)— மாமிச வடிவாயமைந்த தேகங்களிலுள்ள வுயிர்களி லெல்லாம் அக்குணம் வெவ்வேறாகாம லேகமா நிற்க விளங்குமாயின் அக்குணம் தமக்குள் பேதியாது ஏகமாக நிற்கும்வண்ண மடியேன் சற்று மையமின்றிக் கண்டி லனே, நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளி கண்டதால் (எ-து)—நானெனக் கூறுநிற்குஞ் சீவர்க ளறிவதுபற்றிக் கா ணேந்திரிய மென்னும் ஞானசாதனங்க ளுளவாக நேரே காணப்படுவதால் சத் தாக வன்றிச் சித்திராது ; சித்தா யிருப்பது பற்றி உயிர்கள் சத்தா யிருக்கிற விதம் யுத்திக் கொத்திருக்கின்றது; ஆனந்த மிவைபோல வெளியாக வுதி யாத வடைவேது குருநாதனே (எ-து)—சத்துஞ்சித்து மொத்துத்தோன்று

மாறுபோல ஆனந்தமு மொத்திருக்க நேரே காணப்படாத வகை யாது கொலோ யானறிகிலன் ; குருமூர்த்தியே! இவ்வையந் தவிர்த்தருளவேண்டு மென் றிரந்தனன், (எ-று).

'தான்' எனப் பொதுப்படக் கூறியதால், ஆன்மா என்பது வருவித்தாம்; என்னை? "முதற்பெயர் நான்குஞ் சினைப்பெயர் நான்கும், சினைமுதற் பெயரொரு நான்குமுறை யிரண்டுந், தன்மை நான்கு முன்னிலை யைந்தும், எல்லாந் தாந்தா னின்னன பொதுப்பெயர்" என்று பவணந்தி கூறுதலின். தானன்றி வேறொன்று மில்லாதது ஆன்மாவாதலின், இல்லாதென வினையெச்சமாக்கினும் ; பெயரெச்ச மாக்கின், குணத்துக் காகின்றது. அங்ஙன மாக்கின், 'தானன்றி' என்னுதிருத்தல் வேண்டும்; ஆதலின், அது பொருந்தாது. 'பூரணச் சச்சிதானந்த குணமாய்'என்றதனுல், ஆன்மா வெனல்பெற்றும். ஆன்மா தானுதலின் 'தானன்றி' எனவும், ஆன்மா தன்னைத்தான் விசாரியாதுழி அயலுளவாம்; விசாரித்துழிச் சற்றுமின்றும்; ஆதலின்,'வேறொன்றுமில்லாது' எனவும், சொல்லால் வேறுயினும் அர்த்தத்தா லொன்றுதலின், 'பூரணச் சச்சிதானந்த குணமாய்' எனவும், தேகத்தை யூனென்றது, காரணவாகு பெயர். ஆன்மா சச்சிதானந்தமாயின் சத்தும் சித்தும் போல ஆனந்தமாயிருத்தல் வேண்டும்; இருக்கின்றதெனில், அயலை யவாவி யலைவதென்னே? ஆதலிற் பொருந்தா தென்பார், 'ஆனந்த மிவைபோல வெளியாக வுதியாத வடைவேது'எனவுங் கூறினுர். உபாதிபற்றிப் பலவாகக் காண்டலின், 'சீவன்கள்' என்றுர். நானென்ற சீவனென்றது நானென்னுத சீவனைக்காட்ட, அந்தச் சீவன் மகான்; ஆனந்தமா யிருத்தல்பற்றி யென்க.

(க-து.) ஆன்மா சச்சிதானந்தமாயின், ஆனந்த மெங்கே யென்பது? உடன்படாமைக்கேது இஃதென வுணர்க. 'சீவன்கள் சத்தானவகை யொக்கும்' என்பதற் கேதுகாட்ட ஞானங்கள் வெளிகண்டதா லெனப் பாடங் கொண்டாம். வெளி கண்டதாமெனப் பாடங் கொள்ளின், அது 'சத்தான வகையொக்கும்' எனற்குப் பொருத்தமின்றி வேறும். இவ்வியைபு உணராவிடத்து உரை யென் பயனுறும்? அஃதொக்கின்றபடி யெனினு மமையும். 107

108 - கலி. அ - கை,

[அதற்கு விடை கூறப் புகுந்தார், இக்கவியி லுவமான பூர்வகமாக விருத்தி பேதத்தினுற் குணங்கள் பேதித்தனவாகக் காண்பதைக் கூறுகின்றார்.]

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்றுகு மென்றாலுமே, கரணங்க ளோரொன்றி னுேரொன்று தெரியுங் கணக்கன்றி வாராதுகா, ணருமந்த சச்சி தானந்தச் சுபாவங்க ளான்மாவின் வடிவாயினும், பிரபஞ்ச மயமாம் விருத்திபே தத்தினுற் பேதங்களாமைந்தனே.

(இ - ள்.) உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்றுகு மென்றாலுமே (எ-து)—உருவங்களும் சுவைகளும் பரிசங்களும் ஒரு மலரின்கண் பேத மாகாது அபேதமா யேகமா யிருக்கின்றன வெனினும், கரணங்க ளோரொன்றி னோரொன்று தெரியுங் கணக்கன்றி வாராதுகாண் (எ-து)—புறக்கரணமாகிய பஞ்சேந்திரியங்களி லொவ்வோரிந்திரியத்தால் அதததற்குரிய வொவ்வொரு விடயமு முணரப்படும்; இங்ஙன் முணரப்படும் வகையாலன்றி வேறொன்று லுணரப்படும் வகை யெங்ஙனம் வரும்; வாராதே, அருமந்த சச்சிதா னந்தச் சுபாவங்க ளான்மாவின் வடிவாயினும் (எ-து)—அடைதற்கு மிகவுமரிதாயுள்ள சச்சிதானந்தமாகவிளங்குஞ் சுபாவங்கள் ஆன்மாவின் சுயவடிவாம்; சுயவடிவாயினும், பிரபஞ்சமயமாம் விருத்தி பேதத்தினாற் பேதங்களாமைந்தனே (எ-து)—சத்தபரிசாதி விடயமயமாக நின்றுள்ள சத்துவமாதிய முக்குணத்தால் வரும் விருத்திபேதத்தினல் பேதங்க ளெய்தற் குரியனவாம்; ஞானபுத்திரா, (எ-று.)

உருவங்கள், அழகுகள்; இவை கண்ணா லுணர்பவைகள். இரதங்கள், சுவைகள்; இவை நாக்கா லுணர்பவைகள். பரிசங்கள், ஊறுகள், இவை தொக்காலுணர்பவைகள். கண், நா, தொக்கு என்னும் இவற்றிற்கு விடயம், உருவம், இரதம், பரிசம் என இக்கவியிற் கூறுமுறைமை உருவ முதலிய மூன்றும் மலரி லபேதமாயினும் அவற்றைத் தனித்தனி யுணரும் பொறிகளால் பேத முறுமாறு போன்று, சத்து முதலிய மூன்றும் ஆன்மாவி லபேதமாயினும் அவற்றைத் தனித்தனி யுணருஞ் சத்துவ முதலியவற்றால் வரும் விருத்திபேதத்தினாற் பேத முறமெனவுணர்க. அகக்கரணம், மனம். புறக்கரணம், பொறிகள்; இவ்விரண்டுங் கரணமெனினு மிங்கே கரணங்க ளென்றது பொறிகளை யெனக்கொள்க. கணக்கு-விதம். அருமருந்தன்ன சச்சிதானந்த மெனற்பாலது. அருமந்த சச்சிதானந்தம் என்றாயது, மரூஉ. ஆன்மாவுக்குச் சச்சிதானந்தங்கள் சுபாவமெனவும், வடிவமெனவுங் கூறியதால், மூன்று மொன்றுக்கொன் றபேத மெனவும், இங்ஙன மிருத்தல் சுபாவமெனவும் பெற்றாம். 'விருத்திபேதத்தினால்' என்றது 'பிரபஞ்சமயமாம்' என அடை கொடுத்தது, விடயாகாரமன்றி வேறாகாரஞ் சற்று மாகாமையி னென்க.

(க - று.) சச்சிதானந்தங்கள் தத்த மிலக்கணங்களைத் தனித்தனியறிவதாற் பேத முறுவதுபோற் காண்டலன்றித் தமக்கின்மையி னபேதமே யென்பது. விருத்திபேதம் மறுபாட்டிலிருப்பதா லாங்கே விளக்குதும். உருவ முதலிய மூன்றும் மலருக்கு வேறாயின், சத்து முதலிய மூன்றும் ஆன்மாவுக்கு வேறாகலாம். உருவ முதலிய மூன்று மறிவதாலன்றித் தனித்தனி வெவ்வேறாயின், சத்து முதலிய மூன்றுந் தத்த மிலக்கணங்களை யுணர்வதாலன்றித் தனித்தனி வெவ்வேறாகலாம்; ஆகாதெனின், ஆன்மாவானந்த வடிவமெனலைத் தடையின்றி யேற்கவேண்டு மென்பதாயிற்று. காண் - அசைநிலை.

109 - கவி. அ - கை.

21/4/50

[விருத்திபேத மினையவெனவும், அவை வந்தவகையும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால்வரும் விருத்தி
மூன்று, மாமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமு மபிதான மாகு
மகனே, யேமுற விருக்கின்ற சச்சிதா னந்தங்க ளென்றென்று
மொன்றாகினு, நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னாற்சொருப ஞானதி
பிரிவாகுமே.

(இ-ள்.) தாமத மிராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத்தால் வரும் விருத்தி மூன்றும் (எ-து)—தாமதம் இராசதம் சாத்துவீகமெனக் குண மூன்றும்; இம்மூன்றானும் வரும் விருத்திபேத மூன்றும், ஆமவைகள் மூடமுங்கோரமுஞ் சாந்தமு மபிதானமாகுமகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! அங்ஙனமூன்றனவை மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமு மெனப் பெயர்பெறுவனவாம், ஏமுறவிருக்கின்ற சச்சிதானந்தங்களென்றென்று மொன்றாகிலும் (எ-து)—கம்பீரமா யிருக்கின்ற சத்துச் சித்து ஆனந்தமென்பன என்றென்றைக்கு மொருபடித்தா யேகமாயிருப்பன வாயினும், நாமுரைக்கும் விருத்திப்பிரிவினாற் சொரூபஞானதி பிரிவாகுமே (எ-து)—யாம் முற்கூறியவிருத்திபேதத்தினா லான்ம சொரூபமாகிய சித்து முதலிய மூன்றும் பேதிக்கும், (எ-று.)

தாமதம் மூடம், இராசதம் கோரம், சாத்துவிதம் சாந்தம் என்பன நேர் நிரனிறை. தாமத முதலிய மூன்று குணத்தின் தர்மம், மூட முதலிய மூன்றும். சத்தாதி யென்னாது ஞானாதியென்றது அடி யியைபு தொடை பற்றியென்க. ஒவ்வோருயிர்க்கண்ணுமேனும், மக்களிடத்து மொவ்வொருவர்பாலுமேனும், மூன்று குண மிருக்கின்றன; இருக்கினும், மூன்றுளோர் குணமேலிட்டு நிற்கும்: நிற்பதால், அததற்கியைந்த விருத்தி யொன்று மேலிட்டே நிற்கும். இவ் விருத்தியு ளொன்று சாந்தம். இந்தச் சாந்த மிருவகைப்படும்:—அவை காருணிய சாந்தம், உபசாந்தமென்பன. உயிர்க்கிடுக்கணுறாது பொறுத்தல், காருணியசாந்தம்; அன்னியமின்றிச் சமஸ்தமுஞ் சின்மாத்திரமாக விளங்குஞ் சாந்தம், உபசாந்தம். இக்கவியில் சாந்தமென்றது உபசாந்தத்தை. இந்நெறித்தாய உபசாந்த மெங்கே யுண்டோ, அங்கே விடயானந்த மின்றி ஆத்மானந்தம் விளங்கும். இங்ஙனம் விளங்குத லனுபவமா யென்று நிகழ்தலால் இதனை யின்றென மறுத்தல், தானாகாப் பிழையெனக் குறிப்பித்தற் கிக்கவி கூறினா ரென்க.

(ச-து.) ஆத்மா ஆனந்த வடிவமன்றெனல், விருத்திபேத மறியாக் குறை யென்பது. தாமிகுந் தமசிராசு சத்வமெனு முக்குணத்தால் வரும் விருத்தி மூன்றுமெனப் பாடமுமுண்டு. இஃது "எஞ்சிய சொல்லி னெய்தக் கூறல்" என்னும் உத்தி; "பிறிதொடு படாஅன் றன்மதங்கொளல்" என்னு

மதம். ஆன்மாவைக் காணுதார் ஆனந்தம் ஆன்மாவினும் வேறென்பர்; அவர் அஞ்ஞானியர். 109

110 - கவி. அ - கை.

[மூடத்திற் சத்தும், கோரத்திற் சத்துஞ் சித்தும், சாந்தத்திற் சத்தும் சித்தும் ஆனந்தமு மிருக்கக் காணலாமென இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.] 28-4-53

சடமான மூடத் தருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மே
தோன்றுமால், விடமான காமாதி கோரத்தி லானந்தம் விளையாது
மற்றவைகளாங், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சி தானந்த
மூன்றும்வெளியா, மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த மன
மாகி லானந்தமே.

(இ - ள்.) சடமான மூடத்தருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்றுமே தோன்றுமால் (எ-து)—மரம் கல் மண் இவை போல்பவை சடமாக நின்றுள்ள மூட விருத்திகளாம்; இம்மூட விருத்திகளில் சத்தொன்று மாத்திர மிருக்கக் காணும், விடமான காமாதி கோரத்தி லானந்தம் விளையாது மற்றவைகளாம் (எ-து)—விஷம்போல்வனவாகிய காமம் குரோதம் லோபம் இவைபோல்வன கோர விருத்திகளாம்; இந்தக் கோர விருத்திகளி லானந்தமாத்திர மிருக்கக் காணுது எனைய சத்துஞ் சித்து மிருக்கக் காணும், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி லேசச்சி தானந்த மூன்றும் வெளியாம் (எ-து)—முத்தி பெறுதற் குத் திடமாக நின்றுள்ள ஒழிவு சுத்தம் சூனிய முதலா யுள்ளவை சாந்த விருத்திகளாம்; இந்தச் சாந்த விருத்திகளில் சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மூன்றும் யாவருங்காண விளங்கும், மடமான மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த மனமாகி லானந்தமே (எ-து)—மடமையே வடிவாயுள்ள மூடவிருத்திகளும் கோரவிருத்திகளு மில்லாதகன்ற சாந்தவிருத்தி மயமாக மனமாயிடின் அப் போது ஆன்மா வியல்பாகவே ஆனந்தவடிவமெனக் காணும், (எ-று).

சச்சிதானந்தமல்லாத சகசீவபா மில்லை; இல்லையாயினும், உணர்தலாலிப் பேதங்காணும். எங்ஙனமெனின், உணர்தல் தாமதமுதலிய குணத்திரயத்தில் ஒன்றன் வயப்பட்டு நிற்கும். இக்குணத்திரயத்தி லொன்று தத்தமக் கியைந்த விருத்திபேத மூன்றனுள் தன் சுய தர்ம விருத்தியதாகு மிதனு லென வுணர்க. மூடவிருத்தியிற் சத்தும், கோரவிருத்தியிற் சத்துஞ் சித்தும், சாந்தவிருத்தியிற் சத்துஞ் சித்து மானந்தமு மிருப்பதெங்ஙனமெனின், மூட விருத்தியாகிய மரம், கல், மண் முதலியவைக ளணுக்கள் சையோகமேனும் அவ்வணுக்கள் பரமாணுவைத் தவிர வில்லை; அந்தப் பரமாணு தன்மாத்திரை யைத்தவிர வில்லை; தன் மாத்திரை அகங்காரத்தைத்தவிர வில்லை; அகங்கா ரம் மகத்தத்துவத்தைத்தவிர வில்லை; மகத்தத்துவம் மூலப் பிரகிருதியைத் தவிரவில்லை; மூலப்பிரகிருதி ஆன்மாவாகிய தன்னைத்தவிர வில்லை. தானுகிற சத்தே யிங்ஙனம் பிரதிபலித்தலால் 'சத்தொன்றுமே தோன்றும்' எனவும்,

கோரவிருத்தியாகிய காமக்குரோதாதிகள் தனதுவிஸ்மரணை காரணமாகவெழுமனர்த்த ரூபமாதலா லவற்றை மெய்யெனக்கோடலால் யானெனதென அகமமதை தோன்றும்; தோன்றவே, யுத்தா யுத்தந் தெரியாது மனஞ்சென்ற வழியே பிறர்மனை நயத்தல்,பிறர் பொருளை வஞ்சித்தலாதித்தீவினைகள் புரிய வேண்டி வரும்;வரவே, அப்போது வருவதுசுகம்போலக்காணினுந் துன்பமாக முடியும்; முடிதலால் 'கோரத்தி லானந்தம் விளையாது மற்றவைகளாம்' எனவும், சாந்தவிருத்தியாகிய ஒழிவு சுத்தஞ் சூனியஞ் சுபாவம் அதீதமாதிகள் தனது தஸ்மரணை காரணமாக வெழும் அர்த்த ரூபமாதலால் அவற்றைத் தனது சொரூபமாக விடாது அனுசந்தானஞ் செய்யவேண்டும் ; செய்யவே, யானென தென்னும் அகமமதை தாமே கழலும்; கழலவே, யுத்தாயுத்த மென்ப திறந்து மனஞ் சின்மாத்திரமாக விளங்கும் ; விளங்கவே, அன்னியமின்றித் தான்மாத்திரமாக நிற்கும் ; நிற்கவே, சத்தே சித்தாகவும், சித்தே சத்தாகவுமைக்கிய மெய்தும் ; எய்தவே, ஆனந்தந் தானாக முடியும் ; முடியவே, சச்சிதானந்த வொருமையதாம். ஆதல் பற்றி 'ஒழிவாதி சாந்தத்திலே சச்சிதானந்த மூன்றும் வெளியாம்' எனவும் கூறினார்.

(க-து.) விருத்தித்திரய மினையவெனவும், அவற்றாற் சச்சிதானந்த பேத மினையதெனவும், ஒருமை யினையதெனவும் விளக்கிய வென்பது. 'மூடங்கள் கோரங்கள் விடுசாந்த மனமாகி லானந்தமே' என்றது : மனது மூட விருத்தியாகில் சத்தும், கோர விருத்தியாகில் சத்துஞ் சித்தும், சாந்த விருத்தியாகில் சத்துஞ் சித்து மானந்தமு மெனப் பொருடாற்கொள்க. எனவே, மனங் காரணமாக இப்பேதாபேதந் தோன்றியனவே யன்றி ஆன்மாவுக் கில்லையெனப் பெற்றாம் ; பெறவே, ஆன்மா சச்சிதானந்த மென்பதாயிற்று. இஃதறியார் சச்சிதானந்தசொரூபம் தன்னைவிட வேறென்பர் ; இவர் தன்னிலக்கணங் கல்லாது அன்னிய விலக்கணங் கற்றார்போலும் ! ஆல், அசைநிலை. கல் என்பது கல்லுவென உகரச்சாரியை பெற்றது ; "ஞணநம லவளன வொற்றிறு தொழிற்பெய, ரேவல் வினைநனி யவ்வன் மெய்வரி, னுவ்வுறு மேவ லுறாசில சில்வழி" என்னும் விதியாலெனக. ஆன்மா சச்சிதானந்த விலக்கண மகன்றதுங் கூடியதும் போல்வதன்றி வேறன்றென்க. 110

111 - கவி. அ - கை.

[சச்சிதானந்த இலக்கண மினையதெனத் தெரியாது எங்ஙனம் அவற்றை ஆன்மாவுக்கென் றேற்பனென்ற வினாவுக்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இகமான குருநாத னேசச்சி தானந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலே
னகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தானந்த மேதென் றிடின்
மிகுகால மூன்றுங் கெடாதிருப் பதுசத்து வேறுபா டறிதல்சித்தா
மகிழ்காம நுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப தானந்தமே.

(இ-ள்.) இகமான குருநாத னேசச்சி தானந்த மெனுமிலக் கணமறிகி லேன் (எ-து)—இம்மையி லடியேனுக்கு இயைவதான குருசாமியே! சத்துச் சித்து ஆனந்த மென்னு மிலக்கண மிஃனயதெனக் கேட்டறிகிலேன்; ஆயி னும், அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தானந்த மேதென்றிடின் (எ-து) —விடாது நின்றுள்ள சத்தென்பது யாது? சித்தென்பது யாது? ஆனந்த மென்பது யாது எனக்கேட்பையாயின், மிருகால மூன்றுங் கெடாதிருப் பது சத்து வேறுபாடறிதல் சித்தாம் (எ-து)—அளவுக் கடங்காது மிகுகின்ற இறப் பெதிர் நிகழ்வெனக் கூறப்படுங் காலமூன்றினு மிடையி னீங்காதிருப்பது யாதோ அது சத்தெனவும் இங்ஙனமாக நின்று அங்கலிங்க வேறுபாடு அகல அவற்றை விசாரித்திடுதல் யாதோ அது சித்தெனவும் வழங்கப்படுவதாம், மகிழ் காமநுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப தானந்தமே (எ-து)—எவரும் மகிழத்தக்க காம வின்பத்தை யனுபவிக்கும்போது எங்ஙனஞ் சுகமெழுமோ அங்ஙனம் போல்வதாகிய சுவானுபூதி சுகவாழ்வெனப் படுவது யாதோ அஃது ஆனந்த மெனப்படுவதாம், (எ-று).

சச்சிதானந்த விலக்கணம் பிரஹ்மத்துக் கல்லது வேறொன்றுக் கல்லாமை யின் பிரஹ்மம் இலக்கியமெனப் பெற்றும். இலக்கியத்தி னமைதி யிலக்கண மாதலானும், "இலக்கியங் கண்டதற் கிலக்கண மியம்பலின்" என்றிருப்ப தானும், மாணுக்கனிலக்கியமாகிய பிரஹ்மத்தை யுணர்ந்தது பற்றி அத னிலக்கணத்தை யுணரவேண்டி வினவினனென்க. 'மிகு' என்னும் மிகையா லிங்ஙனங் காலந் திரிவிதமாதல் கணக்கின்மையெனக் குறிக்கக் கண்டாம். 'மிருகால மூன்றுங் கெடாதிருப் பதுசத்து' என்றதனால், காலாதீதமெனவும், 'வேறு பாடறிதல் சித்தாம்' என்றதனால், அங்ஙனம் காலாதீதமாக நின்று அறி வறியாமைப் பாகுபாட்டை யேகமாக்கற்கு விசாரியா நிற்றலெனவும், 'மகிழ் காமநுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப தானந்தமே' என்றதனால், ஆலிங்கன காலத்து இருவரும் மனமொத்துப் புணருங்கா லிருவர் மனத்தையு மடக்கி மேலெழுஞ் சுகமெங்ஙனமோ அங்ஙனமே, அறிவும் ஆனந்தமுந் தமக் குள் பேதமின்றி விசாரித்துத் தெளியுங்காலத்து அறிவே ஆனந்தமாகவும், ஆனந்தமே அறிவாகவுமாகும்; ஆகுங்கால், மனமென்பது இறந்து சின்மாத் திரமாக விளங்கும்; விளங்கவே, சங்கற்ப மிறக்கும்; இறக்கவே, துக்கநிவிர்த்தி யாம்; ஆகவே, தடையற்ற ஆனந்தமாத்திர மேலிட்டு நிற்கும்; நிற்கவே, சமஸ்தமு மானந்தமயமாகவே நிகழுமெனவு மருத்தந்தரக் கண்டாம்.

(க-து.) இங்ஙனமாய நிலேயே சச்சிதானந்த விலக்கணமென்பது. இந் நிலே வழுவுவார்க்குப் பயனென்? 111

112 - கலி. அ - கை.

[ஆன்மா சச்சிதானந்தமேயென விசாரித்துத் தெளிந்த விடத்து நிகழும் அனுபவம் யாதென வினவலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நாசச் சரீரத் திருக்குஞ் சரீரிதனை நால்வேத மாவாக்கிய
நீசச்சி தானந்த மென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாகு மெனினு
மாசற்ற சச்சிதா னந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமனு பவமெங்ஙனே
கோசப் புரங்களை யிடித்துத் தகர்த்தமத குஞ்சரக் குருநாதனே.

(இ-ள்.) நாசச் சரீரத் திருக்குஞ் சரீரிதனை நால்வேத மாவாக்கியம் (எ-து) —நாசமுறுதலையே யியல்பாகவுடைய சரீரத்தி லிருக்குஞ் சரீரியாகிய ஆன்மாவை நோக்கி நான்குவேதங்கட்கும் முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியங்கள், நீசச்சிதானந்த மென்றிடினு மாசிரியர் நீபிரம மாகுமெனினும் (எ-து)—நீசச்சிதானந்த சொரூபமே வேறன்றெனச் சொல்லினும் அல்லது சற்குருநாத னெழுந்தருளி வந்து நீபிரஹ்மசொரூபமே வேறன்றென உறுதியாகச் சொல்லினும், மாசற்ற சச்சிதா னந்தநா னென்னவிவன் மன்னுமனு பவமெங்ஙனே (எ-து)—இயல்பாகவே மலரகிதமாயுள்ள சச்சிதானந்த சொரூபமே தனது சுய வடிவமென வொருவன் விசாரித்துத் தெளிந்துழி அதனால் இவனடைந்த சுவானுபவ மெங்ஙனமாயதோ, கோசப் புரங்களை யிடித்துத் தகர்த்தமத குஞ்சரக் குருநாதனே (எ-து)—தடையாயுள்ள அன்னமய முதலிய பஞ்சகோசமென்னும் பட்டணங்களை யிடித்துத் தூளாக்கிய மதயானைபோன்ற குருசாமியே, (எ-று).

'நீ சச்சிதானந்தம்' என்பதும், 'நீ பிரமம்' என்பது முபதேசமொழி. அங்ஙன மனுஷ்டித்துத் தெளிந்தவ னெய்தியபலனை விசாரித்தது தானுதற்கென்க. அவனனுபவ மெங்ஙனமாயதோ அதனை யானறிய உணர்த்தியருளு மெனப் பொருள்தருதலால், ஓகாரம் ஒழியிசை. நானே சச்சிதானந்த சொரூபமென ஒருவன் விசாரித்துத் தெளிந்து சொல்லாநிற்கவெனப் பொருள் கொண்டு 'சச்சிதானந்த நானென்ன' என்பதைச் செயவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாக்குக. எங்ஙனேயெனப் பாடமுமுண்டு. கோசப்புரங்கள், உருவகம். புரங்களை யிடித்தலுந் தகர்த்தலும் மதங்கொண்டபோது யானைக் கியல்பாமாறுபோன்று கோசங்களை உருவழித்தலும், அவை யிருந்தவிடமும் தெரியா தழித்தலும் ஞானச்செருக்கு மேலிட்டபோது ஞானவானுக் கியல்பாதல்பற்றி யிங்ஙனங் கூறினரென்க.

சச்சிதானந்த மாயவிடத் தெய்தும் அனுபூதி யாதென வினவினனென்பது. ஆன்மாவே சச்சிதானந்த மாயவிடத்துப் பிரஹ்மமாதற் கையமென்னை? இவ்விரண் டுபதேசமு மொன்றே. 112

113 - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சத்தென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சென்மாந் தரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவ
னுண்டலோ, கன்மானு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து
மிவனுண்டலோ, வுன்மாத யாதனு வுடல்கடவு ளுடன்மனுட வுடன்
மாறி மாறியழியுந், தன்மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு
சத்தென்ப தொக்குமகனே.

(இ-ள்.) சென்மாந் தரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ (எ-து)—ஆன்மா தான் பூர்வசன்மங்களிற் செய்துவந்த நல்வினை தீவினைகள் தேகத்தைத் தருமெனச் சத்தப்பிரமாண மிருக்குமெனில் ஆன்மாவாகிய இவன் முன் சென்றகாலங்களிலெல்லாம் இருந்திருப்பானல்லவா, கன்மானு பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ (எ-து)—இப்போது செய்துவரும் நற்கன்மந்துர்க்கன்மங்களுக்கு ஈடாக இனி வரும் அனுபவமாவது நரகமாவது சுவர்க்கமாவதெனக்கூறின் இனி வருங்காலத்தும் ஆன்மாவிருக்க வேண்டுமல்லவா, உன்மாதயாதனு வுடல்கடவுளுடன் மனுட வுடன்மாறி மாறியழியும் (எ-து)—உன்மத்தமாகிய யாதனுசரீரமும் தேவசரீரமும் மனிததேகமும் நிலையாது மாறிமாறி அழிந்துபோகும், தன் மாய வுடல்கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்குமகனே (எ-து)—தனது பிராந்திகாரணமாக வந்த தேகமழியினுந் தானல்லாததால் ஆன்மாவாகிய இவன் இருக்கின்றானன்றோ? இவனிருப்பதுபற்றிச் சத்தென்ப திவனுக்குப் பொருந்தும் சற்புத்திரா, (எ-று).

சன்மங்காரணமாக ஆன்மாவுண்டென லெவர்க்கும் மரபாதலினுனும், அந்நெறியேயேனும் ஆன்மா முக்காலத்து முண்டெனலை நிலையுறுத்தப் புகுந்தாரிந்நூலாசிரிய ராதலினாலும், இது மறுக்கற்பாற்றன்று. மறுப்பா ரான்மா காரணமாகப் புகவேண்டும்; புகினும், ஆன்மா திரிகரணங்கட்கு மெட்டுவ தன்று; ஆதலின், அனுமானத்தா லுண்டெனலே பொருந்துமென்க. அனுமானம், புகை காரணமாக நெருப்புண்டெனல் போல்வது. இங்ஙனமாகவேனும் ஆன்மா சத்தெனற்குத் தடையென்னை? கன்மத்துக் கீடாகத் தேகங்கள் வந்தகல்வன வெனவே, ஆன்மா விருந்தன்றோ கன்மம் புரியவேண்டு மென்பதனால் அது நித்தியமாயிற்று. தேகங்க ளான்மாவாயி னவைபோல ஆன்மாவும் வந்து வந்தகலலாம். போகம் ஆன்மாவிற்கோ? தேகத்திற்கோ? தேகஞ் சடம், அகர்த்தா, விகாரவடிவம், துணைக்கருவி யாதலின் தேகத்திற் கன்று, ஆன்மாவிற் கெனப்படும். ஆன்மா விருந்துதானே தேகபோகங்களை யனுபவிக்க வேண்டும்; இன்றேல், யாதுக் கனுபவம்? ஆதலின், ஆன்மாவே சத்தெனப்படும். ஆதியந்தமேற்றலின் தேகந் தேகியன்று. ஆராவியற்கை யவாக்

கோடலும், அகற்றலும், பந்தமுத்தியாதலி னிவ்ற்றையுடையது தேகமன்று; தேகியெனற் கையமென்னே? இதனுனும் ஆன்மா சத்தெனப்படும், ஆன்மா தானெத்தேகமுமன்று; தன்னைத்தவிரவு மில்லை. எனவே, எல்லாமாயும் அல்லவுமாயு மிருப்பது ஆன்மாவெனப் பெற்றும்; பெறவே, பிராதிபாஸிகசத்து, வியவகாரிகசத்தென்னும் போலிச்சத்தன்று;பாரமார்த்திகசத்து ஆன்மாவென்பதாயிற்று. ஆகவே, இதனை யகற்றற் கிடமின்றெனக் கண்டாம். இஃதெமது துணிபு.

(க-து.) ஆன்மாவே சத்தெனப்படுவதன்றி வேறின்றென வுணர்கவென்பது. தெளிந்தார்க் கிஃதுடன்பாடு, ஏனையோர்க் கன்று; அவர் வேறென்பர். வேறென்னல் சொல்வாதம், அர்த்தவாதமன்று. அல்லவோ வெனற்பாலது அலோவென்றுயது தொகுத்தல் விகாரம். 113

114 - கவி. அ - கை.

[ஆன்மாவே சத்தென்றுற்போல அது சித்தெனலையும்ஆனந்தமெனலையு மேற்குமென்று இக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

இருளாக மூடுஞ் சுழுத்திய லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்ற பொழுதும், மருளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா னேதன் னிடத்தினிற் பேராத பிரியமதனு, லருகாத பிரியஞ் சுகத்தில்வரு மாதலா லானந்த மாமைந்தனே.

(இ-ள்.) இருளாக மூடுஞ் சுழுத்திய லிராத்திரியி லிரவிசுட ரற்றபொழுதும் (எ-து)—இருள்மயமாக வெங்கணு மூடிக்கொள்ளத்தக்க சுழுத்தியவஸ்தையிலும் கருக்கலிரவிலும் சூரியனும் விளக்குமில்லாதபொழுதும், மருளாம லிருளையும் பொருளையுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே (எ-து)—ஐயத்தால் மயங்காம லங்ஙனமூடிய விருளையும் வைத்த பொருள்களையுந் தெரிந்துகொள்ளும் விதத்தினு லான்மா சித்தெனப்படுவதாம், பெருவாழ்வு மிக்க தானே தன்னிடத்தினிற் பேராத பிரியமதனுல் (எ-து)—தடையற்ற ஆனந்தம் தானுதலால் பெரிதான வாழ்வில் மிகுந்ததுதானே ; இங்ஙனமாய தானே தன்னிடத்தில் நீக்கமற்ற பிரியவடிவாயிருப்பதனுல், அருகாத பிரியஞ் சுகத்தில்வரு மாதலா லானந்த மாமைந்தனே (எ-து)—என்றுஞ் சுருங்காத தற்பிரியமானது தானுனந்த வடிவமாதலால் தனது ஆனந்தத்தி லெழுகின்றது; இதுபற்றி ஆன்மா ஆனந்தசொரூபி யெனப்படுவதாம்; ஞானபுத்திரா, (எ-று).

'இரவி சுடர்' என்றதனுல் இரவிமுதல் சுடரிறுவாகவுள்ள வொளிபேத மேற்கினு மமையும். ஏனைய பொருளுணர்தற்பாலதன்றுதலானும் 'மருளா

மல்' என்றமையானும் வைத்தபொருளென்ளும். எங்ஙனமாய வாழ்வும் ஆன் மாவுக்கு அயலாதல்பற்றி 'பெருவாழ்வுமிக்க தானே' எனவும், தன்னிடத்தில் தானேபோராத பிரியவடிவாயிருப்பது ஆன்மாவையன்றி யின்ருதலின் 'தானே தன்னிடத்தினிற் போராத பிரியம்' எனவும், அருகாதபிரியம், நித்தியதிருத்தி. இது தன்னிடத்தன்றிப் பிறிதிடத் தெங்கணு மின்மையின் ' அருகாத பிரி யஞ்சுகத்தில்வரும்' எனவும், தானின்பவடிவமாதலா லான்மா ' ஆனந்தமாம்' எனவுங்கூறினர். இங்ஙனமானர்க் கிது தெரியுமன்றி அயலாரை வெறுப்ப தென்னே? யாவரும் நன்குறங்குந் தினசுழுத்தியி லானந்தம் வருவானேன்? சாக்கிரசொப்பன அல்லலைச் சாந்தப்படுத்துவது யாது? நானின்றுதா னன்கு அயர்ந் துறங்கினேனென் றெவருஞ் சொல்வதற்கு நயமென்னே? சுகவடிவு ஆன்மாவன்றேல், அங்கே யாதொரு விகற்பமுமின்றித் தனித்துநின்றது யாமன்றே? அங்கே நமது தேக முதலிய சகமனைத்துங் கண்டிலமென் றுணர்ந்து விழித்துக் கூறவந்ததும் யாமன்றே? யாமெனற்கு ஆன்மாவையன் றிப் பொருளுண்டோ? இன்றே; இங்ஙனமிருக்க, ஆன்மாவை ஆனந்தவடிவ மெனற் கையுறுவதென்னே? சகலத்தி லான்மா விருந்தும் அங்ஙனங் காணப் படாதது நமதுகுற்றம்; அதன்குற்றமன்று. எங்ஙனமெனில், அது தேகமாதி நாதமிறுவாக்கிடந்த தத்துவக் குழாமயமாகக் காண்கின்றது; நாம் அங்ஙனமா கக் காண்கின்றோம். அது விசாரணையி லல்லவல்லவெனப் போவானேன்? போவதா லான்மா தத்துவக் குழாத்து ளொன்றுமன்றே. அப்போது ஆன்மா மாத்திரந் தனித்து விளங்குவதென்னே? விளங்குவதாலுலகமெங்கே? உலை வெங்கே? காணதிருப்பதென்? காணததாற் றுக்கநிவிர்த்தியுந் தடையற்ற ஆனந்தமு மெய்துவ தென்னே? எய்துவதா லதன் குற்றமன்று; விசாரித்துத் தெளியாத நமது குற்றமே. நமது குற்றத்தால் நில்லாது, கேவலத்தி லானந்த வடிவாகக் காண்கின்றது அதன்சுயவடிவாதல்பற்றியென்க. ஆன்மாவின் சுய வடிவ மானந்தமெனற் கிழுக்கென்னே? தினசுழுத்தியி லியல்பாகவே ஆன்மா தனிக்குமாறு போன்று சகலத்திலும் இயல்பாகவே தனித்திருத்தலை யாம் கண்டிலம். இது தத்துவக்குழாத்தை விசாரித்தா லகத்திற்காணும். உதாரணம் " என்று மிருந்த படியிருப்ப தியல்பே யென்னு மொருவேதம்" என்பதனுற் காண்க. என்றுந் தனித்திருத்தலான்மாவாதலால் 'ஆனந்தம்' என்ருர். இதனைத் தடுப்பா ரயலைச் சுகிப்போர்.

(க-து.) ஆன்மா தன்னைத்தா னுணரற்பால தாதலின், தானே ஆனந்த வடிவாமெனற் கையமின்றென்பது. 114

115 - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா சுகசாதனம்போல்வ தன்றென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அன்னபா னாதிசுக சாதனம தாகையா லார்க்கும்வெகு பிரியமாகு, மின்னவா றான்மாவு மானந்த சாதன மெனக்கருதல் பொருளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுகசா தனங்களொடு சொல்லுவா யாகின் மகனே, யுன்னதா னந்தம்வே றேவனுப விப்பதா முபயவான் மாவு முளதோ.

(இ-ள்.) அன்னபானாதிசுக சாதனமதாகையா லார்க்கும் வெகு பிரிய மாகும் (எ-து)—அன்னமாகிய உணவும் பானமாகிய நீரும் இவை போல்வன பிறவும் சுகத்துக்குச் சாதனக் கருவியாயிருப்பதா லெவர்க்கும் வெகு பிரிய வடிவா யிருக்கும், இன்னவா றான்மாவு மானந்த சாதன மெனக்கருதல் பொரு ளல்லவே (எ-து.)—இதே பிரகாரமாக ஆன்மசொரூபமுஞ் சுகத்துக்குச் சாத னக்கருவியென நினைத்தல் பொருளாகுமா? ஆகாதே. சொன்னவான் மாவை யொரு சுகசா தனங்களொடு சொல்லுவா யாகின்மகனே (எ-து)—ஞானபுத் திரா! மேற்கூறிய ஆத்துமசொரூபத்தைச் சுகசாதனங்களி லொன்றோடு உவ மையாகக் கூறுவையாயின், உன்னதா னந்தம்வே றேவனுப விப்பதா முபய வான் மாவுமுளதோ (எ-து)—உன்னைவிட உனது ஆனந்தமென்பது வேறு தானோ? வேறாயின் அதனை யனுபவிப்பதற்கு இரண்டாவதாக நின்றுள்ள ஆன்மாவென்பது முண்டோ, (எ-று).

பசிதணித்தற்குரியவைகளை அன்னமெனவும், தாகந்தணித்தற்குரியவை களைப் பானமெனவுங் கூறுவது பொது. 'ஆதி' என்றமையாற் சத்த பரிசாதி விடயமெனப் பெற்றாம். அன்னபானாதிகளைச் சுகமென்னாது சுகசாதனமென் றது, பசியுந் தாகமுந் தணிந்தவுடன் எதிரிலவையிருந்தும் வெறுப்பாகக் கா ண்டலி னென்க. ஒப்பின்மையின் 'வெகு பிரியமாகும்' எனவும், பொருளல்ல வற்றைப் பொருளெனக்கோடலால் சுகமல்லவற்றைச் சுகமெனக் கோடல் வரும்; இங்ஙனமாகார் அரியர்; ஆவாரெவரும். இது பற்றி 'யார்க்கும்' என வும், நிரதிசயானந்தமொன்று, அதை யனுபவிக்கு மான்மாவொன்று, ஆக விரண்டாக வேண்டும்; இரண்டாயின், விடயானந்தம் போல்வதாகும். அன் றேல், ஆன்மானந்தமெனச் சிறப்பெய்தற் கடையாளமென்னை ? விடயம் போ லான்மாவுஞ் சுகசாதனமெனின், விடயத்தை வேறாக நின்று அனுபவிப்பதாகிய ஆன்மாவைப்போ லாத்மாவை வேறாக நின்றனு பவிப்பது ஆத்மாவாகவேண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளில், இரண்டான்மா விருக்கவேண்டும். ஆதலின், 'உபயவான்மாவு முளதோ' எனவுங் கூறினர். உபயவான்மாவு மென்பதினும்மை, எதிர்மறை. உளதோவென்பதி லோகா

ரம், விஞ. விடயானந்தத்தை யனுபவிப்பது ஆத்மா, ஆத்மாநந்தத்தை யனுப விப்பது ஆத்மாவென்புழி, அஃதயலே ; இது தன்னைத்தானேயெனத் துணிபு தரலால், 'இன்னவா முன்மாவு மானந்த சாதன மெனக்கருதல் பொருளல் லவே' எனத்துணிந்து கூறினரென்க. இத்துணிபறியார் ஆன்மாவை ஆன்மா அனுபவிக்குமாவென் றிகழ்ந்து கூறுவது என்ன விவேகமோ? யாமறிகிலம்.

(க-து.) விடயத்தைப்போல ஆன்மாவையுஞ் சுகசாதன மெனல் கூடா தென்பது. ஆர்க்குமென்பதி லும்மை, முற்றும்மை; ஆன்மாவு மென்பதி லும்மை, உயர்வு சிறப்பு. நீயாகிற சுகத்தை யனுபவிப்பதற்கு நீ யெனல் வேறுளதோவென்பார், 'உன்னதானந்தம்' எனத் தற்கிழமையாக்கினர். 115

116 - கவி. அ - கை.

[ஆன்மானந்தத்தை ஆன்மாவே அனுபவிக்குமென்றது உறுதிபெறு மாறு நால்வகையேதுக்களை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகு வெகுபிரிய மான் மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெகுபிரிய மாறுதுகாண், விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை விடுவ தெவர் கொள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படா தொருநாளுமே.

(இ-ள்.) விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும் வெகுபிரிய மான்மாவிலாம் (எ-து)-விடயத்தைச் சுகமெனக்கருதி யனுபவிக்குங்கா லச் சுகத்தில் வரும் பயனாகிய பிரியம் அப்போது பிரியம்போற் காணுமளவின தாம்; ஆன்மாவைச் சுகமெனக்கருதிச் சுருதியுத்தி யனுபவங்காரணமாக வனு பவிக்குங்கால் அவ்வான்மாவி லப்போதெழும்பிரியங் கணப்போதளவின தன்று ; என்றும் விடாதிருத்தலின் வெகுபிரியமாயிருக்கும், விடய சுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில் வெகுபிரியமாறுதுகாண் (எ - து)—விடய சுகங்காரணமாக மேலிட்டுவரும் பிரியமானது நிலையாது மாறி மாறி வரும்; ஆன்மநாட்டத்தை விடாதிருக்குங்கால் அப்போது அவ்வான்மாவில் மேலிட் டெழும் பிரியமானது இன்னவளவினதென உவமைகொண்டு கணித்தற்கரிய தாகும்; அன்றியும் என்றும் மாறாது ஒருதகையதாகவும் நிற்கும் நிலையினதாம், விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமாமான்மாவை விடுவதெவர் கொள்வதெவர் பார் (எ-து)—விடயசுகமானது வெறுத்துவிடுதற்கும் விரும்பியேற்றுக் கொள்ளுதற்குந் தகுதியதாம்; இதுபோல ஆன்மாவைவெறுத்து விடுவார் யாவர்? வெறுத்துவிடாது விரும்பியேற்பார் யாவர் ? இதனை நீயே ஆராய்ந்து காணுதி, விடயசுகபோகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படா தொருநாளு மே (எ-து)—இஃதன்றியும் விடயசுகமயமாயுள்ள போகங்களை யொருவன் வெறுத்துவிடல் கூடும்; அங்ஙனம் அவற்றை வெறுத்துவிட்டவன் தன்னால்

தன்னை வெறுத்துத் தன்னைத்தான் புறம்பிலகற்றல் கூடுமோ? அஃது ஒரு நாளுங் கூடாதே, (எ-று).

விடயசுகமென்றது பிரியமென மிகைப்படக்கூறியது, விடயஞ் சுகமாயிருப்பது இயல்பேனும் பிரியம் இயல்பாயிருப்பது முறையோ? நம்மிடத்தினின்றும் பிரியத்தை விடலுங்கொளலுங்கூடும்; சுகத்தை விடயத்தினின்றும் பிரித்தலுங் கூட்டலுங் கூடுமா? சுகம், விடயத்துக் கியற்கைபோல்வது; பிரியம், நமக்குச் செயற்கைபோல்வது பற்றியென்க. 'விடயசுகம்' என்றாற்போல் ஆன்ம சுகமென்னல் வேண்டும்; ஆதலி னிங்கே சுகமென்ப தெஞ்சி நின்றது. விடய சுகப்பிரியமென்றது 'விடயசுக மதில்வருதல் பிரியம்' என்றமையின் சுகம் வேறு, பிரியம் வேறு எனப் பெற்றாம். 'ஆன்மாவில் வெகு பிரியம்' என்றதனால் விடயப்பிரிய மற்பமெனத்தோன்ற 'விடய சுகமதில் வருதல் பிரியமாத்திரமாகும்' எனவும், மாத்திரம் - அளவு. அஃது இங்கே அற்பத்தைக் குறிக்க நின்றது. விடயம் ஆன்மாவுக் கன்னியமாகும்போது அதன் சுகமும் அதுபற்றிவரும் பிரியமும் அன்னியமாகவேண்டுமன்றோ? அப்போது பிரியம் அற்பத் தன்மையையும் மாறும் புடைபெயர்ச்சியையும் ஏற்பதற்கு இடையூறென்னையுளது? அதுபோல, ஆன்மாவுக்கு ஆன்மா அன்னியமாகாதபோது, அதன் சுகமும், அதுபற்றிவரும் பிரியமும் அன்னியமன்றாகவேண்டும்; அப்போது பிரியம் அதிகத் தன்மையையும், மாறாப் புடைபெயர்ச்சியையும் ஏற்பதற் கிடையூறென்னையுளதென்பார், இங்ஙனங்கூறினாரென்க. இஃது "எஞ்சியசொல்லி னெய்தக் கூறல்" என்னு முத்தி.

(க-து.) விடயப்பிரியஞ் சிறுபான்மை, ஆத்மப்பிரியம் பெரும்பான்மை; விடயப்பிரியம் மாறிவரும், ஆத்மப்பிரியம் மாறாதுநிற்கும்; விடயப்பிரியம் விடவுங் கொளவு மியையும், ஆத்மப்பிரியம் விடவுங் கொளவு மியையாது. விடயப்பிரியத்தை நீக்கினவன் தன்னைத்தா னீக்கிவிடல் கூடுமா? கூடாது. இங்ஙனமாய ஏதுக்களால் ஆன்மாவுஞ் சுகசாதனமெனலை மறுத்தாரென்பது. எப்போது மென்றுணர்த்த, ஒருநாளென்றது 'ஒருநாளும்' எனப்பட்டதென்க. இஃது ஆத்மானுபவிக்கு உடன்பாடன்றி விடயானுபவிக்கு எங்ஙன முடன்பாடாம்? உடன்படாமை விசாரியாக் குற்றமன்றி ஆன்மக் குற்றமன்று. தன்னைத்தான் விசாரித்துத் தெளியாதார், ஆன்மா சச்சிதானந்தமெனலை யேலாது வேறென்பார். இதுநிற்க, இது கன்மம் பத்திபோல் நம்பிக்கையன்று; பிரத்தியட்சமாதலின் 'பார்' என்றார். நிரதிசயானந்தம் ஆன்மப்பிரியம்; ஏனைய விடயானந்தமும் பிரஹ்மானந்தமும் அன்னியோந்நியாபாவ மெய்தலால், அதிசயானந்த மெனப் பெறும்; பெறவே அயல் பிரியமென்ப தாயிற்று. 116

117 - கவி. அ - கை.

[ஆன்மா விடயம்போல விருப்பு வெறுப்புரு வன்றெனின், சிலர் தன்னைத்தான் வெறுத்துக் கொலை செய்து கொள்ளு வானே னென்ற வினாவிற்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மேவகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான்கொன்று விடுகிறே னென்று
சிலபேர், சாகின்ற படியினாற் றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல்
சங்கையலவே, தேகந் தனைக்கொல்லு மவனால்விடப்பட்ட தேகமவ னல்
லன் மகனே, யாகந் தனிற்கோப மலதுதனை யொருநாளு மான்மா
வெறப்ப திலையே.

(இ-ள்.) வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான்கொன்று விடுகிறே னென்று சிலபேர் (எ-து)—சிலபேர் யாதேனு மொரு காரணம்பற்றி மிக்க கோபங்கொண்டு என்னை நான் கொலைசெய்து கொள்ளுகின்றே னென்று, சாகின்றபடியினாற் றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் சங்கையலவே (எ - து) - அதற்கு இயைந்த முயற்சிசெய்து சாகின்றபடியினால் இதற் கென் செய்துமெனக் கேட்பையாயின் மெய்யே; இங்ஙனந் தன்னையேதான் கொலைபுரிந்துகொண்டு ஒருவன் சாகின்றனனே; இஃதென்னை கொலோ வெனச் சங்கித்தல் சரியான சங்கையல்லவே,(எங்ஙனமெனின்), தேகந்தனைக் கொல்லு மவனால் விடப்பட்ட தேகமவனல்லன்மகனே (எ-து) — ஞானபுத் திரா! தன் தேகத்தைத் தானே கொலைசெய்துகொள்பவ னெவனோ அவனால் விடப்பட்ட அவன்தேக மவனாகுமா ? அவன்தேகமல்லனே, ஆயின், சம்மதி வசனம் யாதெனின், ஆகந்தனிற் கோப மலதுதனை யொருநாளு மான்மா வெறுப்பதிலையே (எ-து)—அவனுக்கு எழுந்தகோபம் அவன் தேகத்தின்மே லன்றி அவனாகிய ஆன்மாவின்மே லன்றே ; ஆன்மா தன்னைத்தான் வெறுத் துக்கொள்வது முண்டோ ? ஒருநாளுமில்லையே ? இதனை யோசியாது கூறுவது என்னை கொலோ ? யாமறிகிலம், (எ-று).

'வேகின்றகோபம்' என்றமையின் மிக்ககோபமென்றும். பலருக்குமுண் டாகுங் கோபமனைத்து மொருங்கு திரண்டுருக் கொண்டாற் போல்வதின், 'கோபங்கள்' எனப் பன்மையிற் கூறினாரென்க. அவன் சங்கித்ததாக இவர் ஆசங்கித்துக் கொண்டது, விடயம்போ லான்மாவும் விருப்பு வெறுப்புருவா மெனலைக் குறிப்பித்தற்கு. தேகம் சடம் அகர்த்தா வாதலின், தன்னைத்தான் கொலை செய்து கொள்ளுமோ ? கொள்ளாதே; ஆதலின், தேகியாகிய ஆன்மா தன்னைத்தான் காண வகையறியாதே; தன்னைத்தா னெங்ஙனங் கொலைசெய்து கொள்ளும் ? அங்ஙனமன்று. ஆன்மா தன்னைத் தேகமெனக் கருதிய பாவமேலீட்டால் அதனைத் தானெனத் தொன்றுதொட்டு வழங்கா

நிற்றலின், அதுபற்றி மீக்கொண்ட கோபத்தால் என்னைநான் கொலைசெய்து கொள்ளுகின்றே னென்றுசொல்லித் தன்னைத்தான்கொன்றுசெத்தானெனல் உலகவழக்கம். அதனைச் சங்கையெனக் கொள்வது தவிர்க வென்பார், 'தன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் சங்கையலவே' எனவும், ஆன்மா தேகமானால் தேகத்தை மாய்த்துக்கொள்வது கூடும்; அங்ஙனமன்றே. இதுபற்றித் 'தேகமவனல்லன்' எனவும், மூடத்தனத்தாற் றன்கோபத்தைத் தன்தேகத்தின்மேற் காட்டினதன்றித் தன்மே லன்றென்பார், 'ஆகந்தனிற் கோபமலது தனையொருநாளு மான்மா வெறுப்பதிலையே' எனவுங் கூறினர். விடயமல்லாதது பிரஹ்மம்; அதற்குரிய ஆனந்தவிலக்கணத்தை ஆன்மாவுக்கும் உரியதென மாட்டி நடத்தலின், இது மாட்டெறிந்தொழுகலென்னு முத்தி.

(க-து.) ஒன்றை ஒன்றாகக் கொண்டு சங்கிப்பது தவிர்க வென்பது. சங்கையென்றால் என்று ஒரு பிரதியி லிருக்கின்றது. தன்னையே தான் கொன்று சாவனெனல் மயக்கவணி. 117

118 - கவி. அ - கை.

[ஆன்மாவே பிரியவடிவாமெனக் காட்டப் பிரியபேதங்களை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தாகப் படும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந் தனயனிலு முடல் பிரியமா, மாகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரிய முயிரா, மேகப் பிராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி லிந்தவான் மாமுக்கிய, மூகத்தி னூற்கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்று மொன்றி னென் றதிகமகனே.

(இ-ள்.) தாகப் படும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந் தனயனிலு முடல் பிரியமாம் (எ-து)—எவரும் பிரியப்படற் கியைந்தது தனம்; அந்தத் தனத்திலும் மிக்கது சுயபுத்திரப் பிரியம்; அந்தச் சுயபுத்திரப் பிரியத்திலும் மிக்கது தன் தேகப்பிரியம், ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மதனிலும் பிரிய முயிராம் (எ-து)-அந்தத் தேகப்பிரியத்திலும் மிக்கது பஞ்சேந்திரியப் பிரியம்; அந்தப்பஞ்சேந்திரியப் பிரியத்திலும் கரணமாகிய மனம் பிரியமாகக் காண்கை; அந்தமனம் பிரியமாகக் காண்பதிலும் மிக்கது உயிர் பிரியமாகக் காண்கை, ஏகப் பிராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி லிந்தவான்மா முக்கியம் (எ-து) —அந்தத் தனது ஒன்றானவுயிர் பிரியமாகக் காண்கையிலுந் தனதான்மப்பிரியம் மிகப் பெருக்காகக்காண்கை; ஆதலி னிந்த வான்மாவே யெவற்றிலும் முக்கியமாகும், ஊகத்தினூற் கௌண மித்தைகர்த் தாமூன்றுமொன்றினென் றதிகமகனே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! இவற்றையெல்லாம் மனத்தினூகிக்குங்கால் கௌணம் மித்தை கர்த்தா என ஆத்மா மூன்று

வகையினதாகப் பெயர்பெறக்காணும்; இம்மூன்று வகையும் ஒன்றுக்கொன் றதிகமாகக் காணும், (எ-று).

தனம், மகன், உடல், புறக்கரணம், அகக்கரணம், உயிர், ஆன்மா எனப்படுவனவாகிய இவ்வேழும் பிரியத்திலொன்றுக்கொன் றதிகமேனும், 'ஆன்மா மகா முக்கியம்' என்றதனு லேனைய ஆறும் அமுக்கியமெனப் பெற்றும். இனி இவற்றையெல்லாஞ் சுருக்கி நான்கு ஆத்மாவாக்கப்புகுந்தார் இக் கவியில் தொகையாக மூன்றைக்கூறி யொன்றுக்கொன் றதிகமென்றூ ரென்க. ஒருவன் தன் வீடுபற்றி வேவதை அசதியிற் காண, முன்னர்த் தன் பணப்பெட்டியை யெடுக்கத்துணிவன்; கூடாவிடத்தில், தொட்டிலிலுறங்குந் தன் மகனை யெடுக்கத்துணிவன்; கூடாவிடத்தில், தன்னுடலைப் பாதுகாக்கத் துணிவன்; கூடாவிடத்தில், கண்முதலிய தன்பொறிகட் கிடையூறு வாராது காக்கத்துணிவன் ; கூடாவிடத்தில், மனமுதலிய அகக் கரணங்கட் கிடையூறு வாராது காக்கத்துணிவன்; கூடாவிடத்தில், தன்னுயிரையேனுங் காக்கத் துணிவன்; கூடாவிடத்தில், முடிவில் தானாகிய ஆன்மா இடையூறெய்தாது காக்கத்துணியாநிற்பன். ஆதலி னிம்முறை வந்தவா றிவ்வேதுபற்றியென்க.

(கு-து.) உயிர்க்கு இயற்கையெனப் பிரியபேதங்களை நிரையேயெடுத்துக் காட்டினுரென்பது. இங்ஙனங் காட்டியது தனமாதிபிரியங்களி லொவ்வொன்றிற்கு நட்டமெய்த, அது தனக்கு வந்ததாக மரணமெய்தலு முளதென்றுணர்த்தற்கென்க. இங்ஙனமாய பிரியபேதமனைத்தும் ஆத்மப்பிரிய லேசமாதலின், தற்பிரியத்துக் கிடையூறின்றென்க. தனமாதிகளிலுள்ள உம்மைகள் இழிவு சிறப்பு. கரணத்திலு மென்பதும், இவற்றிலென்பதிற் பெயருஞ் சாரியையுந் தொக்குநின்றன. ஆக்கவினைக்குறிப்புமுற்று மூன்று விரியும் மூன்று தொகையுமாயிருத்தலி னனைத்தையுந் தொகையாக்கி முடிவில் முற்றாக்கி உரையிட்டாம். இது சிறப்புப்பற்றி யென்க. 118

119 - கவி. அ - கை.

[நான்காத்மா வெனற்கும், ஒன்றுக்கொன்று முக்கியமெனற்கும், அவசரம் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனை கௌணவான் மா முக்கியம், விடலாத வுடலம் பரிக்குநா னுடலான மித்தையான் மாமுக்கியந், திடமான நன்மைகதி வேண்டினுற் கர்த்தனுஞ் சீவ வான் மாமுக்கியஞ், சடமாயு முத்தியினின் ஞானவான் மாவான தானே மகாமுக்கியம்.

(இ-ள்.) கெடலானபொழுதிவன் காணிக்குமகனை கௌணவான்மா முக்கியம் (எ-து)—தன்னுயிர்க்குக் கெடுதிவந்தபோது தனது ஆஸ்திக்குரியோன் மகனுதலால் அவன் கௌணவான்மா வெனப்படுவன்; அந்த அவசரத்

திற் கௌணவான்மாவே முக்கியமாகும், விடலாத வுடலம் பரிக்குநா ளுடலான மித்தையான்மா முக்கியம் (எ-து)—தன்னைவிட்டுநீங்காத தனது உடலைத் தானெனச் சுமக்கும்போது தானெனற்குரியது இவனுக்கு உடலாதலாலவ்வுடல் மித்தையான்மா வெனப்படும்; அந்த அவ்சரத்தில் மித்தையான்மாவே மகா முக்கியமாகும், திடமான நன்மைகதிவேண்டினுற் கர்த்தனுஞ் சீவவான்மா முக்கியம் (எ-து)—இடையிலழியாது உறுதியாயுள்ள நற்கதியடைய விரும்பினுல் அப்போது தானொருமுதலாக நின்று அதற்குரிய அரிய முயற்சிசெய்து அப்பலனையனுபவித்தற்குக்கர்த்தத்துவமாயிருப்பவன்சீவனுதலால் அந்த அவசரத்தில் அச்சீவன் சீவவான்மாவெனப்படுவன்; அதனுலந்தச் சீவவான்மாவே மகா முக்கியமாகும், சடமாயு முத்தியினில் ஞானவான்மாவான தானே மகா முக்கியம் (எ-து)—சடத்துவமாயுள்ளவனைத்தும் ஒருங்கே நசித்தற்கிடமாயது முத்தியாதலா லந்தமுத்தியில் ஞானுகாரமாயிருந்த தன்னை அதுவாயனுபவிப்பவன் ஞானுத்மாவாதலால் அந்த அவசரத்தில் ஞானுன்மா வெனப்படுவன்; அதனுலந்த ஞானுன்மாவான தானே மகா முக்கியமாகும், (எ-று).

காணி, உரிமை; உரிமையாவது ஆஸ்தி. இதுபற்றி ஆஸ்தியென்ருரும். தனது உரிமைக்கு மகன் பாத்தியனுதல் தனது அந்தத்திலாதலால் 'கெடலானபொழுது' என்பதற்கு, தன்னுயிர்க்குக் கெடுதிவந்தபொழுதென் றுரைகொண்டாம். விடலல்லாத என்றது, விடலாத என்ருயது தொகுத்தல் விகாரம். மகன் முக்கியமாயவிடத்துக் கௌணவான்மாவெனவும், உடல் முக்கியமாயவிடத்து மித்தையான்மாவெனவும், சீவான்மா முக்கியமாயவிடத்துக் கர்த்தான்மாவெனவும், ஐக்கியமுத்திக்கு ஆன்மா முக்கியமாயவிடத்து ஞானுன்மாவெனவும் பெயர்வந்ததென்க. இந்த அவசரமெல்லாம் ஆன்மாவாயிருத்தலி னிந்நான்கையும் ஆன்மாவென்ருரென்க. 'சடமாயு முத்தியினில்' என்றதனுல் அது திரிபுடியற்றதென்பதாயிற்று. இங்ஙனமாயதுபற்றி ஐக்கியமுத்தியென்ருரும். அம்மூன்றையும் ஆன்மாவென்றது அவசரம் பற்றியும், தானுகிய ஆன்மாவை ஞானவான்மாவென்றது யதார்த்தம் பற்றியு மென்க. ஆதலி னம்மூன்றும் பூர்வபட்சம்; இது சித்தாந்தம்.

(க-து.) ஞானவான்மாவே முக்கியமாமெனற் கிங்ஙனங் கூறினுரென்பது. பிரியபேதங் காட்ட நான்கான்மாவென்றது ஞானவான்மாவைக் காட்டிலும் பிரியவடிவம் வேறின்றென நாட்டியதை வற்புறுத்தற்கென்க. ஐக்கியமுத்தியென்றது நிரதிசயானந்தத்தை. வேறெனல், பிதற்றல். இதிலுள்ள முக்கியநான்கில் ஆக்கவினை யெஞ்சி நின்றன. 119

120 - கவி. அ - கை.

[விருப்பு முதலிய மூன்றுமயமாகாத ஆனந்தமே ஆன்ம
சொரூப மென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

புலியுமனு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனி
னும்வெறுப்பா, முலகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியி னுதாசீன

மாமாதலான், மலினமறு சின்மயன் பல்வகையு மிப்படி மகிழ்ச்சி யில் விருப்பமிகழா, னலகிலா னந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தை யாராய்ந்து பார்மைந்தனே.

(இ-ள்.) புலியுமனுகூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற் புதல்வனெனி னும் வெறுப்பாம் (எ-து)—புலியேனும் நமக்கு நயமுண்டாதற்கு அனுகூலமா யிருக்குமாயின் விருப்புருவாகும்; தந்தைக்குவிரோதமாக நடக்கில் புத்திரனே னும் வெறுப்புருவாகும், உலகிலிருவகையுமல்லாத புல்லாதியி லுதாசினமா மாதலால் (எ-து)-உலகின்கண் இவ்விரண்டுவகையும் அல்லாத புல் முதலியவை களில் இருப்பது உதாசினமாகும்; ஆதலின்,மலினமறு சின்மயன்பல்வகையுமிப் படிமகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான்(எ-து)—களங்கரகிதமான ஞானமேவடிவாக விளங்கும் ஆன்மாவென்போன் இங்ஙனம் அவைபோலப் பலவிதத்தானும்ஆன ந்தமென்பது சற்றுமில்லாத விருப்பமுதலிய மூன்றானும் அவமதிப்பெய்தான், அலகிலானந்தவடி வாகுமுன் சொரூபத்தை யாராய்ந்துபார் மைந்தனே (எ-து)-அந்த ஆன்மா நீயாதலால் நீயேதடையற்ற ஆனந்தவடிவமென்பதா கும்; ஞானபுத்திரா! இநிலையமுளதே லுனது யதார்த்த வடிவத்தைச் சுருதி யுத்தி யனுபவங்காரணமாக நீயே ஆராய்ந்து தெளிந்து காணுதி, (எ-று).

அனுகூலத்தாற் புலியும் விருப்புருவாகவும், பகைத்தலாற் புத்திரனும் வெறுப்புருவாகவும், புல்முதலியவை யிவ்விருவகையுமல்லாமையா லுதாசீன வுருவாகவுங் காணும். உதாசீனம், விருப்பு வெறுப்பின்றியிருக்கை. புலியு மென்பதிலும்மை, இழிவுசிறப்பு; புதல்வனெனினு மென்பதிலும்மை, உயர்வு சிறப்பு. ஆன்மா தன்னாலுணருந் திருசியத்தில் விருப்பாதி மூன்றுமன்றித் தன்னிடத்தின்று; எனவே, தானிம்மூவுருவாகக்காணப்படாதென்பதாயிற்று. தற்றரிசனத்திலிவை மூன்றுந் தன்பா லின்மையின் 'மலினமறு சின்மயன்பல் வகையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான்' எனவும், இம்மூன்றுருவுமாகத் தானியைதற்பால தன்றாதலின் 'ஆன்மாவலகிலானந்தவடிவாகும்' எனவும், நீயுமான்மாவாதலால் அலகிலானந்தவடிவம் நீயே; இதனைக்கண்டு தெளிதி யென்பார், 'உன்சொரூபத்தை யாராய்ந்து பார்' எனவுங்கூறினார். இது கன்ம காண்டம் பத்திகாண்டம்போல்வதன்று; ஞானகாண்டமாதலி னிப்போதே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல இவ்வருத்தங்களை யனுட்டித்துக் காணலாம். தானாகிய ஆன்மா சத்துஞ்சித்துமன்றி ஆனந்தம் வேறென்பார், தன்னைத் தான் காணாதார்; இவர் தன்னிழப்பு, அருட்டரிசனம், பரைதரிசனம்,ஆனந் தோதயம், ஆனந்தாதீத மென்பவற்றைத் தனக்கயலாகக்கண்டு வாளாபோயி னர். இவர்களெல்லாங் கிரியாயோகக் குறியினரன்றி ஞானியரன்று. இது நிற்க.

(க-து.) ஆன்மா விருப்பு, வெறுப்பு, உதாசீனத்து ளொன்றன்றாதலின், ஆனந்தவடிவமேயென்பது. இனிக் கூறப்புகு மஷ்டவித ஆனந்தத்துள் இஃது

ஆத்மானந்தமாதலின், அதற்கிதுவே விதியெனக்கொள்ள வேறுகூறுதொழிந்தனர். இஃதுரைத்தாமென்ற லென்னுமுத்தி. தன்னிலக்கண மீனையதென விதனனுமுணர்க. தன்னைத் தரிசியாவளவுந் தற்பிரியம் இம்மூவகையாகக் காணுமென்பது அருத்தாபத்தி. அனைத்து மாத்மப் பிரதிப்லனமாதலி னெல்லாச் சுகமு மான்மாவேயெனப் பொருள் கொள்ளினு மமையும். 120

121 - கவி. அ - கை.

[ஆனந்த பேதங்கள் பலவென்றீர்; அத்தொகையின் விபரத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென வினவ, அதற்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மானஞ் சிறந்தகுரு நாதனே யானந்த வகைகளைத் தனையென்னிலோ, ஞானந் திகழ்ந்தபிர மானந்தம் வாசனா னந்தம்விடயானந்தமென், றானந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பர்சிலரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யானந்த வகைசொலக் கேண்மைந்தனே யெட்டு மஃதின்ன தின்னதெனவே.

(இ-ள்.) மானஞ் சிறந்தகுரு நாதனே யானந்த வகைகளைத் தனையென்னிலோ (எ-து)—பெருமையிற்சிறந்த சற்குருநாதனே! ஆனந்தவகைகள் பலவெனக்கூறினீரே ; அவையாவையெனில், ஞானந்திகழ்ந்த பிரமானந்தம் வாசனானந்தம்விடயானந்தமென் றானந்த மூன்றுவிதம் (எ-து)—ஞானமே வடிவாக விளங்குகின்ற பிரஹ்மானந்தம் வாசனானந்தம் விடயானந்தம் என ஆனந்தம் மூன்றுவகையாம், எட்டுவகை யென்பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம் (எ-து)-சிலரெட்டுவகை யென்று சொல்லுவர்; அந்தவைந்துவகையு மிம்மூன்றிலடக்கமாம், ஆனந்தவகைசொலக்கேள் மைந்தனே யெட்டு மஃதின்ன தின்னதெனவே (எ-து)—ஞானபுத்திரா! அந்த எட்டுவித ஆனந்தங்களையும் இன்னது இன்னதென்று தனித்தனியே சொல்லப்புகுதும்; அதனைக்கேளுதி, (எ-று).

சமஷ்டி உபாதி குணந் தொழில்காரணமாகப் பகவத்நிலை கூறு நிற்பர், மதத்தர். மகாவாக்கியமும், சத்துக்களும்,இந்நூலாசிரியரும்,ஞானமே பிரஹ்மமெனக் கூறுநிற்பர். அஞ்ஞானமே வஸ்துவெனி லெவர்க்கு முடன்பாடன்று; ஞானமே வஸ்துவெனலை மறுப்பதென்னை ? இதுநிற்க. அவ்வைந்துமென்றது ஆத்மானந்தம், முக்கியானந்தம், நிசானந்தம், அத்துவிதானந்தம், ஞானானந்த மென்பவற்றை. 'இதிலடக்கம்' என்றது, பிரஹ்மானந்தத்திலாதலால் ஒருமையிற் கூறலாயினர். ஏனையவைந்து மெனற்குப் பதிலாக 'அவ்வைந்தும்' என்றார். 'இதில்' எனப் பொதுப்படக் கூறியிருக்க, பிரஹ்மானந்தத்திலெனக்கொண்டது ஏனைய விரண்டி னம்சங்களன்றாதல் பற்றியென்க. எட்டும் இக்கவியிற்கூறாது மறுகவியிற் கூறப்புகுவதால், அஃதெனப் புறச்சுட்

டாக்கினும். எட்டுமென்பது தொகையொருமைபற்றி 'அஃது'என வொருமை யிற் கூறினர். 'எட்டுவகையென்பர் சிலர்' என்றதனுல், மூன்றுவித மென்பார் பலரெனப்பெற்றும். எட்டுமென்பதி லும்மை முற்றும்மை. இனி வகுத்துக் காட்டப்புகுதலால், இது தொகுத்துச் சுட்டலென்னும் முத்தி.

(க-து.) ஆனந்தபேதங்களை யெல்லாஞ் சுருக்கித் தொகையாக எட் டென்பது. 121

122 - கவி. அ - கை.

[மேல் அட்டவித ஆனந்தமென்றூர் அதன் வகையை இக்கவியிற் கூறுகின்றூர்.]

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரம சுகமா, மோகத்த னந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக முழுப்பிரிய மான்ம சுகமாம், யோகத்தி லுளதுமுக் கியசுகமு தாசீன முற்றசுக நிச சுகமதா, மேகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்த சுக ஞான சுகமே.

(இ-ள்.) போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரம சுகமாம்(எ-து)—போகங்காரணமாக வெய்துஞ்சுகம் விடயசுக மெனவும் நித் திரையெனற் குரியது யாதோ அதனிலெழுஞ் சுகம் பிரஹ்மசுகமெனவும், மோகத் தனந்தலிற் சுகம்வா சனைச்சுக முழுப்பிரிய மான்மசுகமாம் (எ-து)— மயக்கமாயுள்ள உறக்கத்தெழுஞ்சுகம் வாசனுசுகமெனவும் எங்குந் தனது பிரியவடிவாகக் காணுஞ் சுகம் ஆன்மசுகமெனவும், யோகத்தி லுளதுமுக்கிய சுக முதாசீன முற்றசுக நிசசுகமதாம் (எ-து)-சமாதிகாரணமாக வெழுஞ்சுகம் முக்கியசுகமெனவும் உதாசீனங் காரணமாக வெழுஞ்சுகம் நிசசுக மெனவும், ஏகத்தைநோக்க லத்துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்தசுக ஞானசுகமே (எ-து)— தான்மாத்திரமாக மிஞ்சி நிற்றலை நோக்குவதாலெழுஞ்சுகம் அத்துவித சுக மெனவும் மகாவாக்கியங் காரணமாக வெழுந்தசுகம் ஞானசுக மெனவும் பெயர் பெறும், (எ-று).

இனி இவற்றைத் தனித்தனி கூறப்புகுதலால் அவற்றுள் ஒவ்வொன்ற னிலக்கணத்தை யாங்காங்குக் கூறுதும். போகம்—இரண்டொன்றுக விணை தல். அதையதை அதனத னிலக்கணத்தாற் காணலாம். 122

123 - கவி. அ - கை.

[அஷ்டவித ஆனந்தங்களையுந் தனித்தனி சொல்லப்புகுவார், இக்கவியில் விடயானந்த விலக்கண மினையதெனக் கூறுகின்றூர்.]

வேறு.

இவ்வா றுரைசெய்த சுகபே தங்களி னியல்பா மவைசொல மகனேகே, ளெவ்வா றனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ்

சயனத்தி லுறநேரஞ், செவ்வா மனமக முகமா மதிலொளிர் சித்
தின் சுகநிழல் சேருங்கா, ணவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மனுபவ
மதுதான் விடய சுகாநந்தம்.

(இ-ள்.) இவ்வா றுரைசெய்த சுகபேதங்களி னியல்பாமவைசொல மகனேகேள் (எ-து)—இங்ஙனந் தொகைவகையாகக் கூறிய ஆனந்தபேதங்களுக்கு இயல்பாயுள்ள இலக்கணங்களைத் தனித்தனியே விரிவாக யாங்கூற ஞானபுத்திரா! நீகேளுதி, ஒவ்வாநனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரம் (எ-து)-இயைதற்கொண்ணாத பந்தசாக்கிரத்தில் வியவகார நிமித்த முழல்வோன் தனதல்லல் கெட உறங்கற்கு அமைத்த பஞ்சணை மெத்தையில் விழிதுயிலுங்கால், செவ்வா மனமக முகமா மதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்காண் (எ-து) - தடையின்றி மனமானது உலகாகாரமாதலை விட்டு அகமுகமாக நழுவும்; அப்போது அம் மனதில் அறிவானந்தத்தின் சாயைபடும், அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மனுபவ மதுதான் விடய சுகாநந்தம் (எ-து)-அங்ஙனம் படும்நெறியால் இவனுள்ளமானது சுகாகாரமாகக் காணும்; அங்ஙனங் காண்பதே திணனுபவமாம்; அந்நெறித்தாய சுகமே விடயானந்த மெனப்படும், (எ-று).

சுகமெனக் கருதற் கொவ்வாததுபற்றி 'ஒவ்வாநனவு' என்றார். இந்நனவு அல்லலைத் தரற்கு உரித்தாதலிற் பந்தசாக்கிரமென்றும். உறங்குஞ் சயனம துறுநேரம் எனப் பாடமுமுண்டு. உறக்கம் வரும்போது மனமானது இயல்பாகவே தினந்தோறுஞ் உலகாகாரத்தினின்று நழுவலும், சுகாகாரமாதலு மெவ்வுயிர்க்கு மனுபவமா யிருக்க, இதனை வேறு வழியில் வருத்தி உரைகோடல் பொருந்தாது. பொருந்து மெனின், 'விடயானந்தம்' எனவும், 'உறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரம்' எனவும் கூறுவதெற்றிற்கு? ஆதலின், அது கூடாதென்க. முன்கவியில்' 'போகத்தில் வரு சுகம்' என்றார். போகமாவது இணைதல்; இங்கே மனமுஞ் சிதானந்த சாயையு மிணைதல். விசாரத் தெளிவால் மனம் உலகாகாரத்தினின்று நழுவிச் சுகாகாரமாத லொன்று; மூடத்தாலாத லொன்று. இங்கே விசாரத்தா லெனின்,ஒவ்வா நனவினி லுழல்வானிடர்கெட விசாரத்தா லுறங்குறு நேரமென் றிருத்தல்வேண்டும்; அது தொக்கி யிருக்கின்றதெனின், 'உறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரம்' என்பானேன்? இங்கே சயனமென்ற தாசனங் கட்டலை யெனின், அப்போது அடயோகமென்னல் வேண்டும்? அதுதானெனில், உரையிற் கோடலென்னு முத்தியா லங்ஙனங் கொள்ளினும் அஃதொருவாறுபொருந்தும்; பொருந்து மேனும், இது விடயங் காரணமாக வந்த சுகமன்றே? குண்டலி சத்தியில் மனம் லயித்தலா லிந்தக் குண்டலி சத்தியும் ஒருவிடயமன்றோ? மனம் லயமாதற் கிடமாமே யெனின், தின சுழுத்தி போல்வதாம்; அதனால், 'விடய சுகம்' என்றார். மனந் ததாகாரமாக அதனலெய்துஞ் சுகமெனக் கூறுமையின், விடயசுகமே யென்க.

(க-து.) விடயானந்த விலக்கண மினையதெனக் கூறினரென்பது. 123

124 - கவி. அ - கை.

[பிரஹ்மானந்த விலக்கணம் இனைய தென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஈனந் தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா மெனமன மசையாமற்,
சேனந் தனது குலாயந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறிசீவன்,
றானந் தமில்பர னுடனென் றவனொரு தனையல் லதுபிற நினையாம,
லானந் தம்மய மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர மானந்தம். 4-8-53

(இ-ள்.) ஈனந்தருசுக விடயந் திரிபுடி யிடரா மெனமன மசையாமல் (எ-து)—பிறப்புவீடென்னும் இரண்டனுள் இழிவாயுள்ள பிறவியையே தரற்பாலதாகிச் சுகமயம்போற் றோற்றும்விடயம் திரிபுடியாயிருப்பதால் அவை துன்பமேயென விசாரத்தாற் றுணிந்து மனஞ்சற்றுஞ் சலியாதுநிற்க, சேனந்தனது குலாயந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறிசீவன் (எ-து)—ஆகாயத்திற் பறக்கும் பருந்து தனதுகூட்டில் அலுத்துவிழுஞ் செயல்போல உறக்கத்தபேதமாக அமைந்த சீவனென்போன், தானந் தமில்பர னுடனென் றவனொரு தனையல் லதுபிற நினையாமல் (எ-து)—தானிங்ஙனமாய நிலையதென அளவைகளாற் கணித்தற்கரிய பிரஹ்மத்தோடு இரண்டறக் கலக்காநிற்பன்; தெளிந்தவிடத்துத் தனித்து நின்றது தான்மாத்திரமாதலா லங்ஙனந் தனித்துநின்ற தன்னைமாத்திரமன்றி அயலென்பதுளதாக அதனை யொரு பொருளெனக் கருதாது, ஆனந் தம்மய மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்பிர மானந்தம் (எ-து)—ஆனந்தமயமாக விளங்குவன்; அங்ஙனமாக மீக்குள்ள அவ்வானந்தமே மேலாய பிரஹ்மானந்தமெனப் படுவதாம், (எ-று).

ஈனம் குணவாகுபெயர். 'விடயந் திரிபுடி யிடரா மெனமன மசையாமல்... நித்திரைசெறிசீவன்' என்பதனல், இங்கே நித்திரையென்பது நனவிற் சுழுத்தி; சுத்த கேவலநிலை யென்பாருமுளர். தனக்கு அயலென்ப தொன்றுமின்றி அனைத்துஞ் சின்மாத்திரமாக விளங்கப்புரிந்த அந்நெறித்தாகச் சலியாது நிற்கவேண்டிவரும்; யாதினலெனில், 'விடயந்திரிபுடி யிடராம்' எனக் கண்டதுபற்றி. அங்ஙனஞ்சலியாதுநிற்றலே சுத்தசகலம். இந்நெறித்தாய சுத்த சகலமயமாகவே மனமெனலேது? அது சலித்தலெனலேது? இன்றாதலின், மனமசையாத சுத்தசகலமயமாக நிற்புழி உறக்கம் வருமன்றோ? அவ்வுறக்கந் தான் சுத்தகேவலமெனப்படுவது. இந்நெறித்தாயவன் சீவனுதலால்,'நித்திரை செறிசீவன்' எனவும், அந்நித்திரை—சுகமேலீடு; அச்சுகமேலீடு—மலரகிதமாதலால் 'பரன்' எனவும்; அப்போதுசீவ னந்தச் சுகாகாரமாய் விடுவனுதலால், 'பரனுடனென்றுவன்' எனவும், அங்ஙனஞ் சுகாகாரமாக நின்றவன் சீவனுதலானும், தன்னையன்றி வேறுகண்டிலனுதலானும், 'ஒரு தனையல்லது பிற நினையாமல்' எனவும், ஆனந்தமயமன்றித் தான் வேறாகாரமாதற் கிடமின்மையின், 'ஆனந்தமயமாவன்' எனவும், இந்நிலைத்தாய அவசரத்தையே ஞானநூலனைத்தும் பிரஹ்மானந்தமெனலானும், இப்பெயரை யேற்றற்பாலதாதலானும் 'சுகமிகுமதுதா னுயர்பிர மானந்தம்' எனவும் கூறினர்.

(க-து.) பிரஹ்மானந்த விலக்கண மிணையதெனக் கூறியதென்பது. ஆனந்தமய்னு மாவனெனப் பாடமுமுண்டு. திரிபுடி:— ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயமென்பன. 'ஒருதனை' என்றதனால், தான்மாத்திரமெனப் பொருள்கொண்டாம். 'திரிபுடியிடாரம்' என்றதனால், உவமானத்திலலுத்துவிழுஞ் செயல்போலென்றாம். அளவைகள் — அஷ்டவிதப்பிரமாணங்கள். முன்கவியில், ஆலிங்கனசுகத்தை விடயானந்த மென்றாதது, தினசுழுத்தி சுகம்போ லாறுதல் செய்யாமைபற்றி யென்க. இக்கவியிலும் நித்திரையென்றது நனவிற்சுழுத்தியை. 124

125 - கவி. அ - கை.

[ஐயமுறுமைக்கு இன்னும் பிரஹ்மானந்த மிணையதென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி
துயில்வோர்க, டாங்கும் மலரணை நன்று கச்சிலர் சம்பா திப்பது
தானசுகந், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியா
தமளிசெய் பொழுதேபோ, லாங்குள் வெளிகளு மறியா வனுபவ
மதனு லதுபிர மானந்தம். 11-8-53

(இ-ள்.) தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் கருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள் (ஈ-து)—நனவிற்சுழுத்திசுகத்தைப் பிரஹ்மானந்தமென்பது மகாவாக்கியார்த்தமேயன்றி வேறன்றுமெனக்கொள்வோர் தூங்காமல் தூங்குபவர், தாங்கும் மலரணை நன்று கச்சிலர் சம்பா திப்பது தானசுகம் தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண்முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய் பொழுதேபோல் (எ-து)—சிங்கம்போன்றமைத்த கருவிகளால் தாங்கப்பெற்ற புஷ்பசயனத்தைச் சிலர் நன்றாகச் சம்பாதிப்பது ஸ்தானசுகம் வேண்டியாதலால் அம்மலரணையிலிது தீமையெனவும் நன்மையெனவும் ஆண் பெண் முறைமையெனவு முணரும் பாகுபாடு சற்றுந்தெரியாது உறங்குமாறுபோல, ஆங்குள் வெளிகளு மறியாவனுபவ மதனு லதுபிரமானந்தம் (எ-து)—அந்த நனவிற்சுழுத்தியின்கண் அகம்புற மிணையவென்பதுந் தெரியாது உறங்குமனுபவமாம்; அவ்வனுபவத்தாற் கணிக்குஞ் சுகமெதுவோ அதுவே பிரஹ்மானந்தமெனப்படுவதாம், (எ-று).

விழிதுயில்வோர்கள் தூங்குஞ்சுகமது பிரமச்சுகமெனல் சுருதிப்பொருளெனக் கொண்டுகூட்டித் தூங்காமற்றூங்குவோர் தாமங்ஙனந் தூங்குங்காலெழுஞ்சுகம் பிரஹ்மசுகமாமெனக்கூறுவது சுருதிப்பொருளாம்; வேறன்றெனப்பொருள் கொள்ளினுமமையும்; எனவே, வேதார்த்தமும், மகான்கள் பிரஹ்மமெனலு மொக்குமென்பதாயிற்று. பிரமச்சுகமெனல் எழுவாய்; சுருதிப்பொருள் பயனிலை. இதுகாறும் இவ்வெல்லைகடவாமைக்கு எழுவாய் பயனிலை

கூறினாரென்க. தாங்குமென்னும் வினைக்கு எழுவாய் தொக்கியிருப்பதால் சிங்கம்போன்றமைத்த கருவியென்றாம். 'தாங்கும் மலரணை நன்றா கச்சிலர் சம்பாதிப்பது' தானசுகம்பற்றி யாதலால், அதிலுறங்கில், நன்மை தீமை ஆண் பெண் முறைமையாதிக ளெங்ஙனந்தெரியும்? தெரியாதாதல்பற்றி இவ்வுவமைவேண்டிக் கூறினார். மலரணை மிகத்துயில் விளைத்தற்குத் தானமாதலி னச்சுகம் வேண்டி 'நன்றாகச் சிலர் சம்பாதிப்பது' என்றாரென்க; பலரென்னாது சிலரென்றது நிரந்தரமிங்ஙனஞ் செய்வோர் மிக்கசெல்வத்தார் சிலராதல்பற்றியென்க. தான சுகமென்பது இவ்விடத்திற்கியைந்த காரணப்பெயராம். யூக சுகமெனின் யூக மெனற்குப் பொருள் ஓர்புல், கருங்குரங்கு, காந்தி, தருக்கம், படை, படைவகுப்பு, பெண்குரங்கு, முசு என்பனவாம். இது பலபொரு ளொருசொல். இவற்றுள் யாதிங்கே பொருந்தும்; பொருந்தாமையின், அஃது ஐயிரு குற்றத்துள் மாறுகொளக் கூறலெனலை யேற்கும். இதற்கென் செய்தும்? சான்றோ ராட்சி யெனின், அது பொருத்தமின்றி யிராது. சம்பாதிப்பதுதானூகமெனப் பாடமிருக்கின்றதெனிலோ, ஊகமென்பது உத்தி, குரங்கு, நினைவு, புலி யென்பனவாம், இது பலபொரு ளொருசொல். இவற்று ளெவ்வருத்தம்பற்றி யம்மொழிவந்தது? யுத்திபற்றி யெனின், யுத்திபற்றியென்பார் உவமானவுவமேய சாதாரண தர்மங்க ளினையவென் றறியார்போலும்! உவமானத்தை யுவமேயமாக்கலாமா? அதைச் சுருதி யுத்தியனுபவத்துள், யுத்தியனுபவமாக்கலாமா? 'தாங்கும் மலரணை நன்றாகச் சிலர் சம்பாதிப்பது தானூகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண் முறைமையுந் தெரியாதமளிசெய் பொழுதே போல்' எனல்காறு முவமையன்றோ? இதற்கு உவமேயம், ஆங்குள் வெளிகளு அறியாவனுபவ மென்பதுகாறும். தானசுக மெனப் பல பிரதிகளி லிருப்பதென்னை? அங்ஙனமாகவு மிங்ஙனமாகவும் பிரதிக ளிருக்கினொரு தலையாகத் துணிதலை நோக்குதும். தானசுகமெனினும், தானூகமெனினும் அவை உவமேயத் தொடர்பன்று; உவமானத் தொடர்பு. இவ்வரம்பு கடந்து உரை கூறுவார், கல்வி வரம் பறியார்போலும்! இதற்கென்செய்தும்? இது கவிக் குற்றமன்று; கவி யிலக்கணங் கல்லாது உரை கூறும் நமது குற்றமாம்! ஆதலின், தானசுகமெனலே யையமின்றிப் பொருந்தும். இலக்கணமில்லாக் கல்வி உப்பில்லா வுணவுபோலும்! அவ்விலக்கண மில்லாக் கல்வியை ஆதரவாகக் கொண்டு உரைகூற லென்னுரை? பசையற்றதாம்; வெறுவாய் மெல்வதுபோலும்; சுருதியுத்தியனுபவங் காண்ட லுவமேயத்திலன்றி யுவமானத்திலன்று; உவமேயம் விளங்கக் கூறுவது உவமானமாதலின், அது கூடாதென்க. 'தூங்குஞ் சுகமது பிரமச்சுகமெனல் சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள்' என்பது சுருதிப் பிரமாணமாம்; 'தாங்கும் மலரணை நன்றாகச் சிலர் சம்பாதிப்பது தானூகம்' எனக் கூறி இது யுத்திப் பிரமாண மென்பது பொருந்தாது. 'ஆங்குள் வெளிகளுமறியாவனுபவம்' என்பது அனுபவப்பிரமாணமாம். கல்வித் திறமின்மையா லிக்கவியில் இல்லாத யுத்திப் பிரமாணத்தை யுண்டெனில், அஃது எங்ஙன மேற்கப்படும்? அதனை அவர் போல்வா ரேற்பர்.

(கூ-நு.)பிரஹ்மானந்த மென்பது சுருதிக்கு மனுபவத்துக்கு மியைந்திருக் கக் காட்டினு ரென்பது. உரையை யாவர் கூறினு மிலக்கண வழுவின்றிக் கூறல்வேண்டும். கவிக் கிலக்கணமுரண வுரை கூறுவார், எவ்வாசிரியராயினு மெந்தச் சாம்பிரதாயத்தாராயினு மென்சிறப்பெய்துவர்? கவிக்குரையன்று; உரைக்குக் கவிபோலும்; இதனை யெவரேற்பர்? இந்நூலாசிரிய ரெட்டுவித ஆனந்தமென்றார்; இவற்றுள், தானுகமெனல் கிடையாது. இத்திறத்தார், பிற ருரைமேற் குற்றங்காட்டலி லென்சிறப்பு? அவர் தங்கோணலைத் தாம் நிமிர்த்த வறியார்போலும்! தெரியாதவளிசை பொழுதே போலெனச் சில பிரதியில் பாடமிருக்கின்றது! அதற்குப் பொருந்துமாறுரையிடுக; போலி வேதாந்திமய மூலகமாதலின். தாங்கும் மலரணை தீங்குந் நன்மையும் விரித்தல் விகாரம். ()

126 - கவி. அ - கை.

[பிரஹ்மானந்த விலக்கண மினையதென நன்குறத் தெளிந்தேன்; இப்போ தோரனுபவமென்னுள் உதிக்கக்கண்டேன்; அதனைக் கேட்டருளு மென மாணுக்கன் வியந்து கூறுவதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உதவும் புவியினி லொருவன் னனுபவ மொருவன் மனதினி லுதியாதே, மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டானந்த மயனன் றேசுக முறுகின்று, னிதுவிஞ் ஞான மயனுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திடு மெனல்கண்டேன், சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே. 18-8-53

(இ-ள்.) உதவும் புவியினி லொருவன் னனுபவ மொருவன் மனதினி லுதியாதே (எ-து)—வேண்டுவதைத் தடையின்றி உதவத்தக்க ஞானபூமி யேழனுள்ஒருவன்கண்ட சுவானுபவம் மற்றொருவன் மனதிற்காணுமா? காணு தே; இஃதென்னவியப்பு? அதனைச்சொல்லுகிறேன்; அஃதாவது, மதியுங்கெடு கிற துயில்கொண் டானந்த மயனன்றேசுக முறுகின்றான் (எ-து)—மனதும் நசிக்கத்தக்க யோகநித்திரை காரணமாக ஆனந்தமயனுகிய ஆன்மாவன்றே பிரஹ்மானந்த வடிவமாகின்றான்; இங்ஙனமிருக்க, இது விஞ்ஞானமயனுஞ் சிந்தையி னினைவாய்வந்திடுமெனல் கண்டேன்(எ-து)—இவ்வானந்தமானது விஞ்ஞானமயனுகிய மானதனிடத்தில் நினைவுவடிவாக வந்துவிடுமெனச் சத்துக்கள் கூறுவதைப் பிரத்தியட்சமாக அடியேனிடத்தில் கண்டனன், சுதைவிண் ணோர்புகழ் குருவே நீரிது சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே (எ-து)— அமிர்தத்தை யுட்கொண்ட தேவர்களும் துதிக்கப்பெற்ற குருநாதனே! சக லார்த்தமு மையமின்றி விளங்கப் போதிப்பதில் வல்லமை யுடையவரே! இஃதெங்ஙனங்கூடும்? தேவரீரே இவ்வைய மகலத் தெரித்தருளல் வேண்டும், (எ-து).

'உதவும்' எனப் பொதுப்படக்கூறியதனுல் வேண்டுவதையெனவும், 'புவி' எனப் பொதுப்படக்கூறியதால் ஞானபூமி எனவும், 'துயில்' எனப் பொதுப் படக்கூறியதால் யோகநித்திரையெனவும், 'ஆனந்தமயன்' எனப் பொதுப் படக்கூறியதால் ஆத்மாவெனவுங் கொண்டாம். இரட்டுறமொழிதலென்னு முத்தியால், முத்திக்குச் சாதனமான தனுகாணங்களை யுதவத்தக்க விப்பூ மியி லொருவன் கண்ட அனுபவ மொருவன் மனதினில் எங்ஙனங் காணும்; காணுதேயென உதாரணமாக்கியதாக உரைகொள்ளினும், அஃதமையும்.

(க-து.) நினைவிறந்த ஆனந்தம் நினைவாய தெங்ஙனமென வினவினு னென்பது; ஏனெனின், இவன் தன் சமாதியில் மனநாசத்திற்கண்ட தடை யற்ற ஆனந்தம், சமாதிவிட்ட காலத்திலும் தன்னினை வெல்லாமிடைவிடாது துற்றுக்கொண் டிருத்தலினென்க. அஃது இடைவிடாது துற்றுக்கொண் டிருத்தலாவது யாதுபுரியினும், யாது நினைக்கினும், யாது சுகிக்கினும் கலை யாது நெஞ்சினிறைவாயிருத்தல். மலடியறியாள் பிள்ளைவருத்தத்தை; அது போல, ஏனையாறியா ரிவ்வானந்த நிலைமையை. இவனெய்திய விவ்வனுபவ மொழி சத்தியமாதல் பற்றி யிங்ஙனம் வினவினனென்க. எனலென்பது என்று சொல்லுதல்; இதனுல், சத்துக்களெனல் வருவித்தாம். யாதினுலுங் கெடாததென்பது தோன்ற 'மதியுங் கெடுகிற' என்ருர். மதியு மென்பதி லும்மை உயர்வு சிறப்பு. ஆனந்தம் நினைவாய் வந்திடு மென்றதனுல், ஆனந்த மே நினைவு; நினைவே ஆனந்தமெனல் பெற்ரும்.

(க-து.) நினைவிறந்த சுகம் நினைவாக நிற்பதற் கேதென்னையென் பது. மனமிறந்தவிடத் துதிக்கும் பிரஹ்மாநந்தத்தை ஆன்மா வனுபவிக்க, அது மனதுக் கெட்டுவானே னெனல் வினு. 126

127 - கவி. அ - கை.

[சுத்தமனதும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேயென உவமான முகத்தால் இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களுமறி நினைவிற் பிரிவறி வினி லில்லை, செய்யுங் நனவினி லிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின்மய விஞ் ஞானன், நையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுணு மானந்தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு பாரும் போலிவர் பிரிவன்றே.

(இ-ள்.) நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர்களுமறி நினைவிற் பிரிவறி வினிலில்லை (எ-து)—நெய்யென்ற பெயரும் வெண்ணெயென்ற பெயரு மாகிய விவ்விரண்டும் பகுத்துணரத்தக்க மனத்தாலாய பேதமேயன்றி யவ் விரண்டையும் ருசிக்கத்தக்க நாவுணர்வுக்குச் சற்றுமில்லை, செய்யுங் நன வினி லிறுகும் மனதொடு சேருஞ் சின்மய விஞ்ஞானன்(எ-து)—இச்சா ஞா

னக்கிரியைகளைச் செய்தற்கியைந்த சாக்கிராவத்தையில் விசாரத்தால் தனது செயலிற் சுருங்கிய மனதோடுகூடிய சின்மாத்திரமாயிருக்கும் விஞ்ஞானமய னென்போனும், நையுந் துயர்மன நழுவும் பொழுதுணர் ஞானச் சுகமுணு மானந்தன் (எ-து)—வதையத்தக்க துயர்மயமான மனது மெல்ல நழுவற்கு இயைந்த சமாதிகாலத்தில் தன்னையே யுணரத்தக்க ஞானனந்தத்தை யனுபவிக்கின்ற ஆனந்தமயனுன ஆன்மாவும், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு பாரும் போலிவர் பிரிவன்றே (எ-து)— துளிக்குந் துளிகளும் சலமும் குளமுங் கரையும் எங்ஙனம் பேதமின்ருே அங்ஙனமே விஞ்ஞானனும் ஆன்மாவுமாகிய விவ்விருவரும் தம்முள் பேதமிலராவர், (எ-று).

'அறிநினைவு' எனவே, சட்சு காரணமாக வறியும் நினைவென்பதாயிற்று. நெய்யும் வெண்ணெயும் கண்ணுக் கிரண்டாகத் தோற்றினும் நாவுணர்வுக் கொன்றே. அன்றியும், நெய் வெண்ணெயெனல் சொற்பேதமேயன்றிப் பொருட்பேதஞ் சற்றுங் கண்டிலம் ! அதுபோல, விஞ்ஞானமயன், ஆனந்த மயனெனல் சொற்பேதமுந் தோற்றபேதமுமேயன்றிப் பொருட்பேதமு மனுபவபேதமுஞ் சற்றுங்கண்டிலம். வெண்ணெயன்றி நெய்யெனலும், சலமன்றித் துளியெனலும், கரையன்றிக் குளமெனலும் எங்கே? அதுபோல, விஞ்ஞானமயனையன்றி ஆனந்தமயனென்பவனெங்கே? எனவே, அறிவையன்றி ஆனந்தமென லெங்கேயென்பதாயிற்று; ஆகவே, அறிவே ஆனந்தமெனப் பெற்ரும்; பெறவே, ஞெப்தியே பிரியம்; பிரியமே ஞெப்தியெனக்கண்டாம்; காணவே, அனுபவத்திற்பேதமின்றெனத் துணிந்தாம். இத்துணிவு இதனை மறுக்கற்கவெனக் குறிப்பிக்க நின்றது.

(க-து.) விஞ்ஞானமயனெனலும் ஆனந்தமயனெனலும், ஓரவசரம் பற்றிச் சொல்லாற் பேதங்கூறவந்ததே யன்றிப் பொருளாற் சற்றுமின்றென் பது. இவ்வனுபவஞ் சகசானுபவத்திற் குருமுகத்தாற் காணப்படுவது. 127

128 - கவி. அ - கை.

[வாசனுனந்த விலக்கண மினையதென இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

ஒன்ரு கியபிர மாநந் தன்சுக மொழிவா னேன்வெளி வருவானே, னென்ருன் முன்செய்த கருமம் வெளியினி விழுக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனு, நன்ரு யினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டா, னன்ரு மெனவிருந் துறங்குஞ் சிலகன்ம மதுவே வாதனை யானந்தம்.

(இ-ள்.) ஒன்ருகிய பிரமாநந்தன் சுகமொழிவானேன் வெளிவருவா னேனென்ருல் (எ-து)-ஏகமாக விளங்கும் பிரஹ்மானந்தனென்போன் தனது சுகானந்தத்தினின்று நீங்குவானேன்; வெளிப்படுவானேனெனக் கேட்பை யாயின், முன்செய்த கருமம் வெளியினி லிழுக்குஞ் சுழுத்தி விட்டெழுந்

தோனும் (எ-து)—பூர்வத்திற்செய்த கன்மமானது புறம்பில் மெல்ல இழுக்கும்; அதனால் சுழுத்தியைவிட்டு நீங்கினவனும், நன்றாயினசுகமகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான் (எ-து)—வெகுபிரியமான அந்தச் சுகத்தினின்றும் நீங்கான்; புறம்பிலுஞ் செல்லான்; அச்சுகத்தை மறக்கவுமாட்டான், அன்றாமெனவிருந்துறங்குஞ் சிலகன்ம மதுவே வாதனையானந்தம் (எ-து)—இப்போது அவசியமல்ல; இப்போது அவசியமாமென நினைத்து உறங்குவதான சில பிரயத்னம் அப்போது நிகழ்வனவாம்; அங்ஙனம் நிகழ்தலே வாசனானந்தமெனப்படுவதாம், (எ-று).

பிரமாநந்தமென்றது 'பிரமாநந்தன்' என்றதனால், அம்மயமானவன் ஆன்மாவாகிய புருடனெனப்பெற்றும். முன்செய்த கன்மமென்றது தினமும் வழக்கமாகச் செய்துகொண்டு வந்த தினவிர்த்தியை. தினசுழுத்தி கலைவிலெங்ஙனமோ அங்ஙனம் பிரமானந்தமேலீடாகிய சுழுத்தி கலையுங்கால் நிகழுமனுபவானந்தமாதலின், இதனை 'வாசனானந்தம்' என்றார். சுழுத்திகலைவில் வியவகாரவிர்த்தி வெளியிலிழுக்கும்போது, அவ்வானந்தப்பிரியம் தடுக்கும்; அவ்வானந்த வசத்தாகுதும் எனின், வியவகாரசங்கற்பம் தடுக்கும். சுகத்தைவிட்டகலக் கூடாமையின் இது தருண மல்லவெனவும், இப்போதே செய்யாவிடிலிவ்வளவு நட்டம் வரும் ஆதலினிது தருணமாமெனவும், அங்கே இங்ஙனம் நிகழ்தலின் 'அன்றாமென விருந்துறங்குஞ் சிலகன்மம்' எனப்பட்டது. வெளிக்கு வரவொட்டாமல் தடுப்பது அவ்வானந்தாம்சமாதலால், வாசனானந்தமென்றா ரென்க.

(க-து.) இடுகுறிப்பெய ரன்றெனக் காட்ட இவ்வேதுக்களைத் தெரிவித்து வாசனானந்த விலக்கணங் கூறியதென்பது. வெளிக்கிழுத்த விருவகை யேதுபற்றி யெனினும், அஃதமையும். அவ்விருவகையேது பிராரத்த கன்மம், சகச நிட்டை யென்பன. வெளிக்கு வருதல் - விஞ்ஞான மயத்துக்கு வருதல். இருவகை யேதுக்க ளிவையெனத் துணிவது நயம்பற்றி யென்க. அஃதாவது கன்மமாயின் பிராரத்துவ மெனவும், நிலையாயின் இந்நிட்டை யெனவுமாம். சகசநிட்டைக் கிழுத்தலெனக் காண்டல் கூடாமையின் 'முன் செய்த கன்மம் வெளியினி லிழுக்கும்' என்றாரென்க. சுழுத்தி விட்டெழாதவனு மென்பது தோன்றச் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும்என்பதன் கண்ணுள்ள வும்மை, இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை. 128

129 - கவி. அ - கை.

[நிசானந்த விலக்கண மினையதென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோ, முந்தைச் செயுப்வினை சகதுக் கந்தரு மோனந் தருநடு வடிவேகா, ணைந்தப் புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே

னெனலனு பவமாகு, மிந்தப் படித னுதாசீ னச்சுக மிதுவே நிச மெனு மானந்தம்.

(இ - ள்.) அந்தக்கணமுட லகமென்றிடர்களி லலைந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம் (எ - து)—தேகமே நானென்றுன்ன அக்கணமே ஆன்மா துன்பப் பெருக்கிலகப்பட்டுஇன்னதிசையெனக்காணுது அலைந்துதற்பிரியத்தைச்சற்று மெண்ணமின்றி மறந்தே விடும், முந்தைச் செயும்வினை சுகதுக் கந்தரு மோனந்தருநடு வடிவேகாண் (எ - து)—முன்செய்த கன்மமானது சுகத்தை யேனுந் துக்கத்தையேனுந் தரும்; மோனநிலையோ அங்ஙனந் தாராது மத்தியகத நிலையையே தரும், எந்தப் புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே னெனலனுபவமாகும் (எ - து)—எந்தப் புருடனுயினும் யாதொருசிந்தையு மின்றி யானிருந்தேனெனக் கூறுவது எவர்க்கும் அனுபவமாம், இந்தப் படித னுதாசீனச் சுக மிதுவே நிசமெனு மானந்தம் (எ - து)—இவ்வாறு தன்னு லனுபவிக்கப்பட்டது உதாசீன சுகமாதலால் இதுவே நிசாநந்தமெனப் படுவதாம், (எ - று).

'அந்தக்கணம்' என்பதற்குத் தனது யதார்த்த வடிவை மறந்த வந்தக் கணமென்றும், மறந்ததனுல் தனது யதார்த்த சுகந்தனை மறந்தேபோ மென்றும் கூறியது அனுபவ மிருத்தலிற்பொருந்தும். பூர்வவினை சுகதுக்கத்துளொன்று தருமாயின், மகா மௌனம் மத்தியகத நிலையைத் தருமென்றுர். காண்- அசைநிலை. தன்னுதாசீனச் சுகம் - தனது விருப்பு வெறுப்பற்ற சுகம்.

(கு-து.) விழிப்பி லொரு சிந்தையுமற நிற்றலாலாய சுகமே, நிசானந்த மென்பது. இது யாதொரு நினைவுமற நின்றவிடத்து உதித்த சுகமாதலால் காரணப் பெயராம். சுழுத்திசுக மென்னலாமே யெனின், உணர்வற்ற விடத்ததன்ருதலின், அது பொருந்தாது. இதனைச் சமரச சுகமெனினு மமையும். ஒரு சிந்தையு மற விருத்தல்—கற்பனையறல்.எனவே,நிசமென்பதாயிற்று. இது நிசத்தி லுதித்தலா னிசானந்தமெனப் படுமென்க. இது ஞானஞ்ஞானத் துக் கிடையாதல் பற்றி நடுவடிவு எனப்படும். இதனைச் சிலர் முக்கியானந்த மெனக் கூறுவார்; அவர் முன் பின் அறியார்போலும். 129

130 - கவி. அ - கை.

[முக்கியானந்த விலக்கணம் இனையதென இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

நிசமா னதுமுக் கியமோ குடத்துள நீரன் ருேவெளி யீரந்தான்
வசமா மகந்தா மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகைபாகுந்
திசையார் திருசிய மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே
யசையா தேமதி சமமா கியநிலை யதுதான் முக்கிய வாநந்தம்.

(இ - ள்.) நிசமானது முக்கியமோ குடத்துள நீரன்ருே வெளியீரந் தான் (எ - து)—நிசானந்தமானது முக்கியானந்தமெனப் படுமோ வெனின்

குடத்திலுள்ள நீரினலன்றே அதன் புறம்பு ஈரமாகக் காணப்படுவது ; ஆத லின் முக்கியானந்த மெனப்படாது; ஆயி னெங்ஙன மெனின், வசமா மகங்கா மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கியவகையாகும் (எ - து)—பிறவி தாற்கு வசமாயுள்ள அகங்காரமானது திசைகாணுது அகன்று மறைய நிசவடிவங்கை கூடுமாறு லப்போது அது முக்கியமென்கிற வகையை யேற்பதாகும், திசை யார் திருசிய மறியா தேதுயில் செறியா தேயுட றறிபோலே யசையாதேமதி சமமாகியநிலை யதுதான் முக்கிய வானந்தம் (எ - து)—எங்கணும் நிறைந் துள்ள திருசியத்தை நாடாமலும் உறக்கத்து அதன் வயப்படாமலும் தேகந் தறிபோலசையாமலும் மனமானது நடுநிலையதாயின் அதுவே முக்கியானந்த மெனப்படுவதாம், (எ - று).

முக்கியமோ வென்பதி லோகாரம் வினு. அகமுகமாகச் சொரூபசமா தியிற் கண்ட சுகமன்றே புறம்பில் தானே விருப்பு வெறுப்பின்றிய சுக மாகக் காண்கின்ற தென்பது குறிப்பிற்றேன்ற உவமையாற் கூறினுரென்க. அகம்புற மொத்தலின், நிசானந்தம் எனவும்,அகங்காரம்மறைதலும், உண்மை சேர்தலும், திருசியமென்பது சற்றுங் காண வறியாமலும், முழுதும் ஆனந்த நித்திரையில் முழுகாமலும், தேகம் தறிபோ லசையாமலும், மனமானது ஞானுஞ்ஞான நெறித்தாகச் செல்லாமலும் நிற்ற லகத்திலாதலால் 'முக்கிய வாநந்தம்' எனவுங் கருதிக்கூறினுரெனக் காண்கின்றது. இதனையறியாது ஒன் றை யொன்றாகக் கூறுவார் செய்யுட் பிரயோக மறியார்போலும் ! இங்ஙன நிற்கவேண்டியது மனமாதலால், மதியை மனமென்றும். அதுதானென் பது சுட்டுப் பெயராதலின், மதி சமமாகியநிலை யென்பதை வினையெச்ச மாக்கினும். செறிதல்—நெருங்கல். ஆதலின் 'துயில்செறியாதே' என்பதற்கு உறக்கத்து அதன்வயப்படாம லென்றும்.

(க-து.) இனையவாய வேதுக்களா லிது நிசானந்தமன்று; முக்கியானந்த மென்றுரென்பது. இக்கவிக்குரை இந்நெறித்தாயது கவிநோக்காலென்க.

131-கவி. அ - கை.

[இவ்வெண்வித ஆநந்தங்களுள் அடங்காத ஆநந்த பேதங்களுமுள ;
அவையும் பிரஹ்மாநந்தலேசமென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவகந் தருவன் பிதிர்பிற வித்தேவன், றனுடன் கரும சுரன்சுர னிந்திர னுசான் பிரசா பதி யானேன், கனவி ராட்ட னிரணிய கருப்பன் கருதும் மிப்பதி னெருபேரின், பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல் பிர மாநந்தம்.

(இ-ள்.) மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவகந் தருவன் பிதிர்பிறவித் தேவன் றனுடன் (எ-து)—மனுடன் மனுட கந்தர்வன் தேவ கந்தர்வன்

பிதிரர் பிறவித்தேவன் தனுடன், கரும சுரன்சுர னிந்திர னுசான் பிரசா பதியானேன் (எ-து)—கருமசுரன் சுரன் இந்திரன் ஆசான் பிரசாபதி யானேன், கனவிராட்ட னிரணியகருப்பன் கருதும் மிப் பதினொருபேரின் (எ-து)—கனவிராட்டன் இரணியகருப்பன் எனக் கருதத்தக்க விந்தப்பதி னொருபேர்களின், பினவாநந்தங்க ணுரையாம் பிரளய வெள்ளக்கடல் பிரமாநந்தம் (எ-து)—ஒன்றுக்கொன்று பேதமாயுள்ள இவ்வாநந்த வகைகள் கற்பாந்தத்திற் பிரளயம் போன்றெழும் பிரஹ்மாநந்தமென்னும் பிரவாக சாகரத்தின் நுரைபோல்வனவாம், (எ-று).

ஆநந்தபேதங்களிற் றனித்தனி சிறந்தோர் மனிதரில் சார்வபூமனும், மனிதனுயிருந்து பூர்வபுண்ணியபரிபாகத்தாற் கற்பாந்தத்திற் கந்தர்வனான மனுடகந்தர்வனும், பூர்வ புண்ணிய கர்மத்தால் மனுட கந்தர்வ பதவியினின்று தேவகந்தர்வ பதவியடைந்த தேவகந்தர்வனும், சிருஷ்டிகாலத்தே யுண்டான அக்கினி ஷ்வாத்தர் முதலிய பிதிரரும், கற்பத்துக் காதியில்தானே தேவப் பிறவியை யுடைய ஆஜான தேவனும், மனுடனு யிருந்து செய்த அசுவமேதாதி கன்மபலத்தால் தேவனுகச் சனித்த கன்மதேவனும், சுரரில் காலன் முதலியோருமாவர். ஆசான்-பிரகஸ்பதி; பிரசாபதியானேன்-பிரமன்; கனவிராட்டு-வியாபகமான விராட்புருடன். பின்ன வெனற்பாலது பினவென்றுயது இடைக்குறை. இப்பதினோ ராநந்தங்களும் நுரையெனவே அஷ்டவிதாநந்தங்களும் அலையெனப்பெற்றும். பிரளயமென்றது இங்கே கற்பாந்தத்தை. மண்ணுதிய யாவும் தனது உருவாகக்கொள்ளும் அவசரத்தை விராட்புருடனெனவும், எங்குமாகப் பிரகாசிக்கின்றவற்றை யெல்லாந் தனது உதரத்ததாக நிற்கும் அவசரத்தை இரணியகருப்ப னெனவுங் கொள்க. மண்ணுதியென்றது அஷ்டமூர்த்தத்தை.

(க-ரு.) அஷ்ட வித ஆநந்தமாக்கியது அளவிலாத ஆநந்த பேதங்களை யாதலால், அவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறினுரென்பது. சில பிரதிகளில் பிதிர் கருமத் தேவனெனவும், தனுடன் அசுரனெனவும், இந்திரனுசானு மெனவும், கனகன் விராட் டிரணியகருப்பனெனவும், பதினொருபேர்களென வும் இருக்கின்றன. இவற்று ளியைதற்பாலது ஏற்கப்படும். தைத்திரிய வுபநிடதப்படி விராட்டிரணியகர்ப்ப மென்றுென்றுக்கிப் பதினொன்றுக்குக. 131

132 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய வனுபூதி யுடையோன் மகிமையை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

எவனு கினுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந் தானே, லவனு ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரனுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சிய மிதுவே யனுபவ மெனமுன் சொல்

லிய விவகாரி, யுவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிக ளென் முடிமேலே.

(இ-ள்.) எவனுகிலு மிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தா னேல் (எ-து)—யாவனுயினும் இந்தத் துரியாதீதமாகிய ஏழாம் பூமியிலிரு ப்பனுயின், அவனு ரதன் சுகன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரனுபவ சுக போதம் (எ-து)—அவன் நாரதன் சுகன் சிவன் விஷ்ணு பிரமன் முதலிய அறிஞரது சுகபோத வடிவமெனப்படுவன், விவகா ரதிர்சிய மிதுவே யனு பவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி யுவமானமுமறி மகனே (எ-து)—வியாவ காரிக திருசியவிழப்பும் இதுவே யனுபவ நிலையாமென முன்னர்க் கூறிய விவகாரி யுபமானமு மினையவென ஞானபுத்திரா! நீ யறிதி, அவனடி யுதிரும் பொடிக ளென்முடிமேலே (எ-து)—அந்த மகானது திருவடியி லுதிருந் தூசுக ளெனது சிரசின்மேல் மகுடம்போல்வனவாம், (எ-று).

சண்டாளனையுங் குறிக்க 'எவனுகிலும்' எனவும், துரியமே துரியாதீத மாவது பற்றி 'துரியாதீதத்தில்' எனவும், துரியம் ஞானபூமியி லேழாவ தாதலின் 'ஏழாம் பூமியில்' எனவும் கூறினுர். இருப்பானே லென்பது இருந் தானே லென்றுயது காலமயக்கம். அவன் எழுவாய்; சுகபோதம் பயனிலை. விவகார, அதிர்சியம் என்பன விவகா ரதிர்சிய மென்றுயின. 'விவகாரி யுவமா னமும்' என்றதனுல், விவகா ரதிர்சயமுமென உம்மை வருவித்தாம். இஃ தெண்ணும்மை. எவனுகிலு மென்பதி லும்மை ஐயம்.

(க-து.) மகானது பெருமையைக் குறிப்பிக்கத் துரியமாயினுர் துரியாதீத மாயினுரென்றுரென்பது. விவகாரம், திருசியம் எனப்பிரித்து வியவகாரத்திற் கியைந்த திருசியமென் றுரைகூறில் அஃதிங்கே பொருந்தாது. துரியா தீதத்தை முன்னர்க் கூறுதிருக்க, இந்தவெனச் சுட்டியது எப்போது துரியநிலை வாய்த்ததோ, அப்போதே அது துரியாதீத மாக்குமென்னுந் துணிபுபற்றி யென்க. 132

133 - கவி. அ - கை.

[வித்தை யாநந்தம் நீங்கலாக ஏனைய ஆநந்த வகைகளைக் கூறினும்;
இதி லின்னு மையமுளதேல் கேட்குதியென மாணுக்கனைக்
கேட்டலே இக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

வேறு.

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினேம் வித்தைசுக மினி மேற் சொல்வா, முந்தைமா யையுஞ்சச்சி தானந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதி, லந்தமா மத்துவித சுகமான்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னேந், தொந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக் கைய முண்டேற் சொல்லு வாயே.

(இ-ள்.) இந்தவாறைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வாம்(எ-து)—இவ்வாருக விடயாநந்தம் பிரஹ்மாநந்தம் வாசநாநந்தம் நிசாநந்தம் முக்கியாநந்த மெனப்படு மைந்துசுகத்தையுஞ் சொல்லினோம்; வித்தையாநந்தத்தை யினிமேற் கூறுதும், முந்தைமாயையுஞ் சச்சிதானந்தப் பொருளுமே மொழியும்போதில்(எ-து)—முன்னரே மாயையைப் பற்றியும் சச்சிதாநந்தப் பொருளைப் பற்றியும் சொல்லிக்கொண்டு வரும் போது, அந்தமா மத்துவித சுகமான்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னோம் (எ-து)—வேத முடிவிலுள்ள அத்துவிதாநந்தமும் ஆத்மாநந்தமுமாகிய விவ்விரண் டிலக்கணங்களையும் அவ்விடத்தில் தானே சொல்லிவிட்டோம், தொந்தமாற்றிய மகனே யின்ன முனக் கையமுண்டேற்சொல்லுவாயே (எ-து)—பந்தங்களை நீக்கிக்கொண்ட சற்புத்திரா! இன்னுமுனக் கையமுண்டாயிற் சொல்லுதி, (எ-று).

'வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வாம்' என்றதை இப்படலத்தில்தானே 164 கவிமுதல் 174 கவிவரையிலும், 'அத்துவிதசுக மாத்மசுக மங்கே சொன்னோம்' என்பதில் அத்துவிதசுகத்தை 102 முதல் 106 கவிவரையிலும், ஆத்மசுகத்தை 107 முதல் 120 கவிவரையிலும், 'ஐந்துசுகஞ் சொல்லினோம்' என்பதில் விடயசுகத்தை 123 கவியிலும், பிரஹ்மாநந்தத்தை 124 முதல் 127 கவிவரையிலும், வாசநாநந்தத்தை 128 கவியிலும், நிசாநந்தத்தை 129 கவியிலும், முக்கியாநந்தத்தை 130 கவியிலுங் காணலாம்.

(க-து.) சத்து, சித்து, ஆநந்தங்களைத் தனித்தனியே சொல்லிவிட்டோம்; இன்னு மையமுளதேற் கேளுதி யென்பது. 133

134 - கவி. அ - கை.

[சச்சிதாநந்த விலக்கணங்களைத் தனித்தனி சொன்னவாறுபோல, ஏகமாக்குமாறு உணர்த்தவேண்டுமென மாணுக்கன் கேட்டலை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

குகன்றனையு மெனையுமுல கினையுமீன் றளித்தருளுங் குருவே கேளீர், புகன்றசச்சி தானந்தப் பதங்கடனித் தனியாயே பொருள்வே ருே, லுகண்டமன முறைப்ப தெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவுங் காணே, னகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட் டியமதுவா வறிவிப் பீரே.

(இ-ள்.) குகன்றனையு மெனையுமுல கினையுமீன் றளித்தருளுங் குருவே கேளீர் (எ-து)—முருகக்கடவுளையும் அடியேனையும் உலகினையும் பெற்றளித்தருளிய சற்குருநாதனே! ஒரு விண்ணப்ப முண்டு; அதனைக் கேட்டரு

ளும் ; அஃதியாதெனில், புகன்றசச்சி தானந்தப் பதங்கடனித் தனியாயே
பொருள்வே றானால் (எ-து)—தேவரீர் கூறிய சச்சிதாநந்தப் பதங்கள் தனி
த்தனியானவாறுபோல அவற்றின் பொருளுந் தனித்தனி வெவ்வேறானால்,
உகண்டமன முறைப்ப தெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போ லுறவுங்காணேன்
(எ-து)-அணைகடந்து பாயத்தக்க மனமானது அலையாது உறுதிபெறுவது எங்
ஙனம்? ஒன்றிற்குப் பலவாகக் கூறும் பரியாய நாமங்களைப்போல் அவற்றிற்
குறவுங் கண்டிலன், அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக்கூட் டியமதுவா
வறிவிப்பீரே (எ-து) ஏகமாகவும் ஒரே உருசியாகவும் தேனீக்கள் பல மலரி
லெடுத்தொன்றாக்கிய தேனைப்போல அடியேனுக்கு உணர்த்தியருளல் வேண்
டும், (எ-று).

வேதமுடிவை யெடுத்து விளக்கல் பரமசிவத்துக்கே யன்றி யேனை
யோர்க் கின்மையின் பரமசிவமே குருவெனக் கருதி, 'குகன்றனையு மெனையு
முலகினையு மீன்றளித்தருளுங் குருவே' எனக் கூறினானெனக் கொள்க.
அன்றேல், முரணும். 'உகண்டமன முறைப்ப தெங்ஙன்' என்பதற்குப் பலவா
றாகச் சிதைவுற்றலைகின்ற மனம் ஒருமைப்பா டெய்துவ தெங்ஙன மெனப்
பொருள் கொள்ளினு மமையும். எங்ஙனமென்பது எங்ஙனென்றாயது கடை
க்குறை. பரியர்ய பதங்கள் - ஒரு பொருள் குறித்த பலசொல். ஒரு
பொருளாகிய பரம்பொருளை விளக்குவிப்பதற்குச் சச்சிதாநந்தங்கள் தக்கன
வாகலின் 'பரியாய பதங்களைப்போ லுறவுங் காணேன்' எனவும், பல மலரி
லுள்ள தேனைக் கூடாக்கியது போல, சச்சிதாநந்தங்களை யொருமையாக்கி
யருளவேண்டுமெனக் கருத்துக் கொண்டதால் 'அகண்டமா யொருசுவை
யாய்த் தேனீக்கூட் டியமதுவா வறிவிப்பீரே'எனவுங் கூறினானென்க. மதுவா
என்பதில் ஆ(க) என்பது உவமவுருபு. தனித்தனி யாகவே யெனற்பாலது
தனித்தனியாயே யென்றாயது செய்யுள் விகாரம். அகண்டமா யொருசுவை
யாந் தேனீயெனச் சில பிரதிகளி லிருப்பது பற்றி மெல்லொற்றாக்கின்,
அகண்டம் ஒருசுவை யென்பன மதுவுக்கு விசேடணமாகவும், அகண்டமா
யொருசுவையாய்த் தேனீயென வல்லொற்றாக்கின் அறிவிப்பீரென்னும்
வினைமுற்றிற்கு வினையெச்சங்களாகவும் முடியுமென்க.

(க-து.) சச்சிதாநந்தங்களைத் தனித்தனியாகத் தெரிவித்தவாறுபோல
அவற்றி னொருமையையுந் தெரிவிக்க வேண்டு மென்பது. இங்ஙனந் தெரி
வித்த லருமைபற்றி யென்க. 134

135 - கவி. அ - கை.

[சுருதிப் பிரமாணத்தா லவற்றி னொருமையை உவமானங் காரணமாக
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குளிரிளகல் வெண்மை யென்ற பதங்களி னீர்மூன்று கூறா
யிற்றே, வொளிதவனஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கினியு

மொருமூன் றுமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிட ரெனப் பிரித்து விலக்கி வேத, மெளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும் பிரம மேகந் தானே.

(இ - நு.) குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினு னீர்மூன்று கூறு யிற்றே (எ - று)—குளிர்ச்சி நெகிழ்ச்சி வெண்மை யென்னும் பேதமொழிக ளால் சலமும் மூன்று பிரிவாயிற்றே, ஒளிதவனஞ் செம்மை யென்ற பதங்களா லக்கினியு மொரு மூன்றுமோ (எ-து)—பிரகாசம் சுடுகை சிவப் பென்னும் பேதமொழிகளால் அக்கினியு மூன்று பிரிவாயிற்றே; வெளி முத லாஞ் சகமசத்து மூடமிடரெனப் பிரித்து விலக்கி (எ - து)—ஆகாய முத லிய பஞ்சபூதவடிவாயுள்ள சகமானது அநிர்த சட துக்கமாமென அதனை வேறு பிரித்துத் தானலவென் றகற்றி, வேத மெளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி யெனும்பிரம மேகந்தானே (எ - து)—வேதமான துளளிதிலுணர்ந்து கொள்ளுமாறு அநிர்தாதிக்கு மாறாகக் கூறிய சச்சிதாநந்த சொரூபமெனத் தக்க பிரஹ்மமானது குணபேதமின்றி யேகமேயாம், (எ-று).

குளிர் முதலிய மூன்றும், ஒளிமுதலிய மூன்றும், சலம் இனைய தென வும், அக்கினி இனையதெனவும், விளக்குவான் வேண்டிக் கூறவந்த சொற் பிரிவே யன்றிப் பொருட்பிரிவன்று; அதுபோல, அசத்து முதலிய மூன் றும் சத்து முதலிய மூன்றும் சகத்துஇனைய தெனவும் சிவம் இனைய தென வும் விளக்குவான் வேண்டிக் கூறவந்த சொற்பிரிவே யன்றிப் பொருட் பிரி வன்று. உலகமானது எவர்க்கும் எப்போதுஞ் சச்சிதாநந்த மாகக் காண்ட லின், இஃதன்று; வேறு. அஃதாவது பரமெனல் ஆயினுலகமோ? அன்று; உலகு அதற்கு மாறுய அநிர்தசட துக்கமாயது எனக்காட்டற்கு வேதமிங்ங னம்கூறியதென்க. சோதனையிற் பஞ்சபூதங்களுள் ஒவ்வொன்றுந்தனக்கெனச் சொரூபமொன்றின்றிக் காணுது போதற் கேதென்னை ? இது கற்றோர்க் கும் மற்றோர்க்கு மாதலால் அவற்றைச் சத்தென லெங்ஙனங் கூடும்? கூடா தாகவே, சித்தெனலும் ஆநந்த மெனலு மெங்ஙனம் பொருந்தும்? பொருந் தாதாதலாற் 'சத்தாதியெனும் பிரமம்' என்றார். சத்தாதி மூன்றி னொருமை யே பிரஹ்மமாமெனலைச் சம்மதிக்கச் செய்வான் வேண்டிப் பிரத்தியட்ச வுல கை அசத்தாதி மூன்றி னொருமை யெனக் காட்டவந்தா ரென்க.

(க - நு.) அநிர்த சட துக்க வொருமையே சகமென்றாற் போல, சச்சி தாநந்த வொருமையே பிஹ்மமெனக் கூறினரென்பது. 'வேதமெளி தறிய' என்றதனுல், அவ்வேதமே பல சாகைகளாலும், பலவேதுக்களாலும், பல திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களாலும், பலவாய அளவைகளாலும் அரிதறிய அதனை உணர்த்து மென்பதாயிற்று. ஏகந்தானே யென்னும் பயனிலைக்குப் பிரமம் எழுவாயாயின், 'சத்தாதியெனும் பிரமம்' என்றமையால்குணமே குணி

யாக வேண்டும்; ஆதலி னேகமெனல் பொருந்தும். சத்தாதி குணமன்றிப் பிரஹ்மம் வேறெனல் அசத்தாதிக்குச் சகம் வேறாகாமையாற் பொருந்தாது.

136 - கவி. அ - கை.

[இவைபோல இன்னு மளவிறந்த பரியாய குண நாமங்க ளுள;
அவற்றுட் சிலவற்றைச் சொல்லுது மென்பதை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந்
தஞ், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடத்தன் சாட்சி
போதஞ், சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தநஞ்சீவன் றத்துவம்விண் சோதி
யான்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்கண்
மொழியும் வேதம்.

(இ-ள்.) நித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ் சாந்தம் (எ-து)—நித்தியம் பூரணம் ஏகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரஹ்மம் நிதானம் சாந்தமெனவும், சத்தியங்கே வலந்துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடத்தன் சாட்சி போதம் (எ-து)—சத்தியம் கேவலம் துரியம் சமம் திருக்கு கூடஸ்தன் சாட்சி போதமெனவும், சுத்தமிலக் கியஞ்சநா தநஞ்சீவன் றத்துவம் விண் சோதியான்மா (எ-து)—சுத்தம் இலக்கியம் சநாதநம் சீவன் தத்துவம் விண் சோதி ஆன்மாவெனவும், முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம் விதிகுணங்கள் மொழியும் வேதம் (எ-து)—முத்தம் விபு சூக்கும மெனவு மிவ்வாறே வேதமானது விதியாகப் பரியாய குண நாமங்களைச் சொல்லும், (எ-று).

நிதானம்-ஆதிகாரணம்; சநாதநம்-அநாதி; இவ்வண்ணம் - இவைபோல்வனவாக. இவை விதிகுணங்க ளாகுமெனவே, விலக்குக் குணங்கள் வேறுண்டென்பது பெற்றாம்.

(க-து.) பரியாய குண நாமங்களை இக்கவியிற் கூறினாரென்பது. 136

137 - கவி. அ - கை.

[அதுபோல விலக்குப்பரியாய குண நாமங்களுள; அவற்றுள், சிலவற்றை
யுணர்த்துதுமென்றவற்றை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனா தீத
மசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகணு நிருபா கண்ட
மசமனந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவம நாதி
யசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கு மனேக முண்டே.

(இ-ள்.) அசலநிரஞ் சனமமிர்த மப்பிரமே யம்விமலம் வசனாதீதம் (எ-து)—அசலம் நிரஞ்சனம் அமிர்தம் அப்பிரமேயம் விமலம் வசனாதீதமென

வும்,அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந் தரமகணு நிருபாகண்டம்(எ-து)—அசடம் அநாமயம் அசங்கம் அதுலம் நிரந்தரம் அகணு நிருபம் அகண்டமெனவும், அச மனந்த மவிநாசி நிர்க்குணநிட் களநிரவ யவமநாதி (எ-து)—அசம் அனந்தம் அவிநாசி நிர்க்குணம் நிட்களம் நிரவயவம் அநாதியெனவும், அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவிலக்கு மனேக முண்டே (எ-து)—அசரீரம் அவிகாரம் அத் துவிதமெனவும் விலக்குப்பரியாய குண நாமங்களு மின்னு மனேகமுளவாம், (எ-று).

அசலம் - சலனமின்மை; நிரஞ்சனம் - களங்கமின்மை; அமிர்தம்-அழி வின்மை; அப்பிரமேயம்-அறியப்படாமை; விமலம் - அழுக்கின்மை; வசனதீ தம் - வாக்குக்கெட்டாமை; அசடம் - மூடமின்மை; அநாமயம்-நோயின்மை; அசங்கம்-சங்கமின்மை; அதுலம்-கனமின்மை; நிரந்தரம் - இடையின்மை; அகணு-அணுவன்மை; நிருபம்-ரூபமன்மை; அகண்டம்-கண்டமன்மை; அசம்-பிறவிக்குடன்படாமை; அனந்தம்-இறப்புக்குடன்படாமை; அவிநாசி-யாதினு னும் நசியாமை; நிர்க்குணம்-குணமின்மை; நிட்களம்-சகளமின்மை;நிரவயவம்-அவயவமின்மை; அநாதி-ஆதியின்மை; அசரீரம்-சரீரமின்மை; அவிகாரம்-விகாரமின்மை; அத்துவிதம்-துவிதமின்மை எனக்கொள்க.

(க-து.) விலக்குக் குணபரியாய நாமங்க ளிவையென்பது. சில பிரதிகளில் விமலமசனதீதமெனவும், நிருமலமகோசரமெனவும், நிசமனந்த மெனவும், நிரஞ்சனம் அனுதியெனவும், விதிவிலக்க மனேகமெனவு மிருக் கின்றன; அவற்றையு முய்த்துணர்க. சமஸ்த மதஸ்தரும் வஸ்து விதி குணத்ததென நின்றனர். அஃதொரு பக்கத்ததாமெனக் காட்ட விலக்கு குணமும் வகுத்தாரென்க. இதனை யினி வருங் கவியாற் காண்க. 137

138 - கவி. அ - கை.

[இவ் விதி விலக்குக் குணங்க ளொருபொருட்கேயன்றி வேறுக் கன்றென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றாச் சேர்த்தொருமித் தெல்லாங் கூட்டிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்னபத மாமதனுற் சத் தாதி குணப்பொருளாம் பிரமமேக, மன்னபொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே.

(இ-ள்.) இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்கணன்றாச் சேர்த்தொரு மித் தெல்லாங்கூட்டி (எ-து)—இன்னவாறாக விதித்த விதிவிலக்குக் குணங்க ளைச் சேர்த்து ஒருங்கே யனைத்தையுங் கூட்டி, சொன்னபொரு ளொன் றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ்சொற்கள் பின்னபதமாம் (எ-து)—வேதஞ் சொல்லியிருக்கின்ற பொருள் ஒன்றேயன்றி யிரண்டாக

வில்லை; ஆதலின் ஒரு பொருளைப்பற்றிச் சொல்லுஞ்சொற்க ளொரு பொருள்குறித்த பல வேறுவகைப்பட்ட சொற்களாம், அதனாற் சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரமமேகம் (எ-து)—இங்ஙனங் கூறியிருப்பதாற் சத்து முதலாகக் கூறப்படும் குணப்பொருளாவது பிரஹ்மம்; அஃதேகமாம், அன்ன பொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய்நீயே (எ-து) —அத்தகையதான பொருளி னொருமையை யறிந்து அஃதிருந்தவண்ணம் நீயும் அகண்ட பரிபூரணமா யாகுதி, வேறு சங்கற்பிக்கற்க, (எ-று).

சேர்ந்துகூடி யென்றாக்கின் குணங்க ளெழுவாயாகவேண்டும்; எழுவா யாக்கின் பயனிலை யெங்கே? சொன்ன என்பதெனின், குணங்கள் சொல் லுமா? கூடாதுபற்றிக் குணங்களைச் செயப்படுபொருளாக்கிச் சேர்ந்துகூடி யென்னுந் தன்வினைகளைப் பிறவினையாக்கி, சொன்ன என்னும் பயனிலைக் கெழுவாய் வேண்டுமாதலால், வேதத்தை வருவித்தாம். 'ஒருபொருளைச் சொல்லுஞ்சொற்கள் பின்னபதமாம்' என்றதனால், ஒருபொருள் குறித்த பல சொல்லென்றாம். இங்ஙனம் விதிவிலக்குக் குணங்கள் கூறவந்தது, சச்சிதா னந்த மேகமெனற்கன்றோ? அதனாற் 'சத்தாதி குணப்பொருளாம் பிரமமே கம்' என்றார். அறிந்தாவாய் நீயேயென்றது, 'அகண்ட பரிபூரணமாய்' என்றதனால், அஃதிருந்தவண்ணமென வருவித்தாம். சச்சிதானந்த மொரு மையெனக் கண்ட வக்கணமே யவ்வொருமையே பிரஹ்மமெனத் தானே விளங்கும். அங்ஙனம் விளங்கல் நிருபாதிகமாதலின் வியாபகவிளக்கமாய்; அவ்வியாபகவிளக்கம் அபரிச்சின்னமாதலின், ஏகமாம். அதுபற்றிப் 'பிரம மேகம்' என்றாரென்க. இந்நெறி சற்றுமறியார் கடவுளேகமெனலை அவர் போல்வ ரேற்பர். வஸ்து விளங்க விதிகுணமும், அதுவுமிறக்க விலக்குக் குணமும் வகுத்தாரென்க. எனவே, தானே தானதற் கெனப்பெற்றாம். 138

139 - கவி. அ - கை.

[நிர்க்குணவஸ்துவிற்குக் கூறுஞ் சகுண மெங்ஙன மமையுமென்ற வினாவிற்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிர்க்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென னிக ரென் னுதே, சற்குணனே வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுர ருண்டோ, நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம ஞானந் தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்ல பிரமமாஞ் சொரூபந் தானே.

(இ-ள்.) நிர்க்குணவத் துவின்குணங்க ளுரைப்பதுதாய் மலடியென னிகரென் னுதே (எ-து)—நிர்க்குண வஸ்துவிற்குக் குணங்களுரைத்தல் மலடியைத் தாயெனற்குச் சமானமாமேயெனச் சங்கியாதுநிற்றி, சற்குணனே வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல சதுரருண்டோ (எ-து.)—சற்குணமுடை

யோனே! வஸ்துநிலை இனையதென அதற்குரிய குணங்களைப் பிறருணர்த்தாமல் தாமேயுணர்ந்து கொள்ளத்தக்க வலியுள்ள மாணக்கருமுளரோ? இன்றே; அதனால், நற்குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப் பிரம ஞானந் தோன்றச் சொற்குணங்கள் (எ-து)—சச்சிதாநந்தங்கள் நல்ல சகுணமென வேதங்கள் இங்ஙனமாய சீவன்முத்தி நிலைபெறவும் பிரஹ்மஞானம் விளங்கவுஞ் சொல்லவந்த குணங்களாம், பிரமத்தின்குணங்க ளல்ல பிரமமாஞ் சொரூபந்தானே (எ-து)—அவை பிரஹ்மத்தினது குணங்களல்ல; பிரஹ்மசொரூபமாம், (எ-று).

நிர்க்குணவத்துவின் குணங்களுரைப்பதென்பதற்கு, சகுணங்களை நிர்க்குணவஸ்துவின் குணங்களாக வுரைத்தலெனப் பொருள்கொள்ளினு மமையும். "சுனையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய, யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப, கானக நாடன் சுனை" என்னுங் கவியில் சுனை யாழாது, அம்மி மிதவாது, யானைக்கு நீத்தாகாது, முயற்கு நிலையாகாது. இவை முரணுகையால், சுனைமிதப்ப, அம்மியாழ, யானைக்குநிலை, முயற்கு நீத்தென மொழிமாற்றிப் பொருள்கொள்ளல் வேண்டும்; அதுபோல, இங்கும் 'தாய்மலடியெனனிகரென்னுதே' எனக் கவியிருப்பினும், குணரகிதமான வஸ்துவுக்குக் குணங்கற்பித்தல், மலடியைத் தாயென்றுற்போலு மெனப் பொருள்படுதலால், தாய் மலடி யென்பதை, மலடிதாயென மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்ளல்வேண்டும்; கொள்ளாவிடில், முரணும். எங்ஙனமெனின், சகுணவஸ்துவி னிர்க்குணங்க ளுரைப்பது 'தாய்மலடியென னிகரென்னுதே' எனக் கவியிருக்கின், முரணுது; இங்ஙனம் கவியின்றே; ஆதலின், முரணும். சகுணமாக வஸ்துவைக் கூருது நிர்க்குணமாகக்கூறின், வஸ்து எங்ஙனம் விளங்கும்? விளங்காதுபற்றி இங்ஙனங் கூறினுரென்க. 'சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்ல' எனில், யாதினுலெனவருஞ் சங்கைக்கு உத்தர மின்றும். ஆதலி னிங்ஙன முரைகொண்டாம். சச்சிதானந்த நற்குணங்கள் வேதங்கள் சொல்லிய சகுணங்களாம். இதுவும் வஸ்துநிலை தெரிவிப்பதற்காகவென்க. இக்குணங்களே பிரஹ்மசொரூபமாதலின், பிரஹ்மத்தின் குணங்களெனின் அவை தற்கிழமைப்பொருளாம், பின்னமாம்; அது பொருந்தாது. இக்குணங்களாலறியப்படுவது வஸ்துவாயிருக்கக் குணங்களே வஸ்துவெனல் கூடாதெனின், சூரியனுக்குப் பிரகாசங் குணம்; நமக்கு அக்குணமின்றிச் சூரியன் காணப்படான். எனவே நமக்குச் சூரியன் வேறுயினும் பிரகாசத்திற்கு வேறே? அல்லவே. பிரகாசரூபமே சூரியனெனற்குத் தடையென்னை? அதுபோலவே இதனையுங் கோடற்குத் தடையென்னை? இதனை விடாத விலக்கணையாற் காணலாம்.

(க-து.) சுருதிப்பிரமாணத்தால் சச்சிதானந்த வொருமையே பிரஹ்மமெனச் சிந்தித்துத் தெளிய, அதுவே குணுதீதமாக்குமென்பது. இதனைக் கணிப்பது அனுபவத்தாலன்றிக் கூடாது; கூடுமெனின், அவமாம்.

140 - கவி. அ - கை.

[இதனைச் சுருதிப்பிரமாணத்தா லுணர்த்தியதுபோல யுத்தியினலு முணர்த்தவேண்டுமென விஞவலே இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொழியக் கேளீ, ரேகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி லிறுகும் வண்ண, மாகமங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தே னையா, வூகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறையு நெஞ்சே.

(இ-ள்.) மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொழியக்கேளீர் (எ-து)—மோகாந்தகாரம் ஒருங்கே நசிக்க வுதித்த கோடி சூரியர்களைப்போ லடியேனுக்காக வெழுந்தருளிவந்த குருநாதனே! இன்னுமோரையமுளது; அதனை யான் கூறக் கேட்டருளும், ஏகபரி பூரணமா மென்சொரூப மென்னுளத்தி லிறுகும் வண்ணம்(எ-து)—ஏகபரிபூரணமாக விளங்குமெனது சொரூபமானது எனதுஉள்ளத்தின்கண் திரம்பெறுமாறு, ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னை யகண்டார்த்தமா வறிந்தேன் (எ-து)—சுருதிகள் கூறியமுறையே யென்னை யகண்டபரிபூரண சொரூபமாகத் தரிசித்தேன், ஐயா வூகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறையு நெஞ்சே (எ-று)—ஐயனே! யுத்திக்கு மொத்திருக்கும்படி தெரிவித்தால் பசுமரத்திலறைந்த ஆணியைப்போல அஃது என்னுளத்தி லுறைந்துபோகும், (எ-று).

மோகவிருள் உருவகம். மோகவிருள்கெட வருகுருவேயெனக் கொள்க. 'கோடியருணனென' என்பது உவமை. சில பிரதிகளி லென்னுளத்திலிருக்கும் வண்ணமெனவும், உறைக்கு நெஞ்சேயெனவு மிருக்கின்றன. 'ஆகமங்கள் சொன்னபடி யென்னை யகண்டார்த்தமா வறிந்தேன்' என்பதனல், சச்சிதானந்த வொருமையைக் கண்டேனென்பதாயிற்று. ஊகமுமொத்திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி லாணிபோ லுறைக்குநெஞ்சே யெனக்கொள்ளின், உறைக்குமென்பது பிறவினையாதலின், அவ்வொருமையி னெஞ்சமுறையும்படி செய்யுமென் றுரைகொள்ளல்வேண்டும். அப்போது உரைத்தல் எழுவாய், நெஞ்சம் செயப்படுபொருள், உறைக்கும் பயனில்லை. தன்வினையாக்கில், அனுபூதி எழுவாய்; உறையும் பயனிலே. நெஞ்சம் ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை.

(க-து.) அவ்வனுபவத்தை யுத்திக்கொக்கத் தெரிவித்தல் வேண்டுமென்பது. சுருதி யுத்தி யனுபவத்துள் இனி யுத்திவேண்டல். இங்கே ஆகமங்களென்றது, அவை ஞானத்தை மாத்திரம் பிரதிபாதித்தலா லற்பசுருதியை யன்று; பிரபல சுருதியை. அஃதாவது ஞானகாண்டமென வறிக. 140

141 - கவி. அ - கை.

[அவ்வினவிற்கு விடை கூறுவான்வேண்டிச் சத்துஞ் சித்தும் மாறுதிணங்கின், சச்சிதானந்தமாம்; மாறப்பெறின், அநர்த சடதுக்கமாமென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானாற் சாட்சி யெங்கே,
சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு மில்லை,
யொத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு மூகத்துக்கோர்,
வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்தி டாதே.

(இ-ள்.) சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானாற் சாட்சியெங்கே (எ-து)-சச்சிதானந்த மென்னுந்தொடர் சத்து சித்து ஆனந்தமென மூப்பதமாயிருக்கும்; அம் மூப்பதங்களுள் சத்தே சித்தாகவேண்டும்? ஆகாது; சத்துக்குச் சித்து வேறெனின் அப்போது சித்தென லசத்தெனப்படும்; அசத்தெனப்படின் அவஸ்தாத்திரயம் காட்சித்திரயம் அபிமானத்திரயம்போல மாறுது நின்று அவற்றை யாங்காங்குச் சாட்சியா யறிவதெங்கே? இன்றெனின் இது தினவனுபவமாயிற்றே; அதுகூடாது; இருந்தன்றோ வறியவேண்டும்; இங்ஙனமிருந்தறிதலின் சத்தே சித்தாகுமென்பதொக்கும்,(இதனால்), சித்தே சத்தாகுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை (எ-து)—சித்தே சத்தாகவேண்டும்? ஆகாது; சித்துக்குச் சத்து வேறெனின் அப்போது சத்தெனல் சடமெனப்படும்; சடமெனப்படின் புல்லையாதியாஞ் சராசரப் பொருள்களாகிய சடங்களுதித்தலுக்கும் உதித்துப் பூத்துக்காய்த்தலாகிய திதிக்குமிடமெங்கே? இருப்பதனாலன்றோ இவ்வளவு முண்டாகின்றன; இவற்றிற்கெல்லா மாதாரஞ் சிற்சத்தியாதலின் இச்சிற்சத்தி யிருப்பது கொண்டு இத்தனையும் நிகழ்கின்றன; ஆதலின், சித்தே சத்தாகும்; இது மூரணின்மையி னொக்கும், ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்துநல்ல சுகமாகு மூகத்துக்கோர் வித்தே (எ-து)—இங்ஙனமொத்துத் தோன்றுவதாற் சத்துஞ் சித்தும் நல்ல சுகமெனப்படுவதற் கையமின்று; ஐயமின்றாகலின் இது யுத்திக்கொருவிதைபோல்வதேயாம், அன்னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்திடாதே (எ-து)—நமது மூடத்தாற் சத்துஞ் சித்து மன்னியமாகக் காணப்படுமாயின் சித்து சடமாகவும் சத்து அசத்தாகவும் முடியும்; முடியவே துக்கானுபவமன்றிச் சுகானுபவ மெங்ஙனம் விளையும் ? விளையாது, (எ-று).

இது பாசம் சத்தெனவும், பசு சத்து சித்தெனவும், பதி சத்து சித்து ஆனந்தமெனவுங் கூறுவாரது மடமையை மறுத்தது. இவர் வாதம் தோற்றவாதமுஞ் சொல்வாதமுமேயன்றி யருத்தவாதமன்று. அருத்தவாதமெனின், இத்திரிபதார்த்தத்திற்கும் ஒரு சுயம்பேனும் ஒரு முதலேனு முளவாக அதனைச் சோதனையாதி முகத்தால் மூரணின்றிக் காட்டல் வேண்டும்; அங்ஙனங்காட்ட லெவர்க்குங் கூடாமையின், அது பொருந்தாது.

(க - து.) சச்சிதானந்த வொருமையை யிங்ஙனமன்றி வேறுவகையாற் காட்டல் கூடாதென்பது. இதற்கு மூரணக வொருமை கூறுவாரது கூற்று அவர்போல்வா ரேற்றற் கன்றி யறிஞருக் கன்று. முரணுவொருமை யருமை. தானல்லாத வுபாதி குணங்களைத் தொடாது தன்னைத்தான் தக்கோரருளால் நோக்கினல்லாற் சச்சிதானந்த வொருமை யெங்ஙனம் வாய்க்கும்? வாய்க்காமைக் கடையாளம், அயலைச் சச்சிதானந்த மெனல். அது முரணுமைக் கிடமின்று; இஃது ஏற்றற்பாற்றன்று. 141

142 - கவி. அ - கை.

[இன்னுமவ் வொருமையை வலியுறுத்துவான் வேண்டிச் சில
சங்கைகளைத் தாமே யாசங்கித்து, அவற்றிற்குரிய தக்க
விடைகளால் தாமே சமாதானங்களை இக்கவியிற்
கூறுகின்றார்.]

வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன்
ருலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்தோசத் தோவசத்தேன் மலடி
மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ வசத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்
துச் சொன்னு, லோயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற் பங்களைவிட்
டொழிந்தி டாயே.

(இ-ள்.) வீயாதசத்து முன்னம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன்ருலோ (எ-து) என்றும் அழியாது ஒருதகைத்தாக நின்றுள்ள சத்தெனப்படுவது பிரத்தியட்சமாகத் தான் விளங்குவது தன்னாலே தானே? அல்லது வேறொன்ருலோ?, வாயால் வேறெனி லதுவு மசத்தோ சத்தோவசத்தேன் மலடி மைந்தன் பேயாகாரியஞ் செயுமோ (எ-து)—வெறுஞ் சொன்மாத்திரத்தால் வேறொன்றுலெனின் அந்த வேறொன்று லெனப்படுவதும் அசத்தெனப்படுவதோ? சத்தெனப்படுவதோ? அசத்தெனப்படுவதெனின் மூடா! மலடி புத்திர னொரு காரியஞ் செய்வானே? செய்வானுயி னதுவும் **விளக்கு**தும், அசத்தென விப்படி யதையும் பிரித்துச்சொன்னுல் ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற் பங்களைவிட் டொழிந்திடாயே (எ-து)—அதையும் இப்படி அசத்தெனப் பிரித்துச் சொல்லுவையாயின் முடிவுபெருது அனவஸ்தா தோடம் பலமாக முடியுமே; இஃதென்ன விபரீதம்? ஆதலி னிங்ஙனமாய குதர்க்க விகற்பங்களி னின்றும் **விலகுதி**, (எ-று).

ஞானமே பிரஹ்மமாதலா லிங்கே சத்தென்பது ஞானம். ஞானமெனினு மறிவெனினு மொக்கும். அறிவுக் கறிவென்ப தொருபட்சம்; அறிவொன்றே யென்ப தொருபட்சம். அறிவுக் கறிவென்பதில் முன்னறிவைச் சீவனென வும், பின்னறிவைச் சிவமெனவுஞ் சொல்வர்; முன்னறிவு தன்னை யறிவதும், தான் விளங்குவதும் தன்னுலன்று; பின்னறிவாலெனின், அந்தப் பின்னறிவும்

தன்னை யறிவதும் தான் விளங்குவதும் வேறொன்றாலெனல் வேண்டுமே? இங்ஙனங் கூறுதல் கூடாதெனின், அங்ஙனங் கூறுதல் கூடுமோ? முடிவு பெறாதே யெனின், அறிவுக் கறிவெனக் கூறாதொழியின் முடிவுபெறும். ஆயின், முன்னறிவு தன்னைத்தா னறிவதும், தன்னால்தான் விளங்குவதுங் கூடுமோ? கூடுமெனின்,நாமும் அவ்வறிவாதலா லிவ்வனுபவ மப்போ தெங்கே? விசாரணைசெய்யி லப்போதுவிளங்கும். எங்ஙனமெனின் அவஸ்தாத்திரயம், காட்சித்திரயம், அபிமானத்திரயமென்னு மிவை திருசியமோ? திருக்கோ? திருசியமெனின், எந்தத் திருக்குவுக்கு? அறிவுக்கெனின், அவ்வறிவு ஒன்றோ? இரண்டோ? இரண்டெனின், ஒவ்வொன்றிற்கும் எல்லைவரையறை யிருக்க வேண்டுமே? இருக்கின்றதென்னின், எங்கே? வியஷ்டி யுபாதியளவின தொன்று, சமஷ்டி யுபாதியளவின தொன்று. இவற்றுள், சிற்றறிவு வியஷ்டி யுபாதியளவின தெனின், அது நனவிலன்றோ? ஏனைய ஈரவத்தையிலு மெங்கே? இம்மூன்றவத்தையுந் தினமும் நிலையாது மாறும்; இவற்றை யறியு மறிவு மாறுகின்றதோ? மாறுகின்றதெனின், அவ்வவ் வவத்தைகளை யாங்காங்கு நின்று சாட்சியா யறிவதெது? வேறின்றாதலின் அறிவு ஒன்றேயென வுணர்க. நனவாகிய சாக்கிராவத்தை தோன்றும்போது, அண்டபிண்டங்கள் தோற்றும்; அது தோற்றச் சீவேசராகிய சிற்றறிவு பேறறிவு பேதந் தோற்றும்; இங்ஙனந் தோற்றுவதைத் திண்ணமெனக் கொள்ளின், இது மாறாதேனைய வவத்தைக ளறிவுக்குக் காணாதிருக்க வேண்டும். அங்ஙன மனுபவ மெவர்க்கு மின்றே; ஆதலி னறிவு ஒன்றே யென்க. அறிவு ஒன்றாதலாற் சத்தொன்றே யெனவும், அதுவே சித்தெனவும், தன்னால் தானறிவதெனவும், தன்னால் தான் விளங்குவதெனவுங் கூறினாரென்க.

(க-து.) சத்துக்குச் சத்து வேறின்றென்பது; உண்டெனல் மூடம். தன்னைவிட் டாய்வாருக் கயலின்பமேயன்றிச் சுயானந்த மின்றென்க. காரியஞ்செயுமோ சத்தென, இங்ஙனஞ் சிலபிரதிகளிலிருக்கின்றது. வேறொன்றாலன்றித் தன்னால் தானிருப்பது யாதோ அது சத்தெனவும், தன்னால் தன்னை யுணர்வதும் தன்னால் தான் விளங்குவதும் யாதோ அது சித்தெனவுமாம். இதனால் இருப்பதே விளங்கலின் சத்தே சித்தெனவும், விளங்குவதே யிருத்தலின் சித்தே சத்தெனவுங் கொள்ளப்பெற்றாம். பெறவே, சத்துஞ் சித்துஞ் சொற்பேதமே யன்றிச் சிறிதும் பொருட்பேத மின்றென விளங்கக் கண்டாம். காணவே, இவ்வொருமையே நிரதிசயாநந்த மெனத் துணிதலுக் கிடமாயிற்று. ஆகவே, சுவானுபவப்பேற்றிற் கிஃதே தக்க யுத்தியென் றேற்க நின்றது. இவ்விரண்டு கவியானும் சச்சிதானந்த வொருமைக்குயுத்தி கூறியவாறு காண்க. யுத்தியெனல் தர்க்கம், அநுமானம், யுத்தியென்னு மூன்றுமடங்கிய மனனத்து ளொன்று. இவற்றையொக்க ஆயாவிடத்து

நமது யுத்திக்கியைவ தெங்ஙனம்? ஐயந்திரிபின்றித் தெளிவ தெங்ஙனம்? இன்று; ஆதலா லமைதி யின்றென்பதாயிற்று. ஆகவே, ஞானநூல் கற்ற லெற்றிற்கு? நூலிலுள்ள யுத்திக்குச் சமாதானம் வேண்டுவதின்றெனின், 'பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்' என்னுங் கவியில் ஞானமெய் ஏனைய பொய் என்னலாமா? மூர்த்தியாதிகளைக் கூறும் புராணமும் சான்றோரும் அதையேற்போரும் மூடரா? இஃதென்ன வியப்பு? பயனின்றெனக் கண்டாம். 142

143 - கவி. அ - கை.

[சச்சிதானந்த வொருமையைச் சுருதி யுத்தியால் விளக்கிய வாறுபோல, அனுபவத்தாலும் விளக்குதும் எனலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்சுழுத்தி சுகவா னந்த
மிருதிவடி வாதலினவ் வானந்த மேயறிவாம் வேறங் கில்லை
கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின் றாயே
யிருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந்தி டாயே.

(இ-ள்.) சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லநுபவமுங் கேள்சுழுத்தி சுகவானந்த மிருதிவடி வாதலினவ் வானந்த மேயறிவாம் வேறங்கில்லை (எ-து)—முன்னர்க்கூறியது சுருதிக்கும் யுத்திக்கும் ஒத்து நின்றாற்போல இனியநுபவத்துக்கும் ஒத்து நிற்கக் கூறுதும்; அதனையுங் கேளுதி; அஃதாவது சுழுத்தியிற்காணும் சுகமானது ஸ்புரணரூப மாதலின் அவ்வானந்தமே அறிவாம்; இங்ஙனமன்றி அறிவாதற்கு வேறொரு நெறி அங்கிருக்க யாங் கண்டிலம், கருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின் றாயே (எ-து)- எவரும் நினைத்தற்குரிய யுகாந்தப்பிரளயம் சுழுத்தியவஸ்தையென்னு மிரண்டு காலத்தினும் நீயிருந்துகொண்டு ஆங்கு மூடிய விவ்விருவித இருளையுங் காண்கின்றனையன்றோ, இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரிபூரணமா யிருந்திடாயே (எ-து)—இவ்வாறு உனது உள்ளத்தி லெக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் நீயிருக்க நோக்கி யேகபரிபூரணமாக இருந்திடுதி, (எ-று).

தினசுழுத்தி நனவிற்சுழுத்தியெனக் காட்டாது பொதுப்படச் சுழுத்தியெனக் கூறியதற்கேது சுகரூபமே ஸ்புரணரூபமாகத் தடித்தலும், மீண்டும் அந்த ஸ்புரணரூபமே அந்தச் சுகரூபமாகப் பெருகலும், இவ்விரு சுழுத்தியினு மாதலிலென்க. ஆயின், சுழுத்தி பேதமென்னை? ஒன்று நனவிற்சுழுத்தி; ஒன்று மூடசுழுத்தி. இதனால் ஞப்தியே பிரியம்; பிரியமே ஞப்தியெனக் கண்டாம். இவ்வநுபவம் மூடசுழுத்தியி லெங்ஙனமெனின், நித்திரைத் தெளிவி லெழும் நினைவு சகமாயிருத்தலினானும், வியவகார முடிவில் மீண்டு முறங்குங்கால் அந்நினைவு சகத்தாகார நழுவித்

தனிப்படும்; அங்ஙனந் தனிப்படுதலே சுகப்பெருக்காம். அச்சுகப்பெருக்குக்கு அங்கு ஆனி நேரிடும்போது சீறியெழுதல் நினைவன்றோ? அப்போது அச்சுகம் நினைவா யிருத்தலினாலுமென்க. சத்தென்பது வேறன்று; நீயேயெனக் காட்டப் 'பிரளயஞ் சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின்றாயே' எனவும், உன்னைவிடப் பரிபூரணம் வேறன்றெனக்காட்ட 'இருதயத்திப்படி நோக்கி யேகபரிபூரணமா யிருந்திடாயே' எனவும் கூறியவாறு காண்க. தன்னை யிங்ஙனம் விசாரித்துத் தெளிந்தவரோ அருள், பரிபூரணம், ஆனந்தம், ஆனந்தாதீதம் தன்னைவிட வேறென்போர்? நீயே தெளிதியெனத் தம் மனுபூதிநிலையைக் குறிப்பித்தாரென்க. முந்தி அனுபூதி கூறாதது தலைதடுமாற்ற மென்னுந் தந்திரயுத்தி.

(க-து.) அறிவே ஆனந்தம், ஆனந்தமே அறிவெனல் விசாரணைத் தெளிவி லென்பது; ஆயின், மூடத்திலின்றோவெனின், உண்டு; விசாரியாக் குற்றமேயென்க. அறிவன்றிய ஆனந்தமும் ஆனந்தமன்றிய அறிவுமில்லை. அறிவு நானெனலாயின், ஆனந்தம் யாது? பரமெனின் நானெனலின்றோ? அது ததாகாரமாயதெனின், அப்போது அயலெனல் சற்றுமின்மையின், ஆனந்தமும் அயலன்றாம். இது கற்பிதபேதமன்றி அறிவானந்தபேதம் என்று மின்றாம். 143

144 - கவி. அ - கை.

[இவ்வனுபூதிகேட்ட அக்கணமே சமாதி கூடித் தெளிந்தான் எனலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனு பவம்வி டாமற், பலமலரின் மதுப்போலச் சச்சிதா னந்தமொன்றாம் பரமார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதியிருந் தான்விழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமா னானே.

(இ - ள்.) பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனுமனுபவம்விடாமல் (எ-து)—சகலசாஸ்திரத் தேர்ச்சியுமுள்ள சற்குருநாதன் கூறிய வண்ணம் இம் மாணாக்கனுந் தனது அனுபூதி நிலையினை விடாமல், பல்மலரின் மதுப்போலச் சச்சிதானந்தமொன்றாம் பரமார்த்தத்தைப் பலபொழுதுங் கண்மூடிச் சமாதி யிருந்தான் (எ - து)—பலமலரினின்றும் சேர்க்கப்பட்ட தேன்கூடுபோன்று சச்சிதானந்த வொருமையெனப்படுவதே பரமார்த்தமாதலால் அதனைக் காண ஊனக்கண்ணைமூடி வெகுநேரஞ் சமாதியினின் றகலாதிருந்தனன், விழித்துப் பார்த்த போது பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரங்களெலாந் தோன்றுமொரு படமானானே (எ - து)—பின்னர் விழித்துப் பார்த்த

போது பலவேறுவகைவடிவாயுள்ள சராசர சித்திரங்களனைத்துந் தோன்ற வரையப்பட்டிருக்கின்ற ஒரு படத்தைப்போலத் தானுயினன், (எ - று).

'பரமார்த்தத்தை' என்னுஞ் செயப்படுபொருளுக்குப் பயனிலை யின்றாத லால், காணவென்பதை வருவித்தாம். தனக்கன்னியமாகக்காணுது தானுகிய வியாபக விளக்கத்திற் சராசரமாயுள்ள வனைத்தையுங் காண்டலிற் படத்தை உவமை கூறினர். படத்தைப்போ லென்னுது தான் படமானுன் என்றதனுல், அதனை உருவகமெனினு மமையும். பரமார்த்தத்துக்குச் சச்சிதானந்தங் குண மென்பாரை மறுக்க அதனை 'சச்சிதா னந்தமொன்றும் பரமார்த்தத்தை' என் ருர். சமாதி விட்டுப் பிரியக்கூடாமையிற் 'பலபொழுதும்' என்பதற்குப் பல தாமு மென்பாரு முளர். சமாதியிலென்னுது விழித்துப் பார்த்தபோது தானெருரு படமானுன் என்பதனுல், அது சகசசமாதியெனப் பெற்றும்.

(க - து.) தானே சமஸ்தமுமாக விளங்கினனென்பது. இங்கே யிவன் படமானு னென்றதனுல், விருத்தி திருட்டாந்தமெனப் பெற்றும்; பெறவே, ஏனையமூன்றுந்தானே யமையுமெனல் அருத்தாபத்தியெனக் கண்டாம். மது வென்பது ஆகுபெயர். பலமலரின் மதுக்கூட்டரவன்றித் தேன்கூடின்மை போலச் சச்சிதானந்த வொருமையன்றிப் பரமார்த்த மின்மையின் ஒருமையே வடிவாயிற்று. ஆகவே, வடிவும் பண்பாதலால் இது பண்புவமை; என்னை? "பண்புந் தொழிலும் பயனுமென் றிவற்றி, ஞென்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்ந், தொப்புமை தோன்றச் செப்புவ துவமை" என்பதோத் தாகலின். 144

145 - கவி. அ - கை.

[துரியாதீதமும் ஏழாம்பூமியும் முக்கியமெனக் கூறிய நிலையினையும் அதன் வகையினையும் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று மாணுக்கன் வினவலை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோதமன்றி யினிவே றுண்டோ, வதையுரைத்து மதைநினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிக ளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம் பூமியுமுக் கியமா மென்ற, பதமுமதன் வகையுமெனக் கெளிதாகத் தெளியும்வணம் பணித்தி டீரே.

(இ-ள்.) இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோதமன்றி யினி வேறுண்டோ (எ-து)—அடியேன் மனதுக்கு இயைந்தெழுந்தருளிய சற்குரு நாதனே! நமக்கு விநோதமாயது இந்நிலையேயன்றி யிதுபோல்வது இனி யாவது வேறுளதாகக் காணுமோ? இன்றாதலின், அதையுரைத்து மதை நினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக் கான நீதி (எ - து)—அங்ஙனமாய் அனுபூதியை யுரைத்துக்கொண்டும் அதையே சிந்தித்துக்கொண்டு மிருப்பதல்

லவோ ஞானிகளுக் கியைந்த வொழுக்கமாவது, முதலுரைத்த துரியாதீதமு மேழாம் பூமியு முக்கியமாமென்ற பதமு மதன் வகையுமெனக் கெளிதாகத் தெளியும்வணம் பணித்திடீரே (எ-து)—முன்னர்க்கூறிய துரியாதீதநிலையும் ஞானபூமியுள் ஏழாம்பூமியும் முக்கியமாமென்று கூறியபதமும் அதன் விபரமு மினையவென வெளிதிற் றெளிந்துகொள்ளும்வண்ணம் அடியேனுக்கு விளக்கியருளும், (எ-று).

இதுகாறும் இல்லையெனக் காட்ட 'இனிவேறுண்டோ' எனவும், ஏனையருக்கு அன்றெனக்காட்ட 'ஞானிகளுக்கான நீதி' எனவும். இந்த நிலையைப் பொதுவாக 132-கவியிற் கூறியிருப்பதால் 'முதலுரைத்த' எனவுங் கூறினார். இவ்வினாக்களுக்கு விடை, 151 முதல் 153 கவிவரையிற் காணலாம். முக்கியமாமென்னும் வினைக்கெழுவாய் துரியாதீதமும் ஏழாம்பூமியுமாதலால், அவை சங்கையிற் சேர்க்கப்படா. என்றவென்னும்வினைக்கெஞ்சியது பதமும், அதன் வகையுமாதலா லிவ்விரண்டைப்பற்றி வினாவினானென்பதை இக்கவி காட்டுகின்றது. நான்கெனக் கோடற்குக் கவியியையிற் கொள்ளலாம்.

(க-து.) மாணுக்க னிவ்விரண்டையுந் தெளிந்துகொள்ளுமாறு வினவினனென்பது. இவ்விரண்டிற்கும் விடைகூறுங்கால் தானே துரியாதீதமும், ஏழாம்பூமியுமெனல் அமையும். உரைக்குக் கவியன்று; கவிக்குரையாதலா லிக்கவிக் கியைந்தவா றுரையெழுதினும். என்செய்தும்? 145

146 - கவி அ - கை.

[இவ்வினவுக்கு விடை ஞானபூமியிற் சேர்ந்ததாதலின், ஞானஞ்ஞான பூமிகளை விளக்காவிடில் அது தெரியாதெனக் கருதி, இக்கவியி லஞ்ஞான பூமிகளைத் தெரிவிக்க அவற்றின் பெயர்களைக் கூறுகின்றார்.]

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூ மிகளே ழென்பா,
ரினியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக் கேளாய், தனி
வித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த, கனவு
கனக் கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபேர் கணித்தார் மேலோர்.

(இ-ள்.) வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞானபூமிகளே ழென்பா ரினியவற்று ளஞ்ஞான பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக்கேளாய் (எ-து)—அதைக்குறித்துச் சொல்லுமிடத்தில் அஞ்ஞானபூமிகளேழென்றும் ஞானபூமிகளேழென்றுஞ் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்; இனி யவ்விரண்டு பிரிவினுள் அஞ்ஞானபூமிகளேழையும் முன்னர்ச் சொல்லுதும், அதனைக்கேளுதி, தனிவித்து சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச்சார்ந்த கனவு கன (எ-து)—தனிமையாயுள்ள வித்துசாக்கிரம் சாக்கிரம் மகாசாக்கிரம் சாக்கிரசொப்பனம் சொப்பனம், கனவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழுபேர்

கணித்தார் மோலோர் (எ-து)—சொப்பனசாக்கிரம் சுழுத்தியென் றிங்ஙன மேழுபேர்களேயுஞ் சத்துக்கள் சொல்லினர், (எ-று).

தனித்துநிற்றலின் 'தனி' என்றார். என்பாரென்றதனாற் சத்துக்கள் வருவித்தாம். இது தோன்றாவெழுவாய்.

(க-து.) வெளிப்படை. 146

147 - கவி. அ - கை.

[அஞ்ஞானபூமி ஏழனுள் நான்குபூமிகளி னியல்பை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல்வித் தாகு
மிந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளேபோலா மிதுந னுவாம்
வந்துவந்து பிறவிதொ று மகமமதை வளருமது மாகாந னுவா
நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே நனுக்க னுவே.

(இ-ள்.) முந்தவகண் டத்தெழுமோ ரறிவுமாத் திரமதுதான் முதல்வித் தாகும் (எ-து)—அகண்டபரிபூரணமாக விளங்குஞ் சுத்தசயஞ் சைதன்னியத் தில் முதலில் தான்மாத்திரமாக வெழுந்தஞெப்தி ஸ்புரிப்பு எதுவோ அதுவே விந்து சாக்கிரமெனப்படும், இந்தவறி விற்பண்டில் லாவகந்தை முளேபோலா மிதுநனுவாம் (எ-து)—இந்த ஞெப்திஸ்புரிப்பில் முன்னென்று மிலாத ஆணவம் அங்குரம்போலெழும்; இதுவே சாக்கிரமெனப்படும், வந்து வந்து பிறவி தொறு மகமமதை வளருமது மகாநனுவாம் (எ-து)—அந்த அகந்தையால் யானெனதென்னும் அகமமதை பிறவிதோறும் வந்துவந்து வளர்ந்துகொண்டிருக்கும்; இதுவே மகாசாக்கிரமெனப்படும், நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே நனுக்க னுவே (எ-து)—அங்ஙனம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் அகமமதை கொண்டு சாக்கிரத்தில் மனோராச்சியஞ் செய்வதே சாக்கிர சொப்பனமெனப்படும், (எ-று).

மகாசமுத்திரத்திற் பரமாணுபோலெழுந் திவலைபோல்வதின், 'ஓறிரவு' என்னுது மிகைபட 'மாத்திரம்' எனவும், அங்ஙனம் வளர்ந்துகொண்டிருப்பதுபற்றி 'நந்துமகங்கொடு' எனவுங் கூறினர். முன்னென்றுமில்லாது அறிவு ஸ்புரித்தல் போன்றலின் 'விந்துசாக்கிரம்' எனவும், அங்ஙனம் ஸ்புரித்தலளவாக நின்ற அறிவானது அகந்தையென் றங்குரம்போலாகத் தானும் அதன்மயமாகக் காண்டலின் 'சாக்கிரம்' எனவும், இவ்வகந்தை மேலீட்டாற் பிறவி தோறும் அகமமதை வளரும்; அவ்வகமமதைரூபமாக வளர்தல்போன்று அறிவு காண்டலின் 'மகாசக்கிரம்' எனவும், அவ்வகமமதை மேலீட்டால் தடையின்றி மனோராச்சியம் புரிதல்போன்று அவ்வறிவு காண்டலின், சாக்கிரசொப்பனம் எனவும் கூறப்பட்டனவென்க. 147

148 - கவி. அ - கை.

[ஏனைய மூன்று பூமியி னியல்பை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொப் பனமெனும்பே ருடைய
தாகும், பண்டுநனுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பதுசொப் பனநா
னுவா, மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்
னோம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேழும் விளம்பக் கேளாய்.

(இ-ள்.) உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்சொப் பனமெனும்பே ருடையதாகும் (எ-து)—உண்டுறங்கி மனோராச்சியஞ்செய்தலே சொப்பனமென்னும் பெயர்பெறுவதாம், பண்டுநனுக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பதுசொப் பனநானுவாம் (எ-து)—முன் சாக்கிரத்திற்கண்டு மறந்ததை மறுபடியும் நினைப்பது சொப்பனசாக்கிரமாம், மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம் (எ-து)—மிகுந்தவிருள் மூடிக்கொள்ளத் தருவது சுழுத்தி யெனப்படுவதாம்; இதுகாறும் அஞ்ஞானபூமி பேதங்களைச் சொல்லினோம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞானபூ மிகளேழும் விளம்பக் கேளாய் (எ-து)—பரிச்சேத பேதமகன்று பரிபூரணமாக விளங்கும் முத்தியைத்தாத்தக்க ஞானபூமிகளேழையும் இனி யாஞ் சொல்லக்கேளுதி, (எ-று).

அங்ஙனம் மனோராச்சியஞ் செய்தலோடு உண்டுறங்குவதுபோ லறிவுகாண்டலைச் 'சொப்பனம்' எனவும், முன்கண்டு மறந்ததை மீண்டு நினைப்பதுபோல அறிவுகாண்டலைச் சொப்பனசாக்கிரம் எனவும், நன்குஉறங்குங்கால் மிக்கவிருள் மூடிக்கொள்வதுபோ லறிவுகாண்டலைச் 'சுழுத்தி' எனவுங்கூறியவாறுகாண்க.

(கு-து.) இந்த அஞ்ஞானபூமியேழும் அத்தியாரோபமெனக் காட்டக் கூறியதென்பது. ஆகாயமானது காற்று, அக்கினி, நீர், மண்ணாகப் பரிணமித்தாற் போலக் காணினும் அவற்றால் அதற்கு ஆனிவிர்த்தி தினைத்துணையுமில்லை; அதுபோல, சுசாதியாதி விகற்பமின்றிய அறிவானது அஞ்ஞான பூமிகளாகிய மூலப்பகுதிமுதல் தனுவிகுதியீறாக்கிடந்த கற்பனைகளாகப் பரிணமித்தாற்போலக் காணினும் அவற்றால் ஆனிவிர்த்தி தினைத்துணையும் அதற்கில்லை; உள்ளதுபோற் காண்டலி னிங்ஙனங் கூறினாரென்க. இல்லாததையுள்ளதுபோலக் கூறவந்தது உள்ளதாகக் கருதியதை விலக்கற்கென்க. இல்லாததை யில்லையெனக் கூறி னெவருமேலார். அஃதாவது அறிவையன்றிச் சகமென்பதில்லையெனக் கூறுதல் போல்வது. சிருஷ்டிக்கிரமங்களாற் சகமுள்ளதாக முடிக்கின், அஃது எவர்க்கு முடன்பாடு. இங்ஙன முடன்பாடாக யாமுங் கலந்து மெல்லமெல்லத் தளர்த்தல் வேண்டும். எங்ஙனமெனில், உலகமும் யாமும் கடவுள் சங்கற்பத்தாலன்றித் தோன்றச் சற்றுஞ் சுருதியுத்தி கண்டிலம்; ஆகவே, அந்தச் சங்கற்பம் நமக்கும் உலகுக்குங் காரணமோ? அன்றோ? காரணமெனின், மூன்று காரணத்துள் யாது? துணைக்காரணமெனின், அப்

போது கடவுள் நிமித்தகாரணமாகின்றது. முதற்காரணமெங்கே? மாயை யெனின், "யாமாசாமாயா" என்பதற் கருத்தமென்னே? இது மலடிமைந்த னென்றாற் போலும் எனக்காட்டி வயப்படுத்துவதென அறிக. 148

149 - கவி. அ - கை.

[இனி ஞானபூமிகளேழையுங் கூறுவான்வேண்டி அவற்றின் நாமங்களை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையிரண்டாம் பூமி யாகு
நலதனுமா னசிமூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி
சொலுஞ்சமுசத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப் பேரு
மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர்.

(இ-ள்.) புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையிரண்டாம் பூமியாகும் (எ-து)—மகான்களால் மதிக்கப்பட்ட ஞானபூமிகளில் சுபேச்சை முதற் பூமியெனவும் விசாரணை யிரண்டாம்பூமியெனவும், நலதனுமா னசிமூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம்பூமி (எ-து)—நல்ல தனுமானசி மூன்றும் பூமி யெனவும் சத்துவாபத்தி நான்காம் பூமியெனவும், சொலுஞ்சமுசத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந் துரியப்பேரும் (எ-து)—சொல்லாநின்ற சமு சத்தி யென்னும் பெயரும் பதார்த்தாபாவனை யென்னும் பெயரும் துரிய மென்னும் பெயரும், மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர் (எ-து)—களங்கரகிதமான ஞானபுத்திரா! ஐந்தாம் பூமியெனவும் ஆறும் பூமியெனவும் ஏழாம்பூமியெனவும் பெரியோர்கள் வகுத்துச் சொன் னார்கள், (எ-று).

சமுசத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் இவற்றை ஐந்தாம்பூமி, ஆறும் பூமி, ஏழாம்பூமி யெனக்கூறியது நிரனிறை. சுபேச்சை-சுபம் விரும்பல்; விசா ரணை-அங்கலிங்கவிசாரணையிற் றலைப்புகல்; தனுமானசி-மனஞ்சிறுகல்; சத்து வாபத்தி-உண்மையி னிலையுறல்; சமுசத்தி-சங்கற்பமறல்; துரியம் - அறிவு விளக்கம். சுபம் விரும்பல்-மங்களகரமாதலை விரும்பல்; அஃதாவது பூர்வ பட்சமாதற் கியையாதது. நல, சொலும் என்பன தொகுத்தல்விகாரம்.

(க-து.) ஞானபூமிகளி னுமங்களை யுணர்த்தியதென்பது. இனி வகை யாதற்கு இது தொகையெனப்படும். 149

150 - கவி. அ - கை.

[ஞானபூமிகளினிலை யினையவெனத் தனித்தனி விளங்க நான்கு பூமிகளை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விருப் புவது சுபேச்சை யாகு
நற்சங்க மொழிவினவி ஞான நூல் பழகல்விசா ரணையா நம்பி

முற்சங்க வீடணைகள் விடறனுமா னசியிந்த மூன்றி ஞலுஞ்
சற்சங்க மனதிலுண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா பத்தி தானே.

(இ-ள்.) துற்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சை யாகும் (எ- து)—பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக்கொள்ளுந் துர்ச்சங்கச் சார்பகன்று மேலாயஞானமாதற்கு விரும்புவது சுபேச்சையெனப்படுவதாம், நற்சங்க மொழிவினவி ஞான நூல் பழகல்விசா ரணையாம் (எ - து)—பொருளைப் பொருளாகக்கொள்ளுஞ் சற்சங்கத்தைத் தழுவி அவருரைக்கும் மொழிகளை ஐயமறக்கேட்டு இஃதொக்கஞானசாஸ்திரங்களிற் பலகாற்பழகல் விசாரணையெனப்படுவதாம், நம்பி முற்சங்க வீடணைகள் விடறனுமானசி (எ-து.)—உண்மையெனச்சொல்லுதலாலவற்றில் நம்பிக்கையுற்று முன்னர்த் தனக்குச் சங்கமாக நின்றுள்ள ஈடணுத்திரயங்களை விட்டகறல் தனுமானசி யெனப் படுவதாம், இந்த மூன்றினுலுஞ் சற்சங்கமனதிலுண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவாபத்திதானே (எ-து)—இந்த மூன்றேதுக்களாலும் சற்சங்க மயமான மனதின்கண் மெய்யுணர்வெழல் சத்துவாபத்தி யெனப்படுவதாம், (எ-று).

(க-து.) நான்குபூமி: சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத்துவாபத்தி என்பன. 150

151 - கவி. அ - கை.

[ஏனைய மூன்று பூமிகளினிலை யினையவென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவத்தின் மனமுறைந்து மித்தையெலா மறத்தல்சமு சத்தி யாகு, மத்துவிதா னந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந் துரிய மாகு, மித் துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங் கேளாய்.

(இ-ள்.) தத்துவத்தின் மனமுறைந்து மித்தையெலா மறத்தல் சமுசத்தியாகும் (எ-து)—உண்மையாதோ அதில் மனமானது அழுந்தி மித்தை யெனப்படுவன வெவையோ அவற்றை யொருங்கே மறந்துவிடுதல் சமுசத்தி யெனப்படுவதாம், அத்துவிதா னந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனை யதாகும் (எ-து)—அத்துவிதா னந்தோதயமாய் அதனுல் திரிபுடிபோகத் தகுவது பதார்த்தாபாவனையெனப் படுவதாம், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந் துரியமாகும் (எ-து)—பிரஹ்ம வஸ்துவின் நிலை எங்ஙனமிருந்ததோ அஃதிருந்த வண்ணக் தானுமிருக்க அதனுலெய்தும் மௌனசுபாவம் துரியமெனப்படுவதாம், இத்துரிய பூமியைமுன் துரியா தீதப்பதமென் றது வுங் கேளாய் (எ-து)—இந்தத் துரிய பூமியையே முன்னே துரியாதீத பதமென்று சொன்னேமே; அதனையும் இப்போது யாங்கூறக் கேளுதி, (எ-று).

உறைந்தென்பது உறைத்தென்றுயது தன்வினைபிறவினை மயக்கம். இங்கே உண்மையாவது ஆன்மா. உதாரணம், "மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா னந்தமா வியாபிக்கு மான்மாவே." என்பதாம். இன்னும் உண்மையாவது ஞானம் சிவமெனற்கும், ஆன்மா வெனற்கும் பொருளாம். ஞானத்தை யன்றிச் சோதனையில் வேறு கண்டாருளரோ? உளரெனில், அஃது உபாதிகுணந் தொழிலன்றே? இம்மூன்றையுந் தள்ளிக் காட்டல்வேண்டும். கூடாதெனில், ஒத்துக்கொள்வதற்குத் தடையென்னை? இது நிற்க. ஞானம் சுசாதியாதிபேத மிறந்ததாதலின், அதில் மன முறைதற்குத்தடையென்னை? உறையவே, மித்தை யெல்லா மறக்கவரும்; மறக்க வரவே, அத்துவிதானந்தம் வாற்கும், திரிபுடி யொழிவுக்கும் இடமுண்டாம்; உண்டாகவே, பர மெங்ஙன மிருக்கின்றதோ அங்ஙன மிருக்கத் தானே யமையும். அங்ஙனமாய அமைதியே சுபாவமெனத் தக்கது. அச்சுபாவமே மகாமௌனமாம்.

(க-து.) இவ்விரண்டு கவியானும் ஞானபூமி யேழினிலை யினையவென விளக்கினு ரென்பது. இங்ஙனம் விளக்கியது, இனித் துரியத்திற்கும் அதீதத்திற்கும் அபேதங் காட்டவேண்டி யென்க; இங்ஙனம் விளக்காவிடின், அஃது எழுத்தறியார் கவிபோலும். 151

152 - கவி. அ - கை.

[துரியமே துரியாதீத மெனற்கு ஞானபூமி யேழையும் சுத்த பஞ்சா வஸ்தையாக இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமாம் மூன் றற் கப்பாற், சொற்பனமா மதுவுமெல்ல நழுவுமஞ்சாம் பூமியே சுழுத்தி யாகு, மற்புதமாஞ் சுவானுபவ மிகுமாறும் புவிதுரிய மத ற்கப் பாலோர், கற்பனையில் லாதவிட மதீதமென்று மௌனமாக் காட்டும் வேதம்.

(இ-ள்.) முற்புவிமூன் றினுமுலகந் தோன்றுதலாற் சாக்கிரமாம் (எ-து)—ஞானபூமியில் முதலிலுள்ள சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசி யென்னும் இம்மூன்று பூமி நிலைகளெய்தினும் உலகந் தோற்றிக்கொண்டிருப் பதால் அவை சாக்கிராவஸ்தை யெனப்படும், மூன்றற் கப்பாற் சொற்பனமா மதுவுமெல்ல நழுவுமஞ்சாம் பூமியே சுழுத்தியாகும் (எ-து)—அந்த மூன்று பூமிக்கப்பா லெய்திய நான்காம் பூமிநிலையே சொப்பனவஸ்தை யெனப் படும்; அந்த நான்காம் பூமிநிலையும் மெல்ல மெல்ல நழுவத்தக்க அவசரத்து உதிக்கும் ஐந்தாம் பூமிநிலையே சுழுத்தி யவத்தை யெனப்படும், அற்புதமாஞ் சுவானுபவமிகுமாறும் புவி துரியம் (எ-து)—அவ்வைந்தாம் பூமி நிலைக்கு அப் பால் மிகவும் அற்புதமாயுள்ள தனது சுவானுபவ நிலைதோன்றும்; அந்நிலை மீக்குறலே ஆறும் பூமி யாகும்; அவ்வாறும் பூமி நிலையே துரியபத மென்

னப்படும், அதற்கப் பாலோர் கற்பனை யில்லாதவிட மதீதமென்று மௌன மாக் காட்டும் வேதம் (எ-து)—அந்த ஆறும் பூமி நிலைக்கு அப்பா லெழுநிலை யாகிய வேழாம்பூமி யாதொரு கற்பிதமுமிறந்த விடமாம்; அவ்விடமே துரி யாதீதமென்று வேதமானது சொல்லாமல்மௌனமாகக் காட்டிவிடும், (எ-று).

சிவஞானம் விரும்பல், ஞான நூல்பழகல், ஈடணைகள் விடல் இம்மூன்றும் உலகத்தை மறைத்தற்பாலனவன்றாதலின், ''புவி மூன்றினு முலகந்தோன்றுத லால்''எனவும், தொக்குநிற்றலால் நான்காம்பூமியை வருவித்தாம். ஞானோதய விளக்கம் உலகஞ் சாயா வடிவம்போற் காணச் செய்தலின் ''மூன்றற்கப்பால் சொற்பனம்' எனவும், தத்துவத்தில் மனமுறைந்தபோது மித்தையெனப் படுவனவற்றை யெல்லாம் மறந்துபோகச் செய்தற்பாலதாதலின் 'அதுவு மெல்ல நழுவு மைந்தாம் பூமியே சுழுத்தியாகும்' எனவும், அப்போ தங்கே யெழுமானந்தந் துவிதமிறந்ததாதலினானும், திரிபுடியென்ப திருத்தற்கிடமன் றாதலினானும், அவ்வானந்தம் தெரிவுமய மாதலினானும், அதனை 'அற்புதமாஞ் சுவானுபவ மிருமாறும்புவி துரியம்' எனவும், சுத்தசைதன்னிய மெங்ஙன மிருந்ததோ அங்ஙனந் தானதலை 'அதற்கப் பாலோர் கற்பனையில் லாதவிட மதீத மென்று மவுனமாக் காட்டும் வேதம்' எனவுங் கூறினாரென்க.

(க-து.) முன்னர்க்கூறிய துரியநிலையே துரியாதீதமன்றி வேறன் றெனற் கிங்ஙனங் கூறியதென்பது. இதுவும் வேததந்திரம். 'மெல்ல' என் பது செய்யுள்நடை; மெள்ளவென்பது உலகவழக்கம். சுகானுபவமெனினும் சுவானுபவமெனினுமொக்கும். பூமியு மிடமாதலா லிங்கே 'கற்பனையில்லாத விடம்' என்பதை யேழாம்பூமியாக்கினும். 152

153 - கவி. அ - கை.

[துரியமே துரியாதீதமெனற் கையுறுவண்ண மின்னும் வேறுவகை யாற் சமாதானம் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

துரியநிலந் தனிற்றுரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று சுருதி மேலோ, ரரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கி லாறும் பூமி, மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பதுநீ மன திற் கொள்வாய், பெருமைதரு ஞானபூ மியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய்.

(இ-ள்.) துரியநிலந் தனிற்றுரியா தீதமெனின் மயக்கமென்று சுருதி மேலோ ரரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமென்பா ரதுகணக்கி லாறும் பூமி (எ-து)—வேறென்றாது துரியபூமியில்தானே துரியாதீதமெனக் கூறின் ஐயமெய்தாதுமென்று பிரபலசுருதியில் வல்ல சான்றோர் அறிதற்கரிய ஒப் பற்ற விதேகமுத்தியெனப்படுவது துரியாதீத மெனக்கூறுவர்; அங்ஙனங் கூறப்படுவதும் ஞானபூமி யேழென்னுங் கணக்கி லாறும்பூமி யெனப்படுவ

தாம், மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பாரென்பதுநீ மனதிற்கொள்வாய் (எ-து)—ஆயின் ஏழாம்பூமியோ அங்குள்ள சுழுத்திசம்பந்த மில்லாத அறிதுயிலென்பர் ; என்றவர்கள் கூறுவதையும் நீ உன் மனதிற் கொள்ளுதி, பெருமைதரு ஞானபூ மியின்விகற்ப மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய் (எ-து)—யாவற்றினுமிக்க உயர்வு தரத்தக்க ஞானபூமிகளின் விகற்பங்களின்னுமுண்டு; அதனை யாங்கூறக் கேளுதி, (எ-று).

அதுவென்பதி லும்மை தொக்கது. ‘அதுகணக்கி லாறாம்பூமி’ என்றதனால், முன்கவிப்படி அது துரியமென்பதாயிற்று; ஆகவே, துரியமே துரியாதீதமெனக் குறிப்பித்தாரெனக் கண்டாம். ஆறாம்பூமி துரியாதீதமாகவே, ஏழாம்பூமியோ வென்றாம். அவ்வேழாம்பூமி துரியாதீதத்துக்கு மேலிட்டதென்பது தோன்ற, ‘மருவுசுழுத் தியிற்காட்சி சுழுத்தி’ எனற்குச் சுழுத்தியாயினு மூடமல்லாததால் சுழுத்தி சம்பந்தமில்லாத அறிதுயிலென உரைகொண்டாம். என்பது மென்றதி லும்மை இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை. அதீதமெனிற் போதுமே, மேலறிதுயிலென்றது மிகைபடக் கூறலென்னுங் குற்றமாமேயெனின், அறிதுயிலாவது எல்லாமறிந்தும் எல்லாமறியாதது; துரியாதீதமாவது எல்லாமறியாதது. ஆயின் மூடசுழுத்தியினும் அதீதஞ் சிறந்ததென்றது என்பற்றியெனின், தத்துவவிசாரத்தெளிவு காரணமாகவந்த தாதலினென்க. எல்லாமறிந்தும் அறியாததி லென்சிறப்பெனின், மூடமுமன்று, தெளிவுமன்றெனலைப்பற்றி யென்க. சத்துக்க ளேழாம்பூமியைக் காட்சி சுழுத்தி யென்பரென முடிக்க. ஏழாம்பூமியென்பது இசையெச்சம். துரியம் சீவன்முத்தி; துரியாதீதம் விதேகமுத்தி. எனவே, துரியமேலீடே துரியாதீதமெனற்கு ‘கணக்கிலாறாம்பூமி’ என்றார். துரியமே துரியாதீதமெனின் மயக்கமுறுமேயெனின், சுருதிமேலோர் விதேகமுத்தியே துரியாதீதமெனக் கூறலாமா? அதுவும் மேற்கவியிற் கூறிய கணக்கி லாறாம்பூமி யென்னலாமா? அங்ஙனம் பிரபலசுருதிக ளிருப்பதாற் கூறலாமெனின், இதுவுங் கூறலாம்; ஆதலி னையமென்னை? எனவே, சுருதிசம்மத மிங்ஙன மிருப்பதுபற்றிக் கூறலாமென்க. இது கூடாதெனின், அதுவுங் கூடாது. அது சான்றோராட்சியாதலா லிங்ஙனங் கூறினாரென்க. இன்னும், ‘மருவுசுழுத்தியிற் காட்சி சுழுத்தி’ என்பதற்கு, பிரபலசுருதிகளில் மருவிய சீவசுழுத்தி, சிவசுழுத்தி, பரசுழுத்தி யெனப்படுஞ் சுழுத்தி பேதங்களிலேழாம்பூமி காட்சி சுழுத்தியாமெனப் பொருள்கூறினு மையமின்றி யமையும்.

(க-து.) சுருதிசம்மதம்போல மகான்கள்சம்மதமு மிங்ஙனமிருத்தலின், துரியநிலந்தனிற் றுரியாதீதமெனல் பொருந்துமென்பது. இங்ஙனங் கவிநோக்கறியா ருரை வேறென்பர். இதனாற் கவிவேறாகுமா? கவிக்கிலக்கணம் வேறாகுமா? இவையெல்லாந் தோன்றாமை.

154 - கலி. அ - கை.

[இந்த ஞானபூமிகளையடைந்தோ ரவசரநாமங்களை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத மாகுஞ், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானியே பிரமவித்தாந் தூய முத்த, னின்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான்சொல் வேனே.

(இ-ள்.) முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா முத்தரல்லர் (எ-து)—முதலிலுள்ள சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசியென்னும் மூன்று பூமிகளி லேறிவந்த மூவரும் அப்பியாசிகளன்றிச் சீவன்முத்த ரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேதமாகும் (எ-து)—கடையிலுள்ள வைந்தாநிலத் தேறியோன் வரன் ஆறாநிலத்தேறி யோன் வரியான் ஏழாநிலத்தேறியோன் வரிட்டனெனக் கூறப்படுவர்; இது தான் சீவன்முத்தர் பேதங்களாம், சொன்னநடுப் பூமிவந்த ஞானியே பிரம வித்தாந் தூயமுத்தன் (எ-து)—இப்போது சொல்லிவந்த பூமிகளில் நடுவா யுள்ள நாலாநிலத் தேறிவந்த ஞானியே பிரஹ்மவித்தென்னும் பரிசுத்தசீவன் முத்தனெனப் படுவோனும், இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான்சொல்வேனே (எ-து)—இஃதன்றியும் இன்னுமந்த ஞானபூமிகளின் மகிமையை நீ செவ்விதாக வுணர்ந்துகொள்ளுமாறு யான் சொல்லுவன்; கேளுதி, (எ-று).

'முன்னிலம்' 'பின்னிலம்' 'நடுப்பூமி' என்றதனால்முன்னிலம் சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசி யெனவும், பின்னிலம் அசம்சத்தி பதார்த்தாபாவனை துரியமெனவும், நடுப்பூமி சத்துவாபத்தியெனவும் பெற்றாம். 'முன்னிலங்கள்' என்பதனானும், 'மூவரும்' என்பதனானும், பன்மைபற்றி மூன்றுநிலமெனக் கண்டாம். மூவருமென்பதிலும் பின்னிலங்களிலு மில்லாமையால், ஒருமை பற்றி'நடுப் பூமிவந்த ஞானியே பிரமவித்தாந்தூயமுத்தன்'என்றாம். வரன் வரி யான் வரிட்டனென்னும் மூவரைப்பற்றிச் சீவன்முத்தரெனப்பலர்பாலாக்கினா ரன்றி வரர், வரியார், வரிட்டரென ஒவ்வொன்றையும் பலர்பாலாக்கவில் லையாதலின், பிரமவித்தாஞானியே தூயமுத்தனென வொருமையாக்கினும். 'முன்னிலங்களேறிய' என்றதனால், பின்னிலங்களேறிய நடுப்பூமியேறி வந்த என்றாம். 'மூவரும்முத்தரல்லர்' என்றதனால், ஏனையர் முத்தராவரென்பதா யிற்று. முதல் மூன்று பூமியு மப்பியாசமெனவே, ஏனையபூமிக ளாரூட மென்றாயின. இதனால், ஞானபூமிகள்போல் பூமியின்றெனக்கண்டாம். 154

155 - கவி. அ - கை.

[முதற்கண்ணுள்ள மூன்றுபூமிசெய்யும் மகிமையும், முதற்பூமியி னருமையும் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நாலாம்பூ மியின்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்து மெல்ல மெல்லவந்து வீடு சேர்வார், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்த தாமே.

(இ-ள்.) நாலாம்பூமியின்வருமுன் மூன்றுபூ மியுமடைந்து நடந்து மாண் டோர் (எ-து)—நாலாவதான ஞானபூமிக்கு வருமுன்னரே மூன்றுபூமியு மடைந்து அவற்றில் வழுவின்றி நடந்துவருகையிற் பிராரத்துவநீக்கத்தா லிறந்தோர், மேலான பதமடைந்து பிறந்துமெல்ல மெல்லவந்து வீடுசேர் வார் (எ-து)—பதவிகளில் மேலாவதைப் பலனுகவடைந்து பந்த சன்மமல் லாத விடுதி சன்மமெடுத்துக் குழந்தைபோல மெல்லமெல்ல ஒவ்வொரு பூமியாகத் தவழ்ந்து கடந்துவந்து ஐக்கியமுத்தி யடைவார்கள், மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தமைந்தா (எ-து)—ஞான புத்திரா! இவர்கள் பிராந்திரூபமான பந்தசன்மத்தி லொருகாலுஞ் சனி யார்; இங்ஙனமிருக்க இதில் முதற்பூமிகிடைப்பதே வெகுவருத்தமாகும், காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்த தாமே (எ-து)— அஸ்திபாரம் போல்வதாகிய முதற்பூமி ஒருவேளை கைகூடுமானுல் அப் போதே முத்தியுங் கைகூடினதாம், (எ-று).

நடவாநிற்க வென்பது நடந்தெனச் செய்யுளின்பம் நோக்கித் திரிந்து நின்றது. அங்ஙனமாய ஞானுனுஷ்டானஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது தேகநழுவினு மின்னு மவ்வனுஷ்டானஞ் செய்துமுடித்தற் கியைந்த தேகம் வரும்; வரவே, அதனைமுடித்து, அப்பால் செய்துமுடித்தற்குரிய ஞானுனுஷ் டானஞ் செய்யவேண்டிவரும்; இம்முறையே முடிவுவரையிலுஞ் செய்து வரும்போது, இடையிடையே தேகம் நழுவும்; நழுவினும், அனுஷ்டானம் விடாமற்செய்து முடித்தல் மரபும், அனுபவமுமாதலி னிங்ஙனங் கூறினு ரென்க. இதனை யிவ்வுலகில்தானே காணலாம். இங்ஙனமாய் சிந்தையிலார்க்கு அஃது எங்ஙனங் காணப்படும்? அந்தந்த முயற்சியுடையோருக்கு அதது தெரியுமன்றி மற்றையோர்க்கு எங்ஙனந் தெரியும்? நழுவியசன்மம் மீண்டும் வருமாவெனின், அது வாராதேனும் தானியற்றிவந்த கன்மபேத அவசரநிலைகள் பற்பலபேதமாதலின், அவ்வவற்றிற்கியைந்த பலனும், பற்பலபேத அவசர பேதங்களா யிருக்குமன்றே? அப்பலனை யனுபவித்தாலன்றி அது தீருமோ? தீராதுபற்றிச் சன்மம் வரவேண்டியதன்றே? வாராவிடின், உயிர்கள் அவா

அடங்கற்கேதென்னே? அங்ஙனம் அவாவி விதிவிலக்குகட்கு அகலாது கன்மம் புரிவதற் கேதென்னே? வேண்டுவதின்றேல், உயிர்களோரே பிரகாரமாக வல்லாது பற்பலபேத வவசரபோகங்களை யவ்வவற்றிற்குரிய தனுகரண புவனங்களைச் சாதனக்கருவியாகக் கொண்டு எதிரி லனுபவித்தற் கேதென்னே?, அனுபவிப்பதால் மறுத்தற்கேதென்னே? அவாவற்ற வுயிர்களில்லை. அந்த அவா, பந்தம் விடுதியென்பவற்றுள் ஒன்றன்பாலதா யிருக்கும். பந்தஅவா காமியத்தவத்தாலும், விடுதி அவா நிட்காமியத் தவத்தாலுங் காணப்படும். பந்தஅவா தனக்கயலைச் சுகித்தற்பாலது; விடுதிஅவா தன்னைத்தான் சுகித்தற்பாலது. இவ்விருவகையு மூலகிற் காண்கின்றோம். யாது தடுக்கினும், அனுபவத்தைத் தடுக்கலாமா? உயிர்கட்கனுபவ மொருதகையதாக இன்றே; இன்றாதலால், ஒத்துக்கொள்ளல்வேண்டும்; இதனையும் மறுக்கில், அது குதர்க்கத்திற் சேர்க்கப்படும். மனதின்றேல், வினவுதற்கிடமின்றி விடைதரவேண்டும்; கூடாதேல், வாய்பொத்திக்கிடக்கை நன்குமதிப்பு. இதனைச் சுருக்கியுரைத்தாம்; விரிக்கிற் பெருகும். இதுநிற்க.

(க-து.) ஞானபூமிகளின் பெருமையும் அருமையுங் கூறியதென்பது. 'முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங்கை வந்ததாமே' என்றது காலமயக்கம். இஃது உரையளவையானும், காட்சியளவையானும், இவற்றிற் கிவை காரணமாகத் தெளிந்தமையின், தெளிவாயிற்று. மாலானபவம்—பந்தகன்மத்துக் கியைந்த சன்மம். பிறந்ததென்றது இங்கே விடுதிகன்மத்துக் கியைந்தது.()

156 - கவி. அ - கை.

[இந்த ஞானபூமிகளி லொன்றையேனும் இரண்டையேனு மெய்தினோன் மிக்கவிழிஞனேனும், சீவன் முத்தனே யென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தா
ராளு, லப்புருடர் மிலேச்சரா கிலுமுத்தர் குருபாதத் தாணை மெய்
யே, தப்புரையென் றவர்கெடுவர் நடுவான மறைகளைநீ சங்கி யா
தே, செப்புமொழி வழிதிடமா யகம்பிரம மென்றிருந்து தெளிந்தி
டாயே.

(இ-ள்.) இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திருந்தாராளுல் (எ-து)—இவ்வுலகின்கண் இந்த ஞானபூமிகளேழெண்களுள் ஒன்றிலேனும் இரண்டிலேனுஞ் சேர்ந்திருப்பாராயின், அப்புருடர் மிலேச்சராகிலு முத்தர் குருபாதத் தாணை மெய்யே (எ-து)—அந்தப்புருடர்கள் மிக்க இழிஞராயினும் சீவன்முத்தர்களே; இதிலையஞ் சற்றுங் கொள்ளற்க; இது குருபாதத்தாணைப்படி சத்தியமே, தப்புரையென் றவர்கெடுவர் நடுவான மறைகளைநீ சங்கியாதே(எ-து)—இவ்வளவு ஆணையிட்டும் இதுதப்பார்த்தமென்

நிதனைச்சற்றும் ஏலார் இனியென்றும் மீளாது கெடுவர்; ஞானஞ்ஞானங்களு க்கு நடுநிலையாயுள்ள வேத வாக்கியங்களைப் பற்றி நீ விபரீதமாகச் சங்கை செய்யாதே, செப்புமொழி வழிதிடமா யகம் பிரம மென்றிருந்து தெளிந்தி டாயே (எ-து)—இதுவரையுங் கூறிவந்த உபதேசமொழி வழியே யுறுதி யாகநின்று அகம் பிரஹ்ம மெனச் சிந்தித்திருந்து தெளிதி, (எ-று).

பொதுப்பட 'ஒன்றி லிரண்டில்' எனக் கூறினும், முதல்பூமியும் இர ண்டாம் பூமியுமெனக் கொள்க. மிலேச்சர்—விதிமார்க்கத்துட் சற்றுமடங் கார். நடுவானமறைகள்-மத்தியகதநிலை வடிவாயுள்ள வேதங்கள். 'அகம்பிர மம்' எனல் யாதோ அது பிரஹ்மம். யானெனல் பூர்வபட்சமாதற் கிட மின்றிக் கண்டு தெளிந்துழி யன்றிப் பிரஹ்மமெனல் பொருந்தா தென்பார் 'இருந்து தெளிந்திடாயே' என்றார். எனவே, சொல்லாலும், நினைவாலும், யான் பிரஹ்மமெனக் கோடற்கவென்பதாயிற்று. ஆகவே, எதுயானெனலோ அதனை உள்ளவாறு கண்டாற்போதும் ; அதுவே பிரஹ்ம நிலையதாகும் ; நீ கொள்வது விபரீதத்ததாகும்; அப்போது நீ கெடுவையெனக் கண்டாம்.

(க-து.) இந்த ஞான பூமி வேதசம்மதமாதலின், இதன் வழித்தாகவே சிந்தித்து நிற்றியென்பது. மிலேச்சராகிலு மென்பதிலும்மை இழிவுசிறப்பு. ()

157 - கவி. அ - கை.

[இழிஞனுக்கும் முத்தியெனின், துறவறங் கொள்வானே னென்பதை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞான பூமி
யென்று, நெல்லாகி முளைக்குமெனைத் தண்டுலமாக் கியகுருவே
நீர்சொன் னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே
காங்கி யானோ, ரல்லாமன் முத்திபெறு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க
மகற்று வீரே.

(இ-ள்.) பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தருஞானபூமி யென்று நெல்லாகிமுளைக்குமெனைத் தண்டுலமாக்கியகுருவே நீர்சொன்னீ ரே (எ-து)—நெல்போன்று முளைக்கின்ற அடியேனை அரிசிபோன்று பதமா க்கிய சற்குருவே ! கொடியபாதகருக்கும் ஞானபூமியானது விதேகமுத்தி யைத் தருமென்று தேவரீர் சொன்னீரே; அதுவே சரியென்று கொள்ளின், இல்லாளுங் குடும்பம் விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கியானோ ரல்லாமல் (எ-து)—மனைவியோடுகூடி யாளுகின்ற குடும்பத்தைப் பற்றறவிட்டுச் சந் நியாசவாசிரமத்திற்புக்கு ஏகாங்கியானோரெவரோ அவரேயல்லாமல், முத்தி பெறு ரென்றுசிலர் சொலுமயக்க மகற்றுவீரே (எ-து)—எனையோ ரெவ்

வண்ணத்தாராயினும் முத்தியடையார்களென்று சிலர் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற பெரிய மயக்கத்தை நீக்கியருளல்வேண்டும், (எ-று).

இங்கே நெல்லென்றது பதரோடுகூடிய அரிசியை. எனவே, நெல் முளைத்தற்கு இடம் பெறுமாறுபோன்று பிறவிக்குஇடம் பெறுமாறென்பதாயிற்று. இல்லாளோடு கூடியாளுங் குடும்பமெனவே, தாய் தந்தை மக்கள் சகோதரர் பாட்டன் பேரன் முதலியோரையும் பெற்ரும். மயக்கம்-தெளிவின்மை; அஃதாவது எங்கே குடும்பக் கலக்கமின்றே, அங்கே ஞானம் பலிக்குமன்றியேனையவிடத் தெங்ஙனம் பலிக்குமென்பார் சிலர்; எவ்வருணத்தா ரெத்திறத்தாராயினும் பூர்வசம்ஸ்காரத்தாற் பரிபாகிகளாயின் பலிக்குமென்பார் சிலர். இவற்றுள் யாதிலுந் துணிவுறுமைபற்றி மிலேச்சரென்னுது பொல்லாதவென்றடை கொடுத்ததனுல்,அவர் கொலைப்பாதகரென்பதாயிற்று. சீவன் முத்திதருமென்னுது விதேக முத்திதருமென்றது, ஞானபூமியின் மகிமை தோன்றற்கென்க. 157

(க-து.) துணிபு தோன்ற வினவிய தென்பது.

158 - கவி. அ - கை.

[அதற்கு விடை கூறுவான் வேண்டித் துறவு நால்வகையென
அவற்றி னுமங்களை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக் கேளாய்
கட்டழியுந் துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர்கள்
பட்டதுயர் கெடுங்குடீ சகம்பகூ தகமம்சம் பரம வம்சம்
விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே.

(இ-ள்.) சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக் கேளாய் (எ-து)—சற்சனரால் மதிக்கப்பட்ட ஞானபுத்திரா ! நீ கேட்டகேள்வி மிகச் சிறப்புடையது; அதுதெரியக்கூறுதும்; அதனைக்கேளுதி,கட்டழியுந்துறவுநால் வகையாகு மவைகளுக்கங் காகும் பேர்கள் (எ-து)—பந்தக்கட்டழியத்தக்க சந்நியாசம் நான்குவகையாயிருக்கும்; அவற்றிற்கு ஆங்காங்குவரும் பெயர்களோ, பட்டதுயர் கெடுங்குடீ சகம்பகூ தகமம்சம் பரமவம்சம் (எ-து)—பிறவிதோறும் பட்ட துயரம் நசிக்கத்தக்க குடீசகம் பகூதகம் ஹம்சம் பரம ஹம்சம் என நான்குவகையாகும், விட்டகலுந் துறவுக்கு விராகங்கா ரணமன்றி வேடமன்றே (எ-து)—பந்தத்தைவிட்டு நீங்கத்தக்க சந்நியாசத்துக்கு நிராசை காரணமே யல்லாமல் வேஷங் காரணமல்லவே, (எ-று).

ஆசை நீக்கத்துக்குச் சந்நியாசவேட மடையாளம்; அது நீங்காவிடத்து வேடத்தாற் பயனென்னை? அது பெருமைக்கும் உணவுக்குமன்றே? மிகக்கற்றுச் சந்நியாசத்தை நிலைநிறுத்துவதாற் பயனென்னை? இன்றென்பது தோன்ற 'துறவுக்கு விராகங் காரணமன்றி வேடமன்றே' என்ருர்.

(க-து.) சந்நியாசம் நான்குவகைக்கும் பெயரினையவென்பது. இங்ஙனங் கூறியது விராகத்தை நோக்கற்கு. விராகமில்லார் வேடம் பசையற்றதென்க.

159 - கவி. அ - கை.

[அந்த விராகம் மூன்றுவகையாமென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதரமு மெனமூன்று வகைவி ராகம்,
வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவரும் விராக
மந்த, மிந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென்
பார்க, ளந்தணனார் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி
டாயே.

(இ-ள்.) மந்தமுந்தீ விரமுந்தீ விரதாமு மெனமூன்று வகைவி ராகம் (எ-து)—மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் என விராகம் மூன்று வகைப்படும், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்துவரும் விராகமந்தம் (எ-து)—மிகக்கொடிய துயரம் நேரிட்டபோது குடும்பத்தை வெறுத்துவிடற் கெழும் விராகம் மந்தமெனவும், இந்தவுட லளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடறீ விரமென் பார்கள் (எ-து)—இத்தேகமுள்ளவளவும் மனைவி தனமாதிகள் வேண்டா மென்று அவற்றை விட்டகலல் தீவிரமெனவும், அந்தணனார் மித்தையென விடலதுதீ விரதரமா மறிந்தி டாயே (எ-து)—பிரமனது உலகமாகிய பிரமலோகத்தை மித்தையெனக்கண்டு கையற விட்டுவிடுநிலை யாதோ அது தீவிரதரமெனவுமாம்; இதனை நீ தெரிந்துகொள்ளுதி, (எ-று).

குடும்பத்தில் தோடதிருஷ்டியெழலாகிய விராகம் மந்தம்; இதுகாரணமாக மனைவியாதிகளை யொருங்கேவிட்டகலலாகிய விராகம் தீவிரம் ; ஒருங்கேவிடல் காரணமாக ஞானகாண்டத்தை யனுட்டிக்கவேண்டிப் பிரமலோகத்தி லெழுந் தோடதிருஷ்டியாகிய விராகம் தீவிரதாம் என்க. வெறுத்துவரும் விராகமென்றது வெறுத்துக்கொண்டுவரும் விராகத்தை. 'வெந்துயரம் வரும்பொழுது' எனவே, வாராதபோது விராகந்தோன்றற் கிடமின்றாமென்பதாயிற்று; இடமின்றாகவே, மந்தம் தீவிரம் தீவிரதாமென்னும் பெயர் வருதற் கிடமென்னை? இன்றாகவே, அறத்துறையொன்றாகிய துறவறமென்பதேயில்லை; இல்லையாகவே, ஞானநூலென்ப தெற்றிற்கெனப் பெற்றாம்.

(க-து.) நிராசையே துறவென்பது. வேடமும் அஃதுண்டாயிற் சிறக்கும்.()

160 - கவி. அ - கை.

[அம் மூன்றுவகையில் மந்தமுந் தீவிரமு மினையவென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்தி டாதே,
தீவிரத்திற் குடீசகமும் பகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்க ளுண்டாந்,

தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்க ளெங்கு, மேவி நடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குபகூ தகமுமென விதித்தார் மேலோர்.

(இ-ள்.) பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்தி டாதே (எ-து)—கொடிய மந்த விராகத்தைச் சார்ந்த சந்நியாச நிலைகளிலொன்றேனும் பலிக்கமாட்டாது, தீவிரத்திற் குடீசகமும் பகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்க ளுண்டாம் (எ-து)—தீவிர விராகத்தில் குடீசகம் பகூதகமென விரண்டு பாகுபாடுகளுள, தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமும் (எ-து)—அவற்றுள் கொஞ்சதூரந் தாவி நடக்க வலியில்லாதவர்க்குக் குடீசகமெனவும், சகங்க ளெங்கு மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குபகூ தகமுமென விதித்தார் மேலோர் (எ-து)—உலகி லெத்தேசத்தின்கண்ணுஞ் சென்று அப்பாலப்பால் தாவிநடக்க வலியுள்ளவர்க்குப் பகூதகமெனவும் பெயர் விதித்தன ரறிவிற்சிறந்த சத்துக்கள், (எ-று).

மந்தம், விராகம்போற் சொல்லாலும் அபிநயத்தாலுங் காண்டலேயன்றி வேறின்மையின், அதனையுடையாரைக் காண்பா ரவரை மெய்யரென நம்பிவிடுவர் ; அதனு லவர் கரவிற் போக நுகர்தற் கிடமுண்டாம் ; இது பற்றிப் 'பாவி மந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்களொன்றும் பலித்திடாது' என்றார். மீண்டும் மவ்வூர்களிற் செல்லாவண்ணந் தினமொன்றிற் கேழூர் சுற்றலென்னும் விதியிருப்பதாற் 'சகங்க ளெங்கு மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க்குப் பகூதகம்' எனவும், அங்ஙன நடக்கத் திடமற்றவர்க்குக் 'குடீசகம்' எனவும் பெயர் வந்தமை காண்க. இங்ஙனஞ் சுற்றல் பற்றனுகாமைக்கு.

(க-து.) மந்தவிராக சந்நியாசங்கள் பயனில்லையெனவும், தீவிரவிராகப் பாகுபாடாகிய விரண்டுவித சந்நியாசங்க ளிவையெனவும் கூறியவாறும்.

161 - கவி. அ - கை.

[தீவிரதர விராகப் பாகுபாடாகிய விரண்டுவித சந்நியாச நிலைகள் இனையவென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்றும் பரமாம்ச னென்றுஞ் சொல்வார், வருமம்ச னுக்குமுத்தி சத்திபலோ கத்தன்றி வாரா தென்பார், பரமாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்கு மென்பார், திரமருவும் பரமாம்சன் றானுமிரு வகையாகுஞ் செப்பக் கேளாய்.

(இ-ள்.) இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்றும் பரமாம்ச னென்றுஞ் சொல்வார் (எ-து)—தீவிரதரம் இருவகைப்படும் ; அங்ஙனமாய தீவிரதரத்தும் அவ்விரு வகையையும் அம்சனென்றும் பரமாம்சனென்றுஞ் சத்துக்கள் சொல்வார்கள், வருமம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி வாராதென்பார் (எ-து)

சந்நியாசவிதி வழுவாது நடந்துவரும் அம்ச சந்நியாசிக்கு மோட்சமானது பிரமன் வசிக்குஞ் சத்தியலோகத் தெய்தின லன்றி யிம்மையில் வாராதென்று சொல்வார்கள், பரமாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்குமென்பார்(எ-து.)-பரமாம்சனுக்கு மோட்சமானது இம்மையிற்றனே ஞானத்தாற் கிடைக்குமென்று சொல்வார்கள், திரமருவும் பரமாம்சன் றனுமிருவகையாகுஞ் செப்பக் கேளாய் (எ-து)—நிலைபெற்ற பரமாம்ச சந்நியாசியும் இருவகைப்படுவன்; அவ்விருவகையை யாஞ் சொல்லக் கேளுதி, (எ-று).

'வரும்' என்பதனால், சந்நியாச நூல்களின் விதி வழுவாது நடந்துவரும் என்றாம்.

(க-து.) தீவிரதரத்தி னிருவகைச் சந்நியாச நிலைக ளினைய வென்பது. 161

162 - கவி. அ - கை.

[பரமாம்ச மிருவகையா மெனலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவ ரிற்சிஞ் ஞாசு,
மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் முப்பூமி யுண்டாக்கும் விவேகி யானே
ன், சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய
மேலோ, னஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகையா மதுவுங்
கேளாய்.

(இ-ள்.) சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவரில் (எ-து)—மேற் பரமாம்ச சந்நியாசி யிருவகை யாவனென்றார். அவை சிஞ்ஞாசென வும் சுஞ்ஞானவா னெனவும் பெயரன; அப்பெயரையுடைய சந்நியாசிகளிருவரில், சிஞ்ஞாசு மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் முப்பூமி யுண்டாக்கும் விவேகி யானேன் (எ-து)—சிஞ்ஞாசென்போன் மெய்ஞ்ஞான பூமி யேழனுள் முதலிலுள்ள மூன்று பூமியை யுண்டாக்குகின்ற விவேக வடிவானவன், சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூயமேலோன் (எ-து)—சுஞ்ஞானவா னென்பவன் சீவன்முத்தி நிலையை யடைந்த பரிசுத்த நெறியிற் சிறந்தவன், அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிருவகையா மதுவுங் கேளாய் (எ-து)—அஞ்ஞான நீங்கத்தக்க அந்தச் சிஞ்ஞாசென்போனும் இருவகையாவன்; அதனையும் யாங்கூறக் கேளுதி, (எ-று).

சுஞ்ஞானவா னென்பது ஞானவா னென்றிருத்தல் முதற் குறை. சிஞ்ஞாசும் என்பதிலும்மை எதிரது தழீஇய வெச்சவும்மை.

(க-து.) பரமாம்சனது இருவகைச் சந்நியாசநிலை யினைய வென்பது. 162

163 - கவி. அ - கை.

[சிஞ்ஞாசுவின் இருவகை நிலையும் இனையவென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர் பரம ஞான,
மந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞான,
மிந்தவகை சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுங்கண் டிருந்து மைந்தா,
சிந்தனையின் மயக்கமென்ன சுருதியுத்தி யனுபவத்தாற் றெளிந்தி
டாயே.

(இ-ள்.) பந்தமனை துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர் பரமஞானம் (எ-து)—சிலர் பந்தத்துக்கு இடமாயுள்ள மனைவியாதிகளைத் துறந்துவிட்டுச் சந்நியாசிகளாயிருந்து பிரஹ்ம ஞானத்தை யடைவார்கள், அந்தணர்மன் னவர் வணிகர் சூத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞானம் (எ-து)—சிலர் பிராமணரா யும் அரசராயும் வைசியராயும் சூத்திரராயுமிருந்து உண்மை ஞானத்தை யடை வார்கள், இந்தவகை சாத்திரத்து முலகத்து நடப்பதுங்கண் டிருந்து மைந்தா (எ-து)—சற்புத்திரா! இவ்வண்ணஞ் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட் டிருப்பதை யும் உலகத்திற் சாதாரணமாக நடைபெற்றுவருவதையும் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டிருந்தும், சிந்தனையின் மயக்கமென்ன சுருதியுத்தி யனுபவத்தாற் றெளிந் தி டாயே (எ-து)—மனதி லின்னு மைய மென்ன யுளது? உளதேல் அதனை யும் இவ்வண்ணஞ் சுருதி யுத்தி அனுபவத்தால் விசாரித்துத் தெளிதி, (எ-று).

சாத்திரம் சுருதிப்பிரமாணம்; உலகத்து நடப்பது பிரத்தியட்சப் பிரமாணம். சிஞ்ஞாசென்பவ னிருவகைநிலை இல்லறமும் துறவறமுமாம். இச்செய்யுளின் முதலடியால் துறவறமும் இரண்டாமடியா லில்லறமுங் காணப் படும்.

(க-து.) சிஞ்ஞாசுவினிலை யில்லறமும் துறவறமுமா மென்பது. இதனால், இல்லறத்திலேனுந் துறவறத்திலேனும் ஞான மடையலா மென்பதாயிற்று. இவ்விரண்டறத்தும் பலரென்னது சிலரென்றது விராகத்தைக் காட்டற் கென்க. 163

164 - கவி. அ - கை.

[முன்னர் வித்தியாநந்தத்தைப்பற்றி 164-வது கவி முதல் 177-வது கவி வரையானுஞ் சொல்லுது மென்றனமே; அதனை இக்கவிமுதல் 14 கவிவரையானும் விளக்குவாமென்று அகம் பிரஹ்ம மென்பதில் அகமென்பது நான்; பிரஹ்மமென் பது சிவம்; இவ்விருவகையும் ஞானத்தை யன்றி யின்மையின், நானே சிவமெனலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம்
பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரம்மா வதுவு நானே

பிறந்தது நானன் றாகிற் பிரமமென் றந்த நானே
பிறந்தது மிறந்த தந்தப் பிரமமா நானே நானே.

(இ-ள்.) பிறந்ததுண் டாகு லன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம் (எ-து)—நானென்னும் பொருள் யாதோ அது பிறந்ததுண்டாயிருக்குமாகு லல்லவா? பிறகு சாவதென்பதும் உண்டாயிருக்கலாம்; நானெனலைப் பற்றி யிதுகாறுங் கூறிவந்ததில் அவை அதற்கில்லாமையின், பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமா வதுவுநானே (எ-து)—என்னைப்போலப் பிறந்ததே யில் லையென்னத்தக்க பிரஹ்மமென்பதும் நானேயாம், பிறந்தது நானன் றாகிற் பிரமமென் றந்த நானே (எ-று)—பிறந்ததென்பது நானல்லதாயின் நானே பிரஹ்ம மென்றது மந்த நான்தான், பிறந்தது மிறந்த தந்தப் பிரமமா நானே நானே (எ-து)—ஆயின் பிறந்ததுபோலும் இறந்ததுபோலுங் காணப்படுவ தும் அந்தப் பிரமமாகிய நானே; நானலது வேறுளதோ; இல்லையே, (எ-று).

நானேயென்பதி லேகார மீற்றசை. நானென்னும் பொருள் பிறந்தா லன்றோ சாகலாம்; இல்லையே. அதுபோலப் பிரஹ்மமென்னும் பொருளும் பிறந்தாலன்றோ சாகலாம்; இல்லையே. பொருளொன்று சொல் லிரண்டு; அப்போது ஒருபொருள் குறித்த பலசொல்; ஆகவே, எவ்வா றிரண்டென் னலாம்? அந்த வொருபொருளாவது ஞானம். ஆயின், சிற்றறிவு பேரறிவென் னற் கியைவானேன்? அவ்வாறியைவது உபாதிகுணங்களையே யறிவாகக் கோடலினானும், அவ் வுபாதி குணங்கள் சமஷ்டி வியஷ்டிகளாகக் காண்டலி னானும், இவற்றைப் பற்றிய விசாரஞ் சற்று மில்லாமையினானும், பிறர் சொல் லினுங் கல்விச்செருக்கா லெனக்குத் தெரியாதாவென்னும் அகம் குன்றாமையி னானும், இஃதென்று மாதலினானுமென்க. சமஷ்டி வியஷ்டிகளாகக் காணப் பட்டுள்ள உபாதிகுணங்கள் ஞானத்தின் பிரதிபலனமே யன்றி ஞானமல்ல. ஆதலின், ஞானத்தைத் தவிர உயிர் பர மிரண்டுமில்லை. இதற்குதாரணம்: "விண்ணுருவ மீசனென்பார் வேற்றுருவஞ் சீவனென்பார், கண்ணு மிரவியும்போற் காணென்பார்-திண்ணமதாய், அத்துவித மாகா தவையிரண்டு மாகாத, சித்துருவந் தானே சிவம்" என்பதனாற் காண்க. சித்தெனலும், ஞானமெனலு மொருபொருட்கிளவியாம். நானெனக் கொள்ளாத பரமு மில்லை; உயிருமில்லை; அங்ஙனங் கொள்வது உபாதிகுணமன்று; இவ்விரண்டு மொரு முதலன்று; அந்த முதல் அறிவை யன்றி யில்லை. ஆதலின் நானே பிரஹ்மமெனப்படும். இவ்விருவகையாக நானெனல் அறிவாதலால், நானே பிரஹ்மம் பிரஹ்மமே நானெனற் கிழுக்கென்னை? இன்னும் பிறப்பிறப்புகள் உபாதிகட்கன்றி அறிவுக்கெனச் சுருதி யுத்தி யனுபவம் யாதானு முளதோ? இல்லையே. இதனானு முணர்க; "உடலுதித்தல் யோனி யுயிருதித்த லெங்கே, உடலுயிர் சித்துசடமொன்றோ" அன்றே என்பதனானுங் காண்க. இவற்றையு முணராது மறுத்த லென்னுணர்வு? அந்தர்முகநோக்கிற் குடன்படாதார்க்

கென்சொல்லினு மென்பயன்? பிரஹ்மமாவது நானேயென்ஞது 'பிரமமா வதுவும்' என உம்மை கொடுத்ததனுலன்றே, நானென்னும் பொருள் பிறந் தாலன்றே இறக்கலாம் என உரைகொண்டாம். இங்ஙனமாதலைப் பற்றிப் 'பிறந்ததே யில்லை யென்னும் பிரமமாவதுவு நானே' எனவும், அதுபோலப் பிறந்ததும் நானென்னும் பொருளன்றுதலின் நானே பிரஹ்மமெனக் கொண் டதும் அந்த நானே யென்பது தோன்றப் 'பிறந்தது நானன்றுகிற் பிரம மென் றந்த நானே' எனவும், இறந்தது மென்றவும்மை தொக்கது. பிறந்தது போலவும் இறந்ததுபோலவுங் காணப்படுதல் நானுகையால், 'பிறந்தது மிறந்த தந்தப் பிரமமாநானேநான்' எனவுங் கூறினர். பிரமநானே நானேயென்ஞது 'பிரமமா நானே நானே' என்றது, நானே பிரஹ்மம், பிரஹ்மமே நானென்னு மைக்கியங்காட்டற் கென்க. அறிவே பாமு முயிருமெனற் குதாரணம்: வேதா ந்த சூடாமணி "இகலிலா வறிவுமாத்திரமாகி நின்ற விலக்கியமாம் பிரமகூடத் தவுயிர் கொள்ளில், புகரிலா வதுவிதுவே யிதுவதுவே யென்னப் பொருந்து தா தான்மியம்வந் துறுமெனவேயறிக" என்பதனுற் காண்க. உற்றுக்காணு துழி மதி மேகங்களி னுழைந்து நுழைந்து செல்வதுபோலவும், கண்டுழி யங்ங னஞ் செல்லாது நிலையுறுவதுபோலவுங் காணப்படுமாறு போன்று, தெளியா துழி ஆன்மாவாகிய நானென லுடல்தோறும் நுழைந்து நுழைந்து பிறப்பது போலவும், இறப்பதுபோலவும், தெளிந்துழி யங்ஙனஞ் செல்லாது நிலையுறு வது போலவுங் காண்பதென்னை? ஆதலின் இங்ஙனங் கூறினுரென்க.

(க-து.) இது வித்தையாநந்த மாதலினுனும், இந்த வித்தையைத் தவிர உயிர் பர மின்றுதலினுனும், ஏக மென்றுரென்பது. அனைத்தும் நானுவது மன்றி யெனப்பொருடரலின் 'பிரமமாவதுவும்' என்ற வும்மை யிறந்தது தழீஇய வெச்ச வும்மை. பிரமமா நானேயென்ப துருவகம். பிரஹ்மமாகிய நானே யன்றி நானென்பது வேறின்றெனத் தோன்ற ஈற்றில் 'நானே' என்றுர். ஆதலின் இது பொருந்தும். 164

165 - கவி. அ - கை.

[ஞானத்தைத் தவிரப் பிரஹ்ம மில்லாவாறுபோல, ஞானத்தையன்றி ஆன்மாவின்றென இக்கவியிற் கூறுகின்றுர்.]

நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்று
ஞனென்ப தேது பின்னை நம்முடை புந்தி யென்னிற்
றுனது மயக்கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி
ஞனென நிறைந்தி ருந்த ஞானமா நானே நானே.

(இ-ள்.) நானென்ற பிரம மான நானேநா னறியே னென்றுல் (எ-து)— நானெனத்தக்க பிரஹ்மமாகிய யானே யென்னையா னறிகிலனென்று வரு மாயின், நானென்ப தேது பின்னை நம்முடை புந்தி யென்னில் (எ-து)—அப்

போது நானென்பது யாது? அதற்கு உத்தரமாகப் பின்னர் நமது புத்தி யெனக்கூறின், தானது மயக்கந் தன்னிற் சாருமே சாவா தாகில் (எ-து)— தானே யந்தப் பிராந்தியாதலால் தன்னிடத்திலேயே நசிக்குமே; நசியா விடில், நானென நிறைந்திருந்த ஞானமா நானே நானே (எ-து)—அப் போது நானாக வெங்கணு மொருபடித்தாக வியாபித்துநின்ற ஞானமாகிய நானெனலே நானாக முடியும், (எ-று).

நானே யென்பதி லேகார மீற்றசை. நானாகிய பிரஹ்மம், அந்தப் பிரஹ்மமாகிய நானென அபேதங்காட்ட வந்தவராதலின் 'நானென்ற பிரமமான நானே' எனவும், அங்ஙனம் அபேதமான நானே யென்னையா னறிகிலனென் பார் 'நானே நானறியேன்' எனவும், என்னை யானறிகிலனென்பது மூடம்; அது தன்னைவிட வேறன்றாதலின், தன்னி னசிக்குமேயென்பார் 'மயக்கந் தன்னிற் சாருமே' எனவும், மயக்கம் விகற்பமாதலால் தானாகாது; எங்ஙனந் தன்னில் சாருமென்பார் 'சாவாதாகில்' எனவும், நசியாதிருத்தற்கு வேறிட மின்மையி னசிக்குமென்பது தோன்ற 'நானென நிறைந்திருந்த ஞானம்' எனவும், அந்த ஞானத்தைத்தவிர நானென லின்மையின் 'ஞானமா நானே நான்' எனவுங் கூறினார்.

(க-து.) ஞானமே பிரஹ்மமும் நானுமாதலின், ஏகமாயிற்றென்பது. அறிவையன்றிப் பிரஹ்மமெனலும், கூடஸ்தனெனலுஞ் சொன்மாத்திரமும் தோற்றன் மாத்திரமு மாதலாற் கற்பிதமெனக் குறிக்க இங்ஙனங் கூறினா ரென்க. அறிவையன்றி உயிர்பரமென வில்லையென வெங்கே விளங்கிற்றோ, அங்கே யதுவே யாநந்தமாதலன்றி வேறின்மையின் வித்தையாநந்த மெனத் தானே யமையப்பெற்றாம். இஃதனுபவமொழி. நம்முடையவென் பது நம்முடையென்றாயது தொகுத்தல் விகாரம். 'நானென்ற பிரமம்' 'பிரமமான நான்' என்னு மிரண்டும் இருபெய ரொட்டுப் பண்புத் தொகை யெனில், உருபு விரிந்திருப்பதால் அது கூடாது. உருவகமெனலமையும்; உவமான உவமேய பேதஞ் சற்றுமின்மையின், என்னை? "உவமையும் பொருளும் வேற்றுமை யொழிவித், தொன்றெனை மாட்டினஃ துருவக மாகும்'' என்றாராகலின். 165

166 - கவி. அ - கை.

[அறிவே ஆன்மாவாதலி னவ்வான்மாவே பரிபூரணமும், ஆநந் தமுமாமெனலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நிறைந்தவா றெந்த வாறு நிலைதெரிந் திலனென் றாயே
லறிந்ததாஞ் சுழுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகும்

குறைந்ததுக் காநந் தந்தான் குவலயந் தன்னி லில்லை
நிறைந்ததே யிந்த வாத்மா நிதானமிவ் வறிவு தானே.

(இ-ள்.) நிறைந்தவா றெந்தவாறு நிலைதெரிந் திலனென்றுயேல் (எ-து)—யான் பரிபூரணமாயவாறு எவ்வாறு? அந்நிலையை யென்பாற் கண்டிலனெனக் கூறுவையாயின், அறிந்ததாஞ் சுழுத்திதன்னி லாநந்தமதுவே யாகும் (எ-து)—அறிந்துகொண்டிருப்பதாகிய நனவிற் சுழுத்தியிலிருப்பதாநந்தமாதலின் அவ்வாநந்தமே பரிபூரணமாம், குறைந்ததுக் காநந்தந் தான் குவலயந்தன்னிலில்லை (எ-து)—ஆபி னேகதேசமாகிய சுகதுக்கமோ நீ பூமியிலிருந்தும் அவையுனக்கில்லை, நிறைந்ததே யிந்த வாத்மா நிதானமிவ் வறிவுதானே (உ-து)—ஆதலா லிவ்வான்மாவே பரிபூரணம்; அப்பரிபூரணமே இந்தவறிவு, (எ-று).

நிதானம்—சாய்வின்மை; எனவே, குறைவின்மையாயிற்று; ஆகவே, பரிபூரணமெனக்கொண்டாம். சுழுத்தியென்னுது 'அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி' என்றமையின், அஃது அறிந்துகொண் டிருப்பதாகிய சுழுத்தியென்பதாயிற்று. ஆகவே, மூடசுழுத்தியன்றென விலக்கி நனவிற் சுழுத்தியெனப் பெற்றும். அந்த நனவிற் சுழுத்தி பரிபூரணநந்தமாதலின் 'ஆநந்தமதுவேயாகும்' எனவும், நீ இந்நிலையையுடையை யாதலின் இவ்வுலகிலிருந்தும் உனக்கின்பத் துன்பமில்லை; மற்றவர்களுக் கென்பார் 'குறைந்ததுக் காநந்தந்தான் குவலயந் தன்னிலில்லை' எனவும், விசாரித்துத் தெளியினுந் தெளியாவிடினு மான்மா வியல்பாகவே பரிபூரணனந்தமே யென்பார் 'நிறைந்ததே யிந்த வான்மா' எனவும், அங்ஙனமாய ஆன்மாவும் குறைவின்றி நிறைந்துள்ள விந்தச் சைதன்யமே யென்பார் 'நிதானமிவ் வறிவுதானே' எனவுங் கூறியவாறு காண்க. சில பிரதிகளில் குறைந்ததற் காநந்தந்தா னென்றிருக்கின்றது.

(க-நு.) ஆன்மா வித்தையாநந்தமே யென்றுரென்பது, வித்தையாநந்தத்தினிலைமை யினையதேயென்க. முன்கவியில் 'பிரமமா நான்' என்றது பிரஹ்மமே கூடஸ்தனெனவும், பின்கவியில் 'நானென்ற பிரமம்' என்றது கூடஸ்தனே பிரஹ்மமெனவும் பொருள்படற்கென்க. நானெனல் அறிவு; பிரஹ்மமெனல் சுகம். எனவே, சுகமே யறிவு; அறிவே சுகம் என்பதாயிற்று. ஆகவே, சுகம் வேணடியலைவது உயிர்களறிவாதலால், அலைவையொழித்தற் கிங்ஙனங் கூறினுரெனப் பெற்றும். ஆதிகாரணமெனப் பொருளிருப்பினும், இங்கே நிதானமென்பது குறைவின்மை. 'அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி' என்றதனுல், அறியாத சுழுத்தி குறிக்கப்படுகின்றது. இதிலுமுள்ள சுகப்பெருக்கு ஆன்மாவே யெனக்காட்ட நனவிற் சுழுத்தி கூறினுரென்க. தினசுழுத்தி ஆன்மாவை யன்றி யுளதேல், நனவிற் சுழுத்தியுமிருக்கலாம். 166

167 - கவி அ - கை.

[தனியே யென்னை யான் விசாரிக்குமிடத்தில் வித்தையாநந்தமாகக் கண்டனனென மாணாக்கன் கூறுதலை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

மனத்தினா லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலக மாகு
நினைத்திடி லனேக லோக நிற்பதிவ் வறிவி லன்றோ
வனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே.

(இ-ள்.) மனத்தினா லெண்ணித்தானே வந்ததிவ் வுலகமாகும் (எ-து)—இவ்வுலகமானது மனோ சங்கற்பத்தினால்தானே வந்ததாம்; (எங்ஙன மெனில்), நினைத்திடி லனேகலோக நிற்பதிவ் வறிவிலன்றோ (எ-து)—சுருதிகளாலும் யூகத்தாலும் அனுபவத்தாலும் ஒருங்கே நின்று சிந்திக்குமிடத்தில் இவ்வுலகமாத்திரமன்று; இன்னு மிவைபோல்வனவாகக் கூறப்படும் அனேக லோகங்களும் பதவிகளு மிருப்பது நாமாகிய விவ்வறிவிலல்லவா, அனைத்தையுங் கடந்தப் பாலு மந்தமற் றறிவி தாமென் றெனைத் தனி விசாரித்திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே (எ-து)—இஃதன்றியும் இவ்வறிவிலுள்ள முன்கூறிய அனைத்தையு மொவ்வொன்றாக நேதிகளைந் தவற்றினின்று நீங்கி அவற்றிற்கப்பாலும் யாதுளதென்று என்னைத்தனியாக விசாரிக்குமிடத்தில் முடிவின்றி விளங்காநின்ற விவ்வறிவாகவே யெங்குங் காண்கின்றது; ஆதலின், பரிபூரணமாக வெங்கணு நிறைந்து விளங்குவோன் எனக்கு வேறல்லன்; யானே, (எ-று).

மண்ணாதிகட்குச் சுயம்புவடிவம் யாதெனத் தனித்தனியாகப் பேதவாதம் ஆறானும் அபேதவாதம் ஐந்தானும் ஐந்திரிபறச் சோதிக்குங்கால் யாது மங்ஙனங் காணாது தோற்றன்மாத்திரமாகக் காண்பதென்னை? காண்பதா லதனைச் சுயம்பாகப் பார்ப்பதென்னை ? இவ்விருவகையாய நிலையும் விளைவது மனத்தாலோ, வேறாலோ ? மனத்தாலெனின், அப்போது மனத்தையன்றி உலகம் மெய்போலத் தோற்றுவதும், பொய்போலத் தோற்றுவதும் வேறன்றே; வேறாமெனின், யாதோ விவ்விருகையாகக் காண்பது ? உலகமெனின், விசாரணை முடிவி லுலகமென்னும் நாமரூபமெங்கே ? யாது பொய்யாகக் காணப்படுகின்றது ? நினைவுதா னெனில், உலகம்போல் மெய்யாகக் காணப்படுவதும், பொய்யாகக் காணப்படுவதும், அதனை அவ்வாறுணர்வதும் வேறன்றே; நினைவாகிய மனோசங்கற்பமாதலின், 'மனத்தினா லெண்ணித் தானே வந்ததிவ்வுலகமாகும்' எனவும்; அங்ஙனம் நேதிகளைந்தவிடத் தில்லாமற் போன விவ்வுலகமாதி யனேக லோகங்களு மெங்கேயெனச் சுவானுபவத்தாலாராயும்போது, அனைத்துஞ் சங்கற்பவடிவமாக யானாகிய வறிவிற் கண்டனனென்பான், 'நினைத்திடி லனேகலோக நிற்பதிவ் வறிவிலன்றோ' எனவும்,

அங்ஙனஞ் சங்கற்பவடிவமாக அவை யெங்ஙன மிருக்கின்றனவெனத் தனித் தனி யொவ்வொன்ருக ஆராயுமிடத்தும், அப்பாற் கடந்து ஆராயு மிடத் தும் இவ்வறிவாகவே யனைத்து முடிகின்றனவாதலின், 'அனைத்தையுங் கடந் தப்பாலு மந்தமற் றறிவிதாம்' எனவும், சமஸ்தமு மறிவாகமுடியும்போது யானு ரெனத் தனித்துநின் றென்னை விசாரிப்புழி அகண்டபரிபூரணமாகிய இவ் வறிவைத் தவிர வில்லையாக முடிதலின், 'எனைத்தனி விசாரித்திட்டா லேக மாய் நிறைந்தோனுனே' எனவுங் கூறினனென்க.

(க-து.) அறிவே யானெனத் தெரிவிக்க இங்ஙனங் கூறினனென்பது. இதுவும் வித்தையாநந்த மென்க. 167

168 - கவி. அ - கை.

[என்னைத் தவிரக் கற்பிதங்க ளில்லாவிடத்து யான் எங்ஙனம் பரிபூரணமாக விளங்குவதெனின், மூன்றவஸ்தாவயத்தாகாது அறிவாக விளங்கின், நீ அங்ஙனமாவையென இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

அந்தவா றிருந்து கொண்டே யானந்த மனுப விக்க
வெந்தவா றிருந்து கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னி
லிந்தமூன் றவத்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கி
லந்தவா றிருந்து நீயு மானந்த மடைய லாமே.

(இ-ள்.) அந்தவா றிருந்து கொண்டே யானந்த மனுபவிக்க (எ-து) — என்னைத் தவிரச் சங்கற்பங்க ளில்லாவிடத்து அங்ஙனஞ் சங்கற்பமயமாக நின்றுகொண்டு யானெங்ஙனம் ஆன்மாநந்தத்தைப் பரிபூரணமாக வனுபவிப் பது? கூடாமையால், எந்தவா றிருந்துகொண்டா லெனக்கிது தெரியு மென்னில் (எ - து)—யானெவ்வண்ணமாய நிலையினின்றுகொண்டா லெனக் கிந்தப் பரிபூரணமாயநிலை விளங்குமெனக் கேட்பையாயின், இந்தமூன் றவத்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்தி நீக்கில் (எ - து)— இந்த மூன்றவத் தையிலும் உதிக்கும் மனோவிருத்தியைத் தனது சொரூபமாகக் கண்டு நீக்கினு லப்போது அஃது உனக்கு விளங்கும், (ஆதலின்), அந்தவா றிருந்துநீயு மானந்த மடையலாமே (எ-து)—நீயும் அவ்வண்ணமாக விருந்து அந்தப் பரி பூரணுனந்தத்தை யனுபவிக்கலாமே; இதிலையமென்னை, (எ - று).

அவஸ்தாத்திரயமும் விர்த்தித்திரயமும் தனது ஞப்தி ஸ்புரிப்பை யன்றி யில்லையெனக் காணத் தாமே தனது ஞப்தியாகக் கரையும்; கரைந்தவா றிருக்கவேண்டும்; இருக்கின், பரிபூரணுனந்தோதயமாம்; அவ்வுதயமே நீ யாதலினும், உன்னையன்றி யில்லாமையினும், அது நீ யாவை யென்பார் 'இந்த மூன்றவத்தை தம்மு ளெழுந்திடும் விருத்திநீக்கி லந்தவாறிருந்து நீயு மானந்தமடையலாமே' என்ருர். அவ்வாறிருந்தோரெல்லா மானந்த முடைந்

தாற்போல, நீயு மானந்த மடையலா மென்ருராகலின், நீயு மென்பதிலும்மை இறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மை. விருத்தி நீக்கம் - அது சிற்பிரகாசமாகக் கரைதல். எனவே, அது வித்தையாநந்தமெனக் குறிப்பிக்கப்பெற்ரும்.

(க-து.) சிற்பிரகாசமாகக் காணி லங்ஙனே விருத்தி யதுவாகக் கரைய நீ யதுவாவை யென்பது. வேறு உபாய மெங்கனு மின்றென்க. விருத்திக ளுன்னையன்றி யில்லையாயினும் உனது சிற்பிரகாசமாகக் காணின், நீயே பரி பூரணனந்தமாவை யென்க. 168

169 - கவி. அ - கை.

[வாசனவிருத்திகளைக் களைவ தெவ்வாறென்ற வினவுக்கு விடை இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

வாதன வயத்தி னலே வருகிற விருத்தி யெல்லா
மேதினு லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யின்
போதமா மிராசன் ருனப் புந்தியைப் புலன்க ளெல்லாந்
தாதரா யிருக்கப் பெற்ருற் சகலமு மடங்குந் தானே.

(இ-ள்.) வாதன வயத்தினலே வருகிறவிருத்தியெல்லா மேதினலடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செய்யின் (எ-து)—பூர்வவாசனை காரணமாக வருகின்ற மனேவிருத்தி யனைத்தையும் யாது காரணமாக அடக்கல்கூடுமென் றென்னை விசாரிப்பையாயின், போதமா மிராசன்ருனப் புந்தியைப்புலன்க ளெல்லாந் தாதரா யிருக்கப்பெற்ருற் சகலமு மடங்குந்தானே (எ-து)— அறிவை யரசனக்கி அவ்வரசனே தானகிப் புத்தி முதலிய வகக்கரண புறக் கரணங்க ளனைத்தையும் அடிமைகளாக்கின் இக்கரணங்களெல்லாந் தலையெ டுக்கா தடங்கும், (எ-று).

முன்னனுபவித்த பிரியங்காரணமாக வெழும் மனேவிருத்தியை 'வாதன வயத்தினலே வருகிற விருத்தி' எனவும், தானகிய ஞானப்பிரகாசத்தைத் தலையாகக்கொள்ள, ஏனைய விருவகைக் கரணங்களு மென்செய்யும்? அடங் குமாதலின், 'போதமா மிராசன்ருனப் புந்தியைப் புலன்களெல்லாந் தாத ராயிருக்கப்பெற்ருற் சகலமு மடங்குந்தானே' எனவுங் கூறியவாறுகாண்க. அரசனுக்கினை செல்லுவதிலும், அரசனே செல்லிற் குடிகள் நடுங்கும்; இது பற்றி இங்ஙனங் கூறினரென்க.

(க-து.) வாசனவிருத்திகளை யடக்கு முபாய மினையதென்பது. போத மா மிராசனக்கி எனவும், புத்தியைம்புலன்களெல்லாம் எனவும் சில பிரதி களி லுண்டு. 169

170 - கவி. அ - கை.

[விருத்திகளை யடக்க விங்ஙனம் வலியின்றிய விடத்தில் மற்றிரண் டுபாயத்தாலேனும் அவற்றை யடக்குதியென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

விருத்திக ளடக்க வின்னம் விநோதமாம் யோகத் தாலே
துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும்
கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர மாகும்
பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே.

(இ-ள்.) விருத்திக ளடக்க வின்னம் விநோதமாம் யோகத் தாலே துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்கி னிற்கும் (எ-து)—விருத்திகளை யடக்குவதற்கு இன்னு முபாயங்களுள; அவற்றுள் ஒன்று உலகத்திற்கு விநோதமாகக் காணப்பட்ட கிரியாயோகமாம்; அது காரணமாக உலைக்களத் தின்கண் துருத்திபோ லூதத்தக்க உசுவாச நிசுவாசமென்னும் மூச்சைத் தக்கமுறைப்படி பிரியங்கொண்டு அடக்கில் விருத்திகள் தாமே நின்றுவிடும், கருத்ததற்கில்லையென்னிற் காரண சரீர மாகும் பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே (எ-து)—அது செய்தற்குச் சற்றுங் கருத் தில்லையாயின் மற்றொன்று கேளுதி; காரணசரீரமாகிய மிகவும் பாரித்துள்ள வொப்பற்ற அவித்தையை மாத்திரம் வேரறப்பிடுங்கிவிடில் அந்தவிருத்திகள் தாமே அடங்கிவிடும், (எ-று).

உபாயங்களுள, அவற்றுளொன்று என்பன இசையெச்சம். பார்ப்பவர்க்குத் தறிபோற்காண்டலின், 'விநோதமாம் யோகத்தால்' எனவும், மூச்சை யடக்கத்தக்காறு அடக்க வுடலந் தறிபோலாம்; ஆகவே, கன்மேந்திரியங்கணிற்கும்; அவைநிற்க,ஞானேந்திரியங்கணிற்கும்; அவைநிற்க, மனமாதியவகக் கரணங்க ளொன்றன்பின் னொன்றாக நிற்கும்; அவைநிற்க, இச்சா ஞானப் பிரயத்தனங்களாகிய விருத்திகள் தாமே நின்றுவிடும். இதுபற்றித் 'துருத்திபோ லூதுமூச்சைச் சுகமுடனடக்கினிற்கும்' எனவும், வித்தை-அறிவு. அவித்தை-அறியாமை. அவித்தையைப் பிடுங்கிடல் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கோடல் தவிர்தல். இங்ஙனஞ்செய்யில் விருத்திகள் தாமே நசிக்குமாதலின், 'காரணசரீரமாகும் பெருத்ததோரவித்தை தன்னைப் பிடுங்கிடிலடங்குந்தானே' எனவும் கூறியவாறுகாண்க. அவித்தையென்னாது பெருத்ததோ ரவித்தையென்றதற் கடைகொடுத்துக் கூறியது அது பிறவிதரற்கு மிக்க வலியுள்ள தெனக் காட்டற்கு. எனவே அது தொன்றுதொட்டென்னும் அநாதியாக வந்ததன்றியிடையில் வந்ததன்றென்பதாயிற்று. இடையில் வந்ததாயின், பிடுங்கிடிலென்னாது பிசைந்திடி லடங்குந்தானே யென்னல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறாமையால், தொன்றுதொட்டு வந்ததென்பதே பொருந்தும். வேரோடெ

னப் பொருள்படநிற்றலின், இங்ஙனங் கூறினரென்க. பிடுங்கிடல் மேலாய ஞானனுஷ்டானத்தா லன்றி யேனைய வனுஷ்டானத்தா லன்றாதலின், இம்மொழி கூறினரென்க.

(க-து.) விருத்திகளை யடக்கற்கு உபாய மினையதென்பது. அவித்தை களைவதிலும் உபாயம் வேறுண்டெனல் லெல்லாம் அறிவீனவசன மென்றுணர்க. கருத்ததற் கில்லையாகும் எனச் சிலபிரதிகளி விருக்கின்றது. 170

171 - கவி. அ - கை.

[காரணசரீரத்தைக் களையுமாறு இங்ஙனமென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென் றோதி
லாரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுன்னிற்
பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்று மென்னுந்
தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு மவித்தை யெங்கே.

(இ-ள்.) காரணசரீரந்தன்னைக் களைவதெவ்வாறென்றோதில் (எ-து)—தன்னைமறந்த மறதியாகிய அறியாமையை வேரோடுகளையுமாறு எங்ஙனமெனக் கேட்பையாயின், ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுன்னில் (எ-து)—வேதம் பொய்சொல்லாது; ஆதலின் அதனது மகாவாக்கியார்த்தத்தை விடாது அகத்திற்கண்டு மனனிக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் விடாது மனனிக்கில், பூரணமாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்றுமென்னுந் தாரணை வந்ததாகிற் றரித்திடு மவித்தையெங்கே (எ-து)—பரிபூரணமாக விளங்குதும்; அங்ஙனம் அங்ஙனம் விளங்கில் புறம்பிலல்லாமல் சகல சராசரங்களும் அண்டாண்ட கோடிகளும் பரிபூரணமான வெனது அகவியாபகத்தில் தானே தோற்றுமென்று சொல்லத்தக்க திடசிந்தை தானேவரும்; அங்ஙனம் வருமாகில் அநாதியாக அறியாது வந்து அகத்தில் தரித்திருக்கிற அவித்தையாகிய காரணசரீர மெப்படி தங்கியிருக்கும், (எ-று).

எம்மதத்தரும் தங்கள் தங்கள் வேதம் பொய்சொல்லா தென்னுமாறு போல இவருஞ்சொன்னால் இதிலென் சிறப்பெனின், திணைபாவிடமாயும் அன்றாயும் நிற்பது எவ்வறிவோ, அவ்வறிவே மெய்ப்பொருளென எம்மதத்தினுண்டு; இதுவே தக்க விடையெனற்கு இடையூறுளதேல் சோதனையாதிகளிற் செல்லில், அவைதாமே விடைதருமென்க. இங்கே மேலென்பது இடம். தோற்றுமென்று எனப் பாடமுமுண்டு. 'பூரணமாகு மென்மேற் புவனங்க டோற்று மென்னுந் தாரணைவந்ததாகிற் றரித்திடுமவித்தை யெங்கே' எனக் கூறியதில் யாது நயமெனின், யாதுஞ் சுயம்பன்றெனத் தெளிந்தவாறு கலங்காது நிற்கின், அப்பிலுப்பென அனைத்துங் கரைந்து சின்மாத்திரமாகும்; அங்ஙனம் ஆதலே, நயமென வுணர்க.

(க - து.) அவித்தியாநாச தந்திர மினையதெனக் கூறியதென்பது. 171.

172 - கவி. அ - கை.

[சர்வமும் தானுயும் அன்ருயும் காண்பது எந்தவறிவோ, அதுவே யானுவதென இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்தி
லெப்படி கூடு மென்னி னென்னைவிட் டொன்று மில்லை
யிப்படி கண்ட வெல்லா மென்மய மென்க னுப்போற்
கற்பித மென்றுந் தானே காண்கின்ற சித்து நானே.

(இ - ள்.) அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகாரத்தி லெப்படி கூடு மென்னின் (எ-து)—இவ்வாருய அனுபவம் அங்ஙனமிருக்க வியவகாரவேளை களிலெல்லாம் மனமலையுமே; அலையும்போது இவ்வனுபவம் எங்ஙனம் வாய்க்குமெனக் கேட்பையாயின், என்னைவிட் டொன்றுமில்லை யிப்படிகண்ட வெல்லா மென்மயம் (எ-து)—வியவகார வேளையி லிங்ஙனம் நாநாவிகார ரூப மாகக் காணப்பட்ட தேகாதிப் பிரபஞ்சமனைத்தும் யானுகிய சிற்பிரகாசத்தை யன்றி யாதொன்று மில்லையெனவும் அவை யெனது சொரூபமாமெனவும், என் கனுப்போற் கற்பிதமென்றுந் தானே காண்கின்ற சித்து நானே (எ-து)—எனது சொப்பனக் காட்சியைப்போற் கற்பனுவடிவமெனவுங் காண்பது யாதோ அதுவே அறிவு, அவ்வறிவே யானெனப்படுவது, (எ-று).

(க - து.) எல்லாமாயும் அல்லவாயும் விளங்குவது அறிவாதலால், அவ் வறிவே யானெனத் தெளிந்துழிக் கலக்க மென்செய்யு மென்பது. 172

173 - கவி. அ - கை.

[சிற்பிரகாசமே யானென விடாது கண்டு பலவிருத்திகள் செய்யினும் அவை தன்னையணுகாவென இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதி ருந்தா
லெத்தனை யெண்ணி னுலு மேதுசெய் தாலு மென்ன
நித்திரை தெளிந்த பின்னர் நிற்கின்ற கனுவைப் போல
வத்தனை யும்பொய் தானே யாநந்த வடிவா நானே.

(இ-ள்.) சித்துநா னிறைந்தோனென்ற திடமற வாதிருந்தா லெத்தனை யெண்ணினுலு மேதுசெய்தாலுமென்ன (எ - து)—யானெனப்படுவது சைதன்யமாதலின் பரிபூரணமாக நிறைந்துள்ளோன் யானே என்னுஞ் சுவானுபவ திடத்தை மறவாதிருக்கப் பெற்ருல் எவ்வெவ் விகற்பமாக வெவ் வெவ்வண்ண நினைக்கினும் பலவேறு விகற்பமாயுள்ள தொழில் செய்யினும் யாது இடையூறு சம்பவிக்கும், நித்திரைதெளிந்தபின்னர் நிற்கின்றகனுவைப்

போல (எ-து.)—உறக்கந் தெளிந்தவுடன் கண்ட சொப்பனம் எங்ஙனங் காணாது நின்றுவிடுமோ அங்ஙனம், அத்தனையும் பொய்தானே யாநந்த வடிவா நானே (எ - து)—தன்னை உள்ளவாறு தரிசிக்கவே அவ்வளவு எண்ணங்களும் கிரியைகளும் பொய்யாகவே முடியும்; முடியவே, சமஸ்தமும் ஆநந்த வடிவமாக விளங்கும்; அவ்வாறாய விளக்கமே யானெனப்படுவதாம், (எ - று).

சிற்பிரகாசம் அன்னியமெனக்காணும் மயக்கந் தானேதவிர்ந்து யானே யென்னும் திடஞானமுண்டாகும்; உண்டாகவே, பரிபூரணநிலை தானே தனக்கு அமையும்; அங்ஙனந் தானாயதை மறவாதிருக்கவேண்டும்; மறவாதிருந்தால், யாது நினைக்கினும் யாது புரியினும் அவற்றாற் சுவானுபவத் தடையெய்தற்கிடம் எங்ஙன மூண்டோவென்பார், 'சித்துநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாதிருந்தா லெத்தனை யெண்ணினாலு மேதுசெய் தாலு மென்ன' எனவும், கனவுகாண்புழி அங்கேகாணும் பிரபஞ்சம் மெய்போலத் தோற்றி விழித்தவுடன் பொய்யாகுமாறுபோன்று, நனவிற்காணும் பிரபஞ்சம் மெய்போலத் தோற்றித் தனது யதார்த்தத்தில் விழித்தவுடன் பொய்யாகத் தோற்றலின், 'நித்திரை தெளிந்தபின்னர் நிற்கின்ற கனாவைப்போல அத்தனையும் பொய்தானே' எனவும், தினசுழுத்தியிற் சகந்தோற்றாமையால் துக்கநிவிர்த்தியும் மக்களாநந்தப் பெருக்கு முண்டாகுமாறுபோன்று, நனவிற் சுழுத்தியில் தேகாதிப் பிரபஞ்சம் தோற்றாமையால் துக்க நிவிர்த்தியும் அறிவாநந்தப் பெருக்குமுண்டா மாகையால், 'ஆனந்தவடிவு' எனவும், அந்த மக்களாநந்தமே தினசுழுத்தியில் நானாக நிற்குமாறுபோன்று, அவ்வறிவானந்தமே நனவிற் சுழுத்தியில் நானாகநிற்றலின் 'ஆநந்தவடிவா நானே' எனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க - து.) சுத்த சைதன்னியமே நானாக விளங்கலை மறவாது வியவகரிக்கில், விருத்திகளிருந்தும் சிதாநந்தமாகக் கரையுமென்பது. நித்திரையுணர்ந்த பின்னர் எனப் பாடமு முண்டு. 173

174 - கவி. - அ - சை.

[என்னை யான் உள்ளவாறு கண்டபடியால் இப்போதுதான் கிருதார்த்தனேனென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னநேக சென்ம
மீனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது
கானலில் வெள்ளம் போலக் கண்டுசற் குருவி னாலே
நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே.

(இ - ள்.) நானென வுடலைத்தானே நம்பினேனநேகசென்மம் (எ - து) — அநேக சென்மமாகத் தேகத்தையே நானெனத் திடமாக நம்பி நாச

மானேன், ஈனராய்ப் பெரியோராகி யிருந்தவையெலாம் (எ-து) — இஃ தன்றியும் பல சென்மங்களிலும் அறிவீனராயும் அறிவிற்சிறந்தவராயும் என்னை யான் கொண்டிருந்த மயக்கங்களையெல்லாம், இப்போது கானலில் வெள் ளம் போலக் கண்டு (எ-து) — கானலிற் றோன்றும் பிரவாகத்தைப்போ லிப்போது ஐயந்திரிபறக்கண்டு, சற்குருவினாலே நானென வென்னைத் தானே நம்பியீ டேறினேனே (எ-து)— சற்குருநாதனருளால் யாது உண்மை வடிவ மெனத் தெளிந்ததோ அதுவே நானெனக் கோடலி லையமின்றாதலின் அங் ஙனமாய என்னையே யானென நம்பிப் பிழைத்தனன், (எ-று).

கானலில் வெள்ளமாவது நடுப்பகலில் கானலின்கண் சூரியகாந்தி ஆற்று வெள்ளம்போற் றோன்றுதலாம். நானென வுடலைக் கோடலும், பெருமை சிறு மைகளுக்கு ஆளாதலும், கானல் வெள்ளம்போற் காண்டலி னிவ்வுவமை வேண்டியவாறாயிற்று. ஐம்பெரும் பூதாம்ச சையோகத்தை யன்றி உடலெ னத் தோற்றற் கிடமின்று; இங்ஙனமாயதை யானெனக்கோடலாதி யிவ்வுவ மையை யேற்றற் கிடையூறென்னை ? கானலையன்றி மெய்யாக வெள்ளமுண் டாயின், தனது விகற்பத்தையன்றி மெய்யாகத் தேகாதி யுண்டாயிருக் கட்டும். அஃது இல்லையெனின், இதுவு மங்ஙனமாகாதோ ? முன்னருடலை நானென நம்பி நம்பி மோசம்போனே னென்றதனால், இப்போதுணர்வை நானெனக் கண்டு கண்டு கிருதார்த்தனானே னென்பது நயமாகக் காணப்பட் டது. இவ் விருவகையியலும் மூடத்தையும் தெளிவையும் காட்ட நின்றன. எனவே, மூடத்தில் தெளிவும் தெளிவில் மூடமும் இல்லாதவாறுபோலத் தானில்லையோ; இருப்பதுபற்றி அப்போது அப்போது அந்தந்தவாகார மானேமென்பதாயிற்று. எங்ஙன மெனில், அப்போது மூடமாயிருந்ததும் நாமே; இப்போது தெளிவானதும் நாமே; ஆதலினையமின்றென்க.

(க-து.) இப்போது வித்தையாநந்தமே யானயவிடத்துக் கிருதார்த் தனானே னென்பது. 174

175. - கவி. அ - கை.

[இவ்வனுபவம் குருவை வியந்து புகழ்தலுக் கிடமாயதை
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன்
நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய ஞானே ஞனுத் தரீயத்தை வீசு கின்றேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன்.

(இ - ள்.) என்னபுண் ணியமோ செய்தே னேதுபாக் கியமோ காணேன் (எ - து)—பூர்வத்தி லென்னபுண்ணியஞ் செய்தேனோ? அதனாலிப்போது கிடைத்த பாக்கியமெத்திறத்தாயதோ? யான் இதனை யுணரவலியிலனாயினன்,

நன்னிலந்தனிலெழுந்த நாரணன் கிருபையாலே (எ-து)—நன்னிலமென்னும் பதியி லடியேனுக்காகக் குருவாக அவதரித்த நாராயணனென்னும் பெயரை யுடைய எனதாசிரியனது அருளினாலே, தன்னிய னானே னானுத் தரீயத்தை வீசுகின்றேன் (எ-து)—கிருதார்த்தனானேன்; அதனா லடியேன் அங்கவஸ்திரத்தை வெற்றிக்கொடியாக வீசுகின்றனன், தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவமாடுகின்றேன் (எ-து)—அங்ஙனங் கிருதார்த்தனாகிய நான் இன்னும் ஆநந்தக் கூத்தாடுகின்றேன், (எ-று).

வெற்றியடைந்தோன் தனது வெற்றிக்கொடியை வீசுமாறுபோன்று, இவருந் தத்துவக்குழாப் பகையைக் கோறலால், 'தன்னியனானேனானுத் தரீயத்தை வீசுகின்றேன்' எனவும், அதனா லானந்த மீக்குறலாற் பரவசமாக, அப்பரவசத்தால் தானே கூத்தாடவரும்; அதனைத் 'தாண்டவ மாடுகின்றேன்' எனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க-து.) அனுபவ மேலீட்டாற் பரவசப்பட்டு ஆநந்தக் கூத்தாடினரென்பது. இது வியந்து புகழ்தல். 175

176 - கவி. அ - கை.

[யானிங்ஙனமாவ னெனத்தான் தாய்தந்தையர் தாண்டவாவென
எனக்குப் பெயரிட்டார் போலுமென அவரை வியந்து
இந்நூலாசிரியர் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தா
னித்தமா டுவன்கா ணென்ற நிலைமுன்ன மேய றிந்த
சத்திய மதனா லன்றோ தாண்டவா வென்ற ழைத்தா
ரத்தனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந் தாமே.

(இ-ள்.) தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிசயத்தால் (எ-து)— இவனுக் குண்மைஞான முதயமாகும்; அங்ஙன முதயமான சந்தோஷத்தினாலும் அது காரணமாக வெழு மதிசயத்தினாலும், நித்தமாடுவன்காணென்ற நிலை முன்னமேயறிந்த (எ-து)—சதாகாலமும் ஆநந்த நடனஞ் செய்துகொண்டிருப்பனென்னும் நிலைமையை முன்னமே தெரிந்துகொண்டார்கள்போலும்; அங்ஙனந் தெரிந்துகொண்ட, சத்தியமதனாலன்றோ தாண்டவாவென்றழைத்தார் (எ-து)—உண்மையினாலன்றோ? என்னைத் தாண்டவாவெனப் பெயரிட்டழைத்தனர், அத்தனை மகிமையுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந்தாமே (எ-து)— அங்ஙன மழைத்தற்கு அவ்வளவு மகிமைவாய்த்தவர்கள் தாய் தந்தையர்களே, (எ-று).

(க-து.) தம்மைத் தாண்டவாவென்றழைத்த தாய்தந்தையரை இந்நூலாசிரியர் வியப்புற்றுக் கூறினாரென்பது. தமதனுபவத்துக்கும் தாய்தந்தையரிட்ட பெயர்க்குஞ் சம்பந்தங்கூறியவாறுகாண்க. இது வியப்புவமையணி. 176

177 - கவி. அ - கை.

[இங்ஙனமாய சுவானுபவத்தை யருளிய சற்குருவை வியந்து வணங்கி இந்நூலாசிரியர் கூறுகின்றார்.]

வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல் வேன்யான்
சிந்தையி லெழுந்து பொங்கிச் செகமெலா நிறைந்து தேக்கி
யந்தமில் லாத தாயிற் றப்படி குருவே தாந்த
மந்திர மருளு மீசன் மலரடி வணங்கி னேனே.

(இ-ள்.) வந்ததோ ரிவ்வா நந்த மகிழ்ச்சியா ருடன்சொல்வேன்யான் (எ-து)—இங்ஙனம் அடியேனுக்குதயமான ஒப்பற்ற நிரதிசயாநந்தமகிழ்ச்சியைக் குருவைத்தவிர யாவருளரென அவர்பாற் சொல்லிக்கொள்வன், சிந்தையி லெழுந்துபொங்கிச் செகமெலாநிறைந்துதேக்கி யந்தமில்லாததாயிற்று (எ-து)—அந்த மகிழ்ச்சி யெனது சிந்தையிலெழுந்து பொங்கிச் சகமுழுவதும் நிறைந்து தேக்கிட்டு முடிவின்றி விளங்குகின்றது, அப்படி குருவேதாந்த மந்திர மருளுமீசன் மலரடிவணங்கினேனே (எ-து)—அங்ஙனமாகக் குருநாதனாக வெழுந்தருளிவந்து வேதாந்த ரகசியத்தை யனுக்கிரகித்த ஏகநாயகனாகிய ஈசனது தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை வணங்கவேண்டியவாறு வணங்கினன், (எ-று).

சொல்லிக்கொள்வதற்கு வேறில்லாமையாற் குருவை வருவித்தாம். வேதாந்தமந்திரம் வேதமுடிவான மகாவாக்கியம் பிரதிபாதிக்கு மைக்கியமுத்தி; எனவே, பதவிமுத்தி யன்றென்பதாயிற்று. ஆகவே, பதவிமுத்தியைப் பிரதிபாதிப்பது கன்மகாண்டமாகிய அற்பசுருதியெனக் கண்டாம். இங்கே அடியென்றது கூடஸ்தப் பிரஹ்ம ஐக்கியங்காட்டு முபயபாதங்களை; வணங்கவேண்டியவாறு வணங்கல் அவற்றை யேகமாக்கவேண்டியவாறாக்கல்.

(க-து.) நவநவமாகச் சுவானுபவ மெய்திய காரணத்தாற் குருவை வணங்காமல் வணங்கினாரென்பது. ஈசனே குருவெனல் மரபு. 177

178 - கவி. அ - கை.

[இந்நூல் விளைவிக்கும் பயனிஃதென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பி னேமே
பத்தியா யிந்த நூலைப் பார்த்தனு பவித்த பேர்க
ணித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன்
முத்தியை யடைந்தி ருந்து முனிவர ராகு வாரே.

(இ-ள்.) வித்தியா நந்த மிந்த விதமென விளம்பினேமே (எ-து)—வித்தியாநந்தமென்பது இன்ன வகையதெனச் சொல்லினம், பத்தியாயிந்த

நூலைப் பார்த்தனுபவித்தபேர்கள் (எ-து)—இந்நூலை மிக்க அன்போடு சிரவண மனனுதிகளைக் கொண்டு ஐயந் திரிபறப் பார்க்க வேண்டியவாறு பார்த்து நிட்டை கூடி அனுபவித்தவர்கள், நித்திய தரும நிட்டை நிலைதனை யறிந்து சீவன் முத்தியை யடைந்திருந்து முனிவராகுவாரே (எ-து)—நித்தமும் விடாது செய்யுந் தர்மமாகிய ஞானநிட்டையின் நிலை யினையதெனச் சுவானுபவத்தா லறிந்து இருவகை முத்தியுள் சீவன் முத்தியை யடைந்து அந்நிலையில் மாறுதிருந்து சிறந்த ரிஷிகளாவார்கள், (எ-று).

நித்திய தருமத்துள் மேலாயது ஞானநிட்டையாதலின், 'நித்தியதரும நிட்டை' என்றார்.

(க-து.) இந்நூலை யுணரவேண்டியவாறு உணர்ந்தோ ரெய்தும் பயன் இனையதென்பது. தருமமெனினும், அறமெனினுமொக்கும்; இஃதொரு பொருட் கிளவி. அறமென்பது தன்னிலையில்தா னகலாதுநிற்றல்; அஃதாவது விவர்த்தம், பரிணமம், ஆரம்பம், உற்பத்தி, விருத்தியென்பவற்றின் தொடர்பின்றி அறிவாகவே விளங்கல். விவர்த்தம் கயிற்றரவு, கானனீர், கனவுலகு போல்வது; பரிணமம் பால் தயிர்போல்வது; ஆரம்பம் பிதாமகன் போல்வது; உற்பத்தி மட்கடம்போல்வது; விருத்தி சித்திரபடம்போல்வது.

(க-து.) இந்நூற் பய னினைய தென்பது. 178

179 - கவி. அ - கை.

[எனதாசிரிய ரிந்நூலை யென்கனவி லெழுந்தருளிவந்து சம்பூரண மாக்கினுரென்று இந்நூலாசிரியர் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆரணப் பொருளாம் வித்தை யாநந்தம் விளங்க வேதுங்
காரணக் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்
பூரண மாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி லத்தி
னாரண குருந மக்கு நவின்றனர் கனவில் வந்தே.

(இ-ள்.) ஆரணப் பொருளாம் வித்தை யாநந்தம் விளங்க வேதுங் காரணக் குறைவி லாமல் (எ-து)—வேதார்த்தமாகிய வித்தையாநந்த மினையதென விளங்க யாதொரு காரணமுங் குறைவில்லாமல், கைவல்யநவநீதத்தைப் பூரண மாக்கவேண்டி (எ-து)—கைவல்யநவநீத மென்னும் இந்நூலை நிறைவேற்ற வேண்டி, பூர்வமா நன்னிலத்தி னாரணகுருநமக்கு நவின்றனர் கனவில்வந்தே (எ-து)—தொன்றுதொட்டுள்ள நன்னிலமென்னும் பதியிலெழுந்தருளிய நாராயணதேசிகரென்போர் கனவி லக்கோலமாகவே வந்து எமக்குத் தெரிவித்தனர், (எ-று).

பிரஞ்ஞானம் - வித்தை; பிரஹ்மம் - ஆநந்தம். எனவே, பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மமென்பது வித்தையாநந்தமென்பதாயிற்று. ஆகவே, அஃது இருக்கு வேதமகாவாக்கியமெனப் பெற்றும். இனிக்கேட்கவேண்டிய சங்கை யாதொன்

றுங் குறைவில்லாம லிந்நூலைப் பூரணமாக்கவென்பார், 'ஏதுங் காரணக்குறை விலாமற் கைவல்ய நவநீதத்தைப் பூரணமாக்கவேண்டி' எனவும், சங்கை சமாதான வடிவமாய் நியாயஞ் சோதனை பொருத்தங்கட் கிடையூறின்றி இந்நூல் நிறைவேற வுணர்த்தியது கனவிலாதலின், 'நவின்றனர் கனவில்வந்தே' எனவுங் கூறியவாறு காண்க.

(க-து.) இந்நூலாசிரியர் நாராயணதேசிகர் எனது கனவி லாசிரியமூர்த்தமாகநின் றிந்நூலை நிறைவேற்றினரென்று கூறினரென்பது. எனவே, யானேபாடவில்லை யென்பது குறிக்கப்பெற்றும்; பெறவே, ஆணவவிழப்பைக் கண்டாம். யோகில்வந்தே எனச் சில பிரதிகளிலுமுண்டு. அங்ஙனங் கொள்ளினும் பொருந்தும். யோகில்வந் தென்பதற்குப்பொருள் ஞானயோகத்தில் வந்து எனக்கொள்க. 179

கைவல்லிய நவநீதம்

உரையுடன் முற்றுப் பெற்றது.

தத்துவவிளக்கப் படலம். கவி - 108.

சந்தேகந்தெளிதல் படலம். கவி - 179.

ஆ - கவி - 287.

1 - கவி. அ - கை.

[இந்நூலாசிரியராகிய தாண்டவராய சுவாமிகள் இந்நூலில் தெரிவித்த அபிப்பிராய மினையதென்பதை அவர் மாணுக்கர் இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

அண்ணறன் னருளி னாலே யகம்புற மின்றி யொன்று
மெண்ணமி லிலக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன
நண்ணின சரீர மாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனைத்துங் காணக் காட்டினன் றண்ட வேசன்.

(இ-ள்.) அண்ணறன் னருளி னாலே யகம்புற மின்றி யொன்றும் (எ-து)—எனது கர்த்தனாகிய ஆசிரியரதனுக்கிரகத்தினா லகமென்பதும் புறமென்பதுமின்றி யேகமாகநிறைந்துள்ள, எண்ணமி லிலக்கி யார்த்தத் தின்பொரு ளதுநா னென்ன (எ-து)—சங்கற்ப ரகிதமான இலக்கியார்த்தத்தின் நயம் அதுவென்னும் பிரஹ்மமும் நானென்னுங்கூடஸ்தனுமெனவும், நண்ணின சரீரமாதி நாதத்தினுபாதியென்றே (எ-து)—இப்போது கிடைத்துள்ள தேகாதிப்பிரபஞ்ச மனைத்தும் மாயாகாரிய வுபாதியெனவும்; கண்ணதாயனைத்துங் காணக் காட்டினன் றண்டவேசன் (எ-து)—இவ்விருவகைத்

தாக நின்றுள்ள வனைத்தும் ஞானக்கண்ணுக விளங்கும்படி அவற்றை யிந்நூலி லையமறத் தெரிவித்தனன்; அவனுரெனில் தாண்டவேச னென்னும் பெய ருடையோன், (எ-று).

எனதாசிரியர் தமதருளா விலக்கியார்த்தமே கூடஸ்தப் பிரஹ்மமெனவும், தேகாதிப் பிரகிருதி யிறுவாக்கிடந்த தத்துவக்குழாங்க ளனைத்தும் மாயா காரியமெனவும், இவ்விருவகையாகக் கூறக்கிடந்துள்ள வனைத்தும் ஞானக் கண்ணுக விளங்கும்படி அதற்கியைந்த அர்த்தங்களைத் தாமியற்றிய விந்நூ லிற் குறைவின்றிக் காட்டினர் தாண்டவேசனென்னு மியற்பெயருடையோ னெனமுடிக்க. 'இலக்கியார்த்தத்தின்பொருளதுநான்' என்றதனுல், அது வென்பது ஈசனெனவும், நானென்பது சீவனெனவும் கூறுதொழிந்தனம். வாச்சியார்த்தமெனி னிங்ஙனங் கூறற்கியையும். கூடஸ்தப்பிரஹ்மம் அகம்புற மற்றதெனற்கும், சங்கற்ப நாசரூபமெனற்கும் 'அகம்புறமின்றி யொன் ரும்' எனவும், 'எண்ணமி விலக்கியார்த்தத் தின்பொருள்' எனவுங் கூறியவாறு காண்க. நானென்னவென்பதும், உபாதியென்றே யென்பது மும்மைத் தொகை. சரீரமாதி நாதத்தினுபாதி யென்னல்-மாயாசகிதம்; இலக்கி யார்த் தத் தின்பொரு ளதுநா னென்னல்-மாயாரகிதம். இங்ஙனமாய சகிதமும் ரகிதமு மிறத்தற்குக் கண்ணதா யனைத்துங் காண வென்னல்-துவிதநாச மெனக் கொள்க. எனவே, இதனினு முடிவில்லையென்பதாயிற்று. ஆகவே, இஃது அத்துவிதத்தையே பிரதிபாதிக்கும் நூலெனப் பெற்ரும்.

(க-து.) அகம்-நான்; பிரஹ்மம்-அது; அனைத்துங் கண்ணதாக் காணல் அஸ்மியென விளக்கினரென்பது. 1

2 - கவி. அ - கை.

[சுவானுபூதிவாய்த்த வினையருக்கே
இந்நூலென இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

வேறு.

ஆன்ற பதமா மூன்றிற்கு மதுநீ யானு யெனும்பொருளிற்
சான்ற துரியா தீதமெனத் தடையற் றிலகொண் சைதன்னிய
மூன்றி யுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்தெத் தடையு மூடறுத்துத்
தோன்றித் தானே தானுவர் துலங்கு மவர்க்கே சுவானுபவம்.

(இ-ள்.) ஆன்ற பதமா மூன்றிற்கு மதுநீ யானு யெனும்பொருளில் (எ-து)—யாவற்றினும் மிகச்சிறந்த தத்துவமசியென்னும் மூன்றுபதத்திற்கும் அர்த்தமாவது அதுநீயானுயென்னும் பொருளாம்; அப்பொருளில், சான்ற துரியா தீதமெனத் தடையற் றிலகொண் சைதன்னியம் (எ-து)—பரிபூரண மாகநிறைந்திருக்கின்ற துரியாதீதமெனப் பெயர்பெற்றுத் தடையின்றி விளங்

குஞ் சொப்பிரகாச வடிவாயுள்ள சைதன்னியத்தை, ஊன்றியுணர்ந்தோர் விகற்பமயக் கொழித்தெத் தடையு மூடறுத்து (எ-து)—யாதோர் விகற்ப சிந்தையு மின்றி யூன்றி யுணர்ந்தோரே பலவாறாக வேறுபட்டுள்ள பிராந்திகளினின்றும் நீங்கி வலியுள்ள எவ்வகைத் தடைகளையுங் கட்டறுத்து, தோன்றித் தானே தானாவர் துலங்கு மவர்க்கே சுவானுபவம் (எ-து)—மாயாரகிதமாகத் தோன்றித் தானே தானாவார்; அங்ஙனந் தானேதானாக விளங்குகின்றவர்க்கே சுவானுபவமெனப்படுவது, (எ-று).

தத்துவமசியென்பதை முப்பதமாக்கி அவற்றின்முடிபொருளாக விளங்குந் துரியாதீத சைதன்னியத்தை நன்குதெளிந்தோரே நிகரின்றித் தோன்றித் தானே தானாவர்; அன்னோருக்கேயன்றிச் சுவானுபவம் ஏனையருக்கன்றென முடிக்க. சான்றவென்பது சால் என்னு முரியடியாகப்பிறந்த பெயரெச்சம். சாலென்பது போதுமென்னும் பொருள்படநிற்றலின், பரிபூரண மென்றாம்.

(க-து.) சுவானுபவம் வாய்த்தல், தானே தானானவர்க்கே யென்பது. 2

3 - கவி. அ - கை.

[நாராயண தேசிக ரடி தொழுபவரும், அவர் கூறிய தீர்ந்த நிலை
யகலாதோரும் எய்தும் பயனினையதென
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தி யாநந்தஞ்
சொன்ன நாரா யணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகளற்றோ
ரின்ன மாணாக் கன்குருவாற் சந்தே கந்தீர்ந் திடுபதத்தே
துன்னி நிறைந்து நின்றோர்க டேய முத்த ராகுவரே.

(இ-ள்.) என்னு மாவாக் கியநான்கு மிசைக்கும் வித்தியாநந்தஞ் சொன்ன நாரா யணன்பாதந் தொழுது துதித்தோர் துகளற்றோர் (எ-து)— இங்ஙன மானார்க்கே சுவானுபவம் விளங்குமென்னும் மகாவாக்கிய நான்கு முணர்த்தும் வித்தியாநந்தநிலை யினையதெனவெடுத்துத் தெரிவித்த நாராயண தேசிகரது உபயபாதங்களை மாறாதுதொழுது வழுத்துவோர் களங்கரகிதராவர், இன்ன மாணாக் கன்குருவாற் சந்தே கந்தீர்ந் திடுபதத்தே (எ-து)—இத்தன்மையனான மாணாக்கன் தனது குருவாற் சந்தேகவிபரீதந் தவிர்ந்த மேலாய நிலையில், துன்னிநிறைந்து நின்றோர்க டேயமுத்தராகுவரே (எ-து)— விடாதழுந்திப் பூரணமாக விளங்கி நிற்போர்கள் பரிசுத்தமான சீவன் முத்தராவர், (எ - று).

இன்னநிலையினோர்க்கே சுவானுபூதி வாய்க்குமென்னும் மகாவாக்கியப் படி வித்தியாநந்த மினையதெனத் தெரித்தருளிய நாராயணதேசிக ரடி தொழுவோர் களங்கரகித ராவரெனவும், இஃதன்றியும் யாவனொருவன் தக்க

மாணுக்கனுக நின்று சற்குருவாற் சந்தேகவிபரீதந் தவிர்த்துக்கொண்டு மேலாய நிலையிலமர்ந்து பூரணமாக நின்ருனே அவனே சீவன் முத்தனுவனெனவும் முடிக்க.

(க-து.) குருபாதந் துதித்தோரும், துரியாதீத பதத்தே நின்ரேருரு மெய்தும் பயனிஃனய தென்பது. 3

4 - கவி. அ - கை.

[இன்னின்னபயன் தோன்ற இந்நூலியற்றப்பட்டதென
இக்கவியிற் கூறுகின்ருர்.]

வேறு.

தத்துவ விளக்கத் தானுஞ் சந்தேகந் தெளித லானு
மொத்திருள் விடாத மாயா வுள்ளிரு ளிரிய வோங்குஞ்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச் செய்துபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியால் வருமை யத்தைப் புரையறத் தெளிவித் தாண்டான்.

(இ-ள்.) தத்துவ விளக்கத் தானுஞ் சந்தேகந் தெளித லானு மொத்து (எ-து)—தத்துவவிளக்கம் சந்தேகந் தெளிதல் என்னு மிவ்விருபடலத்தாலும் பேதியாதிந்நூலே, இருள்விடாத மாயாவுள்ளிருளிரிய வோங்குஞ் சித்ததா மொளி விளங்கச்செய்து (எ-து)—இருள்மயமாக நின்றுள்ள மாயையென்னும் அகவிருளோடவும் யாதினுக்கு மேலீடாக வோங்கி நின்றுள்ள சிற்பிரகாசமெங்கணு மொருபடித்தாக விளங்கவும் பாடலாகச்செய்து, பின் விருத்தி பேதப்புத்தியால் வருமையத்தைப் புரையறத் தெளிவித்தாண்டான் (எ-து)—பின்னர் இது காரணமாகப் பேதபுத்தி விருத்தியால் வந்துகொண்டிருக்குஞ் சந்தேக விபரீதங்களே யாதுமயக்கமுந்தோன்ருது நீக்கித் தெளிவுண்டாக்கி யெம்மை அடிமைகொண்டனன், (எ-று).

தத்துவவிளக்கம் சந்தேகந் தெளிதலென்னு மிவ்விருபடலத்தாலும் பொருளொத்திருக்குமாறு மாயாவிருளோடவும், சிற்பிரகாசம் விளங்கவு மிந்நூலேப் பாடலாகச்செய்து, பின்னர்ப் பேதபுத்திவிருத்தியால் வருமையத்தை யாதொரு சந்தேகமுந் தோன்ருது தெளிவித் தெம்மை யடிமைகொண்டனனென முடிக்க. ஒத்து, செய்து, தெளிவித்து என்னும் விஃனயெச்சங்களே ஆண்டானென்னும் விஃனமுற்ருேடு முடித்துப் பொருள்கொள்க. இக்கவியில்வந்த இருளிரண்டில் முன்னேயது மாயாசொரூபம்; பின்னேயது யாவருள்ளத்திலு மகலாதுநிற்பது. அங்ஙன நிற்பதும் மாயையாதலின், 'மாயாவுள்ளிருள்' என உருவகப்படுத்திஞர். இந்நூலே நன்குணர்ந்தோர்க்குவரும் பயன் இருளிரிதலும், ஒளிவிளங்கலு மென்க.

(க-து.) இன்னின்னபயன் விளேய விந்நூல் செய்தாரென்பது. எந்தெந்த வாதிகளும் இந்நூல் பூர்வபட்ச சித்தாந்தங்களேமாற்றற் கனுபவமின்றியக்கண்

என்செய்வர்? அது கூடாதென்க. அனுபவம் வரின், மாற்றலாமோ! புலி யடிக்கப் புக்கான் அதனைக் கண்டுழிப்போலா மென்க. இந்நூலருமை தெரி யார்போலும் இதனை வைவார். 4

5 - கவி. அ - கை.

[இந்நூலாசிரியரது மகிமையைத் துதித்து
இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

ஆண்டதே சிகனா மைய னாரண னனந்தன் பாதம்
பூண்டவா ரோபத் தாலே பொய்ம்மயக் காய்வந் தத்தை
மாண்டநல் லபவா தத்தான் மாய்த்தரு ணோக்கத் தென்றுங்
காண்டிட வைத்த ளித்த காரணா போற்றி போற்றி.

(இ-ள்.) ஆண்டதேசிகனாமைய னாரணனனந்தன் பாதம்பூண்டு (எ-து)— வலிந்தாட்கொண்ட குருவாகியும் கர்த்தனாகியுமிருக்கின்ற நாராயணதேசிகரது அந்தமற்றபாதங்களைத் தமதுசிரமேற்கொண்டு, அவ்வாரோபத்தாலே பொய்ம் மயக் காய்வந்தத்தை மாண்டநல் லபவாதத்தான் மாய்த்து (எ-து)— அந்த ஆரோபவடிவமாயையினால் பொய்ப்பிராந்தி ரூபமாகவந்தெய்திய உலகமென் பதை மாட்சிமைப்பட்ட நல்ல அபவாதயுத்தியால் நசிப்பித்து, அருணோக்கத் தென்றுங் காண்டிடவைத்தளித்த காரணாபோற்றிபோற்றி (எ-து)—கிருபா நோக்கினாலெப்போதுங் கண்டு சிந்தித்துய்ய நூலாகப்பாடிவைத்து எம்போலி கட்குக் கொடுத்த காரணகுருவானவரே! நமஸ்காரம் நமஸ்காரம், (எ-று).

நாராயணதேசிகரதடிகளைச் சிரமேற்கொண்டு, ஆரோபவடிவமாயையையும் அதன் காரியமாகிய உலகத்தையும் கெடுக்க நூலாகப்பாடிக்கொடுத்த தாண் டவமூர்த்தியே! சரணஞ் சரணமெனக் கொள்க. ஒரு பிரஞ்ஞையே திரிபுடி யாகத்தோற்றலினாலும், அத்தோற்றம் பொய்ம்மயக்கா முடிவதனாலும், அங் ஙனமுடிவது மாயையென்னும் பெயர்த்தாதலினாலும், இதனை அத்தியாரோப மென்பார், 'ஆரோபத்தாலே பொய்ம்மயக்காய்வந்தத்தை' எனவும், அதனைக் கெடுத்த லபவாதத்தா லாதலின், 'மாண்டநல்லபவாதத்தான் மாய்த்து' என வுங் கூறியவாறு காண்க. வைத்தென்பதற்குச் செயப்படுபொரு ளின்மை யின் நூலைப் பாடி வைத்தெனக்கொண்டாம். அருணோக்கத்தென்றது, அரு ணோக்கமென்றிருக்கின், அருணோக்கம் வைத்தெனப் பொருள் கொள்ளலாம்; அங்ஙனமில்லாமையால், அதுகூடாது. இங்கே நூலைச் சிறப்பிக்கவந்த மாணாக் கனாதலின், பாடிவைத்தென்றாம். வைத்தென்பதற்குத் திருவடிசூட்டி யெனின், அஃது ஒருசா ரமையினு மமையும்.

(க-து.) இந்நூலைச் செய்தளித்தவருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்ததென்பது. இங்ஙனஞ் செய்தது இந்நூலருமைபற்றி யென்க. 5

6 - கவி. அ - கை.

[சற்குருவின் பாதாபிடேக நீரைத் தலையிற்கொண்டோரும், இந்நூலை யுணரவேண்டியவா றுணர்ந்தோரும், எய்தும் பயனினைய வென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.]

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புன றலைமேற் கொண்டா
ருலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார் போல்வர்
நலமெய்யா கியகை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர்
பலகலை ஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளா வாழ்வார்.

(இ-ள்.) குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புன றலைமேற் கொண்டார் (எ-து)—யாவுந்தானாகவிளங்கிய சற்குருவின் பாதத்தைப் பூசித்த குளிர்ச்சி பொருந்திய சலத்தை ஸ்நானமாகக் கொண்டோர், உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவார் போல்வர் (எ-து)—உலகத்தின்கண் சகலபுண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் விதிமுறையே மூழ்கியடைந்த பேறுடையார்போல்வர், நல மெய்யா கியகை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோர் (எ-து)—மேலாயநன்மையும் யதார்த்தமுமாக நின்றுள்ள இந்தக் கைவல்ய நவநீதநூலைக் கற்கவேண்டிய வாறு கற்றோர், பலகலைஞான நூல்கள் படித்தஞா னிகளா வாழ்வார் (எ-து)—எண்ணிறந்த பல வேறுவகைப்பட்ட நூல்களையும் ஞானத்தைமாத்திரம் பிரதி பாதிக்கத்தக்க கடல்போல விரிந்துள்ள ஞானநூல்களையுந் தக்க சிரவணாதி களாற் கற்றுத்தெளிந்த ஞானிகள்போலவே ஐயந்திரிபின்றி வாழ்வார்கள், (எ-று).

ழுவாய் பயனிலையெனக் காட்ட உடையார் போல்வ ரென்றும். இங் ஙனமன்று எமது சுவாமிக ளுரைகூறியதெனின், கவிக்குரையாதலினானும், அக்கவி இலக்கணவழுவுக் கிடம்பெறா திருக்கவேண்டு மாதலினானும், அது கூடாதென்க. இது சாம்பிரதாயவுரையெனின், நியாயஞ் சோதனை பொருந் தங்கட்கு முரணதிருத்தல்வேண்டும்; இங்ஙனமெல்லாம் வேதாந்தத்திற்கு வேண்டுவதின்றெனின், அப்போது நூல்களா யிருக்கவேண்டுவதின்று; வேண்டுவதின்றெனின், ஞானநூல்க ளெற்றிற்கு? யுத்தியாகிய நியாயஞ் சோதனை பொருத்தமெற்றிற்கு? சுவானுபவமாத்திரம் போதுமெனின், அது யுத்திக்கு முரணாய சுவானுபவமாகவேண்டும். ஆதலின், சுவானுபவம் சுருதி யுத்தியொத்ததென்றார் சான்றோர் பலரும். இவையெல்லாந் தக்க சாம்பிரதா யத்தை யடுத்துக்கேளாத குற்றமெனவறிக. சுருதியுத்தி முரணாது கூறற்கு வலி யின்றேல் சுவானுபவமுமங்ஙனமாகும். எட்டை மேற்கோளாகக் கூறாதிருத் தல்வேண்டும்; கூறவரின், குற்றம்வரும். எங்கள் சுவாமிகள் கூறியதெனின்,

அவர்க்கும்வரவா, அவரையிழுப்பது; அப்போதும் வாயடங்கிநிற்கை நன்கு மதிப்புக்கு மேன்மை.

(கூ-து.) எல்லாங் கற்றுத் தெளிதல்போலு மிந்நூலைமாத்திரங் கற்க வேண்டியவாறு கற்றுத் தெளிதலென்பது. 'நலமெய்யா கியகை வல்யம்' எனவே, கைவல்லியம் நலமு மெய்யுமாய தெனப்பெற்றும். தானயலாகாது தானேதானுத லெல்லா நலத்தினு மேலாயதாதலின் 'நலம்'எனவும், தானென் பதே மெய், ஏனையவை யெத்திறத்தவாயினும் பொய்யெனத் துணிதலின் 'மெய்' எனவும், இந்நூலுக் கடையாக்கினு மென்க.

இந்நாலுரையாசிரியர் வாக்கு

நேரிசை வெண்பா.

தத்துவமல் லாத சராசரங்க ளெங்கணுள
தத்துவத்தைச் சோதித்துத் தானுதற் - கித்துறையே
யன்றிப் பிறிதிலையா லாய்ந்துய்ம்மி னிந்நூலை
யன்றிச் சுருக்கமெஃ தாம்.

செய்யுள் அட்டவணை.

ஸ்ரீ சங்கரபூஜ்ய பகவத்பாதாசாரிய சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

விவேகசட்கம்

1. அனித்திய பூதத் தேகநா னன்று
   இந்தியத் தரங்கநா னன்று
   நனித்தவாங் காரப் பிராணவர்க் கங்க
   ளன்றுநற் புத்தியு மன்று
   தொனித்திடுந் தார மனைசெல்வங் களுக்குத்
   தூரமாஞ் சாட்சிநா னென்றுந்
   தனித்துநித் தியமாய்ப் பிரத்தியகான் மாவாந்
   தற்பதப் பொருளதாஞ் சிவோகம்.

2. உற்பவன் விருத்த னன்றுநா னோர்கா
   லத்தினு நசிப்பவ னன்று
   அற்பமாந் தேக காரிய மான
   வவையெலா மகங்கரத் தல்லால்
   தற்பத வடிவாஞ் சின்மய மான
   வெனக்கிலை சகலமிட் களமாய்
   எப்புறத் தேனு மெல்லையற் றிருக்கு
   மின்பசிற் சொரூபமாஞ் சிவோகம்.

3. சத்திய ஞாநா நந்தமாம் பிரமத்
துதித்திடு மாயையிற் சனித்த
மெத்துமிவ் வுலகஞ் சேதனத் திடையே
நசிக்கும தேதென விளம்பில்
தத்துசொப் பனமுஞ் சுழுத்தியி லசத்தாந்
தன்மைபோற் சத்திலா திருக்குஞ்
சுத்தபூ ரணமாய் நித்திய மாகித்
துலங்கிய சொரூபமாஞ் சிவோகம்.

4 பழுதைதன் னிடத்திற் பாம்புதோன் றுதல்போற்
பரப்பிர மத்திடை யதனிற்
கழிதரு மஞ்ஞா னத்தினுற் சீவ
னுதித்திடக் கண்டவ னெருவன்
பழுதையென் றதனுற் சர்ப்பமோ கமும்போய்ப்
பழுதையாய்க் கண்டது போல
அழிவிறே சிகனுர் சீவனீ யன்றென்
றறைந்திட வாகினேன் சிவோகம்.

5. எமக்குமன் னியமா முலகமொன் றில்லை
யெவ்வுல கங்களெம் மிடத்திற்
சமித்துவுற் பவமா மாதலால் மாயை
வடிவம தேதெனிற் சாற்ற
அமைத்தகண் ணுடி விம்பமா நிழல்போ
லடங்கியெம் மிடத்தினில் விளங்கும்
தமத்துவ மில்லாச் சச்சிதா நந்த
தற்பத விமலமாஞ் சிவோகம்.

6. சாக்கிர மதனி லிந்திரி யங்க
டமக்குமேற் சாட்சியாஞ் சிவோகம்
தேக்குசொப் பனத்தி லுலகரூ பமதாய்ச்
செய்மனச் சாட்சியாஞ் சிவோகம்
தாக்கிய சித்த நாசமாஞ் சுழுத்தி
யவத்தையிற் சாட்சியாஞ் சிவோகம்
நீக்கமி றுரியா நந்தமாஞ் சர்வ
நிர்மல சாட்சியாஞ் சிவோகம்.
